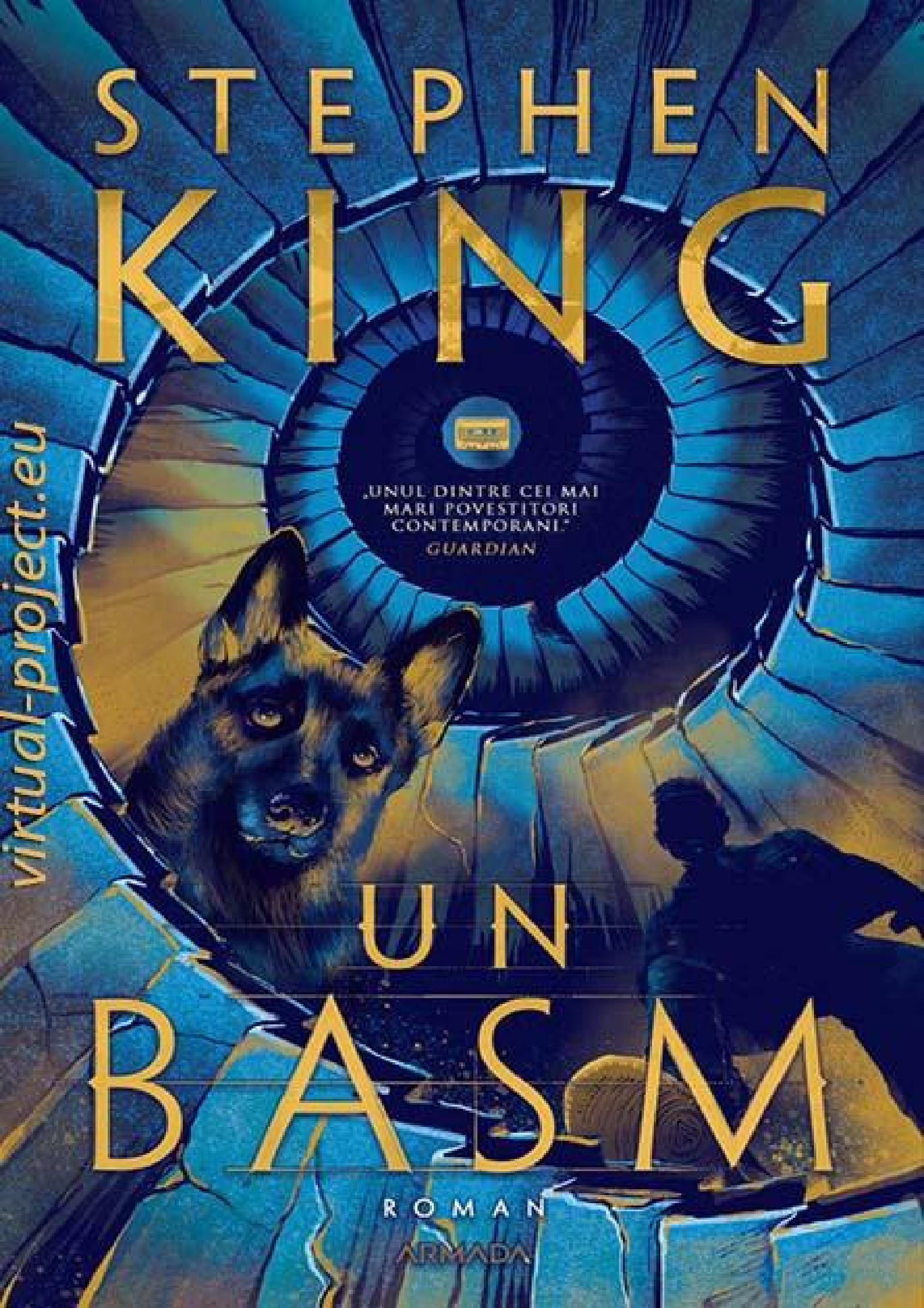

virtual-project.eu

Stephen King este autorul-fenomen a peste 60 de cărţi, devenite bestselleruri internaţionale. Printre cele mai recente titluri ale sale se numără Billy Summers (Armada, 2021), Later (Mai târziu, Armada, 2021), If It Bleeds (în pregătire în Armada), The Institute (Institutul, Armada, 2020), If It Bleeds (Un strop de sânge, Armada, 2022), The Outsider (Străinul, Armada, 2019), Sleeping Beauties, scrisă împreună cu fiul său, Owen King (Frumoasele adormite, Armada, 2018), şi seria BILL HODGES: Mr. Mercedes (Nemira, 2015) – recompensat cu Edgar Award for Best Novel, Finders Keepers (Ce-am găsit al meu să fie, Nemira, 2017) şi End of Watch (Mort la datorie, Nemira, 2018). Romanul său 11/22/63 (J.F.K. 22.11.63, Armada, 2020) a fost inclus în top 10 cele mai importante cărţi ale anului 2011 de publicaţia The New York Times Book Review şi a câştigat Los Angeles Times Book Prize. Cărţile sale cult – seria THE DARK TOWER (TURNUL ÎNTUNECAT, Nemira, 2019), romanele It (Nemira, 2018), Pet Sematary (Cimitirul animalelor, Armada, 2019) şi Doctor Sleep (Armada, 2019) – au stat la baza unor ecranizări celebre, iar It este astăzi filmul horror cu cel mai mare succes de casă din toate timpurile. Stephen King a primit PEN America Literary Service Award (2018), National Medal of Arts (2014) şi National Book Foundation Medal for Distinguished Contribution to American Letters (2003). Trăieşte în Bangor, Maine, împreună cu soţia lui, scriitoarea Tabitha King.

STEPHEN KING

UN BASM

Original: *FAIRY TALE. A NOVEL* (2022)

Traducere din limba engleză:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2022 —

În amintirea lui REH[1], a lui ERB[2] şi, bineînţeles,
a lui HPL[3].

„Lasă-te călăuzit de propria conştiinţă.”
ZÂNA-ALBASTRĂ

CAPITOLUL 1

PODUL BLESTEMAT. MIRACOLUL. URLETUL.

1

Sigur că sunt în stare să spun povestea asta. Şi sunt la fel de sigur că n-o s-o creadă nimeni. Dar nu mă deranjează. Important pentru mine este să apuc s-o spun. Însă problema pe care o am – şi sunt convins că mulţi scriitori se confruntă cu ea, scriitori cu o adevărată carieră în spate, nu nişte ageamii ca mine – este să îmi dau seama cum să încep.

Mai întâi m-am gândit la şopron, pentru că de acolo au pornit toate aventurile mele, dar atunci mi-a trecut prin minte că ar trebui să povestesc mai întâi despre domnul Bowditch şi despre cum ne-am împrietenit. Numai că asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă nu s-ar fi petrecut miracolul cu tatăl meu. Normal că aţi putea să spuneţi că a fost un lucru oarecare, deloc ieşit din comun, unul de care au avut parte mii de bărbaţi şi de femei începând din 1935[41]. Însă copilului care eram eu atunci tot un adevărat miracol i s-a părut.

Numai că nici aşa nu-i tocmai bine să încep, pentru că nu cred că tata ar fi avut nevoie de vreun miracol dacă n-ar fi fost podul ăla blestemat. Deci

de aici trebuie să încep, de la blestematul de pod de pe Sycamore Street. Iar acum, gândindu-mă la ce s-a petrecut, văd cum totul mă conduce, peste ani, direct la domnul Bowditch şi la şopronul zăvorât din spatele casei lui vechi şi dărăpănate, în stil victorian.

Însă un asemenea fir conducător poate fi rupt extrem de uşor. Deci nu de un fir am nevoie, ci de un lanţ. Unul zdravăn. Iar eu să fiu puştiul cu cătuşa la mână.

2

Pârâul Ciufulit trece prin capătul de nord al Popasului Santinelei (căruia oamenii locului îi spun doar Santinela) şi, până în anul 1996 – anul în care m-am născut eu –, peste el era un pod din lemn. Acela a fost anul în care inspectorii de la Departamentul de Transport Rutier l-au examinat şi au ajuns la concluzia că reprezintă un pericol. Oamenii din zona noastră a Santinelei ştiau foarte bine că tatăl meu tot spunea asta încă din 1982. Autorităţile afirmau că podul rezistă la o greutate de până la 4,5 tone, însă localnicii cu camionetele pline obişnuiau să-l evite, preferând să o ia pe breteaua autostrăzii şi făcând astfel un ocol prea mare şi neplăcut. Eu nu mai ţin minte podul din lemn, dar tata zicea că simţeai chiar din maşină cum tremură şi se zguduie şi huruie scândurile alea sub tine. Inspectorii aveau dreptate: chiar era periculos să treci peste el; dar, ironia sorţii, mama poate ar mai trăi şi acum dacă nu ar fi fost înlocuit cu un pod din metal.

Pârâul Ciufulit este mic, de-aia i se şi zice pârâu, iar construirea noului pod nu a durat prea mult. Cel din lemn a fost dărâmat, iar cel din metal a fost deschis circulaţiei în aprilie 1997.

— Primarul a tăiat o panglică, părintele Coughlin a binecuvântat blestemăţia aia, şi cu asta basta, mi-a spus tata într-o seară.

Era un picuţ beat atunci.

— Numai pentru noi n-a fost o binecuvântare, nu-i aşa, Charlie?

I s-a spus Podul Frank Ellsworth, după numele unui erou local, care murise în Vietnam. Însă oamenii de aici îi ziceau Podul de pe Sycamore Street. Strada asta era netedă ca-n palmă, dar podul – lung de 42 de metri – era din oţel şi scotea un soi de bâzâit la trecerea automobilelor şi un huruit puternic sub camioane, pentru că acum aveau voie să-l folosească, deoarece era făcut să suporte o greutate de maximum 27 de tone. Sigur, nu era suficient de mare pentru un trailer, însă oricum nu vedeai camionagii de cursă lungă pe Sycamore Street.

În fiecare an, consiliul local îşi propunea să paveze calea de rulare a podului şi să construiască măcar un trotuar, dar în fiecare an apăreau alte probleme mai urgente care consumau banii din buget. Nu cred că un trotuar ar fi salvat-o pe mama, dar pavajul poate că da. N-avem de unde să ştim, nu?

Blestematul ăla de pod.

3

Locuiam la jumătatea străzii, al cărei nume complet era Sycamore Street Hill, cam la patru sute de metri distanţă de pod. În cealaltă parte a podului, era o benzinărie cu un magazin micuţ, care se chema Zip Mart. Vindea toate produsele obişnuite, de la ulei de motor şi până la franzele feliate şi prăjituri Little Debbie, dar mai puteai să cumperi de acolo şi pui prăjit, preparat chiar de proprietar, domnul Eliades (căruia locuitorii cartierului îi spuneau „Domnul Zippy”). Puiul ăla era exact aşa cum scria pe afişul din vitrină: CEL MAI BUN DIN LUME. Şi acum mai salivez când mă gândesc la el, aşa de gustos era; însă n-am mai mâncat nici măcar o bucăţică după moartea mamei. Mi-ar fi venit să vomit dacă aş fi făcut-o.

Într-o sâmbătă din noiembrie 2003 – pe când consiliul local dezbătea din nou alocarea fondurilor pentru pavarea podului şi din nou decidea că nu era o chestiune atât de urgentă şi că mai poate aştepta un an –, mama ne-a spus că vrea să meargă până la Zippy ca să ne ia nişte pui pentru cină. Tata şi cu mine ne uitam la un meci de fotbal la televizor.

— Ar trebui să iei maşina, a zis tata. O să plouă.

— Mişcarea o să-mi facă bine, a spus mama, dar o să-mi pun pelerina de Scufiţa Roşie.

Asta purta ultima oară când am văzut-o. Nu-şi ridicase gluga pentru că încă nu ploua, aşa că i se revărsa părul pe umeri. Aveam şapte ani şi mi se părea că mama are cel mai frumos păr roşcat din lume. M-a văzut că mă uit pe geam după ea şi mi-a făcut cu mâna. I-am făcut şi eu, după care m-am uitat la televizor. Conducea echipa LSU Tigers. Îmi pare rău că nu m-am uitat mai mult la ea, dar nu mă simt vinovat. N-ai de unde să ştii când o să se deschidă brusc o trapă pe drumul vieţii tale, corect?

N-a fost vina mea şi n-a fost vina tatei, cu toate că ştiu că el aşa a crezut şi îşi tot zicea: *Ar fi trebuit să-mi scol curul ăsta mare şi prost de pe fotoliu şi s-o duc cu maşina la păcătosul ăla de magazin.* Probabil n-a fost nici vina tipului cu furgoneta de la firma de instalaţii. Poliţiştii au zis că nu era beat şi el s-a jurat că nu depăşise viteza legală, care era de 40 de kilometri pe oră, în cartierul nostru. Tata spunea că, şi aşa să fi fost, probabil că omul ăla îşi luase ochii de la drum, chiar dacă pentru câteva secunde. Probabil că tata avea dreptate în privinţa asta. Era agent de asigurări şi mi-a zis odată că singurul caz în care s-a petrecut sută la sută un accident şi despre care a auzit el a fost atunci când un meteorit a lovit în cap un bărbat din Arizona şi l-a omorât pe loc.

— Întotdeauna este greşeala cuiva, a spus tata. Dar nu întotdeauna este acuzată persoana respectivă.

— Nu crezi că-i vinovat tipul care a dat cu camionul peste mama? l-am întrebat eu.

A căzut pe gânduri. Şi-a dus paharul la buze şi a băut. Trecuseră vreo şapte sau opt luni de la moartea mamei şi se lăsase de bere. În perioada aia, preferatul lui era ginul Gilbey.

— Încerc să nu o fac. Şi de cele mai multe ori reuşesc, mai puţin când mă trezesc la două noaptea şi văd că sunt singur în pat. Atunci, da. Atunci îl consider vinovat.

4

Mama a coborât dealul. Era un indicator acolo unde se termina trotuarul. A trecut pe lângă el şi a traversat podul. Se întuneca şi începuse să burniţeze. A intrat în prăvălie şi Irina Eliades (căreia i se zicea – cum altfel? – doamna Zippy) i-a spus că, în trei minute, cel mult cinci, o să aducă pui proaspăt făcut. Pe undeva pe Pine Street, nu prea departe de casa noastră, instalatorul tocmai îşi terminase treaba şi îşi punea trusa cu scule în spatele furgonetei.

A apărut şi puiul prăjit, fierbinte, crocant şi auriu. Doamna Zippy a ambalat opt bucăţi şi i-a dat mamei o aripioară în plus, pe care s-o mănânce pe drumul spre casă. Mama i-a mulţumit, a plătit şi s-a oprit să se uite la revistele de pe raft. Dacă nu ar fi zăbovit atunci, poate că ar fi reuşit să treacă podul – cine ştie? Probabil că, în vreme ce mama răsfoia ultimul număr al revistei *People,* furgoneta tocmai intra pe Sycamore Street şi pornea în jos pe panta lungă de un kilometru şi jumătate.

Mama a pus revista înapoi pe raft, a deschis uşa şi i-a urat o seară frumoasă doamnei Zippy. Poate a ţipat atunci când şi-a dat seama că furgoneta o s-o lovească şi doar Dumnezeu ştie la ce s-o fi gândit în fracţiunea aia de secundă, însă „îţi doresc o seară frumoasă” au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit în viaţa ei. A ieşit din magazin. Deja se făcuse frig şi începuse să plouă mai tare şi cu stropi mai mari şi argintii, care se vedeau în lumina singurului felinar de pe partea podului unde se afla Zip Mart.

Ronţăindu-şi aripioara de pui, mama s-a urcat pe platforma din metal. Farurile aprinse ale maşinilor se răsfrângeau asupra ei şi îi alungeau umbra mult în spate. Instalatorul a trecut pe lângă indicatorul din cealaltă parte a podului, indicator care avertiza: ATENŢIE! DRUM ALUNECOS PE POD! CONDUCEŢI PRUDENT! Oare se uita în oglinda retrovizoare? Oare se uita la mesajele primite pe telefon? A răspuns negativ la ambele întrebări; dar, când mă gândesc la ce a păţit mama în seara aceea, îmi amintesc mereu cum zicea tata că singurul caz sută la sută accident despre care a auzit el a fost cu meteoritul căzut în capul unui om.

Era suficient loc, pentru că podul din metal era mai larg decât fusese cel din lemn. Problema a fost grilajul. Tipul a văzut-o pe mama la jumătatea podului şi a apăsat pedala de frână, dar nu pentru că ar fi avut viteză (cel puţin aşa pretindea el), ci din instinct. Suprafaţa metalică începuse să îngheţe. Furgoneta a derapat, iar el nu a mai putut s-o controleze. Mama s-a speriat, a scăpat din mână aripioara de pui şi s-a lipit de grilaj. Furgoneta a alunecat incontrolabil mai departe, a lovit-o în plin şi a dat-o de-a rostogolul ca pe un titirez. Nici nu vreau să mă gândesc câte părţi din trupul ei au fost sfâşiate în tumba aceea a morţii. Însă sunt momente când nu mă pot abţine. Nu ştiu decât că botul furgonetei a izbit-o de unul dintre pilonii podului, aflat lângă Zip Mart. O parte din mama s-a rostogolit în Pârâul Ciufulit. Restul a rămas pe pod.

Am în portofel o fotografie cu noi doi. Cred că aveam vreo patru ani când a fost făcută. Mă ţine în braţe. Eu am o mână ascunsă în părul ei. Avea un păr superb.

5

În anul ăla, am avut un Crăciun de tot rahatul. Credeţi-mă pe cuvânt.

Mi-amintesc masa oferită după înmormântare. Tata îi întâmpina pe oaspeţi şi le mulţumea pentru

condoleanţe, însă, la un moment dat, nu l-am mai văzut. L-am întrebat pe unchiul Bob, fratele lui, unde s-a dus.

— A simţit nevoia să se întindă puţin, mi-a zis unchiul Bob. Era epuizat, Charlie. De ce nu te duci tu afară să te joci cu copiii?

Niciodată nu mi-a ars mai puţin de joacă, dar am ieşit. Am trecut pe lângă un grup de adulţi care ieşiseră la o ţigară şi l-am auzit pe unul dintre ei spunând: *Săracu' de el, era mort de beat!* Chiar dacă sufeream foarte mult şi doar la mama mă gândeam, mi-am dat seama despre cine vorbeau.

Înainte de moartea mamei, tata fusese un „băutor normal", cum îi zic eu. Eram doar un copilaş în clasa a doua, aşa că presupun că nu ar trebui să luaţi chiar de bună această apreciere, dar nu mă dezic de ea. Nu l-am auzit niciodată bălmăjind cuvintele, nu se împleticea prin casă, nu se ducea la cârciumi şi nu a ridicat niciodată mâna la mine sau la mama. Venea de la serviciu şi mama îi oferea ceva de băut, de obicei un martini. Bea şi ea unul. Iar seara, când ne uitam la televizor, tata mai bea câteodată şi vreo două beri. Dar numai atât.

Totul s-a schimbat după povestea cu blestematul ăla de pod. A fost beat după înmormântare (*mort de beat),* a fost beat de Crăciun şi a fost beat şi de Revelion (noapte pe care – am aflat eu mai târziu – oamenii ca el o numeau „Noaptea Amatorilor"). A fost beat mai tot timpul în săptămânile şi lunile de după moartea mamei. Cel mai mult bea acasă. Tot nu se ducea seara prin baruri („Sunt prea mulţi cretini ca mine acolo", mi-a spus el odată) şi tot n-a ridicat niciodată mâna la mine, dar căzuse în patima băuturii şi nu se mai putea controla. Acum înţeleg, la vremea respectivă doar acceptam situaţia. Aşa fac copiii. Şi căţeii.

La început, îmi pregăteam singur mic-dejunul de două ori pe săptămână, apoi, de patru, apoi, aproape tot timpul. Stăteam în bucătărie şi mâncam cereale Alpha-Bits sau Apple Jack şi îl auzeam cum sforăie în dormitor – făcea mai urât decât o barcă veche cu

motor. Câteodată uita să se bărbierească înainte de a se duce la serviciu. După cină (din ce în ce mai des ne comandam mâncarea), obişnuiam să-i ascund cheile de la maşină. Dacă avea nevoie de încă o sticlă, se ducea pe jos până la Zippy ca să şi-o cumpere. Uneori mi-era teamă – dar nu prea multă – să nu dea vreo maşină peste el pe podul ăla blestemat. Eram convins (mă rog, *destul* de convins) că ar fi imposibil ca ambii mei părinţi să moară în acelaşi loc. Tata lucra în domeniul asigurărilor şi ştiam ce sunt alea tabelele actuariale[5]: calculul probabilităţilor.

Tata era bun în meseria lui şi, cu toată băutura pe care o băga în el şi chiar dacă nu-şi mai dădea interesul, a reuşit să reziste încă trei ani la firma la care lucra. A primit avertismente la serviciu sau vreun preaviz? Nu ştiu, dar probabil că da. A fost oprit de vreun poliţist pentru că mergea aiurea cu maşina după ce a început să bea şi după-amiaza? Dacă da, poate că a scăpat doar cu o mustrare. Aproape sigur că aşa a fost, pentru că-i cunoştea pe toţi poliţiştii din oraş. Relaţia cu poliţiştii făcea parte din munca lui.

În aceşti trei ani, viaţa noastră a avut un anumit ritm. Poate nu unul prea plăcut, nu unul care să te îndemne la dans, dar unul pe care mă puteam baza. Veneam de la şcoală pe la ora trei. Tata apărea pe la cinci, mirosind a băutură şi clătinându-se uşor pentru că deja luase la bord câteva pahare (nu se ducea seara la cârciumă, dar am aflat mai târziu că obişnuia să facă o haltă la Duffy's Tavern pe drumul de la birou spre casă). Aducea pizza sau taco sau mâncare chinezească de la Joy Fun. Câteodată mai uita şi atunci dădeam un telefon şi comandam… mai bine zis, eu o făceam. Iar, după cină, începea să bea la greu. Mai ales gin. Sau altceva, dacă nu mai avea gin. În unele seri, adormea în faţa televizorului. În altele, reuşea să se împleticească până în dormitor şi eu îi puneam la locurile lor pantofii şi hainele mototolite. De câteva ori, m-am

trezit şi l-am auzit smiorcăindu-se. Sinistre sunete, mai ales în toiul nopţii.

Nenorocirea a venit peste noi în vara lui 2006. Era vacanţa de vară. La zece dimineaţa, am avut un meci de baseball în Liga Prichindeilor – am înscris de două ori şi am prins o minge aruncată cu efect. Am ajuns acasă imediat după prânz şi l-am găsit pe tata tolănit pe fotoliul lui şi holbându-se la televizor, unde nişte actori de pe vremuri se duelau pe treptele unui castel. Era în chiloţi şi sorbea dintr-o licoare incoloră, care mirosea al naibii de tare a gin Gilbey. L-am întrebat ce caută acasă.

Fără să-şi ia ochii de la spadasinii ăia şi fără să bălmăjească prea rău vorbele, mi-a răspuns:

— Se pare că mi-am pierdut serviciul, Charlie. Sau, ca să-l citez pe Bobcat Goldthwait[6], ştiu unde este, numai că acum e altcineva în locul meu. Sau va fi curând.

Nu credeam că mai pot spune ceva la o asemenea veste, dar cuvintele mi-au ieşit singure din gură.

— Din cauză că bei.

— O să mă las.

Am arătat spre paharul de lângă el. După care m-am dus în camera mea, am închis uşa şi am început să plâng.

Tata a ciocănit uşor.

— Pot să intru?

Nu i-am răspuns. Nu voiam să mă audă bâzâind.

— Zău, Charlie. L-am vărsat în chiuvetă.

De parcă n-aş fi ştiut că sticla (cu ce mai era în ea) se afla pe blatul din bucătărie. Şi că mai avea una în bar. Sau două. Sau chiar trei.

— Haide, măi, Charlie, ce zici?

Şşe zişi – nu puteam să sufăr când auzeam cum i se împleticeşte limba în gură.

— Du-te dracu', tată!

Niciodată în viaţa mea nu mai vorbisem aşa cu el şi parcă îmi doream să intre şi să-mi dea o palmă. Sau să mă ia în braţe. Să reacţioneze cumva. Dar l-

am auzit târşâindu-şi picioarele spre bucătărie, unde îl aştepta sticla cu gin.

Când m-am îndurat să ies din cameră, l-am găsit dormind buştean pe canapea. Televizorul era tot deschis, dar fără sonor. Se difuza alt film alb-negru, acum cu nişte maşini de demult, care se întreceau pe pista încropită pe un platou de filmare. Întotdeauna când bea, tata se uita la TCM – sigur, doar dacă nu eram şi eu acasă şi voiam neapărat să mă uit la altceva. Sticla aproape goală era pe măsuţa de cafea. Am aruncat în chiuvetă restul de gin. Am deschis barul şi mi-a trecut prin minte să arunc tot ce era acolo; dar, privind la sticlele cu gin, cu whisky, cu vodcă (astea erau la 50 de mililitri) şi cu lichior de cafea –, m-a obosit doar simplul gând. N-aţi crede că un puşti de zece ani poate obosi în halul ăsta doar de la un gând, însă aşa mă simţeam eu.

Am pus în cuptorul cu microunde puiul cu orez la pungă de la firma Stouffer's, felul nostru preferat de mâncare, şi m-am dus să-l trezesc. S-a ridicat în capul oaselor, s-a uitat în jur de parcă nu-şi dădea seama unde este, după care a început să scoată nişte horcăieli înfiorătoare, pe care nu le mai auzisem niciodată ieşind din el. S-a dus pe mai multe cărări până la baie, ţinându-şi mâinile la gură. După care l-am auzit vomitând. Şi vomita, şi tot vomita, şi mie mi se părea că n-o să se mai oprească niciodată, dar s-a oprit la un moment dat. Atunci am auzit clinchetul cuptorului cu microunde. Am scos din el puiul cu orez. Fireşte că mai întâi mi-am pus mănuşile de protecţie – pe stânga scria SPOR LA GĂTIT şi pe dreapta, SPOR LA MÂNCAT – pentru că, dacă uitai măcar o singură dată să ţi le pui când umblai cu vase fierbinţi, precis n-aveai să mai uiţi. Am pus mâncarea pe farfurii şi m-am dus în living. Tata stătea pe canapea, cu capul plecat şi cu mâinile împreunate la ceafă.

— Poţi să mănânci?

S-a uitat la mine.

— Cred că da. Dacă-mi aduci două aspirine.

În baie puţea a gin şi a încă ceva, probabil sos mexican de fasole, dar bine măcar că scosese tot din el şi trăsese apa la toaletă. Am dat cu nişte Glade, după care i-am dus flaconul cu aspirine şi un pahar cu apă. A luat trei şi a pus paharul pe locul unde fusese sticla de gin. M-a privit cu o expresie pe care nu o mai văzusem niciodată, nici măcar după moartea mamei. Şi nu-mi place deloc s-o spun, însă tot o să o fac, pentru că asta mi-a sugerat atunci: era expresia unui căţel care a făcut caca pe covor.

— O să mănânc dacă mă îmbrăţişezi.

L-am strâns în braţe şi i-am spus că-mi pare rău pentru că i-am zis vorbele alea urâte.

— Nu face nimic. Probabil că le meritam.

Ne-am dus în bucătărie şi am mâncat cât am putut noi de mult din puiul cu orez. În timp ce punea farfuriile în chiuvetă, mi-a zis că are de gând să se lase de băut. Şi chiar aşa a fost. Însă doar în weekendul ăla. Luni dimineaţă mi-a promis că o să-şi caute o altă slujbă, dar nu s-a ţinut de promisiune. A stat acasă, s-a uitat la filme vechi pe TCM, iar când veneam eu de la antrenamentele de baseball şi de înot, îl găseam din nou beat.

Vedea cum mă uit la el şi clătina din cap.

— Mâine. De mâine mă las. Jur.

— Minţi, spuneam eu şi mă duceam la mine în cameră.

6

A fost o vară urâtă, cea mai rea dintre toate verile copilăriei mele. M-aţi putea întreba dacă a fost *mai rea decât vara de după moartea mamei.* Iar eu v-aş răspunde că da, pe de-o parte pentru că el era singurul părinte pe care-l mai aveam şi, pe de altă parte, pentru că totul părea să se desfăşoare cu încetinitorul.

S-a interesat de locuri de muncă în domeniul asigurărilor, dar fără prea multă tragere de inimă. Şi oricum n-a reuşit să obţină nimic, nici măcar atunci când s-a bărbierit şi a făcut duş şi s-a îmbrăcat curat

şi elegant. De unde trag eu concluzia că veştile proaste circulă foarte repede.

Facturile se tot adunau pe măsuţa din antreu. Nedeschise. Adică nedeschise de el. Eu le deschideam atunci când vedeam că teancul s-a făcut prea mare. I le puneam în faţă şi el scria cecuri cu care să le plătim. Nu ştiam când vor începe să ne fie returnate cecurile alea, împreună cu observaţia: FONDURI INSUFICIENTE. Şi nici nu voiam să ştiu. Era ca şi cum ai sta pe un pod, imaginându-ţi că un camion scăpat de sub control derapează spre tine. Imaginându-ţi care vor fi ultimele tale gânduri înainte de a fi zdrobit.

A reuşit să se angajeze cu jumătate de normă la spălătoria auto Jiffy de pe breteaua autostrăzii. Dar n-a durat decât o săptămână, după care ori şi-a dat demisia, ori a fost concediat. Nu mi-a spus ce se întâmplase şi nici eu nu l-am întrebat.

Am intrat în echipa celor mai buni jucători din Liga Prichindeilor, dar am fost eliminaţi după primele două partide ale competiţiei. Înscrisesem de şaisprezece ori în acel sezon şi ajunsesem cel mai bun şi mai puternic hitter din ligă, dar, în acele două partide, am ratat de şapte ori – dintre care o dată la o minge aruncată prea jos şi altă dată la o minge aruncată atât de sus, că aş fi avut nevoie de un ascensor ca să ajung până la ea. Antrenorul m-a întrebat ce am păţit şi eu am zis că nimic, nimic şi să mă lase în pace. În vremea aia am făcut şi multe tâmpenii – unele împreună cu un prieten, altele de unul singur.

Şi nu dormeam bine. Nu aveam coşmaruri, aşa cum mi s-a întâmplat după moartea mamei, ci pur şi simplu uneori nu reuşeam să adorm până la douăsprezece noaptea sau chiar până la unu. Am început să-mi întorc ceasul cu faţa la perete, ca să nu mai văd cât arată.

Nu pot spune că îl uram pe tata (deşi sunt sigur că aş fi ajuns să-l urăsc la un moment dat), însă îl dispreţuiam. *E un om slab, slab,* îmi tot ziceam eu pe când stăteam în pat fără să pot adormi şi-l

auzeam cum sforăie. Şi, desigur, mă întrebam ce se va alege de noi. Ratele la maşină erau achitate în totalitate, ceea ce era un lucru bun; însă cele de la casă nu erau, iar astea erau înspăimântător de mari. Cât va mai dura până când nu va mai fi în stare să acopere sumele pe care eram obligaţi să le plătim în fiecare lună? Evident că va veni şi momentul ăla, pentru că mai aveam încă nouă ani de plătit la ipotecă şi, în niciun caz, banii nu ne vor ţine atât de mult.

O să ajungem pe drumuri, îmi spuneam eu. *Banca o să ne ia casa, ca în* Fructele mâniei, *şi o să devenim boschetari.*

Văzusem în centru astfel de oameni fără adăpost, erau cu duiumul, iar atunci când nu reuşeam să adorm, doar la ei mă gândeam. Şi mă gândeam des la acei vagabonzi ai oraşelor. La hainele vechi şi zdrenţăroase care le atârnau pe trupurile costelive sau la hainele prea strâmte care ţipau pe cei corpolenţi. La tenişii mizerabili lipiţi cu bandă adezivă. La ochelarii crăpaţi. La părul lor lung. La privirea lor rătăcită. La răsuflarea lor care duhnea a băutură ieftină. Mă gândeam cum va fi atunci când vom dormi amândoi în maşină lângă depourile dezafectate sau în parcarea de la Walmart, printre rulote. Mi-l imaginam pe tata împingând un cărucior plin cu lucrurile care ne mai rămăseseră. Şi mereu îmi vedeam ceasul de pe noptieră în căruciorul ăla. Nu îmi dau seama de ce mă îngrozea asta, dar aşa era.

Nu peste multă vreme începea şcoala, indiferent dacă mai aveam o casă sau nu. Probabil că unii dintre colegii mei de echipă aveau să mă strige Charlie-Chix. Ceea ce oricum ar fi fost mai bine decât Odrasla de Pilangiu – dar oare cât timp va trece până se va ajunge şi acolo? Vecinii de pe stradă ştiau deja că George Reade nu mai avea serviciu şi aproape sigur ştiau şi de ce. Nu-mi făceam nicio iluzie în privinţa asta.

N-am fost niciodată o familie bisericoasă sau credincioasă în sens tradiţional. Odată chiar am

întrebat-o pe mama de ce nu ne duceam la biserică – din cauză că ea nu credea în Dumnezeu? Mi-a răspuns că, de fapt, crede în El, dar că nu are nevoie de niciun pastor (sau popă, sau rabin) care s-o înveţe cum anume să creadă. Mi-a spus că nu-i nevoie decât să caşti bine ochii şi să priveşti în jur, iar credinţa va veni de la sine. Tata mi-a spus că el a crescut într-o familie de baptişti, dar a renunţat să mai meargă la slujbe atunci când biserica lui a devenit mai interesată de politică decât de Predica de pe Munte[7].

Însă într-o seară, cam cu o săptămână înainte de începerea şcolii, mi-a trecut prin cap să mă rog. Atât de puternică a fost dorinţa aceasta, încât nu am putut să mi-o stăpânesc. Aşa că m-am pus în genunchi lângă pat, cu mâinile împreunate, am închis ochii şi m-am rugat ca tatăl meu să renunţe la băutură.

— Dacă faci asta pentru mine, tu, oricine ai fi, o să fac şi eu ceva pentru tine, am spus eu. Mă jur pe ce am mai sfânt că aşa o să fac. Doar să-mi arăţi ce vrei de la mine şi o să fac. Pe cuvânt de onoare.

Apoi m-am culcat la loc şi măcar în noaptea aia am dormit dus.

7

Înainte să fie dat afară, tata a lucrat la compania Overland National Insurance. Probabil că le-aţi văzut reclamele, alea cu Bill şi Jill şi cămilele vorbitoare. Nostime rău de tot. Tata obişnuia să zică:

— Toate firmele de asigurări se folosesc de reclame haioase ca să ia ochii, dar râsul încetează atunci când asiguratul trebuie să completeze cererea. Şi aici intru eu în scenă. Eu sunt *inspectorul constatator* al daunelor, ceea ce înseamnă – dar nu o spune nimeni – că eu trebuie să micşorez cât mai mult suma cuvenită prin contract. Uneori pot să o fac, dar am eu o şmecherie pentru asta – încep întotdeauna prin a lua partea

asiguratului. Sigur, cu condiţia să nu găsesc vreun motiv pentru care nu ar trebui să o fac.

Sediul companiei Overland National se află la marginea oraşului Chicago, pe o stradă pe care tata o botezase Aleea Asigurărilor. A făcut naveta zilnic până acolo, de la Santinela unde locuiam noi, dar drumul nu dura decât vreo patruzeci de minute – hai, o oră, dacă era prea mult trafic. Cel puţin o sută de inspectori ca el lucrau în birourile de acolo şi, într-o zi din septembrie 2008, a venit la el unul dintre agenţii cu care colaborase. Îl chema Lindsey Franklin. Tata îi zicea „Lindy". Era mai spre seară, iar eu îmi făceam temele la masa din bucătărie.

Ziua aceea începuse cum nu se poate mai prost. În casă încă mirosea a fum, cu toate că dădusem peste tot cu Glade. Tata se hotărâse să facă omletă la micul-dejun. Dumnezeu ştie de ce se sculase de la şase dimineaţa sau de ce i se păruse că am nevoie de omletă, dar a plecat de lângă aragaz, fie ca să dea drumul la televizor, fie pentru că avea nevoie la baie, şi a uitat că lăsase tigaia pe foc. Precis nu se trezise complet după beţia de cu seară. Pe mine m-a deşteptat ţiuitul detectorului de fum. Doar cu chiloţii pe mine, m-am repezit în bucătărie, unde am dat peste un nor de fum gros. Iar chestia aia din tigaie semăna cu un lemn carbonizat.

Am aruncat-o la gunoi şi am mâncat cereale Apple Jack. Tata îşi pusese un şorţ şi arăta ridicol. A încercat să-şi ceară scuze, iar eu am mormăit ceva doar ca să-l fac să tacă. În săptămânile şi lunile alea încerca mereu să-şi ceară scuze, chestie care pe mine mă scotea din sărite.

Însă a fost şi o zi cum nu se poate mai bună, datorită celor întâmplate în după-amiaza aceea. Probabil că v-aţi dat deja seama, dar eu oricum o să vă spun, pentru că l-am iubit pe tata, iar partea asta a poveştii mă face fericit.

Lindy Franklin lucra la Overland. Şi el fusese alcoolic, dar se lăsase de băut şi acum se afla în faza de recuperare. Nu era unul dintre inspectorii constatatori prea apropiaţi de tata, poate din cauză

că nu se oprea la Duffy's Tavern cu ceilalţi colegi după ce ieşeau de la serviciu. Dar cunoştea motivul pentru care tata îşi pierduse slujba şi s-a hotărât să îl ajute cumva. Să încerce, măcar. Am aflat mai târziu că vizita lui la noi se încadra în ceea ce se numea Al Doisprezecelea Pas din programul de dezalcoolizare. Avea în oraşul nostru mai multe întâlniri pentru constatarea unor daune şi, după ce şi-a rezolvat toate treburile, s-a decis brusc să treacă pe la noi. Ne-a mărturisit mai târziu că i-a venit să renunţe, pentru că nu era însoţit de nimeni (în mod obişnuit, alcoolicii aflaţi în proces de recuperare fac acest Al Doisprezecelea Pas alături de un partener, cam la fel cum fac mormonii); dar, dup-aia, şi-a zis că hai, totuşi, să încerce; şi ne-a căutat adresa cu ajutorul unei aplicaţii pe telefon. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla cu noi dacă se răzgândea. Cu siguranţă că n-aş mai fi intrat în şopronul domnului Bowditch.

Domnul Franklin purta costum şi cravată. Era tuns foarte frumos şi îngrijit. Tata – nebărbierit, cu cămaşa afară din pantaloni, în picioarele goale – ne-a făcut prezentările. Domnul Franklin a dat mâna cu mine, a spus că-i face plăcere să mă cunoască, după care m-a rugat să-i las puţin singuri, deoarece vrea să discute ceva cu tata. Am ieşit din casă fără să protestez în vreun fel, dar ferestrele rămăseseră deschise în urma dezastrului de la micul-dejun, aşa că am auzit destul de mult din ce spunea domnul Franklin. Două chestii mi-au rămas întipărite în minte. Tata a zis că bea pentru că îi era foarte dor de Janey. Iar domnul Franklin i-a replicat:

— Aş spune că foarte bine faci, dacă ar fi posibil ca băutura să ţi-o aducă înapoi. Dar aşa ceva nu se poate. Şi cum crezi că s-ar simţi ea dacă ar vedea în ce hal trăieşti acum împreună cu băiatul vostru?

Celălalt lucru pe care l-a zis a fost:

— Nu te-ai săturat să fii atât de deprimat şi supărat pe viaţă?

Atunci a început tata să plângă. Nu-mi plăcea niciodată când făcea asta (*om slab, slab)*, dar m-am

gândit că poate plânsul ăsta era altfel.

8

Ştiţi ce a urmat şi probabil ştiţi şi restul poveştii. Sunt convins că aşa este, dacă aţi trecut prin procesul de dezalcoolizare sau dacă aţi cunoscut pe cineva care a trecut prin el. Chiar în acea seară, Lindy Franklin l-a dus pe tata la o întrunire a Alcoolicilor Anonimi. Când s-au întors, domnul Franklin şi-a sunat soţia şi a anunţat-o că rămâne peste noapte la un prieten. A dormit pe canapeaua noastră extensibilă şi, dis-de-dimineaţă, l-a dus pe tata la o altă întrunire care începea la ora şapte şi care se chema Sober Sunrise. Acolo a început să se ducă tata în mod regulat şi acolo a primit medalia de la Alcoolicii Anonimi, la împlinirea unui an de când nu se mai atinsese de băutură. Am lipsit de la şcoală ca să i-o pot oferi eu şi, de data asta, eu am fost cel care s-a smiorcăit un pic. Dar nimeni n-a părut stingherit de lacrimile mele, pentru că la întrunirile astea se plânge la greu. După aceea, tata m-a îmbrăţişat. M-a îmbrăţişat şi Lindy. Începusem deja să-i spun pe numele mic, pentru că venea des pe la noi. Era susţinătorul tatei în programul de dezalcoolizare.

Acesta a fost miracolul. Acum cunosc foarte multe lucruri despre Alcoolicii Anonimi şi ştiu că nu numai lui tata i s-a întâmplat asta, ci şi multor bărbaţi şi femei din întreaga lume, dar mie tot mi s-a părut un miracol. Tata n-a primit prima medalie fix la un an după vizita lui Lindy la noi, pentru că a călcat strâmb de vreo două ori, dar şi-a recunoscut greşelile, iar cei din grupul AA i-au spus să revină la întruniri – aşa cum spun mereu –, şi el s-a dus. Iar ultima recidivă – o singură cutie de bere dintr-un bax de şase pe care le-a vărsat apoi în chiuvetă – s-a petrecut în 2010, chiar înainte de Halloween. Când tata a făcut un an de abstinenţă, Lindy a luat cuvântul la întrunire şi a spus că multor oameni li s-a oferit şansa de a intra în program, dar nu i-au

înţeles menirea. A zis că tata face parte dintre cei norocoşi. Poate că aşa era, poate rugăciunea mea a fost doar o coincidenţă, dar eu vreau să cred că nu a fost. La Alcoolicii Anonimi tu alegi ce vrei să crezi. Aşa scrie în „Cartea cea mare”[8], cum o numesc foştii beţivi.

Iar eu aveam o promisiune de ţinut.

9

Singurele întruniri la care m-am dus şi eu au fost acelea în care tata mai aniversa câte un an de când se lăsase de băutură. Dar, aşa cum am spus, Lindy venea deseori pe la noi şi de la el am învăţat multe dintre sloganurile pe care le declamă mereu cei de la AA. Îmi plăceau mult *nu poţi transforma castravetele murat într-unul crud* şi *Dumnezeu nu face gunoi*, dar cel care nu-mi iese nici acum din minte este cel pe care i l-a spus Lindy într-o seară tatei, când tata tot vorbea despre facturile neplătite şi despre cât de tare se temea ca nu cumva să pierdem casa. Atunci Lindy a zis că renunţarea tatei la băutură era un miracol. Şi a adăugat:

— Dar miracolul nu-i totuna cu magia.

După şase luni de abstinenţă, tata a făcut cerere de reangajare la Overland şi, cu susţinerea lui Lindy Franklin şi a câtorva foşti colegi – printre care şi fostul lui şef, chiar cel care îl dăduse afară – şi-a recăpătat slujba, dar trebuia să treacă printr-o perioadă de probă şi el ştia asta. Prin urmare, a muncit de două ori mai mult. Apoi, în toamna lui 2012 (doi ani de când nu mai bea), a avut o discuţie atât de lungă cu Lindy, că acesta a trebuit să doarmă din nou pe canapeaua noastră extensibilă. Tata spunea că vrea să intre în afaceri pe cont propriu, dar că nu voia s-o facă fără să aibă binecuvântarea lui Lindy. După ce s-a convins că tata nu se va apuca din nou de băut dacă dădea greş cu proiectul ăsta nou – mă rog, cât de convins putea să fie într-o asemenea situaţie, că abstinenţa nu-i fizică cuantică –, Lindy i-a zis că poate să încerce.

Încercarea asta însemna un al doilea credit ipotecar. Tata m-a chemat şi mi-a explicat ce înseamnă asta: să lucreze fără acoperire.

— Deci, ce părere ai?

— Părerea mea e că ar trebui să-ţi iei adio de la cămilele alea vorbitoare, i-am răspuns eu şi l-am făcut să râdă.

Apoi am continuat cu ceea ce trebuia să spun:

— Dar, dacă te apuci iar de băut, o s-o dai în bară.

După două săptămâni, şi-a înaintat cererea de demisie conducerii de la Overland şi, în februarie 2010, şi-a agăţat firma în faţa unui birou micuţ de pe Main Street: George Reade, Inspector Independent şi Expert Constatare Daune.

Dar nu petrecea prea mult timp în chichineaţa aia, pentru că era mereu pe străzi, în căutare de clienţi. Stătea de vorbă cu poliţişti, stătea de vorbă cu garanţi („Ăştia au cele mai bune informaţii”, zicea el), dar cel mai mult şi mai mult stătea de vorbă cu avocaţi. Mulţi dintre ei îl cunoşteau de pe vremea când lucra la Overland şi ştiau că este un tip foarte corect. Şi îi dădeau de lucru – cazurile cele mai dificile, în care marile companii ori reduceau drastic sumele pe care erau dispuse să le plătească, ori contestau existenţa oricăror daune. Muncea mult, foarte mult. De cele mai multe ori, se întâmpla să vin seara acasă şi să nu-l găsesc şi să îmi fac singur de mâncare. Dar nu mă deranja deloc. În prima lui zi de lucru, când a ajuns şi el – foarte târziu –, am sărit şi l-am îmbrăţişat, mai ales ca să-i pot mirosi răsuflarea, să văd dacă pot identifica în ea izul inconfundabil al ginului Gilbey. După un timp, îl îmbrăţişam pur şi simplu. Şi se ducea aproape la fiecare întrunire de la Sober Sunrise.

Au fost multe duminici când Lindy a venit să ia prânzul cu noi (de obicei el aducea mâncarea, pentru că ştia că noi nu prea aveam bani). După ce mâncam, ne uitam toţi trei la câte un meci de fotbal la televizor – ţineam cu Chicago Bears – sau la vreunul de baseball, şi aici ţineam cu White Sox.

Într-una dintre după-amiezile acelea, tata a spus că afacerea îi merge din ce în ce mai bine.

— Ar merge şi mai bine dacă aş reuşi să fiu mai des de partea reclamantului, în special în cazuri de răspundere civilă, numai că majoritatea plângerilor mi se par neconforme cu realitatea.

— Mie-mi spui? l-a aprobat Lindy. Poţi să câştigi pe termen scurt, dar, până la urmă, toate astea se întorc împotriva ta.

Chiar înainte de începerea clasei a IX-a la Hillview High, tata mi-a spus că vrea să poarte o discuţie serioasă cu mine. M-am pregătit sufleteşte pentru o prelegere despre efectele nefaste ale consumului de alcool la adolescenţi sau pentru o discuţie despre tâmpeniile pe care le făcusem şi belelele în care intrasem împreună cu prietenul meu, Bertie Bird, în timpul (şi – o perioadă – chiar după) anilor de beţie ai tatei. Numai că nu astea erau intenţiile lui acum. Despre şcoală voia el să vorbim. Mi-a spus că trebuie să învăţ bine dacă vreau să intru la o facultate bună. *Foarte* bine trebuie să învăţ.

— Afacerea mea chiar dă roade. M-am speriat un pic la început, a fost un moment în care a trebuit să-i cer un împrumut fratelui meu, dar acum este achitat aproape în întregime şi cred că o să fiu pe picioarele mele în curând. Telefonul sună mereu. Însă, când vine vorba despre taxele pentru facultate…

Şi a clătinat din cap.

— Nu cred că o să te pot ajuta prea mult, cel puţin la început. Mare noroc avem acum că suntem cât de cât solvabili. Şi asta-i doar vina mea. Aşa că fac tot ce pot ca să îndrept lucrurile…

— Ştiu, tată.

— …dar trebuie să pui şi tu umărul. Trebuie să *înveţi.* Ai luat note proaste, dar acum ai început să mergi mai bine. Trebuie să obţii un punctaj cât mai mare la examenele finale.

Voiam să dau examenele astea în avans, în decembrie, dar nu i-am spus. Tata era pe val şi nu voiam să-i tai avântul.

— Şi mai trebuie să te gândeşti şi la credite, dar numai în ultimă instanţă – împrumuturile astea o să te bântuie multă vreme. Gândeşte-te cum să obţii o bursă. Şi fă sport în continuare, că sportul e şi el o metodă prin care ajungi să capeţi o bursă. Dar cel mai mult şi mai mult contează notele. Notele, notele, notele. Nu mă interesează să ieşi şef de promoţie, dar vreau să te văd în primii zece. Ne-am înţeles?

— Da, domnule, am spus eu, iar el mi-a tras în glumă o palmă peste ceafă.

10

Am învăţat mult şi am luat note bune. Am jucat fotbal toamna şi baseball, primăvara. În anul al doilea, am ajuns în ambele echipe ale liceului. Domnul antrenor Harkness voia să mă pună să joc şi baschet, dar eu l-am refuzat. I-am spus că aveam nevoie măcar de trei luni pe an în care să mă ocup de alte lucruri. Domnul antrenor a plecat de lângă mine clătinând din cap dezamăgit de halul în care a ajuns tineretul în aceste vremuri depravate.

M-am dus la petreceri dansante. M-am sărutat cu nişte fete. Mi-am făcut câţiva prieteni buni, cei mai mulţi sportivi, dar nu toţi. Am descoperit nişte trupe de heavy metal şi le ascultam cu volumul dat la maximum. Tata nu s-a plâns niciodată, dar mi-a luat căşti de la Apple de Crăciun, chiar în anul când au ieşit pe piaţă. Mă aşteptau nişte lucruri oribile – o să ajung şi la ele –, dar nimic din ce-mi imaginam eu atunci când încercam să-mi proiectez viitorul. Încă locuiam în casa noastră şi încă puteam să descui uşa de la intrare cu cheia mea. Foarte bine. Precis ştiţi despre ce vorbesc dacă v-aţi gândit vreodată că s-ar putea să ajungeţi să dormiţi iarna într-o maşină sau în vreun adăpost pentru oamenii străzii.

Plus că nu am uitat niciodată învoiala făcută cu Dumnezeu. *Dacă faci asta pentru mine, o să fac şi eu ceva pentru tine.* Şi stăteam în genunchi când am făcut promisiunea asta. *Doar să-mi arăţi ce vrei de la mine şi o să fac. Pe cuvânt de onoare.* Normal că fusese o rugăciune de copil mic şi fără minte, izvorâtă mai degrabă dintr-o superstiţie, însă o parte din mine (o parte foarte mare din mine) nu credea asta. Şi nici acum nu cred. Mi-am închipuit că ruga mi-a fost ascultată, exact ca în filmele alea siropoase care se dau între Ziua Recunoştinţei şi Crăciun pe canalul Lifetime. Adică trebuia şi eu să-mi respect cuvântul dat. Şi credeam că, dacă nu o făceam, Dumnezeu îşi va lua înapoi miracolul, iar tata se va apuca din nou de băut. Nu uitaţi că liceenii – indiferent cât de mari şi tari ar fi băieţii, indiferent cât de frumoase şi deştepte ar fi fetele – tot nişte copii sunt în adâncul sufletelor lor.

Aşa că am încercat să-mi respect partea mea de învoială. Chiar dacă toate zilele îmi erau arhipline cu lecţii şi activităţi extraşcolare, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să-mi plătesc datoria.

M-am înscris într-un proiect care se chema „Adoptă o autostradă" şi fusese iniţiat de Key Club[9]. Ni s-au repartizat trei kilometri din Autostrada 226, o zonă plină doar cu fast-fooduri sărăcăcioase, moteluri şi benzinării. Cred că am adunat de acolo un catralion de cutii de Big Mac, două catralioane de cutii de bere şi cel puţin cincisprezece perechi de chiloţi de damă. La un Halloween, mi-am pus un pulover portocaliu ridicol şi m-am dus prin cartier ca să strâng donaţii pentru UNICEF. În vara lui 2012, am înregistrat alegătorii care s-au prezentat la o secţie de vot din centru, cu toate că eu urma să am drept de vot abia peste un an şi jumătate. L-am ajutat şi pe tata în zilele de vineri, după antrenamente – îi completam tot felul de acte şi îi treceam tot felul de informaţii în computer – adică treburi plictisitoare şi deloc importante, dar care luau mult timp. Se făcea seară şi tata comanda

pizza de la Giovanni's şi o mâncam acolo direct din cutie.

Tata zicea că toate activităţile astea o să dea foarte bine pe cererile mele de înscriere la facultate şi eu îi dădeam dreptate, însă fără să-i mărturisesc adevăratul motiv pentru care le făceam. Nu voiam ca Dumnezeu să creadă că eu nu-mi respectam promisiunea, deşi erau momente când mi se părea că aud o şoaptă divină de dezaprobare: *Nu-ţi dai silinţa, Charlie. Chiar crezi că doar adunând gunoaie de pe marginea drumului poţi să plăteşti pentru viaţa bună pe care o duce tatăl tău acum?* Ca să nu mai vorbesc şi despre viaţa bună pe care o duceam eu.

Şi aşa ajung – în sfârşit – la luna aprilie a anului 2013, când am împlinit şaptesprezece ani. Şi ajung şi la domnul Bowditch.

11

Dragul meu liceu Hillview! Cât de departe îmi par acum timpurile alea! Pe perioada iernii, mergeam până acolo cu autobuzul şi stăteam pe locurile din spate cu Andy Chen, cu care eram prieten încă din şcoala primară. Andy era mare sportiv şi a făcut apoi parte din echipa de baschet a Universităţii Hofstra. Bertie plecase deja, familia lui se mutase în altă parte. Ceea ce a fost un fel de uşurare pentru mine. Pentru că există prieteni buni care se dovedesc a fi prieteni răi. Adevărul este că Bertie şi cu mine ne influenţam în rău unul pe celălalt.

Toamna şi primăvara mergeam cu bicicleta, pentru că oraşul nostru se află pe un deal şi pedalatul îmi întărea muşchii gambelor şi ai spatelui. Plus că eram singur cu gândurile mele, iar asta îmi plăcea. Când mă întorceam acasă de la liceu, o luam pe Plain Street, apoi pe Golf Avenue, după care pe Willow Street şi după aia pe Pine. Sycamore se intersecta cu Pine Street în vârful dealului şi ducea la Podul Blestemat. Pe colţul

dintre Pine şi Sycamore se afla Casa lui Psycho[10] – aşa botezase Bertie Bird casa aceea pe vremea când aveam doar zece sau unsprezece ani şi hoinăream peste tot cu bicicletele.

De fapt, era casa familiei Bowditch. Numele acesta încă era scris pe cutia poştală, dar cu litere atât de şterse de trecerea vremii, încât le puteai citi doar dacă te uitai foarte atent şi de foarte aproape. Totuşi, Bertie avea ceva dreptate. Văzuserăm toţi filmul cu pricina (împreună cu altele asemenea, obligatorii pentru culturalizarea puştilor de unsprezece ani, cum ar fi *Exorcistul*[11] şi *Creatura*[12]) şi chiar că semăna cu casa în care locuia Norman Bates împreună cu mama lui mumificată. Nu semăna cu niciuna dintre celelalte căsuţe drăguţe şi curate de pe Sycamore Street sau din restul cartierului. Casa lui Psycho era o hudubaie în stil victorian, cu acoperişul deformat. Probabil că o fi fost albă pe vremuri, dar acum avea o nuanţă pe care eu aş numi-o „cenuşiu de mâţă vagaboandă". De la un capăt la celălalt al terenului, se întindea un gard de uluci, înclinat în faţă în unele locuri şi încovoiat spre spate în altele. Intrarea pe aleea cu asfaltul crăpat era blocată de o poartă ruginită, înaltă cam de un metru. Gazonul era năpădit de o mulţime de buruieni. Terasa îţi lăsa impresia că voia să fugă de lângă casa căreia îi aparţinea. Toate obloanele erau trase, iar Andy Chen zicea că locatarul s-a ostenit degeaba să le tragă, pentru că geamurile erau atât de murdare, că oricum nu puteai să vezi nimic din ce era înăuntru. Pe jumătate îngropată în ierburile înalte, era o tablă pe care scria TRECEREA INTERZISĂ. Pe poartă, era una şi mai mare care te avertiza că acolo este un CÂINE RĂU.

Andy ştia o poveste despre câinele ăla, un ciobănesc german pe care-l chema Radar, ca pe tipul din *M*A*S*H**. De fapt, o auziserăm cu toţii şi îl şi văzuserăm în treacăt câteodată, dar numai Andy reuşise să-l vadă de aproape. Ne povestea că, într-o zi, când a trecut pe acolo cu bicicleta, s-a

oprit pentru că a văzut că era deschisă cutia poştală a domnului Bowditch şi dădea pe dinafară şi multe dintre reclamele şi pliantele de acolo căzuseră şi le sufla vântul.

— Le-am adunat şi le-am îndesat înapoi în cutie, zicea Andy. Că doar încercam să-i fac un serviciu, în puii mei! Şi atunci aud nişte mârâieli şi nişte lătrături groase, *MÂRRRR-MRRRRR-HAM-HAM-HAM* şi mă uit eu şi văd monstrul ăla turbat de câine care se repede la mine. Cred că avea vreo cincizeci şi cinci de kile. *Pe puţin.* Şi îşi dezveleşte dinţii la mine şi-i curg balele şi are ochii *roşii.*

— Sigur, l-a ironizat Bertie. Era turbat. Cum era şi Cujo în filmul ăla. Siiigur că da.

— Aşa *era,* a insistat Andy. Mă jur pe tot ce vrei. Dacă n-ar fi urlat moşu' la el, ar fi dărâmat poarta. Că-i atât de veche şi paradită, că nici cu Medicure nu se mai face bine la loc.

— Medi*care*[13], l-am corectat eu.

— Cum zici tu, frăţică. Da' atunci iese moşu' pe terasă şi-i trage un răcnet: „*Culcat,* Radar!". Şi namila aia de câine se pune imediat pe burtă. Numai că tot la mine se uita şi mârâia urât. După aia, începe moşu' să se ia de mine şi zice: „Tu ce cauţi aici, băiete? Ai venit să-mi furi corespondenţa?" Aşa că eu zic: „Nu, domnule, căzuseră plicurile şi le bătea vântul şi am vrut să le iau de pe jos. E tare plină cutia dumneavoastră, domnule." Şi atunci el zice: „Cutia poştală e treaba mea, nu a ta, tu cară-te de-aici!" Şi m-am cărat instantaneu.

Acum Andy a clătinat din cap şi a adăugat:

— Fiara aia mi-ar fi sfârtecat beregata. Sunt convins.

La fel de convins eram şi eu că exagera, că îi stătea în fire. Dar în seara aia l-am întrebat pe tata ce ştie despre domnul Bowditch. Mi-a spus că nu ştie prea multe, doar că nu a fost niciodată căsătorit şi că locuia în hardughia aia de mai mult timp de cât stătea el pe Sycamore Street, adică de peste douăzeci şi cinci de ani.

— Andy, amicul tău, nu-i singurul puşti la care a ţipat, a mai zis tata. De fapt, a ţipat şi la destui adulţi. Toată lumea ştie că Bowditch are un caracter infect şi că ciobănescul ăla german îi seamănă leit. Consiliul local abia îl aşteaptă să moară ca să-i dărâme casa, dar uite că se încăpăţânează să trăiască. Mă opresc şi schimb câteva vorbe cu el când îl văd – adică destul de rar – şi mi se pare destul de civilizat, dar eu sunt om în toată firea. Să ştii, Charlie, că există pe lumea asta bătrâni care au alergie la copii. Aşa că sfatul meu este să te fereşti de el.

Chestie pe care am reuşit s-o fac fără probleme până în ziua aia din aprilie 2013. Despre care am să vă povestesc acum.

12

Pe drumul spre casă de la antrenament, m-am oprit în colţul dintre Pine şi Sycamore, ca să-mi dezmorţesc mâna stângă. Încă era roşie şi mă durea de la exerciţiile pe care le făcusem în sală (că era prea mult noroi pe teren ca să ne putem antrena afară). Domnul antrenor Harkness – antrenor şi de baseball, şi de baschet – m-a pus într-un grup de băieţi care se pregăteau pentru postul de *pitcher*. Unii dintre ei aveau multă forţă şi aruncau foarte tare. Nu o să spun că antrenorul voia să se răzbune pe mine pentru că refuzasem să joc baschet – echipa de fotbal a liceului (Aricii Ţepoşi), în care eram eu, câştigase doar cinci meciuri din cele douăzeci şi cinci disputate în sezonul trecut –, dar nici n-o să spun că nu voia să mi-o plătească în vreun fel.

În partea dreaptă era casa dărăpănată şi veche a domnului Bowditch şi, din locul unde mă aflam eu, mi se părea că seamănă şi mai mult cu Casa lui Psycho. Tocmai ce pusesem mâna pe ghidon, pregătindu-mă să o iau din loc, când am auzit un urlet prelung de câine. Venea din spatele casei. Mi-am adus aminte de dihania despre care ne povestise Andy – cu colţii mari rânjiţi şi cu ochii roşii şi cu

balele curgându-i din fălcile căscate. Numai că ce se auzea acum nu era *MÂRRR-MRRR*-ul şi nici *HAM-HAM-HAM*-ul scos de vreun câine rău care se pregăteşte să te atace, ci era un sunet trist şi speriat. Disperat, chiar. M-am gândit mai târziu de mai multe ori la momentele acelea, întrebându-mă dacă nu cumva mi s-a părut. Dar nu a fost deloc aşa. Pentru că l-am auzit încă o dată. Şi a treia oară, numai că acum era mai firav, mai dezamăgit, de parcă animalul s-ar fi resemnat.

Şi, imediat după asta, mult mai slab decât ultimul scâncet al câinelui:

— Ajutor…

Dacă nu aş fi auzit urletele alea, aş fi luat-o frumuşel pe pantă în jos până acasă, unde aş fi băut un pahar cu lapte şi aş fi mâncat o jumătate de pungă de biscuiţei Pepperidge Farm Milano, fericit şi lipsit de griji. Iar asta ar fi fost o chestie nasoală pentru domnul Bowditch. Începuse să se însereze, umbrele se lungeau şi era un aprilie al naibii de rece. Domnul Bowditch ar fi putut să zacă acolo noaptea întreagă.

Mie mi s-a atribuit meritul de a-l fi salvat – altă bilă albă pe cererile mele de înscriere la facultate, dacă aş fi dat-o naibii de modestie (aşa cum mi-a sugerat tata) şi aş fi ataşat la formulare şi articolul de ziar care a apărut după o săptămână – numai că nu-mi stătea în fire aşa ceva. Deloc.

Pentru că Radar l-a salvat. Radar, cu urletele lui de disperare.

CAPITOLUL 2

DOMNUL BOWDITCH. RADAR. NOAPTEA PETRECUTĂ ÎN CASA LUI PSYCHO.

1

Am pedalat ca nebunul până la poarta de pe Sycamore Street şi mi-am lăsat bicicleta sprijinită de gardul şubred. Poarta – destul de scundă, abia dacă-mi ajungea până la brâu – nu voia să se deschidă nicicum. M-am uitat peste ea şi am văzut că era blocată cu un zăvor mare, la fel de ruginit ca ea. Am tras de el, dar era înţepenit şi nu se mişca deloc. Câinele a urlat iarăşi. Mi-am dat jos de pe umeri ghiozdanul plin cu cărţi şi m-am căţărat pe el ca pe o treaptă. Am escaladat poarta, mi-am pocnit genunchiul de tăbliţa cu CÂINE RĂU şi am căzut în celălalt genunchi la coborâre, pentru că mi s-a agăţat un adidas de partea de sus a porţii. M-am întrebat dacă aş mai putea s-o sar şi în direcţie inversă, în caz că m-ar fi atacat câinele aşa cum făcuse cu Andy. Mi-am adus aminte de vorba aia veche şi răsuflată care zice că frica îţi dă aripi şi am sperat din tot sufletul că nu va fi nevoie să-i testez veridicitatea. În fond, jucam doar fotbal şi baseball. Săriturile în înălţime erau treaba ălora care făceau atletism.

Am dat fuga în spatele casei, prin buruienile înalte care îmi biciuiau pantalonii. Nu cred că am văzut şopronul – cel puţin, nu atunci –, pentru că mă uitam după câine. Şi l-am văzut pe prispa din spate. Andy Chen spusese că avea peste cincizeci şi cinci de kile, şi poate chiar atâtea a avut atunci când l-a văzut el, pe vremea când noi eram doar nişte puşti încă foarte departe de anii liceului. Însă câinele pe care l-am văzut eu nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci sau treizeci de kilograme. Era numai piele şi os, cu multe smocuri de blană căzute şi cu botul aproape alb. M-a văzut, a început să coboare treptele şubrede şi a fost cât pe ce să cadă când a vrut să-l ocolească pe bătrânul întins peste ele. Apoi s-a apropiat de mine, dar nici vorbă să mă atace amărâtul. Mergea şchiopătând, de parcă ar fi avut artrită.

— *Culcat,* Radar! i-am spus eu, neaşteptându-mă să mă asculte.

Dar s-a pus pe burtă printre buruieni şi a început să scheaune. Oricum, eu l-am ocolit cu multă grijă şi m-am dus către prispă.

Domnul Bowditch zăcea pe partea stângă. Prin cracul drept al pantalonilor kaki, deasupra genunchiului, se vedea o umflătură mare. Nu trebuia să fii doctor ca să-ţi dai seama că avea piciorul rupt şi, după dimensiunea umflăturii, chiar rupt destul de rău. Nu-mi dădeam seama cam câţi ani ar fi putut să aibă domnul Bowditch, dar mi-era clar că foarte mulţi. Avea părul aproape alb, dar în tinereţe probabil că-l avusese de culoarea morcovului, pentru că se mai vedeau totuşi nişte fire roşcate, ceea ce-ţi dădea impresia că îi rugineşte părul. Ridurile de pe obraji şi din jurul gurii îi erau adânci ca nişte şanţuri. Era frig, însă avea fruntea udă de transpiraţie.

— Am nevoie de ajutor, a spus el. Am căzut de pe păcătoasa aia de scară.

Şi a vrut să mi-o arate. S-a mişcat puţin şi a gemut de durere.

— Aţi sunat la Urgenţe? l-am întrebat eu.

S-a uitat la mine ca la un cretin.

— Telefonul e *în casă,* băiete. Eu sunt *afară.*

Abia mai încolo am priceput eu ce voia să-mi spună: domnul Bowditch nu avea telefon mobil. Nu i se păruse necesar, plus că nici nu prea ştia ce anume este un asemenea aparat.

A încercat încă o dată să se mişte şi a scrâşnit din dinţi.

— *Isuse,* ce mai doare!

— Atunci, staţi liniştit, l-am sfătuit eu.

Am sunat la Urgenţe şi le-am spus că am nevoie de o ambulanţă la intersecţia dintre Pine şi Sycamore, pentru că domnul Bowditch a căzut şi şi-a rupt un picior. Le-am mai zis că mi se pare destul de grav, pentru că vedeam cum osul rupt împunge cracul pantalonului şi nici genunchiul nu arăta prea bine – era foarte umflat. Operatoarea a vrut să ştie ce număr are casa, aşa că l-am întrebat pe domnul Bowditch.

Şi iar mi-a aruncat privirea aia de „cât de handicapat poţi să fii" şi a zis:

— Numărul 1.

Am anunţat-o pe doamna de la Urgenţe şi ea mi-a zis că imediat va ajunge o ambulanţă la noi. Şi că să rămân lângă el şi să am grijă să-i fie cald.

— Dar transpiră rău de tot, am spus eu.

— Probabil din cauza şocului, dacă fractura este atât de gravă cum spuneţi.

— Aha, bine.

Radar s-a apropiat şchiopătând de noi, cu urechile date pe spate şi mârâind.

— Stai cuminte, fetiţo! i-a zis Bowditch. Culcat!

Radar – *fată,* nu *băiat* – s-a pus imediat pe burtă lângă treptele prispei şi a început să gâfâie. Mie mi s-a părut că se simţea uşurată.

Mi-am scos geaca de piele şi am vrut să-l învelesc pe domnul Bowditch cu ea.

— Ce naiba faci?

— Trebuie să vă fie cald.

— Îmi *este* cald.

Dar eu mi-am dat seama că nu era aşa, pentru că începuse să tremure. S-a uitat la geaca mea.

— Eşti la liceu, da?

— Da, domnule.

— Roşu şi auriu. Deci la Hillview înveţi.

— Da.

— Faci vreun sport?

— Fotbal şi baseball.

— Aha, Aricii Ţepoşi. Ce…

A vrut să se mişte şi a ţipat de durere. Radar şi-a ciulit urechile şi s-a uitat îngrijorată la el.

— Ce nume *tâmpit!*

Eram de aceeaşi părere.

— Încercaţi să nu vă mai mişcaţi, domnule Bowditch.

— Mă taie treptele astea peste tot. Ar fi trebuit să rămân în curte, dar mi-am închipuit c-o să pot să ajung pe prispă. Şi să intru în casă. Trebuia să încerc. Numaidecât o să se facă al dracu' de frig.

După părerea mea, era deja al dracu' de frig.

— Bine c-ai trecut tu pe-aici. Presupun că ai auzit-o urlând pe fata asta bătrână.

— Mai întâi pe ea, după aceea pe dumneavoastră, i-am zis eu.

Mi-am ridicat ochii la prispă, am văzut uşa de la intrarea în casă, dar nu credeam că ar fi fost în stare să ajungă la clanţă fără să se ridice în genunchiul rămas teafăr. Şi mă îndoiam că ar fi fost în stare.

Domnul Bowditch s-a uitat în aceeaşi direcţie.

— E şi o uşă pentru căţeaua asta, mi-a spus el. M-am gândit că o să pot să mă strecor prin ea.

S-a strâmbat de durere.

— Nu cred că ai ceva calmante la tine, nu? Ceva împotriva durerii? Vreo aspirină sau ceva mai tare? Că doar faci sport, nu?

Am clătinat din cap. De departe, de foarte departe se auzea o sirenă.

— Dumneavoastră nu aveţi?

A şovăit puţin, după care mi-a spus:

— În casă. Traversezi holul şi, lângă bucătărie, e o baie mică. Mi se pare că mai e un flacon cu

Empirin în dulăpiorul pentru medicamente. Să nu pui mâna pe nimic altceva.

— N-o pun.

Ştiam că-i bătrân şi că suferă, dar tot m-am simţit puţin ofensat de vorbele lui.

A întins mâna şi m-a apucat de tricou.

— Să nu care cumva să-ţi vâri nasul pe acolo.

M-am smuls din strânsoarea lui.

— Am zis că n-o să fac aşa ceva.

Nici bine n-am pus piciorul pe prima treaptă, că l-am şi auzit:

— Radar! Du-te cu el!

Radar a urcat şchiopătând treptele şi m-a aşteptat pe mine să deschid uşa pentru oameni, în loc să-şi folosească uşa personală – o placă batantă în partea de jos a canatului. A venit în urma mea pe coridorul întunecos şi cumva derutant. Pe o latură a lui erau înşirate teancuri de reviste vechi, unele legate cu sfoară pentru baloţi. Pe unele le ştiam – *Life* şi *Newsweek*; dar erau şi altele de care nu mai auzisem niciodată – *Collier's, Dig, Confidential* şi *All Man*. Pe cealaltă latură erau înşirate teancuri de cărţi, majoritatea vechi şi care emanau mirosul acela pe care numai cărţile de foarte de demult îl au. Poate nu tuturor le place mirosul ăsta, dar mie îmi place. Un parfum vag, de mucegai dulceag.

Bucătăria era plină de lucruri vechi: o maşină de gătit Hotpoint, o chiuvetă din porţelan cu pete de calcar şi rugină de la apa noastră dură, robinete cu mânerele în formă de spiţe, ca pe vremuri, iar linoleumul era atât de uzat, că nu-mi dădeam deloc seama ce model avusese. Însă încăperea sclipea de curăţenie. În suportul pentru vase nu erau decât o farfurie, o cană şi un set de tacâmuri – cuţit, furculiţă, lingură. M-am întristat când le-am văzut. Pe jos era un castron curat, pe care scria RADAR. M-a întristat şi castronul ăsta.

Am intrat în baia mică aproape cât o debara, unde nu erau decât o toaletă cu capacul ridicat şi cu alte pete de rugină în jurul vasului şi un lavoar cu un dulăpior cu oglindă deasupra. Am deschis uşa

dulăpiorului şi am văzut mai multe flacoane prăfuite de medicamente, care arătau de parcă le adusese Noe cu Arca lui. Pe raftul din mijloc era un flacon pe care scria Empirin. Când l-am luat, am văzut în spatele lui o bilă. Am crezut că e o bilă de pistol.

Radar mă aştepta în bucătărie, pentru că nu am fi avut loc împreună în baie. Am luat cana din scurgătorul de vase şi am umplut-o cu apă de la chiuvetă, apoi m-am dus înapoi prin Holul Vechilor Lecturi, cu Radar pe urmele mele. Afară, sirena se auzea mai tare. Domnul Bowditch zăcea cu capul sprijinit de antebraţ.

— Cum vă simţiţi? l-am întrebat eu.

A ridicat puţin fruntea, aşa că i-am putut vedea chipul ud de transpiraţie şi ochii duşi în fundul capului şi cearcănele vineţii.

— Tu cum crezi?

— Nu cred că vă simţiţi mai bine, dar nu cred nici că ar trebui să luaţi pastilele astea. Scrie pe etichetă că au expirat în august 2004.

— Dă-mi trei.

— Aoleu, domnule Bowditch, n-ar fi mai bine să aşteptaţi ambulanţa? O să vă dea…

— Dă-mi-le odată! Ce nu mă omoară mă face mai puternic. Nu cred că ştii cine a zis asta, nu? Nimic nu vă mai învaţă la şcoală în zilele astea.

— Nietzsche, am răspuns eu. În *Amurgul idolilor.* Fac Istoria lumii trimestrul ăsta.

— Bravo ţie!

A început să cotrobăie după ceva în buzunarul de la pantaloni şi efortul l-a făcut să geamă, dar nu s-a lăsat până nu a scos de acolo un inel mare cu multe chei.

— Încuie uşa, băiete. E cheia aia argintie cu cap pătrat. Uşa de la intrare e încuiată. Şi, după aia, adu-mi cheile înapoi.

Am scos cheia argintie de pe inel şi i le-am dat pe celelalte. Le-a vârât în buzunar şi din nou a gemut de durere. Sirena se apropiase şi mai mult. Speram doar ca paramedicii să aibă mai mult noroc decât mine cu zăvorul mare şi ruginit de la poartă.

Altminteri, ar fi fost nevoiţi să o dărâme. Am vrut să mă ridic, pentru că stătusem pe vine lângă domnul Bowditch, dar m-am uitat mai întâi la câine. Stătea cu capul pe pământ, între labe. Nu-şi dezlipea ochii de la stăpânul ei.

— Şi cu Radar ce o să se întâmple?

Bătrânul mi-a aruncat din nou privirea aia de „măi, handicapatule”.

— Poate să intre pe uşiţa ei şi tot pe acolo o să iasă când vrea să-şi facă nevoile.

Numai că deschizătura aceea este destul de largă, mi-am spus eu. Şi pe acolo poate intra orice copil sau chiar orice adult mai mărunţel care ar vrea să inspecteze casa şi să fure câte ceva. Apoi mi-a venit alt gând.

— Bine, dar cine o să-i dea de mâncare?

Acum, probabil că nu mai trebuie să vă spun că domnul Bowditch nu mi-a făcut o impresie bună la început. Credeam că este un bătrân ursuz şi arţăgos şi nu mă miram deloc că locuieşte singur; dacă ar fi avut o soţie, aceasta ori l-ar fi omorât, ori şi-ar fi luat lumea în cap. Dar, atunci când s-a uitat la căţeaua lui bătrâioară, am văzut ceva ce m-a impresionat: dragoste şi panică. Aţi auzit vorba aia care zice „mă dau de ceasul morţii”? Ei, fix asta sugera chipul domnului Bowditch, puteai să-i faci o poză şi s-o pui în dicţionar lângă expresie, ca s-o ilustreze mai bine. Probabil că îl durea înfiorător de tare piciorul, dar în momentul ăla nu se gândea şi nu-l interesa decât de căţeaua lui.

— Rahat! Rahat, rahat, *rahat*! Nu pot să plec de lângă ea. Trebuie s-o iau cu mine la spitalul ăla afurisit.

Sirena a ajuns la poartă şi s-a oprit. S-au auzit portiere trântite.

— Nu vă vor permite, am spus eu. Doar ştiţi asta, da?

A strâns din buze.

— Atunci, nu mă duc nici eu.

Ohoho, ba te duci, i-am răspuns eu în gând. Apoi mi-a venit o altă idee, dar care nu părea deloc a

mea. Normal că ştiu că mie mi-a venit, că doar în capul meu era, numai că nu părea aşa. *Am avut o înţelegere. Nu mă interesează gunoaiele adunate de pe şosea, asta trebuie să faci ca să te achiţi de datorie.*

— Alo? a strigat cineva. Suntem cu ambulanţa, ne deschideţi şi nouă poarta?

— Lăsaţi-mă să ţin eu cheia, i-am zis eu. Îi dau eu de mâncare. Numai să-mi spuneţi cât de mult şi…

— *Alo? Ne deschideţi sau intrăm noi?*

— …şi de câte ori pe zi.

Acum domnul Bowditch transpira şi mai tare, iar cearcănele i se făcuseră şi mai vineţii, ca nişte vânătăi nasoale.

— Dă-le drumul, să nu care cumva să spargă poarta aia nenorocită.

Şi a scos un oftat prelung şi hârşâit.

— Beleaua dracu'!

2

Pe trotuar aşteptau un bărbat şi o femeie. Purtau nişte geci pe care scria „Serviciul de Ambulanţă al Spitalului Arcadia". Aveau o targă pe care erau o grămadă de aparate medicale. Îmi dăduseră la o parte rucsacul şi bărbatul se străduia din greu să tragă zăvorul. Numai că nici el nu avea noroc.

— E în spate, le-am spus eu. L-am auzit cum strigă după ajutor.

— Bravo, dar nu pot să mişc zăvorul ăsta afurisit. Trage şi tu, puştiule. Poate reuşim amândoi.

Am pus mâna pe zăvor şi am tras împreună. Într-un final glorios, zăvorul mare şi greu s-a smucit înapoi, dar mi-a pişcat degetul mare. Nici n-am prea observat atunci, dar mi s-a înnegrit unghia în noaptea respectivă.

Au ocolit casa, trăgând după ei targa prin buruienile înalte şi zgâlţâind într-un mare fel toate aparatele alea de pe ea. De după colţ, i-a întâmpinat Radar. Şchiopăta, dar tot încerca să mârâie cât mai

ameninţător. Se forţa, sărmana, dar eu îmi dădeam seama că nu prea mai avea de unde, după atât de multe emoţii negative.

— Culcat, Radar! i-am zis eu.

Şi imediat s-a pus pe burtă, privindu-mă cu multă recunoştinţă. Însă paramedicii tot au ocolit-o cât de mult au putut.

L-au văzut pe domnul Bowditch zăcând pe trepte şi s-au apucat să-şi pună aparatele în funcţiune. Femeia a remarcat în treacăt că nu arată prea rău şi că îi vor da ceva care să-l facă să-şi revină.

— A luat deja nişte medicamente, le-am spus eu şi am scos din buzunar flaconul de Empirin.

Paramedicul s-a uitat la el şi a exclamat:

— Dumnezeule mare, astea tre' să aibă *o mie de ani*! Nu mai au niciun efect. Fă-i un Demerol, CeeCee. Cam vreo douăzeci de mililitri ar trebui să fie de ajuns.

Radar se întorsese. A scos un mârâit mai mult simbolic la CeeCee, după care s-a dus scheunând lângă stăpânul ei. Domnul Bowditch a mângâiat-o pe cap şi căţeaua s-a ghemuit pe trepte alături de el.

— Câinele ăsta v-a salvat viaţa, domnule, i-am spus eu. Nu puteţi s-o luaţi la spital şi nu puteţi s-o lăsaţi să moară de foame.

Aveam în mână cheia argintie de la uşa din spate. Bătrânul s-a uitat la ea, iar CeeCee i-a făcut tocmai atunci o injecţie pe care nici n-a părut să o simtă. A mai scos un oftat hârâit.

— Bine. În fond nici n-am de ales. Mâncarea e într-o găleată mare din plastic. În cămară, în spatele uşii. Dă-i o cană cu boabe din alea la şase şi încă una mâine-dimineaţă tot la şase, dacă o să mă ţină peste noapte acolo.

Şi a aruncat o privire spre bărbat.

— O să mă ţină?

— Nu ştiu, domnule. Problema asta îmi depăşeşte competenţele, i-a răspuns el, desfăşurând manşonul de la tensiometru.

CeeCee s-a uitat la mine de parcă voia să-mi spună că da, o să-l ţină peste noapte, poate chiar

mult mai mult.

— O cană, la şase diseară, alta, la şase mâine-dimineaţă. Am înţeles.

— Nu ştiu câtă mâncare mai e în găleata aia, a continuat domnul Bowditch.

Începuseră să i se înceţoşeze ochii.

— Dacă e nevoie să mai iei, du-te la Pet Pantry. Mănâncă Orijen Regional Red. Să nu-i dai carne şi nici recompense. Dacă ştii cine-i Nietzsche, probabil poţi să ţii minte atâta lucru.

— Am să ţin.

Paramedicul umflase manşonul tensiometrului şi era clar că nu-i plăcea ce vede.

— O să vă culcăm acum pe targă, domnule. Pe mine mă cheamă Craig, iar pe colega mea o cheamă CeeCee.

— Eu sunt Charlie Reade, m-am prezentat şi eu. Dânsul este domnul Bowditch. Nu-i ştiu numele mic.

— Howard, a zis domnul Bowditch.

Au vrut să-l ridice, dar le-a cerut să mai aştepte puţin. A luat capul lui Radar în palme şi a privit-o în ochi.

— Să fii cuminte, fetiţo! Mă întorc repede.

Căţeaua a scâncit şi l-a lins pe faţă. O lacrimă s-a prelins pe obrazul domnului Bowditch. Poate din cauză că-l durea piciorul, dar nu prea cred.

— Ai să găseşti nişte bani în cutia de făină din bucătărie, mi-a spus el, apoi s-a întrerupt brusc.

I s-a limpezit puţin privirea şi a strâns din buze.

— Ba nu. Cutia de făină e goală. Am uitat că-i goală. Dacă trebuie…

— Domnule, a intervenit CeeCee, trebuie să vă aşezăm pe…

S-a uitat la ea şi i-a spus să tacă puţin. După care s-a uitat din nou la mine.

— Dacă trebuie să cumperi alt sac cu boabe, o să fie nevoie să-l plăteşti tu. O să-ţi dau banii înapoi. Ai înţeles?

— Da.

Am mai înţeles şi altceva. Chiar dacă şi-ar fi făcut efectul toate medicamentele pe care aveau să i le dea, domnul Bowditch ştia foarte bine că nu se va întoarce acasă în seara respectivă şi nici în următoarea.

— Bine, atunci. Să ai grijă de ea. Numai pe ea o am.

A mai mângâiat-o o dată pe Radar, după care a dat din cap spre paramedici. A ţipat printre dinţi când l-au ridicat de jos şi Radar a început să latre.

— Băiete?

— Da?

— Să nu-ţi *bagi nasul* prin lucrurile mele.

N-am catadicsit să-i mai răspund. Craig şi CeeCee s-au chinuit să ducă targa pe lângă casă fără să-l zgâlţâie prea tare. Eu m-am uitat la scara extensibilă din iarbă, după care m-am uitat în sus, la acoperiş. Am presupus că îşi curăţa jgheaburile atunci când a căzut. Sau asta fusese intenţia lui.

M-am întors şi m-am aşezat pe trepte. Am auzit iarăşi sirena – mai tare la început, apoi tot mai încet, când cobora panta, îndreptându-se spre podul ăla blestemat. Radar a ciulit urechile şi s-a uitat şi ea în direcţia de unde venea sunetul. Am încercat să o mângâi. Pentru că nici nu s-a repezit să mă muşte şi nici măcar nu m-a mârâit, am mai mângâiat-o o dată.

— Ai rămas doar cu mine, fetiţo, i-am spus eu.

Radar s-a culcat cu botul pe adidasul meu.

— Nici măcar nu mi-a mulţumit, i-am zis eu. Ce nesimţit!

Dar nu eram supărat, pentru că nu avea nicio importanţă. N-aveam nevoie de mulţumiri. Aşa îmi plăteam eu datoria.

3

L-am sunat pe tata şi i-am povestit tot ce s-a întâmplat. În timp ce vorbeam cu el, m-am dus să văd dacă nu cumva îmi furase cineva ghiozdanul lăsat în faţa porţii. Nu mi-l furase nimeni, ba chiar

unul dintre paramedici mi-l băgase în curte. Tata m-a întrebat dacă mă poate ajuta cu ceva. I-am zis că nu, că o să rămân aici şi o să mai citesc ceva pentru şcoală până se face şase şi o să-i dau de mâncare lui Radar. După aia vin acasă. El a spus că o să ia nişte mâncare chinezească şi o să mă aştepte. Eu i-am declarat că îl iubesc şi el mi-a spus că aşijderea.

Am scos din ghiozdan lacătul antifurt al bicicletei, m-am gândit s-o car în curte, după aia am zis că nu merită efortul şi m-am mulţumit s-o prind de poartă şi să încui lacătul. Am făcut un pas în spate şi am fost cât pe ce să mă împiedic de Radar. A lătrat scurt şi a fugit de lângă mine.

— Iartă-mă, fetiţo, îmi pare rău.

M-am aşezat în genunchi şi am întins mâna spre ea. După una sau două secunde, s-a apropiat de degetele mele, mi le-a mirosit şi mi le-a lins uşurel. Mda, tare rău şi fioros mai era Cujo ăsta.

Cu Radar pe urmele mele, m-am întors în spatele casei şi atunci am observat anexa. Mi-am imaginat că-i un şopron pentru unelte, că în niciun caz n-ar fi încăput o maşină acolo. M-am gândit să duc scara înăuntru, dar mi-am spus că n-are rost să-mi bat capul, pentru că nu mi se părea că o să plouă. Şi bine am făcut, pentru că, după cum aveam să descopăr mai târziu, aş fi cărat-o degeaba vreo patruzeci de metri sau câţi erau până acolo, deoarece uşa era încuiată cu un lacăt uriaş, iar domnul Bowditch luase cu el toate celelalte chei.

Am intrat împreună, eu şi Radar, am găsit un întrerupător demodat – din acelea pe care trebuie să le roteşti ca pe un disc –, am aprins lumina şi am mers pe Holul Vechilor Lecturi spre bucătărie. Lumina de aici venea de la o plafonieră din sticlă jivrată, care părea desprinsă din decorurile filmelor vechi de pe TCM la care obişnuia să se uite tata pe vremea când bea (se mai uita şi acum din când în când, numai că avea alături un pahar cu Sprite, nu cu gin tonic). Masa era acoperită cu o muşama în carouri, cam decolorată, dar curată. Mi-am dat seama că *întreaga* bucătărie semăna cu una dintr-un

film vechi. Parcă îl şi vedeam intrând pe domnul Chips[14], în robă şi cu toca pe cap. Sau poate pe Barbara Stanwyck, care-i spunea lui Dick Powell[15] că ajunsese acasă la timp ca să bea un pahar cu ea. M-am aşezat la masă. Radar s-a băgat sub ea şi s-a întins cu un geamăt micuţ de duduiţă bine educată. I-am zis că bravo, ce fată cuminte e, şi ea a dat din coadă.

— Nu-ţi fie teamă, o să se întoarcă repede.

Poate.

Mi-am întins cărţile pe masă, am făcut câteva probleme la matematică, după care mi-am pus căştile şi am ascultat tema pe care o aveam la franceză pentru a doua zi – un cântec pop care se chema „Rien Qu'une Fois", adică „Doar o dată" sau cam aşa ceva. Nu tocmai pe gustul meu, eu sunt mai mult cu rockul clasic, însă era unul dintre cântecele alea care te cuceresc tot mai mult cu cât le asculţi mai des. Până încep să te obsedeze şi atunci nu mai ştii ce să faci ca să scapi de ele. Mi l-am pus de trei ori, după aia l-am cântat şi eu, pentru că asta urma să ni se ceară la oră:

Je suis sûr que tu es celle que j'ai toujours attendue
J'aurais aimé te dire des mots qu'tu n'as jamais entendus
Car à mes yeux „je t'aime" est devenu bien trop répandu…[16]

Şi tot aşa. M-am uitat din întâmplare sub masă şi am văzut-o pe Radar cu urechile date pe spate şi privindu-mă cu o expresie care semăna suspect de mult cu una de milă. M-a umflat râsul.

— Mai bine să mă ţin de ce ştiu să fac, da?

Un fâlfâit din coadă.

— Nu-s eu de vină, e tema de la şcoală. Vrei să-l mai auzi o dată? Nu? Nici eu.

Am observat patru cutii identice din tablă aliniate pe bufet în stânga maşinii de gătit. Pe ele scria ZAHĂR, FĂINĂ, CAFEA şi BISCUIŢI. Mi-era al

naibii de foame. Dacă aş fi fost acasă la mine, aş fi făcut o percheziţie în frigider şi aş fi înfulecat jumătate din ce găseam acolo, dar desigur că acum nu eram acasă şi nici nu aveam să ajung acolo în – m-am uitat la ceas – următoarea oră. Aşa că m-am hotărât să văd ce e în cutia cu biscuiţi. Cu siguranţă că asta nu se încadra la „băgat nasul prin treburile domnului Bowditch". Cutia era plină vârf cu fursecuri cu nuci pecan şi cu bezele din alea învelite în ciocolată. Şi mi-am zis că, dacă tot aveam grijă de câinele lui, domnul Bowditch nu se va supăra dacă mâncam şi eu un fursec. Sau două. Poate chiar patru. Mi-a fost foarte greu să mă opresc după patru, atât de delicioase erau.

M-am uitat la cutia pentru făină şi mi-am adus aminte că domnul Bowditch spusese că ar fi fost bani în ea. Dar imediat i se schimbase privirea – i se făcuse mai pătrunzătoare. *Ba nu. Cutia de făină e goală. Am uitat că-i goală.* Mai că mi-a venit să mă uit în ea şi, sincer, a fost o vreme când chiar aş fi făcut-o, însă zilele alea se încheiaseră. M-am aşezat la loc şi mi-am deschis manualul de Istoria lumii.

Am înaintat anevoie printr-un text greu despre Tratatul de la Versailles şi despre compensaţiile pe care era Germania obligată să le plătească. Când m-am uitat din nou la ceasul de la mână (era un ceas de perete deasupra chiuvetei, însă nu mergea), am văzut că se făcuse deja şase fără un sfert. Mi-am zis că cincisprezece minute la deal sau la vale n-ar trebui să fie o problemă şi m-am hotărât să-i dau de mâncare lui Radar.

Mi-am închipuit că uşa de lângă frigider dădea spre cămară şi mi-am închipuit bine. Înăuntru se simţea mirosul de alimente. Am tras de cordonul becului ca să-l aprind şi imediat am uitat cu totul de Radar. Micuţa încăpere era plină până sus şi dintr-un capăt în celălalt cu conserve şi tot felul de alimente uscate. Zeci – poate chiar sute – de conserve Spam cu şuncă condimentată şi cu iahnie de fasole şi cu sardele şi biscuiţi săraţi şi supe Campbell şi paste şi sos pentru paste şi sticle cu suc

de struguri şi de coacăze şi borcane cu dulceaţă şi magiun şi zeci sau chiar sute de conserve cu diverse legume. Domnul Bowditch se pregătise temeinic pentru venirea apocalipsei.

Radar a scheunat uşor, parcă dorind să mă întrebe *De mine ai uitat? Ce faci?* Am căutat în spatele uşii şi acolo am dat peste găleata din plastic cu boabele ei. O găleată mare, cam de vreo patruzeci de kilograme, numai că acum aproape i se vedea fundul. Dacă domnul Bowditch rămânea în spital câteva zile – sau chiar o săptămână –, trebuia neapărat să mai cumpăr nişte hrană uscată.

Cana de măsurat era în găleată. Am umplut-o şi am turnat boabele în castronul cu numele căţeluşei pe el. Radar s-a repezit imediat la mâncare, dând lent din coadă. Era ea cam bătrâioară, dar tot avea poftă de mâncare. Iar ăsta era un semn bun, după părerea mea.

— Mai uşor, fetiţo, nu te îndopa aşa! i-am zis eu, în timp ce-mi puneam geaca. Fii cuminte şi o să ne vedem mâine-dimineaţă.

Numai că ne-am văzut mult mai devreme.

4

Am înfulecat mâncarea chinezească împreună cu tata şi i-am povestit pe larg aventura mea din acea după-amiază, începând cu momentul în care l-am văzut pe domnul Bowditch zăcând pe trepte, trecând prin Holul Vechilor Lecturi şi terminând cu Cămara Apocalipsei.

— E din ăia obsedaţi să aibă cât mai multe lucruri, a zis tata. Am avut şi eu de-a face cu oameni din ăştia, de obicei după moartea lor. Dar zici că-i o casă curată, da?

Am dat din cap.

— Bucătăria e curată, că doar acolo am intrat, şi în cămară. E curată şi ordonată, totul e la locul lui. Am văzut praf pe flacoanele vechi cu medicamente din baie, dar atâta tot.

— Şi n-ai văzut nicio maşină.

— Nu. Şi nici n-ar avea loc s-o bage în şopronul ăla.

— Înseamnă că toată mâncarea aia i-a fost livrată acasă. Plus că mai e şi site-ul Amazon, care, până în 2040, va ajunge să conducă lumea, chestie de care se tem atât de tare ăia de dreapta. Mă întreb de unde o avea moşu' atâţia bani şi câţi i-au mai rămas.

Şi eu mă întrebasem asta. Mi se pare o curiozitate firească a oamenilor care au fost la un moment dat în pragul falimentului.

Tata s-a ridicat de la masă.

— Eu am cumpărat mâncarea şi am adus-o acasă. Acum trebuie să mă ocup de nişte acte. Spală tu vasele.

Le-am spălat, după care am repetat nişte acorduri de blues la chitară (puteam să cânt cam orice, atâta vreme cât era în Mi major). De obicei, cântam până mă dureau degetele, însă nu şi în seara aceea. Mi-am pus chitara Yamaha în colţul ei şi i-am zis tatei că mă duc până la domnul Bowditch ca să văd ce mai face Radar. Mă tot gândeam că-i singură şi speriată. Poate câinii nu au sentimente din astea, dar poate au.

— Sigur, du-te. Numai să nu-ţi treacă prin minte s-o aduci la noi. N-am chef să aud cum urlă un câine după stăpân la trei dimineaţa.

— N-o aduc.

Nu era nevoie să ştie că mă bătuse gândul s-o fac.

— Şi fereşte-te de Norman Bates.

Am căscat ochii la el.

— Ce-i? mi-a zâmbit el cu toată gura. Credeai că nu ştiu? I se zice „Casa lui Psycho" de dinainte de naşterea ta şi a amicilor tăi, micul meu erou.

5

Şi eu i-am zâmbit, dar mi-a trecut toată buna dispoziţie când am ajuns în colţul dintre Pine şi Sycamore. Casa domnului Bowditch de pe deal era o matahală neagră, care acoperea stelele. Mi-am amintit ţipetele lui Norman Bates: *Atât de mult*

sânge, mamă! Şi am regretat că văzusem filmul ăla afurisit.

Bine măcar că acum am reuşit să trag mai uşor zăvorul de la poartă. Am aprins lanterna de la telefon ca să văd pe unde calc. Am îndreptat la un moment dat lumina ei spre latura casei şi iar am regretat. Ferestrele erau murdare, obloanele trase. Dar aveam impresia că ferestrele alea seamănă cu nişte ochi orbi care totuşi mă puteau vedea şi nu erau deloc de acord cu faptul că apărusem acolo nepoftit. Am cotit, m-am îndreptat spre prispa din spate şi atunci am auzit un zgomot înfundat, ca de bufnitură. M-am speriat şi am scăpat telefonul. Când a căzut, am văzut o umbră care se mişca. N-am ţipat, dar am simţit cum mi se stafidesc testiculele şi mi se lipesc de scrot. Am încremenit cu ochii bulbucaţi la umbra aia care înainta spre mine. N-am apucat să fac stânga-mprejur şi să fug naibii de acolo, că am şi auzit-o pe Radar scâncind şi am simţit-o mirosindu-mi cracul pantalonului şi încercând să sară pe mine. Dar, din cauză că o dureau articulaţiile îmbătrânite ale şoldurilor, n-a reuşit. Probabil că zgomotul ăla pe care îl auzisem eu fusese făcut de uşiţa ei rabatabilă.

M-am pus în genunchi şi am întins mâinile la ea. Cu o mână o mângâiam pe cap, iar cu cealaltă o scărpinam pe gât, sub zgardă. M-a lins pe faţă şi s-a înghesuit atât de tare în mine, că era cât pe ce să mă răstoarne.

— Stai cuminte! i-am şoptit eu. Te-ai speriat că ai rămas singură? Precis că da.

Oare de cât timp nu a mai a rămas singură acasă, dacă domnul Bowditch nu avea maşină şi toate alimentele îi erau livrate la domiciliu? Poate de foarte mult.

— Nu-i nimic. Totul e bine. Haide!

Mi-am cules telefonul de pe jos, am mai aşteptat câteva secunde ca să-şi revină şi testiculele, după care m-am dus spre uşa din spatele casei. Radar mergea atât de aproape de mine, că mă tot lovea cu capul în genunchi. Pe vremuri (sau, cum se zice în

basme, „odată ca niciodată”), Andy Chen dăduse nas în nas cu un câine fioros în curtea acestei case – cel puţin aşa zicea el. Însă asta se întâmplase (dacă se întâmplase) cu mulţi ani în urmă. Acum, lângă mine era o căţeluşă bătrână şi speriată, care mă auzise venind şi ieşise să mă întâmpine.

Am urcat împreună treptele prispei. Am descuiat uşa şi am răsucit întrerupătorul ăla vechi ca să aprind lumina din Holul Vechilor Lecturi. M-am uitat la uşiţa de câine şi am văzut trei încuietori mici, câte una pe fiecare latură şi una în partea de deasupra. Mi-am pus în gând să ţin minte să le închid înainte de plecare, ca să n-o apuce pe Radar dorul de hoinăreală. Probabil că şi în curtea din spate era un gard ca acela din faţă, dar nu aveam cum să fiu sigur. Plus că, deocamdată, fata asta bătrână era responsabilitatea mea.

Am ajuns în bucătărie, m-am aşezat în genunchi în faţa lui Radar şi am mângâiat-o pe fălcuţe. Se uita foarte atentă la mine şi cu urechile ciulite.

— Nu pot să rămân cu tine, dar am să-ţi las lumina aprinsă şi am să mă întorc mâine-dimineaţă ca să-ţi dau de mâncare. Bine?

A scâncit, mi-a lins mâna şi s-a dus la castronul ei. Care era gol, dar tot l-a şters de câteva ori cu limba şi apoi s-a uitat la mine. Mesajul era destul de clar.

— Mâine-dimineaţă, i-am spus eu.

Fără să-şi ia nici măcar o fracţiune de secundă ochii de la mine, Radar s-a culcat pe burtă şi şi-a pus botul între labe.

— Sau…

Am luat cutia pe care scria BISCUIŢI. Domnul Bowditch îmi spusese să nu-i dau carne şi recompense, iar eu m-am gândit că s-a referit la recompense care să conţină carne. Minunată chestie şi semantica asta, nu? Mi-am amintit vag că parcă auzisem sau citisem undeva că aproape toţi căţeii sunt alergici la ciocolată, aşa că am luat un fursec cu nuci pecan şi am rupt o bucăţică din el. I-am întins-

o. Radar a mirosit-o, apoi a luat-o uşurel dintre degetele mele.

M-am aşezat la masa la care îmi făcusem lecţiile, spunându-mi că ar cam fi cazul să plec. Era doar un câine, ce naiba, nu un bebeluş. Poate nu-i plăcea să rămână singură, dar nici nu i se putea întâmpla nimic rău.

Atunci mi-a sunat telefonul. Era tata.

— E totul în regulă acolo?

— Da, dar e bine că am venit. Lăsasem deschisă uşa câinelui şi a ieşit când m-a auzit.

Nu era nevoie să-i povestesc că, atunci când am văzut umbra care se mişca, am avut instantaneu în faţa ochilor scena cu Janet Leigh la duş, urlând şi încercând să se ferească de loviturile de cuţit[17].

— Nu-i vina ta. Nu ai cum să te gândeşti la toate. Vii acasă?

— Vin.

Am văzut privirea din ochii lui Radar.

— Auzi, tată? Poate ar trebui…

— Nici vorbă, Charlie. E o idee proastă. Mâine ai ore. Ea e un câine adult. N-o să i se întâmple nimic dacă rămâne singură peste noapte.

— Da, ştiu.

Radar s-a ridicat cu destul efort. Era clar că o dor toate şi mie mi-era cam greu să mă uit la ea. Când a reuşit să se sprijine mai bine pe picioarele din spate, a intrat într-o cameră cufundată în beznă. Probabil acolo era livingul.

— Mai stau câteva minute. E un câine tare bun.

— În regulă, fă ce crezi tu că-i mai bine.

Am închis telefonul şi am auzit un piuit stins. Radar se întorcea la mine, cu o jucărie în gură. Parcă o maimuţică, dar era atât de roasă, că nu puteam să fiu sigur. Încă aveam telefonul în mână, aşa că i-am făcut o poză. Radar mi-a adus jucăria şi a pus-o jos lângă scaunul pe care stăteam. Mi-a explicat din privire ce trebuia să fac eu acum.

Am aruncat-o uşor şi cu boltă până în cealaltă parte a camerei. Radar a şchiopătat după ea, a luat-

o, a piuit-o de câteva ori ca să-i arate cine-i şefa şi mi-a adus-o înapoi. A trântit-o lângă scaun. Mi-era uşor să-mi imaginez cum, pe vremea când era o căţeluşă tânără, mai zdravănă şi mult mai sprintenă, alerga cât o ţineau picioarele după maimuţica veche şi roasă (sau după jucăria de dinaintea ei). Aşa cum zicea Andy că alergase spre el în ziua aia. Din păcate, acum nu mai putea să o facă, dar tot se străduia. Îmi imaginam şi ce-şi zicea ea în gând: *Vezi ce tare sunt? Şi ce bine ne distrăm? Mai stai cu mine, pot să mă joc toată noaptea!*

Numai că ea nu putea să se joace şi eu nu puteam să mai stau. Tata voia să mă întorc acasă şi oricum eu mă cam îndoiam că aş fi fost în stare să dorm dacă rămâneam aici. Mult prea multe scârţâieli şi trosnete şi alte zgomote sinistre de casă veche, mult prea multe camere unde ar fi putut sta la pândă oricine sau orice… care să se furişeze spre mine după ce stâng lumina.

Radar mi-a adus maimuţica piuitoare.

— Gata, i-am zis eu. Odihneşte-te, fetiţo.

Am vrut să mă duc spre holul din spate, dar chiar atunci mi-a venit o idee. Am intrat în camera întunecată unde îşi găsise Radar jucăria şi am bâjbâit pe perete după întrerupător, sperând din suflet că nu-mi voi simţi mâna înşfăcată de nimeni sau de nimic (de mama mumificată a lui Norman Bates, de exemplu). Am găsit întrerupătorul, l-am apăsat şi l-am auzit pocnind uşor.

La fel ca bucătăria, şi livingul domnului Bowditch era mobilat ca pe vremuri, însă era curat şi ordonat. Am văzut acolo o canapea învelită într-un material maro-închis. Mi s-a părut că nu prea fusese folosită. Locul preferat al domnului Bowditch probabil că era fotoliul aşezat în mijlocul unui covor foarte vechi. Se vedeau bine pe el urmele lăsate de picioarele sfrijite ale bătrânului. Pe spetează era aruncată o cămaşă albastră din bumbac. Fotoliul se afla în faţa unui televizor care nu părea doar vechi, ci de-a dreptul preistoric. Avea o chestie pe el – probabil o antenă. I-am făcut şi lui o poză cu

telefonul. Habar n-aveam dacă un asemenea aparat matusalemic mai funcţiona, dar, dacă era să mă iau după teancurile de cărţi din dreapta şi din stânga lui – multe dintre ele cu bileţele lipite pe coperte –, probabil că domnul Bowditch nu se prea uita la el, nici dacă ar mai fi mers. În colţul opus al camerei era un coş din răchită, plin până sus cu tot felul de jucărioare pentru căţei. Iar coşul ăsta îţi spunea răspicat cât de mult îşi iubea domnul Bowditch căţeluşa. Am auzit-o pe Radar tropăind prin cameră şi am văzut-o luându-şi un iepuraş din pluş, pe care mi l-a adus. Şi m-a privit veselă şi plină de speranţă.

— Nu pot, i-am zis eu. Dar ia asta. Probabil mai are mirosul stăpânului tău.

Am pus mâna pe cămaşa de pe fotoliu, am luat-o în bucătărie şi am întins-o pe jos, lângă castronul ei. Radar a mirosit-o, după care s-a culcat pe ea.

— Bravo! i-am spus eu. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Am pornit spre uşa din spate, mi-a mai venit o idee, m-am întors şi i-am adus maimuţica. A molfăit-o puţin, probabil ca să-mi facă plăcere. Am făcut câţiva paşi în spate şi i-am mai făcut o poză cu telefonul. După care am plecat, fără să uit să încui uşiţa de câine. Dacă-şi făcea nevoile în casă, va trebui să i le curăţ eu.

Pe drumul înapoi, m-am gândit la jgheaburile care precis că erau înfundate cu frunze. Şi la iarba netunsă. Şi la casa care avea nevoie de o zugrăveală nouă. Numai că treaba asta cu zugrăveala mă depăşea, dar puteam să fac ceva cu geamurile alea murdare, ca să nu mai zic de gardul ca vai de mama lui. Desigur, cu condiţia să am timp – ceea ce nu aveam, pentru că urma să înceapă sezonul de baseball. Plus că mai era şi Radar. A fost dragoste la prima vedere. Din partea ei, şi cred că şi din a mea. Dacă vi se pare ciudat ce vă zic eu acum, sau siropos, sau şi una şi alta, nu pot decât să vă spun că asta-i problema voastră personală. După cum i-am zis şi tatei, era un câine tare bun.

Când m-am dus la culcare în seara aceea, mi-am pus ceasul să mă trezească la cinci. După care i-am trimis un mesaj domnului Neville, profesorul meu de engleză, ca să-l anunţ că nu voi ajunge la prima oră şi că îl rog să-i spună doamnei Friedlander că s-ar putea nici la ora a doua să nu ajung. I-am explicat că trebuie să fac o vizită la spital.

CAPITOLUL 3

VIZITA LA SPITAL. N-AI CUM SĂ CÂŞTIGI DACĂ TE DAI BĂTUT. ŞOPRONUL.

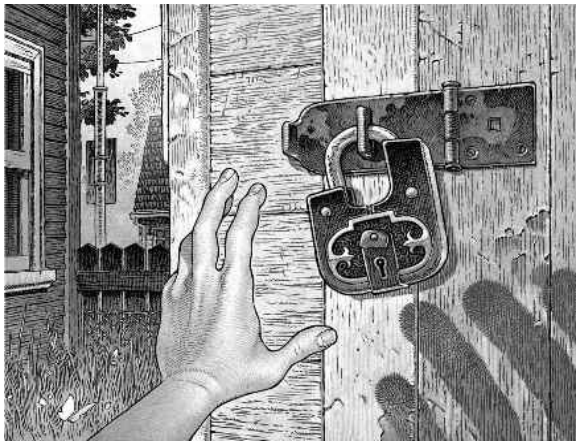

1

Casa lui Psycho părea mult mai puţin „psiholulu” în lumina dimineţii, chiar dacă pâcla ridicată din ierburile înalte îi dădeau un oarecare aer horror. Probabil că Radar mă aştepta de multă vreme, pentru că am auzit-o bufnind în uşa pentru căţei de cum am început să urc treptele. Trepte foarte şubrede – scenă a altui accident iminent şi al altor probleme pentru cel care va ajunge la faţa locului.

— Stai cuminte, drăguţo! i-am zis eu când am vârât cheia în broască. Să nu-ţi rupi ceva.

A sărit pe mine de cum am deschis uşa şi tot sărea şi îşi tot sprijinea labele din faţă de picioarele mele. Care artrită, oameni buni? Dând ca nebuna din coadă, s-a ţinut după mine până la bucătărie şi s-a uitat foarte atentă când i-am pus în castron ultima cană de boabe. În timp ce mânca, i-am trimis un mesaj tatei în care l-am întrebat dacă poate trece pe la magazinul Pet Pantry în pauza de prânz sau după program ca să ia de acolo un sac cu boabe Orijen Regional Red. După care i-am mai trimis unul, în care i-am scris că o să-i dau eu banii şi că domnul Bowditch o să plătească mâncarea lui Radar când va

veni acasă. M-am gândit mai bine şi i-am trimis şi al treilea mesaj: **Mai bine ia un sac mare.**

N-a durat mult să dau mesajele alea, dar Radar deja îşi terminase boabele. Aşa că acum mi-a adus maimuţica şi a pus-o jos lângă scaun. După aia a râgâit.

— Pardon! am zis eu şi i-am aruncat uşor jucăria.

Radar s-a repezit după ea şi mi-a adus-o înapoi. Am aruncat-o încă o dată, Radar s-a dus după ea şi atunci am auzit clopoţelul unui mesaj primit pe telefon. Era de la tata: **În regulă.**

Am mai aruncat o dată jucăria, dar, în loc să se repeadă după ea, Radar a şchiopătat pe Holul Vechilor Lecturi şi a ieşit din casă. Nu ştiam dacă există pe acolo vreo lesă şi nici pe unde aş putea s-o găsesc, aşa că am rupt o bucăţică dintr-un fursec cu arahide, ca să o pot ademeni înapoi dacă ar fi fost cazul. Eram ferm convins că o să reuşesc. Radar era o haplea cum nu s-a mai văzut.

N-a fost o problemă s-o aduc înăuntru. S-a ghemuit într-un loc şi a făcut treaba mică, după care s-a dus în altă parte şi a făcut treaba mare. A venit singură înapoi, s-a uitat la trepte aşa cum probabil se uită un alpinist la un perete abrupt de munte, apoi a urcat jumătate din ele. S-a aşezat câteva secunde să se odihnească, apoi le-a urcat şi pe celelalte. Nu-mi dădeam seama cât timp va mai fi în stare să facă asta fără ajutorul cuiva.

— Trebuie să plec, i-am spus eu. Două mere, două pere, eu te pup, la revedere!

Noi nu avuseserăm niciodată un câine, aşa că nu ştiusem cât de expresivi le pot fi ochii, mai ales atunci când te priveau de atât de aproape. Ochii ei mă implorau să nu plec. Şi eu aş fi vrut să rămân, dar, după cum zice poetul, aveam promisiuni de ţinut[18]. Am mângâiat-o de câteva ori şi i-am zis să fie cuminte. Mi-am amintit că citisem undeva că un an de viaţa unui câine ar fi echivalent cu şapte din viaţa unui om. Un calcul aproximativ, desigur, dar oare ce însemna asta pentru un câine? Cât de greu i

se părea că ar trece timpul? Dacă mă întorceam la şase ca să-i dau de mâncare însemna peste douăsprezece ore aşa cum le percepeam eu. Oare pentru ea ar însemna optzeci şi patru de ore? Trei zile şi jumătate? Din cauza asta se bucura atât de tare să mă vadă. Ca să nu mai spun că precis îi era dor de domnul Bowditch.

Am încuiat uşa, am coborât treptele şi m-am uitat spre locul unde-şi făcuse nevoile. Ar fi trebuit să strâng după ea. Probabil că domnul Bowditch aşa făcea. Dar mi-era greu să-mi dau seama din cauza ierburilor înalte. Dacă el nu se ocupase de asta, trebuia să se ocupe cineva.

Tu eşti acel cineva, mi-am zis eu îndreptându-mă spre bicicletă. Foarte adevărat, numai că întâmplarea făcea să fiu un *cineva* foarte ocupat. Pe lângă baseball, mă gândeam să dau probă pentru piesa pusă în scenă la sfârşit de an: *Liceul de muzică*[19]. Mă şi vedeam cântând „Breaking Free" împreună cu Gina Pascarelli, care era în ultimul an şi mie mi se părea absolut superbă.

Lângă bicicleta mea stătea o femeie înfofolită într-o haină groasă, din stofă ecosez. Doamna Ragland era. Sau poate Reagan.

— Auzi, băiete? Tu ai chemat salvarea? m-a întrebat ea.

— Da, doamnă, i-am răspuns.

— Cât de rău e? Bowditch?

— Nu ştiu precis. Dar şi-a rupt piciorul.

— Bravo, aia a fost fapta ta bună pe ziua de ieri. Poate pe tot anul. Nu-i un vecin prea simpatic, e cam retras, dar n-am nimic contra lui. Doar casa aia mă enervează, că tare urâtă mai e! Tu eşti băiatul lui George Reade, da?

— Da.

Mi-a întins mâna.

— Angela Richland.

I-am strâns-o.

— Încântat de cunoştinţă.

— Ştii ceva de potaia aia? Are un ciobănesc german, tare fioros. O plimba dimineaţa devreme şi câteodată după ce se întuneca. Atunci când nu erau copii pe-afară.

A întins mâna spre gardul prăpădit.

— *Ăsta* n-are cum să-l împiedice să-i atace acum.

— E fată şi am eu grijă de ea.

— Foarte frumos din partea ta. Doar să nu te muşte.

— E destul de bătrână şi nu-i deloc rea.

— Poate cu *tine* nu-i rea, a spus doamna Richland. Avea tata o vorbă: „Câinele bătrân muşcă de două ori mai tare”. Să ştii că a venit un reporter de la fiţuica aia săptămânală şi m-a întrebat ce s-a întâmplat. Mi se pare că-i unul din ăia… cum le zice? Corespondenţi. Din ăia care apar acolo unde-i poliţia, unde-i câte un incendiu, unde vine ambulanţa.

Şi acum a strâmbat din nas.

— Părea cam de vârsta ta.

— Am să ţin minte, am zis eu, fără să ştiu de ce aş face-o. Ar cam trebui să plec acum, doamnă Richland. Vreau să trec pe la spital să-l văd pe domnul Bowditch înainte de cursuri.

A început să râdă.

— Dacă la Arcadia-i internat, să ştii că vizitele încep abia la nouă. N-o să te lase nimeni să intri aşa de devreme.

2

Dar m-au lăsat. Mai întâi i-am explicat doamnei de la recepţie că trebuia să mă duc la şcoală şi după aceea am antrenament de baseball, dar n-am prea convins-o. Însă, când i-am spus că eu am chemat ambulanţa, a dat un telefon, a discutat cu cineva, după care mi-a spus să urc.

— Salonul 322. Ascensoarele sunt în dreapta.

La jumătatea culoarului de la etajul al doilea, m-a oprit o asistentă şi m-a întrebat dacă eu eram băiatul

care a venit la Howard Bowditch. I-am răspuns că eu sunt şi am întrebat-o cum se simte.

— A avut o intervenţie chirurgicală şi mai urmează una. După asta, îl aşteaptă o convalescenţă foarte lungă şi va avea nevoie de foarte multe şedinţe de kinetoterapie. Probabil că Melissa Wilcox o să se ocupe de el. Fractura era foarte urâtă şi şi-a distrus aproape în întregime genunchiul. Va trebui să-i fie înlocuit. Să i se pună o proteză. Altfel, indiferent câtă terapie face, o să-şi petreacă tot restul vieţii umblând cu cadru sau cu scaunul cu rotile.

— Aoleu! am sărit eu. I s-a spus?

— Doctorul care i-a reparat fractura i-a spus doar ce trebuie să ştie pentru moment. Tu ai chemat ambulanţa?

— Da, doamnă.

— Probabil că i-ai salvat viaţa. Cu tot şocul suferit şi cu posibilitatea de a-şi petrece noaptea afară…

Şi a clătinat cu tristeţe din cap.

— Câinele l-a salvat. Căţeluşa lui. Urla şi eu am auzit-o.

Asistenta a zâmbit.

— Căţeaua a sunat la Urgenţe?

Am recunoscut că eu sunasem.

— Dacă vrei să-l vezi, du-te acum. Tocmai i-am făcut o injecţie cu un sedativ şi probabil că o să adoarmă foarte curând. Pe lângă piciorul rupt şi şoldurile fragile, este cu mult sub greutatea normală. Cel mai bun teren pentru osteoporoză. S-ar putea să ai cincisprezece minute la dispoziţie până pleacă pe tărâmul viselor.

3

Piciorul domnului Bowditch era atârnat de o drăcie cu scripete, care părea desprinsă dintr-o comedie din anii treizeci… numai că domnului Bowditch nu-i venea să râdă. Nici mie. Ridurile de pe faţa lui erau parcă şi mai adânci, parcă făcute cu

dalta. Cearcănele îi erau şi mai negre. Părul tern şi subţire, şuviţele roşcate decolorate. Presupuneam că împarte rezerva cu alt pacient, dar nu-l puteam vedea, pentru că încăperea era separată în două de o draperie verde. Domnul Bowditch m-a văzut şi a încercat să se ridice în capul oaselor, dar îl durea prea tare şi s-a strâmbat şi a şuierat din cauza efortului.

— Salutare! Cum te cheamă? Mi-oi fi spus tu, dar eu am uitat. De înţeles, în situaţia asta.

Nici eu nu mai ţineam minte dacă-i spusesem, aşa că m-am mai prezentat o dată (sau pentru prima oară), după care l-am întrebat cum se simte.

— Ca un căcat. Uită-te la mine!

— Îmi pare rău.

— Mie-mi pare şi mai rău.

Apoi, încercând să fie politicos:

— Îţi mulţumesc, tinere domn Reade. Mi-au zis că probabil mi-ai salvat viaţa. Nu că ar fi mare lucru de capul ei, mai cu seamă acum, dar, aşa cum cică ar fi zis Buddha, „Schimbarea este singura constantă a vieţii". Există şi schimbări în bine, numai că eu n-am prea avut parte de ele.

I-am spus şi lui – aşa cum îi spusesem şi tatei, şi paramedicilor, şi doamnei Richland – că, în realitate, căţeaua lui îl salvase. Pentru că nu m-aş fi oprit dacă n-aş fi auzit-o urlând.

— Ce face?

— Bine.

M-am aşezat pe scaunul de lângă pat, mi-am scos telefonul şi i-am arătat pozele pe care i le făcusem lui Radar când era cu maimuţica în gură. S-a uitat la ele de mai multe ori (a trebuit mai întâi să-l învăţ cum). Mi s-a părut că se bucură nespus privind la pozele alea, dar nu părea nicicum că s-ar simţi mai bine. *Îl aşteaptă o convalescenţă foarte lungă,* aşa mă avertizase asistenta.

Mi-a dat telefonul înapoi. Acum nu mai zâmbea.

— Nu mi-au zis cât timp trebuie să stau în infirmeria asta afurisită, dar nu-s prost. Ştiu că o să fie mult. Cred că ar trebui să mă gândesc s-o

eutanasiez. A dus o viaţă bună, dar acum au lăsat-o picioarele şi…

— Vai, nu! Nu faceţi asta! m-am speriat eu. O să am eu grijă de ea. Îmi face plăcere.

S-a uitat lung la mine şi, pentru prima dată, expresia lui nu mai era una de iritare sau de resemnare.

— Da? Să am *încredere* în tine?

— Să aveţi. Nu prea mai are boabe, dar o să-i cumpere tata un sac de Orijen chiar astăzi. La şase dimineaţa şi la şase seara. O să mă duc la ea. Contaţi pe mine.

S-a întins spre mine, poate dorind să mă apuce de mână sau măcar să mă bată prieteneşte peste ea. Nu m-aş fi ferit de atingerea lui. Dar s-a retras imediat.

— Foarte… frumos din partea ta.

— Îmi place ea. Şi ea mă place pe mine.

— Da? Bravo! E o bătrânică blândă.

Ochii îi deveneau sticloşi şi bălmăjea puţin cuvintele. Înseamnă că îşi făcea efectul sedativul ăla pe care i-l injectase asistenta.

— Nu-i deloc rea, dar a fost o vreme când îi speria pe copiii din vecini de se scăpau pe ei. Şi bine le făcea. Nişte neruşinaţi. Nişte obrăznicături băgăcioase şi zgomotoase. Cât despre hoţi? Nici nu călcau pe-acolo. Numai s-o fi auzit pe Radar lătrând şi fugeau de le sfârâiau călcâiele. Dar acum fata mea e bătrână.

A oftat, apoi a tuşit. Probabil că l-a durut ceva, pentru că a tresărit.

— Bătrână ca mine.

— O să am grijă de ea. Poate o s-o scot la plimbare şi o să mergem pe deal în jos până la mine acasă.

I s-a mai însufleţit puţin privirea când s-a gândit la această posibilitate.

— N-a fost niciodată acasă la altcineva. O am de când era pui. Nu ştie decât casa mea… şi curtea.

— Mi-a spus doamna Richland că o scoateţi la plimbare.

— Mahalagioaica aia de peste drum? Mda, are dreptate. Mergeam la plimbare. Mai demult, când Radar nu obosea aşa de repede. Acum mi-ar fi frică s-o mai scot. Dacă aş duce-o până pe Pine Street şi n-ar mai fi în stare să urce panta înapoi acasă?

S-a uitat la piciorul atârnat de scripete.

— Acum, *eu* sunt ăla care n-ar mai putea să ajungă acasă. N-aş mai putea să ajung nicăieri.

— N-o s-o forţez. N-o s-o obosesc prea mult.

Parcă s-a mai liniştit.

— O să te plătesc… pentru hrană. Şi pentru timpul tău. Da, şi pentru asta.

— Nu vă faceţi probleme.

— S-ar putea să se mai simtă bine o vreme după ce mă întorc acasă. *Dacă* mă mai întorc.

— O să vă întoarceţi, domnule Bowditch.

— Dacă tot o s-o… o să-i dai de mâncare… zic c-ar fi mai bine să-mi spui Howard.

Nu prea credeam că aş fi în stare, dar am dat din cap că bine.

— Şi poate o să-mi mai aduci poze cu ea?

— Sigur. Ar cam trebui să plec, domnule… Howard. Ar trebui să vă odihniţi.

— N-am de ales.

A închis ochii, apoi a ridicat încet pleoapele.

— Ce mi-o fi băgat în injecţie femeia aia… oleleu! M-a şi luat de cap.

A închis din nou ochii. M-am sculat de pe scaun şi am pornit către uşă.

— Băiete, cum ziceai că te cheamă?

— Charlie.

— Mulţumesc, Charlie. Am vrut… să-i mai dau o şansă fetei mele. Eu nu mai am nevoie… una a fost destul… că viaţa ajunge să ţi se pară o povară… dacă ai să trăieşti cât mine, ai să ajungi să-mi dai dreptate. Dar *ea*... Radar… şi după aia, eu am îmbătrânit şi am căzut ca prostul de pe scara aia păcătoasă.

— O să vă mai aduc nişte poze.

— Aşa să faci.

Am vrut să ies şi atunci a vorbit din nou, dar nu cred că mie mi se adresa.

— Omul curajos ajută. Laşii fac cadouri.

Apoi a tăcut şi a început să sforăie.

Tot pe la jumătatea culoarului, am văzut-o pe asistenta cu care vorbisem mai devreme. Ieşea dintr-un salon, ţinând în mână ceva ce semăna cu o pungă plină cu urină tulbure. M-a observat şi a acoperit punga cu un prosop. M-a întrebat dacă am vorbit cu domnul Bowditch.

— Da, numai că, pe la sfârşit, nu prea l-am mai înţeles.

A zâmbit.

— Ăsta-i efectul Demerolului. Haide, du-te! Trebuie să ajungi la şcoală.

4

Când am ajuns la Hillview, ora a doua începuse de zece minute, iar coridoarele erau pustii. M-am dus la secretariat ca să-i cer doamnei Silvius un bilet de învoire de la prima oră. Doamna Silvius era o bătrânică drăguţă, cu părul teribil de albastru. Probabil că era trecută de şaptezeci şi cinci de ani, adică trecută bine de vârsta pensionării, dar încă destul de vioaie şi de veselă. Mie mi se pare că simţul umorului este o condiţie esenţială atunci când ai de-a face zilnic cu adolescenţi.

— Am auzit că ieri ai salvat o viaţă de om, mi-a spus ea, când mi-a dat hârtia cu învoirea.

— Cine v-a spus?

— O păsărică. Cip-cirip-cirip. Vorba umblă, Charlie, aşa să ştii.

Am luat hârtia.

— Nu eu. Câinele lui l-a salvat. Căţeaua. Am auzit-o cum urlă.

Mă cam săturasem să le spun tuturor chestia asta, pentru că aveam impresia că nu mă crede nimeni. Ceea ce mi se părea cam ciudat. Credeam că toată lumea se dă în vânt după poveşti cu câini eroi.

— Eu doar am sunat la Urgenţe.

— Cum zici tu. Haide, fugi la clasă!

— Îmi daţi voie să vă arăt ceva mai întâi?

— Numai dacă o faci repede.

Mi-am scos telefonul şi i-am arătat poza cu televizorul domnului Bowditch.

— Aia de pe el e o antenă, da?

— Îi ziceam „antenă de cameră”, a zis doamna Silvius. Seamănă cu nişte urechi de iepure, nu?

Zâmbetul ei semăna foarte mult cu acela al domnului Bowditch când se uitase la pozele lui Radar cu maimuţica de jucărie.

— La noi acasă, puneam folie de aluminiu pe ele, pentru că se spunea că ar îmbunătăţi recepţia. Dar, uită-te la *televizor,* Charlie! Dumnezeule mare! Chiar funcţionează?

— Nu ştiu. Nu l-am încercat.

— Primul nostru televizor semăna cu ăsta. Zenith se chema. Era atât de greu, că tata şi-a rupt spatele când l-a cărat pe scară până în apartamentul unde locuiam atunci.

Nu ne luam ochii de la el! Ne uitam la *Annie Oakley,* la *Wild Bill Hickcock*[20], la *Captain Kangaroo*[21], la *Crusader Rabbit*[22]... ne tot uitam la astea până ne durea capul! Şi, odată, când n-a mai mers televizorul, când imaginea se tot dădea peste cap, tata a chemat un tip să-l repare, şi tipul ăla a venit cu o geantă plină cu lămpi.

— Lămpi?

— Nişte tuburi cu vid. Făceau o lumină portocalie, ca becurile cu filament. A înlocuit-o pe aia care se stricase şi televizorul a mers strună din nou.

S-a uitat iarăşi la poza de pe ecranul telefonului meu.

— Sunt convinsă că lămpile de la ăsta s-au ars de foarte multă vreme.

— Poate domnul Bowditch şi-a cumpărat altele de pe eBay sau Craigslist, am zis eu. Poţi să cumperi absolut orice de pe internet. Sigur, cu condiţia să îţi permiţi.

Însă nu credeam că domnul Bowditch *avea* internet sau că ştia ce să *facă* cu el.

— Mult mai ieftin i-ar fi fost să-şi cumpere un televizor nou, dar presupun că nu prea iese din casă.

Şi-a adus aminte unde ne aflăm şi care sunt îndatoririle ei, aşa că mi-a înapoiat telefonul.

— Haide, Charlie, fuguţa! Te aşteaptă doamna Friedlander la ora de fizică.

5

La antrenamentele din după-amiaza aceea, domnul Harkness s-a ţinut de mine ca scaiul de oaie. Sau, mai bine spus, a stat pe capul meu cum stă musca pe rahat. Pentru că fix ca un rahat am jucat. În timpul exerciţiilor de viteză şi agilitate, am tot luat-o în direcţia greşită; o dată, chiar am încercat să mă deplasez în ambele direcţii în acelaşi timp şi am căzut drept în fund, chestie care a provocat râsetele tuturor. În timpul exerciţiilor la prindere, nu m-am aflat la locul meu, mingea a trecut vâjâind pe unde ar fi trebuit să fiu şi s-a izbit de peretele sălii de sport. Când domnul antrenor mi-a aruncat o minge foarte încet, am reuşit să ajung la ea, dar nu am coborât mănuşa, aşa că mingea – care abia se mai rostogolea – mi-a trecut printre picioare. Însă picătura care a umplut paharul domnului antrenor Harkness a fost atunci când a trebuit să arunc eu mingea cu efect. O trimiteam drept la *pitcher*, în loc să o arunc foarte încet, ca nu ajungă la ea.

Atunci a ţâşnit antrenorul de pe scaunul lui şi s-a apropiat de mine cu paşi apăsaţi. I se legăna burta şi îi sălta fluierul atârnat între sânii deloc micuţi.

— Isuse *Cristoase,* Reade! Parcă-ai fi o babă! Nu mai mângâia mingea aia! Ţine-ţi cum trebuie bâta şi lasă mingea s-o lovească. De câte ori trebuie să-ţi zic?

Mi-a smuls bâta din mână, m-a îmbrâncit într-o parte şi s-a întors cu faţa la Randy Morgan, cel care dădea probă pentru postul de *pitcher.*

— Aruncă! Hai să te văd de ce eşti în stare!

Randy a aruncat cu toată forţa de care era el în stare – adică nu prea cine ştie ce. Antrenorul s-a aplecat şi a executat o lovitură uşoară perfectă. Mingea s-a rostogolit alene pe lângă baza a treia. Steve Dombrowski s-a repezit la ea, a încercat s-o prindă cu mâna goală dar n-a reuşit.

Domnul antrenor s-a întors spre mine.

— Ai văzut! Aşa se face! Habar n-am pe unde-ţi umblă mintea, dar ai face bine s-o chemi înapoi!

Mintea îmi umbla prin casa domnului Bowditch, unde mă aştepta Radar. Douăsprezece ore pentru mine, poate trei zile şi jumătate pentru ea. Nu avea cum să înţeleagă de ce fusese lăsată singură şi niciun căţel nu se joacă cu maimuţica piuitoare dacă nu e cineva lângă el care să i-o arunce. Oare îi venea să-şi facă nevoile sau – din cauză că uşiţa ei era închisă – şi le făcuse deja pe undeva prin casă? Dacă da, posibil să nu-şi dea seama că nu era ea vinovată pentru tot ce se întâmpla. Şi mă mai gândeam şi la gazonul ăla neîngrijit şi la gardul care stătea să se dărâme.

Domnul antrenor Harkness mi-a întins bâta.

— Să te văd acum ce poţi.

Randy n-a încercat să mai arunce cu efect, ci a aruncat normal, tocmai ca să mă prindă pe picior greşit. Mi-am luat avânt… şi am lovit cum trebuie. Randy nici n-a mai apucat să ajungă la ea.

— Aşa se face, mi-a spus domnul antrenor. Bagă cinci.

Adică cinci tururi de sală.

— Nu.

Brusc a încetat toată gălăgia din sală. Şi în jumătatea noastră, şi în jumătatea unde se antrenau fetele la volei. Toată lumea se uita la noi. Randy şi-a acoperit gura cu mănuşa – poate ca să-şi ascundă zâmbetul.

Domnul antrenor şi-a proptit mâinile în şoldurile lui voluminoase.

— Ce-ai zis?

Nu am lăsat jos bâta, că nu eram nebun la cap. Pur şi simplu i-am întins-o şi, fiind uluit peste măsură şi neînţelegând ce mă apucase, antrenorul a luat-o.

— Am zis „nu”. Am terminat.

Şi am pornit spre uşa care ducea la vestiare.

— Treci imediat înapoi, Reade!

Mi-am continuat drumul, fără măcar să clatin din cap.

— Acum să te întorci, nu după ce te calmezi! Pentru că o să fie prea târziu atunci!

Dar *eram* calm. Foarte calm. Chiar fericit, aşa cum eşti atunci când descoperi rezolvarea la o problemă de matematică – problemă care nu ţi se mai pare nici pe jumătate atât de dificilă cum ai crezut la început.

— Ce naiba, Reade!?

Tonul îi era un pic cam panicat acum. Poate din cauză că eram cel mai bun *hitter* pe care-l avea sau poate din cauză că revolta mea se petrecea în faţa întregii echipe.

— Treci imediat înapoi! Învingătorii nu renunţă niciodată şi ăia care renunţă nu învinge niciodată[23]!

— Înseamnă că sunt învins, am spus eu.

Am deschis uşa, am coborât în vestiar şi mi-am schimbat hainele. Acela a fost finalul carierei mele la baseball la Hillview. Am simţit vreun regret pentru asta? Absolut niciunul. Am simţit vreun regret că-mi dezamăgesc coechipierii? Puţin, dar, aşa cum ţinuse antrenorul să precizeze, nu-mi mai găseam locul în echipă. Trebuiau să se descurce fără mine. Eu aveam altă treabă de făcut.

6

Am scos toată corespondenţa din cutia poştală a domnului Bowditch – nimic personal, doar aiurelile alea de reclame pe care le primeşte toată lumea – şi am intrat pe uşa din spate. Radar n-a mai putut să sară pe mine, probabil că avea o zi mai proastă. Aşa că am apucat-o uşor de labele din faţă, i le-am

ridicat şi i le-am sprijinit pe mijlocul meu, ca să o pot mângâia pe cap. Am mângâiat-o de câteva ori şi pe botul încărunţit. S-a dat jos de pe mine, a coborât cu grijă treptele şi şi-a făcut nevoile. Şi din nou s-a uitat lung la scară înainte să o urce înapoi.

I-am spus că e o fată cuminte şi că domnul antrenor Harkness ar fi mândru de ea.

I-am aruncat de câteva ori maimuţica piuitoare şi i-am făcut nişte poze. Avea în coş şi alte jucării care piuiau, dar clar că maimuţica era preferata ei.

A venit după mine afară când m-am dus să iau scara de pe care căzuse domnul Bowditch. Am cărat-o până la şopron, am dat cu ochii de lacătul mare de pe uşă, aşa că m-am mulţumit doar s-o sprijin sub streaşină. Însă, pe când făceam eu operaţiunea asta, Radar a început să mârâie. Stătea ghemuită cam la vreo şase metri distanţă de uşa cu lacăt, avea urechile date pe spate şi îşi arăta colţii.

— Ce s-a întâmplat, fetiţo? Să ştii că n-am ce să fac dacă a intrat acolo vreun sconcs sau vreo veveriţă…

Şi chiar atunci am auzit din spatele uşii un zgrepţănat, urmat de un fel de ciripit ciudat, care m-a înfiorat şi mi-a zbârlit părul la ceafă. Pentru că nu părea să fie scos de vreo vieţuitoare. Nu mai auzisem niciodată un sunet ca ăla.

Radar a lătrat o dată, apoi a scheunat, apoi s-a târât înapoi pe burtă. Îmi venea şi mie să plec de acolo, dar, în loc de asta, am lovit tare cu pumnul în uşă. Şi am aşteptat. Nu s-a mai auzit nimic. Dacă n-aş fi văzut reacţia lui Radar, probabil că aş fi zis că mi se păruse. Oricum nu aveam ce să fac. Uşa era încuiată şi şopronul nu avea geamuri.

Am mai dat o dată cu pumnul, parcă dorind să provoc sunetul ăla ciudat să se audă din nou. Nu s-a mai auzit, aşa că m-am întors spre casă. Radar s-a ridicat cu greu în picioare şi a venit după mine. M-am uitat o dată în urmă şi am văzut că şi ea făcea la fel.

7

Ne-am jucat puţin cu maimuţica. După ce Radar a pus-o pe linoleum şi mi-a spus din priviri că obosise, l-am sunat pe tata şi l-am anunţat că vreau să mă las de baseball.

— Ştiu, mi-a zis el. M-a sunat deja domnul antrenor Harkness. Mi-a spus că s-au cam încins lucrurile astăzi, dar că este dispus să te primească înapoi, cu condiţia să-ţi ceri scuze, mai întâi lui şi apoi întregii echipe. Pentru că ţi-ai lăsat baltă colegii, aşa a zis.

M-au enervat explicaţiile antrenorului, dar mi s-au părut şi destul de caraghioase.

— Tată, nu era finala pe stat, ci doar un simplu antrenament în sală. Şi a fost nesimţit.

Ăsta nu era neapărat un reproş, pentru că eram obişnuit cu felul de a se purta al antrenorului. Toţi eram. Poza lui ar fi trebuit să stea în dicţionar lângă definiţia cuvântului „nesimţit”.

— Deci, nici gând să-ţi ceri scuze, asta vrei să-mi spui?

— Aş putea să-mi cer pentru că nu eram cu mintea acolo. Mă gândeam la domnul Bowditch. Şi la Radar. Şi la casa asta. Nu se dărâmă încă, dar nici mult nu mai are. Aş putea să fac multe pe-aici dacă aş avea timp. Şi uite că acum am.

Tata a tăcut câteva secunde, încercând să-şi clarifice situaţia, după care mi-a spus:

— Nu pricep de ce ţi se pare că trebuie să faci asta. Înţeleg să ai grijă de câine, asta-i o faptă bună, creştinească; dar nici măcar nu-l cunoşti pe Bowditch, nu-i eşti dator cu nimic.

Şi ce era să-i răspund eu? Puteam să-i spun că făcusem o înţelegere cu Dumnezeu? Chiar dacă ar fi fost drăguţ şi şi-ar fi reţinut hohotele de râs (probabil că aşa ar fi făcut), mi-ar fi explicat că, în felul ăsta, gândesc doar copiii, evangheliştii şi cei dependenţi de reclamele de la televizor şi care sunt convinşi că există o pernă magică sau o dietă-minune care îi pot vindeca de toate bolile. În cel mai rău caz, ar putea crede că încercam să-mi asum

succesul întregului proces anevoios de dezalcoolizare prin care trecuse şi mai trecea încă.

Şi încă ceva: era o chestiune personală. A mea şi numai a mea.

— Charlie? Mai eşti la telefon?

— Mai sunt. Nu pot să spun decât că vreau să fac tot ce-mi stă în putere ca să-l ajut până se pune din nou pe picioare.

Tata a oftat.

— Charlie, nu-i vorba despre un puşti care a căzut dintr-un măr şi şi-a rupt mâna. E un moş. Posibil să nu se mai pună niciodată pe picioare. La asta, te-ai gândit?

Nu mă gândisem şi nu vedeam niciun motiv pentru care să o fac.

— Ştii ce se zice în programul tău de la Alcoolicii Anonimi – că trebuie să trăieşti fiecare zi în parte, să nu te gândeşti la cea de mâine.

A început să chicotească.

— Se mai zice şi că trecutul e istorie şi viitorul e un mister.

— Bună asta, tată. Deci, nu te-ai supărat pe chestia cu baseballul?

— Nu. Cum rămâne cu fotbalul? Te gândeşti să te laşi şi de el?

— Deocamdată, nu.

Măcar, la fotbal, nu-l aveam de suportat pe antrenorul Harkness.

— Poate domnul o să se simtă mai bine în august, când încep antrenamentele.

— Sau nu.

— Sau nu, l-am aprobat eu. Viitorul este un mister.

— Chiar aşa. Când mă gândesc la seara aia în care mama ta s-a dus pe jos la Zippy…

Şi n-a mai putut să continue. Nici eu nu ştiam ce să spun.

— Dar te rog să faci ceva pentru mine, Charlie. A trecut pe la noi un reporter de la *The Weekly Sun* şi mi-a cerut datele tale de contact. Nu i le-am dat, dar le-am luat pe ale lui. Vrea să scrie un articol de

câteva rânduri despre cum l-ai salvat pe Bowditch. Că cică pe cititori îi interesează asemenea cazuri emoţionante. Cred că ar fi bine să vorbeşti cu el.

— Dar nu eu l-am salvat. Radar a…

— Spune-i lui asta. Mă gândesc doar că, dacă vreuna dintre facultăţile la care faci cerere de înscriere ar vrea să ştie de ce ai abandonat baseballul, un astfel de articol…

— M-am prins. Dă-mi numărul tipului.

Mi l-a dictat şi eu l-am trecut în agenda telefonului.

— Vii la cină?

— Imediat după ce-i dau de mâncare lui Radar.

— Bine. Te iubesc, Charlie.

I-am spus că-l iubesc şi eu. Şi nu minţeam. Tata era un om bun. Trecuse printr-o perioadă nasoală şi o depăşise. Nu toată lumea e în stare de aşa ceva.

8

După ce i-am dat de mâncare lui Radar şi i-am spus că mă voi întoarce a doua zi, dis-de-dimineaţă, m-am dus până la şopron. Nu ştiu exact de ce am făcut-o. Clădirea aia paradită şi fără geamuri avea un aer sinistru în întunericul tot mai apăsător al serii reci de aprilie, dar mi-am dat singur curaj să merg până acolo. Am stat lângă uşa cu lacăt şi am ascultat atent. Niciun râcâit. Niciun ciripit bizar, ca alea scoase de extratereştrii în filmele SF. Nici să dau cu pumnul în uşă nu voiam, aşa că m-am forţat s-o fac. Şi am lovit în ea de două ori. Tare de tot.

Nimic. Ceea ce a fost o mare uşurare.

M-am urcat pe bicicletă, am coborât pe Sycamore Street Hill, am ajuns acasă şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi arunc mănuşa de baseball pe raftul cel mai de sus al dulapului, apoi m-am uitat lung la ea înainte să închid uşa. Baseballul e un joc frumos. Nimic nu se compară cu a fi pe val în repriza a noua, în deplasare, şi arunci o neprinsă. Şi nimic nu se compară cu întoarcerea cu autocarul după o victorie răsunătoare, când toţi râd cu poftă şi

fac gălăgie şi se prostesc. Deci, da, am simţit un oarece regret, dar nu cine ştie ce. Mi-am amintit de cugetarea aia budistă pe care mi-o spusese domnul Bowditch: „Schimbarea este singura constantă a vieţii.” Şi mi-am dat seama cât adevăr era în acele câteva cuvinte. Foarte, foarte mult adevăr.

L-am sunat pe tipul de la *The Weekly Sun.* Publicaţia asta era o fiţuică gratuită, în care găseai câteva ştiri de interes local şi articole sportive, toate îngropate într-un morman de reclame. Mereu vedeai câte un teanc de ziare din astea lângă uşa de la Zippy, alături de un afiş care îndemna: LUAŢI UNUL. Un glumeţ adăugase cu markerul: LUAŢI-LE PE TOATE. Pe reporter îl chema Bill Harriman. I-am răspuns la întrebări, repetând (a câta oară?) că lui Radar i se cuvenea cea mai mare parte din meritul pentru salvarea bătrânului. Domnul Harriman m-a întrebat dacă îi permit să ne facă o poză – mie şi lui Radar.

— Păăăi, nu ştiu ce să zic. Ar trebui să-i cer voie domnului Bowditch, iar el este în spital.

— Te rog frumos, vorbeşte cu el mâine sau poimâine, vrei? Trebuie să predau articolul cât mai repede, dacă vreau să ajungă în numărul de săptămâna viitoare.

— O să vorbesc dacă pot, dar mi se pare că era programat la altă operaţie. S-ar putea să nu-mi dea voie să-l vizitez şi chiar că nu pot să fac ce-mi cereţi fără permisiunea dumnealui.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să se supere domnul Bowditch pe mine, iar el era genul de om care se supără foarte uşor. Am căutat după aceea în dicţionar cuvântul care-l definea cel mai bine – *mizantrop.*

— Înţeleg, înţeleg. Oricum, anunţă-mă cât mai curând posibil ce ai rezolvat – dacă ai rezolvat ceva. Auzi? Nu eşti tu puştiul care a înscris *touchdown*-ul câştigător în meciul ăla împotriva echipei de la şcoala din Standford, în competiţia de Ziua Recunoştinţei de anul trecut?

— Eu sunt, dar nu a fost mare lucru. Eram oricum pe linia lor de fund, aşa că n-am făcut nimic altceva decât să pun mingea jos.

A râs.

— Eşti şi modest pe deasupra! Îmi placi. Să mă suni, Charlie!

I-am promis, am închis telefonul şi m-am dus la parter să mă uit puţin la televizor împreună cu tata, înainte să mă apuc de învăţat. M-am întrebat ce-o mai face Radar. Speram că bine. Că începe să se obişnuiască cu un alt program. M-am gândit din nou la zicala lui Buddha. Chiar bună. Merita s-o ţii minte.

CAPITOLUL 4

ÎN VIZITĂ LA DOMNUL BOWDITCH. ANDY CHEN. SUBSOLUL. ÎN ALTĂ ORDINE DE IDEI. ÎNTÂLNIREA DE LA SPITAL.

1

În dimineaţa următoare, când am intrat în casa de la numărul 1 de pe Sycamore Street, Radar m-a întâmpinat cu foarte multă exuberanţă, dar parcă nu mai era atât de nebună de bucurie ca înainte. M-am gândit că începea să se obişnuiască cu noua situaţie. Şi-a făcut nevoile, şi-a înfulecat micul-dejun (tata îi cumpărase un sac de 11 kilograme cu boabele ei preferate), după care a vrut să se joace cu maimuţica. Ne-am jucat, după o vreme a obosit, dar eu mai aveam ceva timp la dispoziţie, aşa că m-am dus în living ca să văd dacă mai mergea televizorul ăla antic şi de demult. Am pierdut minute bune căutând telecomanda, fără să-mi treacă prin minte că TV-ul domnului Bowditch era din epoca pre-telecomandă. Am văzut sub ecran două rotiţe. Cea din dreapta avea numere – canale, am presupus eu – aşa că am răsucit-o pe cea din stânga.

Zumzetul ieşit din televizor nu m-a speriat la fel de tare ca zgomotele din şopron, dar tot m-a alarmat un pic. Am făcut un pas înapoi, rugându-mă să nu-mi explodeze în faţă. După câteva secunde, pe ecran

a apărut decorul de la emisiunea *Today* – iar acolo erau moderatorii postului NBC, Matt Lauer şi Savannah Guthrie, care se conversau amabil cu doi politicieni. Imaginea nu era ultra HD, nici măcar HD nu era. Dar bine măcar că era. Am încercat să mişc antena, despre care doamna Silvius spusese că seamănă cu nişte urechi de iepure. Am întors-o într-o parte şi imaginea s-a făcut mai clară (dar *nu* atât cât să conteze*)*; am întors-o în partea cealaltă şi *Today* a dispărut într-o invazie de purici. M-am uitat în spatele aparatului. Acolo erau o mulţime de orificii mici prin care ieşea căldura – care nu era deloc de neglijat – şi am văzut prin ele sclipirea portocalie a lămpilor. Eram aproape sigur că de acolo venea şi zumzetul ăla.

Am închis televizorul, întrebându-mă cât de enervant putea să fie când erai obligat să te ridici de pe fotoliu de fiecare dată când voiai să schimbi postul. I-am spus lui Radar că trebuie să mă duc la şcoală, dar că vreau să-i mai fac o poză înainte de plecare. Şi i-am dat maimuţica.

— Vrei, te rog, s-o ţii puţin în gură? E foarte drăguţă.

Radar mi-a făcut imediat pe plac.

2

Pentru că nu mai aveam niciun antrenament de baseball la care să mă duc, am ajuns la spital pe la mijlocul amiezii. Am întrebat la recepţie dacă Howard Bowditch avea voie să primească vizitatori – pentru că îmi spusese mie o asistentă că urma să i se mai facă o operaţie. Doamna de la recepţie a verificat ceva în calculator, după care mi-a zis că pot să mă duc la el, dar că era foarte posibil să doarmă la ora asta. M-am îndreptat spre ascensoare, dar ea a strigat după mine şi mi-a dat să completez un formular cu datele mele de contact „în caz de urgenţă”. Pacientul care le dăduse numele meu era Howard Adrian Bowditch. Numele meu trecut acolo era Charles *Reed*, nu *Reade.*

— Tu eşti, da? m-a întrebat doamna de la recepţie.

— Eu sunt, numai că numele de familie e scris greşit.

L-am şters şi am scris *Reade.*

— V-a cerut el să luaţi legătura cu mine? Nu are pe altcineva? Vreun frate sau vreo soră? Pentru că nu cred că sunt suficient de mare ca să pot lua asemenea decizii importante, cum ar fi să…

Nu voiam să dau niciun exemplu şi nici doamna nu avea nevoie să le audă.

— A semnat un DNR[24] înainte să intre în operaţie. Doar pentru cazul în care ar fi avut nevoie de ceva şi tu trebuia să-i aduci lucrul ăla.

— Ce-i un DNR?

Mi-a spus. Şi mi-am dat seama că nu voiam să aflu. Plus că nu mi-a răspuns la întrebarea despre rudele domnului Bowditch. Poate că nu ştia – de unde să ştie? Am completat formularul cu adresa mea de acasă, adresa de e-mail şi numărul de telefon. Apoi am urcat, spunându-mi că erau o groază de lucruri pe care nu le ştiam despre Howard Adrian Bowditch.

3

L-am găsit treaz, iar piciorul nu-l mai avea atârnat de chestia aia; dar, auzindu-i vorbirea mult prea tărăgănată şi observându-i privirea sticloasă, mi-am dat seama că era îndopat cu medicamente.

— Iarăşi tu, a spus el – adică nu tocmai: *Ce bine-mi pare să te văd, Charlie!*

— Iarăşi, i-am dat eu dreptate.

Atunci a zâmbit. Dacă am fi avut o relaţie mai apropiată, i-aş fi spus că ar trebui să zâmbească mai des.

— Trage-ţi un scaun lângă mine şi spune-mi ce părere ai despre asta.

Avea pătura trasă până la brâu. S-a dezvelit şi mi-a arătat un dispozitiv complicat din metal, care-i înfăşura tot piciorul de la tibie şi până la partea

superioară a coapsei. Nişte tije subţiri îi intrau în carne, iar fiecare orificiu de intrare fusese astupat cu nişte chestii mici din cauciuc, care erau acum pline de sânge închegat. Genunchiul bandajat părea mare cât o pâine făcută pe vatră. Prin bandaje ieşea capătul uneia dintre tije.

Mi-a văzut expresia şi a zâmbit.

— Nu-i aşa că seamănă cu un instrument de tortură din vremea Inchiziţiei? Se cheamă fixator extern.

— Vă doare?

Probabil că era cea mai cretină întrebare a anului. Tijele alea din inox îi intrau drept în oasele piciorului.

— Sunt convins că m-ar durea dar, din fericire, am chestia asta.

A ridicat mâna stângă, în care ţinea un dispozitiv care semăna cumva cu telecomanda care-i lipsea televizorului vechi de la el de acasă.

— Cică-i o „pompă contra durerii”. Ar trebui să mi-o reducă, dar să nu bage în mine o cantitate atât de mare de analgezice cât să nu mai ştiu de capul meu. Numai că, din moment ce eu n-am folosit niciodată nimic mai tare decât Empirin, probabil că sunt cu creierii varză.

— Probabil că sunteţi, am spus eu, iar acum n-a zâmbit doar, ci a râs de-a dreptul.

Şi eu am râs împreună cu el.

— Cred că *ar trebui* să doară.

A atins fixatorul – o serie de cercuri metalice încolăcite în jurul unui picior atât de vânăt, că parcă începea să mă doară şi pe mine doar când mă uitam la ele.

— Mi-a zis doctorul care mi-a pus-o de dimineaţă că dispozitivele astea au fost inventate de ruşi în timpul Bătăliei de la Stalingrad.

Acum a pus mâna pe una dintre tijele subţiri, de deasupra unui tampon plin de sânge.

— Rusnacii au făcut barele astea de fixare din spiţe de biciclete.

— Cât timp trebuie să purtaţi aparatul?

— Dacă am noroc şi dau semne de vindecare, doar şase săptămâni. Trei luni, dacă n-am noroc. Mi-au construit un genunchi nou şi sofisticat. Mi se pare că din titan, dar o să fie ţeapăn când îmi scot fixatorul. Ar trebui să mi-l desţepenească prin kinetoterapie, dar mi s-a zis că terapia asta „presupune un disconfort considerabil”. Din moment ce tu ştii cine a fost Nietzsche, cred că ai putea să-mi traduci pe înţelesul meu.

— Cred că înseamnă că o să vă doară al naibii de tare.

Speram să râdă din nou – măcar să chicotească puţin –, însă a schiţat doar un zâmbet vag şi a pocnit de două ori cu degetul mare în dispozitivul care îl umplea cu analgezic.

— Iar eu cred că ai dreptate. Dacă aş fi avut norocul să scap vremelnicei strânsori[125] în timpul operaţiei, aş fi scăpat de tot disconfortul ăla considerabil.

— Nu vorbiţi serios.

Şi-a împreunat sprâncenele cărunte şi stufoase.

— Nu-mi spune tu mie cum vorbesc. Mă jigneşti, iar pe tine te face să pari idiot. Ştiu foarte bine ce mă aşteaptă.

Apoi, aproape în silă, a adăugat:

— Îţi sunt recunoscător pentru că ai trecut pe la mine. Ce mai face Radar?

— Bine.

I-am arătat pozele noi. A zăbovit mai mult timp la cea în care Radar ţinea maimuţica în gură. În cele din urmă, mi-a întins telefonul.

— Aţi vrea să vă printez una? Că n-aveţi telefon să v-o pot trimite pe el.

— Mi-ar face plăcere. Mulţumesc pentru că îi dai să mănânce. Şi pentru că te porţi frumos cu ea. Sunt convins că îţi este recunoscătoare. Şi eu îţi sunt.

— Îmi place Radar. Auziţi, domnule Bowditch…

— Howard.

— Da, Howard. Aş vrea să vă tund iarba din curte, dacă nu vă deranjează. Aveţi cumva în şopron

vreo maşină de tuns gazonul?

Ochii lui au devenit suspicioşi şi a pus pe pat dispozitivul pentru temperarea durerii.

— Nu. Nu-i nimic acolo. Nimic folositor.

Atunci, de ce are lacătul ăla pe uşă? Însă aveam destulă minte ca să nu pun întrebarea asta.

— Bine, o s-o aduc pe a noastră. Stăm în capătul străzii.

A oftat, parcă dorind să-mi arate că nu-i în stare să facă acum faţă atâtor probleme. Probabil că aşa şi era, că doar trecuse printr-o grămadă de chestii nasoale în ziua aceea.

— De ce ai vrea să faci asta? Pentru bani? Îţi cauţi de lucru?

— Nu.

— Atunci, de ce?

— Nu aş vrea să vorbesc despre asta. Şi sunt convins că nici dumneavoastră nu vreţi să vorbiţi despre anumite lucruri, corect?

Cutia pentru făină, de exemplu. Şopronul.

N-a chicotit, dar a strâmbat din buze.

— Foarte. E vorba cumva despre principiul ăla al chinezilor? Dacă salvezi viaţa cuiva, o să răspunzi de el de atunci încolo?

— Nu.

Căci la viaţa tatălui meu mă gândeam eu.

— Am putea să nu vorbim despre asta? O să vă tund iarba şi poate o să repar şi gardul de la stradă. Dacă vreţi.

M-a privit multă vreme fără să scoată o vorbă. Apoi, cu o intuiţie care m-a făcut să mă înfior un pic, m-a întrebat:

— Dacă sunt de acord înseamnă că-ţi fac un serviciu?

Am zâmbit.

— Chiar aşa.

— Atunci, bine. Dar o maşină de tuns iarba s-ar strica imediat ce-ar muşca din bălăriile alea mizerabile. Ai să găseşti la subsol nişte unelte mai bune. Majoritatea nu sunt bune de nimic, dar e acolo şi o coasă, care ar putea să le taie până la

înălţimea la care poţi să intri cu maşina aia de tuns. Numai că înainte ar cam trebui s-o cureţi de rugină şi să-i ascuţi lama. Vezi că s-ar putea să fie o tocilă pe masa de-acolo, nu mai ştiu. În niciun caz să n-o laşi pe Radar să coboare. Treptele sunt înguste şi înalte şi s-ar putea să cadă.

— Am înţeles. Şi ce să fac cu scara? Unde s-o pun?

— Sub prispa din spate. Păcat că n-am lăsat-o şi eu la locul ei, că n-aş mai fi ajuns aici. Afurisiţii ăştia de doctori cu afurisitele lor de veşti proaste. Mai ai ceva de întrebat?

— Păi… cum să vă spun… un reporter de la *The Weekly Sun* ar vrea să scrie un articol despre mine.

Domnul Bowditch (scuze, Howard) şi-a dat ochii peste cap.

— De la *fiţuica* aia de tot râsul. Şi? Ai de gând să accepţi?

— Tata aşa ar vrea. Spune că m-ar ajuta la înscrierea la facultate.

— Măcar atât folos să-ţi aducă. Deşi… n-o poţi compara cu *The New York Crimes*, nu?

— Tipul mi-a cerut să facă o poză cu mine şi cu Radar. I-am zis că o să vă întreb, dar m-am gândit că n-o să fiţi de acord. E în regulă.

— Vrea să scrie despre câinele erou, nu? Sau tu ţi-ai dori să scrie despre ea?

— Cred că are tot dreptul să i se recunoască meritul şi nu o înţelege nimeni dacă şi-l cere lătrând.

Domnul Bowditch s-a gândit.

— Bine. Dar nu vreau să intre tipul ăla în curtea mea. Du-o până la poartă. Poate să-i facă poza acolo. *Din faţa* porţii. Voi staţi în spatele ei.

Şi-a luat acum pompiţa şi a apăsat-o de vreo două ori. După care mi-a spus cam greu, cu teamă, parcă:

— Vezi că ai să găseşti o lesă în cuierul de lângă uşa din faţă. N-am mai folosit-o de foarte mult timp. *Poate* că lui Radar o să-i placă s-o plimbi la vale… neapărat în lesă. Nu te-aş ierta niciodată dacă ar lovi-o vreo maşină.

I-am spus că înţeleg. Şi chiar aşa era. După câte se părea, domnul Bowditch nu avea nici fraţi şi nici surori. Şi probabil că nici vreo fostă soţie în viaţă sau nu. Nu o avea decât pe Radar.

— Şi nu prea departe. Pe vremuri, era în stare să meargă chiar şi şase kilometri. Dar s-au dus timpurile alea. Şi pentru ea, şi pentru mine. Ar fi bine să pleci acum, Charlie. M-a cam luat cu somn şi cred că am să dorm până o să-mi aducă scursura aia de-i zic cină prin părţile astea.

— Bine. Mă bucur că v-am văzut.

Pe bune că mă bucuram. Îmi plăcea. Probabil nu-i cazul să vă explic de ce îmi plăcea, dar eu tot o s-o fac. Îmi plăcea pentru că o iubea pe Radar. Aşa cum ajunsesem să o iubesc şi eu. M-am ridicat de pe scaun, m-am întrebat dacă ar trebui să-l mângâi uşor pe mână, mi-am răspuns că nu-i cazul şi m-am îndreptat spre uşă.

— Aoleu, încă ceva! a exclamat el. Măcar asta îmi aduc aminte. Or mai fi şi altele, nu ştiu… Fii atent! Dacă încă mai sunt aici luni – şi precis o să fiu – vezi că mi se livrează alimentele.

— De la Kroger’s?

Iar privirea de „băi, handicapatule”.

— De la Tiller and Sons.

Auzisem de Tiller, însă noi nu ne făceam cumpărăturile acolo, pentru că era un „magazin cu produse gourmet”, cum se zice. Adică foarte scump. Mi-aminteam vag că mama îmi luase de acolo un tort pentru ziua mea de naştere, când împlinisem cinci sau şase ani. Între straturi avea glazură cu lămâie şi frişcă şi mie mi s-a părut cel mai bun tort din lume.

— Băieţii care mi le aduc vin de dimineaţă. Poţi tu să-i suni şi să le spui să amâne livrarea până după-amiază, când o să ajungi tu? Au comanda, ştiu ce să aducă.

— Bine.

Şi-a dus mâna la frunte. Mi s-a părut că-i tremură puţin, dar nu eram sigur, pentru că ajunsesem deja la uşă.

— Şi va trebui să plăteşti tu. Poţi?

— Sigur.

Aveam să-l rog pe tata să-mi dea un cec în alb şi urma să completez eu suma.

— Spune-le să anuleze apoi comenzile săptămânale până le voi da eu de ştire. Ţine socoteala cheltuielilor pe care le faci.

Şi-a trecut încet mâna pe obraz, de parcă ar fi vrut să-şi netezească ridurile – zadarnică trudă.

— Afurisită treabă! Nu suport să depind de cineva. Ce naiba am avut în cap de m-am căţărat pe scara aia? Probabil c-am luat nişte pastile de prostie.

— O să vă faceţi bine, i-am spus eu.

Însă, pe drumul către ascensoare, m-am tot gândit la ce spusese el când vorbeam despre scară: *Afurisiţii ăştia de doctori, cu afurisitele lor de veşti proaste.* Probabil se referea la perioada afurisit de lungă în care i se va vindeca piciorul ăla afurisit; şi poate se mai referea şi la afurisitul ăla de terapeut cu care va trebui să lucreze (probabil un alt afurisit de băgăcios) care-i va intra în casă.

Însă nu eram sigur.

4

L-am sunat pe Bill Harriman şi i-am spus că poate să-mi facă o poză alături de Radar dacă mai vrea. Mi-a zis că vrea. I-am explicat condiţiile domnului Bowditch şi Harriman le-a acceptat.

— Cam retras domnul ăsta, nu? Nu am găsit nimic despre el nici în arhiva noastră şi nici în cea din redacţia de la *The Beacon.*

— N-am de unde să ştiu. Sâmbătă dimineaţă e bine?

Era. Şi ne-am înţeles să ne vedem la ora zece. M-am suit pe bicicletă şi am pornit spre casă. Pedalam şi mă gândeam. Mai întâi, la Radar. La lesa care atârna în cuierul din antreu, unde încă nu ajunsesem. Acum, că mă gândeam mai bine, mi-am dat seama că zgarda lui Radar nu avea niciun medalion de identificare. Chestie care probabil

însemna că nu avea nici carnet de sănătate care să ateste că i s-a făcut vaccinul antirabic sau oricare alt vaccin. Oare domnul Bowditch o dusese vreodată pe Radar la veterinar? Nu prea credeam.

M-am gândit la alimentele domnului Bowditch. Şi m-a şocat că îşi lua strictul necesar de la magazinul ăla de fiţe, pentru că fix aşa era Tiller and Sons: un loc simandicos, unde-şi făceau cumpărăturile doar barosanii cu teşchereaua plină. Ceea ce m-a făcut să mă întreb – aşa cum se întrebase şi tata – cu ce anume se ocupase domnul Bowditch înainte de pensionare. Pentru că avea un fel de a vorbi foarte frumos şi elocvent, cam ca un profesor; numai că nu credeam că profesorii ieşiţi la pensie îşi puteau permite să-şi facă cumpărăturile dintr-un magazin care se lăuda că are „o cramă la subsol". Televizor vechi. Nici vorbă de computer (băgam mâna în foc pentru asta) şi nici telefon mobil. Nici maşină. Îi ştiam acum al doilea nume, dar nu ştiam câţi ani are.

Când am ajuns acasă, am sunat la Tiller şi am stabilit să livreze alimentele luni la ora trei după-amiază. Tocmai mă gândeam că ar fi bine să-mi fac temele acasă la domnul Bowditch, când a ciocănit Andy Chen la uşa din spate. Nici nu mai ştiu de când nu mai trecuse pe la mine. Fuseserăm nedespărţiţi în copilărie – Andy şi cu mine şi cu Bertie Bird. Ba chiar ne ziceam „Cei trei muşchetari". Numai că familia lui Bertie se mutase în Dearborn (probabil asta a fost în avantajul meu), iar Andy avea multă doxă şi acum intrase într-un program de pregătire pentru învăţământul superior, în cadrul căruia făcea şi cursuri de fizică, la filiala din apropiere a Universităţii Illinois. Evident că rămăsese mare atlet şi excela în două sporturi pe care eu nu le stăpâneam absolut deloc. Unul era tenisul. Celălalt, baschetul, unde îl avea antrenor tocmai pe Harkness. Şi cam bănuiam eu de ce Andy venise acum la mine.

— Domnul antrenor zice că ar trebui să te întorci în echipa de baseball, mi-a zis Andy, după ce

dăduse iama prin frigider în căutare de gustări.

Alesese nişte resturi dintr-un pui *kung pao*.

— Zice că i-ai lăsat la greu.

— Pe bune? Te-a trimis ca să mă faci să mă simt vinovat? am exclamat eu. N-o să-ţi iasă.

— Spune că nu mai trebuie să-ţi ceri scuze.

— Nici n-aveam de gând.

— Are creierii praf, a spus Andy. Ştii cum îmi zice? Teroarea-Galbenă. Adică „Du-te naibii în direcţia aia, Teroare-Galbenă, şi marchează-l pe bolovanul ăla".

— Şi tu îi permiţi să-ţi zică aşa? l-am întrebat eu, curios şi îngrozit deopotrivă.

— I se pare că îmi face un compliment, chestie care pe mine mă distrează la culme. Plus că nu mai am de jucat decât două sezoane şi, după aia, pa şi pusi Hillview şi bine te-am găsit Hofstra. Ţin-te bine, Divizie Unu, că vin acuş! Cu bursă întreagă, drăguţă. Gata cu Teroarea-Galbenă. Pe bune că i-ai salvat viaţa moşului ăluia? Aşa se vorbeşte pe la şcoală.

— Câinele lui l-a salvat. Eu doar am sunat la Urgenţe.

— Nu ţi-a sărit la beregată?

— Deloc. E o scumpete. Şi-i cam bătrânică.

— Nu era deloc bătrânică în ziua aia când am văzut-o *eu.* În ziua aia voia să mă sfârtece. Cât de sinistru e în casă? Are animale împăiate? Are vreun ceas din ăla de perete, în formă de mâţă, care te urmăreşte din ochi oriunde te duci? Vreo drujbă, ceva? Copiii zic că s-ar putea să fie criminal în serie.

— Nu-i niciun fel de criminal în serie şi în casă nu-i nimic sinistru.

Foarte adevărat. Doar şopronul era sinistru. Şopronul şi zgomotul ăla dinăuntru. Şi lui *Radar* i se păruse sinistru zgomotul.

— În regulă, a spus Andy. Ţi-am transmis mesajul. Mai ai ceva de mâncare? Nişte fursecuri?

— Nu.

Fursecurile erau acasă la domnul Bowditch. Fursecuri cu nuci pecan şi bezele cu glazură de ciocolată care cu siguranţă fuseseră aduse de la Tiller and Sons.

— Bine. Ne vedem mai încolo, tipule!

— Pa, Teroare-Galbenă!

Ne-am privit şi am izbucnit în hohote de râs. Parcă aveam din nou unsprezece ani.

5

Sâmbătă, Radar şi cu mine am stat frumos să ne facă poză reporterul. Găsisem lesa în antreu, atârnată în cuier alături de o haină groasă de iarnă şi deasupra unei perechi de galoşi demodaţi. Recunosc că mi-a trecut prin cap să vâr mâna în buzunarele hainei – dintr-o curiozitate absolut nevinovată, nu ştiu dacă mă înţelegeţi –, dar m-am înfrânat şi mi-am zis că nu trebuie să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. De lesă, era prinsă o zgardă de rezervă, însă nici asta nu avea medalion de identificare; deci căţeluşa domnului Bowditch nu era trecută în nicio statistică a consiliului local. Am mers împreună la poartă şi l-am aşteptat pe Bill Harriman. A apărut fix la ora stabilită, într-un Mustang vechi şi rablagit. Îl vedeam acum pentru prima oară şi mi s-a părut prea tânăr, parcă abia ieşit de pe băncile facultăţii.

Până să parcheze şi să se dea jos din maşină, Radar a scos câteva mârâieli de formă. I-am spus să fie cuminte şi a tăcut imediat, mulţumindu-se doar să-şi scoată nasul prin drugii ruginiţi ai porţii ca să adulmece pantalonii reporterului. A mai mârâit o dată – acum nu chiar de formă – când tipul a întins mâna peste poartă ca să dăm noroc.

— Te apără, a remarcat el.

— Cred că da.

Mă aşteptam să aibă un aparat mare şi dichisit – probabil îmi intrase ideea asta în cap din vreun film vechi de pe TCM despre reporterii de teren –, însă ne-a făcut poza cu telefonul. Ne-a făcut una, două,

trei, după care m-a întrebat dacă nu pot s-o conving să şadă.

— Dacă vrea, pune-te într-un genunchi lângă ea. Ar fi o imagine foarte impresionantă. Băiatul alături de câinele lui.

— Nu-i căţeluşa mea, l-am contrazis eu.

Dar, de fapt, era. Pentru moment, cel puţin. I-am cerut lui Radar să se aşeze, neştiind dacă o să mă asculte. Dar m-a ascultat imediat, de parcă fix comanda asta o aştepta. M-am lăsat într-un genunchi lângă ea. Am observat că doamna Richland ieşise din casă ca să se uite la noi. Îşi ţinea mâna streaşină la ochi ca să nu o deranjeze lumina.

— Pune braţul în jurul ei, m-a rugat Harriman.

L-am ascultat şi atunci Radar m-a lins pe obraz. Mi-a venit să râd. Asta a fost fotografia care a apărut în următorul număr al publicaţiei *The Weekly Sun.* Şi nu numai acolo, aveam să aflu eu mai târziu.

— Cum arată pe dinăuntru? m-a întrebat Harriman, indicând spre casă.

Am ridicat din umeri.

— Normal, ca oricare altă locuinţă.

Nu că aş fi văzut şi altceva în afară de Holul Vechilor Lecturi, bucătăria, livingul şi antreul.

— Adică nimic neobişnuit? Pentru că te cam ia cu fiori când te uiţi la ea.

Am căscat gura ca să-i spun că televizorul era din vremurile de dinainte de apariţia cablului, dar am închis-o repede la loc. Mi-am dat seama că Harriman trecuse de la poze la interviu. Mă rog, încerca s-o facă, dar, fiind novice în ale meseriei, nu dădea dovadă de prea multă abilitate.

— Nu, e doar o casă. Ar cam trebui să plec.

— Tu ai grijă de câine până iese domnul Bowditch din spital?

De data asta, eu am fost cel care a întins mâna. Radar n-a mai mârâit, dar s-a uitat foarte atentă la noi, în caz că tipului îi venea ideea să încerce vreo şmecherie cu mine.

— Sper să iasă bine pozele. Haide, Radar!

Am pornit spre casă. La un moment dat, m-am uitat în urmă şi am văzut că Harriman traversa strada ca să discute cu doamna Richland. N-aveam ce să fac în privinţa asta, aşa că mi-am văzut de drum, cu Radar în spatele meu. Am observat că parcă i se mai dezmorţiseră muşchii şi nu mai mergea atât de ţeapănă.

Am băgat scara sub prispa din spate, unde am dat peste o lopată pentru zăpadă şi o foarfecă de grădină, la fel de ruginită ca zăvorul de la poartă şi probabil la fel de greu de manevrat. Radar urcase câteva trepte şi acum se uita în jos spre mine. Mi s-a părut tare drăgălaşă şi i-am făcut încă o poză. Începusem s-o iubesc. Eram conştient de asta şi nu mă deranja s-o recunosc.

Sub chiuveta din bucătărie erau nişte produse de curăţenie şi un teanc de sacoşe din hârtie cu logoul magazinului Tiller. Şi o pereche de mănuşi din cauciuc. Mi le-am pus, am luat o sacoşă din teanc şi am pornit afară în căutare de răhăţei. O groază am găsit.

Duminică i-am pus din nou lesa lui Radar şi am coborât dealul până acasă la mine. La început a mers mai încet, atât din cauza artritei, cât şi din cauză că evident nu era obişnuită să plece de acasă. Se tot uita la mine ca s-o liniştesc, iar privirea ei mi-a mers drept la inimă. Însă, nu după prea multă vreme, s-a mişcat mai uşor şi cu mai multă încredere, oprindu-se să miroasă stâlpii de telefon şi să facă treaba mică ici şi colo, ca să-i anunţe pe ceilalţi câini din cartier că pe acolo trecuse Radar din Casa de Bowditch.

Tata era acasă. În primele momente, Radar s-a ferit de el şi l-a mârâit; dar, când tata a întins uşor mâna spre ea, s-a apropiat să i-o miroasă. Acordul dintre ei a fost pecetluit cu o jumătate de felie de salam. Am rămas cam o oră acasă la mine. Tata m-a întrebat cum a decurs şedinţa foto şi a început să râdă când i-am povestit cum Harriman încercase să mă tragă de limbă ca să-i povestesc despre interiorul casei şi cum îi închisesem eu gura.

— O să devină mai bun dacă rămâne în branşă, a spus tata. *The Weekly Sun* e doar o rampă de lansare.

Radar deja moţăia, tolănită lângă canapeaua pe care, în trecut – dar nu într-un trecut prea îndepărtat –, îşi dormise somnul de beţiv tatăl meu. Acum s-a aplecat şi i-a ciufulit blana.

— Sunt convins că a fost o *nebună* în tinereţile ei.

Mi-am adus aminte de povestea lui Andy despre fiara înspăimântătoare cu care se întâlnise în urmă cu patru sau cinci ani şi i-am dat dreptate.

— Ar trebui să vezi dacă nu cumva nu găseşti la Bowditch nişte medicamente împotriva artritei, medicamente speciale pentru câini. Şi cred că ar trebui să ia şi o pastilă pentru deparazitare internă.

— O să caut.

Îi scosesem lesa şi acum i-o puneam din nou. A ridicat capul spre mine.

— Trebuie să ne întoarcem la tine acasă, i-am explicat eu.

— Nu vrei s-o ţii aici până diseară? Mi se pare că-i place.

— Nu, trebuie s-o duc înapoi.

Dacă m-ar fi întrebat de ce, i-aş fi spus adevărul: pentru că nu credeam că i-ar fi plăcut lui Howard Bowditch. Însă nu m-a întrebat nimic.

— Bine. Vrei să vă duc cu maşina?

— Nu-i nevoie. O să mergem încet şi n-o să fie probleme.

Şi n-au fost. Ba chiar, pe drumul de întoarcere, mi s-a părut extrem de bucuroasă că poate mirosi ierburi care nu erau din curtea ei.

6

În după-amiaza zilei de luni, a oprit în faţa porţii o camionetă micuţă şi drăguţă, vopsită în verde. Pe o latură a ei scria (cu litere aurii, cum altfel?) TILLER & SONS. Şoferul m-a întrebat unde e domnul Bowditch. Eu i-am spus şi el mi-a dat

sacoşele peste poartă, de parcă aşa ar fi făcut mereu. Probabil că exact aşa proceda de fiecare dată. Am completat suma respectivă pe cecul în alb semnat de tata – cam speriat, ce-i drept, când am aflat că trei sacoşe cu mâncare costau o sută cinci verzişori – şi i l-am dat. M-am dus în casă şi am pus în congelator cotletele de miel şi muşchiul de vită tocat. N-aveam de gând să mă ating de mâncarea lui (cu excepţia fursecurilor, da, pe alea i le mâncam), dar nici nu voiam să se strice.

După ce am terminat cu treaba asta, am coborât la subsol şi am închis uşa în urma mea ca să nu încerce Radar să vină după mine. Nu era acolo absolut nimic din presupusul arsenal al unui criminal în serie – nici vreun topor cu lama mânjită de sânge, nici duhoare de cadavre în putrefacţie. Doar mucegai şi praf peste tot, de parcă nu mai coborâse nimeni acolo de foarte multă vreme. În tavan, erau câteva tuburi de neon, dintre care unul muribund, care aproape mai pâlpâia. Podeaua era din ciment. În cuiele din pereţi atârnau mai multe scule, inclusiv coasa – leit ca aia pe care o are Moartea în desenele animate.

În mijlocul încăperii, se afla o masă de lucru, acoperită cu o prelată. Am ridicat-o puţin, ca să trag cu ochiul, şi am văzut un puzzle parţial reconstituit, care părea să aibă un catralion de piese. Din câte am văzut eu (că nu era acolo nicio poză care să-mi confirme părerea), ar fi trebuit să reprezinte o pajişte cu Munţii Stâncoşi în fundal. La un capăt al mesei, un scaun pliant pe care erau împrăştiate toate piesele care încă nu-şi găsiseră locul. Şezutul scaunului era plin de praf, de unde am tras eu concluzia că domnul Bowditch nu se mai ocupase de puzzle-ul ăla de foarte mult timp. Poate renunţase. Eu precis aşa aş fi făcut; aproape toate piesele rămase erau bucăţi albastre din cerul fără pic de nor. Nu trebuie să-mi atrageţi atenţia, ştiu că vorbesc despre jocul ăsta mai mult decât ar fi cazul… dar poate nu. Pentru că m-a întristat cumva, nu ştiu de ce. Atunci, n-am ştiut să explic motivul

tristeţii care mă cuprinsese, dar acum sunt mai mare şi cred că pot. Puzzle-ul acela mă întristase, dar la fel păţisem şi cu televizorul antic şi de demult, şi cu Holul Vechilor Lecturi. Era vorba despre un om în vârstă, un om singur, care încerca să-şi ocupe timpul în diverse feluri. Şi mai era vorba şi despre tot praful ăla – aşternut peste scaunul pliant, peste cărţi şi reviste –, sugerând că nici aceste metode nu-i mai erau de prea mare folos. Singurul obiect de acolo care părea folosit în mod curent era maşina de spălat cu uscător.

Am aranjat la loc prelata peste puzzle şi am deschis un dulap aflat între cazanul pentru încălzire şi boiler. Şi dulapul ăsta era vechi şi demodat, plin cu sertare. Într-unul am găsit şuruburi, în altul cleşti şi chei fixe, teancuri de bonuri prinse cu elastic în al treilea, nişte dălţi, şi ceva ce probabil că era o tocilă în al patrulea. Mi-am pus tocila în buzunar, am luat coasa şi am urcat. De bucurie, Radar a vrut să sară pe mine, dar eu i-am spus să stea cuminte şi să se dea la o parte, ca nu cumva s-o înţep din greşeală cu lama.

Am ieşit în spatele casei, unde ştiam că o să am semnal la telefon. M-am aşezat pe o treaptă şi Radar s-a aşezat şi ea lângă mine. Am deschis aplicaţia Safari, am scris *ascuţit lamă cu tocila*, m-am uitat la vreo două videoclipuri, după care m-am pus pe treabă. Nici n-a durat prea mult şi am obţinut o coasă cu lama foarte tăioasă.

I-am făcut şi ei o poză, ca să i-o arăt domnului Bowditch (şi să mă laud), după care m-am suit pe bicicletă şi m-am dus la spital. Domnul Bowditch dormea, prin urmare n-am putut să-i arăt nimic. M-am întors. Se însera, aşa că i-am dat de mâncare lui Radar. Parcă îmi lipseau puţin antrenamentele de baseball.

Ei bine… poate un pic mai mult.

7

Marţi după-amiază, am început să cosesc iarba înaltă – mai întâi în curtea din faţă, apoi şi în cea din spate. După vreo oră, mi-am privit palmele înroşite şi mi-am dat seama că o să fac băşici dacă nu am mai multă grijă. I-am pus lesa lui Radar, ne-am plimbat până acasă la mine şi am luat din garaj o pereche de mănuşi de-ale tatei. Am urcat dealul înapoi – mergând mai încet acum, din consideraţie pentru durerile ei de şold. În vreme ce Radar a tras un pui de somn, eu am tăiat iarba de pe latura casei. Apoi i-am dat de mâncare şi am plecat acasă. Tata a făcut hamburgeri pe grătarul din curte şi eu am mâncat trei. Şi nişte tartă cu cireşe, la desert.

M-a dus tata la spital cu maşina şi m-a aşteptat în holul de la parter, citindu-şi e-mailurile, cât timp m-am dus eu să-l văd pe domnul Bowditch. Şi el primise un hamburger, plus o porţie de macaroane cu brânză, dar aproape nici nu se atinsese de ele. Normal că nu-i era foame, că nu el muncise la coasă două ore. Cu toate că a încercat să fie politicos cu mine şi s-a uitat la câteva dintre pozele noi cu Radar (şi la aia cu coasa ascuţită şi la aia cu iarba din faţa casei, pe jumătate tăiată), îmi era clar că are dureri mari. Apăsa mereu pompiţa aia cu analgezic. Când a făcut-o a treia oară, dispozitivul a scos un fel de bâzâit gros, ca atunci când vreun concurent de la cine ştie ce emisiune-concurs dă un răspuns greşit.

— Drăcia dracului! Am atins limita acum o oră. Mai bine pleacă, Charlie, înainte să încep să zbier la tine doar pentru că mă simt rău. Vino vineri. Ba nu, sâmbătă. Poate atunci o să mă simt mai bine.

— Aţi aflat când au de gând să vă externeze?

— Probabil că duminică. A venit o cucoană şi mi-a spus că vrea să concepem împreună un…

Şi-a ridicat acum mâinile cu vânătăi de la perfuzii şi a făcut în aer nişte ghilimele.

— …„plan de recuperare”. Eu i-am zis să se ducă în mă-sa. Nu chiar cu cuvintele astea. Fac tot ce pot ca să fiu politicos, să fiu un pacient cuminte, dar îmi este cumplit de greu. Nu doar din cauza durerii, ci şi…

Acum a dat din mână de parcă ar fi încercat să cuprindă totul din jur. Gestul l-a obosit şi şi-a lăsat mâna pe pătură.

— Sunt prea mulţi oameni aici, am zis eu. Nu sunteţi obişnuit.

— Înţelegi ce simt. Slavă Domnului că e cineva care să mă înţeleagă! Şi e prea mult *zgomot.* Înainte să plece, cucoana aia – are un nume care sună cam ca Ravenhugger – m-a întrebat dacă acasă am vreun pat la parter. N-am, dar e o canapea extensibilă. Deşi n-am mai desfăcut-o de nici nu mai ştiu când. Poate… niciodată. Am cumpărat-o doar pentru că era la reduceri.

— Vă fac eu patul acolo, dacă-mi spuneţi unde sunt aşternuturile.

— Ştii să faci patul?

Normal că ştiam, doar eram fiu de văduv alcoolic. Mai ştiam şi cum să spăl rufele şi să fac cumpărăturile esenţiale. Eram eu foarte tânăr, dar puteai să te bazezi pe mine.

— Da.

— Şifonierul cu lenjerie de pat. La etaj. Ai fost acolo?

Am clătinat din cap.

— Ei, acum e momentul. E vizavi de dormitor. Mulţumesc.

— Nicio chestie. Şi, data viitoare când mai vine doamna aia, să-i spuneţi că eu o să vă ajut la recuperare.

M-am ridicat de pe scaun.

— Acum am să plec ca să vă las să vă odihniţi puţin.

M-am dus la uşă. Mi-am auzit numele şi m-am întors.

— Îţi mulţumesc, Charlie. Eşti cel mai bun om pe care l-am întâlnit de nici eu nu mai ştiu câtă vreme.

Şi a adăugat, dar parcă vorbea mai mult pentru sine:

— Voi avea încredere în tine. Se pare că nu am de ales.

I-am povestit tatei despre cum îmi spusese domnul Bowditch că eu aş fi cel mai bun om pe care l-a întâlnit el, dar nu şi partea cu încrederea. Nu ştiu ce fel de instinct m-a făcut să păstrez asta doar pentru mine. Tata m-a strâns tare în braţe şi m-a sărutat pe obraz şi mi-a zis că e mândru de mine.

A fost o zi foarte bună.

8

Joi am bătut din nou în uşa şopronului, din nou forţându-mă s-o fac. Nu-mi plăcea deloc şandramaua aia mică. Nu mi-a răspuns nimeni. Nici lovind în uşă din partea cealaltă şi nici râcâind-o. Am încercat să-mi spun că toate zgomotele alea nu fuseseră decât o festă pe care mi-o jucase imaginaţia; dar, dacă aşa fusese, înseamnă că şi lui Radar îi jucase fix aceeaşi festă imaginaţia ei – or, câinii nu prea aveau aşa ceva, din câte ştiam eu. Desigur că ar fi putut să fie doar un răspuns la reacţia mea. Poate îmi simţise spaima şi repulsia aproape instinctivă.

Vineri am împins maşina noastră de tuns iarba (era un Lawn-Boy) până acasă la domnul Bowditch şi m-am apucat de lucru pe jumătatea de teren cosit. Mă gândeam că o să-l fac să arate destul de frumuşel până în weekend. Săptămâna următoare era vacanţa de primăvară şi intenţia mea era să petrec mare parte din ea ocupându-mă de casa de la numărul 1 de pe Sycamore. Voiam să spăl geamurile, după care să repar gardul de uluci – să-l fac să stea din nou drept. Îmi spuneam că domnul Bowditch se va mai însenina puţin când va vedea toate astea.

Şi tundeam eu aşa iarba de lângă latura dinspre Pine Street a casei (Radar era înăuntru, că nu voia nicicum să aibă ceva de-a face cu sperietoarea aia urlătoare de Lawn-Boy), când am simţit că-mi vibrează telefonul în buzunar. Am oprit maşina şi am văzut că pe ecran scria SPITALUL ARCADIA. Am răspuns cu un nod în gât, convins că cineva

urma să-mi spună că starea domnului Bowditch se agravase. Sau şi mai rău – că murise.

Normal că vestea era despre el, însă deloc proastă. O doamnă – doamna Ravensburger, mi s-a prezentat ea – m-a întrebat dacă puteam să ajung la spital a doua zi dimineaţă la ora nouă, ca să discutăm despre „recuperarea şi îngrijirea postexternare" de care va avea nevoie domnul Bowditch. I-am spus că pot şi atunci doamna m-a întrebat dacă pot să vin însoţit de un adult, un părinte sau un tutore. I-am răspuns că probabil că da.

— Ţi-am văzut poza în ziar. Cu câinele acela minunat pe care îl are. Domnul Bowditch trebuie să vă fie profund recunoscător amândurora.

Atunci am presupus că la *Sun* se referea şi nu cred că m-am înşelat. Numai că Radar şi cu mine am mai apărut şi în altă publicaţie. Sau poate mai corect ar fi să spun că am apărut în toate.

Ca în mai toate zilele de vineri, tata a ajuns târziu acasă şi mi-a adus un exemplar din *Chicago Tribune,* deschis la pagina a doua, la rubrica „În alte ştiri". Acolo erau adunate articolaşe distractive, trăsnite sau de-a dreptul bizare. Cel cu Radar şi cu mine purta titlul CÂINELE-EROU, ADOLESCENTUL-EROU. Nu am fost chiar şocat să-mi văd mutra în *Tribune,* dar surprins tot am fost. Trăim într-o lume destul de bună – în pofida tuturor dovezilor care susţin contrariul – şi în ea sunt mii de oameni care fac mii de fapte bune în fiecare zi (poate chiar milioane, nu mii). Nu era deloc ieşit din comun ca un puşti să ajute un bătrân care căzuse de pe o scară şi îşi rupsese piciorul. Însă fotografia a făcut vâlvă. Radar a fost surprinsă tocmai când mă lingea pe obraz, iar eu o ţineam de după gât cu braţul şi râdeam cu capul dat pe spate. Şi chiar îndrăznesc să spun că eram destul de chipeş. Ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă Gina Pascarelli, fata visurilor mele, văzuse şi ea poza asta.

— Vezi? m-a întrebat tata, arătându-mi de unde fusese preluată poza. AP. Associated Press. Probabil

că fotografia asta a apărut azi în cinci sau şase sute de ziare din toată ţara. Ca să nu spun că a împânzit internetul. Andy Warhol[26] a zis odată că fiecare om din America o să se bucure de cincisprezece minute de faimă la un moment dat şi mie mi se pare că ăsta-i sfertul tău de oră. Vrei să mergem la Bingo să sărbătorim?

Normal că voiam şi, în timp ce-mi înfulecam coastele de vită (porţie dublă), l-am întrebat pe tata dacă voia să vină cu mine la spital a doua zi, ca să discutăm cu o doamnă pe care o chema Ravensburger. Mi-a răspuns că o va face cu multă plăcere.

9

Ne-am întâlnit în biroul doamnei Ravensburger, care era însoţită de o tânără pe care o chema Melissa Wilcox – înaltă şi zveltă, cu părul blond strâns într-o coadă scurtă şi cât se poate de simplă. Ea avea să se ocupe de kinetoterapia domnului Bowditch. Şi tot ea a vorbit cel mai mult, uitându-se din când în când într-un carneţel cu notiţe ca nu cumva să uite ceva. A spus că, după „mai multe discuţii", domnul Bowditch a acceptat să-i permită accesul în casa dumnealui de două ori pe săptămână, ca să-l ajute să facă nişte exerciţii care să-l pună din nou pe picioare. La început, cu cârje cu sprijin pe antebraţ, apoi cu un cadru. De asemenea, intenţiona să-i monitorizeze funcţiile vitale ca să se asigure că „face progrese" şi mai voia să se asigure că tijele erau mereu în regulă.

— Însă tu va trebui să verifici asta mai des, Charlie.

Am întrebat-o ce vrea să spună şi ea mi-a explicat că tijele care-i intrau în picior trebuiau curăţate în mod periodic cu dezinfectant. Mi-a zis că era o procedură dureroasă, dar mult mai dureroasă ar fi fost o eventuală infecţie care ar fi putut duce la cangrenă.

— Am vrut să trec de patru ori pe săptămână pe la el, însă a refuzat, a spus Melissa. Este extrem de încăpăţânat.

Mie-mi spui? mi-am zis eu.

— Va avea nevoie de foarte mult ajutor, Charlie, mai cu seamă la început. Zice că ai să-l ajuţi tu.

— Din punctul dumnealui de vedere, a intervenit doamna Ravensburger, *tu reprezinţi* planul de recuperare.

Vorbea cu mine, dar se uita la tata, de parcă i-ar fi cerut să obiecteze.

N-a făcut-o.

Melissa a dat pagina carneţelului roşu, care avea desenat pe copertă un tigru care-şi arăta colţii.

— Spune că există o baie la parter. Aşa este?

— Da.

Nu am găsit de cuviinţă să-i zic că era foarte mică. O să vadă şi singură la prima vizită pe care i-o va face domnului Bowditch.

A dat din cap:

— E foarte important, pentru că nu va fi în stare să urce scara o vreme.

— Dar o să poată la un moment dat, da?

— Sigur, însă doar cu condiţia să facă mari eforturi. Este în vârstă – susţine chiar că nici nu mai ştie *câţi* ani are –, dar este într-o formă destul de bună. Nu fumează, spune că nu bea, nu este supraponderal.

— Asta-i o chestie foarte importantă, a intervenit tata, probabil analizând situaţia prin prisma profesiunii sale.

— Sigur că da. Greutatea excesivă ar trebui să constituie o preocupare majoră pentru toată lumea, dar mai ales pentru persoanele în vârstă. Intenţionăm să îl externăm luni dimineaţă. Până atunci, va trebui să-i instalaţi bare de sprijin de-o parte şi de cealaltă a toaletei. O puteţi face în weekend? Dacă nu, o să-i amânăm externarea pentru marţi.

— Pot, am răspuns eu, gândindu-mă la câte videoclipuri va trebui să urmăresc pe YouTube în

următoarele zile.

— Va avea nevoie de o oală de noapte şi de o ploscă pentru urgenţe. Nu te deranjează, nu?

Am răspuns că nu, pentru că n-aveam absolut nicio problemă. Curăţasem vomă de destule ori, aşa că să arunc caca dintr-o ploscă la closet mi se părea chiar un progres.

Melissa şi-a închis carneţelul.

— Mai sunt o mulţime de lucruri – majoritatea mărunte. O să-ţi fie de folos broşura asta. Răsfoieşte-o.

A scos o cărticică din buzunarul de la spate al jeanşilor. Titlul de pe copertă nu era chiar *Îngrijirea la domiciliu pe înţelesul tâmpiţilor,* dar cam despre asta era vorba. I-am spus că o s-o citesc şi am pus-o în buzunarul de la spate al jeanşilor *mei.*

— O să-mi dau seama de ce anume mai este nevoie abia după ce văd casa cu ochii mei, a zis Melissa. Mă gândeam să dau o fugă până acolo mai pe după-amiază, dar se încăpăţânează să nu mă lase să intru până nu se întoarce el.

Da, domnul Bowditch era foarte încăpăţânat, după cum descoperisem eu de la bun început.

— Eşti sigur că vrei să-ţi asumi sarcina asta, Charlie? m-a întrebat doamna Ravensburger, dar fără să se mai uite la tata.

— Da, vreau.

— Chiar dacă asta înseamnă că va trebui să stai cu el în primele trei sau patru nopţi? m-a întrebat şi Melissa. Am încercat să aduc în discuţie varianta internării într-un centru de recuperare – ştiu unul foarte plăcut, care are locuri libere; Riverview se numeşte –, dar nici n-a vrut să audă de aşa ceva. Spunea întruna că nu vrea decât să se întoarcă acasă.

— Pot să stau cu el.

Deşi mi se părea cam aiurea să dorm la etaj, într-o cameră pe care n-o văzusem niciodată.

— Nicio problemă, sunt în vacanţă.

Acum, doamna Ravensburger s-a întors spre tata.

— Dar *dumneavoastră* sunteţi de acord cu aranjamentul acesta, domnule Reade?

Nu ştiam ce o să spună, dar îmi făceam degeaba griji.

— Sigur, sunt puţin îngrijorat, ceea ce probabil e firesc, dar Charlie este un tânăr responsabil şi se pare că domnul Bowditch s-a ataşat de el. Plus că nu are pe nimeni altcineva.

— Doamnă Wilcox, în legătură cu casa… am început eu.

Mi-a zâmbit.

— Te rog, spune-mi „Melissa”. În fond, o să fim colegi.

Pentru că nu era cu mult mai mare decât mine, mi-era mult mai uşor să-i zic ei pe numele mic, decât să-i zic „Howard” domnului Bowditch.

— Despre casă vreau să-ţi spun ceva. Nu trebuie s-o iei personal, nu te gândi că s-ar teme să nu-i furi ceva de acolo sau mai ştiu eu ce să faci. Chestia e că domnul Bowditch este…

N-am ştiut ce cuvinte să folosesc, dar a ştiut tata.

— O persoană foarte retrasă.

— Aşa este, am confirmat eu. Şi trebuie să mai înţelegi că o să fie puţin cam ursuz. Pentru că…

Melissa n-a mai aşteptat ce urma după *pentru că.*

— Şi eu aş fi al naibii de ursuză şi afurisită dacă aş avea un fixator extern ca ăla, crede-mă.

— Ştiţi cumva ce fel de asigurare are? Dacă are? a întrebat-o tata pe doamna Ravensburger. Puteţi să-mi spuneţi?

Doamna Ravensburger a schimbat o privire cu Melissa Wilcox. Apoi doamna Ravensburger a răspuns:

— Nu cred că se cuvine să vorbesc despre aranjamentele financiare ale unui pacient, dar vă pot spune că directorul financiar a aflat că domnul Bowditch doreşte să-şi plătească personal cheltuielile cu spitalizarea şi tot restul.

— Aha! a exclamat tata, de parcă asta l-ar fi lămurit pe deplin.

Numai că expresia lui dădea de înţeles că nici vorbă de aşa ceva. S-a ridicat şi a dat mâna cu doamna Ravensburger. Şi eu am făcut la fel.

Melissa a venit după noi pe hol. Parcă patina în tenişii orbitor de albi.

— Universitatea din Louisiana? am întrebat-o eu.

A căscat surprinsă ochii la mine.

— Cum ţi-ai dat seama?

— După copertele carneţelului. Ai făcut baschet?

Mi-a zâmbit.

— Şi volei.

Era atât de înaltă, că am fost convins că echipele adverse nu aveau nici cea mai mică şansă când juca ea la fileu.

CAPITOLUL 5

LA CUMPĂRĂTURI. PIPA TATEI. UN TELEFON DE LA DOMNUL BOWDITCH. CUTIA PENTRU FĂINĂ.

1

Ne-am dus la magazinul de bricolaj ca să cumpărăm bare de sprijin şi scule cu care să le instalăm. Apoi am fost la Pet Pantry, de unde eu am luat pastile masticabile pentru deparazitare internă şi Carprofen pentru artrită. Chestiile astea se dau numai pe reţetă, dar, când i-am explicat situaţia, doamna mi le-a dat, dar cu condiţia să plătim cash. Mi-a mai zis că domnul Bowditch cumpăra totul de aici pentru Radar şi plătea în plus pentru livrare. Tata a plătit cu cardul lui Visa barele şi sculele. Eu am plătit cu bancnote tot ce am luat pentru Radar. La sfârşit ne-am dus la drogherie, de unde am cumpărat o oală de noapte, o ploscă, dezinfectantul pentru tije şi două sticle cu soluţie foarte concentrată de spălat geamuri. Tot eu am plătit pentru astea, dar nu cash. Cardul meu Visa avea limită de 250 de dolari, dar nu mă temeam că aş fi avut, cum se zice, „fonduri insuficiente”. Niciodată n-am avut fixaţia asta cu cumpărăturile.

Pe drumul spre casă, îl tot aşteptam pe tata să-mi ţină o prelegere despre angajamentul pe care mi-l luasem… şi care era – hai s-o recunoaştem – destul

de greu pentru un puşti de doar şaptesprezece ani. Însă nu a făcut-o. A căutat la radio postul cu rock clasic şi a ascultat, ba chiar a cântat şi el câteodată. Foarte curând aveam să aflu că se gândea la ce anume să-mi spună.

Am urcat dealul până la casa domnului Bowditch, unde am fost întâmpinat de Radar. I-am pus medicamentele pe blatul din bucătărie, după care m-am uitat în baie. Mi se părea că, fiind atât de strâmtă, îmi va fi uşor să montez barele de sprijin (şi lui îi va fi uşor să le folosească). Însă de asta aveam să mă ocup a doua zi, după ce citeam instrucţiunile din trusa de instalare. Observasem un maldăr de lavete curate pe raftul de deasupra maşinii de spălat de la subsol. Am coborât şi am luat mai multe. Ziua era frumoasă, o zi de primăvară în toată regula. Aşa că am vrut iniţial să stau afară şi să mă ocup de gard, dar mi-am dat seama că ar trebui să spăl mai întâi geamurile, pentru ca tot mirosul de detergent să aibă timp să iasă din casă până se va întoarce domnul Bowditch. Plus că, aşa, aş fi avut o scuză să umblu prin toate încăperile.

Pe lângă bucătărie, cămară şi living – locuri în care stătea cam tot timpul –, mai era o sufragerie, cu o masă lungă în centru, acoperită cu o bucată mare de pânză ca să nu se depună prea mult praf pe ea. Dar nu se afla niciun scaun în jurul ei, aşa că încăperea părea destul de goală. Mai exista acolo şi un fel de birou (aşa mi-am închipuit eu, pentru că avea o măsuţă de scris), sau poate era biblioteca, sau o combinaţie de birou cu bibliotecă. M-am speriat când am văzut că se scursese nişte apă din tavan şi că se udaseră câteva cărţi. Cărţi bune, frumoase, care păreau scumpe şi erau legate în piele, nu ca alea din teancurile de pe holul din spate. Multe volume de Dickens, multe de Kipling, câteva de Mark Twain şi altele scrise de un tip pe care-l chema Thackeray. Mi-am zis că, dacă o să am mai mult timp, o să le iau de pe rafturi, o să le întind pe jos şi o să văd dacă mai pot fi salvate. Probabil că

pe YouTube existau videoclipuri care te învăţau cum să restaurezi cărţile ude. Mda, aveţi dreptate. În primăvara şi în vara acelui an, mă ghidam după YouTube cam în tot ce făceam.

La etaj erau trei dormitoare, plus şifonierul cu aşternuturi de pat, plus baia – mai mare decât cealaltă, de la parter. În una dintre camere erau alte rafturi pline cu cărţi şi o veioză, pe noptiera de lângă patul *în care* era evident că dormea domnul Bowditch. Cele mai multe dintre cărţile de acolo erau ediţii broşate – poliţiste, SF, fantasy şi tâmpenii horror, apărute din anii patruzeci încoace. Unele arătau destul de în regulă şi mi-am spus că, dacă totul va merge bine, o să-i cer voie să împrumut câteva. Bănuiam eu că Thackeray ar fi cam greoi pentru gustul meu, dar *Mireasa în negru*[27] părea mai accesibilă pentru mine. Mireasa fără inhibiţii de pe copertă purta ea un pic de negru, dar nu prea cine ştie ce. Pe noptieră erau două cărţi: una broşată, care se chema *Something Wicked This Way Comes*, de Ray Bradbury, şi una cartonată şi groasă, care se chema *Fantezia – originea şi locul ei în matricea lumii, din perspectivă jungiană*. Pe copertă era desenată o pâlnie în care erau turnate stelele din cer.

Într-o altă cameră era un pat dublu, cu aşternuturile pe el, dar acoperit cu o folie din plastic; a treia era complet goală şi avea un miros de vechi şi umezeală. Dacă n-aş fi avut adidaşii în picioare, ci pantofii, m-aş fi înspăimântat auzindu-mi ecourile sinistre ale paşilor.

Trepte înguste (trepte ca în *Psycho,* mi-am zis eu) duceau la al doilea etaj. Nu era un pod, dar era folosit ca atare. Mobilă multă îngrămădită în cele trei camere de acolo – am observat şase scaune elegante, probabil ale mesei din sufragerie, şi patul din camera goală acum, cu tăblia demontată şi aşezată peste el. Mai erau acolo şi două biciclete (una fără o roată), cutii prăfuite şi pline cu reviste vechi. Iar în ultima camera, şi cea mai mică, am văzut o ladă din lemn, cu nişte obiecte care păreau a

fi scule de tâmplărie de pe vremea când abia apăruseră filmele sonore. Pe o latură erau două iniţiale aproape şterse de vreme: A. B. Am luat bormaşina, gândindu-mă că îmi va folosi la montarea barelor de sprijin. Numai că era blocată. Normal că era. Se infiltrase apă prin acoperiş chiar în colţul unde era lada, aşa că toate sculele din ea – bormaşină, două ciocane, fierăstrău, o nivelă cu o bulă de un galben murdar la mijloc – plecaseră papa pe tărâmul ruginii veşnice. Cineva trebuia să se ocupe de acoperişul ăla spart, mi-am zis eu, şi asta, până la iarnă, ca nu cumva să se strice şi mai rău. Dacă nu se stricase deja.

Am început cu ferestrele de la al doilea etaj, pentru că erau cele mai murdare. Jegoase de-a dreptul. Îmi dădeam seama că va trebui să spăl toate cârpele după ce voi fi terminat şi cu geamurile de la primul etaj. Am făcut o pauză scurtă doar ca să mănânc o conservă de chili pe care am încălzit-o pe aragazul vechi, marca Hotpoint.

— Vrei să lingi tu ce-a mai rămas în farfurie? am întrebat-o pe Radar.

S-a uitat drăgăstos la mine cu ochii ei mari, cafenii.

— Rămâne secretul nostru.

Am pus farfuria jos şi s-a repezit la ea. Eu m-am întors la treaba mea cu ferestrele. Trecuse de ora trei când am terminat. Mi se încreţiseră buricele degetelor şi mă dureau braţele de la cât frecasem, dar se vedea clar ce treabă bună făcusem. Acum casa era plină de lumină.

— Îmi place, am spus eu. Vrei să mergem până la mine? Să vedem ce face tata?

Radar a lătrat – da, sigur că vrea.

2

Tata mă aştepta pe terasa din faţă. Îşi pusese pipa pe balustradă, lângă punga cu tutun. Ceea ce însemna că tot urma să avem discuţia aia. Aia serioasă.

Pe vremuri, tata fuma ţigări. Nu mai ştiu câţi ani aveam când mama i-a dăruit pipa de ziua lui. Nu era una dichisită, ca a lui Sherlock Holmes, dar părea destul de scumpă. Îmi amintesc însă foarte bine cum mama îl tot rugase să renunţe la cuiele alea cancerigene şi cum el îi tot promitea (în termeni foarte vagi, aşa cum fac fumătorii împătimiţi) că o să se lase la un moment dat. Şi uite că pipa l-a ajutat. La început nu a mai fumat ţigările până la capăt, după care a renunţat complet la ele, cu puţin timp înainte ca mama să traverseze podul ăla blestemat ca să ne aducă nouă pui prăjit pentru cină.

Îmi plăcea aroma tutunului Three Sails pe care şi-l cumpăra de la tutungeria din centru, însă nu o prea puteam simţi, pentru că dispărea aproape imediat după ce deschidea tata punga. Poate chiar asta fusese intenţia mamei, dar n-am mai apucat s-o întreb. În cele din urmă, pipa a ajuns în suportul de pe poliţă. Până când a murit mama. Apoi a reapărut. Niciodată în toţi anii ăia de beţie nu l-am mai văzut pe tata să fumeze vreo ţigară, dar stătea mereu cu pipa în gură în nopţile când se uita la filmele vechi, cu toate că rareori o aprindea sau îi umplea bolul. Atât de tare i-a ros muştiucul, că a trebuit să-l înlocuiască. Îşi lua pipa cu el şi când se ducea la întrunirile de la Alcoolicii Anonimi. Fumatul era interzis acolo, aşa că rodea muştiucul, uneori chiar ţinând pipa cu bolul răsturnat (aşa mi-a spus mie Lindy Franklin).

Cam la doi ani de când tata se lăsase de băut, pipa s-a întors în suportul de pe poliţă. L-am întrebat de ce a renunţat la ea şi el mi-a spus:

— Nu mai beau de doi ani. Cred că a venit momentul să termin şi cu ronţăitul din muştiuc.

Însă pipa tot mai reapărea în viaţa lui din când în când. Înainte de câte o conferinţă de la Chicago a agenţilor de asigurări, în caz că avea de făcut vreo prezentare. Întotdeauna când celebra moartea mamei. Şi acum, din nou. Ba chiar avea bolul plin cu tutun, de unde eu am dedus că mă aştepta o discuţie *foarte* serioasă.

Radar a urcat agale treptele terasei, ca o bătrânică, oprindu-se să o adulmece pe fiecare în parte. Când a ajuns sus, tata a scărpinat-o în spatele urechilor.

— Cine-i fată cuminte?

Radar a hămăit înfundat, răspunzându-i că normal că ea este – cine altcineva? –, după care s-a tolănit lângă balansoarul tatei. Eu m-am aşezat pe celălalt.

— Ai început să-i dai medicamentele?

— Încă nu. Vreau să-i pun pastilele în mâncarea de diseară – şi pastila de deparazitare, şi aia de artrită.

— N-ai luat cu tine trusa de instalat barele alea de sprijin.

— Mâine am să mă ocup de ele. Diseară vreau să citesc instrucţiunile.

Plus broşurica aceea cu „îngrijirea la domiciliu pe înţelesul idioţilor”.

— Aş vrea să împrumut bormaşina ta, dacă-mi dai voie. Am găsit acolo o ladă cu scule – nu ştiu a cui o fi fost, că iniţialele de pe ea sunt A.B., poate aşa îl chema pe tatăl lui sau pe bunic –, dar sunt toate ruginite la greu. Plus că acoperişul e spart şi intră apa în casă.

— Sigur că poţi s-o iei.

Acum a întins mâna după pipă. Tutun îi pusese deja. În buzunarul de la piept al cămăşii avea câteva beţe de chibrit din alea mari, de bucătărie. A frecat unul de unghie şi l-a aprins – talentul ăsta al lui mă fascinase în copilărie. De fapt, continua să o facă.

— Să ştii că te-aş ajuta cu multă plăcere.

— Nu, nu-i nevoie. Baia e foarte mică şi mai mult ne-am încurca unul de altul.

— Dar nu-i ăsta motivul real pentru care nu vrei să vin acolo, nu-i aşa, Chip?

Cât timp trecuse de când nu-mi mai spusese aşa? Cinci ani? Acum a pus chibritul aprins – flacăra arsese deja jumătate din el – deasupra bolului cu tutun şi a început să tragă din pipă. Mi-era clar că îmi aştepta răspunsul, numai că nu ştiam ce să-i

spun. Radar a ridicat capul, a adulmecat fumul parfumat al tutunului, după care şi-a culcat iarăşi botul pe scândurile terasei. Părea cât se poate de mulţumită.

Tata a scuturat chibritul de câteva ori ca să-l stingă.

— E ceva acolo ce nu vrei să văd?

Asta m-a făcut să mă gândesc la Andy, care mă întrebase dacă nu cumva erau acolo nişte animale împăiate şi un ceas de perete, în formă de mâţă, care te urmăreşte pretutindeni cu ochii. Şi am zâmbit.

— Nu, e o casă ca oricare alta, doar că un pic mai părăginită, cu găuri în acoperiş. Până la urmă, va trebui să fac ceva şi cu el.

Tata a dat din cap şi a pufăit din pipă.

— Să ştii că am discutat cu Lindy despre… despre situaţia asta.

Nu m-am mirat. Lindy era sponsorul lui, iar tata trebuia să vorbească cu el despre toate problemele pe care le avea.

— Zice că poate ai mentalitate de îngrijitor. Pe care ţi-ai dezvoltat-o în perioada în care beam eu. Numai Dumnezeu ştie de câte ori ai avut grijă de mine, cu toate că erai atât de mic. Ai făcut curăţenie prin casă, ai spălat vasele, ţi-ai pregătit singur mic-dejunul, ba chiar şi cina uneori.

S-a întrerupt puţin, apoi a continuat pe un ton sugrumat.

— Mi-e tare greu să-mi aduc aminte de zilele alea şi mi-e şi mai greu să vorbesc despre ele.

— Nu-i vorba despre asta.

— Dar despre ce?

Tot nu voiam să-i mărturisesc că făcusem o înţelegere cu Dumnezeu, dar *puteam* totuşi să-i spun ceva. Ceva ce ar fi înţeles şi, din fericire, nici nu era o minciună.

— Mai ţii minte că, la întrunirile alea de la Alcoolicii Anonimi, se vorbeşte şi despre cultivarea unei atitudini de recunoştinţă?

A dat din cap.

— Alcoolicul recunoscător nu se mai îmbată. Asta zic ei acolo.

— Şi eu sunt recunoscător pentru că nu mai bei. Poate nu ţi-o spun tot timpul, dar să ştii că sunt. Deci ce-ar fi să zicem că încerc şi eu să fac un bine, aşa cum ţi s-a făcut ţie, şi să nu mai vorbim despre asta?

Şi-a scos pipa din gură şi s-a şters la ochi cu mâna cealaltă.

— Bine, aşa vom face. Dar tot vreau să fac cunoştinţă cu el la un moment dat. Am sentimentul că este de datoria mea. Pricepi ce-ţi spun?

I-am zis că da. Încerca să recupereze timpul pierdut. Toţi anii aceia când nu-i păsase de mine şi de nimic.

— Sigur. Poate când se va simţi mai bine?

Tata a dat din cap.

— În regulă. Te iubesc, băiatul meu.

— Şi eu te iubesc, tată.

— Dar trebuie să înţelegi că te-ai înhămat la o treabă foarte grea. Înţelegi, da?

Înţelegeam şi mai ştiam că încă nu-mi dădeam seama cât de grea avea să fie treaba respectivă. Deocamdată mi se părea suficient. Poate că mi-aş fi pierdut elanul dacă aş fi ştiut cu adevărat.

— Şi se mai spune ceva în programul ăla al tău, cum că nu trebuie să te gândeşti la problemele zilei de mâine, ci să le rezolvi pe cele de azi.

A dat din cap.

— Aşa e, dar vacanţa asta de primăvară este scurtă. Nu uita că trebuie să mai şi înveţi, indiferent cât timp ţi-ai dori să-ţi petreci în casa aia. Să nu avem discuţii.

— Bine.

Acum s-a uitat la pipă.

— S-a stins. Aşa face mereu.

A pus-o iar pe balustradă, apoi s-a aplecat şi a scărpinat-o pe Radar pe ceafă. Ea şi-a ridicat capul, după care şi l-a culcat la loc.

— E un câine tare bun.

— Este.

— Te-ai îndrăgostit de ea, nu-i aşa?

— Păi… da. Cred că da.

— Am văzut că are zgardă, dar fără medalion de identificare, ceea ce înseamnă că domnul Bowditch nu a plătit nicio taxă pentru ea. Presupun că nici măcar la vreun veterinar n-a dus-o vreodată.

La fel presupuneam şi eu.

— N-a făcut niciun vaccin antirabic. Zic asta doar aşa, printre altele.

S-a întrerupt ca să se gândească puţin. Apoi:

— Vreau să te întreb ceva şi mai vreau să te gândeşti bine înainte să-mi răspunzi. Foarte bine să te gândeşti. O să ne mai vedem vreodată toţi banii pe care i-am dat? Alimentele de la magazinul ăla scump, medicamentele pentru câine, barele de sprijin?

— Nu uita oala de noapte şi plosca, am glumit eu.

— Nu, serios. Spune-mi ce crezi tu.

— Mi-a zis să ţin socoteala şi că o să ne dea înapoi tot ce am cheltuit.

Nu chiar aşa îmi spusese. Şi probabil că tata îşi dădea seama de asta. Dacă mă gândesc mai bine, *cu siguranţă* îşi dădea seama, nu probabil.

— Nu e ca şi cum i-am face mare gaură în buget. N-au fost decât vreo două sute de dolari. Dar spitalizarea… ştii cât costă o săptămână de spitalizare la Arcadia? Plus intervenţiile chirurgicale şi toate tratamentele de după?

Eu personal nu ştiam, însă ştia tata – în fond, lucra în asigurări.

— Optzeci de mii. Cel puţin.

— Dar n-avem cum să plătim noi toţi *banii ăştia*, nu?

— Nu. Pe ăştia îi plăteşte el. Nu-mi dau seama ce fel de asigurare are sau dacă are vreuna. M-am interesat la Overland şi nu e înscris acolo. Probabil e la Medicare. În rest, cine ştie?

S-a foit puţin pe scaun şi a trecut la subiect.

— M-am informat un pic despre el. Sper să nu te superi.

Nu mă supăra şi nici de mirat nu mă mira, pentru că, prin însăşi natura ei, meseria îl obliga să culeagă informaţii în legătură cu anumiţi oameni. Nu e nevoie să mă întrebaţi dacă eram curios să ştiu ce aflase. Normal că eram. Aşa că l-am întrebat:

— Şi ce ai aflat?

— Mai nimic, ceea ce mi se pare imposibil în zilele noastre.

— Păi, n-are computer şi nici măcar telefon mobil n-are. Deci putem exclude din start şi Facebookul şi orice alte reţele sociale.

După părerea mea, domnul Bowditch ar fi detestat Facebookul dacă ar fi ştiut despre el. Pentru că Facebookul era *băgăcios.*

— Ziceai că ai văzut nişte iniţiale pe lada aia cu scule pe care ai găsit-o. A.B., corect?

— Corect.

— Se potriveşte. Proprietatea de pe culmea dealului are vreo şase mii de metri pătraţi, adică al naibii de mult. A fost cumpărată în 1920 de un anume Adrian Bowditch.

— Bunicul lui?

— Posibil, dar, dacă te gândeşti la cât de bătrân este, ar fi putut foarte bine să fie tatăl lui.

Tata a luat pipa de pe balustradă, a ronţăit de câteva ori din muştiuc, după care a pus-o la loc.

— De fapt, câţi *ani* are? Chiar nu ştie? Mă cam îndoiesc.

— Nu-i imposibil, tată.

— Pe vremuri, când îl mai vedeam din când în când – adică înainte să devină sihastrul care e azi –, mi se părea că ar avea în jur de cincizeci de ani. Îi făceam cu mâna şi îmi răspundea câteodată la fel.

— N-aţi vorbit niciodată?

— Poate l-oi fi salutat, ori oi fi făcut vreun comentariu despre vreme, dacă aveam vreun motiv, dar nu era genul care să se întindă la vorbă. În orice caz, chestia e că ar fi putut să lupte în Războiul din Vietnam, dacă ar fi avut vârsta pe care am estimat-o eu atunci. Numai că nu am reuşit să găsesc nicio dovadă că ar fi fost în armată.

— Deci n-a fost.

— *Probabil.* Poate că aş fi aflat mai multe dacă mai lucram la Overland, dar cum nu mai lucrez… Şi n-am vrut să apelez la Lindy.

— Înţeleg.

— Am aflat însă că are ceva bani, pentru că impozitele pe proprietate sunt informaţii publice, iar suma plătită în 2012 pentru terenul de pe Sycamore Street, numărul 1, a fost de douăzeci şi două de mii şi ceva mărunţiş.

— Plăteşte atâta în fiecare *an?*

— Sumele variază. Important e că le plăteşte şi locuia deja aici atunci când ne-am mutat noi, eu şi cu mama ta –, probabil ţi-am povestit. În vremurile alea, impozitele pe proprietate erau mai mici. Acum au crescut, la fel ca tot restul, dar, una peste alta, tot despre sume cu şase cifre era vorba. E un teren foarte mare. Cu ce s-a ocupat la viaţa lui?

— Habar n-am. Abia l-am cunoscut şi era vai de steaua lui în prima zi. N-am apucat să avem o discuţie mai personală.

Deşi urma s-o avem. Numai că eu încă nu ştiam.

— Nici eu nu ştiu. M-am interesat, dar n-am aflat nimic. Şi, trebuie s-o repet, aş fi zis că aşa ceva este imposibil în zilele noastre. Am auzit de oameni care se deconectează de la orice sursă de energie şi de informaţii, dar, de obicei, oamenii ăştia ajung în Alaska, în secta aia care spune că acuşi-acuşi vine sfârşitul lumii; sau în Montana, unde s-a retras dementul ăla de Unabomber[28].

— Cine?

— Un terorist de-al nostru. Îl cheamă Ted Kaczynski. N-ai văzut prin casa lui Bowditch niciun fel de materiale din care s-ar putea fabrica nişte bombe, nu?

Tata ridicase glumeţ dintr-o sprânceană, dar eu nu eram prea convins că îi ardea de glume.

— Coasa a fost cea mai periculoasă chestie pe care am văzut-o. Ba nu, am mai văzut şi o toporişcă ruginită în lada aia cu scule de la etajul doi.

— Dar poze ai văzut? Cu mama lui, cu tatăl lui? Sau chiar cu el, în tinereţe?

— Niciuna. Dar am văzut o poză cu Radar. E pe măsuţa din living, chiar lângă fotoliul lui.

— A-ha.

Tata a întins mâna după pipă, dar s-a răzgândit.

— Nu ştim de unde are banii – presupunând că mai are – şi nu ştim cu ce s-a ocupat la viaţa lui. Probabil a lucrat de acasă, pentru că e clar că suferă de agorafobie. Asta înseamnă…

— Ştiu şi eu ce-nseamnă.

— Bănuiesc că a fost mereu aşa, iar starea asta i s-a agravat pe măsură ce a înaintat în vârstă. Şi atunci s-a izolat complet.

— Doamna de vizavi mi-a spus că obişnuia s-o plimbe noaptea pe Radar.

Când şi-a auzit numele, drăgălaşa a şi ciulit urechile.

— Mi s-a părut cam ciudat, că parcă stăpânii îşi plimbă câinii pe lumină, dar…

— Noaptea sunt mai puţini oameni pe stradă, a zis tata.

— Da. Clar că nu-i un vecin prietenos şi vorbăreţ.

— Şi încă ceva, a continuat tata. Puţin mai bizar… dar *nu* e ca şi cum am discuta despre un om normal, nu crezi?

Nu i-am răspuns. Dar l-am întrebat despre ce vorbeşte.

— Are o maşină. Nu ştiu unde şi-o ţine, dar are una. Am găsit pe internet documentul de înmatriculare. Este un Studebaker din 1957. Primeşte o deducere la impozit, pentru că-i considerată „maşină de epocă”. Însă plăteşte anual impozitul ăsta, la fel cum îl plăteşte pe cel pe proprietate, numai că suma pentru maşină este cu mult mai mică. Vreo şaizeci de dolari.

— Păi, tată, dacă are maşină, înseamnă că ai putea să-i găseşti online şi carnetul de conducere. Acolo scrie câţi ani are.

Mi-a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, dar niciodată nu a fost emis vreun permis de conducere pe numele Howard Bowditch. Plus că nici nu-ţi trebuie permis atunci când cumperi o maşină. E foarte posibil ca maşina aia să nici nu meargă.

— Şi atunci, de ce să plăteşti în fiecare an un impozit pe o maşină care nu merge?

— Uite una şi mai şi – de ce să ai maşină şi să plăteşti impozitul când nu ştii să conduci?

— Dar Adrian Bowditch? Tatăl sau bunicul lui? Poate el a avut permis.

— Uite, la asta nu m-am gândit. O să verific.

A făcut o pauză. Apoi:

— Eşti sigur că vrei să faci asta?

— Da.

— Atunci, întreabă-l despre toate astea. Pentru că, după atâtea investigaţii câte am făcut, tipul parcă nici n-ar exista.

I-am spus că aşa voi face şi discuţia s-a încheiat. Mi-a trecut prin minte să-i povestesc despre sunetele alea ciudate care veneau din şopron – şopron cu un lacăt mare la uşă, cu toate că domnul Bowditch zicea că nu-i nimic înăuntru. Dar nu am făcut-o. Abia dacă îmi mai aminteam de sunetele alea, plus că aveam deja prea multe pe cap.

3

La toate astea mă gândeam şi când am luat husa din plastic de pe patul din camera de oaspeţi unde urma să dorm o parte din vacanţa mea de primăvară – sau poate chiar toată, nu doar o parte. Patul era înfăţat, dar aşternuturile aveau miros de mucegai. Le-am dat la o parte şi am pus unele curate, luate din dulapul cu lenjerie de pat. Acum, clar că nu ştiam *cât* de curate erau şi astea, dar măcar miroseau mai bine. Mai erau acolo un set de aşternuturi pentru canapeaua extensibilă şi o cuvertură.

Am coborât la parter. Radar mă aştepta în faţa scării. Am lăsat aşternuturile pe fotoliul domnului

Bowditch şi atunci mi-am dat seama că va trebui să-l mut, la fel şi măsuţa de alături, ca să am loc să trag canapeaua. Când am împins măsuţa, s-a deschis parţial sertarul. Am văzut acolo nişte mărunţiş, o muzicuţă căreia i se jupuise învelişul de crom, atât de veche era… şi un flacon cu Carprofen. M-am bucurat când l-am văzut, pentru că nu voiam să cred că domnului Bowditch nu-i păsa de suferinţele căţeluşei sale bătrâioare. Dar mi-a trecut toată bucuria când mi-am dat seama că medicamentul era expirat de foarte multă vreme.

Am ascuns o pastilă din flaconul cel nou printre boabe şi i-am dat să mănânce – mă gândeam că medicamentul cumpărat de mine era mai nou şi, poate, mai puternic. După care m-am dus din nou la etaj ca să iau o pernă pentru mine şi una pentru canapeaua extensibilă. Când să cobor, o văd iar pe Radar aşteptându-mă lângă scară.

— Doamne, cât de repede ai înfulecat!

Radar a dat din coadă, după care mi-a făcut loc să trec.

Am înfoiat puţin perna, apoi am pus-o pe canapeaua transformată în pat şi care ocupa acum tot centrul livingului. Probabil că domnul Bowditch o să bombăne când o s-o vadă – eram convins că aşa va face –, dar credeam că va accepta situaţia. Chestia cu dezinfectatul tijelor mi se părea destul de uşoară, dar speram că voi descoperi în *Îngrijirea la domiciliu pe înţelesul idioţilor* nişte sfaturi despre cum să-l ridic din scaunul cu rotile (în care bănuiam eu că va veni) ca să-l duc până în pat şi după aia să-l pun din nou pe scaun.

Ce altceva, ce altceva?

A, da. Să pun în maşina de spălat aşternuturile vechi din camera de oaspeţi, dar asta putea să mai aştepte până a doua zi sau chiar până luni. Un telefon, da, asta era. Trebuia neapărat să aibă un telefon la îndemână. Telefonul fix era unul alb, fără fir, parcă desprins dintr-un film poliţist din anii ’70, în care toţi tipii purtau favoriţi şi gagicile aveau părul tapat. Am vrut să mă asigur că funcţionează şi

am auzit tonul. Tocmai voiam să-l pun la loc în încărcător, când a început să-mi sune în mână. Am scos un chirăit speriat şi l-am scăpat pe jos. Radar a început să latre.

— Stai cuminte, fetiţo, nu-i nimic, i-am spus eu şi am luat telefonul.

Mă uitam după butonul pe care să apăs ca să răspund când am auzit vocea domnului Bowditch ca de la foarte mare depărtare.

— Alo? Eşti acolo? *Alo?*

Deci niciun buton de acceptare a apelului şi nicio modalitate prin care să vezi cine te sună. Telefonul ăsta atât de vechi te obliga să mergi la noroc.

— Alo, am răspuns eu. Sunt Charlie, domnule Bowditch.

— De ce latră Radar?

— Pentru că am ţipat eu şi am scăpat telefonul pe jos. Îl aveam în mână când a sunat.

— Te-ai speriat, da?

N-a aşteptat să-i confirm.

— Mă bucur că am dat de tine, pentru că-i ora de masă a lui Radar. I-ai dat de mâncare, da?

— I-am dat. A înfulecat tot în câteva secunde.

A scos un hohot răguşit de râs.

— Aşa-i fata mea. Nu s-o ţine ea tocmai bine pe picioare, dar poftă de mâncare tot are.

— Cum vă simţiţi?

— Oricât m-ar îndopa ăştia cu medicamente, mă doare piciorul de nu mai pot. Dar azi m-au dat jos din pat. Zău, când am târât fixatorul după mine, m-am simţit de parcă aş fi fost Jacob Marley[29].

— Astea sunt lanţurile pe care le-am purtat în viaţă.

A scos din nou hohotele alea gâjâite. Probabil îl luase iarăşi capul de la medicamentele contra durerii.

— Ai citit povestea, ori ai văzut filmul?

— Filmul. În fiecare Ajun, pe TCM. Acasă, ne uităm la multe filme pe TCM.

— Nu ştiu ce-i aia.

Normal că nu ştia. N-aveai cum să vezi filme de pe Turner Classic când aveai un televizor cu… cum le-a zis doamna Silvius? „Urechi de iepure?”

— Mă bucur c-am dat de tine. Mă externează luni după-amiază şi voiam să vorbim înainte de asta. Poţi să vii mâine la mine? Colegul meu de cameră o să fie în holul de jos, că vrea să se uite la nu ştiu ce meci de baseball, aşa că o să putem să vorbim în tihnă.

— Sigur. V-am făcut deja patul pe canapeaua din living. Şi mi l-am făcut şi mie la etaj şi…

— Stai puţin, Charlie…

O pauză cam lungă.

— Ştii să ţii secrete la fel de bine cum te pricepi să faci paturile şi să-mi hrăneşti câinele?

M-am gândit la anii de beţie ai tatei – anii lui irosiţi. Atunci trebuia să am singur grijă de mine şi fusesem foarte supărat. Mai ales pe mama, pentru că murise aşa cum murise – o tâmpenie fără margini, pentru că nu ea fusese de vină, dar nu uitaţi că nu aveam decât opt ani când a fost omorâtă pe podul ăla blestemat. Îmi iubeam tatăl, dar şi pe el eram supărat. Iar copiii supăraţi fac numai prostii, plus că îl aveam alături pe Bertie Bird, care-mi cânta mereu în strună. Nu se întâmpla nimic rău când era cu noi şi Andy Chen, pentru că Andy era cuminte; dar făceam nişte tâmpenii incredibile când eram singuri, doar cu Bertie. Făceam nişte chestii care ne-ar fi vârât într-o grămadă de necazuri dacă am fi fost prinşi – necazuri chiar cu poliţia –, însă nu am fost prinşi niciodată. Şi nici tata nu a aflat cu ce ne ocupam noi. Şi nici nu trebuia să afle vreodată, dacă era după mine. Oare chiar voiam să-i spun că Bertie şi cu mine am mânjit cu rahat de câine parbrizul de la maşina profesorului pe care nu-l puteam suferi? Simplul fapt că mărturisesc asta aici, unde am promis că voi scrie tot adevărul, mă face să mă umplu de ruşine. Şi încă asta nici măcar n-a fost cea mai oribilă chestie pe care am făcut-o.

— Charlie? Mai eşti la telefon?

— Da. Şi, da, pot să ţin un secret. Cu condiţia să nu-mi spuneţi că aţi omorât pe cineva şi aţi ascuns cadavrul în şopronul ăla.

Acum a fost rândul lui să facă o pauză mai lungă, numai că n-a trebuit să-l întreb dacă mai e la telefon, pentru că-i auzeam răsuflarea hârâită.

— Nici vorbă de aşa ceva, dar tot e vorba despre secrete importante. Discutăm mâine. Îmi pari un tip cinstit şi corect. Sper din suflet să nu mă înşel. O să vedem. Acum, spune-mi cât vă datorez ţie şi tatălui tău.

— Nu prea mult. Alimentele au fost cele mai scumpe. Cred că vreo două sute cu totul. Am păstrat chitanţele…

— Plus timpul tău. Trebuie să te plătesc, dacă vrei să mă ajuţi. Ce părere ai de cinci sute pe săptămână?

Am rămas mut de uimire.

— Domnule Bowditch… Howard… nu trebuie să mă plătiţi. Îmi face plăcere să…

— Vrednic este lucrătorul de plata sa. Aşa scrie în Biblie. Evanghelia după Luca. Cinci sute pe săptămână şi, dacă ne înţelegem bine, şi o primă de Crăciun. Bine?

Habar n-aveam cu ce se ocupase la viaţa lui, dar mi-era clar că nu săpase la şanţuri. Era obişnuit cu „arta negocierii”, cum îi zicea Donald Trump. Adică era obişnuit şi să respingă orice obiecţie. Iar obiecţiile mele erau cam şubrede. Îi făcusem o promisiune lui Dumnezeu, sigur că da. Dar nu vedeam absolut nicio contradicţie dacă eram plătit de domnul Bowditch în timp ce mi-o îndeplineam. Ca să nu mai zic că trebuia să mă gândesc şi la taxele pentru facultate – că oricum îmi amintea mereu tata de asta.

— Spune, Charlie, ne-am înţeles?

— Cred că da. Sigur, dacă merge.

Deşi, dacă aveam să aflu că totuşi e criminal în serie, nici prin cap nu-mi trecea să-i păstrez secretele pentru cinci sute pe săptămână. Ar fi trebuit să-mi dea pe puţin o mie. (Glumesc.)

— Mulţumesc. Nu mă aşteptam să…

— Ştiu că nu te aşteptai, m-a întrerupt el.

Mare artist în ale întreruperii era domnul Howard Bowditch.

— În anumite privinţe, eşti un tânăr destul de simpatic. Cinstit şi corect, după cum am spus.

M-am întrebat dacă ar mai avea aceeaşi părere dacă ar şti că eu şi cu Păsăroiul[30] găsiserăm un telefon în Highland Park şi sunaserăm apoi la Şcoala Primară Stevens ca să anunţăm un atentat cu bombă. A fost ideea lui Bertie, dar eu nu m-am opus.

— În bucătărie e o cutie pentru făină. Poate ai văzut-o.

Nu doar că o văzusem, dar îmi şi pomenise de ea, deşi era posibil să fi uitat, pentru că atunci avea dureri foarte mari. La început spusese că erau nişte bani înăuntru, după aia mi-a spus că era goală. Şi că a uitat că era goală.

— Sigur.

— Ia şapte sute de dolari din ea. Cinci ar fi leafa ta pentru prima săptămână şi două, ca să acopere cheltuielile de până acum.

— Sunteţi sigur…

— Sunt. Şi, dacă tu crezi că încerc să te mituiesc în vreun fel, că încerc să-ţi intru cumva pe sub piele ca să fii de acord cu cine ştie ce propunere scandaloasă am de gând să-ţi fac… Stai liniştit. Nici vorbă de aşa ceva. Este plata pentru serviciile prestate, Charlie. Pentru serviciile prestate. Asta i-o poţi spune tatălui tău. Dar nu şi ce o să discutăm noi doi mai încolo. Să ştii că-mi dau seama că-ţi cer foarte mult.

— Ba nu, atâta timp cât nu-i vorba de vreo infracţiune, am zis eu, dar am adăugat repede: O infracţiune *gravă.*

— Poţi să vii pe la trei la spital?

— Da.

— Atunci, la revedere! Te rog s-o mângâi pe Radar din partea boşorogului cretin care n-ar fi

trebuit în veci să se urce pe scara aia.

Şi a închis. Am mângâiat-o pe Radar de mai multe ori pe cap şi de câteva ori de la ceafă şi până la coadă. Bătrânica s-a dat cu roţile în sus ca s-o scarpin pe burtă. Ceea ce am şi făcut, cu foarte multă plăcere. Apoi m-am dus în bucătărie şi am deschis cutia pe care scria FĂINĂ.

Era plină cu bani. Deasupra erau multe bancnote, unele peste altele. Majoritatea, de zece şi de douăzeci de dolari, doar câteva de cinci şi de unu. Le-am răsturnat pe blat şi am făcut un maldăr frumuşel. Sub bancnotele astea rătăcite erau teancuri de hârtii de cincizeci şi o sută, prinse cu bandă inscripţionată cu tuş mov: FIRST CITIZENS BANK. Le-am scos şi pe ele şi credeţi-mă că nu mi-a fost deloc uşor, pentru că erau îndesate unele în altele. Şase teancuri de câte cincizeci, câte zece bancnote în fiecare teanc. Cinci teancuri de câte o sută, tot câte zece pe teanc.

Radar venise după mine în bucătărie şi acum şedea lângă bolul ei şi se uita atentă la mine, cu urechile ciulite.

— Aoleu, fetiţo! Aici sunt opt mii de dolari pe puţin, fără să-i mai punem la socoteală şi pe ăia de deasupra.

Am numărat şapte sute de dolari din bancnotele nelegate, le-am netezit, le-am îndoit frumos şi le-am îndesat în buzunarul meu prea mic pentru atâţia bani. Nici măcar o zecime din suma asta nu cred că avusesem vreodată la mine. Am luat teancurile prinse cu bandă, am vrut să le pun înapoi în cutie, dar… m-am oprit. Am văzut pe fundul cutiei trei biluţe, cam roşiatice. Mai văzusem una şi în dulăpiorul cu medicamente. Mi le-am răsturnat în palmă. Mi s-au părut prea grele ca să fie bile de pistol şi, dacă aveam dreptate, acesta era un detaliu care ar fi putut să explice de unde veneau banii domnului Bowditch.

Pentru că eu credeam că bilele alea erau din aur.

4

Nu venisem cu bicicleta, aşa că drumul până acasă nu ar fi durat decât zece sau douăsprezece minute, însă am luat-o la pas în seara aia. Trebuia să mă gândesc la multe lucruri şi să iau o decizie. În timpul mersului, îmi tot pipăiam buzunarul ca să mă asigur că teancul ăla de bani e încă acolo.

Aveam de gând să-i spun tatei despre discuţia avută la telefon cu domnul Bowditch şi despre propunerea lui. Aveam de gând să-i arăt şi banii – două sute pentru cheltuieli şi cinci sute pentru mine. Aveam de gând să-l rog să pună patru sute în contul meu pentru facultate (întâmplarea făcea să fie deschis chiar la First Citizens) şi să-l informez că va pune acolo câte patru sute în fiecare săptămână cât voi lucra eu pentru domnul Bowditch… ceea ce ar fi putut să dureze toată vara, sau măcar până în august, când aveau să înceapă antrenamentele la fotbal. Nu asta era problema, ci dacă să-i spun sau nu despre suma aia mare de bani din cutia de făină. Şi, evident, despre bilele din aur. Dacă *erau* într-adevăr din aur.

Când am ajuns acasă, deja hotărâsem ce urma să fac. Până la discuţia de a doua zi cu domnul Bowditch, nu aveam de gând să-i spun nimic tatei nici despre cele opt mii de dolari din cutie şi nici despre bilele de pistol, care numai bile de pistol nu erau.

— Salut, Charlie! mi-a strigat tata din living. E bine căţeluşa?

— Foarte bine.

— Bravo! Ia-ţi un Sprite şi stai aici. Dau *În spatele ferestrei*[31] pe TCM.

Mi-am luat un Sprite şi am închis sonorul televizorului.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce ar putea să fie mai important decât James Stewart şi Grace Kelly?

— Ce zici de asta?

Am scos purcoiul de bani din buzunar şi l-am trântit pe măsuţa de cafea.

Mă aşteptam ca tata să fie surprins, circumspect şi îngrijorat. În schimb, am avut parte de o reacţie plină de curiozitate şi amuzament. Faptul că domnul Bowditch ascundea bani într-una dintre cutiile din bucătărie se pupa de minune cu părerea tatei despre mania agorafobilor de a-şi face stocuri (îi povestisem despre Holul Vechilor Lecturi, ca să nu mai pomenesc despre televizorul antic şi de demult şi despre aparatele electrocasnice vechi din bucătărie).

— Era mai mult acolo?

— Un pic, am răspuns eu – şi, în fond, nu minţeam.

Tata a dat din cap.

— Te-ai uitat şi în celelalte cutii? Poate mai găseşti câteva sute în aia de zahăr.

Zâmbea.

— Nu.

A luat cele două sute de dolari.

— E puţin mai mult decât am cheltuit până acum, dar probabil va avea nevoie şi de alte lucruri. Vrei să-ţi depun alea patru sute?

— Sigur.

— Bună decizie! Dacă stai să te gândeşti, nici nu te plăteşte prea mult, mai ales pentru prima săptămână. Cred că un îngrijitor cu normă întreagă ar cere o sumă mai mare. Pe de altă parte, o să poţi să şi înveţi în timpul ăsta, plus că o să rămâi la el peste noapte doar în vacanţa de primăvară.

Acum s-a uitat în ochii mei.

— Ne-am înţeles?

— Perfect, am răspuns eu.

— Bine, în regulă. Mă nelinişteşte un pic chestia asta cu ascunsul banilor, doar pentru că nu ştim de unde îi are, dar sunt dispus să-i acord prezumţia de nevinovăţie. Îmi place că are încredere în tine şi mă bucură că vrei să-ţi asumi sarcina asta. Nu-i aşa că nici nu te-ai gândit că o să te plătească? Erai în stare s-o faci pe gratis, nu?

— Cam aşa ceva.

— Eşti un copil tare bun, Charlie. Habar n-am ce-am făcut ca să te merit.

Ei, vorbele astea ale lui m-au făcut să-mi fie ruşine, mai ales având în vedere ce nu-i spusesem – şi nu doar despre domnul Bowditch, ci şi despre multe dintre tâmpeniile făcute împreună cu Bertie.

În seara aia, pe când aşteptam să mă ia somnul, mi-am imaginat cum ar fi fost ca domnul Bowditch să fi avut o mină de aur în şopronul ăla încuiat cu lacăt, în care ar fi lucrat nişte pitici. Nişte pitici pe care-i chema fix ca pe ăia din „Albă-ca-Zăpada” – Somnorosul, Morocănosul, Mutulică. Ei, cum ar fi? Şi mi-a venit să râd. Aveam o bănuială că în şopron se afla marele secret pe care voia să mi-l împărtăşească domnul Bowditch. Însă mă înşelam. Aveam să aflu adevărul despre şopron abia peste ceva vreme.

CAPITOLUL 6

VIZITA LA SPITAL. SEIFUL. STANTONVILLE. GOANA DUPĂ AUR. DOMNUL BOWDITCH SE ÎNTOARCE ACASĂ.

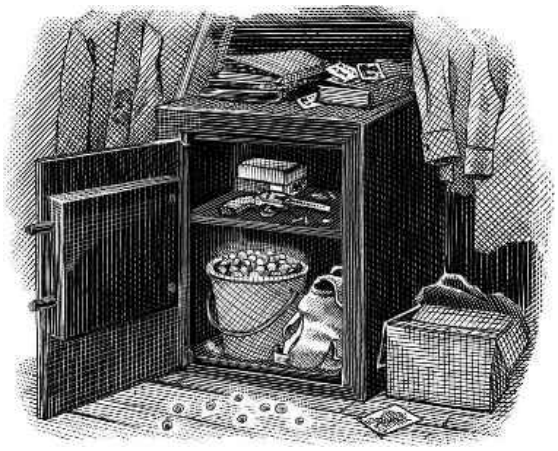

1

Am discutat pe îndelete cu domnul Bowditch, cât timp colegul lui de salon se afla în holul de la etajul doi şi se uita la televizor, unde se dădea meciul de baseball dintre White Sox şi Tigers. Respectivul coleg de salon al domnului Bowditch avea un monitor cardiac ataşat de piept.

— N-are pulsul regulat şi nu-şi dau seama care-i cauza, a spus domnul Bowditch. Slavă Domnului că n-am şi eu problema asta. Că am destule griji şi aşa.

Mi-a demonstrat cum se duce la baie, sprijininduse cât putea el mai bine în cârjele ergonomice pentru antebraţe. Era clar că-l doare, pentru că, după ce şi-a făcut nevoile şi s-a întors, avea fruntea udă de transpiraţie. Însă mie mi-a mai crescut inima. Poate va folosi vasul ăla cu gâtul lung şi cu aspect oarecum malefic, în cazul când îi vine să facă pipi în timpul nopţii, dar mi se părea că nu va avea nevoie de ploscă. Sigur, cu condiţia să nu cadă şi să-şi rupă din nou piciorul. Vedeam cum muşchii de pe braţele-i firave îi tremură la fiecare pas opintit. A

ajuns lângă pat şi s-a trântit pe marginea lui, răsuflând uşurat.

— Îmi dai o mână de ajutor cu…

Şi mi-a arătat fiarele care-i înfăşurau piciorul.

Am ridicat piciorul cu fixatorul şi l-am întins, iar el a mai scos un oftat de uşurare, după care mi-a cerut două pastile din paharul de plastic de pe noptieră. I le-am dat, i-am turnat nişte apă şi le-a înghiţit. Mărul lui Adam i se mişca în sus şi în jos în gâtul zbârcit, ca la jucăria cu maimuţica de pe băţ.

— M-au trecut de pe morfină pe astea, mi-a explicat el. OxyContin. Doctorul zice c-o să devin dependent de ele, dacă nu sunt deja, şi că trebuie să am grijă câte iau. Încerc să-l ascult. Dar chiar şi drumul până la baie mi se pare un maraton al naibii de greu.

Vedeam şi eu asta şi mă gândeam că toaleta de acasă era mai departe decât cea de aici. Poate tot o să aibă nevoie de ploscă – la început, cel puţin. M-am dus acum la chiuveta din baie, am udat o cârpă şi am stors-o bine. Numai că s-a ferit ca de dracu' atunci când m-am aplecat peste el.

— Hei, hei! Ce faci?

— Vreau să vă şterg de transpiraţie. Nu vă mişcaţi.

Nu ne dăm niciodată seama când apar punctele de cotitură în relaţiile cu ceilalţi şi abia mult mai târziu am înţeles că asta s-a întâmplat cu noi doi atunci. Domnul Bowditch a mai ezitat câteva momente, după care s-a relaxat (dar foarte puţin) şi mi-a permis să-i şterg fruntea şi obrajii.

— Parcă aş fi un bebe nenorocit.

— Daţi-mi voie să-mi câştig banii ăia nenorociţi pe care vreţi să mi-i daţi.

Vorbele mele l-au făcut să râdă. O infirmieră a băgat capul pe uşă şi l-a întrebat dacă are nevoie de ceva. I-a răspuns că nu, iar după plecarea femeii mi-a cerut să închid uşa.

— Acum a venit momentul când am să te rog să ai grijă de mine, a spus el. Măcar până când o să fiu

capabil să mă îngrijesc singur. Şi de Radar să ai grijă. Crezi că poţi s-o faci, Charlie?

— Am să mă străduiesc.

— Poate că da. E tot ce-ţi cer. Şi nu te-aş pune în situaţia asta dacă aş avea de ales. A venit să mă vadă o cucoană pe care o cheamă Ravensburger. Ai cunoscut-o?

I-am spus că da.

— Ce fel de nume mai e şi ăsta? Încerc să mă gândesc la un burger făcut din carne de corb[32], dar nu-mi prea iese.

Nu am să spun că era cu minţile vraişte din cauza analgezicului opioid, dar n-am să spun nici că nu era. Precis că pastilele alea roz îl trosniseră puternic, pentru că nici măcar şaptezeci de kilograme nu cred că avea, la peste un metru optzeci înălţime.

— A vrut să discutăm despre „opţiunile de plată", cum le-a zis ea. Am întrebat-o cât de mare e paguba până acum şi mi-a dat o hârtie tipărită. E în sertarul ăla de acolo…

Şi mi l-a arătat.

— …

Dar nu-ţi bate capul acum cu asta. Aşa… şi eu i-am zis că e al naibii de mult şi ea mi-a zis că „serviciile medicale de calitate au un preţ ridicat, domnule Bowditch, iar dumneavoastră aţi beneficiat de cea mai bună îngrijire". Mi-a spus că, dacă simt nevoia să mă consult cu un specialist în plăţi – ce meserie de succes o mai fi şi *asta* –, mi-ar aranja bucuroasă o întrevedere, fie înainte să plec din spital, fie după ce ajung acasă. I-am zis că nu mi se pare necesar. I-am mai zis că aş putea să plătesc cash, însă doar cu condiţia să capăt o reducere. După aia am început să ne târguim. În cele din urmă, am căzut de acord pentru o reducere de douăzeci la sută, adică vreo nouăşpe mii de dolari.

Am fluierat uluit. Domnul Bowditch a schiţat un zâmbet strâmb.

— Am încercat s-o conving să accepte douăzeci şi cinci la sută, dar nici n-a vrut să audă. Cred că

asta-i limita standard de negociere în industria asta – şi află de la mine că spitalele *sunt* o industrie. Şi spitalele, şi închisorile. De fapt, nici nu-s prea multe diferenţe în felul în care sunt conduse, doar că, în cazul puşcăriilor, contribuabilii sunt ăia care suportă toate cheltuielile.

S-a şters la ochi şi a adăugat:

— Aş fi putut să plătesc toată suma, dar mi-a plăcut să mă tocmesc. De multă vreme n-am mai avut ocazia s-o fac. Pe timpuri, mă tocmeam la târgurile de vechituri; îmi cumpăram o grămadă de cărţi şi reviste vechi. Tare mult îmi plac lucrurile astea. Am început să bat câmpii, nu? Da. Uite care-i chestia: pot să plătesc, dar am nevoie de ajutorul tău.

— Dacă vă gândiţi la ce-i în cutia pentru făină…

A dat nepăsător din mână, de parcă opt mii de dolari ar fi fost doar nişte mărunţiş. De fapt, în comparaţie cu ce datora spitalului, chiar asta erau.

— Uite ce vreau să faci.

Şi mi-a spus.

— Vrei să-ţi mai zic o dată ca să-ţi notezi? m-a întrebat el după ce a terminat. Nu mă deranjează, doar să nu uiţi să distrugi hârtia după ce faci ce ai de făcut.

— Poate ar trebui să-mi scriu cifrul de la seif. Pe braţ, ca să-l pot spăla după aia.

— O s-o faci?

— Da.

Nici prin cap nu-mi trecea să-l refuz, fie şi numai pentru că voiam să aflu dacă era adevărat ce-mi spusese.

— Bine. Acum repetă-mi ce ţi-am spus.

I-am repetat, apoi am luat pixul de pe noptieră şi mi-am scris cu el pe braţ, mult mai sus de cot, o serie de numere şi de rotaţii. Locul era sigur, pentru că-l acoperea mâneca de la tricou.

— Mulţumesc, mi-a spus domnul Bowditch. Abia mâine ai să te vezi cu domnul Heinrich, dar poţi să începi să te pregăteşti din seara asta. Când te duci să-i dai de mâncare lui Radar.

Am zis că bine, mi-am luat la revedere şi am plecat. Vă spun sincer că rămăsesem tablou – asta-i expresia tatei. În timp ce coboram cu liftul, mi-a venit o idee şi m-am întors.

— Aşa de repede te-ai răzgândit?

Domnul Bowditch zâmbea, dar privirea îi era îngrijorată la culme.

— Nu. Mi-am adus aminte de ceva ce mi-aţi spus mai demult.

— Ce anume?

— Aţi spus că omul curajos ajută şi că doar laşii fac cadouri.

— Nu-mi aduc aminte să fi zis aşa ceva.

— Aţi zis. Ce înseamnă?

— Habar n-am. Probabil vorbeau toate pastilele alea din mine.

Mă minţea. Trăisem câţiva ani buni alături de un alcoolic şi ştiam să fac diferenţa între minciună şi adevăr.

2

M-am întors cu bicicleta la casa de pe Sycamore Street, numărul 1, şi nu mi se pare deloc o exagerare dacă aş mărturisi că muream de curiozitate. Am descuiat uşa din spate şi imediat m-a întâmpinat Radar, nebună de fericire. Chiar a reuşit să se ridice în două picioare ca s-o mângâi mai bine pe cap şi eu m-am gândit că medicamentele noi îşi fac efectul. I-am dat drumul în curtea din spate ca să-şi facă nevoile şi apoi i-am tot trimis mesaje telepatice prin care o îndemnam să-şi aleagă mai repede locul.

După ce s-a întors în casă, am urcat în dormitorul domnului Bowditch şi am deschis şifonierul. Era plin cu haine, cele mai multe de casă – cămăşi largi din flanel şi pantaloni kaki –, însă erau acolo şi două costume. Unul negru şi unul gri, dar ambele semănau cu ce purtaseră George Raft şi Edward G. Robinson[33] în filme cu gangsteri, de genul *Mor în*

fiecare dimineaţă[34], costume din alea la două rânduri şi cu umeri laţi.

Am împins într-o parte hainele şi am văzut un seif Watchman pus jos, în spatele şifonierului. Era de dimensiuni medii, părea foarte vechi şi avea cam un metru înălţime. M-am aşezat pe vine şi, tocmai când întindeam mâna la mecanismul cu cifru, am simţit la spate, unde-mi ieşise tricoul din pantaloni, ceva rece şi umed. Am chiţăit şi m-am întors repede. Am dat cu ochii de Radar, care legăna agale din coadă. Ceva-ul ăla rece şi umed fusese botul ei.

— Nu mai face aşa ceva, fetiţo! i-am zis eu.

S-a pus în fund, rânjind la mine, de parcă voia să mă informeze că va face mereu aşa cum i se arată ei. M-am întors cu faţa la seif. Prima oară am greşit cifrul, dar, la a doua încercare, uşa s-a deschis imediat.

Primul lucru pe care l-am văzut acolo a fost un pistol, pus pe singurul raft al seifului. Mai mare decât cel pe care tata obişnuia să i-l lase mamei de câte ori trebuia să plece de acasă pentru câteva zile… ba chiar s-a întâmplat să lipsească şi o săptămână întreagă, când s-a dus la un teambuilding al companiei la care lucra. Aia era o armă de calibrul .32, o armă de femeie, şi credeam că încă o are pe undeva, dar nu eram foarte sigur. Pe vremea când bea, de nu mai ştia de el, am căutat pistolul ăla de mai multe ori, însă fără să-l găsesc vreodată. Revolverul din seiful ăsta era mai mare, probabil de calibrul .45. Şi părea destul de vechi, la fel ca mai toate lucrurile domnului Bowditch. L-am luat în mână – cu mare grijă – şi am găsit piedica de siguranţă care permitea rabatarea butoiaşului. Era încărcat complet – toate cele şase locaşuri. Am rabatat butoiaşul la locul lui şi am pus pistolul înapoi pe raft. Având în vedere ceea ce tocmai aflasem, avea tot dreptul să deţină o armă. Mai multă logică ar fi avut o alarmă antifurt, însă el nu voia să se pomenească cu poliţia la uşa casei de pe Sycamore Street, numărul 1. Plus că, în tinereţile ei,

Radar fusese o alarmă antifurt extrem de eficientă – întâmplarea cu Andy Chen reprezentând un exemplu elocvent în acest sens.

Pe fundul seifului era obiectul despre care îmi spusese domnul Bowditch: o găleată mare, din oţel, cu un rucsac deasupra. L-am luat de acolo şi am văzut că găleata era plină aproape până sus cu micile sfere care nu erau bile de pistol, ci proiectile din aur.

Găleata avea mâner dublu. Am pus mâna pe el şi am vrut s-o ridic. Dar stăteam încă pe vine şi abia dacă am reuşit s-o clintesc. Probabil că erau vreo cinşpe kile de aur în ea, dacă nu chiar douăzeci. M-am aşezat în fund şi m-am întors cu faţa la Radar.

— Dumnezeule mare! E o adevărată *avere.*

Radar a dat din coadă, întru totul de acord cu mine.

3

În seara aceea, după ce i-am dat fetei de mâncare, m-am dus din nou la etaj şi m-am uitat iarăşi la găleata cu aur, doar ca să mă asigur că nu fuseseră doar în imaginaţia mea. Când am ajuns acasă, tata m-a întrebat dacă am pregătit totul pentru întoarcerea domnului Bowditch. I-am răspuns că da, dar că mai am nişte chestii de făcut înainte să vină.

— Deci îmi împrumuţi bormaşina, da? Şi şurubelniţa electrică?

— Sigur că da. Şi mi-aş dori să vin cu tine ca să-ţi dau o mână de ajutor, numai că am o şedinţă la nouă. Ţii minte că ţi-am povestit că a fost un incendiu într-un bloc de locuinţe. Se bănuieşte că focul a fost pus de cineva în mod intenţionat.

— Nu-i nimic. Mă descurc eu.

— Cred că ai să faci treabă bună. Auzi, s-a întâmplat ceva?

— Nu. De ce?

— Mi se pare că eşti cu mintea în altă parte. Îţi faci griji pentru ce-o să fie mâine?

— Puţin, am răspuns eu.

Şi nu minţeam.

Vă puteţi întreba dacă nu simţeam deloc nevoia să-i povestesc tatei despre seiful din şifonier. Nu o simţeam. Chiar deloc. În primul rând, domnul Bowditch mă pusese să jur că-i voi păstra secretul. În al doilea, pentru că susţinea că aurul nu fusese tocmai furat „la propriu". L-am întrebat ce vrea să spună, dar nu mi-a zis decât că nu există în toată lumea niciun om care să-l caute. Până când urma să aflu mai multe, eram dispus să-l cred pe cuvânt.

Şi mai era ceva. Aveam şaptesprezece ani, iar asta era cea mai palpitantă chestie care mi se întâmplase vreodată. De departe cea mai palpitantă. Şi voiam să văd unde o să ducă.

4

Luni dis-de-dimineaţă, am mers cu bicicleta acasă la domnul Bowditch. I-am dat de mâncare lui Radar, care apoi a stat şi s-a uitat la mine cum instalez barele de sprijin. Closetul era oricum destul de înghesuit în băiţa aia strâmtă, iar acum, barele de sprijin îngustau şi mai mult locul, dar mie mi s-a părut în regulă. Evident că urma să aud o groază de critici şi de mormăieli nemulţumite, dar măcar nu prea mai avea cum să cadă. Ba chiar se putea ţine de barele alea şi când făcea pipi, iar mie, chestia asta mi se părea un avantaj. Ca să le încerc, m-am apucat şi le-am zgâlţâit cât am putut de tare, dar nici nu s-au clintit.

— Ce zici, Rad? Am făcut treabă bună?

Sigur că da, mi-a răspuns Radar, dând din coadă.

În timpul discuţiei de la spital, domnul Bowditch îmi spusese:

— Poţi să cântăreşti aurul pe cântarul din baie. Vezi că ai să găseşti o lopăţică în cămară. Să foloseşti rucsacul la cântărit şi transportat. E destul de greu. Oricum o să-l cântărească şi Heinrich pe un cântar de mare precizie. Are unul din alea di-gi-ta-le.

Pentru că despărţise cuvântul în silabe, mie îmi sunase şi aiurea, şi afectat.

— Şi cum ajungeţi la el când aveţi nevoie de bani?

Pentru că Stantonville era la aproape doisprezece kilometri depărtare de oraşul nostru.

— Iau un Yuuber. Plăteşte Heinrich.

N-am înţeles din prima. Apoi mi-am zis: „Aha, un Uber."

— De ce te hlizeşti, Charlie?

— Nu mă hlizesc. Şi faceţi schimbul în timpul nopţii?

A dat din cap.

— De obicei, cam pe la zece, când mai toată lumea din cartier s-a dus la culcare. Mai ales cucoana Richland de vizavi. Îşi bagă nasul peste tot.

Şi eu aveam aceeaşi impresie.

— Şi nu cred că doar de mine se ocupă Heinrich noaptea, dar e de acord să deschidă mai târziu mâine-dimineaţă ca să poţi tu să te duci la el între nouă jumate şi zece. N-am mai făcut niciodată vreo afacere atât de mare cu el. Dar sunt convins că totul o să fie în regulă, pentru că a fost mereu corect cu mine. Însă vezi că e şi arma aia în seif şi poate ar fi bine s-o iei cu tine, dacă vrei – doar pentru protecţie.

Evident că n-aveam nici cea mai mică intenţie să iau pistolul. Ştiu că armele îi fac pe unii oameni să se simtă puternici, numai că eu nu fac parte din categoria asta. Mă luase cu fiori doar când îl atinsesem. Dacă mi-aţi fi zis că, nu peste mult timp, aveam să nu mă mai despart de el, aş fi spus că sunteţi duşi cu capul.

Am găsit lopăţica şi am urcat la etaj. Îmi spălasem cifrul de pe braţ după ce am trecut combinaţia în telefonul meu cu parolă, dar nici măcar n-a fost nevoie să mă uit acolo. Seiful s-a deschis din prima. Am luat rucsacul de pe găleată şi iar m-am minunat de cât aur putea să fie acolo. Incapabil să mă stăpânesc, am vârât mâinile amândouă şi mi-am răsfirat degetele şi am

amestecat cu ele prin toate proiectilele alea din aur. O dată. Şi încă o dată. Şi a treia oară. Parcă eram hipnotizat, nu puteam să mă opresc. Am scuturat din cap ca să mi-l limpezesc şi apoi am început să umplu rucsacul.

Prima dată când l-am cântărit, avea mai puţin de un kilogram jumate. Am mai pus şi am ajuns la două. Ultima oară, acul cântarului s-a oprit la trei şi am hotărât că este suficient. Dacă acel cântar di-gi-tal al domnului Heinrich arăta mai mult decât cantitatea stabilită de două kile şapte sute, puteam foarte uşor să aduc acasă surplusul. Pentru că mai aveam nişte treburi de făcut înainte de venirea domnului Bowditch. Mi-am propus să ţin minte neapărat să cumpăr un clopoţel cu care să mă anunţe dacă va avea nevoie de ceva pe timpul nopţii. În *Îngrijirea la domiciliu pe înţelesul tâmpiţilor* se recomanda un interfon sau un monitor pentru bebeluşi, dar eu credeam că domnului Bowditch i-ar plăcea ceva mai de modă veche.

Fireşte că-l întrebasem cât ar valora în bani două kilograme şi şapte sute de grame de aur – voiam şi nu prea voiam să ştiu ce avere urma să car în spate în timp ce pedalam la bicicletă cei doişpe kilometri – cei mai mulţi prin zone rurale – până în Stantonville. Mi-a răspuns că, ultima oară când se interesase de cursul aurului la Gold Price Group din Texas, preţul fusese de aproximativ 30.000 de dolari pe kilogram.

— Dar poate să ne dea şi douăzeci şi nouă – ăsta-i preţul la care am convenit. Înseamnă că totul o să facă vreo şaptezeci şi nouă de mii. O să-ţi dea un cec pentru şaptezeci şi patru, care o să-mi acopere şi cheltuielile de la spital, şi o să-mi rămână şi mie un oarece profit.

„Oarece” era un eufemism. Habar n-am când s-a interesat ultima oară domnul Bowditch la Gold Price Goup (cine naiba or mai fi şi ăia), dar, de la sfârşitul lui aprilie 2016, preţul aurului crescuse foarte mult. Duminică seara, înainte de culcare, îmi deschisesem laptopul şi intrasem pe Google ca să

văd cu cât se vindea acum. Şi am aflat că preţul pentru un gram era de aproape 43 de dolari, ceea ce însemna că un kilogram ar fi costat mai mult de 42.000. La Zürich, două kilograme şapte sute ar fi fost cotate la aproximativ 115.000, adică nenea Heinrich ar fi făcut un profit de cel puţin 40.000. Iar aurul nu era ca diamantele furate, caz în care cumpărătorul ar insista să obţină o reducere de preţ din cauza riscurilor; proiectilele nu erau marcate, erau anonime şi puteau fi cu uşurinţă topite şi transformate în lingouri micuţe. Sau în bijuterii.

Îmi trecuse prin minte să-l sun pe domnul Bowditch la spital ca să-i spun că îşi vinde prea ieftin aurul, dar n-am făcut-o. Dintr-un motiv foarte simplu: credeam că ştie şi că nu-i pasă. Şi puteam să-l înţeleg într-o oarecare măsură. Chiar şi fără cele două kile şapte sute, tot mai rămânea o grămadă de aur în găleata Căpitanului Kidd[35]. Misiunea mea (deşi domnul Bowditch nu s-a exprimat aşa) era doar să bat palma cu domnul Heinrich şi să am grijă să iau puţin mai mult aur cu mine, pentru orice eventualitate. Responsabilitate al dracului de grea, dar eram ferm hotărât să mă dovedesc demn de încrederea lui.

Am aranjat baretele rucsacului, am verificat dacă nu scăpasem cumva nişte pepite pe jos, între seiful din şifonier şi cântarul din baie, dar nu am văzut niciuna. Am mângâiat-o pe Radar (ca să am noroc) şi am plecat cu marfă în valoare de 115.000 de dolari într-un rucsac vechi şi ponosit.

Bertie Bird, vechiul meu prieten, ar fi zis că acum căram în spate o grămadă de caşcaval.

5

Centrul orăşelului Stantonville însemna doar o străduţă cu nişte prăvălii ieftine, vreo două cârciumi şi genul ăla de braserie unde se serveşte micul-dejun până la miezul nopţii, însoţit de căni imense pline cu cafea proastă. Câteva dintre prăvălii aveau uşile şi vitrinele acoperite cu scânduri şi cu afişe care

anunţau că sunt ori de vânzare, ori de închiriat. Tata spunea că Stantonville fusese pe vremuri o aşezare prosperă, chiar dacă destul de mică, un loc unde găseai să cumperi orice-ţi doreai, în caz că nu aveai chef să baţi tot drumul până la Elgin, Naperville, Joliet sau – mai rău – până la Chicago. Dar, în anii ’70, s-a deschis mallul – normal că îl chema Stantonville Mall, cum altfel? Şi nu era un mall obişnuit, ci un supermall, cu un multiplex cu douăsprezece săli de cinema, un parc de distracţii pentru prichindei, un perete de escaladă, o zonă cu saltele elastice pentru sărituri (zonă care se chema „Zburătorii”), o cameră din care trebuia să evadezi ghidându-te după indicii şi o grămadă de tipi costumaţi în animale şi care se fâţâiau de colo până colo, încercând să intre în vorbă cu vizitatorii. Palatul ăla cu sclipici, unde mulţi oameni pierdeau bani şi prea puţini câştigau, se afla în nordul oraşului. Din cauza lui, centrul era acum pustiu. Iar ce nu reuşise să distrugă mallul fusese dus la sapă de lemn de Walmartul şi de antrepozitul Sam’s Club de la sud, chiar lângă ieşirea de pe autostradă.

Pentru că eram pe bicicletă, am putut să evit bariera de taxare şi am luat-o pe Route 74-A, un drum cu două benzi, care trecea pe lângă ferme şi lanuri de porumb. Mirosea a bălegar şi a verdeaţă. Era o dimineaţă frumoasă de primăvară şi ar fi trebuit să fie o plimbare chiar plăcută, dacă n-aş fi ştiut că purtam în spate o mică avere. Mi-aduc aminte că mă gândeam la Jack, puştiul ăla din poveste, care s-a căţărat pe vrejul de fasole.

Pe la nouă şi un sfert, ajunsesem deja în centrul orăşelului Stantonville; era cam devreme, aşa că m-am oprit la braserie, mi-am luat o Cola şi am băut-o stând pe o băncuţă dintr-o piaţetă mizeră, în mijlocul căreia era o fântână arteziană şi mai mizeră, acum secată şi plină de gunoaie. Deasupra ei se înălţa statuia unui tip de care nu auzisem în viaţa mea. Şi evident că statuia aia era împodobită cu găinaţi. La piaţeta asta şi la fântâna ei secată m-

am gândit mai târziu, când aveam să mă aflu într-un loc şi mai pustiu decât Stantonville.

Nu pot să jur că era prezent acolo Christopher Polley, în dimineaţa aia. Dar nu pot să jur nici că nu era. Polley era genul de individ capabil să se piardă în peisaj până în clipa când voia să fie văzut. Poate înfuleca ouă cu şuncă în braserie. Poate era în staţia de autobuz sau se prefăcea că examinează chitarele şi casetofoanele de la Pawn & Loan, magazinul de amanet din Stantonville. Sau putea să nici nu fie prin zonă. În orice caz, eu nu-mi amintesc să fi văzut pe nimeni cu o şapcă cu logoul vechi al echipei White Sox, cel cu cercul roşu în faţă. Poate nici n-o purta atunci, dar nu cred, pentru că niciodată nu l-am mai văzut pe nemernicul ăla fără şapcă.

La zece fără douăzeci, am aruncat într-un coş de gunoi paharul din plastic, încă pe jumătate plin cu Cola, m-am urcat pe bicicletă şi am pornit încet pe Main Street. Centrul comercial al orăşelului cuprindea doar patru străzi. Aproape de sfârşitul celei de-a patra, la o aruncătură de băţ distanţă de panoul pe care scria VĂ MULŢUMIM PENTRU VIZITA ÎN FRUMOSUL NOSTRU STANTONVILLE, se afla prăvălia „Brilianţii – cumpărăm şi vindem bijuterii”. La fel de dărăpănată şi neîngrijită ca toate casele din centrul muribund al oraşului. În vitrinele pline de praf nu era expus nimic. De uşă era atârnat anunţul cu ÎNCHIS.

Am văzut o sonerie. Am sunat la ea. Niciun răspuns. Am mai sunat o dată, perfect conştient de faptul că purtam o avere în spate. Mi-am lipit nasul de geam şi mi-am pus palmele pavăză în dreptul ochilor ca să nu mă deranjeze prea tare lumina zilei. Nu am văzut decât un covor ponosit şi câteva vitrine goale. M-am gândit că ori încurcasem eu adresa, ori mi-o dăduse greşit domnul Bowditch, când am văzut un tip scund care înainta şchiopătând prin mijlocul prăvăliei. Pe cap avea o şapcă din stofă şi era îmbrăcat cu o jachetă cu nasturi şi pantaloni largi. Mi s-a părut că arată ca grădinarul

dintr-un film poliţist englezesc de pe vremuri. S-a holbat la mine, după care a şchiopătat înapoi şi a apăsat un buton de lângă casa de marcat antică şi de demult. Uşa a bâzâit. Am deschis-o şi am intrat. Înăuntru mirosea a praf, a murdărie şi a ruină.

— Hai în spate, hai în spate! mi-a zis omul.

Nu m-am clintit din loc.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Heinrich?

— Cine altcineva să fiu?

— Aţi putea… hm… să-mi arătaţi un act de identitate?

S-a încruntat la mine, după care a început să râdă.

— A ştiut moşul ăla să aleagă un puşti prevăzător pe care să mi-l trimită. Bravo lui!

Şi-a scos un portofel jerpelit din buzunarul de la spate, l-a deschis şi mi-a arătat permisul de conducere. Înainte să-l închidă la loc, am apucat să văd că prenumele lui era Wilhelm.

— Satisfăcut?

— Da. Vă mulţumesc.

— Acum, hai în spate, hai în spate! *Schnell!*[36]

Am mers după el până în camera din spate, a cărei uşă a deschis-o cu un cod. Dar a avut mare grijă să nu văd cumva ce taste apasă. În camera aia erau toate lucrurile care lipseau din prăvălie: rafturi înţesate cu ceasuri, medalioane, broşe, inele, pandantive, lănţişoare. Rubinele şi smaraldele sclipeau de-ţi luau ochii. Am văzut o diademă înţesată cu diamante şi am întins degetul spre ea.

— Alea sunt adevărate?

— *Ja, ja,* adevărate. Dar nu cred că ai venit până aici ca să cumperi ceva. Ai venit ca să vinzi. Probabil ai băgat de seamă că *eu* n-am vrut să-ţi văd permisul auto.

— Mai bine aşa, pentru că nici nu am.

— Ştiu cine eşti. Ţi-am văzut poza în ziar.

— În *The Sun*?

— *USA Today.* Eşti un erou naţional, tinere Charles Reade. Cel puţin săptămâna asta. I-ai salvat viaţa hodorogului ăluia de Bowditch.

Nu m-am mai obosit să-i spun şi lui că i-o salvase câinele. Mă săturasem să tot repet asta. Nu voiam decât să-mi fac treaba şi să plec naibii de acolo. Mă cam înfricoşau toate bijuteriile şi aurul, mai ales după ce văzusem rafturile alea goale din încăperea de la stradă. Parcă regretam că nu luasem pistolul la mine, pentru că acum nu mă mai simţeam ca Jack căţărându-se pe vrejul de fasole, ci mai mult ca Jim Hawkins din *Comoara din insulă*. Heinrich era un tip bondoc şi nu părea deloc periculos, dar dacă avea vreun partener ca John Long Silver[37], care pândea de undeva din apropiere? Nu cred că era o idee prea paranoică. Puteam eu să-mi repet la nesfârşit că domnul Bowditch făcea de mulţi ani afaceri cu Heinrich, pentru că însuşi domnul Bowditch recunoscuse că nu mai făcuse niciodată vreun schimb de o asemenea valoare.

— Hai să vedem ce mi-ai adus! m-a îndemnat Heinrich.

Într-un roman de aventuri pentru tineri, tipul ăsta ar fi fost o adevărată caricatură a lăcomiei şi şi-ar fi frecat mâinile de nerăbdare şi i-ar fi curs balele… numai că el vorbea cu mine pe un ton foarte sec, foarte profesionist, foarte pragmatic… poate şi un picuţ plictisit. Nu-mi plăcea chestia asta şi, mai ales, nu-mi plăcea el.

Am pus rucsacul pe masă. Nu departe era şi un cântar – di-gi-tal, cum altfel? Am tras fermoarul. Am deschis rucsacul şi el s-a uitat înăuntru. Atunci i s-a schimbat expresia: i s-au subţiat buzele şi a făcut ochii mari.

— *Mein Gott*[38]. Ia te uită ce ai cărat tu pe bicicletă!

Cântarul ăla deştept era prevăzut cu un taler atârnat de un lanţ. Heinrich a pus pe el mai mulţi pumni plini cu proiectile, până când afişajul a arătat un kilogram. A luat aurul ăla şi l-a pus într-o cutie din plastic şi a cântărit încă un kilogram. După ce a cântărit şi a treia parte, până la două kile şapte sute, mai rămăseseră câteva proiectile pe fundul

rucsacului. Domnul Bowditch îmi spusese să iau mai mult cu mine şi eu aşa făcusem.

— Cred c-au mai rămas acolo vreo două, trei sute de grame, *hein?* a spus el, uitându-se înăuntru. Vinde-mi-l şi pe ăsta şi-ţi dau trei mii de dolari în mână. Bowditch nici nu trebuie să ştie. Să zicem că ăsta-i bacşişul tău.

Să zicem mai bine că m-ar avea la mână cu chestia asta, mi-am zis eu. I-am răspuns că nu, dar mulţumesc, şi am tras fermoarul de la rucsac.

— Mi-aţi pregătit cecul, da?

— Da.

Bătrânul îl avea împăturit într-un buzunar al jachetei. Era de la PNC Bank of Chicago, sucursala de pe Belmont Avenue. Numele trecut acolo era Howard Bowditch, iar suma de plătit era 74.000 de dolari. La rubrica de observaţii de lângă semnătura lui Wilhelm Heinrich, scria *Prestare servicii*. Mie mi se părea în regulă. L-am pus în portofel şi mi-am pus portofelul în buzunarul stâng din faţă.

— E un hodorog căpos care nu vrea să ţină pasul cu vremurile, a comentat Heinrich. În trecut, când sumele erau mult mai mici, îi dădeam cash. Doar de două ori i-am dat cecuri. Şi l-am întrebat: „Tu n-ai auzit de transferul bancar?" Ştii ce mi-a răspuns?

Am clătinat din cap, dar aveam eu o oarece bănuială.

— Mi-a zis: „Nici n-am auzit şi nici nu vreau să aud." Şi acum, pentru prima oară de când îl ştiu eu, îmi trimite un *zwischen gehen* – un intermediar –, pentru că a avut un accident. N-aş fi crezut în ruptul capului că o să aibă atât de multă încredere în cineva pe lumea asta. Dar uite că are în tine. Un puşti călare pe o bicicletă.

— Acum o să plec, am spus eu şi m-am îndreptat spre uşa care ducea la prăvălia deocamdată goală, unde probabil că-şi va scoate mai târziu vitrinele cu bijuterii – sau poate că nu.

Mai că mă aşteptam să fie încuiată, dar nu era. Şi m-am simţit mai bine când am ajuns în locul de unde puteam să văd lumina zilei. Dar, chiar şi aşa,

mirosul de vechi era extrem de neplăcut. Parcă mă aflam într-o criptă.

— Măcar ştie ce-i ăla un computer? m-a întrebat Heinrich, venind după mine şi închizând cu grijă uşa camerei din spate. Pun pariu că nu.

N-aveam nici cea mai mică intenţie să intru într-o discuţie despre ce ştia sau nu domnul Bowditch, aşa că i-am spus că mi-a părut bine de cunoştinţă. Chestie care era o minciună. M-am simţit foarte uşurat când am văzut că nu-mi furase nimeni bicicleta – de dimineaţă avusesem prea multe alte probleme pe cap ca să mai ţin minte să iau cablul antifurt.

Heinrich m-a apucat de cot. M-am întors şi acum am reuşit să desluşesc piratul din el – necruţătorul Long John Silver. Nu-i mai lipsea decât papagalul de pe umăr, cel despre care Silver zicea că văzuse tot atât de multe mârşăvii cât diavolul însuşi. Presupuneam că şi Wilhelm Heinrich văzuse destule la viaţa lui… dar nu uitaţi că eram doar un puşti de şaptesprezece ani, băgat până peste cap în treburi pe care nu le înţelegeam. Cu alte cuvinte, eram de-a dreptul îngrozit.

— Cât aur are? m-a întrebat Heinrich pe un ton scăzut, gutural.

Mai devreme, când folosise cuvintele alea nemţeşti, mi se păruse că voia să-şi dea aere, să se dea mare, numai că acum chiar că *vorbea* ca un neamţ. Unul deloc simpatic.

— Spune-mi cât are şi unde-l ţine. O să te plătesc bine.

— Trebuie să plec, am spus eu.

Şi am plecat.

Oare Christopher Polley stătea cu ochii pe mine când m-am suit pe bicicletă şi am început să pedalez spre casă, purtând în rucsac proiectilele din aur rămase? N-am de unde să ştiu, pentru că eu mă uitam numai în spate, la chipul palid şi dolofan al lui Heinrich de deasupra anunţului cu ÎNCHIS din uşa prăvăliei lui mizere. Poate mi s-a părut – probabil că aşa a şi fost –, dar am crezut că păstrase

pe chip trăsăturile deformate de lăcomie. Dar mai important este că l-am înţeles. Mi-am amintit cum îmi vârâsem mâinile în găleată şi îmi răsfirasem degetele printre biluţele din aur. Nu era o simplă lăcomie, ci era cea mai păcătoasă lăcomie dintre toate, lăcomia după aur.

Exact ca într-o poveste cu piraţi.

6

Pe la ora patru, în aceeaşi după-amiază, a oprit în faţa porţii o ambulanţă pe care scria TRANSPORT PACIENŢI ARCADIA. Eu aşteptam pe alee, cu Radar în lesă. Poarta – acum fără rugină şi proaspăt unsă – era larg deschisă. Din maşină a coborât un infirmier, care s-a dus şi a deschis portierele din spate. Melissa Wilcox stătea în spatele domnului Bowditch, care şedea într-un scaun cu rotile, ţinându-şi întins piciorul băgat în fixator. Tipa a ridicat piedica scaunului, l-a împins şi a apăsat un buton cu podul palmei. A început să coboare platforma pe care era scaunul, la fel şi inima mea, până mi-a ajuns în burtă. Ţinusem minte să mă ocup de telefon, de ploscă, ba chiar şi de clopoţelul cu care să mă cheme. Cecul de la Heinrich era la loc sigur, în portofelul meu. Toate bune şi frumoase, dar uitasem cu desăvârşire de o rampă pentru scaunul cu rotile. Nu exista aşa ceva nici la intrarea din faţă, şi nici la cea din spate. M-am simţit îngrozitor de prost, dar nu a durat prea mult, pentru că draga de Radar mi-a distras atenţia. L-a văzut pe domnul Bowditch şi s-a repezit la el. Măi, să fie! Unde-i artrita aia care o împiedica să se mişte atât de vioi? Am reuşit să trag de lesă tocmai la timp ca să nu-şi strivească labele sub platformă, însă am simţit cum mi s-au zdruncinat toţi muşchii până la umăr.

— *Auuuu! Uuuu! Uuuu!* Nici vorbă de hămăielile de Cujo care-l înspăimântaseră într-un hal fără de hal pe Andy în trecut. Erau nişte plânsete atât de înduioşătoare şi de omeneşti, că mi-au frânt inima.

Te-ai întors! spuneau urletele alea. *Slavă Domnului! Credeam că n-am să te mai văd niciodată!*

Domnul Bowditch a întins mâinile spre ea, Radar a sărit pe platformă şi s-a sprijinit cu labele din faţă pe piciorul lui bolnav. Domnul Bowditch s-a strâmbat puţin de durere, după care a început să râdă şi i-a strâns capul la piept.

— Da, fetiţa mea! i-a şoptit el.

Nici nu-mi venea să cred că domnul Bowditch putea să vorbească pe un ton atât de mângâietor. Dar era adevărat. Bătrânul ăla ursuz îi vorbea căţeluşei lui pe un ton *incredibil* de drăgăstos. Şi avea lacrimi în ochi. Radar scotea un scheunat subţirel, de fericire şi dădea agale din coada ei mare şi bătrână.

— Da, fetiţa mea, şi mie mi-a fost dor de tine. Acum dă-te jos de pe mine, că mă doare de mor.

Radar s-a pus în cele patru labe şi a mers pe lângă scaunul cu rotile împins de Melissa pe hârtoapele de pe alee.

— N-am montat nicio rampă, am zis eu. Îmi pare rău, tare rău, dar pot să construiesc una. Mă uit pe internet şi învăţ, acolo găseşti orice.

Vorbeam încontinuu, fără să mă opresc.

— Cred că am pregătit cât de cât ce mai trebuia să pregătesc…

— Nu te mai agita atâta, că o să angajăm pe cineva să pună o rampă, m-a întrerupt domnul Bowditch. Tu nu trebuie să faci absolut nimic. Unul dintre avantajele funcţiei de asistent este că poţi să-i pui pe alţii la treabă. Şi oricum nu ne grăbim. Ştii bine că nu-mi prea place să ies din casă. Te-ai ocupat de afacerea despre care am discutat?

— Da. De dimineaţă.

— Bravo!

Acum Melissa s-a adresat infirmierului:

— Văd că ai ceva muşchi pe tine, crezi că o să poţi să cari cu băiatul ăsta scaunul până la intrare? Ce zici, Herbie?

— Floare la ureche, a răspuns infirmierul pe care-l chema Herbie. Corect, amice?

Am zis că da, corect, şi l-am apucat dintr-o parte. Radar a urcat până la jumătatea scării, s-a oprit când au lăsat-o picioarele din spate, după care şi-a turat din nou motorul şi a ajuns până sus. De acolo, se uita la noi veselă şi dând din coadă.

— Şi cineva trebuie să repare poteca aia, dacă are de gând s-o folosească, a zis Melissa. E mai proastă decât uliţa aia desfundată pe care am locuit eu în Tennessee.

— Gata, halterofilule? m-a întrebat Herbie.

Am cărat scaunul până sus. Am căutat printre cheile domnului Bowditch până am reuşit s-o găsesc pe cea care descuia uşa din faţă.

— Auzi? mi-a zis infirmierul. Nu eşti tu ăla din poza din ziar?

Am oftat.

— Probabil. Eu şi Radar. Lângă poartă.

— Nu, nu, nu, în poza aia de anul trecut. Când ai înscris *touchdown*-ul ăla câştigător în competiţia de Ziua Recunoştinţei. Cu cinci secunde înainte de finalul partidei.

A ridicat o mână deasupra capului, prefăcându-se că ar ţine o minge invizibilă şi imitând poziţia pe care o avusesem eu atunci. Nu ştiu să explic de ce eram încântat să aflu că aia era fotografia pe care şi-o amintea el, şi nu cea mult mai recentă, dar uite că aşa mă simţeam.

Am ajuns în living şi am aşteptat – îngrijorat la culme – verdictul Melissei Wilcox cu privire la canapeaua extensibilă.

— E bine, a spus ea. Chiar bine. Poate un pic cam joasă, dar trebuie să ne descurcăm cu ce avem. E nevoie de o pernă mare sau altceva de genul ăsta care să-i ofere un sprijin suplimentar pentru picior. Cine a făcut patul?

— Eu, am zis şi m-am simţit din nou încântat când i-am văzut privirea surprinsă.

— Ai citit broşura pe care ţi-am dat-o?

— Da. Am luat şi soluţia aia dezinfectantă pentru tije…

A clătinat din cap.

— N-ai nevoie decât de soluţie cu sare. Apă caldă şi sărată. Ce zici, te simţi pregătit să-l pui în pat?

— Hei? a exclamat domnul Bowditch. Ce-ar fi să mă băgaţi şi pe mine în seamă? Sunt chiar aici.

— Da, dar nu cu dumneavoastră vorbesc, i-a răspuns Melissa zâmbind.

— Hm, nu sunt sigur, am zis eu.

— Domnule Bowditch, a spus Melissa, acum cu *dumneavoastră* vorbesc. V-ar deranja dacă ar încerca să vă pună Charlie pe canapea?

Domnul Bowditch s-a uitat la Radar, care şedea lipită de scaunul lui.

— Tu ce zici, fata mea? Să avem încredere în puştiul ăsta?

Radar a lătrat o dată.

— Dacă Radar zice că da, atunci la fel zic şi eu. Numai să ai grijă să nu mă scapi, tinere. Mă doare piciorul al naibii de tare.

Am împins scaunul până la pat, i-am lăsat piedica şi l-am întrebat pe domnul Bowditch dacă se poate sprijini pe piciorul teafăr. S-a ridicat pe jumătate, permiţându-mi astfel să desfac suportul pe care îşi ţinuse piciorul cu probleme. A gemut puţin, dar s-a ridicat apoi de tot – sigur, s-a clătinat puţin, dar chiar s-a ridicat.

— Întoarceţi-vă cu spatele la pat, dar nu vă aşezaţi până nu vă spun eu, i-am cerut, iar Melissa a dat din cap, aprobându-mă.

Domnul Bowditch a făcut ce i-am spus. Am dat scaunul la o parte din drum.

— Nu pot să stau mult aşa, fără cârje.

Iar îi apăruseră broboane de transpiraţie pe frunte şi pe obraji.

M-am pus pe vine şi am ţinut fixatorul extern.

— Acum puteţi să vă aşezaţi.

Nu s-a aşezat – s-a prăbuşit. Mai întâi a scos un geamăt de durere, atunci când mi s-a mişcat puţin fixatorul în mâini; apoi a oftat uşurat. S-a întins pe spate. I-am aranjat piciorul pe pat şi aşa l-am transferat prima oară de pe scaun pe canapeaua extensibilă. Nu m-am umplut de sudoare ca domnul

Bowditch, dar tot am transpirat, probabil mai mult din cauza emoţiei. Era o treabă mult mai grea decât să nimereşti cu bâta mingea aruncată de *pitcher*.

— N-a fost rău deloc, a spus Melissa. Când ai să-l ridici, trebuie să-l iei în braţe. Ţine minte să-ţi împreunezi degetele la mijlocul spatelui lui şi după aia să-l ridici. Îi foloseşti subsuorile ca…

— Sprijin, am zis eu. Scrie în broşură.

— Îmi plac băieţii care-şi fac temele. Ai grijă să aibă mereu cârjele la îndemână, mai ales când vrea să se ridice din pat. Cum vă simţiţi, domnule Bowditch?

— Ca un căcat. Nu-i vremea să-mi iau pastilele?

— Le-aţi luat înainte să plecăm de la spital. O să mai luaţi abia la ora şase.

— Păi, mai e o grămadă de vreme până atunci. Ce-ar fi să-mi dai un antiinflamator ca să-mi facă aşteptarea mai suportabilă?

— Ce-ar fi dacă v-aş spune că nu am niciun antiinflamator?

Apoi, către mine:

— O să începi să te descurci din ce în ce mai bine, la fel şi dânsul, mai cu seamă atunci când se va mai întrema şi va putea să facă mai multe mişcări. Hai, te rog, să ieşim puţin afară!

— Sigur, ieşiţi ca să nu vă aud eu ce spuneţi, a strigat după noi domnul Bowditch. Indiferent despre ce e vorba, să ştii că în veci *n-o să-l las* pe tânăr să-mi facă vreo clismă.

— Oleleu! a exclamat chiar atunci Herbie.

Stătea aplecat, cu mâinile proptite pe genunchi, şi studia televizorul.

— Băi, frate, în viaţa mea n-am văzut unul atâta de vechi! Merge?

7

Chiar dacă se apropia de apus, soarele ardea încă şi era destul de cald afară – minunată vreme după iarna lungă şi primăvara friguroasă. Melissa m-a dus cu ea până la ambulanţă, s-a aplecat şi a

desfăcut consola mare din centru. A scos de sub ea o pungă din plastic, pe care a pus-o pe scaun.

— Cârjele sunt în spate. Aici ai medicamentele şi două tuburi de gel cu extract de arnică. Plus o hârtie cu dozele pe care trebuie să i le dai, bine?

A scos flacoanele şi mi le-a arătat pe rând.

— Astea sunt antibioticele. Astea, vitaminele, patru tipuri diferite. Ăsta-i cu Lynparza, vezi că reţeta e lipită pe flacon. Când se termină, te duci cu ea la farmacia de cartier şi primeşti alta. Astea sunt laxative. Nu sunt supozitoare, dar trebuie să citeşti bine prospectul ca să ştii cum să i le administrezi în caz de nevoie. Crede-mă că n-o să-i placă.

— Nu că i-ar plăcea prea multe, am spus eu. Doar pe Radar o place.

— Şi pe tine, a zis Melissa. Te place, Charlie. Spune despre tine că eşti demn de încredere. Şi eu sper că n-o zice doar pentru că te-ai nimerit să fii la locul potrivit şi la momentul potrivit ca să-i salvezi viaţa. Pentru că, uite, mai sunt şi astea.

Cel mai mare flacon era plin cu pastile de OxyContin de 20 de miligrame. Melissa avea acum o mină serioasă.

— Ăsta-i un medicament foarte puternic şi rău, Charlie. Dă dependenţă. Dar este şi extrem de eficient în cazul durerilor pe care le are acum prietenul tău şi pe care va continua să le aibă încă opt luni de acum înainte. Poate chiar un an. Poate chiar mai mult, în funcţie de celelalte probleme care pot apărea.

— Care probleme?

A clătinat din cap.

— Nu-i treaba mea să vorbesc despre ele. Tu ai grijă să respecţi dozajul şi să te faci că nu auzi când o să-ţi ceară mai multe pastile. De fapt, înainte de şedinţele noastre de terapie, ai putea să-i mai dai ceva în plus. Pentru că, astfel, s-ar putea să devină mult mai motivat – foarte motivat – să nu renunţe la terapie chiar dacă o să-l doară. Şi o să-l doară, crede-mă. Neapărat să ţii flacoanele astea undeva

unde el nu poate să ajungă. Ştii vreun asemenea loc?

— Da.

La seif mă gândeam eu.

— O să fie totul în regulă măcar până va putea să urce scara.

— Adică trei săptămâni, cu condiţia să se ţină de terapie. Poate o lună. Când va putea să urce la etaj, va fi nevoie să te gândeşti la altă ascunzătoare. Plus că nu doar în privinţa lui trebuie să-ţi faci griji. Pentru persoanele dependente, pilulele astea valorează cât greutatea lor în aur.

M-a pufnit râsul. N-am putut să mă abţin.

— Ce ai? Ce e de râs?

— Nimic. O să le pun la loc sigur şi n-o să mă las convins să-i dau mai multe.

Acum, Melissa s-a uitat la mine cu mai multă atenţie.

— Dar tu, Charlie? Ştii bine că n-ar trebui să-i dau unui minor medicamentele astea; doctorul care i le-a prescris este convins că i le va administra un adult care are grijă de el. Spune-mi sincer, crezi că te-ar tenta să încerci şi tu să iei una sau două dintre pilulele astea, doar ca să vezi cum e să fii un pic drogat şi euforic?

M-am gândit la tata şi la halul în care-l adusese băutura şi la vremea când crezusem că o să ajungem să dormim sub poduri şi că toate bunurile care ne mai rămăseseră încăpeau într-un cărucior de magazin.

Am luat flaconul mare cu pastile de Oxy şi l-am aruncat în pungă, lângă celelalte medicamente. După care am apucat-o de mână şi am privit-o drept în ochi.

— Nici vorbă de aşa ceva! am spus eu.

8

Au mai urmat vreo câteva instrucţiuni, asupra cărora am insistat puţin mai mult, pentru că mă apucase groaza că o să rămân singur cu domnul

Bowditch – dacă se întâmpla ceva şi telefonul ăla de dinainte de era noastră nu mai voia să funcţioneze?

Atunci suni la Urgenţe de pe telefonul tău din secolul al XXI-lea, mi-am răspuns tot eu. La fel cum ai făcut atunci când l-ai găsit zăcând pe trepte. Dar dacă făcea vreun infarct? Singurele manevre de resuscitare pe care le ştiam erau alea văzute în serialele TV şi, dacă i se oprea motoraşul, clar că nu mai aveam timp să mă instruiesc urmărind clipuri pe YouTube.

Viitorul este un mister, mi-am repetat eu, uitându-mă după ambulanţa care se îndepărta. M-am întors în casă. Domnul Bowditch stătea întins, cu braţul peste ochi. Radar şedea lângă pat – îl păzea. Rămăseserăm doar noi trei.

— Vă simţiţi bine? l-am întrebat eu.

Şi-a luat mâna de la ochi şi a întors capul ca să se uite la mine. Pe chip i se întipărise o expresie de nefericire profundă.

— Sunt într-o situaţie îngrozitoare, Charlie. Nu ştiu dacă mai sunt în stare să ies din ea.

— O să ieşiţi, i-am spus eu, sperând că tonul meu este mai încrezător decât mă simţeam eu cu adevărat. Vreţi să mâncaţi ceva?

— Vreau pastilele.

— Nu pot să…

A ridicat mâna.

— Ştiu că nu poţi şi n-am de gând să mă umilesc – sau să te insult – milogindu-mă. Cel puţin, sper că n-am s-o fac.

A început s-o mângâie pe Radar pe cap. Complet nemişcată, doar dând domol din coadă, bătrânica nu-şi dezlipea ochii de la el.

— Dă-mi cecul şi un pix.

I le-am dat şi i-am mai dus şi o carte cartonată pe care să sprijine hârtia. A scris DEPUNERE CONT PERSONAL, apoi s-a semnat.

— Îl depui tu mâine la bancă?

— Sigur. La First Citizens, da?

— Da. După ce-mi intră în cont, o să pot să scriu cecul care să acopere cheltuielile cu spitalul.

Mi-a întins cecul, pe care l-am pus înapoi în portofel. A închis ochii, apoi i-a deschis din nou şi s-a uitat în tavan. N-a luat mâna de pe capul lui Radar nici măcar o clipă.

— Sunt atât de epuizat. Şi durerea… lasă… nu contează.

— Vreţi ceva de mâncare?

— Nu, nu vreau, dar mi-au zis că trebuie să mănânc. Poate nişte sardele cu biscuiţi săraţi.

Mi s-a părut ceva tare scârbos – cum să mănânci aşa ceva? Dar i-am dus ce mi-a cerut, plus un pahar cu apă foarte rece. A băut cu poftă jumătate. Înainte de a se apuca de mâncat sardelele (fără capete şi lucind de ulei – câh!) m-a întrebat dacă mai voiam să rămân peste noapte.

— Şi azi, şi tot restul săptămânii, i-am răspuns eu.

— Bine. Înainte nu m-a deranjat să fiu singur, ba chiar îmi plăcea. Numai că s-a schimbat situaţia. Ştii ce am învăţat din căzătura de pe scara aia? Mai bine zis, ce am învăţat încă o dată?

Am clătinat din cap.

— Frica. Sunt bătrân şi dărâmat.

A rostit cuvintele astea fără strop de autocompătimire, pe un ton care constata o realitate.

— Cred totuşi că ar trebui să mai treci pe acasă ca să-l linişteşti pe tatăl tău şi să-i spui că totul merge bine deocamdată. Ce zici? Poate chiar să iei cina cu el. Şi după aia te întorci, îi dai de mâncare lui Radar şi îmi dai şi mie pastilele alea afurisite. Mi-au zis că o să devin dependent şi n-a durat prea mult până să-mi dau seama că au avut dreptate.

— E o idee bună.

M-am întrerupt puţin, m-am gândit cum să-i spun, apoi am continuat:

— Domnule Bowditch… Howard… aş vrea să-l aduc pe tata ca să vă cunoască şi el. Ştiu că nu sunteţi tocmai o persoană sociabilă, dar…

— Înţeleg. Vrea să se asigure că nu sunt un căpcăun şi că poate să stea liniştit. E o dorinţă perfect normală şi rezonabilă. Dar nu în seara asta,

Charlie. Şi nici mâine. Poate miercuri. S-ar putea să mă simt puţin mai bine atunci.

— În regulă, am zis eu. Încă ceva.

Mi-am notat numărul telefonului mobil pe o bucăţică de hârtie, pe care am pus-o pe măsuţa de lângă pat – măsuţă care va fi curând plină cu tuburi de unguent şi tampoane şi bucăţi de tifon şi flacoane cu pastile (dar nu Oxy).

— Clopoţelul îl folosiţi când sunt eu la etaj…

— Ca în epoca victoriană.

— Dar, atunci când nu sunt aici şi aveţi nevoie de mine, mă sunaţi pe mobil. Nu contează dacă sunt la şcoală sau nu. O să-i explic situaţia doamnei Silvius. E doamna de la secretariat.

— Am înţeles. Haide, pleacă! Linişteşte-l pe tatăl tău. Dar să te întorci la timp, ca să nu fiu eu nevoit să mă scol de-aici şi să caut pastilele alea.

— Ar fi o idee proastă, am spus eu.

Fără să deschidă ochii, mi-a replicat:

— E plină lumea de ele.

9

Zilele de luni sunt cele în care tata îşi face programul pentru săptămâna care urmează, aşa că, de cele mai multe ori, ajunge acasă pe la şase jumătate sau chiar şapte. Deci nici nu mă aşteptam să-l găsesc acolo şi nici nu aveam cum să-l găsesc. Pentru că era chiar în faţa porţii de la casa domnului Bowditch.

— Am plecat mai devreme de la serviciu, mi-a spus el când am ieşit. Îmi făceam griji.

— Nu trebuia să-ţi…

M-a luat de după umeri şi m-a strâns în braţe.

— Dă-mă în judecată. Urcam panta când te-am văzut afară. Stăteai de vorbă cu o tânără. Ţi-am făcut cu mâna, dar nu m-ai văzut. Mi s-a părut că erai foarte atent la ce-ţi spunea.

— De atunci stai aici?

— M-am gândit să bat la uşă, dar, într-o situaţie ca asta, sunt exact ca un vampir. Trebuie să fiu

invitat, altminteri nu pot să intru.

— Miercuri eşti invitat, i-am spus eu. Am vorbit cu el.

— Bravo! Seara?

— Cam pe la şapte. La şase îşi ia analgezicele.

Am început să coborâm pe strada în pantă. Încă mă ţinea cu braţul de după umeri. Nu mă deranja. I-am spus că nu vreau să-l las prea mult timp singur pe domnul Bowditch, aşa că nu pot să rămân la cină. I-am spus că vreau să-mi iau câteva lucruri – în primul rând, periuţa de dinţi – şi să caut ceva de mâncare prin cămară (în niciun caz sardele).

— N-ai ce să cauţi în cămară, mi-a zis tata. Am cumpărat sendvişuri din alea bune de la Amato's. Ia-le cu tine.

— Super!

— Cum se simte?

— Are dureri. Sper doar să-l ajute cât de cât pastilele ca să poată să doarmă. La miezul nopţii trebuie să mai ia şi altele.

— Oxy?

— Da.

— Să le pui la loc sigur. Să nu afle unde sunt.

Primisem deja sfatul ăsta, dar bine măcar că tata nu m-a întrebat dacă n-o să fiu tentat să iau şi eu una.

Când am ajuns acasă, mi-am îndesat în rucsac haine pentru vreo două zile, alături de routerul meu Nighthawk portabil – telefonul avea conexiune bună, dar Nighthawk îmi oferea un WiFi de nu era adevărat. Mi-am pus acolo şi periuţa de dinţi, dar şi aparatul de ras, pe care începusem să-l folosesc cu doi ani în urmă. Unii dintre colegii mei se fandoseau cu ţepii de pe fălci – că aşa era moda. Însă mie îmi plăcea să am obrajii curaţi şi netezi. Mi-am împachetat repede toate astea, ştiind că mă pot întoarce oricând dacă am uitat ceva. Şi mă gândeam şi că domnul Bowditch rămăsese doar cu căţeluşa lui bătrână în căsoiul ăla vechi şi igrasios.

Când tocmai mă pregăteam de plecare, tata m-a mai îmbrăţişat o dată, după care mi-a spus:

— Ia uită-te la tine! Îţi asumi o responsabilitate foarte mare. Tare mândru sunt de tine, Charlie! Păcat că nu te poate vedea acum şi mama ta. Şi ea ar fi foarte mândră de tine.

— Mi-e cam frică.

A dat din cap.

— Mi-aş face probleme dacă nu ţi-ar fi. Să nu uiţi că poţi să mă suni oricând, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Nu am să uit.

— Ştii ceva? Abia aşteptam să te văd intrat la facultate. Acum mi-a cam trecut. O să mă simt tare singur aici fără tine.

— Dar o să fiu doar în capătul străzii, tată, nici patru sute de metri nu-s până acolo.

Însă vorbeam sugrumat, aveam nodul lacrimilor în gât.

— Ştiu. Ştiu. Haide, valea, Chip! Du-te şi vezi-ţi de treabă!

După cum vorbea, şi lui i se pusese un nod în gât.

— Şi fă-ţi-o bine!

CAPITOLUL 7

PRIMA NOAPTE. ACUM AI ÎNŢELES, JACK. UN SIMPLU TĂIETOR DE LEMNE. TERAPIA. VIZITA TATEI. LYNPARZA. PROMISIUNEA DOMNULUI BOWDITCH.

1

L-am întrebat pe domnul Bowditch dacă îmi dă voie să stau pe scaunul lui şi mi-a răspuns că da. I-am oferit jumătate din sendvişul meu şi recunosc că m-am simţit destul de uşurat când m-a refuzat – sendvişurile de la Amato's sunt cele mai bune.

— Poate o să încerc o cană cu supă după ora pastilelor. Din aia de pui cu fidea. O să vedem.

L-am întrebat dacă vrea să se uite la ştiri. A clătinat din cap.

— Dă-i drumul şi uită-te tu, dacă vrei, dar pe mine nu mă prea interesează chestiile astea. Doar numele se schimbă, rahatul e mereu acelaşi.

— Mă mir că încă vă funcţionează televizorul. Nu s-au ars lămpile?

— Ba da. La fel cum se termină bateriile dintr-o lanternă. Sau dintr-un radio cu tranzistori.

Habar n-aveam ce fel de radio mai era şi ăla, dar nu l-am întrebat.

— Şi atunci pui unele noi.

— Dar de unde vi le-aţi luat?

— Le cumpăr de la o firmă din New Jersey, Retrofit se cheamă. Numai că ăştia măresc în fiecare an preţul, pe măsură ce le scade rezerva.

— Cred că oricum vi le permiteţi.

A oftat.

— Te gândeşti la aurul ăla. Şi eşti curios, normal că eşti. Oricine ar fi aşa. Ai spus cuiva despre el? Tatălui tău? Vreunui profesor în care ai foarte multă încredere?

— Sunt capabil să păstrez un secret. V-am mai zis.

— Bine, bine, nu-i cazul să-ţi ieşi din pepeni. Trebuia să te întreb. Stai liniştit, vom vorbi şi despre asta. Dar nu azi. În seara asta, nu mă simt în stare să vorbesc despre nimic.

— Nu-i nicio grabă, am spus eu. Dar lămpile alea pentru televizor… cum vi le comandaţi, dacă nu aveţi internet?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Tu crezi că de decor ţin eu cutia aia poştală la poartă? Ca să agăţ de ea vâscul de Anul Nou?

Aha, despre poşta tradiţională vorbea el. Mi s-a părut o mare minune să aflu că mai erau oameni care să folosească serviciile poştale pentru a-şi comanda lucruri de care aveau nevoie. Mi-a trecut prin minte să-l întreb de ce nu şi-a cumpărat un televizor nou, ca să scape de toată bătaia asta de cap, dar ştiam deja răspunsul. Îi plăceau obiectele vechi.

Pe măsură ce limbile ceasului de perete din living se apropiau de şase, eu mi-am dat seama că eram nerăbdător să-i dau pastilele la fel de mult pe cât îşi dorea el să şi le ia. În cele din urmă, a venit momentul pe care-l aşteptam amândoi. M-am dus la etaj, am luat două pastile şi i le-am dat cu un pahar cu apă. Aproape mi le-a smuls din mână. Era răcoare în cameră, dar fruntea îi era din nou udă de transpiraţie.

— Acum, o să-i dau să mănânce lui Radar, l-am anunţat eu.

— Şi după aia dă-i drumul în curtea din spate. Îşi face repede nevoile, dar îi place să stea mai mult pe afară. Şi dă-mi oala aia, Charlie. Nu vreau să mă vezi când folosesc pacostea asta şi durează cam mult la vârsta mea.

2

Până m-am întors eu în casă şi am golit oala, pastilele începuseră deja să-şi facă efectul. Mi-a cerut puţină supă de pui – penicilină evreiască, aşa îi zicea el. A băut zeama şi a mâncat fideaua cu o lingură. M-am dus la bucătărie ca să spăl cana şi, când m-am întors, l-am găsit dormind. Nu m-am mirat. Avusese parte de o zi cumplit de grea. M-am dus în camera lui, am luat romanul *Mireasa în negru* şi m-am apucat să citesc. Eram cufundat în lectură la ora opt, când s-a trezit.

— Ce-ar fi să dai drumul la televizor, poate găseşti emisiunea aia în care se cântă? mi-a cerut el. Mie şi lui Radar ne place să ne uităm din când în când la ea.

Am deschis televizorul, am căutat printre cele câteva posturi disponibile şi am găsit emisiunea-concurs *The Voice.* Imaginea era cu purici. Am reglat urechile de iepure până când am reuşit s-o fac cât de cât mai clară, după care ne-am uitat la prestaţiile mai multor concurenţi. Majoritatea destul de talentaţi. Am întors capul ca să-i spun domnului Bowditch că mie îmi place cântăreţul de country şi am văzut că dormea buştean.

3

Am pus clopoţelul pe măsuţa de lângă el şi m-am dus la etaj. M-am uitat în urmă şi am văzut-o pe Radar stând lângă piciorul scării. Când m-a văzut că mă uit la ea, s-a întors şi s-a dus la domnul Bowditch, alături de care şi-a petrecut noaptea aceea şi toate nopţile care au urmat. Chiar şi după ce a fost în stare să urce din nou scara, domnul

Bowditch a rămas să doarmă pe canapea, pentru că lui Radar îi era deja foarte greu să-l mai urmeze până la etaj.

Camera mea părea în regulă, chiar dacă lumina singurului lampadar de acolo făcea umbre sinistre pe tavan şi casa scârţâia din toate încheieturile. În fond, mă cam aşteptasem la asta. Probabil că atunci când bătea vântul mai tare, scârţâielile alea se auzeau încontinuu. Mi-am conectat routerul şi am intrat pe net. Mă tot gândeam la ce simţisem când cărasem tot aurul ăla în spate şi că îmi amintisem de povestea veche pe care mi-o citea mama dintr-o carte pentru copii. Mi-am spus că nu-i decât o metodă care să mă ajute să nu mă plictisesc şi să fac să treacă mai repede timpul, dar acum mă întreb dacă doar atât a fost. Cred că sunt momente în vieţile noastre când ştim precis încotro ne îndreptăm, chiar dacă ni se pare că n-avem nici cea mai mică idee.

Am găsit cel puţin şapte versiuni diferite ale poveştii „Jack şi vrejul de fasole”. Le-am citit doar de pe telefon, la lumina lampadarului. Mi-am spus că trebuie neapărat să ţin minte să-mi aduc laptopul în ziua următoare, dar deocamdată eram nevoit să mă descurc cu telefonul. Normal că ştiam povestea; alături de „Scufiţa Roşie” şi de „Bucle−Aurii”, face parte din torentul fanteziilor care ne poartă prin copilărie. Mi se pare că am văzut şi desenul animat, după ce mama mi-a citit povestea, dar nu sunt sigur. Versiunea originală pe care am citit-o – evident, prin bunăvoinţa Wikipediei – era cu mult mai sângeroasă decât cea pe care o ţineam eu minte. În primul rând, Jack trăieşte doar cu mama sa, pentru că un căpcăun i-a ucis tatăl în timpul unuia dintre numeroasele lui crize de furie.

Probabil că ştiţi şi voi povestea. Jack şi mama lui sunt foarte săraci. Nu au decât o vacă. Mama îi spune lui Jack s-o ducă la târg şi s-o vândă pe cel puţin cinci galbeni (în povestea asta nu există biluţe din aur). Pe drumul spre oraş, Jack se întâlneşte cu un negustor ambulant bun de gură, care îl convinge

să-i vândă vaca pe cinci boabe vrăjite de fasole. Mama lui Jack se înfurie şi aruncă boabele pe geam. În timpul nopţii, acestea încolţesc şi vrejul ieşit din ele ajunge până sus, dincolo de nori. Acolo este un castel imens (în nicio variantă a poveştii nu se explică cum de poate să plutească pe nori un castel) în care trăieşte căpcăunul împreună cu nevasta lui.

Ideea e că Jack fură nişte chestii din aur – monede, gâsca aia care face ouă de aur şi harpa din aur care-l avertizează pe căpcăun. Dar nu este vorba despre furt în sens obişnuit, pentru că, în realitate, toate lucrurile alea au fost furate mai întâi de căpcăun. Tot de pe Wikipedia am aflat că faimoasa exclamaţie a căpcăunului – *Fi-fo-fum, aici miroase a sânge de om* – a fost preluată din *Regele Lear,* unde personajul Edgar zice: *Roland la Turnul Negru a început a plânge, strigând: „Fi-fo-fum, miroase-a sânge!”* Şi încă ceva, ce parcă n-a fost nici în vreun desen animat şi nici în cartea cu poveşti: dormitorul căpcăunului era plin cu oasele copiilor. Iar numele lui mi-a dat fiori reci pe şira spinării, fiori prevestitori de rău.

Gogmagog.

4

Pe la 11:00, am stins lampa cu picior şi am moţăit până la 11:45, când m-a trezit alarma de la telefon. Nu ascunsesem încă în seif pastilele de Oxy; le lăsasem pe birou, unde-mi pusesem şi teancul cu cele câteva haine. Am luat două şi am coborât la parter. Era întuneric acolo. Radar a mârâit când m-a simţit şi s-a ridicat în fund.

— Taci, fetiţo! i-a spus domnul Bowditch şi Radar a tăcut.

Am aprins lampa. Domnul Bowditch stătea întins pe spate, cu ochii în tavan.

— Bravo, la ţanc ai venit! Nu voiam să zdrăngănesc din clopoţelul ăla.

— Aţi dormit?

— Un pic. După ce o să bag în mine şi păcătoasele astea două, s-ar putea să mă ia din nou somnul. Poate o să reuşesc să dorm chiar până în zori.

I-am dat pastilele. S-a ridicat într-un cot ca să le poată înghiţi, după care mi-a dat înapoi paharul şi s-a întins la loc.

— Deja parcă mi-e mai bine. Probabil că ăsta-i efectul lor psihologic.

— Mai aveţi nevoie de ceva?

— Nu. Du-te la culcare! Băieţii în creştere au nevoie de odihnă.

— Cred că am cam terminat de crescut.

Cel puţin, aşa speram. Deja aveam un metru nouăzeci şi trei şi cântăream aproape o sută de kile. Dacă mai creşteam un pic aş fi ajuns cât un…

— Gogmagog.

Am spus numele căpcăunului fără să vreau.

Mă aşteptam să-l văd râzând, dar nici măcar n-a zâmbit.

— Ai rămas cu ceva din poveştile din copilărie, nu?

Am ridicat din umeri.

— Mi-am adus aminte de boabele alea fermecate şi de vrejul de fasole, când am cărat aurul ăla până la Stantonville.

— Acum ai înţeles, „Jack”.

— Cred că da.

— În Biblie scrie că Gog şi Magog sunt neamurile războinice ale lumii. Ştiai asta?

— Nu.

— Cartea Apocalipsei. Combină-le şi obţii un adevărat monstru. Unul de care e musai să te fereşti. Haide, Charlie, stinge lumina! Avem nevoie de somn. Şi tu, şi eu.

Am mângâiat-o pe Radar, după care am stins lumina. Am pornit spre scară, dar m-am oprit şi m-am uitat la el.

— Domnule Bowditch?

— Howard, a zis el. Neapărat trebuie să te obişnuieşti să-mi spui aşa. Că doar nu-mi eşti

majordom, măi, băiete.

Mi-am spus că, de fapt, cam asta eram, însă nu voiam să mă contrazic cu el la ora aia.

— Bine, Howard. Cu ce v-aţi ocupat înainte de pensionare?

A chicotit. Cam ruginit sunetul ăla, dar deloc dezagreabil.

— Am fost jumate topograf, jumate cherestegiu. Un simplu tăietor de lemne, cu alte cuvinte. Sunt pline poveştile cu personaje din astea. Haide, Charlie, du-te la culcare!

M-am dus şi am dormit până la 6:00, când trebuia să-i dau alte pastile – nu doar antiinflamatoarele, ci pe toate. Şi din nou l-am găsit treaz şi cu ochii în tavan. Şi din nou l-am întrebat dacă a dormit. Mi-a răspuns şi acum că da. Însă îmi era greu să cred.

5

La micul-dejun, am mâncat ouă prăjite chiar de *moi-même*.[39] Domnul Bowditch a mâncat aşezat pe marginea canapelei extensibile, cu piciorul operat întins pe taburet. Mi-a cerut din nou să plec de acolo ca să poată folosi oliţa. Când m-am întors, l-am găsit în picioare, sprijinindu-se în cârje şi uitându-se pe fereastră.

— Ar fi trebuit să mă aşteptaţi ca să vă ajut, am spus eu.

A scos un *ţâţâit* de enervare.

— Văd că ai îndreptat gardul ăla de uluci.

— Împreună cu Radar.

— Sunt convins că aşa a făcut drăguţa asta a mea. Haide, Charlie, ajută-mă să mă întorc în pat! Trebuie să-mi ţii piciorul. Ştii tu cum.

L-am ajutat să se întindă în pat. Am dus-o pe Radar la plimbare pe Pine Street şi am observat că medicamentele noi, alea neexpirate, aveau efect, pentru că a reuşit să meargă destul de mult, marcându-şi teritoriul de câteva ori – pe stâlpii de telefon şi pe un hidrant: pe aici a trecut Radar de Bowditch. După aceea m-am dus la bancă cu cecul

domnului Bowditch. Am trecut şi pe acasă – tata plecase de mult timp la serviciu – şi mi-am mai luat nişte haine şi laptopul. La prânz, domnul Bowditch a vrut din nou combinaţia aia scârboasă de sardele cu biscuiţi săraţi, iar eu am mâncat nişte hotdogi. Ar fi mers mai bine un preparat congelat (mie cel mai mult îmi plac cele de la Stouffer's), însă domnul Bowditch nu avea cuptor cu microunde. Am scos nişte carne de la Tiller and Sons şi am pus-o la dezgheţat. Eram convins că voi urmări multe reţete video pe YouTube în viitorul foarte apropiat, dacă nu aveam de gând să ne hrănim doar cu sardele şi supe la conservă. Datorită anilor în care tata bea la greu, aveam un repertoriu culinar deloc neglijabil, dat tot limitat era. I-am dat domnului Bowditch pastilele de la prânz. Am sunat-o pe Melissa Wilcox ca să-i dau raportul, aşa cum mă rugase. Trebuia să-i spun de câte ori se ridicase din pat domnul Bowditch, ce anume mânca şi dacă avusese tranzit intestinal. Din ăsta nu avusese deloc, iar ea mi-a spus că nu o surprinde. Şi mi-a mai spus că OxyContinul dă o constipaţie tare nasoală. După prânz am pus un plic în cutia poştală şi am ridicat semnul de avertizare[40]. În plic era cecul de şaptezeci şi patru de mii de dolari destinaţi Spitalului Arcadia.

Vă povestesc toate lucrurile astea nu pentru că ar fi deosebit de interesante, ci pentru că ne-au creat o rutină, care a continuat până la sfârşitul acelei primăveri şi cea mai mare parte a verii. În anumite privinţe, lunile acelea au fost bune. M-am simţit util, am simţit că are cineva nevoie de mine. De foarte multă vreme nu mă mai simţisem atât de bine în pielea mea. Numai că finalul a fost oribil.

6

În după-amiaza de miercuri din săptămâna mea de vacanţă, a venit Melissa la prima şedinţă de kinetoterapie. Aşa îi zicea ea, domnul Bowditch îi zicea „tortură şi suferinţă". A primit un Oxy în plus,

chestie care i-a plăcut; dar a fost obligat şi să-şi ridice şi să-şi întindă de foarte multe ori piciorul bolnav – chestie care nu i-a mai plăcut. În cea mai mare parte a acestei şedinţe de terapie, eu am stat în bucătărie. Dar auzeam ce se vorbeşte în living. Printre multe *bon mots*[41], am desluşit numeroase *'ai de curu' meu, futu-i, căca-m-aş* şi *gata, încetează.* De cele mai multe ori a zis *gata, încetează,* adăugând adesea şi câte un *să te ia naiba.* Pe Melissa a durut-o fix undeva.

Când au terminat – şedinţa nu durase decât douăzeci de minute, care lui probabil că i s-au părut douăzeci de ore –, Melissa m-a chemat înăuntru. Adusesem două scaune de la etajul doi (dar nu dintre cele cu spătarul ţeapăn care se asortau cu masa din sufragerie şi care mie mi se părea că seamănă cu nişte adevărate instrumente de tortură). Domnul Bowditch stătea acum pe unul dintre ele. Melissa adusese cu ea o pernă mare din spumă, pe care se sprijinea acum glezna piciorului lui bolnav. Din cauză că perna aia era mai scundă decât taburetul, genunchiul – încă bandajat – îi stătea uşor îndoit.

— Ia te uită! a exclamat Melissa. Deja puteţi să-l îndoiţi cu cinci grade! Nu sunt doar plăcut impresionată, ci de-a dreptul uluită!

— Mă doare ca dracu', a mârâit domnul Bowditch. Vreau să mă întorc în pat.

Tipa a izbucnit în râs, de parcă nu mai auzise niciodată ceva atât de nostim.

— Încă cinci minute şi după aia vă dau cârjele. O să vă ajute şi Charlie.

A reuşit să reziste alea cinci minute, după care s-a chinuit să se ridice în picioare şi să se sprijine în cârje. A vrut să se întoarcă la pat, dar i-a scăpat una. S-a rostogolit pe jos. Radar a lătrat. L-am prins la timp şi l-am ajutat să facă întoarcerea. În acele câteva secunde cât ne-am ţinut strâns în braţe, am simţit cât de tare şi de repede îi bătea inima. Cât de *nestăpânit* îi bătea, aşa mi-a venit să zic.

L-am ajutat să se întindă pe pat, dar şi-a îndoit cu mai mult de cinci grade piciorul beteag şi a urlat de durere. Cu urechile date pe spate, Radar a sărit imediat de la locul ei şi a început să latre.

— N-am nimic, fetiţo, a gâfâit domnul Bowditch, cu respiraţia tăiată. Culcat!

Fetiţa s-a întins pe burtă, dar fără să-şi ia ochii de la el. Melissa i-a adus un pahar cu apă.

— Drept recompensă pentru efortul făcut, vă dau voie să vă luaţi analgezicele la ora cinci, în loc de şase. Ne vedem din nou vineri. Ştiu că vă doare, Howard. Sunt ligamentele care nu vor să se mai întindă. Dar o vor face. Cu condiţia să perseveraţi.

— Isuse! a oftat domnul Bowditch.

Şi apoi a adăugat:

— Bine.

— Hai să mă conduci până la poartă, Charlie!

Am condus-o şi i-am cărat geanta uriaşă, plină cu echipament. Îşi parcase micuţa Honda Civic în faţa porţii. Când am deschis portiera din spate ca să pun geanta înăuntru, am băgat de seamă că doamna Richland ieşise pe trotuarul de vizavi. Îşi ţinea şi acum mâna pavăză la ochi, ca să poată vedea mai bine festivităţile. A observat că mă uit la ea şi mi-a făcut cu mâna.

— Chiar o să fie mai bine? am întrebat-o eu pe Melissa.

— Da. Ai văzut cum i se îndoaie genunchiul cel nou? Mi se pare extraordinar. Sigur că am mai văzut aşa ceva, dar la pacienţii mai tineri.

S-a gândit puţin, apoi a dat din cap.

— O să fie mai bine. Măcar o perioadă.

— Adică?

A deschis portiera.

— Nu-i aşa că-i un moş urâcios şi căpos?

— Nu-i prea sociabil, asta aşa e, am zis eu, dându-mi foarte bine seama că nu-mi răspunsese la întrebare.

Melissa a scos iarăşi trilul ăla vesel – se vede treaba că aşa râdea ea când avea de-a face cu

aparţinătorii pacienţilor. Mie mi se părea că-i chiar drăguţă în lumina soarelui primăvăratic.

— De acord cu tine, uriaşule. Poţi s-o mai zici o dată. Mă întorc vineri. Altă zi, aceleaşi exerciţii.

— Ce este Lynparza? Ştiu ce efect au celelalte medicamente pe care le ia, nu şi ăsta. Ce face?

I s-a şters brusc zâmbetul.

— Nu pot să-ţi spun, Charlie. Informaţia asta nu poate fi divulgată fără consimţământul pacientului.

Şi s-a urcat la volan.

— Dar poţi să cauţi pe internet. Toate răspunsurile sunt acolo.

Atât mi-a mai spus. Şi a plecat.

7

În aceeaşi seară, cam pe la 7:00, tata a deschis poarta – pe care nu mă mai obosisem s-o zăvorăsc – şi a venit pe alee către mine. Eu şedeam pe treptele prispei. După şedinţa de kinetoterapie, îl întrebasem pe domnul Bowditch dacă nu doreşte să contramandăm vizita tatei. Mai că-mi doream să spună că da, dar, după ce s-a gândit un pic, a clătinat din cap.

— Hai s-o facem! Ca să-l liniştim. Probabil că vrea să se asigure că nu sunt vreun pedofil.

N-am comentat, deşi era evident că, în starea în care se afla acum, domnul Bowditch n-ar fi putut să violeze nici măcar un puţoi de primară, darămite o matahală de unu nouăzeci şi ceva, care excela în două ramuri sportive.

— Salut, Charlie!

— Salut, tată!

Şi l-am îmbrăţişat.

Adusese un bax cu şase cutii de Cola.

— Crezi că i-ar plăcea? Eu mi-am rupt piciorul la doişpe ani şi nu mă mai săturam de zeama asta.

— Haide să-l întrebăm!

Domnul Bowditch stătea pe unul dintre cele două scaune pe care le adusesem de sus. Îmi ceruse să-i aduc şi o cămaşă cu nasturi şi un pieptăn ca să-şi

aranjeze părul. Dacă mă făceam că nu-i văd pantalonii de pijama umflaţi peste fixator, aş fi putut să zic că arăta destul de bine. Normal că aveam emoţii şi speram din tot sufletul că nu o să fie prea ciufut şi să se poarte urât cu tata. Numai că mi-am făcut griji degeaba. Medicamentele începuseră deja să-şi facă efectul, însă nu era vorba doar despre asta. Domnul Bowditch chiar avea competenţe sociale. Cam ruginite din cauza neîntrebuinţării frecvente, dar avea. Probabil că unele abilităţi ale noastre sunt ca mersul pe bicicletă.

— Domnule Reade, a spus el. Ne-am mai văzut în trecut, dar mă bucur să fac cunoştinţă cu dumneata în mod oficial.

I-a întins mâna cu vene mari şi pronunţate şi a adăugat:

— Scuză-mă că nu mă ridic să te întâmpin cum se cuvine.

Tata a dat mâna cu el.

— Nicio problemă şi vă rog să-mi spuneţi George.

— Aşa am să fac. Dumneata să-mi spui Howard, dar să ştii că mi-e al naibii de greu să-l conving pe fiul dumitale să-mi zică şi el aşa. Vreau să-ţi povestesc cât de frumos se poartă cu mine, cât de mult mă ajută. Ca un adevărat cercetaş, dar fără toate rahaturile alea lozincarde, scuză-mi expresia.

— Sigur că da, a zis tata. Sunt mândru de el. Ce mai faci?

— Cică sunt pe drumul cel bun spre vindecare… cel puţin aşa susţine Regina aia a Torturii.

— Faci kinetoterapie?

— Aşa îi zice ea.

— Şi uite-o şi pe fata asta drăguţă! a zis tata, aplecându-se spre Radar. Noi doi am făcut deja cunoştinţă.

— Da, am auzit. Dacă nu cumva mă înşală ochii, alea sunt cutii de Cola.

— Nu te înşală. Vrei şi nişte gheaţă în pahar? Mă tem că sunt cam calde.

— Cola cu gheaţă ar fi foarte bună. Ei, da, a fost o vreme când o duşcă de rom i-ar fi adăugat un zvâc.

M-am speriat puţin, dar tata a început să râdă.

— Perfect de acord.

— Charlie? Vrei să iei trei pahare din alea înalte, de pe raftul de sus şi să le umpli cu gheaţă?

— Sigur că da.

— Poate-ar fi bine să le clăteşti mai întâi. Nu le-am mai folosit de multă vreme.

Nu m-am grăbit şi am tras cu urechea la ce vorbeau, în timp ce spălam paharele şi spărgeam gheaţa din tăviţa veche a domnului Bowditch. L-am auzit spunându-i tatei că-i pare foarte rău pentru pierderea soţiei, adăugând că schimbase câteva vorbe cu ea când se mai întâlneau pe Sycamore Street („în perioada când ieşeam mai des din casă”) şi că i se păruse o femeie fermecătoare.

— Ar fi trebuit să paveze blestematul ăla de pod imediat după ce l-au făcut, a zis domnul Bowditch. Aşa ar fi putut fi evitată moartea doamnei tale. Mă mir că n-ai dat în judecată municipalitatea.

Era mult prea ocupat să-şi bea minţile ca să se mai gândească la aşa ceva, mi-am spus eu. Îmi dispăruseră multe dintre resentimentele vechi, dar nu toate. Pentru că teama şi pierderea cuiva drag lasă urme.

8

Se întunecase deja când l-am condus pe tata până la poartă. Domnul Bowditch era în pat, unde reuşise să se întindă fără să aibă prea mare nevoie de ajutor din partea mea, în vreme ce tata şi Radar urmăreau atenţi întreaga scenă.

— Nu-i deloc aşa cum mi l-am imaginat eu, a spus tata când am ajuns lângă trotuar. Chiar deloc. Mă aşteptam la un moş ciufut. Recalcitrant, chiar.

— Poate să fie şi aşa. Cu tine s-a purtat… nu ştiu cum să zic.

Dar ştia tata.

— A făcut un efort. A vrut să îl plac pentru că el te place pe tine. Îmi dau seama de asta după felul în care te priveşte, puştiule. Ai ajuns să însemni foarte mult pentru el. Să nu-l dezamăgeşti.

— Numai să nu se dezamăgească el *pe el însuşi.*

Tata m-a strâns în braţe, m-a pupat pe obraz şi a pornit spre casă. M-am uitat după el – îl vedeam când apărea în lumina vreunui felinar, apoi dispărea şi apărea din nou la următorul. Da, încă eram supărat pentru anii ăia pierduţi, pentru că erau şi anii mei pierduţi. Dar cel mai mult şi mai mult mă bucuram pentru că îşi revenise.

— A mers bine, nu? m-a întrebat domnul Bowditch când m-am întors în casă.

— Excelent.

— Ce vrei să facem în seara asta, Charlie?

— Am o idee. Aşteptaţi puţin.

Descărcasem pe laptop două emisiuni din concursul *The Voice.* Acum l-am pus pe masă, ca să ne putem uita amândoi.

— Doamne apără şi păzeşte, ia te uită ce imagine! a exclamat el.

— Da. Nu-i prea rea, nu? Şi am tăiat reclamele.

Ne-am uitat la prima emisiune. Eu voiam să mă uit şi la a doua, dar domnul Bowditch a adormit la nici cinci minute după ce a început. Am luat laptopul şi m-am dus la etaj, după care am citit despre Lynparza.

9

Vineri, i-am cărat din nou Melissei geanta arhiplină până la maşină. Am băgat-o înăuntru, am închis portiera din spate şi m-am întors cu faţa la ea.

— Am citit pe internet despre Lynparza.

— Mi-am imaginat că o s-o faci.

— Tratează patru afecţiuni. Ştiu că n-are cum să ia medicamentul ăsta pentru cancer ovarian sau mamar, deci, pentru ce îl ia? Pentru prostată sau pentru celălalt tip de cancer?

Speram din tot sufletul să nu fie vorba despre pancreas. Bunicul meu din partea tatei avusese aşa ceva şi murise la mai puţin de şase luni după stabilirea diagnosticului.

— Iar e vorba despre confidenţialitatea medic-pacient, Charlie. Aşa că nu pot să-ţi răspund.

Numai că expresia ei îmi spunea altceva.

— Haide, Melissa! Tu nu eşti doctor. Şi totuşi ţi-a spus cineva.

— Doar pentru că eu trebuie să lucrez cu el. Iar ca să fac asta trebuie să ştiu absolut tot.

— Sunt în stare să ţin un secret. Ţi-ai dat seama de asta, nu-i aşa?

Mă refeream la OxyContin şi la faptul că eram minor şi că ea nu ar fi trebuit să-mi încredinţeze medicamentul ăla.

A oftat.

— Are cancer de prostată, Charlie. Abrams – ăsta-i doctorul care i-a reparat piciorul şi i-a înlocuit genunchiul – l-a observat la radiografie. Este avansat, dar nu a făcut deocamdată metastaze. Lynparza încetineşte creşterea tumorilor. Sunt cazuri în care chiar le opreşte dezvoltarea şi le micşorează.

— Atunci, n-ar trebui să ia şi alte medicamente? Sau să facă chimioterapie? Sau radioterapie?

Iarăşi apăruse doamna Richland să se holbeze la noi. Şi iarăşi a fluturat din degete spre mine. I-am făcut şi noi cu mâna.

Melissa nu mi-a răspuns imediat, apoi probabil că şi-a zis că, dacă tot am ajuns până aici, nu mai avea niciun motiv să nu-mi spună totul.

— A discutat cu domnul doctor Patterson, şeful secţiei de oncologie de la Arcadia. Doctorul i-a enumerat opţiunile de tratament, iar Bowditch le-a refuzat pe toate şi nu a acceptat decât Lynparza.

— *De ce?*

— Pe el trebuie să-l întrebi asta, Charlie. Dar, dacă ai s-o faci, te rog să nu-i spui despre discuţia noastră. Probabil că nu mi-aş pierde slujba, deşi, teoretic, ar fi posibil. Şi încă ceva. Să ştii că sunt

doctori – mulţi doctori – care ar considera că a făcut cea mai bună alegere. Cancerul de prostată îşi încetineşte evoluţia în cazul pacienţilor vârstnici. Poate mai are ani buni înainte, dacă va continua să ia Lynparza.

10

În seara aceea, ne-am uitat la altă etapă a audiţiilor de la *The Voice*. Când s-a terminat, domnul Bowditch s-a sprijinit în cârje şi s-a ridicat.

— S-ar putea să fie o seară mare, Charlie. Mă duc să mă cac.

— Am pregătit artificiile, am glumit eu.

— Ţine-le pentru numărul de stand-up comedy, mi-a zis el.

Dar, când am încercat să mă ţin după el, s-a întors şi s-a răţoit la mine:

— Pentru numele lui Dumnezeu, treci înapoi şi uită-te la jucăreaua aia a ta. Ai să vii, doar dacă am să cad şi trebuie să mă aduni de pe jos.

Am făcut drumul înapoi. L-am auzit închizând uşa de la baia mică. Am aşteptat. Au trecut cinci minute. Şi după aia zece. M-am tot jucat cu Radar aruncându-i maimuţica piuitoare până când n-a mai vrut să mi-o aducă şi s-a făcut covrig pe preşul ei. În cele din urmă, m-am dus până în holişorul dintre bucătărie şi baie şi l-am întrebat dacă e totul bine.

— Foarte bine, mi-a strigat el. Dar mare nevoie aş avea de nişte dinamită. Tare afurisit e OxyContinul ăsta!

În cele din urmă, am auzit apa trasă la toaletă şi domnul Bowditch a ieşit din baie. Era plin de transpiraţie, dar zâmbea fericit.

— Bomba a fost lansată. Slavă Domnului!

L-am ajutat să ajungă înapoi în pat şi mi-am zis că ar trebui să profit de faptul că era într-o dispoziţie bună. Aşa că i-am arătat flaconul cu Lynparza.

— Am citit pe internet despre medicamentul ăsta şi cred că aţi putea să faceţi mult mai multe.

— Nu mai spune, domnule doctor Reade?!

Dar avea colţurile gurii uşor ridicate, ca într-un zâmbet vag. Iar asta m-a încurajat să continui.

— Acum medicii au mult mai multe mijloace de luptă împotriva cancerului. Nu înţeleg de ce nu vreţi să apelaţi la ele.

— Dar este foarte simplu. Ştii că mă doare, că sufăr. Ştii că nici n-aş putea să dorm fără afurisitele astea de pilule care-mi dau constipaţie. Mă auzi cum zbier la Melissa, care-i o tânără tare drăguţă. Bine măcar că, până acum, am reuşit să n-o în jur de mamă sau mai rău. Dar vorbele astea urâte mi-ar putea ieşi oricând din gură. De ce mi-aş dori să adaug şi greaţă şi vomă şi crampe la toate durerile pe care le îndur deja?

Am vrut să-i răspund, dar m-a ţâţâit, cerându-mi să tac.

— Şi mai este ceva, tinere. Ceva imposibil de înţeles pentru un puşti de vârsta ta. M-am cam săturat. Nu de tot, dar nici mult nu mai am până acolo. Viaţa e urâtă la bătrâneţe. Poate nu mă crezi, nici eu n-am crezut atunci când… când eram tânăr. Însă aşa este.

S-a întins pe spate, a dat din mână căutând-o pe Radar, a găsit-o, a mângâiat-o.

— N-am vrut s-o las singură, da? Suntem prieteni. Dar acum nu mai trebuie să-mi fac griji. Dacă mor înaintea ei, o s-o iei la tine. Nu-i aşa?

— Da, sigur că da.

— Cât despre terapie…

Şi acum a zâmbit larg.

— Azi am reuşit să-mi îndoi genunchiul la zece grade şi am început să folosesc banda aia elastică să-mi desţepenesc glezna. O să fac toate eforturile de care sunt în stare pentru că nu vreau să mor în pat. Mai cu seamă pe nenorocita asta de canapea.

11

Încă nu discutaserăm despre proveniența aurului – asta era o chestiune delicată. Dar duminică mi-am

dat seama că *trebuia neapărat* să discutăm despre altceva. Puteam să-i mai dau medicamentele de dimineaţă şi de seară, dar cum avea să le ia pe cele de la prânz, când eu eram la şcoală?

— Probabil că ar putea să vi le dea Melissa în zilele de luni, miercuri şi vineri, când face şedinţele de terapie cu dumneavoastră, dar n-ar prea avea timp să-şi facă efectul până să vă apucaţi de exerciţii. Şi cum rămâne cu marţea şi joia?

— O s-o rog pe madam Richland să mi le dea. S-ar bucura tare mult pentru că, în felul ăsta, ar avea ocazia să cotrobăie peste tot. Poate o să facă şi nişte poze pe care să şi le pună pe Facebook sau pe Twitter.

— Nu mai pot de râs.

— Nu e vorba doar de pastilele de la prânz, a continuat el. Mai sunt şi alea de la miezul nopţii.

— Dar am să fiu eu aici şi o să…

— Nu, Charlie. Tu trebuie să te întorci acasă. Sunt convins că tatăl tău îţi duce dorul.

— Dar n-am plecat pe Lună! Sunt tot pe aceeaşi stradă!

— Da, iar camera ta e goală. Şi seara, la cină, nu-i decât o persoană la masă. Bărbaţii rămaşi singuri încep uneori să aibă gânduri negre. Ştiu ce spun, crede-mă. O să-mi laşi pastilele pentru la prânz când vii de dimineaţă să vezi ce fac şi să-i dai de mâncare lui Radar. Şi pe alea de noapte o să mi le laşi la îndemână seara, înainte să te duci acasă.

— N-am voie!

A dat din cap.

— În caz că aş vrea să trişez. Şi m-ar tenta să fac asta, pentru că am devenit dependent de păcătoasele alea de pilule. Însă îţi dau cuvântul meu de onoare.

S-a ridicat în ambele coate şi m-a privit drept în ochi.

— Cu prima ocazie când aş trişa, îţi voi spune şi voi renunţa complet la medicamentele astea. Am să iau din nou Empirin. Îţi promit şi am să mă ţin de cuvânt. De acord?

M-am gândit mai bine şi am zis că da. Mi-a întins mâna. I-am strâns-o. În acea seară, l-am învăţat cum să deschidă laptopul meu şi să-şi aleagă dintre filmele şi emisiunile TV descărcate acolo. Am pus pe o farfurioară două pastile de Oxy de câte douăzeci de miligrame şi am pus farfurioara pe măsuţa de lângă pat. Mi-am luat rucsacul şi i-am arătat telefonul.

— Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva. Indiferent de oră.

— Indiferent de oră, a consimţit el.

Radar m-a condus până la uşă. M-am aplecat, am mângâiat-o, am îmbrăţişat-o. Ea m-a lins pe obraz.

După care m-am dus înapoi acasă.

12

Domnul Bowditch nu a trişat. Nici măcar o singură dată.

CAPITOLUL 8

CE-A FOST A FOST. FASCINAŢIA AURULUI. UN CÂINE BĂTRÂN. ŞTIRI DIN ZIARE. ARESTAREA.

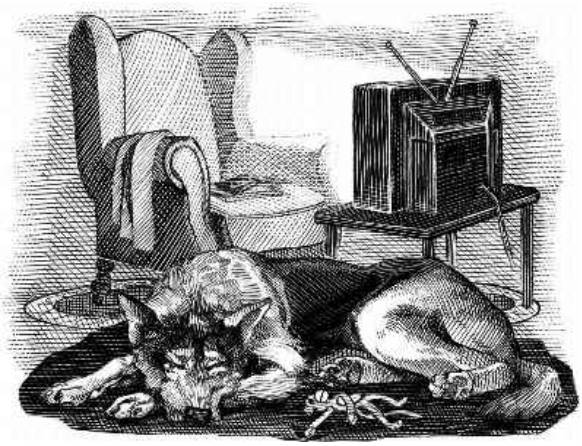

1

La început, l-am curăţat – că „spălat” nu pot să-i spun – pe domnul Bowditch cu buretele de trei ori pe săptămână, deoarece în băiţa de la parter nu exista duş. Mi-a permis să o fac, dar a insistat să se şteargă singur prin părţile intime (chestie care mi-a convenit de minune). Îl ştergeam cu buretele doar pe pieptul sfrijit şi pe spatele şi mai sfrijit şi, o singură dată, după un accident nefericit petrecut din cauză că nu a putut să ajungă mai bine la toaletă, l-am spălat şi la fundul – sfrijit şi el, cum altfel? Torentul de înjurături şi blesteme de atunci a fost stârnit deopotrivă de ruşinea pe care o resimţea (ruşine) şi de furie.

— Nu vă faceţi probleme, i-am spus eu, după ce l-am ajutat să-şi pună pantalonii de pijama. Doar strâng mereu răhăţeii lui Radar din curte.

Mi-a aruncat deja celebra-i privire de „băi, handicapatule”.

— Nu-i acelaşi lucru. Radar e *câine.* S-ar căca şi pe peluza din faţa Turnului Eiffel dacă ai lăsa-o.

Mi s-a părut destul de interesantă informaţia asta.

— Chiar *este* o peluză în faţa Turnului Eiffel?

Acum am fost martor la deja celebrul dat al ochilor peste cap în stil Bowditch.

— Habar n-am. Încercam să-ţi demonstrez ceva. Îmi aduci o Cola?

— Sigur.

De când adusese tata baxul ăla şi am văzut că domnului Bowditch îi place Cola, mă îngrijeam să avem mereu în casă câteva cutii.

Când m-am întors de la bucătărie, am văzut că se dăduse jos din pat şi se aşezase pe vechiul lui fotoliu. Radar stătea lângă el.

— Vreau să te întreb ceva, Charlie. Toate lucrurile astea pe care le faci pentru mine…

— Primesc pentru ele câte un cec barosan în fiecare săptămână şi vă sunt recunoscător, chiar dacă am uneori senzaţia că nu-l merit.

— Ştiu, m-ai fi ajutat şi fără bani. Mi-ai spus-o când eram în spital şi nu cred că m-ai minţit. Deci, ia zi-mi tu acum, aspiri la titlul de sfânt sau vrei să-ţi ispăşeşti nişte păcate?

Nasoală întrebare – extrem de subtilă şi directă. M-am gândit la rugăciunea mea – la înţelegerea mea cu Dumnezeu. Dar m-am gândit şi la farsa aia cretină cu atentatul cu bombă de la Şcoala Primară Stevens. Lui Bertie i s-a părut cea mai tare chestie posibilă, însă eu, în noaptea aia, pe când tata îşi sforăia gros şi sacadat beţia în camera de alături, nu am putut să mă gândesc la nimic altceva decât la faptul că speriasem o mulţime de oameni, majoritatea copii mici.

În tot acest timp, domnul Bowditch se uita la mine cu atenţie.

— Mda, despre ispăşirea păcatelor e vorba, a spus el. Mă întreb doar ce fel de păcate ai putea să ai?

— Mi-aţi dat o slujbă bună, i-am zis eu, pentru care vă sunt recunoscător. Şi îmi sunteţi simpatic chiar şi atunci când sunteţi încăpăţânat şi ursuz, cu toate că, trebuie să vă mărturisesc, momentele alea nu sunt din cele mai plăcute. Ce-a fost a fost, nu are niciun sens să mai discutăm.

S-a gândit puţin, după care mi-a spus ceva ce nu am să uit niciodată. Poate din cauză că mama a murit pe un pod pe vremea când şi eu eram elev la Şcoala Primară Stevens sau poate doar pentru că mie mi s-au părut foarte importante cuvintele lui. Şi încă mi se par aşa.

— Timpul este ca apa, Charlie. Viaţa este doar podul pe sub care curge.

2

Şi timpul – la fel ca apa – a curs mai departe. Domnul Bowditch a continuat să înjure şi uneori să zbiere de durere în timpul şedinţelor de kinetoterapie, speriind-o atât de tare pe Radar, că Melissa a fost nevoită să o scoată în curte înainte de începerea exerciţiilor. Flexările îl dureau groaznic, însă, în luna mai, domnul Bowditch deja reuşea să-şi îndoaie genunchiul la optsprezece grade şi a ajuns la aproape cincizeci în iunie. Melissa a început să-l înveţe cum să urce la etaj sprijinindu-se în cârje (dar, mai ales, cum să coboare fără să vină de-a berbeleacul), aşa că am mutat pastilele de Oxy la etajul doi. Le-am ascuns într-o colivie veche şi plină de praf, cu o cioară gravată pe acoperiş. Mă lua cu fiori doar când mă uitam la cioara aia. Domnului Bowditch i-a fost destul de uşor să se obişnuiască să meargă sprijinindu-se în cârje şi a început să se cureţe singur cu buretele („aşa se spală doar curvele”, zicea el). Nu a mai fost niciodată nevoie să-l spăl la fund, pentru că nu a mai făcut nicio nefăcută pe drumul către budă. Ne-am uitat la o groază de filme vechi pe laptopul meu – de la *Poveste din cartierul de vest* şi până la *Candidatul altora*[42] (care ne plăcea amândurora). Domnul Bowditch vorbea deja despre achiziţionarea unui televizor nou, ceea ce mie mi se părea un semn clar că vrea să se bucure de viaţă. Numai că s-a răzgândit brusc când i-am explicat că, dacă vrea să vadă toate filmele şi emisiunile alea, trebuie neapărat să-şi instaleze ori un cablu, ori o antenă

parabolică (deci, nu urma să se bucure prea mult). Veneam la 6:00 în fiecare dimineaţă şi, pentru că nu mai aveam nici antrenamente şi nici meciuri de baseball (normal că domnul antrenor Harkness se uita urât la mine ori de câte ori ne întâlneam pe culoare), de cele mai multe ori reuşeam să mă întorc la casa de pe Sycamore Street, numărul 1, pe la 3:00 după-amiaza. Şi mă apucam de treabă; de cele mai multe ori făceam curăţenie – ceea ce nu mă deranja deloc. Podelele de la etaje erau al naibii de murdare, mai ales cele de la etajul doi. Când am spus că aş putea să curăţ jgheaburile, domnul Bowditch s-a holbat la mine ca la un nebun şi mi-a zis să angajez pe cineva care să se ocupe de ele. Aşa că am angajat firma de reparaţii din cartier şi, după ce tipii de acolo au curăţat jgheaburile, spre marea satisfacţie a domnului Bowditch (care i-a supravegheat atent de pe prispa din spate, încovoiat peste cârje şi cu pantalonii de la pijama fluturându-i în jurul fixatorului), mi-a cerut să-i angajez să repare şi acoperişul. Dar, când a văzut devizul pentru treaba asta, mi-a ordonat să mă tocmesc cu ei („Ia-i la sentiment, insistă pe chestia cu amărâtul de moş, după ce că-i schilod, acum îi şi plouă în casă” – aşa mi-a recomandat el). M-am tocmit şi i-am convins să scadă preţul cu douăzeci de procente. I-am dus domnului Wilhelm Heinrich 110 grame de aur ca să avem bani cu care să plătim reparaţiile şi să ne mai şi rămână destui după aia. Tipii de la firma de reparaţii au instalat şi o rampă la intrarea din faţă (pe care n-au folosit-o niciodată nici domnul Bowditch şi nici Radar – ei îi era frică) şi s-au oferit să niveleze şi pietrele de pe aleea care ducea până la poartă. Am refuzat această ofertă şi le-am nivelat eu singur. De asemenea, am înlocuit şi treptele deformate şi crăpate – atât de la terasa din faţă, cât şi de la prispa din spate (evident că am făcut-o cu ajutorul câtorva videoclipuri de pe YouTube). În primăvara şi în vara acelui an, la casa de la capătul Sycamore Street Hill, s-au desfăşurat multe lucrări de reparaţie şi curăţenie, aşa că doamna Richland nu

a avut vreme să se plictisească: ieşea pe trotuar şi se uita ca la spectacol. La începutul lui iulie, cu multe săptămâni mai devreme de data celei mai optimiste estimări a Melissei, domnul Bowditch s-a întors la spital ca să i se scoată fixatorul extern. Melissa i-a spus că este nespus de mândră de el şi l-a îmbrăţişat şi a fost prima oară când l-am văzut că nu-şi găseşte cuvintele. Tata venea în vizită în după-amiezile de duminică – la invitaţia domnului Bowditch, eu nu aveam absolut niciun amestec în treaba asta – şi jucam gin rummy în trei şi domnul Bowditch câştiga de cele mai multe ori. În zilele lucrătoare, îi pregăteam ceva de mâncare, mă duceam acasă şi luam cina cu tata, după care mă întorceam la domnul Bowditch ca să spăl vasele, să o plimb pe Radar şi să mă uit la filme împreună cu el. Câteodată mâncam floricele de porumb. Odată dat jos fixatorul, n-am mai avut tije de dezinfectat, dar tot trebuia să mă ocup de orificiile pe unde îi intraseră tijele alea în carne. Îl ajutam să-şi dezmorţească gleznele cu ajutorul exerciţiilor cu nişte benzi elastice roşii şi mari şi îl puneam să-şi îndoaie picioarele.

În linii mari, acelea au fost nişte săptămâni bune. Dar nu totul era în regulă. Radar obosea din ce în ce mai repede când o scoteam la plimbare şi începea să şchioapete şi atunci ne întorceam acasă. Îi era tot mai greu să urce treptele până la uşă. Domnul Bowditch m-a văzut odată când o căram în braţe şi mi-a zis să nu mai fac asta. „Cât timp mai poate, las-o să urce singură”, aşa mi-a spus. Şi uneori vedeam pete mici de sânge pe marginea toaletei după ce o folosea domnul Bowditch. Plus că dura din ce în ce mai mult până să poată urina. (O dată, chiar l-am auzit prin uşa închisă cum gemea: „Haide, pişă-te odată, dacă nu mai eşti în stare de altceva!”)

Îmi dădeam seama că Lynparza nu-şi făcea cum trebuie treaba – care o fi fost aia. Am încercat să discut cu el despre asta, l-am întrebat de ce face atâtea eforturi ca să se pună pe picioare dacă nu

vrea să se ocupe „de adevărata problemă” (ăsta a fost eufemismul folosit de mine) şi el mi-a zis să-mi văd de treburile mele şi să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Până la urmă, nu cancerul i-a venit de hac, ci un atac de cord. Deşi nici asta nu-i tocmai exact.

Blestematul ăla de şopron l-a ucis.

3

Odată – parcă în iunie – am redeschis subiectul aurului, deşi mai pe ocolite. L-am întrebat pe domnul Bowditch dacă nu-şi făcea griji din cauza acelui neamţ micuţ şi cam şchiop, mai ales după ce-i dusesem cantitatea aia mare de aur ca să obţin banii cu care să plătească toate cheltuielile cu spitalizarea şi tratamentele.

— E inofensiv. Face o groază de afaceri în cămăruţa aia din spate şi, din câte ştiu eu, n-a atras niciodată atenţia poliţiei. Sau a Fiscului, chestie care ar fi fost de aşteptat.

— Nu vă este teamă că ar putea să vorbească cu cineva? Vreau să zic că poate face afaceri cu indivizi care vând diamante furate, spărgători de case, tipi din ăştia, şi probabil nu suflă nicio vorbă despre ei, dar nu pot să nu mă gândesc că aproape trei kilograme de aur înseamnă cu totul şi cu totul altceva.

A scos din nou *ţâţâitul* lui de dispreţ.

— Şi să rişte să piardă tot profitul ăla uriaş pe care-l face de pe urma tranzacţiilor noastre? Ar fi o mare tâmpenie şi Willy Heinrich numai tâmpit nu e.

Eram în bucătărie şi beam Cola din paharele înalte (cu frunzuliţe de mentă, culese de mine din tufele micuţe care creşteau lângă latura dinspre Pine Street a casei). Domnul Bowditch mi-a aruncat o privire şmecherească.

— Nu cred că despre Heinrich îţi arde ţie să discutăm. Cred că te frământă chestia cu aurul şi provenienţa lui.

Nu i-am răspuns, dar nu se înşela deloc.

— Spune-mi ceva, Charlie – ai mai fost sus din când în când?

Şi a arătat spre tavan.

— Să vezi dacă mai e acolo? Să verifici, ca să zic aşa? Ai fost, da?

Am simţit că-mi iau foc obrajii.

— Păi…

— Nu te speria, n-am să te cert. Pentru mine, aia este doar o găleată plină cu metal, la fel de bine ar putea să fie cuie şi şuruburi în loc de aur. Însă eu sunt bătrân. Dar asta nu înseamnă că nu înţeleg fascinaţia pe care o exercită asupra oamenilor. Spune-mi, ţi-ai vârât mâinile înăuntru?

Mi-a trecut prin minte să-l mint, dar nu avea rost. Şi-ar fi dat seama care-i adevărul.

— Da.

Continua să mă privească în felul ăla şmecheresc, cu ochiul stâng întredeschis şi ridicând din sprânceana stufoasă din dreapta. Dar zâmbea.

— Ţi-ai vârât mâinile în găleată şi ai răscolit cu degetele prin pepitele alea?

— Da.

Acum mă ardeau şi mai rău obrajii. Pentru că nu o făcusem doar o dată, ci de mai multe ori de atunci încoace.

— Fascinaţia aurului este cu totul altceva decât valoarea lui în bani. Ştii asta, da?

— Da.

— Hai să spunem – de dragul conversaţiei, fireşte – că domnul Heinrich şi-ar da drumul la gură în faţa persoanei nepotrivite, după ce a băut prea mult la băruleţul ăla jegos de pe strada unde-şi are prăvălia. Aş fi în stare să pun rămăşag pe casa asta şi pe terenul pe care stă că şontorogul ăla bătrân nici măcar nu bea până uită de el, probabil nu bea deloc, dar hai să zicem că aşa a fost. Şi să mai presupunem şi că individul cu care a vorbit a aşteptat ca tu să pleci de aici – poate lucra singur, poate făcea parte dintr-o bandă – şi după aia a năvălit peste mine în casă şi mi-a cerut aurul. Arma mea e la etaj. Câinele meu, odinioară spaima cartierului…

Şi a mângâiat-o pe Radar care moţăia lângă el.

— …este acum mai bătrân decât mine. Ce aş face într-o asemenea situaţie?

— Păi… cred că le-aţi da aurul.

— Foarte corect. Nu le-aş dori tot binele din lume indivizilor ălora, dar le-aş da aurul.

Acum era momentul să îl întreb:

— De unde îl aveţi, Howard?

— Poate o să-ţi povestesc la un moment dat. Încă nu m-am decis. Pentru că, vezi tu, Charlie, aurul nu este doar fascinant. Este şi foarte periculos. Periculos este şi locul de unde vine. Parcă am văzut un cotlet de miel în frigider. Avem şi salată de varză? Tiller face cea mai bună salată de varză din lume. Ar trebui să guşti şi tu.

Cu alte cuvinte, am încheiat discuţia.

4

Într-o seară, pe la sfârşitul lui iulie, când ne-am întors de la plimbarea pe care o făceam pe Pine Street, Radar n-a mai fost în stare să urce treptele până la uşa din spatele casei. A încercat de două ori, după care s-a aşezat la baza scării, gâfâind şi privindu-mă cu tristeţe.

— Haide, ia-o în braţe! mi-a spus domnul Bowditch.

Ieşise în prag sprijinindu-se doar într-o cârjă. Pe cealaltă o folosea acum doar rareori şi mai mult de decor. M-am uitat la el ca să mă asigur că am înţeles bine şi el a dat din cap.

— A venit momentul.

Când am ridicat-o, Radar a scheunat şi şi-a arătat colţii. Mi-am trecut braţul pe sub şoldurile ei, încercând pe cât posibil să nu o ating acolo unde o doare. Şi am dus-o în casă. A fost uşor. Radar slăbise, botul i se albise aproape complet, ochii îi curgeau cam tot timpul. Am pus-o încetişor pe podeaua din bucătărie. La început n-a putut să se ţină pe picioarele din spate. Apoi s-a concentrat şi şi-a adunat puterile – realmente am văzut-o făcând

asta – şi a şchiopătat foarte, foarte încet până la covoraşul ei de lângă uşa cămării. Mai că s-a prăbuşit pe el, cu un oftat istovit.

— Trebuie dusă la veterinar.

Domnul Bowditch a clătinat din cap.

— S-ar speria de moarte. Nu vreau s-o chinuiesc degeaba.

— Dar…

A început să-mi vorbească foarte blând şi asta *m-a speriat*, pentru că nu-i stătea deloc în fire.

— Nu mai poate s-o ajute niciun veterinar de pe lumea asta, Charlie. Radar are paişpe, poate chiar cinşpe ani. E la sfârşitul vieţii. Acum nu mai trebuie decât să se odihnească, iar eu trebuie să mă gândesc.

— Pentru numele lui Dumnezeu! La ce vreţi să vă gândiţi?

— La ce e mai bine să fac. Du-te acasă acum. Mănâncă ceva. Nu te mai întoarce în seara asta. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Dar dumneavoastră ce-o să mâncaţi?

— Mai am sardele şi biscuiţi săraţi. Haide, du-te!

Şi a repetat:

— Trebuie să mă gândesc.

M-am dus acasă, dar de mâncat n-am prea mâncat. Nu-mi era foame.

5

După întâmplarea asta, Radar a început să nu-şi mai termine porţiile de mâncare şi, cu toate că o urcam eu în braţe până la uşa din spate – încă era capabilă să coboare singură treptele –, am găsit din când în când răhăţei prin casă. Ştiam că domnul Bowditch a avut dreptate când mi-a spus că nu o poate ajuta niciun veterinar… poate doar în ultimă instanţă, pentru că era limpede că suferea foarte tare. Dormea foarte mult şi câteodată scheuna şi încerca să se muşte de picioarele din spate, ca şi cum ar fi vrut să scape de durerea de acolo. Acum

aveam doi pacienţi de îngrijit: unul mergea spre bine, celălalt mergea spre rău.

Pe întâi august, era luni, am primit un e-mail de la domnul antrenor Montgomery, cu programul antrenamentelor de fotbal. Înainte să-i răspund, am avut grijă să-i spun tatei că mă hotărâsem să nu mai joc în ultimul an de liceu. Deşi dezamăgirea lui a fost evidentă (şi eu eram dezamăgit), mi-a spus că mă înţelege. Cu o zi în urmă fusese la o partidă de cărţi la domnul Bowditch şi văzuse în ce hal era Radar.

— Mai am mult de lucru în casa aia, i-am zis eu. Vreau să fac ceva cu toate mizeria aia de la etajul doi şi, după ce o să mi se pară sigur să-l las pe Howard să coboare la subsol, o să-i arăt puzzle-ul ăla pe care trebuie să-l termine. Cred că a uitat cu totul de el. A, da, şi mai trebuie să-l învăţ cum să umble la laptop ca să intre pe net şi ca să se uite la filme, plus…

— Termină, Chip! Despre câine e vorba, nu-i aşa?

Mi-am adus aminte cum o duceam în braţe pe scară şi ce privire ruşinată avea atunci când făcea murdărie prin casă şi… şi n-am putut să răspund.

— Am avut o cockeriţă când eram copil, a spus tata. Penny, aşa o chema. E foarte trist să vezi cum îmbătrâneşte un căţel bun, un căţel pe care-l iubeşti. Iar atunci când ajunge la capăt…

A clătinat din cap.

— Pur şi simplu ţi se frânge inima în piept.

Da, asta era. Exact aşa mă simţeam.

Culmea culmilor, nu tata s-a enervat atunci când a auzit că nu vreau să mai joc fotbal în ultimul an de liceu, ci domnul Bowditch. Mai să scoată flăcări pe nas, aşa de furios a fost.

— Eşti nebun? s-a răţoit la mine.

Şi, mare mirare, obrajii zbârciţi au început să i se înroşească.

— Ai înnebunit de-a binelea, te-ai scrântit la bibilică, ce-ai păţit? Ai fi vedeta echipei! Ai putea să

joci fotbal şi la facultate, poate chiar să obţii o bursă pe chestia asta!

— Nu m-aţi văzut niciodată jucând.

— Dar citesc paginile de sport din *The Weekly Sun,* chiar dacă sunt de toată jena. Anul trecut ai câştigat rahatul ăla de Cupă a Curcanului!

— Echipa a câştigat-o. Echipa a înscris patru *touchdown*-uri în partida aia. Eu n-am contribuit decât la ultimul.

Şi-a coborât tonul:

— Aş merge să te văd jucând.

M-a lăsat mut de uimire. Venind din partea cuiva care se autoizolase de bunăvoie încă de dinainte de accident, asta era o ofertă de-a dreptul incredibilă.

— Dar încă puteţi merge la meciuri, am spus eu când mi-am regăsit vocea. Am să vă însoţesc. Dumneavoastră luaţi hotdogii şi eu iau Cola.

— Nu. *Nu.* Sunt şeful tău, ce mama mă-sii, eu îţi dau leafa şi eu îţi interzic să faci asta. N-o să-ţi ratezi ultimul sezon de fotbal din liceu din cauza mea.

Trebuie să vă mărturisesc că şi eu îmi ies din balamale foarte repede, deşi reuşisem să mă stăpânesc în faţa lui. Până atunci. În ziua aia nu m-am mai stăpânit. Cred că cel mai corect ar fi să spun că am explodat.

— Nu-i vorba despre dumneavoastră, nu dumneavoastră sunteţi buricul universului! Cu *ea* ce-o să se întâmple?

Şi am arătat spre Radar, care şi-a ridicat capul şi a scâncit speriată.

— O s-o căraţi *dumneavoastră* în braţe afară ca să facă pipi şi caca? Abia dacă sunteţi capabil să vă ţineţi pe picioare!

A căscat ochii la mine. Îl şocasem.

— Păi… o să… poate să-şi facă nevoile şi în casă… o să pun ziare pe jos…

— N-o să-i placă, n-o să se simtă bine şi ştiţi asta. N-o fi ea decât un câine, dar are mândria ei. Iar dacă asta-i ultima ei vară, ultima ei toamnă…

Îmi simţeam deja în gât nodul lacrimilor şi sunt convins că reacţia mea o să pară absurdă acelora dintre voi care n-au iubit niciodată un câine.

— …nu vreau să fiu la antrenamente placând cine ştie ce *cretin* atunci când ea moare! O să mă duc la şcoală, că trebuie s-o fac, dar, în restul timpului, vreau să fiu aici. Dacă nu vă convine, nu aveţi decât să mă concediaţi.

N-a spus nimic. Stătea cu ochii în jos, la mâinile împreunate. Când s-a uitat din nou la mine, ţinea buzele atât de strânse, că parcă nici nu le mai avea. O clipă, m-am gândit că exact asta o să facă: o să mă dea afară. Dar apoi a spus:

— Ştii tu vreun veterinar care face vizite la domiciliu şi care ar putea să treacă cu vederea faptul că Radar nu-i luată în evidenţă? Dacă îl plătesc aşa cum trebuie?

Am răsuflat uşurat.

— Ce-ar fi să caut unul?

6

N-am găsit un medic, ci un tehnician veterinar – o femeie, mamă a trei copii şi fără soţ. O cunoştea Andy Chen şi el mi-a prezentat-o. Doamna a venit, a consultat-o pe Radar şi i-a dat domnului Bowditch nişte pastile despre care a zis că sunt încă în fază experimentală, dar că s-au dovedit mult mai bune decât Carprofenul. Mai puternice.

— Vreau să mă înţelegeţi foarte bine, ne-a spus ea. Medicamentul ăsta îi va face viaţa mai bună, dar este posibil să i-o şi scurteze.

A făcut o pauză. Apoi s-a corectat:

— *În mod sigur* o să i-o scurteze. Să nu-mi spuneţi că nu v-am zis.

— Cât timp vor avea efect? am întrebat-o eu.

— S-ar putea să nu aibă deloc. V-am spus că sunt experimentale. Astea pe care vi le-am dat mi-au rămas după un studiu clinic al domnului doctor Petrie. Studiu pentru care a primit bani frumoşi, aş adăuga eu – din care eu n-am văzut nicio leţcaie.

Dacă o vor ajuta, atunci Radar va mai avea o lună foarte bună de viaţă. Poate două. Însă nu cred că trei. Sigur, n-o să mai fie vioaie ca un căţeluş, dar se va simţi mult mai bine. Apoi, într-o bună zi…

A ridicat din umeri, s-a aşezat pe vine şi a mângâiat-o pe Radar pe trupul costeliv deja. Rad a mişcat din coadă.

— Într-o bună zi o să se ducă. M-aş mira să mai trăiască până de Halloween.

Eu n-am ştiut ce să spun, dar a ştiut domnul Bowditch. În fond, Radar era căţeluşa lui.

— E bine şi aşa.

După care a adăugat ceva ce n-am înţeles atunci, dar înţeleg acum.

— E timp *destul.* Poate.

După ce femeia a plecat (mai bogată cu două sute de dolari), domnul Bowditch s-a proptit în cârjă, s-a aplecat şi şi-a mângâiat câinele. Când s-a uitat din nou la mine, avea pe buze un zâmbet strâmb şi ciudat.

— Că doar n-o să ne aresteze nimeni pentru că am face trafic de medicamente interzise, nu?

— Puţin probabil, am spus eu.

Dar s-ar fi făcut mare tevatură dacă ar fi aflat cineva despre aur.

— Mă bucur că aţi luat hotărârea asta. Eu n-aş fi fost în stare.

— N-am avut de ales.[43]

O mângâia în continuare pe Radar, cu mişcări lungi, de la ceafă şi până la coadă.

— Dacă stau să mă gândesc bine, cred că două luni fericite sunt mai bune decât şase de suferinţă. Sigur, cu condiţia să aibă efect medicamentul ăsta.

A avut. Radar a reînceput să-şi înfulece mâncarea şi reuşea să urce singură treptele din spatele casei (o mai ajutam şi eu câteodată, dar foarte puţin). Dar, chestia cea mai tare a fost că s-a apucat din nou să se joace cu maimuţica şi s-o piuie când ne era lumea mai dragă. Cu toate acestea, nici prin cap nu-mi

trecea că o să trăiască mai mult decât domnul Bowditch, însă uite că aşa a fost.

7

Apoi a urmat o perioadă de genul aceleia pe care poeţii şi muzicienii o numesc „cezură”. Radar a continuat să… mă rog, nu să se însănătoşească, n-aş putea să spun asta, dar să semene tot mai mult cu câinele pe care l-am cunoscut eu în ziua în care a căzut domnul Bowditch de pe scară (deşi dimineaţa încă se chinuia să se ridice de pe covoraşul ei ca să se ducă la bolul cu mâncare). Starea de sănătate a domnului Bowditch *chiar* s-a ameliorat. A redus drastic numărul de pastile Oxy şi a înlocuit cârja pe care o folosea din august cu un baston pe care l-a găsit într-un colţ al subsolului.

A reînceput să lucreze la puzzle. Eu mă duceam la şcoală, petreceam ceva timp cu tata, petreceam şi mai mult timp pe Sycamore Street, numărul 1. Aricii Ţepoşi au pierdut primul meci de fotbal al sezonului cu 0–3, iar foştii mei coechipieri n-au mai vrut să vorbească cu mine. Normal că m-am simţit nasol, dar aveam mult prea multe lucruri pe cap ca să mă mai deprim şi din cauza asta.

A, da, încă ceva: de câteva ori – de obicei, când domnul Bowditch mai trăgea câte un pui de somn pe canapeaua extensibilă, pe care continua să o folosească pentru că voia să stea aproape de Radar – am deschis seiful şi mi-am vârât mâinile în găleata cu aur. Întotdeauna mă surprindea greutatea lui şi îmi plăcea nespus să-mi răsfir degetele şi să văd cum trec printre ele pârâiaşele de biluţe.

În momentele acelea îmi aduceam aminte ce spusese domnul Bowditch despre fascinaţia pe care o exercită aurul asupra noastră. S-ar putea spune că reflectam la vorbele lui. Melissa Wilcox venea acum doar de două ori pe săptămână şi nu înceta să se minuneze de progresele făcute de domnul Bowditch. I-a spus că domnul doctor Patterson, oncologul, voia să-l consulte, dar domnul Bowditch

a refuzat. A zis că nu are nevoie, că se simte bine. Am fost de acord, nu pentru că aş fi avut încredere în ce spunea, ci pentru că îmi doream să am. Aşa am ajuns eu să aflu că nu doar bolnavii intră în starea de negare.

A fost o perioadă liniştită. O pauză. O cezură. Apoi toate relele s-au întâmplat simultan – mie aşa mi s-a părut.

8

Aveam o oră liberă înainte de pauza de prânz, oră pe care obişnuiam să mi-o petrec în bibliotecă, unde fie îmi făceam o parte din teme, fie citeam unul dintre romanele vechi şi ieftine ale domnului Bowditch. În ziua aceea de la sfârşitul lui septembrie, eram cufundat în lectura romanului *Numele jocului e Moartea*[44], de Dan J. Marlowe, carte care-mi plăcea la nebunie pentru că era cu foarte mult sânge. La 11:45, m-am hotărât să amân pentru seară citirea punctului culminant al acţiunii şi am pus mâna pe un ziar la întâmplare. Sigur că există computere în bibliotecă, dar trebuie să plăteşti ca să intri pe site-ul oricărui ziar. Plus că-mi plăcea să simt hârtia în mână atunci când citeam. Mi se părea o chestie foarte mişto şi retro. Aş fi putut să aleg *The New York Times* sau *Chicago Tribune* şi atunci n-aş fi aflat absolut nimic, dar primul ziar de pe teanc a fost *Daily Herald* din Elgin, şi pe ăsta l-am luat. Toate articolele mari de pe prima pagină aveau de-a face cu Obama şi cu intenţia lui de a porni o operaţiune militară în Siria. Şi se mai vorbea acolo despre un atac armat la Washington, în urma căruia treisprezece persoane şi-au pierdut viaţa[45]. Le-am citit pe diagonală, m-am uitat la ceas – încă zece minute până la pauza de prânz – şi am răsfoit mai departe, căutând pagina cu benzi desenate. Numai că nu am ajuns până la ea. M-am blocat când am văzut titlul unui articol de pe a doua pagină cu

ştiri locale. Şi când zic „m-am blocat” înseamnă că am încremenit cu totul.

BIJUTIER DIN STANTONVILLE,
VICTIMA UNUI ASASINAT

Cadavrul unui vechi locuitor al oraşului Stantonville, cunoscut om de afaceri, a fost descoperit azi-noapte târziu în magazinul său „Brilianţii”. Poliţia a răspuns unui apel telefonic, prin care se anunţa că uşa magazinului era deschisă, cu toate că avea pus anunţul de „închis”. Poliţistul James Kotziwinkle l-a găsit pe Wilhelm Heinrich în camera din spate, a cărei uşă era de asemenea deschisă. La întrebarea dacă mobilul crimei a fost jaful, şeful poliţiei din Stantonville, William Yardley, a răspuns: „Deşi ancheta asupra acestei morţi este încă în derulare, nu trebuie să fii un geniu ca să înţelegi cum s-a întâmplat.” Când au fost întrebaţi dacă s-au auzit zgomote de luptă, poate chiar focuri de armă, nici comandantul Yardley şi nici detectivul Israel Butcher, de la Poliţia Statului Illinois, nu au vrut să comenteze în niciun fel, ci s-au rezumat doar la a spune că majoritatea magazinelor situate în capătul dinspre vest al străzii principale din Stantonville au dat faliment şi sunt goale de la deschiderea mallului de lângă oraş. „Brilianţii” era una dintre puţinele excepţii. Apoi Yardley şi Butcher au făgăduit cetăţenilor că acest caz „va fi rezolvat cu maximă celeritate”.

S-a auzit clopoţelul care vestea pauza de prânz. Eu nu m-am clintit din loc. Am pus mâna şi l-am sunat pe domnul Bowditch. Mi-a răspuns imediat, cu replica pe care o folosea întotdeauna:

— Dacă eşti cumva de la telemarketing, te poftesc să-mi ştergi numărul de telefon de pe listă.

— Eu sunt, Howard. Domnul Heinirch a fost omorât.

Pauză foarte lungă. Apoi:

— De unde ştii?

M-am uitat în jur. Era pauza de prânz şi biblioteca era pustie, doar eu eram acolo. Aşa că i-am citit articolul. Fiind scurt, nu a durat mult.

— La naiba! a exclamat domnul Bowditch când am terminat de citit. Acum unde să-mi mai vând aurul? De aproape douăzeci şi cinci de ani numai cu omul ăla fac afaceri.

— O să caut eu pe internet…

— Dar cu foarte mare grijă! Cu foarte multă prudenţă!

— Sigur, o să fiu foarte prudent, numai că am impresia că nu înţelegeţi despre ce e vorba. Aţi făcut cu omul ăla o afacere mare, o afacere *colosală.* Şi acum e mort. Dacă a reuşit criminalul să scoată numele dumneavoastră de la el… dacă a fost torturat sau dacă i s-a promis că o să rămână în viaţă…

— Charlie, ai citit prea multe din cărţile alea jerpelite. Mi-ai vândut kilogramele alea de aur în aprilie.

— În aprilie, nu în Evul Mediu Întunecat.

Nu m-a luat în seamă.

— Nu că aş vrea să spun că mortul e de vină, dar adevărul e că s-a încăpăţânat să rămână în halta asta din fundul lumii… Cred că ultima oară când am făcut o afacere cu el – în persoană, vreau să zic – a fost cam cu patru luni înainte să cad de pe scară. Şi atunci i-am zis: „Willy, să ştii că până la urmă tot o să te jefuiască cineva dacă nu te hotărăşti să închizi naibii prăvălia asta şi să-ţi muţi afacerile la mall.” Şi uite că aşa s-a întâmplat, ca să nu mai spun că a şi mierlit-o cu ocazia asta. Asta-i singura explicaţie.

— Chiar şi aşa, tot m-aş simţi mai bine dacă v-aţi aduce pistolul ăla la parter, lângă dumneavoastră.

— Bine, dacă aşa ai să te simţi mai liniştit. Vii încoace după ore?

— Nu. Aş vrea să mă duc până la Stantonville să-mi fac rost de ceva droguri.

— Tinerii din ziua de azi au un umor foarte „delicat”, a spus domnul Bowditch şi a închis.

Când am ajuns la cantină, coada era deja de un kilometru şi orice fel de mâncare mi-aş fi ales oricum ar fi fost rece. Dar nu-mi păsa. Nu-mi păsa pentru că mă gândeam la aur. Domnul Bowditch spusese că, pentru un om de vârsta lui, nu era decât o găleată plină cu metal. Poate că da, dar eu credeam că nu era sincer cu mine.

Altminteri, de ce să aibă *atât de mult*?

9

Asta a fost miercuri. Am plătit pentru site-ul din Elgin, ca să pot citi ziarul pe telefon, şi vineri am descoperit alt articol, de această dată pe prima pagină a secţiunii cu Ştiri Locale: **UN BĂRBAT ARESTAT ÎN STANTONVILLE ÎN URMA JAFULUI ŞI ASASINATULUI DIN MAGAZINUL DE BIJUTERII.** Acesta era Benjamin Dwyer, în vârstă de 44 de ani, „fără domiciliu stabil”. Probabil că era un om al străzii, am presupus eu. Poliţia a fost chemată de proprietarul magazinului de amanet Pawn & Loan când Dwyer a încercat să amaneteze un inel cu diamant „de o valoare considerabilă”. A fost dus la secţie şi percheziţionat, iar asupra lui s-a găsit şi o brăţară împodobită cu smaralde. În mod absolut corect, poliţiştii au intrat la bănuieli descoperind asemenea bunuri de valoare la o persoană fără domiciliu stabil.

— Uite, vezi? mi-a zis domnul Bowditch când i-am arătat articolul. Un tâmpit a comis o crimă tâmpită şi a fost arestat când a încercat să-şi transforme prada în bani într-o manieră la fel de tâmpită. Clar că de-aici n-are cum să iasă o carte

poliţistă bună, nu crezi? Nici măcar din aia broşată pe care s-o citeşti pe budă.

— Cred că nu.

— Dar tot mi se pare că te frământă ceva.

Eram amândoi în bucătărie şi ne uitam cum îşi mănâncă Radar porţia de seară.

— Cred că o Cola o să te vindece.

S-a ridicat şi s-a dus la frigider. Aproape că nu mai şchiopăta niciun pic.

Am băut Cola, însă nu mi-au trecut frământările.

— Camera aia din spate era plină de bijuterii. Era acolo şi o diademă cu diamante, aşa cum poartă prinţesele la baluri.

Domnul Bowditch a ridicat din umeri. Pentru el, cazul era închis, iar discuţia nu mai avea niciun sens.

— Şi-a dat seama că Heinrich e mort, a pus repede mâna pe nişte lucruşoare care i s-au părut de valoare şi a şters-o de-acolo. Eşti paranoic, Charlie. Problema reală este ce o să facem cu o parte din aurul pe care-l mai am. La asta trebuie să te concentrezi. Dar…

— Să fiu prudent. Ştiu.

— Prudenţa este mama curajului, a spus el, dând din cap cu un aer atotştiutor.

— Ce legătură are asta cu ce vorbim noi?

— Niciuna, mi-a zâmbit larg domnul Bowditch. Aşa mi-a venit mie să spun.

10

În seara aceea am intrat pe Twitter şi l-am căutat pe Benjamin Dwyer. N-am găsit decât o grămadă de postări despre un compozitor irlandez[46], aşa că am scris în rubrica de căutare: *Dwyer suspect asasinat.* Asta mi-a adus doar vreo şase rezultate. Unul dintre acestea era declaraţia lui William Yardley, şeful poliţiei din Stantonville, care practic se felicita singur pentru că îl descoperise şi arestase extrem de repede pe suspect. Altă postare era de la cineva cu

numele de utilizator Punkette[47] 44 şi, la fel ca majoritatea comentariilor de pe Twitter, şi al ei era îngrijorat şi plin de compasiune: **Am crescut în Stantonville, e naşpa. Dacă Dwayer acela ar fi omorât pe toată lumea de acolo, mare serviciu ne-ar fi făcut**

Însă pe mine m-a interesat postarea utilizatorului BuliGuy19. Acesta scria: **Benjy Dwyer suspect de crimă? Nu mă faceţi să râd. De 1000 de ani îşi face veacul prin Stantonville. ar fi trebuit să-l tatuăm pe frunte cu IDIOTUL SATULUI**

Mi-am propus să-i arăt domnului Bowditch postarea asta în ziua următoare şi să-i dau de înţeles că, dacă BuliGuy19 avea dreptate, înseamnă că Benjy Dwyer era ţapul ispăşitor perfect. Dar n-am mai apucat s-o fac.

CAPITOLUL 9

CE ERA ÎN ŞOPRON. UN LOC PERICULOS. APELUL LA URGENŢE. PORTOFELUL. O DISCUŢIE PROFITABILĂ.

1

Nu mai era nevoie să vin la 6:00 dimineaţa ca să-i dau de mâncare lui Radar; acum o putea hrăni domnul Bowditch. Însă mă obişnuisem să mă trezesc devreme şi, de obicei, mă duceam până acolo cu bicicleta pe la 6:45, ca să o scot afară să-şi facă nevoile. În zilele de sâmbătă (cum era şi astăzi), după ce îşi termina treburile, ne plimbam un pic pe Pine Street, unde îi plăcea nespus să citească mesajele lăsate de alţi căţei pe stâlpi (şi să le răspundă). Numai că în ziua despre care vă povestesc acum n-a fost nicio plimbare. Când am ajuns, domnul Bowditch stătea la masa din bucătărie, mânca nişte cereale şi citea o cărămidă de carte scrisă de James Michener[48]. Mi-am pus suc de portocale într-un pahar şi l-am întrebat cum a dormit.

— Am trecut cu bine peste noaptea asta, mi-a răspuns el, fără să-şi ridice ochii din carte.

Ştiam deja că Howard Bowditch nu era deloc o persoană matinală. Desigur că nici seara nu era el mai vesel şi mai vioi. Şi nici la prânz.

— Să speli paharul după ce-ţi termini de băut sucul.

— Întotdeauna îl spăl.

A mârâit ceva şi a dat pagina din cărămida aia de carte care se chema *Texas*. Eu am dat pe gât restul de suc şi am chemat-o pe Radar, care a intrat în bucătărie fără să şchioapete aproape deloc.

— Vrei să ne plimbărim? am întrebat-o eu. Drăguţa de Răduţa vrea la plimbărică mică?

— Isuse! a exclamat domnul Bowditch. Dar termină odată! Nu-i mai vorbi de parcă ar fi un bebeluş. În ani umani are nouăzeci şi opt.

Radar mă aştepta la uşă. Am deschis-o şi ea a coborât cu grijă treptele din spate. Am vrut să o urmez, dar mi-am adus aminte că avem nevoie de lesă dacă ne plimbăm pe Pine Street. Şi nici nu-mi spălasem paharul de suc. L-am spălat şi tocmai mă duceam la cuierul din antreu unde era lesa, când a început să latre Radar. Lătra răguşit şi repede şi foarte, foarte tare. N-o mai auzisem în ultima vreme făcând aşa. Cel mai impresionant lătrat al ei era cel de atenţionare: *Am văzut o veveriţă acolo.*

Domnul Bowditch şi-a închis enervat cartea.

— Ce naiba are? Du-te şi vezi!

Eu cam ştiam ce se întâmplă, pentru că mai auzisem lătratul ăla şi înainte. Era cel prin care voia să ne avertizeze că a intrat un străin în curte. Şi acum stătea ghemuită în iarba din spatele casei, iarbă mult mai puţin înaltă şi fără prea mulţi răhăţei prin ea. Era cu faţa la şopron, cu urechile date pe spate şi îşi arăta colţii. Făcea spume la gură de fiecare dată când lătra. Am fugit la ea şi am apucat-o de zgardă – mă asiguram că o poartă mereu – şi am încercat s-o trag înapoi. S-a împotrivit, dar era limpede că nici de şopronul cu lacăt nu voia să se apropie. În ciuda rafalelor de lătrături, am reuşit să aud din nou zgomotul ăla sinistru venit dinăuntru. Cineva – ceva – zgâria la uşă. De data aceasta se auzea mai tare şi parcă am văzut cum uşa se şi mişcă puţin. Ca o bătaie vizibilă de inimă. Cineva – ceva – încerca să iasă de acolo.

— Radar! a strigat domnul Bowditch de pe prispă. Înapoi! *Acum!*

Radar parcă nici nu l-a auzit şi a continuat să latre. Ce era înăuntrul şopronului s-a izbit atât de tare de uşă, încât am auzit bufnitura, cu tot lătratul lui Radar. Şi mai era un sunet, ca un fel de mieunat de pisică, dar mai ascuţit, mult mai ascuţit. Ca scârţâitul de cretă pe tablă. Şi, instantaneu, mi s-a făcut pielea de găină.

M-am postat în faţa lui Radar ca să nu mai vadă şopronul şi m-am apropiat de ea, făcând-o să se retragă câţiva paşi. Avea ochii căscaţi de li se vedea albul. Şi, o fracţiune de secundă, m-am temut că o să se repeadă la mine şi o să mă muşte.

Dar nu m-a muşcat. S-a mai auzit o bufnitură, alte ţiuituri şi apoi iar mieunatul ăla oribil şi strident. Radar deja nu mai făcea faţă. S-a întors şi a zbughit-o sus, fără să şchioapete absolut deloc. A urcat treptele şi s-a ghemuit la picioarele domnului Bowditch. Dar tot mai lătra.

— Charlie! Pleacă de-acolo!

— E ceva înăuntru şi vrea să iasă! Ceva mare, după cum se aude.

— Vino încoace, băiete! Trebuie să pleci de-acolo!

Altă bufnitură. Alte ţiuituri. Aveam mâna la gură de parcă voiam să-mi înăbuş un strigăt. Nu-mi aduc aminte când mi-am pus-o acolo.

— *Charlie!*

Am luat-o la goană. La fel cum făcuse Radar puţin mai devreme. Pentru că, dacă nu mai vedeam şopronul, îmi era uşor să-mi imaginez cum sare uşa din balamale şi dinăuntru ţâşneşte o creatură de coşmar care se repede după mine, scoţând zbieretele alea neomeneşti.

Domnul Bowditch avea pe el o pereche oribilă de bermude şi era încălţat cu papucii vechi, cărora le zicea „târlici”. Locurile unde îi fuseseră înfipte tijele fixatorului începuseră să se vindece, dar păreau foarte roşii în comparaţie cu pielea lui albă.

— Intră-n casă! Intră!

— Dar ce…

— Nu te speria, e zdravănă uşa aia şi o să ţină, dar trebuie să văd ce s-a întâmplat.

Am urcat treptele şi aşa am reuşit să aud ce a zis în continuare, pentru că şoptea în barbă, aşa cum fac oamenii când vorbesc singuri.

— Nenorocitul a dat la o parte grinzile şi bolovanii. Cred că-i unul mare.

— Am mai auzit şi înainte nişte zgomote ca astea, atunci când eraţi în spital. Dar n-au fost aşa de puternice.

M-a împins în bucătărie şi a venit după mine. A fost cât pe ce să se împiedice de Radar, care stătea ghemuită la picioarele lui, dar s-a apucat de tocul uşii şi nu şi-a pierdut echilibrul.

— Stai aici! Mă ocup eu.

A trântit uşa care dădea în curtea din spate şi s-a dus în living cât a putut el de repede – şchiopăta şi-şi târşâia picioarele şi se clătina. Radar s-a ţinut după el, cu coada între picioare. L-am auzit bombănind, apoi a înjurat când s-a lovit de ceva, apoi a icnit din cauza efortului. Când s-a întors, avea în mâini arma pe care-l rugasem să o aducă la parter. Însă nu *doar* atât. Arma era într-un toc din piele, iar tocul era prins de o centură tot din piele, bătută cu ţinte şi alte zorzoane argintii. Parcă o luase din recuzita filmului *Confruntare la O.K. Corral*[49]. Şi-a pus centura în aşa fel încât să aibă tocul cu revolverul puţin mai jos de şoldul drept. Nişte cureluşe din piele – cu astea ar fi trebuit să fixeze tocul pistolului de picior – atârnau şi se bălăbăneau lângă bermudele lui din bumbac. În mod normal, ar fi fost o apariţie caraghioasă – *el* ar fi trebuit să mi se pară caraghios la culme. Numai că nu mi se părea deloc aşa.

— Să stai înăuntru!

— Dar, domnule Bowditch, ce vreţi… nu trebuie să…

— *Stai aici, când îţi spun!*

Şi m-a strâns tare de braţ, atât de tare că m-a durut. Respira repede şi hârâit.

— Stai cu câinele! Nu glumesc!

A ieşit şi a trântit uşa după el. A coborât treptele încet, una câte una. Scâncind, Radar m-a împins cu capul în picior. Am mângâiat-o instinctiv şi m-am uitat pe geamul uşii după domnul Bowditch. Pe la jumătatea drumului spre şopron, a băgat mâna în buzunar şi a scos inelul mare cu chei. A ales una şi a mers mai departe. A ajuns la şopron, a vârât cheia în lacăt cu o mână şi şi-a scos revolverul din toc cu cealaltă. A descuiat lacătul şi a deschis uşa. Ţinea arma îndreptată puţin mai în jos. Mă aşteptam să se repeadă asupra lui ceva – sau cineva. Însă nu a fost aşa. Dar am văzut o mişcare – o mişcare făcută de o umbră neagră şi subţire. O fracţiune de secundă, apoi a dispărut. Domnul Bowditch a intrat în şopron şi a închis uşa în urma lui. Mult, foarte mult timp nu s-a întâmplat nimic – de fapt, nu cred că au trecut mai mult de cinci secunde. Apoi s-au auzit două focuri de armă. Probabil că pereţii şopronului erau extrem de groşi, pentru că împuşcăturile alea (asurzitoare într-un spaţiu închis) mi s-au părut ca nişte pocnete seci şi înfundate, aşa cum ar face un baros cu capul înfăşurat într-o bucată de pâslă.

Apoi iar nu s-a mai auzit nimic, acum mult mai mult de cinci secunde, poate chiar cinci minute. Singurul lucru care mă ţinea pe mine încremenit în loc era tonul imperativ al domnului Bowditch şi expresia incredibil de feroce când mi-a spus să stau acolo. Dar starea aia nu a putut să mă ţină la nesfârşit. Eram sigur că păţise ceva. Am deschis uşa de la bucătărie şi, chiar atunci când am ieşit pe prispă, s-a deschis şi uşa şopronului şi a apărut domnul Bowditch. Radar a ţâşnit pe lângă mine – care artrită? de unde artrită? – şi a alergat la el. Domnul Bowditch s-a grăbit să închidă uşa şi să pună lacătul la loc. Şi bine a făcut, pentru că aşa a avut de ce să se ţină când a sărit Radar pe el.

— Jos, Radar, culcat!

Radar s-a întins pe burtă, dar dădea din coadă ca nebuna. Domnul Bowditch s-a întors spre casă mult mai încet decât se dusese la şopron. Şchiopăta destul de tare. I se deschisese una dintre cicatrice şi de acolo se prelingeau stropi de sânge roşu-închis, care mi-au adus aminte de rubinele pe care le văzusem în camera din spatele prăvăliei domnului Heinrich. Şi îşi pierduse unul din târlici.

— Ajută-mă un pic, Charlie, mi-a spus el. Parcă mi-a luat foc afurisitul ăsta de picior.

I-am trecut braţul pe după gâtul meu, l-am apucat de mijlocul scheletic şi mai mult l-am cărat pe sus până în casă.

— Pune-mă-n pat. Trebuie să mă întind. Nu mai am aer.

L-am dus până în living – şi-a pierdut pe drum şi celălalt târlic, pentru că abia dacă-şi mai târa picioarele – şi l-am ajutat să se întindă pe canapea.

— Isuse Cristoase, ce-a fost chestia aia, Howard? În ce aţi tras…?

— Cămara, m-a întrerupt el. Raftul de sus. În spatele sticlelor de ulei. Whisky. Doar atât.

Şi mi-a arătat cât anume, depărtându-şi foarte puţin degetul mare de arătător. Îi tremurau mâinile.

Mi se păruse mie şi înainte că era palid, dar acum, când îi dispăreau petele roşii din obraji, arăta fix ca un cadavru cu ochii vii.

M-am dus în cămară şi am găsit sticla de Jameson acolo unde mi-a zis că o să fie. Oricât sunt eu de înalt, tot a trebuit să mă ridic pe vârfuri ca să ajung la ea.

Sticla era acoperită de praf şi aproape plină. Chiar dacă eram agitat la culme – speriat, aproape scos din minţi de spaimă –, când am deschis-o, mirosul ei mi-a adus din nou aminte de perioada aia îngrozitoare, când tata zăcea pe canapea într-un fel de semicomă sau când stătea prăbuşit peste vasul de toaletă şi vomita întruna. Puteţi să ziceţi că whiskyul nu miroase ca ginul… dar eu vă spun că miroase la fel. Pentru mine, toate băuturile alcoolice

au acelaşi miros: de tristeţe, de pierdere a cuiva drag.

Am turnat o cantitate infimă într-un pahar de suc. Domnul Bowditch a dat băutura pe gât şi a început să tuşească, dar bine măcar că îi revenea culoarea în obraji. Şi-a desfăcut centura aia urâtă şi ridicolă.

— Ia rahatul ăsta de pe mine.

Am tras de tocul pistolului şi i-am scos centura. Domnul Bowditch a bombănit un *futu-i* atunci când catarama probabil că l-a zgâriat la şale.

— Şi ce să fac cu ea?

— Pune-o sub pat.

— De unde aţi luat centura?

Că n-o mai văzusem niciodată.

— Nu-i treaba ta. Haide, fă ce ţi-am spus! Dar, mai întâi, pune mâna şi încarcă pistolul la loc.

Între ţintele de pe centură erau tuburi mici pentru cartuşe. Am rotit butoiaşul armei, am umplut locaşurile goale, am pus revolverul înapoi în toc şi apoi am vârât centura cu tot cu armă sub pat. Aveam sentimentul că visez cu ochii deschişi.

— Ce era? Acolo? Înăuntru? Ce era?

— O să-ţi spun, mi-a răspuns el, dar nu astăzi. Sunt atât de terminat, puştiule, de zău că-mi vine să mor. Ia ăsta!

Şi mi-a întins inelul cu multe chei.

— Pune-l pe raftul ăla. Dă-mi două pastile de Oxy şi după aia vreau să dorm.

I-am dat pastilele. Nu-mi convenea deloc că ia medicamente care ridică tensiunea imediat după whiskyul care face fix acelaşi lucru, însă nu fusese decât o singură înghiţitură.

— Nu mai vorbi despre asta, mi-a mai zis el. Cu timpul, poate o s-o facem, dar acum nici să nu te gândeşti.

— De acolo vine aurul?

— E… complicat. Nu pot să vorbesc acum, Charlie, iar tu nu trebuie să povesteşti nimănui ce s-a întâmplat aici. *Nimănui.* Adică nici măcar tatălui tău. Consecinţele ar fi… nici nu pot să-mi imaginez. Jură-mi!

— Jur!

— Bine. Acum pleacă de aici şi lasă moşul să doarmă puţin.

2

De obicei, Radar se bucura să meargă la plimbare cu mine până la poalele dealului. Însă în sâmbăta aceea n-a vrut să plece de lângă domnul Bowditch. Aşa că m-am dus acasă, unde mi-am făcut un coşcogea sendvişul cu şuncă şi brânză şi ouă şi toate alea-alea între două felii de pâine – sendviş de campioni, nu altceva. Tata îmi lăsase un bilet prin care mă anunţa că se duce la o întrunire a Alcoolicilor Anonimi (programată la nouă dimineaţa) şi după aia merge la bowling cu Lindy şi cu încă doi prieteni nebăutori. M-am bucurat. Normal că mi-aş fi ţinut promisiunea făcută domnului Bowditch – *consecinţele ar fi… nici nu pot să-mi imaginez,* aşa îmi spusese –, dar sunt sigur că tata şi-ar fi dat seama că ceva nu-i tocmai în regulă, că mă frământă ceva. Era cu mult mai sensibil la chestii din astea de când se lăsase de băut. În mod normal, ar fi fost un lucru foarte bun. Dar nu şi în ziua aia.

Când m-am întors la casa de la numărul 1 de pe Sycamore Street, domnul Bowditch încă dormea dus. Mi s-a părut că arată puţin mai bine, dar tot mai hârâia când respira. Exact cum făcuse când îl găsisem zăcând pe trepte, cu piciorul rupt. Chestie care nu-mi plăcea deloc.

Însă hârâiala aia i-a trecut mai spre seară. Am făcut nişte floricele în stil vechi – adică în tigaie, pe aragazul Hotpoint. Le-am mâncat în timp ce ne uitam la westernul *Hud*[50] pe laptopul meu. Domnul Bowditch îl alesese. Eu n-auzisem de filmul ăsta, dar mi s-a părut bunicel. Nici nu mi-a păsat că era alb-negru. La un moment dat, când pe ecran era un prim-plan al lui Paul Newman, domnul Bowditch mi-a cerut să pun „pauză”.

— Ia spune, Charlie, nu ţi se pare că-i cel mai frumos bărbat din câţi au trăit pe pământul ăsta?

I-am răspuns că este posibil să aibă dreptate.

Am rămas acolo în noaptea de sâmbătă spre duminică. Duminică, mi s-a părut că domnul Bowditch se simte şi mai bine, aşa că m-am dus la pescuit cu tata. N-am prins nimic, dar m-am relaxat şi m-am bucurat să fiu cu el în ziua aceea blândă de septembrie.

— Eşti foarte tăcut, Charlie, mi-a zis tata la întoarcere. Te frământă ceva?

— Căţeluşa aia bătrână, am spus eu.

O minciună, dar nu în totalitate.

— Adu-o pe la noi în după-amiaza asta, a zis tata.

Şi am încercat, însă Radar nu voia cu niciun chip să se despartă de domnul Bowditch. Care mi-a spus:

— Du-te şi dormi în patul tău la noapte. O să fim bine – şi eu, şi fătuca mea.

— Mi se pare că sunteţi cam răguşit. Mi-e să nu fi făcut vreo răceală.

— Ei! Am răcit pe dracu'. Am dat din gură toată ziua, de-aia am răguşit.

— La cine?

— La *mine însumi.* Hai, Charlie, du-te!

— Mă duc. Dar să mă sunaţi dacă aveţi nevoie de mine.

— Bine, bine.

— Daţi-mi cuvântul dumneavoastră. Şi eu v-am dat cuvântul meu ieri, acum daţi-mi-l şi dumneavoastră.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, îţi dau cuvântul meu că am să te sun. Acum cară-te de-aici!

3

Duminică dimineaţă Radar nici nu a mai fost în stare să urce treptele după ce-şi făcuse nevoile şi nu a mâncat decât jumătate din porţia de boabe. Iar seara nu a mâncat deloc.

— Poate are nevoie de odihnă, a spus domnul Bowditch, dar nu părea deloc convins. Dă-i doză

dublă din medicamentul ăla nou.

— Sunteţi sigur? l-am întrebat eu.

Mi-a aruncat un zâmbet trist.

— Ce rău i-ar mai putea face acum?

Chiar am dormit în patul meu în acea seară, iar luni Radar a părut puţin mai bine, însă atunci am văzut că şi domnul Bowditch se resimţea după evenimentele de sâmbătă. Apelase din nou la cârje ca să se ducă la baie. Am vrut să chiulesc de la şcoală ca să stau cu el, dar mi-a interzis-o. Plus că în noaptea aia a părut că se simte mai bine. Zicea că îşi revine. Şi eu l-am crezut.

Am fost un prost.

4

Marţi dimineaţă, la zece, aveam ora de chimie avansată. Eram împărţiţi în grupuri de câte patru, ne puseserăm şorţuri şi mănuşi din cauciuc şi încercam să determinăm punctul de fierbere al acetonei. Cu excepţia câtorva şoapte, în laborator era o linişte adâncă, aşa că s-a auzit foarte tare când mi-a sunat telefonul pe care-l ţineam în buzunarul de la spate. Domnul Ackerley s-a uitat urât la mine.

— Măi, copii, de câte ori v-am spus să vă închideţi…

Am scos telefonul şi m-am uitat pe ecran. Scria BOWDITCH. Mi-am aruncat mănuşile, am răspuns şi am ieşit din laborator, fără să ascult teoria pe care mi-o ţinea profesorul Ackerley. Vocea domnului Bowditch mi s-a părut încordată, dar calmă.

— Cred că fac un infarct, Charlie. De fapt, sunt sigur.

— Aţi sunat la…

— Te-am sunat *pe tine,* aşa că taci şi ascultă ce-ţi spun. Am un avocat. Leon Braddock, din Elgin. Şi un portofel. Sub pat. Tot ce-ţi mai trebuie este sub pat. Pricepi? *Sub pat.* Ai grijă de Radar şi, în momentul în care ai să ştii totul, poţi să decizi…

A icnit.

— La naiba, ce tare mă *doare*! Parcă mă sfredeleşte un fier înroşit în foc! Când ai să ştii totul, poţi să decizi singur ce vrei să faci cu ea.

Şi gata. A închis.

În timp ce eu sunam la Urgenţe, domnul Ackerley a ieşit din laborator şi m-a întrebat ce dracu' credeam eu că fac. Am dat din mână înspre el ca să mă lase în pace. Centralista m-a întrebat ce urgenţă am. Chiar dacă domnul Ackerley căsca gura la mine, i-am explicat şi i-am dat adresa. Mi-am dezlegat şorţul şi l-am lăsat să cadă pe jos. Apoi am luat-o la fugă.

5

Probabil n-am mers niciodată mai repede cu bicicleta decât în ziua aia. Pedalam stând în picioare şi treceam de pe o bandă pe alta fără să mă asigur. Am auzit claxoane, scrâşnete de cauciucuri şi cineva a răcnit la mine:

— Uită-te pe unde mergi, cretinule!

Oricât m-am grăbit eu, tipii de la Urgenţe au ajuns înaintea mea. Când am cotit de pe Pine pe Sycamore, cu un picior pe asfalt ca să nu mă dau de-a rostogolul, ambulanţa tocmai pleca, cu sirena şi girofarurile pornite. M-am dus la uşa din spate, dar înainte să apuc s-o deschid, Radar a ţâşnit prin uşiţa ei şi a început să sară pe mine. M-am pus în genunchi ca s-o potolesc şi să nu-şi mai solicite atât de mult şoldurile şubrede. Scheuna şi scâncea şi mă lingea pe faţă. Nici măcar să nu vă gândiţi să spuneţi că nu ştia că se petrecuse ceva rău.

Am intrat amândoi în casă. Cana cu cafea se vărsase pe masa din bucătărie, iar scaunul pe care stătea el mereu (ciudat cum ne alegem locurile preferate şi nu renunţăm la ele) era răsturnat. Focul era încă aprins la un ochi al aragazului, iar cafetiera era foarte fierbinte şi mirosea a ars. Putem spune că mirosea exact ca un laborator de chimie în care tocmai s-a făcut un experiment. Am stins focul, mi-am pus o mănuşă de bucătărie şi am mutat cafetiera

pe un ochi rece. În tot timpul ăsta, Radar nu s-a îndepărtat de mine nici măcar o jumătate de pas – îşi lipise umărul de piciorul meu şi îşi freca fruntea de genunchiul meu.

Am văzut un calendar pe podeaua de lângă holişorul care dădea în living. Mi-a fost uşor să-mi imaginez scena. Domnul Bowditch îşi bea cafeaua la masa din bucătărie. Cafetiera este tot pe foc, pentru că vrea să mai bea o ceaşcă şi trebuie să fie fierbinte. Simte în piept o lovitură ca de ciocan. Îşi varsă cafeaua. Telefonul fix este în living. Se ridică şi vrea să se ducă acolo, îşi răstoarnă scaunul, se împleticeşte şi se agaţă de calendarul de pe perete ca să-şi recapete echilibrul.

Telefonul antic şi de demult era pe pat. Tot acolo mai era şi un ambalaj de medicament pe care scria Papaverină – probabil asta îi injectaseră înainte să-l ia la spital, mi-am spus eu. M-am aşezat pe canapeaua cu aşternuturile mototolite şi am mângâiat-o pe Radar. Am avut grijă s-o scarpin mai mult în spatele urechilor, pentru că asta părea s-o liniştească.

— O să fie bine, fetiţo. Ai răbdare, ai să vezi că o să fie bine.

Dar, pentru că era posibil să mă înşel, m-am aplecat şi m-am uitat sub pat. Unde – aşa îmi spusese domnul Bowditch – urma să găsesc *tot ce-mi trebuia.* Am văzut centura de cowboy cu ţinte şi cu tocul în care era pistolul. Am văzut inelul cu chei, peste care trona un portofel pe care nu-l ştiam. Şi mai era acolo un casetofon vechi, pe care îl mai *văzusem* şi înainte, cocoţat deasupra uneia dintre stivele de lăzi din plastic de la etajul doi. M-am uitat pe gemuleţul casetofonului şi am văzut că are o casetă înăuntru. Ori ascultase ceva, ori înregistrase ceva. Puteam să jur că despre o înregistrare era vorba.

Mi-am băgat inelul cu chei într-un buzunar şi portofelul în celălalt. Aş fi pus portofelul în ghiozdan, dar îl lăsasem la şcoală. Am luat celelalte lucruri şi le-am ascuns în seiful de la etaj. Înainte să

închid uşa şi să introduc cifrul, m-am aşezat în genunchi şi mi-am vârât ambele mâini în biluţele din aur. Până la cot mi le-am vârât. În timp ce le răsfiram printre degete, mă tot întrebam ce se va întâmpla dacă va muri domnul Bowditch.

Radar scâncea şi lătra de la baza scării. Am coborât, m-am aşezat pe canapea şi l-am sunat pe tata. I-am spus ce se întâmplase. Tata m-a întrebat cum se simte.

— Nu ştiu. Nu l-am văzut. Acum plec la spital.

Eram la jumătatea blestematului de pod când mi-a sunat telefonul. Am intrat în parcarea de la Zip Mart şi am răspuns. Era Melissa Wilcox. Plângea.

— A murit înainte să ajungă la spital, Charlie. Au încercat să-l resusciteze, au încercat tot ce se putea, dar infarctul a fost fatal. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

I-am spus că şi mie îmi pare. M-am uitat la vitrina de la Zip Mart. Afişul de acolo nu se schimbase: o farfurie plină cu pui prăjit, care era CEL MAI BUN DIN LUME. Atunci am început să plâng şi n-am mai fost în stare să vorbesc. M-a văzut doamna Zippy şi a ieşit la mine.

— S-a întâmplat ceva, Cholly?

— Mda, am răspuns eu. Da.

Acum nu mai avea niciun rost să mă duc la spital. Am traversat podul înapoi, pe bicicletă, după care am coborât şi am mers pe lângă ea până la capătul străzii Sycamore. Mă simţeam prea epuizat ca să mai pedalez, mai cu seamă că trebuia să urc panta aia care nu era prea domoală. M-am oprit în faţa casei noastre, dar casa aceea era pustie şi aşa avea să rămână până când se întorcea tata. Şi de mine avea nevoie un câine. Probabil că Radar era a mea de-acum.

6

M-am întors acasă la domnul Bowditch şi am mângâiat-o pe Radar mult timp. Şi am plâns, pe de-o parte din cauza şocului, dar şi pentru că abia acum

înţelegeam cu adevărat ce se întâmplase: avusesem un prieten, dar nu-l mai aveam; în locul lui rămăsese un hău negru. Mângâiatul a mai liniştit-o pe Radar; m-a liniştit şi pe mine, astfel că am început să judec. Am sunat-o pe Melissa şi am întrebat-o dacă urma să se facă o autopsie. Mi-a spus că nu, deoarece domnul Bowditch fusese în ambulanţă când a murit şi cauza morţii era foarte clară.

— Legistul îi va pregăti certificatul de deces, numai că are nevoie de nişte acte. Ai cumva portofelul în care şi le ţinea?

Aveam *un* portofel. Dar nu acela pe care obişnuia domnul Bowditch să-l ţină în buzunar, pentru că ăla era maro, iar cel de sub pat era negru. Însă nu i-am spus Melissei nimic din toate astea. M-am mulţumit să-i zic că da. Ea mi-a spus că nu-i nicio grabă, că toată lumea ştia cine era.

Eu începusem deja să am îndoieli în privinţa asta.

Am căutat pe Google numărul de telefon al lui Leon Braddock şi l-am sunat. Discuţia a fost scurtă. Braddock a zis că toate afacerile domnului sunt în ordine, pentru că nu se aşteptase să trăiască atât de mult.

— Zicea că n-are niciun rost să se apuce de altele, că doar n-o să trăiască cât Matusalem. Mi s-a părut o vorbă foarte frumoasă.

Cancerul, mi-am spus eu. Ăsta-i motivul pentru care şi-a pus afacerile în ordine, se aştepta să moară de cancer, nu de inimă.

— A venit la dumneavoastră la birou? l-am întrebat eu.

— Da. Pe la începutul lunii.

Adică în timp ce eram eu la şcoală. Şi nu mi-a zis nimic.

— Sunt convins că a luat un Yuuber.

— Poftim?

— Nimic. Melissa – terapeuta dumnealui – zice că cineva, presupun că legistul, are nevoie de nişte acte pentru certificatul de deces.

— Da, da, asta-i formalitatea. O să-ţi facă o fotocopie la recepţia spitalului. Du-le permisul de conducere, dacă-l mai are – cred că o să accepte şi unul expirat. Dar să fie un act cu fotografie. Nu-i nicio grabă, îl vor trimite la firma de pompe funebre şi fără certificatul ăla. Nu cred că ştii care anume firmă de…

— Crosland, am zis eu – aceeaşi firmă se ocupase şi de înmormântarea mamei mele. De aici, din Santinelă.

— Foarte bine, foarte bine. De costuri, am să mă ocup eu. Mi-a lăsat bani pentru o asemenea tristă eventualitate. Te rog să mă anunţi ce aranjamente ai să faci, poate se vor ocupa părinţii tăi de ele. Şi trebuie să ne vedem după aceea, domnule Reade.

— Să ne vedem? De ce?

— O să-ţi spun atunci. Cred că ţi se va părea o discuţie profitabilă.

7

Am luat mâncarea, bolul şi medicamentele lui Radar. Nici prin cap nu-mi trecea s-o abandonez în casa aia, unde şi-ar fi aşteptat stăpânul să se întoarcă de acolo unde plecase. I-am pus lesa la zgardă şi am coborât dealul cu ea. A mers destul de încet, dar părea sigură pe picioare şi a urcat treptele terasei noastre fără probleme. Cunoştea locul, aşa că s-a dus direct la vasul ei cu apă. După care s-a culcat pe covoraş şi a adormit.

Tata a venit acasă după prânz. Nu ştiu ce a văzut pe chipul meu, dar, după ce s-a uitat la mine, m-a luat în braţe şi m-a strâns tare. Am început din nou să plâng, în hohote de data asta. Mi-a cuprins capul în palme şi a început să mă legene, de parcă tot un bebeluş aş fi fost, nu un găligan de un metru nouăzeci şi ceva. Iar gestul lui m-a făcut să plâng şi mai tare.

Când mi-a secat în sfârşit arteziana, m-a întrebat dacă mi-e foame. I-am răspuns că da şi el a prăjit şase ouă, cu multă ceapă şi ardei gras. Am mâncat şi

eu i-am povestit ce se întâmplase, dar am omis o mulţime de lucruri – pistolul, zgomotele din şopron, găleata cu aur din seif. Nici inelul cu chei nu i l-am arătat. Credeam că o să vină curând momentul în care îi voi mărturisi totul şi el probabil o să-mi tragă un perdaf de nu s-a mai auzit pentru că n-am fost sincer. Însă aveam de gând să păstrez doar pentru mine toate chestiile alea bizare, măcar până când ascultam caseta.

Însă i-am arătat portofelul. În compartimentul pentru bancnote erau nişte hârtii de cinci dolari de care eu nu mai văzusem niciodată. Tata mi-a explicat că erau certificate de argint[51], deloc rare, dar la fel de vechi şi ieşite din uz ca televizorul şi aragazul Hotpoint pe care le avea domnul Bowditch. Mai erau acolo şi trei elemente de identificare: carnetul de asigurări sociale pe numele Howard A. Bowditch, un card laminat care atesta că Howard A. Bowditch era membru al Asociaţiei Tăietorilor de Lemne din America şi carnetul de conducere.

M-am uitat fascinat la poza de pe cardul de la Asociaţia Tăietorilor de Lemne. În ea, domnul Bowditch părea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani, în niciun caz peste patruzeci. Avea mult păr roşu, ondulat, pieptănat pe spate, astfel încât îi dezvelea fruntea netedă. Şi zâmbea. Avea în poza aia un zâmbet înfumurat, pe care nu i-l mai văzusem niciodată. Sigur, îl văzusem zâmbind, ba chiar şi rânjind o dată sau de două ori. Dar niciodată nu mi s-a părut atât de relaxat şi nepăsător. Purta o cămaşă din bumbac, în carouri, şi chiar că semăna cu un tip care taie lemne.

Un simplu tăietor de lemne, îmi spusese el nu demult. *Sunt pline poveştile cu personaje din astea.*

— Ăsta-i foarte, foarte bun! a exclamat tata.

Am ridicat ochii la el.

— Ce?

— Ăsta.

Şi mi-a arătat permisul auto. În fotografia de pe el, domnul Bowditch avea vreo şaizeci şi ceva de ani. Nu-şi pierduse chiar tot părul, dar i se rărise mult şi firele roşcate pierdeau lupta cu cele albe. Permisul fusese valabil până în 1996, aşa scria sub numele lui. Dar noi ştiam adevărul. Tata aflase de pe internet că domnul Bowditch avea o maşină (pe undeva), însă nu deţinuse niciodată un permis de conducere valabil în statul Illinois… aşa cum pretindea cartonul ăsta laminat. Probabil că domnul Heinrich cunoştea pe cineva care se ocupa cu falsificarea permiselor de conducere.

— De ce? m-am mirat eu. De ce să facă aşa ceva?

— Motive ar fi multe, dar eu cred că şi-o fi dat seama că nu-i poate fi emis un certificat de deces în lipsa unui act de identitate.

Şi tata a clătinat din cap, dar nu cu nemulţumire, ci cu admiraţie.

— Permisul ăsta a fost asigurarea lui de înmormântare, Charlie.

— Şi ce-ar trebui să facem noi acum?

— Să ne facem că nu ştim. Sunt convins că a avut multe secrete, dar nu cred nici că dat vreodată spargeri la băncile din Arkansas şi nici că a tras în clienţii vreunui bar din Nashville. S-a purtat frumos cu tine şi cu Radar, iar mie asta-mi este suficient. Cred că toate micile lui secrete trebuie să fie înmormântate odată cu el, presupunând, firește, că nu i le cunoaşte avocatul ăla. De acord?

— De acord.

Numai că eu credeam că domnul Bowditch avusese o grămadă de secrete, dar deloc mici. Sigur, cu condiţia să nu considerăm a fi „secret mic” o adevărată avere în aur. Plus că era ceva – cineva – în şopron. Sau fusese, până când l-a împuşcat.

8

Howard Adrian Bowditch a fost înmormântat peste două zile, pe 26 septembrie 2013. Era într-o joi. Slujba a avut loc la capela firmei de pompe

funebre Crosland şi a fost îngropat în cimitirul din cartierul Santinela, unde îşi dormea somnul de veci şi mama mea. La cererea tatei, doamna pastor Alice Parker a ţinut o slujbă ecumenică, pentru toate confesiunile. Tot ea ţinuse slujba de la înmormântarea mamei. Chiar dacă doamna pastor Alice nu s-a lungit deloc, eu tot am avut timp să-mi pun gândurile în ordine. O parte dintre ele aveau legătură cu aurul, dar cele mai multe se învârteau în jurul şopronului. Domnul Bowditch împuşcase ceva – pe cineva – acolo şi emoţia l-a ucis. Sigur, nu imediat, dar eram convins că asta fusese cauza.

La slujba din capelă şi la cimitir au participat: George Reade, Charles Reade, Melissa Wilcox, doamna Althea Richland, un domn avocat, pe nume Leon Braddock, şi Radar, care a dormit pe parcursul întregii slujbe şi a luat cuvântul o singură dată, lângă mormânt: a scos un urlet prelung când sicriul a fost coborât în groapă. Sunt convins că vi se pare deopotrivă siropos şi de necrezut ce vă spun eu aici. Însă aşa a fost.

Melissa m-a îmbrăţişat şi m-a pupat pe obraz. Mi-a zis să-i dau un telefon dacă simt nevoia să vorbesc cu cineva şi i-am spus că aşa voi face.

Ne-am întors încet până în parcare – tata, avocatul şi cu mine, care o ţineam pe Radar în lesă. Lincolnul lui Braddock era chiar lângă Chevroletul nostru mult mai modest. În apropiere, la umbra unui stejar cu frunze care începuseră să ruginească, era o băncuţă.

— Ce-ar fi să stăm puţin acolo? ne-a întrebat Braddock. Am ceva destul de important să vă spun.

— O secundă, am zis eu. Mergeţi mai departe.

N-o scăpasem din ochi pe doamna Richland, care se întorsese să se uite după noi, tot cu mâna pavăză la ochi, aşa cum făcea mereu pe Sycamore Street. Când ne-a văzut că ne îndreptăm spre maşini – cel puţin, impresia asta i-am dat-o – s-a urcat în automobilul ei şi a plecat.

— Abia *acum* putem să ne aşezăm acolo, am zis eu.

— Să înţeleg că doamna aceea este cam indiscretă, a spus Braddock. Erau prieteni?

— Nu, dar domnul Bowditch zicea că îşi vâră nasul peste tot, şi avea dreptate.

Ne-am aşezat pe bancă. Domnul Braddock şi-a pus servieta diplomat pe genunchi şi a deschis-o.

— Te-am anunţat că vom avea o discuţie profitabilă şi sper să fii de acord atunci când ai să auzi ce am să-ţi spun.

A scos un dosar din servietă şi din dosar a scos un teanc subţire de hârtii prinse cu o agrafă aurie. Titlul care se putea citi pe prima pagină era: **TESTAMENT.**

Tata a început să râdă.

— Pe bune? I-a lăsat ceva lui Charlie?

— Vă înşelaţi oarecum, i-a spus Braddock. I-a lăsat *absolut tot* lui Charlie.

Atunci, fără să-mi dau seama că sunt obraznic, eu am zis prima chestie care mi-a venit la gură:

— Faceţi mişto de mine!

Braddock mi-a zâmbit şi a clătinat din cap:

— Nu fac niciun mişto, sau, cum zicem noi, avocaţii: *nullum cacas statum.* Ţi-a lăsat şi casa, şi terenul. Un teren destul de mare, care se poate vinde pe o sumă din cel puţin şase cifre. Aproape *şapte,* dacă luăm în considerare valoarea proprietăţilor din Popasul Santinelei. De asemenea, îţi aparţin şi toate bunurile din casă. Plus un autoturism, care acum se află într-un garaj din Carpentersville. Şi, evident, câinele.

Acum s-a aplecat şi a mângâiat-o pe Radar. Bătrânica a ridicat ochii la el, după care şi-a culcat la loc capul pe labă.

— Adevărat? a întrebat tata.

— Avocaţii nu mint niciodată, i-a răspuns Braddock.

După care s-a gândit mai bine şi a adăugat:

— Nu în chestiuni ca aceasta.

— Şi nu există nicio rudă care să conteste testamentul?

— Asta o vom afla atunci când îl vom pune în executare, dar domnul Bowditch susţinea că nu are pe nimeni.

— Adică… adică am voie să intru în casă? am întrebat eu. Mai am o groază de lucruri acolo. Mai mult haine, dar şi… hm…

Nu mai ştiam ce aş mai fi avut la casa de la numărul 1 de pe Sycamore Street. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la ce făcuse domnul Bowditch la începutul lunii, când eu eram la şcoală. Poate că îmi schimbase viaţa fără ca eu s-o ştiu, pentru că dădeam un extemporal la istorie chiar în momentul ăla sau aruncam la coş în sala de sport. Însă nu la aur mă gândeam eu atunci. Şi nici la şopron, şi nici la pistol, şi nici la caseta din casetofon. Încercam doar să pricep că acum sunt (sau voi fi, foarte curând) proprietar al casei din vârful Sycamore Street Hill. Şi de unde toată pleaşca asta pe capul meu? Doar pentru că, într-o după-amiază foarte răcoroasă de aprilie, se întâmplase să o aud pe Radar urlând în curtea din spatele casei căreia puştii îi ziceau „Casa lui Psycho”.

Avocatul vorbea în continuare. Şi am fost nevoit să-l rog să o ia de la început.

— Normal că ai voie să intri. La urma urmei, e casa ta – numai şi numai a ta. Bine, aşa o să fie imediat ce va fi pus în executare testamentul.

A vârât documentul înapoi în dosar, a pus dosarul înapoi în servietă, a închis servieta şi s-a ridicat de pe bancă. A scos o carte de vizită din buzunar şi i-a întins-o tatei. După care – poate aducându-şi aminte că nu tata era legatarul testamentar al proprietăţii care valora o sumă de şase cifre (spre *şapte)* – mi-a dat şi mie una.

— Să mă sunaţi dacă aveţi vreo întrebare şi evident că vom ţine legătura. Voi cere să se urgenteze toate procedurile, dar tot s-ar putea să dureze vreo şase luni. În orice caz, felicitări, tinere!

Şi eu, şi tata am dat mâna cu el şi ne-am uitat cum pleacă în Lincolnul lui de fiţe. În mod normal,

tata nu prea înjură (spre deosebire de domnul Bowditch, care zicea şi *ce naiba* sau *fir-ai tu să fii* atunci când îmi cerea solniţa), dar atunci, înainte să ne ridicăm de pe banca de sub stejar, a făcut o excepţie:

— Ei, fir-aş eu al dracu'!

— Corect, am zis eu.

9

Când am ajuns acasă, tata a scos două cutii cu Cola din frigider. Le-am ciocnit. Am băut.

— Cum te simţi, Charlie?

— Habar n-am. Încă nu reuşesc să înţeleg ce se întâmplă.

— Crezi că mai are ceva la bancă, ori l-or fi lăsat complet lefter cheltuielile cu spitalizarea şi tratamentul?

— Nu ştiu.

Dar ştiam. La banca Citizens nu mai avea prea mult, poate vreo două mii de dolari, dar era găleata aia cu aur de la etaj şi poate mai era ceva şi în şopron. Pe lângă ce o mai fi fost acolo.

— Oricum nu contează, a zis tata. Proprietatea aia e aur curat.

— Da, aur curat.

— Dacă totul merge bine, nu mai trebuie să ne facem griji cu taxele de facultate.

Şi a scos un oftat foarte lung şi sonor de uşurare.

— Parcă mi s-a luat un bolovan de pe inimă.

— Cu condiţia să o vindem, am spus eu.

Mi-a aruncat o privire ciudată.

— Adică zici că vrei s-o păstrezi? Să intri în pielea lui Norman Bates şi să locuieşti în Casa lui Psycho?

— Nu mai seamănă cu o casă bântuită, tată.

— Ştiu. Ştiu. Ai făcut o treabă excelentă acolo, chiar că arată bine acum.

— Mai am până să termin. Speram să o şi zugrăvesc până vine iarna.

Tot se mai uita la mine în felul ăla neobişnuit – cu capul uşor înclinat într-o parte, cu fruntea puţin încreţită.

— Valoare are terenul, Chip, nu casa.

Voiam să-l contrazic – mă îngrozea până şi simplul gând că ar putea să fie demolată casa de pe Sycamore Street, numărul 1, şi nu din cauza tuturor secretelor din ea, ci pentru că o mare parte din domnul Bowditch încă era înăuntru –, dar nu am spus nimic. Oricum n-ar fi avut niciun rost. Nici nu aveam bani de zugrăvit până la punerea în executare a testamentului şi nu mai aveam cui să vând aurul. Mi-am terminat Cola.

— Aş vrea să mă duc până acolo şi să-mi iau hainele. Te superi dacă o las pe Radar cu tine?

— Deloc. Doar o să stea cu noi de acum înainte, da? Până…

A ridicat cu tristeţe din umeri şi n-a mai terminat ce avea de spus. Nici nu era nevoie.

— Da. Până.

10

Primul lucru pe care l-am văzut a fost poarta deschisă. Credeam că o închisesem, dar nu mai ţineam minte. Am mers în spate, am început să urc treptele… şi m-am oprit pe a doua. Şi uşa de la bucătărie era deschisă şi pe aia *ştiam* că o închisesem. O închisesem şi o încuiasem. Am urcat restul treptelor şi am văzut că da, o încuiasem: lemnul din jurul clanţei era făcut ţăndări şi broasca fusese parţial smulsă din cadru. Nici nu m-am gândit că persoana care spărsese uşa mai putea să fie înăuntru; pentru a doua oară în acea zi eram mult prea şocat ca să mai pot gândi cum trebuie. Nu-mi amintesc decât că eram bucuros că o lăsasem pe Radar la mine acasă. Era prea bătrână şi prea plăpândă ca să mai poată face faţă şi altor emoţii.

CAPITOLUL 10

DEZASTRUL. DOAMNA RICHLAND. FERPAHOŢII. POVESTEA DE PE CASETĂ. ÎN ŞOPRON. POVESTEA DE PE CASETĂ. PARTEA A DOUA.

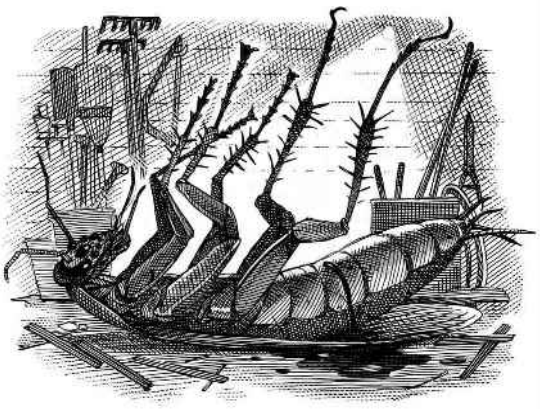

1

Toate dulapurile din bucătărie fuseseră deschise, iar oalele şi tigăile fuseseră împrăştiate peste tot pe linoleum. Aragazul fusese tras de lângă perete şi uşa cuptorului era deschisă. Conţinutul cutiilor – ZAHĂR, FĂINĂ, CAFEA, FURSECURI – zăcea vărsat pe blat, însă cea care conţinuse bani era goală. Şi primul meu gând a fost: Pusesem banii şi biluţele din aur în seif în urmă cu câteva luni. Canapeaua extensibilă din living – pe care o strânsesem, deoarece domnul Bowditch nu mai avea nevoie de ea – fusese răsturnată şi pernele de pe ea fuseseră sfâşiate. La fel păţise şi fotoliul domnului Bowditch. Câlţii din căptuşeală erau peste tot.

La etaj, lucrurile stăteau şi mai rău. N-a trebuit să deschid dulapul ca să-mi iau hainele, pentru că erau aruncate peste tot în camera pe care o folosisem. Şi pernele mele fuseseră tăiate, la fel şi salteaua. Acelaşi lucru, şi în dormitorul cel mare, numai că acolo fusese spintecat şi tapetul, din care acum

atârnau fâşii lungi. Uşa de la şifonier era deschisă, hainele erau aruncate într-un morman pe podea (buzunarele de la pantaloni fuseseră întoarse pe dos) şi se vedea seiful. Avea o mulţime de zgârieturi pe lângă clanţă, şi mai multe pe mecanismul cu cifru, dar rezistase în faţa hoţilor care încercaseră din răsputeri să-l spargă. Ca să fiu sigur, am format cifrul şi l-am deschis. Totul era la locul lui. L-am închis, am rotit mecanismul şi am coborât la parter. M-am aşezat pe canapeaua pe care dormise domnul Bowditch şi, pentru a treia oară în anul acela, am sunat la Urgenţe. După care l-am sunat pe tata.

2

Mi-am dat seama că trebuia neapărat să fac ceva înainte de venirea tatei şi, cu atât mai mult, înainte de apariţia poliţiei. Dacă tot voiam să mint, trebuia ca minciuna mea să ţină. Aşa că m-am ocupat de aspectul ăsta şi apoi am ieşit în curte să aştept. Tata a venit cu maşina şi a lăsat-o lângă trotuar. M-am bucurat că n-o adusese pe Radar; dezastrul din casa ei ar fi supărat-o şi mai mult şi deja trecuse prin multe necazuri şi schimbări.

Tata a dat o raită pe la parter, ca să constate urmările prăpădului. Eu am rămas în bucătărie, ca să pun la loc toate oalele şi tigăile. Când s-a întors, m-a ajutat să împing aragazul lângă perete.

— Sfinte Sisoe! Tu ce crezi, Charlie?

I-am zis că nu ştiu, dar ştiam. Însă nu ştiam cine.

— Vrei să aştepţi tu poliţia, tată? Mă duc până vizavi. Doamna Richland e acasă. I-am văzut maşina. Vreau să vorbesc cu ea.

— Doamna aia care-şi bagă nasul peste tot?

— Aia.

— N-ar trebui să-i laşi treaba asta în seama poliţiştilor?

— Dacă a văzut ceva, o să le spun să discute cu ea.

— Puţin probabil, că doar a fost şi ea la înmormântare.

— Tot vreau să vorbesc cu ea. Poate a văzut ceva înainte.

— Nişte tipi care studiau locul?

— Poate.

Nici n-a fost nevoie să ajung până la uşa doamnei, deoarece se afla deja la postul ei de observaţie, în capătul aleii.

— Bună, Charlie! S-a întâmplat ceva? Tatăl tău se grăbea foarte tare. Şi unde-i câinele?

— La noi acasă. Doamnă, Richland, cineva a spart uşa şi a distrus casa domnului Bowditch în timp ce noi eram la înmormântare.

— Dumnezeule mare, serios? a exclamat doamna, ducându-şi speriată mâna la piept.

— Aţi văzut pe cineva pe aici? În ultimele două zile, să zicem? O persoană care să nu fie de pe strada asta? Un străin?

S-a gândit.

— Păi… nu prea cred. Doar curierii obişnuiţi – ăia de la Federal Express, de la UPS –, omul care vine să se ocupe de gazonul familiei Houton… Cred că-i costă o *groază* de bani… Poştaşul cu camioneta aia mică… Cât de grav e? Au furat ceva?

— Încă nu ştiu prea multe. S-ar putea ca poliţiştii să dorească…

— Să discute cu mine? Bineînţeles! Cu multă plăcere! Dar dacă s-a întâmplat când noi eram la înmormântare…

— Mda, ştiu. Vă mulţumesc oricum.

Şi am vrut să plec.

— *Am văzut* totuşi un omuleţ caraghios care vindea abonamente la nu ştiu ce reviste, a spus dintr-odată doamna Richland. Numai că asta s-a întâmplat înainte să moară domnul Bowditch.

M-am întors cu faţa la ea.

— Pe bune?!

— Da. Probabil că tu erai la şcoală. Avea o tolbă ca alea pe care le purtau poştaşii pe vremuri. Şi pe tolbă era un abţibild pe care parcă scria SERVICIUL ABONAMENTE AMERICA şi înăuntru avea tot felul de exemplare pe care le

împărţea gratis ca să te convingă să te abonezi – avea *Time, Newsweek, Vogue* şi alte câteva. I-am zis că nu am nevoie de reviste, pentru că citesc tot ce vreau de pe internet. Este mult mai convenabil, nu crezi? Şi mult mai ecologic, fără toate hârtiile alea aruncate la gropile de gunoi.

Probabil că hârtia se recicla – sau aşa ar fi trebuit –, dar pe mine nu mă interesau atunci avantajele ecologice ale publicaţiilor online.

— S-a mai dus şi la alte familii de pe stradă?

Speram să-mi poată răspunde. Şi nu m-am înşelat. Normal că mi-a răspuns.

— La mai multe. Cred că s-a dus şi la domnul Bowditch, dar nu i-a deschis. Cred că se simţea prea rău. Sau… mi se pare că nu-i prea plăceau musafirii, nu-i aşa? Habar n-ai cât mă bucur că te-ai împrietenit cu el. Şi tare rău îmi pare că s-a dus. Despre animalele care ne părăsesc zicem că trec dincolo de curcubeu. Tare mult îmi place metafora asta. Ţie nu?

— Da, e drăguţă.

Nu puteam s-o sufăr.

— Presupun că şi câinele lui o să traverseze curând podul curcubeului, sărmanul de el, atât de slab e şi i s-a albit tot botul. Îl păstrezi?

— Pe Radar? Sigur că da.

Nu m-am mai ostenit să-i spun că Radar e fată.

— Cum arăta individul ăla cu revistele?

— Cum să-ţi zic eu… era doar un omuleţ ridicol care mergea şi vorbea caraghios. *Ţopăia*, aşa cum fac copiii, şi când i-am spus că nu vreau nicio revistă, mi-a zis *în regulă,* dar cu accent de englez. Dar până atunci vorbise normal, ca un american sadea, ca tine şi ca mine. Crezi că el a spart casa? Nu mi s-a părut deloc periculos. Un omuleţ ridicol care vorbea caraghios. A, şi se hlizea cam tot timpul. Făcea *ha-ha*.

— Ha-ha?

— Da. Nu râdea cum se râde, făcea doar aşa: *ha-ha*. „Şaptezeci la sută reducere faţă de preţul de la stand, stimată doamnă, ha-ha.” Şi era prea mărunt

pentru un bărbat în toată firea. Cam de înălţimea mea, aşa era. Crezi că el a fost?

— Probabil că nu, am spus eu.

— Încă ceva: ţin minte că purta o şapcă cu semnul White Sox. Da, da, şi pantaloni din catifea reiată. Şi şapca avea un cerc roşu în faţă.

3

Voiam să mă apuc de curăţenie, dar tata a spus că trebuie să aşteptăm poliţia.

— Probabil vor dori să strângă ceva probe sau să facă poze.

Poliţiştii au apărut cam după zece minute, cu o maşină de patrulare şi un sedan fără însemne. Tipul care a venit cu sedanul avea părul alb şi ditamai burdihanul. Ni s-a prezentat (detectiv Gleason) şi ni i-a prezentat şi pe cei doi poliţişti în uniforme (Witmark şi Cooper). Witmark avea o cameră video, Cooper avea o casetă, cam cât o cutie pentru sendvişuri, în care eu credeam că se află toate ustensilele pe care le foloseau la strângerea probelor.

Detectivul Gleason a inspectat daunele cu o lipsă evidentă de interes, fluturându-şi din când în când poalele sacoului în carouri, ca pe nişte aripi de găină, ca să-şi tragă mai sus betelia pantalonilor, care se încăpăţâna să stea sub burta imensă. După mintea mea, nu mai avea decât unul sau doi ani până urma să primească în dar un ceas de aur sau o undiţă, de la colegii care îi vor organiza petrecerea de pensionare. Deocamdată însă, era obligat să-şi facă datoria.

I-a ordonat lui Witmark să filmeze livingul şi l-a trimis pe Cooper la etaj. Ne-a pus câteva întrebări (de fapt, le-a adresat mai mult tatei, cu toate că eu descoperisem spargerea) şi şi-a notat răspunsurile noastre într-un carneţel. Apoi a închis carneţelul, l-a îndesat în buzunarul interior al sacoului sport şi şi-a mai săltat o dată pantalonii.

— Mda, au fost „ferpahoţii”. Am avut sute de cazuri din astea.

— Cine? l-am întrebat eu.

M-am uitat la tata şi mi-am dat seama că el deja ştie. Poate chiar din momentul în care ajunsese aici şi aruncase o privire în jur.

— Când a apărut în ziar anunţul despre moartea lui?

— Ieri, am spus eu. Terapeuta lui a făcut rost de formular la scurt timp după ce a murit şi eu am ajutat-o să-l completeze.

Gleason a dat din cap.

— Aha, aha, sute de cazuri din astea am avut. Hienele astea citesc ziarul, află când e înmormântarea şi nu va fi nimeni acasă. Dau spargerea şi iau tot ce li se pare lor de valoare. Să faceţi inventarul, să vedeţi ce lipseşte şi să ne aduceţi lista la secţie.

— Şi amprentele? Nu le luaţi? a întrebat tata.

Gleason a ridicat din umeri.

— Probabil au purtat mănuşi. Acum toată lumea se uită la serialele poliţiste, mai ales infractorii. În cazuri din astea, nu obişnuim să…

— Domnule locotenent!

Ăsta era Cooper, care striga de la etaj.

— E un seif în dormitorul mare!

— Bravo, aşa mai vii de-acasă, a exclamat Gleason.

Am urcat la etaj. Gleason, înaintea noastră. Se mişca îngrozitor de încet, parcă se opintea în balustradă ca să mai facă încă un pas. Când am ajuns – în sfârşit! – sus, l-am văzut că era roşu ca racul la faţă şi gâfâia al naibii de tare. Şi-a mai săltat o dată pantalonii şi a intrat în dormitorul domnului Bowditch. S-a aplecat şi s-a uitat la seif.

— Aha. Cineva a încercat să-l deschidă şi n-a reuşit.

Asta i-aş fi putut spune şi eu.

Witmark – cameramanul secţiei de poliţie – a intrat şi el şi a început să filmeze.

— Să dau cu pulbere, don' locotenent? l-a întrebat Cooper, care deja îşi deschisese cutiuţa de sendvişuri.

— Poate avem noroc, ne-a spus detectivul (dar, credeţi-mă, am ezitat mult înainte să folosesc cuvântul ăsta – „detectiv"). Şi-o fi scos tipul mănuşile ca să încerce mai multe combinaţii, când a văzut că nu-i în stare să-l forţeze.

Cooper a întins nişte pulbere neagră pe partea din faţă a seifului. O parte din particule au rămas acolo, mai multe au căzut pe jos. Altă mizerie, pe care tot eu trebuia s-o curăţ. Cooper şi-a admirat opera, după care s-a dat într-o parte ca să-i facă loc lui Gleason. Mult loc.

— E lună, a constatat el, îndreptându-se de mijloc şi trăgându-şi pantalonii cu o mişcare extrem de nervoasă.

Normal că seiful era lună – doar eu îl curăţasem după ce am sunat la Urgenţe. Poate fuseseră acolo amprentele hoţului, dar, chiar şi aşa, tot trebuia să le şterg.

— Presupun că nu ştiţi combinaţia, nu?

Tot pe tata l-a întrebat.

— Nici n-am mai intrat aici înainte. Întrebaţi-l pe Charlie. A fost îngrijitorul bătrânului.

Îngrijitor. Descrierea era destul de exactă, dar tot mi s-a părut aiurea. Poate unde cuvântul ăsta se folosea mai ales pentru adulţi.

— N-am nici cea mai vagă idee, am zis eu.

— Îhî, a mârâit Gleason, aplecându-se din nou la seif, dar fără să mai zăbovească în faţa lui, de parcă nu mai prezenta niciun interes pentru el. Ăla care o să moştenească hardughia asta trebuie neapărat să-şi angajeze un lăcătuş. Dacă ăsta n-o să se descurce, atunci un tip care se pricepe la explozibili. Ştiu vreo doi la pârnaia Stateville.

Şi a râs singur.

— Poate nici nu-i mare lucru acolo. Nişte acte vechi, poate nişte butoni. Mai ţineţi minte câtă zarvă s-a făcut în legătură cu seiful lui Al Capone?

Geraldo Rivera[52], chiar că a făcut-o de oaie cu ocazia aia. În fine, să veniţi la secţie, domnule Reade, să întocmim procesul-verbal.

Tot cu tata vorbea. În perioada aia, au fost momente când înţelegeam foarte bine de ce se supără atât de tare femeile.

4

Noaptea aia mi-am petrecut-o în camera mică de oaspeţi de la parter. Acolo, mama îşi amenajase biroul de acasă şi atelierul de cusut, pe vremea când trăia, şi nu am schimbat absolut nimic în anii de beţie ai tatei. A rămas un fel de muzeu al nostru. Cam la şase luni după ce s-a lăsat de băutură, tata (cu ajutorul meu) a transformat camera aia în dormitor. Câteodată dormea Lindy acolo, când se întâmpla să rămână la noi până mai târziu; şi, de vreo două ori, nişte foşti alcoolici cu care lucra tata – pentru că membrii AA trebuie să se ajute între ei. Eu am dormit acolo în noaptea de după înmormântarea domnului Bowditch şi după ce descoperisem spargerea, pentru că nu voiam s-o oblig pe Radar să urce scara. Am întins o păturică pe jos, lângă pat, şi ea s-a făcut covrig şi a adormit imediat. Eu nu. Din cauză că patul de acolo era prea scurt pentru un tip de un metru nouăzeci şi ceva, dar şi din cauză că aveam multe lucruri la care să mă gândesc.

Înainte să sting lumina, am intrat pe Google şi am căutat Serviciul Abonamente America. Şi, da, chiar exista o asemenea firmă, numai că se chema *Servicii* – adică la plural. Sigur, diferenţa era de doar două litere şi era foarte posibil ca doamna Richland să nu fi văzut bine. Numai că acea companie pe care am găsit-o eu era una de renume, dar care funcţiona doar online. Fără comis-voiajori. Mi-a trecut prin minte că tipul ăla era un „ferpahoţ” care venise să inspecteze cartierul… însă nu ţinea, pentru că fusese acolo înainte de moartea domnului Bowditch, deci nu avusese ce ferpar să citească.

Dar credeam că acel vânzător de abonamente la reviste îl omorâse pe domnul Heinrich? Apropo, cum anume murise bijutierul? În articolul din ziar nu scria chestia asta. Nu cumva omuleţul care zicea *în regulă* cu accent englezesc şi făcea *ha-ha* îl şi torturase înainte să-l ucidă? Ca să afle de la el numele omului cu mina de aur?

M-am întors de pe partea dreaptă pe cea stângă. Mi-am dezvelit picioarele şi mi le-am acoperit la loc cu cearşaful şi pătura.

Sau poate nici n-a fost nevoie să-l tortureze. Poate domnul În-Regulă-Ha-Ha i-a promis lui Heinrich că n-o să-l omoare dacă îi spune numele.

M-am întors de pe stânga pe dreapta. Mi-am acoperit din nou picioarele dezvelite. Radar a ridicat puţin capul, a pufnit, a adormit la loc.

Şi iată altă întrebare: oare detectivul Gleason a discutat cu doamna Richland? Şi, dacă da, o fi ajuns la concluzia că domnul Bowditch fusese luat în vizor *înainte* de a muri? Sau credea că omuleţul ăla pur şi simplu studia zona ca să afle unde ar fi cel mai sigur să dea lovitura? Sau poate îşi zicea că individul nu era decât un comis-voiajor obişnuit? Sigur, presupunând că se deranjase să discute cu doamna de vizavi.

Întrebare de o mie de puncte: dacă domnul În-Regulă-Ha-Ha vrea neapărat să pună mâna pe aur, asta înseamnă că se va întoarce?

De pe dreapta pe stânga. De pe stânga pe dreapta. Picioarele afară. Pătura.

La un moment dat mi-am spus că cel mai bine ar fi să ascult caseta domnului Bowditch şi apoi am adormit. Am visat că omuleţul cu mers ţopăit mă strangula şi, când m-am trezit de dimineaţă, aveam şi cearşaful, şi pătura înfăşurate în jurul gâtului.

5

Vineri m-am dus la şcoală doar ca să nu uite doamna Silvius cum arăt, dar sâmbătă i-am spus

tatei că vreau să fac curăţenie în casa de la numărul 1. S-a oferit să-mi dea o mână de ajutor.

— Nu, nu-i nevoie. Stai aici cu Radar. Relaxează-te, e ziua ta liberă.

— Eşti sigur? Ai o mulţime de amintiri în locul ăla. S-ar putea să-ţi fie greu.

— Sunt sigur.

— În regulă, dar să mă chemi dacă începi să te simţi deprimat. Sau dacă ţi se face frică.

— Bine.

— Mare păcat că nu ţi-a spus niciodată combinaţia de la seiful ăla. Acum va trebui să chemăm pe cineva să-l spargă, că doar aşa o să aflăm ce-i înăuntru. O să mă interesez săptămâna viitoare. Trebuie să găsesc pe cineva care să cunoască vreun tip care să ştie să umble cu explozibilii. Şi care să nu fie la închisoare.

— Pe bune?

— Inspectorii constatatori au relaţii cu tot felul de persoane dubioase, Charlie. Probabil că Gleason are dreptate, probabil că acolo nu-s decât declaraţii vechi de venit – presupunând că Bowditch a completat vreuna la viaţa lui – şi nişte butoni de manşete. Dar poate mai găsim ceva care să ne explice cine naiba a fost şi cu ce s-a ocupat.

— Păi, am spus eu, gândindu-mă la pistol şi la casetofon, e o idee bună. Vezi să nu-i dai prea multe recompense lui Radar.

— Să-mi aduci medicamentele să i le dau şi pe-alea.

— Le-am adus, am zis eu. Le-am pus pe blatul din bucătărie.

— Bravo, copile! Să mă suni dacă ai nevoie de mine. Vin cât ai zice peşte.

Tare cumsecade om, tatăl meu. Mai ales de când s-a lăsat de băut. Ştiu că am mai spus-o, dar merită să repet.

6

Banda galbenă a poliţiei cu ANCHETĂ ÎN DESFĂŞURARE era băgată printre ulucile gardului. Ancheta (dacă o putem numi aşa) se încheiase odată cu plecarea lui Gleason şi a celor doi poliţişti, însă, până când nu aduceam pe cineva să repare broasca uşii din spate, mi-am spus că e mai bine să las banda aia acolo.

Am ocolit casa, dar, înainte de a intra, m-am dus până la şopron şi m-am oprit în faţa uşii. Nu se auzea nimic dinăuntru – nici râcâieli, nici bufnituri, nici miorlăieli sinistre. *Nici nu mai au de ce să se audă,* mi-am spus eu. *A omorât creatura aia care le făcea. A tras de două ori, poc-poc, şi i-a luat curentul.* Am scos inelul cu chei şi m-am gândit să le încerc pe rând, până o voi găsi pe cea potrivită. Dar l-am băgat înapoi în buzunar. Mai întâi voi asculta caseta. Şi, dacă nu-l voi auzi pe ea decât pe domnul Bowditch, cu creierii aburiţi de OxyContin şi lălăind „Home on the Range”[53] sau „A Bicycle Built for Two”[54], eu am să pic de fraier. Numai că nu prea credeam că aşa va fi. *Tot ce-ţi mai trebuie este sub pat*, îmi spusese el. Iar casetofonul sub pat fusese.

Am deschis seiful şi l-am scos de acolo – era un casetofon vechi şi negru, nu la fel de antic şi de demult ca televizorul, dar tot vechi; tehnologia avansase foarte mult. Am coborât în bucătărie, l-am pus pe masă şi am apăsat butonul de „Play”. Nu s-a auzit nimic. Doar fâşâitul benzii printre capetele de redare. Începusem să mă gândesc că era o vrăjeală – cam aşa cum a fost şi seiful lui Al Capone pe care-l pomenise Gleason –, când mi-am dat seama că domnul Bowditch n-o derulase. Era foarte posibil să fi făcut infarctul chiar în timp ce înregistra. Iar gândul ăsta mi-a dat oarece fiori. *Ce tare mă doare!* exclamase el atunci. *Parcă mă sfredeleşte un fier înroşit în foc.*

Am apăsat butonul care derula până la început. Şi a durat mult, era o bandă lungă. Când în sfârşit s-a oprit, am apăsat din nou „Play”. Au fost câteva

secunde de tăcere, după care am auzit un pocnet, urmat de respiraţia hârâită pe care o cunoşteam atât de bine. Şi domnul Bowditch a început să vorbească.

Am spus că sunt sigur că pot să spun povestea asta, dar că sunt la fel de sigur că n-o s-o creadă nimeni. Din acest moment, va începe scepticismul vostru.

7

Spune, Charlie, s-a interesat tatăl tău în legătură cu mine? Sunt convins că da. Ştiu că eu aşa aş fi făcut dacă aş fi fost în locul lui. Şi mai sunt convins că, datorită meseriei, a şi avut o mulţime de surse la dispoziţie. Dacă astfel au stat lucrurile înseamnă că a descoperit că cineva, pe nume Adrian Bowditch – poate tatăl meu, şi-o fi spus el, dar mai probabil bunicul –, a cumpărat în 1920 terenul pe care se află casa aceasta. Însă nu a fost nici tatăl meu şi nici bunicul. Eu am fost. Mă numesc Adrian Howard Bowditch şi m-am născut în 1894. Adică am în jur de o sută douăzeci de ani. Casa a fost terminată în 1922. Sau parcă în 1923. Nu mai ţin bine minte. Şi şopronul, desigur, să nu uităm de şopron. A fost construit înaintea casei. Eu însumi l-am construit.

Acel Howard Bowditch pe care-l ştii tu este un individ care evită contactul cu oamenii. Şi el, şi câinele lui… să n-o uităm pe Radar, pe care am botezat-o după un personaj dintr-un film după care s-a făcut mai târziu un serial… şi el, şi câinele lui preferă să ducă o viaţă retrasă. Însă Adrian Bowditch, aşa-zisul meu tată, a fost un mare aventurier. Casa de la numărul 1 de pe Sycamore Street din Popasul Santinelei a fost baza lui, însă era plecat în jumătate din timp. De fiecare dată când mă întorceam, schimbările petrecute în oraş mi se păreau nişte poze făcute la minut de un fotograf amator. Mi se părea fascinant, dar şi puţin demoralizant. Aveam impresia că foarte multe

lucruri din America se îndreptau într-o direcţie greşită – şi încă mi se mai pare aşa –, dar probabil nu-i nici locul şi nici momentul să discut despre asta.

În 1969 a fost ultima oară când am revenit aici purtând numele Adrian Bowditch. În 1972, la vârsta de şaptezeci şi opt de ani, am angajat un îngrijitor pe care-l chema John McKeen – un om mai în vârstă, de încredere, cu un comportament ireproşabil, şi sunt sigur că ai să găseşti informaţii despre el în arhivele oraşului, dacă eşti curios – şi am plecat în ultima călătorie. În Egipt, acolo am spus că mă duc. Însă am minţit, Charlie. Trei ani mai târziu, în 1975, m-am întors şi am pretins că aş fi fiul meu, Howard Bowditch, şi că aş avea în jur de patruzeci de ani. Chipurile, Howard a trăit cea mai mare parte a vieţii de până atunci peste hotare, împreună cu mama lui, care se înstrăinase de soţ. Întotdeauna mi-a plăcut amănuntul ăsta. Înstrăinarea mi se pare cumva mai reală decât divorţul sau decesul. Plus că este un cuvânt minunat, plin de savoare. După ce Adrian Bowditch, pasămite, ar fi murit în Egipt, eu am moştenit casa şi m-am decis să rămân aici. Nu a fost nicio îndoială în privinţa dreptului de proprietate, doar eu însumi îmi întocmisem testamentul şi îmi lăsasem şi terenul, şi locuinţa. Tare, nu?

Înainte să-ţi spun şi restul, vreau să opreşti caseta şi să te duci la şopron. Poţi să-l deschizi, pentru că ai cheile mele. Sper că încă le ai. Nimic din ce mai e acolo nu-ţi poate face vreun rău, grinzile sunt puse la loc, cu bolovanii deasupra. Isuse, ce grei au fost! Dar, dacă vrei, ia pistolul. Şi neapărat lanterna, aia din dulapul de la bucătărie. Sunt becuri acolo, dar tot ai nevoie de lanternă. Ai să înţelegi de ce. Uită-te şi vezi ce e de văzut. Nu a mai rămas mare lucru, poate chiar nimic, din creatura aia care a făcut zgomotele pe care le-ai auzit tu; dar precis mai sunt rămăşiţele celei pe care am împuşcat-o eu. Oricum, o parte din ele.

După ce bagi un ochi pe-acolo, cum ziceau trupeţii, întoarce-te şi ascultă şi restul. Du-te acum. Ai încredere în mine, Charlie. Mă bazez pe tine.

8

Am oprit banda, dar nu m-am ridicat de pe scaun. Încremenisem. Da, era nebun. Altă explicaţie nu exista, cu toate că *nu păruse niciodată nebun* înainte. Fusese complet lucid până la sfârşitul vieţii, când m-a sunat şi mi-a spus că făcuse un infarct. Da, în şopron era ceva – sau fusese – asta era mai presus de orice îndoială. Eu îl – o? – auzisem. Auzise şi Radar. Iar domnul Bowditch intrase acolo şi îl – o? – împuşcase. Dar cum să-mi spună că avea o sută douăzeci de ani? Atât de mult nu trăieşte nimeni, poate doar un om din zece milioane; şi *nimeni* nu se poate întoarce dintr-o pretinsă călătorie, susţinând că ar avea doar patruzeci de ani şi dându-se drept propriul său fiu. Chestii dintr-astea nu se întâmplă decât în poveştile fantastice.

— În basme, am spus eu cu glas tare.

Şi atât de năucit eram – atât de speriat –, că până şi sunetul propriei mele voci m-a făcut să tresar.

Ai încredere în mine, Charlie. Mă bazez pe tine.

M-am ridicat, având sentimentul că nu eu fac toate mişcările alea. Nu ştiu cum altfel să descriu ce am simţit atunci. M-am dus la etaj, am deschis seiful şi am luat revolverul de calibru .45 al domnului Bowditch. Era tot în tocul de piele, iar tocul de piele era tot ataşat de centura aia cu multe zorzoane. Mi-am pus-o şi mi-am legat cureluşele de pulpă, chiar deasupra genunchiului. M-am simţit ridicol, ca un puştiulică jucându-se de-a cucerirea Vestului. Însă, pe de altă parte, mă liniştea să-i simt greutatea, mă liniştea să ştiu că era încărcat.

Lanterna era una foarte bună, mare, cu şase baterii. Am aprins-o ca să mă conving că funcţionează, după care am ieşit şi am traversat curtea din spate până la şopron. *Iar trebuie să tund iarba asta, uite cât a crescut,* mi-am zis eu. Îmi

bubuia inima în piept. Ziua nu era prea caldă, dar mie îmi curgea transpiraţia pe obraji şi ceafă.

Am scos din buzunar inelul cu chei şi l-am scăpat pe jos. M-am aplecat după el şi m-am pocnit cu capul de uşa şopronului. Am luat inelul şi am început să examinez cheile. Pe capul rotund al uneia dintre ele era gravat, cu litere cursive: *Studebaker*[55]. Le ştiam pe alea care descuiau uşile din faţă şi din spate ale casei. Altă cheie era mai mică, poate de la o casetă veche sau de la una de valori pe care o avea la vreo bancă. Şi mai era şi o cheie Yale, care părea să se potrivească uriaşului lacăt Yale de pe uşa şopronului. Am vârât-o în el, după care m-am apucat să bat cu pumnul în uşă.

— Alo! am strigat eu.

Mă rog… mai mult am *şoptit.* În niciun caz nu voiam să mă audă doamna Richland.

— Alo, dacă eşti înăuntru, dă-te la o parte! Sunt înarmat!

Nimic. Însă eu tot în faţa uşii stăteam, cu lanterna în mână. Eram paralizat de frică. Frică de ce anume? De necunoscut, cel mai înfricoşător lucru din câte există.

Acum ori niciodată, Charlie, mi-am imaginat eu că-mi zice domnul Bowditch.

M-am forţat să răsucesc cheia în lacăt. Lacătul s-a deschis cu un pocnet mic. L-am scos dintre belciuge, am răsucit ivărul şi am agăţat lacătul de el. Am simţit o adiere prin păr. Am deschis uşa. Balamalele au scârţâit. Înăuntru era beznă. Lumina lumii de afară părea să moară imediat ce pătrundea acolo. Din înregistrare aflasem că erau becuri, cu toate că nu se vedea niciun fel de cablu electric care să intre în şopron. Am mişcat lanterna în jur şi am văzut un întrerupător în partea din dreapta a uşii. L-am apăsat şi atunci s-au aprins două becuri cu acumulatori, câte unul pe fiecare latură. Semănau cu luminile de urgenţă instalate în şcoli sau cinematografe pentru eventualitatea în care s-ar opri curentul. Şi scoteau un bâzâit înăbuşit.

Duşumeaua era din scânduri. În colţul îndepărtat din stânga erau înşirate trei grinzi, cu bolţari mari aşezaţi la capete ca să le ţină în loc. Am mutat lanterna spre dreapta şi am văzut ceva atât de hidos şi de neaşteptat, încât, în primele secunde, nici n-am putut să pricep la ce mă uit. Îmi doream să fac stânga-mprejur şi s-o iau la fugă de acolo. Însă nu puteam să mă mişc. O parte din mintea mea îşi zicea (habar n-am nici acum *care* parte din mintea mea mai putea să funcţioneze în acele prime câteva secunde) că era o glumă macabră, că era o dihanie inspirată dintr-un film de groază şi confecţionată din latex şi sârmă. Nu vedeam decât un singur cerc de lumină acolo unde glonţul găurise peretele după ce trecuse prin creatura aia la care mă uitam eu.

Părea că-i un fel de insectă, dar aproape la fel de mare cât un motan matur. Clar era moartă, că stătea cu toate picioarele în sus – şi erau multe. Şi îndoite la jumătate, ca nişte genunchi; şi pline de ţepi. Un ochi negru şi orb îi stătea căscat. Unul dintre gloanţele domnului Bowditch o nimerise drept în burtă, de unde i se revărsau maţele alea imposibil de identificat, într-un morman în formă de budincă făcută de un bucătar pasionat. Din măruntaiele alea încă ieşea un abur fin şi, atunci când altă adiere de vânt a trecut pe lângă mine (care tot împietrit în prag stăteam, cu degetul parcă sudat de butonul lanternei), alţi aburi au început să se ridice din capul lighioanei ăleia şi din toate locurile pe care nu i le acoperea carapacea. Ochiul ăla care se holba în sus s-a năruit dintr-odată, iar în locul lui a rămas o orbită goală care părea să se uite la mine. Am scos un ţipăt sugrumat, închipuindu-mi că va învia. Dar nu. Era moartă, cât se poate de moartă. Şi se descompunea, iar aerul curat grăbea procesul ăsta.

M-am forţat să fac un pas înainte. În mâna stângă ţineam lanterna, cu care luminam hoitul lighioanei. Pistolul îl aveam în dreapta. Nici măcar nu ţineam minte să-l fi scos din tocul lui.

După ce bagi un ochi pe-acolo, cum ziceau trupeţii…

Presupuneam că voia să spună după ce m-am uitat în jur. Nu-mi doream deloc să mă îndepărtez de uşă, dar m-am silit s-o fac. Corpul meu a făcut-o mecanic, fără să mai stea la discuţii, pentru că voia să bage un ochi pe-acolo. În vreme ce mintea îmi tot bolborosea incoerent, cuprinsă de groază, stupoare şi neîncredere. M-am îndreptat spre grinzile cu bolţarii pe ele. M-am poticnit de ceva, am îndreptat lanterna în jos şi am scos un ţipăt de dezgust. Era un picior de insectă, mai bine spus ce mai rămăsese din el; l-am recunoscut după ţepii de la articulaţia genunchiului. Nu-l lovisem prea tare, plus că eram încălţat cu tenişi, dar îl rupsesem în două. M-am gândit că îi aparţinea lighioanei pe care o auzisem eu la început. Murise acolo şi doar atât mai rămăsese din ea.

Parcă-l şi auzeam pe tata îndemnându-mă: *Hai, Charlie, ia un picioruş!* Şi-l vedeam întinzându-mi un copănel prăjit de pui. *E cel mai bun din lume!*

Am început să icnesc şi mi-am acoperit gura cu podul palmei până mi-a trecut starea de vomă. Dacă gândacul ăla mort ar fi emanat un miros urât, sunt convins că n-aş fi reuşit să mă abţin, dar parcă nu mai mirosea a nimic, poate din cauză că se descompusese aproape de tot.

Cam bănuiam eu ce anume acopereau grinzile şi bolţarii. Şi nu m-am înşelat. Era o gaură în duşumea, cu diametrul de aproximativ un metru şi jumătate. În primul moment mi-am zis că acolo fusese un puţ pe vremea când oraşul nu avea apă curentă; dar m-am uitat cu lanterna printre două grinzi şi am văzut nişte trepte înguste, din piatră, care coborau în spirală. Din adâncurile cufundate în beznă se auzeau foşnete şi scârţâieli şi un fel de chiţăieli înfundate. Am surprins cu coada ochiului o mişcare şi am înlemnit instantaneu. Alte gângănii din alea uriaşe… şi vii. Fugeau de lumina lanternei şi mi-am dat brusc seama că ştiu ce sunt: gândaci de bucătărie. Sigur, erau uriaşi, nu de dimensiuni normale; dar, când dădeau de lumină, se purtau la

fel ca oricare gândac de bucătărie: fugeau cât îi ţineau picioarele.

Domnul Bowditch acoperise gaura care ducea cine ştie unde (sau *la ce)*, însă ori lucrase de mântuială – chestie care nu-i stătea în fire – ori gândacii reuşiseră, de-a lungul timpului, să împingă într-o parte una sau mai multe din grinzile alea. Cam în cât timp s-o fi făcut? Din 1920 şi până acum? Tata s-ar fi stricat de râs auzind o asemenea aiureală, dar tata nu văzuse niciodată un gândac mare cât un motan. M-am pus într-un genunchi şi am luminat mai bine printre grinzi. Nu se vedea niciun gândac uriaş acolo, presupunând că fuseseră într-adevăr. Nu se vedeau decât treptele care coborau şi tot coborau în spirală. Şi atunci mi-a venit o idee – o idee trăsnită. Dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea mai logică. Aveam în faţa ochilor vrejul de fasole al lui Jack, versiunea domnului Bowditch. Vrejul ăsta cobora, nu urca. Dar tot aur mult se găsea la capătul lui.

Eram convins de asta.

9

M-am dat înapoi foarte încet, am stins becurile cu acumulatori şi am îndreptat pentru o ultimă oară lumina lanternei spre hidoşenia aia care zăcea lângă perete. Iar ieşeau aburi din ea şi se simţea *acum* şi un miros, un miros ca de sirop de mentă. Aerul curat chiar o făcuse harcea-parcea.

Am închis uşa, i-am pus lacătul şi m-am întors în casă. Am băgat lanterna înapoi în dulap şi arma înapoi în seif. M-am uitat la găleata cu aur, numai că nu am mai simţit niciun fel de dorinţă de a-mi vârî mâinile în ea. Oricum, nu în ziua aia. Dacă mi le-aş fi vârât prea adânc, dacă mi le-aş fi vârât până la fund şi aş fi pipăit un picior ţepos de gânganie uriaşă?

Am reuşit să ajung până la scară, dar atunci mi s-au înmuiat picioarele şi a trebuit să mă agăţ de balustradă, ca să nu mă dau de-a berbeleacul până

jos. M-am aşezat pe treapta de sus. Tremuram din toate încheieturile. După câteva minute, m-am mai liniştit şi am putut să cobor până la parter, dar agăţându-mă de balustradă, aşa cum făcea domnul Bowditch. M-am prăbuşit pe un scaun de la masa din bucătărie şi m-am uitat lung la casetofon. O parte din mine voia să scoată caseta din el, s-o spargă, să-i rupă banda cafenie în bucăţi cât mai mici şi să le arunce la coşul de gunoi. Însă nu am făcut-o. Nu am putut s-o fac.

Ai încredere în mine, Charlie. Mă bazez pe tine.

Am apăsat butonul „Play" şi, preţ de o clipă, am avut senzaţia că domnul Bowditch este chiar lângă mine. Şi că vede cât de înspăimântat sunt – cât de şocat – şi că vrea să mă liniştească. Să mă facă să uit de ochiul năruit al insectei ăleia enorme şi de orbita goală cu care se holba la mine. Şi să ştiţi că a mers – cel puţin o vreme.

10

Sunt doar gândaci şi nu-s deloc periculoşi. Lumina puternică îi goneşte imediat. Dacă nu ai început să zbieri şi n-ai dat bir cu fugiţii când l-ai văzut pe ăla împuşcat de mine – şi nu cred că ai făcut-o, nu aşa s-ar fi purtat băiatul pe care-l ştiu eu – înseamnă că te-ai uitat printre grinzi şi ai văzut puţul şi treptele care duc în jos. Se mai întâmplă să ajungă până sus unii dintre gândacii ăia, dar numai atunci când se încălzeşte vremea. Nu ştiu de ce, pentru că aerul pe care-l respirăm noi e otrăvitor pentru ei. Încep să putrezească şi atunci când sunt captivi sub grinzile alea, dar tot încearcă să le împingă atât cât pot ei. Să fie vreo ultimă dorinţă izvorâtă din instinctul de conservare? Cine ştie? În anii din urmă n-am mai avut atâta grijă ca pe vremuri şi n-am mai pus aşa cum trebuie stavila aia peste puţ… de fapt, am început să fiu delăsător de vreo cinci ani… delăsător în multe privinţe… şi uite că doi gândaci au ajuns la suprafaţă. Au trecut mulţi, foarte mulţi ani de când nu s-a mai întâmplat

aşa ceva. Cel pe care l-ai auzit tu astă primăvară a murit de unul singur; n-au mai rămas din el decât un picior şi o antenă. Celălalt… ce să zic… ştii şi tu. Dar nu sunt periculoşi. Nu te muşcă.

Eu numesc locul ăla „puţul lumilor”, după o povestioară de groază de pe vremuri, scrisă de un individ pe care-l cheamă Henry Kuttner[56], numai că nu pot spune că am găsit gaura aia. Pur şi simplu am căzut în ea.

Îţi spun tot ce pot să-ţi spun, Charlie.

Eu, Adrian Bowditch, m-am născut în Rhode Island şi, cu toate că eram bun la matematică şi îmi plăcea să citesc… după cum bine ştii… nu mi-a plăcut şcoala şi nu mi-a plăcut nici tatăl meu vitreg, care obişnuia să mă bată ori de câte ori avea vreun necaz. Şi necazurile se ţineau scai de el, pentru că avea viciul băuturii şi nu reuşea să rămână într-o slujbă mai mult de câteva luni. La şaptesprezece ani am fugit de acasă şi m-am dus în nord, în Maine. Eram un flăcău voinic şi aşa am putut să mă angajez într-o echipă de lucrători forestieri, cu care am plecat în comitatul Aroostook. Asta s-a întâmplat în 1911, anul în care Amundsen a ajuns la Polul Sud. Mai ţii minte că ţi-am spus că am fost un simplu tăietor de lemne? Chiar ăsta-i adevărul.

Şase ani am muncit în echipa aia. Apoi, în 1917, la noi în tabără a venit un soldat care ne-a informat că aceia dintre noi care suntem sănătoşi şi în formă suntem obligaţi să ne ducem la poşta din Island Falls ca să ne înrolăm în armată. M-am urcat într-o remorcă, împreună cu mai mulţi tineri, însă nu aveam deloc intenţia să alimentez şi eu maşinăria de război care duduia pe undeva prin Franţa. Mi-am zis că maşinăria aia avea destul sânge de supt şi fără al meu, aşa că mi-am luat rămas-bun de la băieţii aşezaţi la coadă în faţa biroului de recrutare şi m-am urcat într-un marfar care se ducea către vest. Aşa am ajuns în Janesville, nu departe de locul unde ne aflăm noi acum, şi m-am angajat într-o echipă de tăietori de lemne. Când echipa şi-a

terminat treaba acolo, am plecat în Comitatul Santinelei, care acum se cheamă comitatul Arcadia. Comitatul nostru.

Nu era prea mult de lucru acolo pentru un tăietor de lemne şi m-am gândit să plec mai departe, poate să mă duc în Wyoming sau Montana. Să ştii, Charlie, că viaţa mea ar fi fost cu totul alta dacă aş fi făcut-o. Aş fi trăit un număr normal de ani şi noi doi nu ne-am fi întâlnit niciodată. Dar, când am ajuns în Buffington – acolo unde acum e rezervaţia forestieră – am văzut un afiş pe care scria ANGAJĂM TOPOGRAF. Şi, dedesubt, mai erau câteva cuvinte care păreau că mi se adresează mie personal: CERINŢE: SĂ ŞTIE SĂ CITEASCĂ HĂRŢILE ŞI SĂ CUNOASCĂ PĂDURILE.

Am intrat în biroul local şi, după ce am descifrat câteva hărţi – latitudine, longitudine, curbe de nivel şi alte elemente de felul ăsta – am primit slujba. Măi, băiete, m-am simţit atunci de parcă-l apucasem pe Dumnezeu de picior. Băteam pădurile cât era ziulica de lungă, însemnam copacii şi făceam hărţi şi treceam pe ele vechile drumeaguri forestiere, că tare multe mai erau. Erau nopţi pe care mi le petreceam la câte o familie dispusă să mă găzduiască, iar în altele îmi puneam cortul sub cerul liber. Ce minunat era, minunat! Au fost multe zilele în care nu am văzut niciun om. Nu-i pentru oricine o viaţă ca asta, dar mie mi se potrivea perfect.

Şi într-o zi din toamna lui 1919 m-am urcat pe Dealul Sycamore, în locul unde atunci era Codrul Santinelei. Acolo era şi orăşelul Popasul Santinelei, dar, în realitate nu era chiar un oraş, ci mai degrabă o comună, iar Sycamore Street se termina la Pârâul Ciufulit. Podul – primul *pod – avea să fie construit abia peste vreo cinşpe ani, dacă nu şi mai mulţi. Cartierul în care ai crescut tu a apărut abia după Al Doilea Război Mondial, atunci când s-au întors acasă soldaţii noştri.*

În ziua aia mergeam prin pădure, chiar pe unde acum e curtea mea din spate. Îmi croiam drum

printre arbuştii pitici şi printre tufe şi căutam un drum forestier vechi, care trebuia să fie pe acolo. Nu mă gândeam decât că tare bine mi-ar prinde un pahar şi mă tot întrebam unde naiba aş putea să beau ceva în cătunul ăla. Şi am căzut. Dintr-odată. Acum mergeam liniştit la soare şi, în secunda următoare, mă prăbuşeam în puţul lumilor.

Dacă te-ai uitat cu lanterna printre grinzile alea, îţi dai seama ce noroc am avut că n-am murit atunci. Nu-i niciun fel de balustradă şi treptele sunt înguste şi coboară în spirală în hăul ăla adânc de vreo cincizeci şi cinci de metri. Pereţii sunt din piatră, ai văzut? Piatră foarte veche. Dumnezeu ştie cât de veche. Unele dintre blocurile alea de piatră s-au desprins şi s-au rostogolit până la fund. În ultimul moment, am întins instinctiv mâna şi m-am agăţat de marginea uneia dintre găurile alea. Nu cred că avea mai mult de zece centimetri lăţime, poate doar şapte, dar am reuşit să mă apuc bine de ea. M-am tras uşurel în sus, sprijinindu-mă cu spatele de perete şi uitându-mă la soarele şi la cerul senin de deasupra. Cred că aveam pulsul vreo două sute şi mă tot întrebam în ce dracu' am căzut. Mi-era deja limpede că n-avea cum să fie un puţ obişnuit, că alea n-au nici trepte din piatră şi nici pereţi din blocuri tăiate tot din piatră.

După ce mi-am mai recăpătat suflul… crede-mă, nimic nu-ţi taie mai repede respiraţia decât senzaţia pe care o ai atunci când te prăbuşeşti într-un hău negru la fundul căruia te aşteaptă moartea… deci, după ce am început să respir cât de cât normal, mi-am scos lanterna de la centură şi m-am uitat în jos. N-am văzut nimic, dar am auzit nişte foşnete, deci trăia *ceva acolo. Nu m-am speriat. Pe vremea aia aveam mereu la mine şi un revolver, pentru că pădurile nu erau locuri prea sigure. Dar nu de animale trebuia să-ţi fie teamă… cu toate că atunci erau urşi prin zonele astea, mulţi urşi… ci de oameni, mai ales de ăia care făceau contrabandă cu băutură, dar nu credeam că-şi depozitaseră marfa tocmai în puţul ăla. Nu ştiam cine ar fi putut să facă*

zgomotele alea, dar eram un flăcău curios şi voiam neapărat să aflu.

Mi-am pus mai bine raniţa pe umeri, că se strâmbase când căzusem, şi am coborât. Treaptă cu treaptă, în spirală. Puţul lumilor e adânc de cincizeci şi cinci de metri şi are o sută optzeci şi cinci de trepte de înălţimi diferite. La fundul lui este un tunel cu pereţi tot din piatră… sau poate-i mai bine să-i zicem coridor, nu tunel. Este suficient de înalt, aşa că poţi merge prin el fără să fie nevoie să-ţi laşi capul în jos, Charlie. De fapt, este aproape de două ori mai înalt decât tine.

La baza treptelor era pământ tasat, dar, după ce am mers puţin… acum ştiu că au fost vreo patru sute de metri… începea o podea pavată. Foşnetele alea se auzeau tot mai tare. Parcă erau făcute de nişte foi de hârtie sau frunze uscate suflate de vânt. Curând am început să le aud de deasupra. Am ridicat lanterna şi am văzut că tavanul era acoperit aproape în întregime de lilieci atât de mari, cum nu s-au mai văzut pe lumea asta. Cu anvergura aripilor cât la vulturii-pleşuvi. Din cauza luminii, au început să se foiască şi mai tare, aşa că am lăsat urgent lanterna în jos, că nu voiam să se apuce să zburătăcească pe lângă mine. Mă lua cu tremurici, cum ar fi zis mama, numai la gândul că m-ar fi putut atinge, m-ar fi putut sufoca cu aripile alea uriaşe. N-am nimic nici cu şerpii şi nici cu cele mai multe dintre insecte, dar mi-a fost întotdeauna groază de lilieci. Fiecare, cu fobia lui, nu?

Am mers mai departe şi am tot mers cel puţin un kilometru jumate, iar lumina lanternei a început să scadă. Pe vremea aia nu se inventaseră încă bateriile Duracell, puştiule! Câteodată mai vedeam câte o colonie de lilieci deasupra mea, alteori nu vedeam nimic. M-am decis să mă întorc, ca să nu rămân în beznă. Şi, chiar atunci mi s-a părut că zăresc o rază de lumină în faţă. Am stins lanterna ca să mă asigur că nu m-am înşelat şi, da, era lumina soarelui.

Am pornit într-acolo, curios să văd pe unde am să ies. Presupuneam că urma să ajung pe malul nordic al Pârâului Ciufulit, pentru că mi se păruse că mersesem spre sud, deşi n-aveam cum să fiu sigur. Şi, tocmai pe când mă apropiam de lumina aia, am păţit ceva. Nu ştiu cum să descriu ce mi s-a întâmplat, dar trebuie să încerc, în caz că te vei hotărî să mergi pe urmele mele, ca să zic aşa. Parcă ameţisem brusc, dar nu doar asta. Parcă mă transformam într-o fantomă, Charlie, parcă puteam să văd prin trupul meu când mă uitam în jos. Nu mai aveam consistenţă. *Şi mi-aduc aminte că mi-am spus că, de fapt, chiar asta suntem cu toţii: doar nişte fantome pe pământ care încearcă să se convingă singuri că ar avea greutate şi un loc stabil în lumea asta.*

Senzaţia a durat vreo cinci secunde. Timp în care eu am continuat să merg, chiar dacă mi se părea că nu mai sunt cu adevărat acolo. Apoi mi-a trecut şi am ajuns la capătul tunelului… cred că am mai mers vreo două sute de metri… şi am ieşit. Dar nu pe malul Ciufulitului, ci pe coasta unui deal. În jos se întindea un câmp cu flori roşii, absolut superbe. Semănau cu macii, dar miroseau a scorţişoară. Atunci mi-am zis: „Cineva mi-a întins covorul roşu!" Prin câmpul cu maci trecea o potecă şi poteca asta ducea la un drum, pe marginea căruia am văzut o căsuţă… o colibă, mai degrabă… şi din hornul ei ieşea fum. În zare se vedeau turlele unui oraş mare.

Poteca dintre maci abia se mai observa, de parcă nu mai călcase nimeni pe ea de multă vreme. Mi-a tăiat calea un iepure, de două ori mai mare decât iepurii din lumea noastră. Şi s-a făcut imediat nevăzut printre flori şi ierburile înalte. Am…

Aici a fost o pauză, dar am auzit respiraţia domnului Bowditch. Mai hârâită ca niciodată. Mai greoaie. Apoi a continuat.

Asta-i o casetă de nouăzeci de minute, Charlie. Am găsit o cutie întreagă printre toate lucrurile alea îngrămădite la etajul doi. O am de pe vremea

când casetele erau la modă, la fel cum erau şi scrisorile scrise de mână şi trimise prin poştă. Aş putea să umplu patru dintre ele cu povestea mea, sau cinci, poate chiar pe toate din cutie. Pentru că am avut multe aventuri în cealaltă lume şi ţi le-aş istorisi pe toate dacă aş avea timp. Dar nu cred că am. Nu mă mai simt deloc bine din ziua când am tras la ţintă în şopron. Mă doare în partea stângă a gâtului şi durerea aia coboară pe braţ în jos, până la cot. Mă mai lasă uneori, dar apăsarea pe care o simt în piept e permanentă. Ştiu foarte bine ce înseamnă simptomele astea. În mine se pregăteşte o furtună puternică şi cred că va izbucni foarte curând. Am regrete, foarte multe regrete. Ţi-am spus odată că omul curajos ajută şi laşii fac cadouri. Mai ţii minte? Şi eu am adus daruri, însă doar când ştiam că nu am suficient curaj să dau o mână de ajutor atunci când s-a schimbat totul într-un mod realmente oribil. Mi-am spus că sunt prea bătrân, aşa că am luat aurul şi am dat bir cu fugiţii. La fel ca Jack, când a coborât iute de pe vrejul lui de fasole. Numai că el era un copil. Eu ar fi trebuit să fac ceva.

Dacă ai să te duci pe tărâmul celeilalte lumi, unde noaptea, pe cer, răsar două luni şi nu există nicio constelaţie cunoscută de astronomii de pe Pământ, trebuie neapărat să ştii anumite lucruri, aşa că ascultă-mă cu mare atenţie.

Aerul din lumea noastră este fatal pentru creaturile din lumea aceea. Mi-am dat seama de asta după ce am văzut ce păţesc gândacii şi ce a păţit un iepure pe care l-am adus odată cu mine, ca să văd ce se întâmplă cu el. Însă aerul lor nu ne face nouă niciun rău. Ba chiar aş putea spune că are un efect tonifiant.

Odinioară, oraşul acela a fost cu adevărat impunător, dar acum este un loc extrem de periculos, mai cu seamă pe timpul nopţii. Dacă te duci acolo, ai grijă să fie pe lumină şi să nu faci niciun zgomot când intri pe porţile lui. S-ar putea să ţi se pară părăsit, dar crede-mă că nu este. Îl

guvernează ceva rău şi înfiorător, iar ce se află sub el este şi mai înspăimântător. Am marcat drumul până la piaţeta din spatele palatului la fel cum marcam copacii din pădure, adică folosind iniţialele mele reale: A.B. Dacă ai să mergi pe urmele lor… şi dacă n-ai să faci niciun zgomot… n-o să ţi se întâmple nimic. Dacă n-ai să faci ce te sfătuiesc eu acum, s-ar putea să te rătăceşti în oraş şi ai să mori acolo. Crede-mă, că ştiu despre ce vorbesc. Dacă nu-mi însemnam drumul, probabil că aş mai fi şi acum acolo, mort sau cu minţile complet duse. Locul acela măreţ şi frumos de pe vremuri a devenit cenuşiu şi blestemat şi otrăvit.

Altă pauză. Hârâia şi mai tare acum, iar când a început să vorbească din nou, vocea îi suna de parcă ar fi fost nevoie de eforturi cumplite ca să poată rosti cuvintele. M-am gândit – eram aproape convins – că, în timp ce el făcea înregistrarea asta, eu eram la şcoală, fie pregătindu-mă de ora de chimie, fie chiar în laborator, încercând să determin cu cât mai multă exactitate temperatura la care fierbe acetona.

A fost şi Radar acolo cu mine, când era tânără, o căţelandră. A coborât ţopăind treptele alea din puţ înaintea mea, fără pic de teamă. Ai văzut-o cum se pune pe burtă când aude comanda culcat; *dar, de asemenea, ştie şi să nu scoată niciun sunet când îi spui* taci. *Ei, comanda asta i-am dat-o în ziua aia şi am trecut pe sub coloniile de lilieci fără să-i deranjăm câtuşi de puţin. Fata mea a trecut peste* hotarul dintre lumi, *cum îi zic eu, fără să dea vreun semn evident de nelinişte. I-a plăcut la nebunie câmpul cu flori roşii şi a ţopăit şi s-a rostogolit printre ele de parcă ar fi fost iarăşi pui. Şi a iubit-o pe bătrâna care locuieşte acum în căsuţa aia de la marginea drumului. Cei mai mulţi dintre noi – noi, oamenii care trăim în lumea asta – am fi luat-o la sănătoasa, zbierând de spaimă, când am fi văzut-o cum arată. Dar eu cred că toţi câinii simt mai degrabă sufletul şi nu iau în seamă aspectul*

exterior. Ţi se pare prea siropos ce zic? Poate, dar aşa se explică…

Stai aşa. Am luat-o pe mirişte. Nu-i bine. Nu mai am timp.

Poate o s-o iei pe Radar cu tine, probabil după ce o să bagi şi tu un ochi pe-acolo, dar mai probabil o s-o iei cu tine de la bun început. Pentru că fetiţa mea nu mai are mult de trăit. Medicamentul cel nou s-ar putea s-o ajute să coboare treptele alea multe. Dacă o să reuşească, sunt convins că aerul de dincolo o s-o revigoreze. Cel puţin, aşa sper.

Pe vremuri, în oraş s-au disputat multe întreceri de tot felul, la care veneau mii de oameni care se strângeau în piaţa aia despre care ţi-am pomenit, aşteptând să intre pe stadionul care face parte din palat… sau este o anexă a lui, cum cred că ţi se va părea ţie. Lângă piaţetă este un cadran solar imens care mi se pare mie că are un diametru de vreo treizeci de metri. Şi se roteşte, aidoma caruselului din roman. Romanul lui Bradbury[57]*. Sunt convins că el… n-are importanţă. Asta contează: Cadranul ăla solar este secretul longevităţii mele, dar să ştii că am plătit scump pentru asta. Tu nu care cumva să te urci pe el, dar, dacă ar fi să o pui pe Radar acolo…*

Aoleu, ce tare doare! Cred că acum se întâmplă. Dumnezeule!

Strângeam pumnii sub masa din bucătărie, incapabil să-mi iau ochii de la banda casetei. Prin gemuleţul casetofonului vedeam că nu mai are mult până să ajungă în locul de unde o derulasem eu.

Crede-mă, Charlie, n-aş vrea să te trimit în locul de unde provin atât de multe din ororile de pe lumea noastră. Şi nici n-am să-ţi ordon să te duci acolo. Numai că acolo e cadranul şi tot acolo e şi aurul. Iar semnele făcute de mine te vor călăuzi până la el. A.B. Atât trebuie să ţii minte.

Mi-am făcut testamentul şi ţi-am lăsat ţie casa şi terenul, dar ai grijă, pentru că nu-i un cadou. Este o povară. Din an în an îi creşte tot mai mult valoarea

şi din an în an se măresc şi toate taxele. Însă mai multă teamă, mult mai multă decât de Fisc… îmi este de… de legea aia abominabilă care permite statului să cumpere terenul tău propriu şi personal, dacă aşa are el chef… şi atunci eu… tu… noi…

Gâfâia foarte tare acum şi pe bandă se înregistraseră şi pocnetele surde făcute de gâtlejul lui uscat când se chinuia să înghită. Mi-am dat seama că mi-am înfipt unghiile în palme. A reînceput să vorbească şi mi-era limpede că face un efort colosal.

Ascultă-mă, Charlie! Poţi tu să-ţi imaginezi ce s-ar întâmpla dacă oamenii află că există o altă lume atât de aproape de ei? O lume în care pot ajunge doar coborând o sută optzeci şi cinci de trepte şi străbătând un coridor care nici doi kilometri nu are? Ce-ar fi dacă guvernanţii şi-ar da seama că au descoperit o lume nouă pe care o pot exploata în voie acum, când resursele lumii noastre sunt pe sfârşite? S-ar teme ei de insectele alea uriaşe sau le-ar fi frică nu care cumva să o trezească din somnul ei lung pe îngrozitoarea zeitate de acolo? I-ar duce mintea să înţeleagă cumplitele consecinţe ale… dar tu… dacă ţie ţi-ar sta în putere… tu ai…

Trosnete. Pocnete. Horcăieli. A reînceput să vorbească şi de data aceasta; vocea i se auzea, dar mult mai slab. Pusese pe măsuţă casetofonul cu microfonul încorporat.

Fac un atac de cord, Charlie… ştii… ţi-am zis la telefon… am un avocat. Leon Braddock, din Elgin. Şi e un portofel. Sub pat. Tot ce-ţi mai trebuie e tot sub…

Un ultim pocnet, urmat de o tăcere apăsătoare. Ori închisese dinadins aparatul, ori lovise din greşeală pe STOP. Dar eu m-am bucurat. Nu voiam să-l aud cum agonizează.

Am închis ochii şi am stat acolo preţ de… habar n-am cât. Poate un minut, poate trei. Mi-amintesc că, la un moment dat, fără să-mi deschid ochii, am lăsat mâna în jos, crezând că o să dau de Radar şi o să mă mai liniştesc când o mângâi, aşa cum se

întâmpla mereu. Numai că Radar nu era acolo. Radar era la poalele dealului, într-o casă de oameni normali, unde era şi o curte normală fără nicio groapă, fără niciun fel de puţ al lumilor.

Ce să fac? Pentru numele lui Dumnezeu, ce ar trebui să fac?

În primul şi în primul rând, am scos caseta din casetofon şi mi-am băgat-o în buzunar. Era periculoasă, poate cel mai periculos lucru de pe pământ… însă doar dacă oamenii ar fi crezut că pe ea este altceva decât delirul unui bătrân care suferă un infarct. Firește că n-ar crede aşa ceva. Doar dacă nu cumva ar…

Am făcut un efort şi m-am ridicat de pe scaun. Picioarele mă anunţau că n-ar trebui să mă bazez prea mult pe ele. M-am dus la uşa din spate. M-am uitat pe geamul ei la şopronul construit de domnul Bowditch – un mult mai tânăr domn Bowditch – peste puţul lumilor. Şi m-am uitat mult timp la el. Dacă ar intra cineva acolo…

Dumnezeule mare!

Am plecat acasă.

CAPITOLUL 11

ÎN ACEEAŞI NOAPTE. NEATENŢIA DE LA ORA DE CURS. TATA PLEACĂ. PUŢUL. CEALALTĂ LUME. BĂTRÂNA. O SURPRIZĂ NEPLĂCUTĂ.

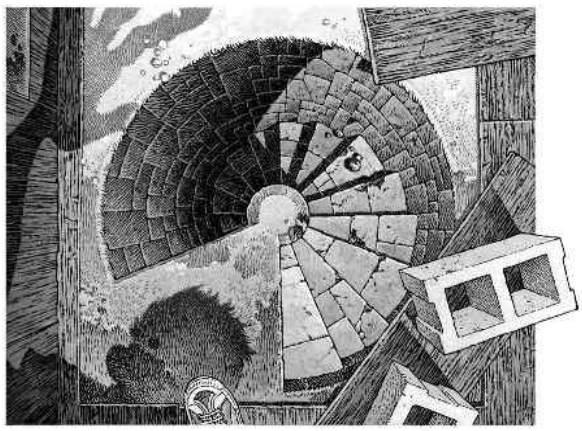

1

— S-a întâmplat ceva, Charlie?

Am ridicat ochii din carte. Reuşise să mă captiveze. Aş fi zis că nimic nu mi-ar fi putut lua mintea de la caseta pe care o ascultasem în bucătăria domnului Bowditch – şi care acum se afla la loc sigur, pe raftul de sus al dulapului meu, sub un maldăr de tricouri vechi –, dar uite că mă înşelasem. Cartea aceasta, pe care o luasem din dormitorul domnului Bowditch, mă ademenise în lumea ei. Radar dormea alături de mine, sforăind din când în când.

— Ce zici?

— Te-am întrebat dacă s-a întâmplat ceva. Abia dacă te-ai atins de mâncare şi toată seara te-ai purtat ciudat. Te gândeşti la domnul Bowditch?

— Păi, cam da.

Şi ăsta era purul adevăr, deşi nu chiar aşa cum îşi imagina tata.

— Ţi-e dor de el.

— Mi-e dor. Mult.

Am mângâiat-o pe Radar pe grumaz. Acum era câinele meu. Câinele meu, răspunderea mea.

— Nu-i nimic grav. Aşa şi trebuie. Crezi că ai să fii în regulă săptămâna viitoare?

— Sigur. De ce?

Şi atunci a scos oftatul ăla indulgent, pe care cred că doar taţii îl pot scoate.

— Mă duc la un teambuilding. Ţi-am spus despre el. Probabil că aveai altele pe cap. Plec luni de dimineaţă şi o să-mi petrec patru zile superbe în pădurile din nord. Unde ne vom pune minţile la contribuţie şi vom estima cât de mult se va putea dezvolta draga noastră Overland National Insurance în următorii zece ani. Evident, cultivându-ne încrederea în colegii noştri în tot acest timp.

— O să se servească şi băuturi?

— Da, dar eu n-o să beau. Crezi că ai să te descurci singur?

— Normal că da.

Cu condiţia să nu mă rătăcesc în ceea ce domnul Bowditch pretindea a fi un oraş extrem de periculos, guvernat de o zeitate latentă.

Şi, evident, cu condiţia să mă duc acolo.

— O să fie totul bine. Te sun dacă se întâmplă ceva.

— Mi se pare mie sau zâmbeşti? Ce-i de râs?

— Nu mai am zece ani, tată.

De fapt, eu zâmbisem pentru că mă întrebam dacă telefoanele mobile au semnal în puţul lumilor. Dar probabil că Verizon[58] încă nu-şi deschisese o filială acolo.

— Sigur n-am cum să te ajut?

Haide, spune-i! m-am îndemnat eu.

— Nu. Totul e în regulă. Cum adică să vă „cultivaţi încrederea”?

— Hai să-ţi arăt! Scoală-te de pe scaun!

S-a ridicat şi el.

— Acum, pune-te în spatele meu!

Mi-am lăsat cartea pe scaun şi m-am dus în spatele lui.

— Trebuie să avem încredere în echipă, a zis tata. Ne urcăm în copaci cu…

— În *copaci?* Adică tu te urci în copaci?

— Mă urc când sunt la teambuilding. Sigur, am alături un tip care să se asigure că nu păţesc nimic. Ne căţărăm toţi în copaci, mai puţin Willy Deegan, care are stimulator cardiac.

— Isuse! Zău, tată!

— Şi uite cum facem.

Fără să mă avertizeze, s-a lăsat să cadă pe spate, cu mâinile împreunate în dreptul mijlocului. Nu mai făceam niciun sport, dar reflexele îmi rămăseseră la fel de bune. L-am prins imediat, m-am uitat la faţa lui întoarsă şi am văzut că ţinea ochii închişi. Şi zâmbea. Îi iubeam acel zâmbet. L-am împins şi s-a îndreptat. Radar se uita nedumerită la noi. Apoi a lătrat scurt şi s-a culcat la loc.

— Trebuie să am încredere în persoana din spatele meu – probabil că Norm Richard o să fie –, dar în tine am şi mai multă încredere, Charlie. Legătura dintre noi doi este cea mai puternică.

— Super, tată! Dar, te rog eu, ai grijă să nu cazi din vreun copac. Am îngrijit deja un om care a căzut, nu mă mai simt capabil să am grijă de încă unul. Acum mă laşi să citesc?

— Sigur, citeşte liniştit.

A luat cartea de pe scaun şi s-a uitat la copertă.

— De la domnul Bowditch?

— Da.

— Am citit-o şi eu când eram de vârsta ta, poate chiar mai tânăr. Parcă-i cu un circ itinerant care vine din iad şi ajunge într-un orăşel de aici, din Illinois, nu?

— Cu un spectacol de umbre chinezeşti[59].

— Nu mai ţin minte decât că era acolo şi o ghicitoare oarbă. Absolut sinistră.

— Mda, Vrăjitoarea din Colb e sinistră cât cuprinde.

— Tu stai aici şi citeşte şi eu am să mă uit la televizor ca să-mi cangrenez mai repede creierul. Vezi doar să nu ai coşmaruri la noapte.

Dacă reuşesc să adorm, mi-am zis eu.

2

Cu toate că, de când lua medicamentul experimental, Radar poate că ar fi fost în stare să urce la etaj, m-am hotărât să mă culc tot în camera mică de oaspeţi de la parter. A venit frumuşel după mine, dovedind că se simte deja ca acasă. Mi-am scos toate hainele şi am rămas doar în chiloţi, mi-am mai pus o pernă sub cap şi am continuat să citesc. În înregistrare, domnul Bowditch spunea că există un cadran solar uriaş într-o piaţetă din spatele unui palat şi că se învârtea la fel cum se învârtea caruselul din romanul lui Bradbury şi că acela este secretul longevităţii sale. Cadranul solar îl ajutase să se întoarcă în Popasul Santinelei cu o înfăţişare atât de întinerită încât a putut să pretindă că era propriul său fiu. În *Something Wicked This Way Comes,* caruselul te îmbătrânea când se rotea înainte, dar te întinerea când o lua în sens invers. Şi a mai zis ceva domnul Bowditch, sau a vrut să zică. *Sunt convins că el… n-are importanţă.*

Oare să fi crezut el că lui Ray Bradbury îi venise ideea cu caruselul de la cadranul solar din cealaltă lume? Fireşte că era aberant gândul că poţi câştiga sau pierde ani într-un carusel pentru copii, dar şi mai absurdă era presupunerea că unul dintre scriitorii respectaţi ai Americii dăduse o raită prin locul acela. Nu-i aşa? Ce ziceţi? Doar când era foarte mic, Bradbury *a locuit* în Waukegan, adică la mai puţin de o sută zece kilometri de Popasul Santinelei. Am intrat pe Wikipedia şi m-am convins că totul nu era decât o simplă coincidenţă, dacă nu cumva făcuse o vizită în lumea cealaltă în copilărie. Sigur, cu condiţia să existe lumea aceea. În orice caz, locuia deja la Los Angeles când avea vârsta mea.

Sunt convins că el… n-are importanţă.

Mi-am însemnat pagina unde am rămas, am închis cartea şi am pus-o pe podea. Eram destul de sigur că Will şi Jim vor supravieţui aventurilor, dar probabil că-şi vor pierde inocenţa. Copiii n-ar trebui să se confrunte cu asemenea experienţe îngrozitoare. Aflasem asta pe pielea mea.

M-am ridicat din pat şi mi-am pus pantalonii.

— Haide, Rad! Mergem afară să uzi puţin iarba.

Mi s-a părut destul de vioaie şi nu mai şchiopăta deloc. De dimineaţă va fi din nou cam ofilită, dar, după ce va face puţină mişcare, va merge mai bine. Cel puţin aşa s-a întâmplat până acum. Dacă avusese dreptate doamna aia care lucra ca tehnician veterinar, probabil că situaţia asta nu va mai dura prea mult. Spusese că s-ar mira să mai trăiască până de Halloween şi mai erau doar cinci săptămâni până atunci. De fapt, chiar mai puţin.

Radar a adulmecat iarba. Eu m-am uitat la stele, căutând Centura lui Orion şi Carul Mare – că asta-i regula, nu? Toţi oamenii care se uită noaptea la cer caută Carul Mare. Domnul Bowditch spunea că sunt două luni pe cerul celeilalte lumi. Şi constelaţii necunoscute de astronomii de pe Pământ.

Imposibil. Nimic din toate astea nu există.

Şi totuşi, puţul era acolo. Şi treptele. Şi carcalacul ăla scârbos. Le văzusem cu ochii mei. Radar s-a ghemuit – graţioasă ca întotdeauna –, a făcut ce a avut de făcut, după care s-a apropiat de mine ca să-i dau recompensa. I-am oferit o jumătate de biscuit şi am dus-o în casă. Citisem multă vreme, iar tata se culcase deja. Venise momentul să fac şi eu la fel. Căţeluşa domnului Bowditch – căţeluşa mea – s-a trântit pe covoraşul ei, cu un oftat de uşurare şi un pârţâit abia auzit. Am stins lumina şi m-am uitat în tavan.

Trebuie să-i spun tatei. Trebuie să-l duc în şopron. Precis că au mai rămas resturi din gândacul ăla pe care l-a împuşcat domnul Bowditch. Şi chiar dacă nu mai sunt, oricum mai

este puţul. E mult prea grea povara asta pentru mine, trebuie să-i mărturisesc.

Şi atunci mi-am adus brusc aminte de ceva din clasa a VI-a sau a VII-a. De la cursul de istorie americană, predat de domnişoara Greenfield. Un citat din Benjamin Franklin: *Trei oameni pot ţine un secret numai dacă doi dintre ei sunt morţi.*

Oare tata era în stare să păstreze secretul ăsta? Oricât de mult îl iubeam, tot nu credeam că ar face-o. Sau că ar putea s-o facă. Alcoolicii Anonimi au o mie de sloganuri şi mottouri, iar unul dintre ele este ăsta: *doar secretele te îmbolnăvesc*. Oare i s-ar confesa lui Lindy? Sau vreunui coleg în care are încredere? Sau fratelui său, Bob – unchiul meu? Cum ar fi să-i mărturisesc totul mâine şi să-i arăt puţul ca să-i dovedesc că nu mint, şi după aia el să-i spună cuiva când e la teambuilding?

Poţi tu să-ţi imaginezi ce s-ar întâmpla dacă oamenii află că există o altă lume atât de aproape de ei?

Întrebarea asta mi-o pusese domnul Bowditch şi eu credeam că ştiu răspunsul. Lumea aceea ar fi rechiziţionată. *Cooptată* ar fi fost cuvântul folosit de profesorul meu de istorie – un tip nonconformist şi puţin cam hipiot. Casa de pe Sycamore Street, numărul 1, ar deveni peste noapte o bază ultrasecretă a guvernului. Foarte posibil ca toţi locuitorii cartierului să fie evacuaţi peste noapte. Şi, da, atunci va începe exploatarea acelei noi lumi. Dacă avea dreptate domnul Bowditch, consecinţele ar fi de-a dreptul crunte.

Am reuşit să adorm în cele din urmă, dar am visat că sunt treaz şi că ceva se mişcă sub patul meu. Şi ştiam – aşa cum ştii totul în vise – ce era acolo. Un carcalac imens. Unul care muşcă. M-am trezit speriat după miezul nopţii, convins că aşa şi era. Dar precis că ar fi lătrat Radar, numai că fata mea dragă dormea buştean, sforăind şi scheunând în propriul ei vis, un vis pe care mintea omului nu-l poate pricepe.

3

Duminică am urcat dealul până la casa domnului Bowditch ca să mă ocup de ce voisem să fac în urmă cu o zi: adică de curăţenie. Evident că erau anumite lucruri care mă depăşeau; pernele sfâşiate şi tapetul zdrenţuit trebuiau să mai aştepte. Dar erau multe alte probleme pe care le puteam rezolva, însă în două ture, pentru că prima dată am făcut greşeala s-o iau pe Radar cu mine.

A cutreierat înnebunită prin toate camerele de la parter, căutându-l pe domnul Bowditch. Nu părea deranjată de dezastrul din casă, dar a lătrat furioasă la canapeaua strânsă. Din când în când se oprea şi se uita la mine de parcă voia să mă întrebe dacă m-am defectat la cap. De ce nu înţelegeam ce s-a întâmplat? Patul stăpânului ei dispăruse!

Am convins-o să vină cu mine la bucătărie şi i-am cerut să şadă, dar nu a vrut. Se uita mereu doar spre living. I-am oferit o recompensă pentru căţei, una cu carne de pui, care-i plăcea cel mai mult. Însă nici nu s-a uitat la ea. Aşa că mi-am spus că trebuie s-o duc înapoi acasă şi să o las cu tata. Numai că atunci când m-a văzut cu lesa în mână a luat-o la fugă (cu foarte multă sprinteneală) prin living şi a urcat scara.

Am găsit-o în dormitorul domnului Bowditch, încovrigată în faţa şifonierului, pe maldărul de haine smulse de hoţi de pe umeraşe. Părea să se simtă mai bine acolo, pe patul ei improvizat, aşa că am coborât şi am încercat să fac cât de multă ordine eram în stare.

Pe la 11:00, am auzit-o cum ţăcăne uşor cu ghearele pe trepte. Mi s-a frânt inima când am văzut-o. Nu şchiopăta, dar se mişca foarte încet, cu capul în jos şi coada între picioare. S-a uitat la mine, iar privirea ei a fost mai expresivă decât orice cuvinte: *Unde e?*

— Hai, fetiţo! i-am spus eu. Haide să plecăm de-aici!

De data aceasta nu s-a mai ferit de lesă.

4

În după-amiaza aceea m-am ocupat cât am putut eu mai bine de camerele de la primul etaj. La al doilea nu era deloc dezordine – cel puţin aşa mi s-a părut mie. Probabil că omuleţul cu şapca White Sox şi pantalonii din catifea reiată (presupunând că el a fost, iar eu aşa credeam) se concentrase doar pe etajul unu… şi pe seif, după ce-l găsise.

Probabil că stătuse şi cu ochii pe ceas, ştiind bine că înmormântările nu durează prea mult.

Mi-am strâns hainele şi le-am pus în capul scării, ca să le iau cu mine la plecare. Apoi m-am dus să fac curăţenie în dormitorul domnului Bowditch: am aranjat patul (care fusese întors cu fundul în sus), am pus hainele înapoi pe umeraşe (şi am vârât la loc buzunarele întoarse pe dos) şi am cules umplutura pernelor (împrăştiată peste tot). Eram îngrozitor de furios pe domnul În-Regulă-Ha-Ha, pentru că mie gestul lui mi se părea aproape o profanare; dar, în acelaşi timp, nu puteam să nu mă gândesc la idioţeniile pe care le făcusem împreună cu Bertie Bird – rahaţi de câine pe parbrize, petarde în cutii poştale, pubele pline cu gunoi răsturnate, ISUS FACE LABA – scris cu vopsea pe panoul din faţa bisericii metodiste „Harul divin”. Nu fuseserăm prinşi niciodată, şi totuşi eu am fost, cumva.

În timp ce mă uitam la mizeria lăsată în urmă de domnul Ha-Ha şi eram dezgustat de tot ce făcuse, mi-am dat brusc seama că mă prinsesem singur. Atunci eram la fel de ticălos ca omuleţul ăla care mergea şi vorbea ciudat. Ba chiar şi mai ticălos, în anumite privinţe. Măcar omuleţul ăla a avut un motiv: căutase aurul. Eu şi Păsăroiul fuseserăm doar doi golani cărora li se rupea în paişpe de toate cele.

Bineînţeles, cu excepţia faptului că nu omorâsem pe nimeni. Iar, dacă aveam dreptate, domnul Ha-Ha o făcuse.

Unul dintre rafturile de bibliotecă din dormitor fusese răsturnat. L-am ridicat, l-am pus la locul lui şi am început să aranjez cărţile. La fundul grămezii

de volume era cartea aia cartonată şi groasă, cu aspect erudit, pe care o văzusem pe noptiera domnului Bowditch, alături de romanul lui Bradbury pe care-l citeam eu acum. Am luat-o şi m-am uitat la copertă: un horn în care cădeau stelele din cer. *Fantezia – originile şi locul ei în matricea lumii,* frate, ce titlu complicat! Başca povestea aia cu *din perspectivă jungiană.*

M-am uitat la cuprins ca să văd dacă era ceva despre Jack şi vrejul lui de fasole. Şi uite că era. Am încercat să citesc, dar apoi m-am mulţumit doar să frunzăresc capitolul. Era plin de tot felul de preţiozităţi savante pe care le detestam, plin de cuvinte lungi şi complicate şi sintaxă schingiuită. Poate că dau dovadă de indolenţă intelectuală. Sau poate că nu.

Din câte mi-am putut da eu seama, autorul acelui capitol susţinea că există *două* poveşti despre vrejul de fasole: originalul plin de sânge şi varianta îndulcită pe care o capătă copilaşii în cărticelele de basme aprobate de mame şi în filmul de desene animate. Originalul cu sânge se scinda (alt cuvânt simandicos) în două fluxuri mitice, unul întunecat şi celălalt luminos.

Cel întunecat avea de-a face cu plăcerea pe care o aduc jaful şi crima (de exemplu, atunci când a tăiat Jack vrejul de fasole şi când căpcăunul a căzut şi s-a făcut praf). Cel luminos se ocupa de ceea ce scriitorul numea „epistemologia credinţei religioase prin prisma lui Wittgenstein", iar dacă voi ştiţi ce naiba înseamnă chestia asta fără să vă uitaţi în dicţionare înseamnă că sunteţi mult mai culţi decât mine.

Am pus cartea pe raft, am ieşit, după care m-am întors să mă mai uit la copertă. Interiorul era sufocat de o proză anevoioasă, greu de înţeles, cu fraze complicate care îţi oboseau ochii. Însă coperta era puţintel mai sensibilă, desăvârşită – în felul ei –, la fel cum desăvârşită este şi poezia lui William Carlos

Williams despre roaba lui roşie[60]: o pâlnie care se umple cu stele.

5

Luni m-am dus la buna mea prietenă, doamna Silvius, pe care am întrebat-o dacă aş putea să fac marţi munca voluntară pe care o datoram în semestrul acela. S-a aplecat peste birou şi mi-a şoptit:

— Nu care cumva vrei să mai chiuleşti? Te întreb pentru că tuturor elevilor li se cere să anunţe cu cel puţin o săptămână înainte când vor s-o facă. Nu-i chiar o regulă, Charlie, dar cam aşa se procedează.

— Nu, nu, nu, chiar vreau s-o fac, am spus eu, privind-o în ochi cu toată sinceritatea.

Asta era o tehnică pe care o învăţasem de la Păsăroi: atunci când zici o minciună, ia o mutră inocentă şi uită-te fix în ochii interlocutorului.

— O să mă duc la magazinele din centru şi o să încerc să-i conving să intre în programul de adopţii.

— Adopţii? s-a mirat doamna Silvius, cu toate că părea extrem de interesată, chit că nu voia să se vadă.

— Mă rog, de obicei e chestia aia cu „Adoptă un drum”, numai că eu vreau să merg şi mai departe. Să-i conving pe proprietarii de prăvălii să intre în programul „Adoptă un parc” – că, nu ştiu dacă ştiţi, dar avem şase. Sau în „Adoptă un pasaj subteran” – că multe din astea sunt nişte mizerii şi e păcat de ele; sau poate chiar în „Adoptă un loc viran”, dacă aş putea să-i înduplec să…

— Gata, m-am prins.

A luat un formular şi a scris ceva pe el.

— Arată-l profesorilor şi roagă-i să-l semneze, după care adu-mi-l înapoi.

Şi, când tocmai ieşeam pe uşă, a adăugat:

— Charlie? Mie tot a chiul îmi miroşi. Din cap şi până-n picioare.

Nu era chiar minciună povestea mea cu munca voluntară, dar o foloseam ca să-mi justific dorinţa

de a avea o zi liberă. În timpul celei de-a cincea ore de curs, m-am dus la bibliotecă, am luat o broşurică editată de Jaycees{61}. în care era o listă cu toţi comercianţii din centru şi le-am trimis tuturor acelaşi e-mail, în care am modificat doar formulele de salut şi propunerile proiectelor de adopţie la care mă gândisem. Asta a durat o jumătate de oră, ceea ce însemna că mai aveam douăzeci de minute până când soneria avea să anunţe pauza dintre cursuri. M-am întors la doamna Norman, bibliotecara, şi am întrebat-o dacă avea vreo carte cu basme scrise de Fraţii Grimm. Nu avea, aşa că mi-a dat un Kindle cu o etichetă lipită cu scotch pe care scria PROPRIETATEA HILLVIEW HIGH. Şi mi-a spus parola cu care pot să descarc cartea dorită.

N-am citit nicio poveste, ci doar m-am uitat peste cuprins şi peste introducere. Mi s-a părut interesant (deşi nu m-a surprins prea tare) să aflu că multe dintre basmele pe care le ştiam din copilărie aveau variante mai sumbre. „Bucle-Aurii şi cei trei ursuleţi" fusese inspirat dintr-o poveste populară, care circulase pe la începutul secolului al XIV-lea, dar în care nu apărea nicio fetiţă blondă. Personajul principal era o cotoroanţă, care năvăleşte în casa ursuleţilor, le distruge toate lucrurile, după care iese pe geam şi fuge în pădure, râzând cu hohote stridente. „Fata morarului" era o poveste şi mai nasoală. Din câte-mi mai aduceam eu aminte, piticul Rumpel s-a enervat şi a dispărut pentru totdeauna atunci când fata, care transforma paiele în aur, i-a ghicit numele. În varianta din 1857 a Fraţilor Grimm, piticul îşi vâră un picior în pământ, se apucă de celălalt, trage cu putere şi se sfârtecă singur. Mi se părea o poveste horror, demnă de seria „Saw"{62}.

La ora a şasea aveam un curs, care dura doar un semestru şi care se chema America Astăzi. Sincer, n-am auzit niciun cuvânt din ce tot spunea domnul Masensik, pentru că mă gândeam la lucruri ireale. De exemplu, la asemănarea dintre caruselul din

Something Wicked şi cadranul solar din Cealaltă Lume. *Secretul longevităţii mele,* spusese domnul Bowditch. Jack furase aur de la căpcăun; şi domnul Bowditch furase aur de la… de la cine? Sau de la ce? De la un uriaş? De la vreun demon sinistru pe care îl cheamă Gogmagog?

Odată ce mintea mea a apucat-o pe drumul ăsta, am început să văd asemănări peste tot. Mama murise pe podul de peste Pârâul Ciufulit[63]. Plus chestia cu omuleţul cu voce ciudată. Nu la fel era descris şi Rumpelstiltskin în poveste? Şi mai eram şi eu. În cât de multe creaţii imaginare, fie cărţi, fie filme, era vorba despre un tânăr erou (la fel ca Jack) plecat în aventură pe un tărâm fantastic? Ca să nu pomenesc de *Vrăjitorul din Oz*, în care tornada o smulge pe fetiţa din Kansas şi o duce într-o lume plină de vrăjitoare şi pitici. Sigur, eu nu eram Dorothy, şi nici Radar nu era Toto, însă…

— Ce faci, Charles? Te-ai aşezat în spatele clasei ca să tragi un pui de somn? Sau poate te-a hipnotizat eufonia din vocea mea? Te-a băgat în transă?

Colegii mei au izbucnit în râs, deşi majoritatea n-ar fi ştiut să spună ce-i aia *eufonie* nici picaţi cu ceară.

— Nu, nu, sunt atent la dumneavoastră.

— Atunci, poate ai amabilitatea de a ne împărtăşi opinia ta avizată în legătură cu uciderea de către poliţişti a cetăţenilor de culoare Philando Castile[64] şi Alton Sterling[65].

— De tot căcatul, m-am pomenit eu răspunzând, fără să-mi dau seama ce-mi iese pe gură.

Încă mă gândeam la ale mele.

Domnul Masensik mi-a aruncat celebrul zâmbet fals şi afectat care-l caracteriza, după care a spus:

— Într-adevăr, de tot căcatul. Te rog, domnule Reade, reintră în starea dumitale de transă.

Şi şi-a continuat lecţia. Am vrut să fiu atent, dar mi-am adus dintr-odată aminte de ceva ce-mi spusese doamna Silvius. Ceva despre miros. Nu

chestia aia cu *Fi-fo-fum, miroase a sânge de om,* ci *Mie tot a chiul îmi miroşi. Din cap şi până-n picioare.*

Sigur că era doar o coincidenţă – aşa cum zicea şi tata: dacă-ţi cumpărai o maşină albastră, începeai să vezi numai maşini albastre peste tot. Însă, după ce văzusem eu în şopron, nu aveam cum să nu-mi pun întrebări. Şi mai era ceva. Într-o poveste, într-un basm, autorul mereu găsea o modalitate prin care tânărul protagonist sau tânăra protagonistă să poată explora acea lume pe care eu începusem să o numesc Cealaltă Lume. De exemplu, autorul ar putea să inventeze o conferinţă sau un teambuilding la care părintele sau părinţii personajului principal să fie nevoiţi să participe vreme de câteva zile, permiţându-i astfel să dea o tură prin cealaltă lume fără să dea naştere la o sumedenie de întrebări la care nu ar putea răspunde.

Coincidenţă, mi-am repetat eu când s-a auzit soneria şi toţi colegii mei au dat năvală spre uşă. *Sindromul maşinii albastre.*

Numai că nici gândacul uriaş şi nici treptele din piatră care coborau în beznă nu semănau deloc cu o maşină albastră.

L-am rugat pe domnul Masensik să-mi semneze hârtia prin care eram învoit de la ore pentru munca voluntară, iar el mi-a adresat zâmbetul ăla fals şi superior.

— De tot căcatul, nu?

— Scuze, scuzaţi-mă.

— De fapt, nici n-ai greşit prea tare.

Am scăpat de el şi m-am îndreptat spre dulapul meu.

— Charlie?

Era Arnetta Freeman, care arăta chiar mişto în blugii mulaţi şi bluziţa fără mâneci. Cu ochii ei albaştri şi părul blond până la umeri, Arnetta era dovadă clară a faptului că America Albă nu-i chiar atât de rea pe cum se crede. Cu un an în urmă – pe vremea când eram mai atletic şi mă bucuram de puţintică faimă datorită vitejiilor mele din

competiţia de Ziua Recunoştinţei –, petrecusem mai multe ore împreună cu Arnetta în camera de la subsolul casei ei. Pretextul era că învăţam. Şi, da, am învăţat un pic, dar mai mult ne-am sărutat.

— Bună, Arnie, ce faci?

— Vrei să vii la mine diseară? Să învăţăm pentru testul de la literatură? Ştii că o să ne dea întrebări din *Hamlet.*

Ochii ăia albaştri se uitau drept în ochii mei căprui. Cum să refuz?

— Mi-ar face multă plăcere, dar tata pleacă mâine şi o să lipsească tot restul săptămânii. O chestie de afaceri. Ar fi bine să rămân acasă.

— Of, nasol! Îmi pare rău, a murmurat ea cu tristeţe, strângând cu tandreţe două manuale la piept.

— Aş putea să vin miercuri. Sigur, dacă n-ai altă treabă.

S-a luminat brusc la faţă.

— Super!

Mi-a luat mâna şi mi-a pus-o pe talia ei.

— Eu o să-ţi pun întrebări despre Polonius şi poate tu o să vezi ce mai face Fortinbras-ul meu.

M-a ţocăit pe obraz şi a plecat, unduind din poponeţ într-un fel care mă… ei, hai să fiu sincer… mă vrăjea pur şi simplu. De când ieşisem din bibliotecă, abia atunci a fost prima dată când am reuşit să nu mai fac paralele între lumea reală şi cea imaginară. Nu mă mai gândeam decât la Arnetta Freeman.

6

Tata a plecat marţi, dis-de-dimineaţă. A luat cu el geanta de călătorie şi purta ţinuta „drumeţ pe potecile pădurii” – adică: pantaloni din catifea reiată, cămaşă din flanel în carouri, şapcă cu logoul echipei de fotbal Chicago Bears. De un umăr îşi atârnase un poncho.

— Au zis la meteo că o să plouă, m-a informat el. Asta o să dea lovitura de graţie testului ăluia cu

urcatul în copaci şi n-aş putea să spun că-mi pare rău.

— Doar apă minerală, da?

Mi-a zâmbit larg.

— Poate cu o feliuţă de limetă. Nu-ţi face griji, puştiule. O să fie şi Lindy acolo şi o să stau cu el. Ai grijă de căţel. Am văzut-o că şchioapătă din nou.

— Ştiu.

M-a îmbrăţişat repede cu un singur braţ şi m-a pupat pe o falcă. Înainte să ajung la înălţimea de acum, m-ar fi pupat pe creştet.

Tocmai ce ieşea cu maşina de pe alee, când i-am făcut semn să oprească. Am alergat spre el şi el a coborât geamul.

— Am uitat ceva?

— Nu. Eu am uitat.

M-am aplecat, mi-am pus braţele în jurul gâtului lui şi l-am sărutat pe obraz.

Mi-a zâmbit nedumerit.

— De ce?

— Pentru că te iubesc. De-aia.

— Şi eu, Charlie.

M-a mângâiat pe obraz, a dat înapoi, a ieşit pe stradă şi a pornit către podul blestemat. M-am uitat după el până când nu l-am mai văzut.

Probabil că simţeam eu ceva.

7

Am scos-o pe Radar în spatele casei. Curtea noastră nici nu se putea compara cu hectarul şi ceva al domnului Bowditch, dar Radar avea destul loc să-şi dezmorţească oasele. Ceea ce s-a şi întâmplat până la urmă, dar eu îmi dădeam seama că nu mai avea mult de trăit. Dacă voiam să fac ceva pentru ea, atunci trebuia s-o fac repede. Ne-am întors în casă şi i-am dat puţin din rulada de carne de seara trecută, în care i-am ascuns o pastilă. A înfulecat-o, după care s-a făcut covrig pe covorul din living, loc pe care deja îl considera proprietate personală. M-am pus în genunchi şi am scărpinat-o în spatele

urechilor. Draga de ea, întotdeauna închidea ochii şi părea că zâmbeşte satisfăcută când îi făceam aşa!

— Trebuie să verific o chestie, i-am zis. Să fii cuminte. Mă întorc cât pot de repede, bine? Încearcă să nu faci aşa-aşa prin casă, dar, dacă nu poţi să te ţii, măcar fă într-un loc mai uşor de curăţat.

A dat de câteva ori din coadă. Habar n-am dacă mă înţelesese sau dacă era de acord cu ce-o rugasem, dar mi s-a părut suficient. M-am suit pe bicicletă şi m-am dus la casa de la numărul 1, uitându-mă în toate părţile după un omuleţ ciudat cu mers ţopăit. Dar n-am văzut pe nimeni. Nici măcar pe doamna Richland.

Am intrat în casă, am urcat la etaj, am deschis seiful, am scos centura cu pistolul şi mi-am pus-o la brâu. Culmea e că nu mă simţeam absolut deloc ca un pistolar, în ciuda ţintelor şi a ornamentelor şi a cureluşelor. Eram speriat ca un copil mic. Dacă alunecam pe o treaptă şi cădeam? Cât ar fi durat până să mă găsească cineva? Poate nu aş fi fost găsit niciodată. Şi, dacă aveam totuşi norocul ăsta, ce anume se va mai găsi pe lângă mine? În înregistrare, domnul Bowditch îmi spusese că nu-mi dădea un cadou, ci îmi lăsa o povară. Când am ascultat caseta, nu am înţeles prea bine ce înseamnă asta, dar am înţeles atunci când am luat lanterna din dulap şi mi-am vârât-o în buzunarul de la spate. Am pornit spre şopron, sperând din tot sufletul că, după ce voi coborî toate treptele, nu voi da peste un coridor care să ducă în cine ştie ce altă lume, ci doar peste un morman de pietre şi o baltă de apă freatică.

Şi niciun carcalac. Nu-mi pasă dacă sunt inofensivi sau nu. Nu vreau să văd niciun carcalac.

Am descuiat şopronul şi am intrat. Am mişcat lanterna în jur şi am văzut că din gândacul împuşcat de domnul Bowditch nu mai rămăsese decât o mâzgă scârboasă şi întunecată. Dar, atunci când am îndreptat lumina lanternei asupra lui, una dintre elitre i-a alunecat de pe spate, făcându-mă să sar în sus de spaimă.

Am aprins becurile cu acumulatori, m-am apropiat de grinzile şi bolţarii care astupau puţul şi m-am uitat cu lanterna printr-una dintre deschizăturile nu mai late de cincisprezece centimetri. N-am văzut nimic altceva decât treptele care coborau în spirală în bezna de jos. Nu se mişca nimic. Nu se auzea niciun foşnet. Dar asta nu m-a liniştit; mi-am adus aminte de o replică repetată în zeci de filme horror de duzină, poate chiar sute: *E prea linişte. Nu-mi place.*

Fii rezonabil! Liniştea e de bine, mi-am spus eu. Însă, când m-am uitat în jos, gândul ăsta nu mi s-a mai părut atât de logic.

Am înţeles că, dacă aveam să mai ezit mult, aş fi bătut în retragere, iar apoi mi-ar fi fost de două ori mai greu să ajung până aici. Aşa că mi-am pus lanterna din nou în buzunarul pantalonilor şi m-am apucat să dau la o parte bolţarii. Când am terminat, m-am aşezat pe buza puţului, cu picioarele pe a treia treaptă. Am aşteptat să mi se mai domolească (puţin, mă rog, cât de cât) bătăile inimii, după care m-am ridicat, spunându-mi (încercând să mă conving) că am suficient spaţiu. Însă nu era tocmai adevărat. Mi-am şters cu braţul transpiraţia de pe frunte şi mi-am zis că totul va fi în regulă. Nici asta nu prea credeam.

Dar am început să cobor.

8

O sută optzeci şi cinci de trepte de înălţimi diferite, aşa zicea domnul Bowditch. Iar eu le-am numărat – treaptă cu treaptă – pe măsură ce le coboram. Mă mişcam foarte încet, sprijinindu-mă cu spatele de peretele curbat din piatră, cu ochii în hăul negru. Nu m-am uitat cu lanterna în jos, ci doar la picioarele mele. *Înălţimi diferite.* Nu voiam să păşesc în gol. Dacă m-aş fi împiedicat, asta ar fi însemnat sfârşitul.

La treapta cu numărul nouăzeci – adică nici măcar la jumătatea scării nu ajunsesem – am auzit

nişte foşnete dedesubt. M-am gândit dacă să îndrept acolo raza lanternei şi mai că n-am vrut s-o fac. Probabil că *aş fi căzut* dacă aş fi stârnit vreo colonie de lilieci uriaşi şi s-ar fi apucat să dea toţi din aripi în jurul meu.

Foarte logică decizia asta, numai că spaima era mai puternică decât logica. M-am desprins un pic de perete, am luminat cu lanterna treptele de dedesubtul meu şi am văzut ceva negru şi umflat la vreo zece metri mai jos. Când a simţit lumina, n-am mai apucat să văd decât că era un carcalac gigantic, pentru că a fugit imediat de acolo şi s-a adăpostit în întuneric.

Am tras aer în piept, mi-am spus că totul e în regulă, dar nu m-am crezut. Am continuat să cobor. Am atins podeaua abia după vreo nouă sau zece minute, pentru că mă mişcam foarte încet. Oricum, mie mi s-a părut că a durat şi mai mult. Mă uitam din când în când în sus şi nu mă simţeam deloc bine când vedeam că se face tot mai mic cercul luminat de becurile cu acumulatori. Eram în străfundurile pământului şi mă duceam şi mai în adânc.

Am coborât şi ultima dintre cele o sută optzeci şi cinci de trepte (*de înălţimi diferite).* Pe jos era pământ tasat, aşa cum spusese domnul Bowditch şi mai erau şi câteva blocuri de piatră căzute din perete, probabil chiar de sus, unde îngheţul şi dezgheţul le-au slăbit şi le-au desprins din locurile lor. Domnul Bowditch reuşise să se agaţe de muchia unuia dintre locurile de unde căzuse un bloc şi asta îi salvase viaţa. Mormanul de bolovani de la fund era plin de mizerii negre, despre care eu presupuneam că erau rahaţi de carcalaci.

Da, coridorul era acolo. Am trecut peste blocurile de piatră şi am intrat în el. Domnul Bowditch avusese dreptate: era atât de înalt, că nici măcar nu m-am gândit să las capul în jos. Acum auzeam alte foşnete de sus şi mi-am zis că trebuie să fie liliecii în privinţa cărora mă avertizase domnul Bowditch. Nu-mi plac liliecii – răspândesc microbi, câteodată chiar şi turbare –, dar nu-mi fac scârbă, aşa cum îi

făceau domnului Bowditch. Şi chiar că eram şi mai curios acum, mergând spre locul de unde se auzeau. M-a luat cu tremurici doar când am coborât treptele alea înguste şi deformate (*de înălţimi diferite),* dar acum eram pe teren solid, ceea ce mi se părea un mare progres. Fireşte că deasupra mea erau mii de tone de rocă şi pământ, dar coridorul ăsta era aici de foarte multă vreme şi nu credeam că fix pe mine mă aşteptase ca să se surpe. Nu-mi era teamă nici că aş fi putut să fiu îngropat de viu. Dacă s-ar fi prăbuşit tavanul, aş fi fost ucis instantaneu.

Optimistule! mi-am zis eu.

Evident că nu eram deloc optimist, însă teama îmi fusese înlocuită – sau cât de cât întrecută – de entuziasm. Dacă domnul Bowditch spusese adevărul înseamnă că destul de aproape mă aştepta o altă lume. Şi voiam neapărat s-o văd, dacă tot ajunsesem până acolo. Nici nu mă mai gândeam la aur.

Acum nu mai călcam pe pământ tasat, ci pe un pavaj din piatră. Mai bine zis, din macadam, aşa cum văzusem în filmele vechi de pe TCM că erau străzile din Londra în secolul al XIX-lea. Foşnetele se auzeau chiar de deasupra capului meu, aşa că am stins lanterna. Bezna aia totală mi-a redeşteptat frica, însă mai frică îmi era să nu care cumva să mă pomenesc în mijlocul unui stol de lilieci isterici. Dacă erau lilieci-vampir? N-aveam de unde să ştiu că nu erau. Sigur, în Illinois nu prea existau lilieci din ăştia… numai că eu nu mă mai aflam în Illinois, nu?

Şi am tot mers cel puţin un kilometru jumate, spusese domnul Bowditch, aşa că m-am apucat să-mi număr paşii şi i-am numărat până când am pierdut şirul. Bine măcar că nu mai trebuia să mă tem că o să rămân fără lumină – pusesem baterii noi în lanternă. Şi tot aşteptam să văd o rază de lumină în faţă şi tot ascultam la foşnetul domol de deasupra capului. Oare liliecii ăştia chiar erau la fel de mari ca vulturii-pleşuvi? Nu voiam să aflu.

În cele din urmă am văzut lumina – doar o rază, exact cum zisese domnul Bowditch. Am mers spre ea şi raza s-a făcut un cerculeţ, dar suficient de strălucitor încât să-mi lase o imagine remanentă pe retină ori de câte ori clipeam. Uitasem complet de ameţeala aia despre care vorbise domnul Bowditch. Dar, când m-a izbit, mi-am dat seama ce voise să spună.

Pe când aveam vreo zece ani, Păsăroiul şi cu mine – de tâmpiţi ce eram – ne-am indus o stare de hiperventilaţie, după care ne-am strâns tare în braţe ca să vedem dacă o să leşinăm, aşa cum pretindea un amic al lui Bertie. Nu ne-am pierdut cunoştinţa, dar pe mine m-a luat rău de tot cu ameţeală şi am căzut drept în fund. Însă mi s-a părut că am făcut-o cu încetinitorul şi că a durat foarte mult din momentul în care stăteam drept şi până când mi-am lovit popoul de asfalt. Exact la fel am simţit şi acum – mai puţin partea cu căzutul. Continuam să merg, dar parcă mă transformasem într-un balon umflat cu heliu care se hâţâna deasupra corpului meu fizic. Şi, dacă sfoara balonului s-ar fi rupt, atunci aş fi zburat în depărtări.

Apoi mi-a trecut, la fel cum spusese şi domnul Bowditch. Nu spusese însă ce anume însemna senzaţia aceea, dar eu credeam că ştiu: trecusem un soi de hotar. Lăsasem în urmă Popasul Santinelei. Şi statul Illinois. Şi America. Acum mă aflam în Cealaltă Lume.

Am ajuns la ieşire şi am văzut că acum bolta coridorului era din pământ, din care atârnau firişoare de rădăcini. Acum a fost nevoie să mă feresc de unii dintre lujerii ăia şi am ieşit pe o coastă lină de deal. Cerul era cenuşiu, dar câmpul era roşu. O pătură superbă de maci roşii se întindea în toate părţile, până la orizont. Poteca dintre flori ducea la un drum.

De cealaltă parte a drumului era un alt câmp de maci – poate lung de un kilometru şi jumătate – care ducea la o pădure deasă, destul de asemănătoare cu pădurea de pe vremuri de lângă orăşelul meu.

Poteca era neumblată de multă vreme, dar nu şi drumul. Nu era asfaltat, dar era larg – o stradă principală, nu o biată uliţă. Acolo unde poteca ieşea în drum, se înălţa o căsuţă curată, din hornul căreia ieşea fum. Mai erau acolo şi câteva frânghii de rufe cu nişte chestii întinse pe ele. Dar nu haine. Nu-mi puteam da seama ce sunt.

M-am uitat în zare şi am văzut conturul unui oraş mare. Lumina zilei se reflecta slab în turlele lui, de parcă ar fi fost făcute din sticlă. Din sticlă *verde.* Citisem *Vrăjitorul din Oz* şi văzusem şi filmul, aşa că ştiam foarte bine că mă aflu în faţa unui Oraş de Smarald.

9

Poteca până la drum nu avea mai mult de opt sute de metri. M-am oprit de două ori: o dată ca să mă uit în urmă, la gaura din coasta dealului, care mi se părea că seamănă cu gura unei grote mici, cu toate firele alea de rădăcini atârnând peste intrare aidoma unei perdele din franjuri; şi a doua oară ca să mă uit la telefon. Mă aşteptam să văd mesajul cu LIPSĂ SEMNAL, dar nu l-am văzut. Pur şi simplu, iPhone-ul meu n-a vrut să se deschidă deloc. Acum era doar o bucată dreptunghiulară de plastic negru, care, în Cealaltă Lume, ar fi putut să fie folosită doar ca prespapier şi atâta tot. Nu-mi aduc aminte să mă fi simţit nici buimac şi nici uluit, nici măcar când am văzut turlele alea din sticlă. Şi nu m-am îndoit absolut deloc de claritatea simţurilor mele. Vedeam cerul întunecat de deasupra, cu nori joşi, care anunţau ploaia. În timp ce mergeam pe poteca îngustă, auzeam plesnetul făcut de tulpinile care-mi şfichiuiau pantalonii. Când am coborât dealul, n-am mai putut să văd multe dintre clădirile oraşului, ci doar trei turle – cele mai înalte. Am încercat să ghicesc cât de departe sunt. La cincizeci? La şaizeci?

Însă cel mai mult îmi plăcea mirosul macilor – de cacao, combinat cu vanilie şi cireşe. Mi se părea cel

mai încântător parfum care-mi mângâiase vreodată simţul olfactiv, în afară de mirosul pe care-l avea părul mamei, păr în care obişnuiam să-mi vâr nasul când eram mic. Indiscutabil, ăla era cel mai frumos miros din câte au existat şi există pe lume. Speram să nu înceapă ploaia, dar nu din cauză că nu voiam să mă ud. Ştiam că ploaia ar intensifica mirosul şi aş fi murit de atâta plăcere (evident că exagerez, dar nu atât de mult pe cât aţi crede). N-am văzut niciun iepure, nici mare, nici mic, dar îi auzeam cum ţopăie printre ierburi şi flori şi, la un moment dat, preţ de câteva secunde, am zărit două urechi lungi. Mai auzeam şi ţârâit de greieri şi mă întrebam dacă şi ei erau mari aşa cum erau gândacii şi liliecii.

Am ajuns în spatele căsuţei – cu ziduri din buşteni şi acoperiş din stuf – şi m-am oprit brusc, năucit de ce vedeam. De frânghiile întinse lângă căsuţă atârnau o mulţime de pantofi. Pantofi din lemn, din pânză, sandale, papuci. Una dintre frânghii se arcuia, trasă în jos de greutatea unei cizme din piele întoarsă, cu catarame argintii. Să fi fost o cizmă de şapte poşte, ca alea din basme? Mie aşa mi se părea. M-am apropiat şi am atins-o. Era moale ca untul şi mătăsoasă ca satinul. *Special făcută pentru drum lung,* mi-am zis eu. *Special făcută pentru Motanul Încălţat. Dar unde-i cealaltă?*

De parcă aş fi chemat-o cu gândul, chiar atunci s-a deschis uşa din spatele căsuţei şi a ieşit o femeie ţinând în mână a doua cizmă. Cataramele luceau stins în lumina blândă a zilei fără soare. Mi-am dat seama că era femeie pentru că purta o rochie roz şi pantofi roşii şi pentru că sânii generoşi îi înfoiau corsajul; însă pielea îi era cenuşie, iar chipul îl avea desfigurat într-un hal fără de hal. Parcă trăsăturile îi fuseseră desenate cu cărbune şi apoi o zeitate turbată dăduse cu palma peste ele, întinzând cărbunele şi ştergându-le aproape de tot. Ochii ei erau doar două crăpături, la fel şi nările. Gura fără buze semăna cu o semilună. Mi-a spus ceva, dar n-am înţeles; probabil că şi coardele vocale îi erau la

fel de neclare ca trăsăturile. Însă semiluna aia fără buze era clar un zâmbet. Plus că aveam senzaţia – *presentimentul,* dacă vreţi – că nu aveam niciun motiv să mă tem de ea.

— *Hizz, huzz! Azzie? Ern?*

Cam aşa ceva am priceput eu. Oricum, mi-a fost limpede ce voia să-mi spună atunci când a atins cizma atârnată de frânghie.

— Da, e foarte frumoasă, am zis eu. Înţelegi ce spun?

A dat din cap, după care a făcut un gest pe care-l ştiam foarte bine: şi-a lipit vârfurile degetului mare şi arătătorului – semn care înseamnă *OK* în aproape întreaga lume. (Poate doar cu excepţia acelor cazuri mai rare în care este făcut de nişte cretini care vor să transmită că *albii sunt la putere.)* Femeia a mai scos nişte *hizz*-uri şi *huzz*-uri şi apoi arătat spre tenişii cu care eram încălţat.

— Ce vrei?

A smuls cizma de pe frânghie, din cele două cârlige de rufe, din lemn, modelul ăla foarte vechi, fără arcuri. Acum ţinea cizmele într-o mână şi cu cealaltă a arătat la tenişii mei. După aia a arătat la cizme.

Adică: *Vrei să facem schimb?*

— Sunt tentat, dar parcă nu-s măsura mea.

A ridicat din umeri şi a atârnat cizmele la loc. Restul încălţărilor – printre care şi un singur papuc din satin verde, cu vârful curbat în sus, aşa cum purtau califii de pe vremuri – fluturau în adierea vântului. Mă tot uitam la chipul aproape fără trăsături al femeii şi m-a luat un pic cu ameţeală. Mă concentram să-mi dau seama cum ar fi arătat înainte. Şi mai că mi-a ieşit.

S-a apropiat de mine şi mi-a adulmecat cămaşa cu nările alea minuscule. Apoi a ridicat mâinile până în dreptul umerilor şi a dat din ele.

— Nu pricep.

A ţopăit în loc şi a scos un sunet care, împreună cu felul în care mă mirosise, m-a lămurit.

— Mă întrebi unde-i Radar?

A dat cu atâta putere din cap, că şi-a zburlit tot părul ăla rar şi castaniu. A scos un fel de *hâzz-hâzz-hâzz*, probabil unde nu era în stare să facă *ham-ham-ham.*

— E acasă la mine.

A dat iarăşi din cap şi şi-a dus mâna la inimă.

— Dacă vrei să zici că ţi-e dragă, să ştii că şi eu o iubesc, am spus eu. Când ai văzut-o ultima oară?

Bătrâna-cu-pantofii a ridicat ochii spre cer, a părut să calculeze, apoi a ridicat din umeri.

— Dem.

— Dacă vrei să zici „de mult", să ştii că ai dreptate, pentru că acum e bătrânică. Nu prea mai ţopăie. Dar domnul Bowditch… îl ştii pe domnul Bowditch? Dacă o ştii pe Radar înseamnă că-l ştii şi pe el.

A dat din cap la fel de puternic ca mai devreme, iar dunga aia care-i ţinea loc de gură s-a curbat din nou într-un zâmbet. Nu mai avea decât câţiva dinţi, dar cei pe care am reuşit eu să-i văd erau de un alb orbitor în comparaţie cu pielea-i cenuşie.

— *A'rian.*

— Adrian? Adrian Bowditch.

Când a dat acum din cap, m-am temut să nu-şi scrântească gâtul.

— Dar nu mai ştii de cât timp n-a mai trecut pe aici?

S-a uitat la cer, apoi a clătinat din cap.

— Radar era tânără atunci?

— *A-ha.*

— Căţelandră?

Iar a dat din cap.

M-a apucat de braţ şi m-a tras spre colţul casei. (Am fost nevoit să las capul în jos ca să nu mă pocnesc de alte încălţări atârnate de frânghiile alea.) Acolo era un petic de pământ care fusese săpat şi afânat, de parcă tocmai voia să planteze ceva. Mai era acolo şi o roabă prăpădită, care acum se sprijinea pe cele două mânere lungi, din lemn. În ea se aflau doi saci din pânză, din care ieşeau nişte

chestii verzi. Femeia s-a aşezat în genunchi şi mi-a făcut semn să mă aşez şi eu.

Aşa am ajuns să stăm faţă în faţă. Nu-mi dădeam seama dacă se concentrează foarte tare şi se încruntă – în afară de semiluna aia de gură nu prea mai avea trăsături care să arate ce simte –, dar a scris pe ţărână cu mişcări extrem de încete şi şovăielnice:

o dc in

Şi, după o ezitare şi mai lungă, a adăugat:

?

Am încercat să descifrez mesajul. N-am reuşit şi am clătinat din cap. Femeia s-a pus în patru labe şi mi-a demonstrat din nou cum i se părea ei că latră un câine. Atunci am înţeles. Voia să ştie dacă Radar o duce bine.

— Da, i-am răspuns eu. Foarte bine. Dar ţi-am zis că acum e cam bătrână. Şi nu se… nu se simte prea bine.

Şi atunci am priceput totul. Nu era vorba doar despre Radar şi nu doar despre domnul Bowditch, ci despre tot. Despre darul care nu era dar, ci o povară – povară pe care eu ar fi trebuit s-o duc. Carcalacii putreziţi şi dezastrul din casa de la numărul 1 de pe Sycamore Street, probabil făcut chiar de cel care-l omorâse pe domnul Heinrich. Nebunia din capul meu care m-a împins aici, unde acum stăteam în patru labe alături de o femeie aproape fără chip, care colecţiona pantofi şi-i atârna de frânghiile pentru rufele puse la uscat. Dar, mai presus de orice altceva, era vorba despre Rad. Despre cum se chinuia uneori să se ţină pe picioare dimineaţa sau după un pui de somn în toiul zilei. Despre cum nu-şi termina uneori mâncarea din castron şi apoi îmi arunca privirea aia care zicea: *Ştiu că ar trebui s-o mănânc, dar nu pot.* Şi am început să plâng.

Bătrâna-cu-pantofii m-a luat de după umeri şi m-a îmbrăţişat.

— *in*, mi-a spus ea. După care a făcut un efort vizibil şi a pronunţat aşa cum trebuie:

— Bine.

Am strâns-o şi eu în braţe. Mirosea vag a ceva, dar nu a ceva urât. Şi mi-am dat seama că era mirosul macilor. Am plâns în hohote şi ea m-a ţinut în braţe şi m-a mângâiat pe spate. Când am terminat cu plânsul, m-am dat puţin înapoi şi m-am uitat la ea. Avea ochii uscaţi – poate nu putea să plângă. Însă colţurile semilunii din locul gurii erau întoarse în jos, şi nu în sus. M-am şters la ochi cu mâneca şi am întrebat-o dacă domnul Bowditch o învăţase să scrie sau dacă ştia deja.

Şi-a alăturat degetul mare şi cenuşiu de primele două, care mie mi se păreau lipite unul de celălalt.

— Te-a învăţat un pic?

A dat din cap, după care iar a scris în ţărână: *peten.*

— A fost şi prietenul meu. Din păcate, a murit.

Şi-a înclinat capul într-o parte. Laţele îi atârnau acum pe umărul rochiei.

— Murit.

Şi-a acoperit ochii înguşti. Mi s-a părut unul dintre cele mai pure gesturi de mâhnire pe care le văzusem eu vreodată. Apoi m-a strâns încă o dată în braţe. Mi-a dat drumul, a arătat la pantofii de pe frânghia de lângă noi şi a clătinat din cap.

— Nu, am aprobat-o eu. Nu mai are nevoie de pantofi.

Acum şi-a dus mâna la gură şi s-a făcut că mestecă ceva – gestul ăsta a fost destul de scârbos. După care a arătat spre căsuţă.

— Mulţumesc, dar nu pot să rămân. Trebuie să mă duc acasă. Poate cu altă ocazie. Curând. O s-o aduc şi pe Radar dacă o să pot. Înainte să moară, domnul Bowditch mi-a spus că există o metodă prin care ar putea să redevină tânără. Ştiu că sună aiurea, dar zicea că la el a mers. Vorbea despre un cadran solar. Care-i acolo.

Şi am întins mâna în direcţia oraşului.

Pe bune că acum crăpăturile alea de ochi s-au lărgit puţin şi a căscat gura fără buze. Acum nu mai semăna cu o semilună, ci cu un de tipar. Şi-a cuprins obrajii cenuşii în palme şi acum parcă era femeia

care urlă din tabloul ăla celebru[66]. S-a aplecat din nou şi a şters cuvintele din ţărână. Acum a scris mai repede şi probabil că folosea deseori cuvântul ăsta, pentru că l-a scris corect.

pericol.

— Ştiu. O să am grijă.

Şi-a dus la gura pe jumătate ştearsă degetele deformate. Voia să-mi facă semn să tac.

— Da. Nu trebuie să fac zgomot. Mi-a zis şi asta. Cum te cheamă, doamnă? Poţi să-mi spui care e numele tău?

A clătinat neliniştită din cap şi a dus iarăşi mâna la gură.

— Nu poţi să vorbeşti clar.

A dat din cap şi a scris în ţărână.

Deerie.

Şi apoi: *DORA.*

Am vrut s-o întreb dacă Deerie era un apelativ. Mă rog, asta a fost intenţia mea, dar n-am reuşit să rostesc cuvântul. Nu că-l uitasem, pur şi simplu nu puteam să-l spun. Am renunţat şi am întrebat-o:

— Domnul Bowditch îţi zicea „Deerie”?

A dat din cap, s-a ridicat în picioare şi şi-a scuturat ţărâna de pe mâini. M-am ridicat şi eu.

— Sunt foarte bucuros că te-am cunoscut, Dora.

N-o ştiam atât de bine ca să-i zic „Deerie”, dar eram în stare să înţeleg de ce-i spunea aşa domnul Bowditch. Avea o inimă bună.

A dat din cap, şi-a pus mâna pe pieptul meu, apoi pe al ei. Probabil ca să-mi demonstreze că ne înţelegem bine. Că suntem prieteni.

— Dacă mă mai întorc, am să-ţi aduc o pereche de pantofi.

Că erau o mulţime în şifonierul domnului Bowditch.

Şi iar a dat din cap cu putere. Şi iar semiluna gurii era cu colţurile în sus. Apoi a mai făcut o dată *hâzz-hâzz-hâzz* şi s-a apucat să ţopăie aşa cum probabil făcea Radar înainte să-i îmbătrânească articulaţiile.

— Da, o s-o aduc. Dacă o să fie în stare să facă drumul până aici. Şi am s-o duc şi la cadranul solar dacă am să pot.

Deşi habar n-aveam cum.

Femeia a întins un deget spre mine, după care a fluturat uşor mâinile în aer, cu palmele în jos. Nu sunt sigur, dar cred că gestul ăsta însemna *fii prudent.*

— Am să fiu. Ai fost foarte drăguţă, Dora. Îţi mulţumesc.

M-am întors ca s-o iau înapoi pe poteca dintre maci, dar ea m-a apucat de tricou şi m-a tras către uşa din spatele micuţei sale locuinţe.

— Zău că nu pot…

A dat din cap dorind să-mi spună că înţelege că nu pot rămâne la masă, dar a continuat să mă tragă. Am ajuns la uşă şi a ridicat mâna. Era ceva scrijelit pe pragul de sus, unde ea nu putea să ajungă. Iniţialele lui: **A.B.** Iniţialele lui *adevărate.*

Şi atunci mi-a venit o idee, una izvorâtă din neputinţa mea de a rosti cuvântul *apelativ*. Am întins şi eu mâna spre iniţiale şi am spus:

— Asta-i…

Mişto, voiam eu să zic – cel mai cretin cuvânt de argou care-mi venise în minte, dar un test destul de bun.

N-am reuşit să rostesc. Pur şi simplu n-am putut.

Dora se uita la mine.

— Nemaipomenit, am zis eu. De-a dreptul nemaipomenit.

10

Am urcat coasta domoală a dealului, m-am strecurat printre lujerii care atârnau peste intrare şi am făcut drumul înapoi pe coridor. Senzaţia de slăbiciune şi ameţeală – senzaţia de *ireal* – a venit şi a plecat. Liliecii foşneau deasupra, însă mă gândeam doar la ce se întâmplase mai devreme, aşa că nu le-am prea dat atenţie. Ca un prost, am aprins lanterna ca să văd cât mai aveam de mers. N-au

zburat toţi, doar vreo doi, pe care i-am văzut în raza de lumină. Da, erau mari. *Uriaşi.* Mi-am continuat drumul pe întuneric, cu o mână întinsă ca să mă feresc de ei dacă se întâmpla să-mi taie calea. Dar n-au făcut-o. Dacă erau pe-acolo şi carcalaci enormi, eu nu i-am auzit.

Nu fusesem în stare să rostesc cuvântul „apelativ*”.* Nici cuvântul „mişto” nu fusesem în stare să-l rostesc. Oare aş putea să spun „spaghete*”,* sau „telefon*”,* sau „a fost căcarea lumii-n patru acte, frate!”? Nu prea credeam. Nu-mi dădeam prea bine seama ce anume însemna neputinţa asta a mea, dar aveam o oarece idee. Crezusem că Dora m-a înţeles pentru că înţelegea limba engleză… dar dacă mă înţelesese pentru că vorbisem pe limba *ei?* O limbă în care nu existau cuvinte ca „apelativ” sau „mişto”?

Când s-a terminat macadamul şi a început pământul tasat, mi-am zis că aş putea să aprind din nou lanterna, dar am ţinut-o orientată numai în jos. Domnul Bowditch spusese că, între locul unde se termina macadamul şi locul unde începeau treptele, erau cam patru sute de metri; ba chiar pretinsese că măsurase distanţa. De această dată n-am mai pierdut şirul paşilor şi am văzut treptele când am ajuns cu număratul la cinci sute cincizeci. Foarte sus era gura puţului şi puteam să văd lumina becurilor cu acumulatori pe care le pusese el acolo. Am urcat mai încrezător decât coborâsem, dar tot mi-am ţinut umărul drept lipit de perete. Simţeam că-mi ud tricoul, dar era un preţ foarte mic de plătit pentru senzaţia aceea de siguranţă pe care mi-o dădea contactul cu un corp solid. Am ieşit fără niciun incident din puţ şi tocmai mă aplecam să trag a doua grindă peste gura puţului când am simţit ceva rotund şi tare în ceafă. Am înlemnit.

— Aşa, stai cuminte, nu te mişca şi n-o să avem probleme! Îţi zic eu când să te mişti.

Mi-era foarte uşor să-mi imaginez vocea aceea subţire şi monotonă spunându-mi: *Ce-mi dai dacă-ţi transform paiele în aur?*

— Nu vreau să te împuşc, puştiule. Şi n-am s-o fac dacă obţin ce vreau.

Şi apoi a adăugat, dar nu de parcă ar fi râs, ci mai degrabă ca şi cum ar fi citit dintr-o carte:

— Ha-ha.

CAPITOLUL 12

CHRISTOPHER POLLEY. AUR LA VRAC. PITICANIA NENOROCITĂ. PREGĂTIRI.

1

Nu mai ţin minte ce am simţit în clipa aia. Dar ţin minte ce mi-am spus: *Rumpelstiltskin mi-a lipit ţeava pistolului de ceafă.*

— Ce-i acolo, jos?

— Cum?

— M-ai auzit. Ai stat mult timp în gaura aia, începeam să cred că ai *murit*. Deci ce-i acolo *jos*?

Alt gând acum: *Nu trebuie să afle. Nu trebuie să afle nimeni.*

— Un utilaj de pompare.

Asta mi-a venit în cap să-i răspund.

— Utilaj de pompare? Utilaj de *pompare?* Asta-i acolo, ha-ha?

— Da. Ca să nu se inunde curtea atunci când plouă. Pompează apa de pe toată strada.

Acum începusem să gândesc.

— E vechi. M-am dus să-l verific în caz că ar trebui să chem pe cineva de la primărie să se uite la el. De la Serviciul de Canaliza…

— Gogoşi! Ha-ha. Ce-i *cu adevărat* acolo jos? Aur? Da?

— Nu. Doar nişte pompe automate.

— Nu încerca să mă abureşti, puştiule, că nu-i o idee bună. Deloc nu e. Te-ai dus acolo jos cu un ditamai pistolul, ha-ha, ca să verifici o pompă?

— Şobolani, am îngăimat eu, că mi se uscase rău de tot gura. Am crezut că o să dau peste şobolani.

— Nu încerca să mă duci cu preşul. Aia de colo ce e? Tot o *pompă?* Uită-te în dreapta, dar fără să te mişti.

M-am uitat şi am văzut trupul putrezit al uriaşului gândac împuşcat de domnul Bowditch. Nu mai rămăsese prea mult din el.

N-am mai fost în stare să scornesc nimic, aşa că i-am zis că nu ştiu. Oricum, individului pe care ajunsesem să-l numesc „Rumpelstiltskin" nu-i păsa. Doar aurul îl interesa pe el.

— Nu contează. Acum, hai să mergem să ne uităm în seiful moşului. Poate o să ne întoarcem mai târziu să vedem şi ce mai fac *pompele* alea. Hai în casă, puştiule! Dacă scoţi vreun sunet, îţi împrăştii creierii prin toată curtea. Dar, mai întâi, te rog eu frumos să-ţi scoţi jucărioara aia de la brâu, ha-ha, şi s-o pui jos.

Am vrut să mă aplec, pentru că trebuia să-mi dezleg cureluşele alea din jurul pulpei. Rumpelstiltskin m-a pocnit cu arma în cap. Tare.

— Ţi-am dat eu voie să te apleci? Nu ţi-am dat. Desfă-ţi centura!

Am desfăcut-o. Tocul mi s-a lovit de genunchi şi pistolul a căzut din el pe podeaua şopronului.

— Gata! Acum poţi să ţi-o pui la loc. Drăguţă centură, ha-ha!

(De acum încolo n-o să vă mai spun de câte ori zicea tâmpenia aia de *ha-ha*, pentru că o repeta la fiecare câteva cuvinte, ca un fel de semn de exclamare. Vreau doar să adaug că vorbea *exact* ca piticul din poveste, Rumpelstiltskin. Adică te lua cu fiori când îl auzeai.)

— Acum întoarce-te!

M-am întors, iar el s-a întors în acelaşi timp cu mine. Parcă eram două figurine dintr-o cutiuţă muzicală.

— Uşurel, băiete! Uşurel!

Am ieşit din şopron. El a ieşit odată cu mine. În Lumea Cealaltă fusese înnorat, dar aici era senin. Vedeam umbrele pe care le făceam, dar normal că mă uitam doar la a lui – cu braţul întins şi cu arma în mână. Creierul meu reuşise între timp să treacă în viteza a doua, dar mai era mult până să ajung într-a treia. Fusesem prins în cursă şi aveam muci în cap.

Am urcat treptele prispei din spate. Am descuiat uşa şi am intrat în bucătărie. Mi-am amintit de toate dăţile când am fost acolo, fără să-mi treacă prin minte că foarte curând voi intra pentru ultima oară. Pentru că tipul ăsta avea de gând să mă omoare.

Numai că nu putea. Nu trebuia să-l las. M-am gândit că se va afla despre puţul lumilor şi mi-am dat seama că nu trebuia să-l las. M-am gândit cum ar fi ca poliţiştii din oraş, sau o echipă SWAT, sau chiar nişte tipi din armată să dea năvală în curticica bătrânei-cu-pantofii, smulgându-i frânghiile de rufe, aruncându-i pantofii în noroi şi speriind-o de moarte. Şi atunci am ştiut că nu pot să-l las să mă omoare. M-am gândit la toţi malacii ăia care ar invada oraşul abandonat şi ar trezi creatura care dormea acolo şi am ştiut că nu pot să-l las. Numai că nu aveam cum să-l împiedic. Eu eram fraierul în toată povestea asta.

Ha-ha.

2

Şi am urcat până la primul etaj – eu în faţă şi Rumpel-futu-i-stiltskin în spatele meu. Mi-a trecut prin cap să mă arunc peste el şi să-l fac să se rostogolească până jos. Dar n-am făcut-o. Poate ar fi mers, dar mult mai probabil era să mor dacă nu-mi ieşea şmecheria. Dacă aş fi avut-o cu mine pe Radar, oricât de bătrâioară era, tot s-ar fi repezit la Rumpel. Şi, cel mai probabil, şi-ar fi pierdut şi ea viaţa aia scurtă pe care o mai avea de trăit.

— În dormitor, amice! În ăla cu seiful.

Am intrat în dormitorul domnului Bowditch.

— Nu-i aşa că tu l-ai omorât pe domnul Heinrich?

— *Ce?* În viaţa mea n-am auzit o prostie mai mare. Nu ştii? L-au prins pe criminal.

Am abandonat subiectul. Eu ştiam adevărul, îl ştia şi el şi ştia că şi eu îl ştiu. Dar eu mai ştiam şi alte lucruri. Primul dintre acestea era că, dacă aş fi pretins că nu ştiu cifrul de la seif şi m-aş fi încăpăţânat să nu i-l spun, m-ar fi omorât. Al doilea era doar o variantă a primului.

— Deschide şifonierul, puştiule!

Am deschis şifonierul. Tocul fără pistol mi se bălăngănea de pulpă. Ce vajnic pistolar eram!

— Acum deschide seiful!

— O să mă omori dacă-l deschid.

A urmat un moment de tăcere, cât să priceapă acest adevăr evident. După care a zis:

— Ba nu. Doar am să te leg, ha-ha.

Chestia aia cu „ha-ha" era foarte corectă, pentru că oare cum ar fi fost el în stare să mă imobilizeze? Doamna Richland zicea că-i un omuleţ cât o şchioapă, cam de înălţimea ei, adică de aproximativ un metru şaizeci. Eu eram cu peste treizeci de centimetri mai înalt şi aveam o constituţie atletică – datorată mai cu seamă pedalatului şi tuturor treburilor făcute în ultima vreme. I-ar fi fost de-a dreptul imposibil să mă lege fără să aibă un complice care să mă ţină cât de cât.

— Ai să mă legi? Pe bune?!

Am încercat să-mi fac vocea să tremure. Şi, credeţi-mă, n-a fost deloc greu.

— Da! Deschide seiful! Acum!

— Pe cuvântul tău?

— În regulă, pe cuvânt, amice. Deschide-l, dacă nu vrei să-ţi vâr un glonţ în genunchi ca să nu mai dănţuieşti niciun tango în viaţa vieţilor tale, ha-ha.

— Bine. Doar dacă-mi zici sincer că n-ai să mă omori.

— Deja s-a răspuns la această întrebare, cum se spune la tribunal. Deschide seiful!

Multe erau motivele pentru care voiam să trăiesc, dar în ruptul capului nu-mi doream ca ultimul sunet pe care să-l aud să fie chiar vocea aia cadenţată.

— Bine.

M-am pus în genunchi în faţa seifului. Îmi tot repetam: *o să mă omoare.* Şi: *nu trebuie să-l las să mă omoare.* Şi: *nu am să-l las să mă omoare.*

Asta, pentru Radar.

Şi pentru bătrâna-cu-pantofii.

Şi pentru domnul Bowditch, care îmi dăduse să port o povară pur şi simplu pentru că nu avusese cui altcuiva să i-o dea.

Şi m-am calmat.

— E destul aur aici, am zis eu. Nu ştiu de unde a făcut rost de el, dar e tare mişto că l-a avut. Ani de zile şi-a plătit toate facturile cu el.

— Taci şi deschide seiful!

Dar n-a putut să se abţină şi m-a întrebat:

— Cât de mult e?

— Nu ştiu. Poate cam de un milion de dolari. Într-o găleată şi găleata-i aşa de grea, că nici nu sunt în stare s-o ridic.

Habar n-aveam cum să fac să obţin un avantaj asupra nenorocitului ăstuia de pişpirică. V-o spun pentru că vreau să fiu bine înţeles. Însă, de când intrasem în echipele sportive ale liceului, mă învăţasem să-mi amuţesc creierul în timpul meciurilor şi să-mi las corpul să preia comanda. La fel trebuia să procedez şi acum. N-aveam altă variantă. Când se întâmpla să fim conduşi la scor în vreun meci de fotbal – mai cu seamă în cele disputate pe terenul echipei adverse, unde ne huiduiau sute de oameni – obişnuiam să mă concentrez doar asupra fundaşului echipei adverse şi să-mi spun întruna că tipul ăla era un jeg ordinar şi că eu nu doar că o să-l plachez, dar o să-l *fac una cu pământul*. Din păcate chestia asta nu ţinea decât dacă tipul era un bou care se rupea în figuri după câte o reuşită. Dar uite că mergea cu micuţul ăsta. Avea *vocea* aia plină de ifose şi lăcomie şi nu-mi era deloc greu să-l detest.

— Nu mai trage de timp, puţoiule-care-eşti-tu-puţoi! Deschide seiful dacă vrei să mai mergi drept vreodată în viaţa ta de rahat.

Am rotit discul seifului într-o parte… apoi în cealaltă… şi din nou invers. Trei cifre, mai aveam una. M-am hazardat şi am aruncat o privire peste umăr. Am văzut o mutră îngustă – cam ca una de nevăstuică – sub o şapcă White Sox retro, cu calotă înaltă şi un cerc roşu acolo unde trebuia să fie **O**-ul din Sox.

— Măcar îmi dai şi mie puţin?

A scos un chicot sec. Şi urât.

— Deschide-l! Nu te mai holba la mine şi deschide-l!

Am răsucit discul, formând şi ultima cifră. Am tras de mâner. Nu-l vedeam cum se uita peste umărul meu, dar îi simţeam duhoarea acră a transpiraţiei, mirosul acela care se îmbibă în pielea unui om nespălat de foarte multă vreme.

Seiful s-a deschis. N-am ezitat câtuşi de puţin, pentru că pierde totul ăla care ezită. Am apucat găleata de margine şi am răsturnat-o între genunchii mei crăcănaţi. Biluţele din aur s-au împrăştiat în toate direcţiile. În aceeaşi fracţiune de secundă, am intrat repede în şifonier. El a tras, dar sunetul făcut de împuşcătură nu a fost mai puternic decât unul făcut de o petardă de dimensiuni modeste. Însă am simţit cum glonţul îmi zboară prin spaţiul dintre umăr şi ureche. Tivul unuia dintre costumele demodate ale domnului Bowditch a zvâcnit când a trecut prin el.

Îi spusesem bătrânei-cu-pantofii că o să-i aduc o pereche de la domnul Bowditch şi chiar aveam de unde să aleg. Timp de ales nu aveam acum. Am pus mâna la întâmplare pe un bocanc, mi-am luat avânt şi l-am aruncat. Micuţul s-a ferit. L-am aruncat şi pe celălalt. Iar a vrut să se ferească, dar l-am nimerit în piept. S-a împleticit şi s-a împiedicat de biluţele din aur care încă se rostogoleau şi şi-a pierdut echilibrul. A căzut rău, cu picioarele întinse, dar fără să scape arma din mână. Armă mult mai mică decât

revolverul de calibrul .45 al domnului Bowditch, ceea ce probabil explica şi păcănitul ăla fără prea mulţi decibeli.

N-am încercat să mă ridic în picioare, ci doar m-am ghemuit şi mi-am luat avânt. Am zburat peste micile sfere fix ca Superman şi am aterizat peste omuleţ. Eu eram un zdrahon, el era – aşa cum v-am zis – o piticanie. L-am auzit făcând *huuu,* când i-a ieşit aerul din plămâni. Îşi bulbucase ochii la greu. Buzele îi erau roşii şi pline de scuipat.

— Dă-te… de… pe… mine!

Doar o şoaptă chinuită.

Normal că nici nu-mi trecea prin cap aşa ceva. Am vrut să-l apuc de mâna cu pistolul, n-am reuşit din prima, dar tot l-am prins înainte să-l îndrepte spre faţa mea. Şi arma s-a descărcat pentru a doua oară. Habar n-am unde s-a dus glonţul şi nici că-mi păsa. Chestia importantă era că nu intrase în mine. Tipul avea încheietura mâinii udă de transpiraţie, aşa că m-am lăsat pe ea cu toată greutatea şi am răsucit-o. S-a auzit un *trosc.* Şi imediat, un chirăit strident. Pistolul i-a căzut din mână pe podea. L-am luat şi l-am ameninţat cu el.

A scos încă un chirăit strident şi şi-a ridicat mâna liberă în dreptul feţei, ca şi cum ar fi putut să oprească glonţul. Cealaltă i se bălăngănea din încheietura ruptă şi deja începuse să i se umfle.

— Nu! Nuuuu! Nu mă omorî, te rog! *Te implooor!*

Nici măcar un singur ha-ha.

3

Probabil că deja aveţi destul de multe aşteptări de la Charlie Reade. Vă place tipul – vi se pare că seamănă cu unul dintre eroii din romanele de aventuri pentru adolescenţi. Pentru că eu sunt puştiul care a rămas alături de tatăl său alcoolic, i-a curăţat voma, s-a rugat să-şi revină (în genunchi s-a rugat!) şi chiar a primit ce a cerut. Eu sunt puştiul care a salvat un bătrân când acesta a căzut de pe

scara pe care se urcase ca să cureţe jgheaburile. Eu sunt puştiul care l-a vizitat la spital şi a avut grijă de el când s-a întors acasă. Puştiul care s-a îndrăgostit de căţeluşa credincioasă a bătrânului, care şi ea s-a îndrăgostit de el. Eu mi-am pus la brâu un pistol de calibrul .45 şi am mers curajos pe un coridor cufundat în beznă (ca să nu pomenesc de lighioanele uriaşe care mişunau pe acolo) şi am ieşit într-o altă lume, unde m-am împrietenit cu o doamnă bătrână cu faţa distrusă, care colecţiona pantofi. Eu sunt puştiul care l-a doborât pe ucigaşul domnului Heinrich pentru că l-a dus capul să împrăştie biluţele alea de aur pe jos, astfel încât piticania să-şi piardă echilibrul şi să cadă drept în fund. Măi, fratele meu, am jucat în două echipe ale liceului la două sporturi diferite! Sunt înalt şi puternic şi n-am acnee! Sunt cel mai tare din parcare, clar?

Numai că, pe de altă parte, am fost şi puştiul care a pus petarde în cutiile poştale şi am distrus corespondenţa – poate importantă – a unor oameni. Am fost şi puştiul care a mânjit cu rahat de câine parbrizul de la maşina domnului Dowdy şi a pus superglue pe butonul de contact de la vechiul Ford al doamnei Kendrick, atunci când Bertie şi cu mine am găsit portiera descuiată. Am răsturnat pietre funerare. Am furat din magazine. Bertie Bird s-a aflat alături de mine în toate aceste peripeţii şi el, Păsăroiul, a fost cel care a anunţat atentatul cu bombă. Dar eu nu l-am oprit. Şi mai sunt multe lucruri pe care n-am de gând să vi le povestesc, pentru că îmi este ruşine. Nu vă mai spun decât că am speriat nişte copii mici atât de tare, că i-am făcut să plângă şi să facă pe ei.

Deci nu mai sunt chiar atât de drăguţ, nu?

Şi eram furios la culme pe piticania asta cu nădragi jegoşi din catifea reiată şi bluză de trening, şi păr slinos şi încâlcit, care-i cădea pe mutra aia îngustă de nevăstuică. Eram furios (şi era normal să fiu) pentru că m-ar fi omorât de îndată ce ar fi pus mâna pe aur – făcuse deja o crimă, ce mai conta

încă una? Eram furios pentru că, *dacă* m-ar fi omorât, poliţiştii – probabil în frunte cu detectivul Gleason şi ajutoarele lui de nădejde, Witmark şi Cooper – ar fi intrat în şopron în timpul anchetei şi ar fi descoperit acolo ceva ce ar fi transformat asasinarea lui Charles McGee Reade într-o chestiune minoră. Dar cel mai tare mă înfuria – poate n-o să mă credeţi, dar vă jur că ăsta-i adevărul – faptul că imixtiunea omuleţului a complicat foarte mult situaţia. Trebuia să-l reclam la poliţie? În cazul ăsta, s-ar fi aflat despre aur, iar asta ar fi dat naştere la zece mii de catralioane de întrebări. Chiar dacă îl adunam eu şi-l puneam înapoi în seif, domnul Ha-Ha le-ar spune despre el. Poate ca să-l convingă pe procuror să-i reducă pedeapsa, poate doar de-al dracului, ca să se răzbune pe mine.

Prin urmare, mi-era limpede care era soluţia la această problemă. N-ar mai spune nimic nimănui dacă ar fi mort. Dacă auzul doamnei Richland nu era la fel de ager precum îi era văzul (iar cele două focuri de armă chiar că nu fuseseră prea puternice), atunci poliţia n-ar fi avut niciun motiv să vină până aici. Plus că aveam şi un loc unde să ascund cadavrul.

Nu-i aşa că aveam?

4

Cu toate că îşi ţinea mâna teafără în dreptul feţei, îi vedeam ochii printre degetele răşchirate. Albaştri, cu vinişoare roşii, plini de lacrimi. Ştia la ce mă gândesc; mi se citea *intenţia* pe chip.

— Nu! Te rog! Dă-mi drumul! Sau cheamă poliţia dacă aşa vrei. Dar nu mă o-o-omorî!

— Tu voiai să mă omori pe mine.

— Ba nu! Mă jur pe Dumnezeu! Pe mormântul mamei mă jur. *Mă jur că nu voiam!*

— Cum te cheamă?

— Derek! Derek Shepherd!

L-am lovit peste faţă cu pistolul. Sigur, aş putea să vă spun că n-am vrut s-o fac sau că n-am ştiut că

urma s-o fac până am făcut-o, dar v-aş minţi. Ştiam că vreau să-i provoc durere şi gestul ăsta mi-a adus satisfacţie. I-a ţâşnit sângele din nas. Şi colţul gurii s-a înroşit.

— Tu crezi că n-am văzut niciun episod din *Anatomia lui Grey,* boule? Cum te cheamă?

— Justin Townes.

L-am pocnit încă o dată. A încercat să se tragă înapoi, dar fără folos. Nu alerg eu prea repede, însă am reflexe excelente. Şi sunt destul de sigur că lovitura asta i-a spart nasul, nu doar i l-a umplut de sânge. Şi a zbierat… însă părea ca o şoaptă.

— Probabil că-ţi imaginezi că nici de Justin Townes Earle[67] n-am auzit. Să ştii că am şi un album al lui. Haide, ultima şansă, cretinule! După aia îţi trag un glonţ în cap.

— Polley, a spus el.

Începuse să i se umfle nasul – ba i se umfla toată jumătatea de faţă – şi vorbea de parcă ar fi avut un guturai îngrozitor.

— Chris Polley.

— Dă-mi portofelul!

— N-am…

M-a văzut că-mi iau avânt şi a ridicat din nou mâna teafără. Aveam ceva planuri cu mâna aia, planuri care, probabil, vă vor schimba şi mai mult în rău părerea despre mine, dar nu uitaţi că eram într-o situaţie tare nasoală. De asemenea, mă gândeam din nou la Rumpelstiltskin. Poate că nu puteam să-l fac pe nenorocitul ăsta să-şi vâre un picior în pământ şi să se sfârtece trăgându-se de celălalt, dar măcar să-l fac s-o ia naibii la fugă. La fel cum a fugit Omul de Turtă Dulce. Ha-ha.

— Bine, bine!

Şi-a băgat mâna în buzunarul de la spate al nădragilor din catifea reiată, care nu erau doar murdari, ci jegoşi de-a dreptul. Iar bluza de trening avea o mânecă ruptă şi manşetele zdrenţuite. Clar că micuţul nu locuia la Hilton. Şi portofelul era vechi şi zgâriat. L-am deschis doar cât să văd că avea doar

o singură bancnotă de zece dolari înăuntru şi că pe permisul de conducere era trecut numele Christopher Polley. În poză era mult mai tânăr şi avea faţa întreagă. L-am închis şi l-am pus în buzunar, alături de portofelul meu.

— Ţi-a expirat permisul în 2008. Ar trebui să ţi-l înnoieşti. Sigur, dacă ai să mai apuci.

— Nu pot…

Şi s-a oprit imediat.

— Nu poţi să ţi-l înnoieşti? Ţi-a fost anulat? Ai condus sub influenţa substanţelor interzise? Sau ai fost la închisoare? Ai fost închis? Din cauza asta a durat atât de mult până să-l jefuieşti şi să-l ucizi pe domnul Heinrich? Pentru că erai la Stateville?

— Nu acolo.

— Dar unde?

Nu mi-a răspuns, iar eu mi-am dat seama că nici nu mă interesează. După cum ar fi spus domnul Bowditch, nu era relevant.

— De unde ai aflat despre aur?

— Am văzut nişte bucăţele în prăvălia nemţălăului. Înainte să mă bage la răcoare.

Acum aş fi putut să-l întreb de unde a aflat de la cine era aurul ăla şi cum a reuşit să-i însceneze toată treaba lui Dwyer-boschetarul. Numai că eram aproape sigur că ştiam ambele răspunsuri.

— Dă-mi drumul. N-o să mă mai vezi niciodată.

— Nu, normal că n-am să te mai văd. Pentru că o să fii la puşcărie, nu la aia din oraş, unde te bagă când ai o sentinţă mai mică de ispăşit. O să chem poliţia, Polley. Să te mai aud eu cum faci ha-ha când o să te bage la bulău pentru crimă.

— O să le zic! O să le zic de aur! Ia-ţi adio de la el!

Adevărul era că nu-mi luam niciun *adio,* pentru că îmi fusese lăsat mie prin testament. Numai că piticania nu avea de unde să ştie asta.

— Corect, am spus eu. Mersi că mi-ai atras atenţia. Deci nu-mi rămâne altceva de făcut decât să te bag în utilajul ăla de pompare. Norocul meu e că

eşti juma' de om, aşa că n-o să-mi rup spinarea cu tine.

Am ridicat pistolul. Acum e momentul când ar trebui să vă spun că mergeam la cacealma, dar nu sunt prea sigur că aşa era. Îl detestam pe omuleţ din tot sufletul şi pentru dezastrul făcut în casa domnului Bowditch. Pentru că o *pângărise.* Normal că totul ar fi fost mult mai simplu dacă l-aş fi omorât.

Acum n-a mai chirăit – nu cred că mai avea aer –, dar a gemut înfundat. Şi i s-a udat partea din faţă a pantalonilor. Am lăsat pistolul în jos… dar foarte puţin.

— Dar dacă ţi-aş zice că ţi-aş cruţa viaţa, domnule Polley. Şi nu doar că ţi-aş cruţa-o, dar ţi-aş şi permite să mergi pe drumul tău, aşa cum zice cântecul[68]. Te-ar interesa?

— Da! *Da!* Dă-mi drumul şi n-ai să mă mai vezi niciodată!

Fix aşa ar fi răspuns şi Rumpelstiltskin, mi-am spus eu.

— Cum ai ajuns până aici? Pe jos? Cu autobuzul până la Dearborn Avenue?

N-avea decât zece dolari în portofel, aşa că mă îndoiam că venise cu un *Yuuber*. Posibil să fi furat tot ce era în cămăruţa secretă a domnului Heinrich – de fapt, mai mult decât probabil, dacă stai să te gândeşti la amărâtele alea de bijuterii pe care i le strecurase lui Dwyer. Dar, dacă aşa stăteau cu adevărat lucrurile, înseamnă că nu reuşise încă să-şi transforme prada în bani. Poate nu ştia cum. O fi fost micuţul ăsta mare şmecher, dar asta nu însemna neapărat că era şi deştept. Sau că pricepea cum se mişcă lucrurile.

— Prin pădure.

Şi a făcut semn cu mâna teafără spre zona verde din spatele terenului care-i aparţinuse domnului Bowditch. Acolo se afla ce mai rămăsese din Codrul Santinelei de pe vremuri, de acum aproape un secol.

I-am studiat din nou nădragii jegoşi şi bluza ruptă. Doamna Richland nu-mi spusese că micuţul avea haine murdare pe el şi ar fi fost normal să-mi spună – pentru că avea ochi foarte ageri. Însă ea îl văzuse în urmă cu mai multe zile. Eu presupuneam că tipul nu doar că *venise* până aici prin pădure, ci acolo locuia. Undeva, nu prea departe de gardul curţii din spate, probabil că era acum o prelată luată din vreun tomberon şi care-i servea drept adăpost. Probabil că tot ce furase din prăvălia domnului Heinrich era îngropat în apropiere, aşa cum obişnuiesc să facă piraţii din cărţi. Numai că piraţii din cărţi îşi pun dublonii şi realii în sipete. Prada lui Polley se afla mai degrabă într-o tolbă cu un abţibild pe care scria SERVICIUL ABONAMENTE AMERICA.

Dacă nu mă înşelam, înseamnă că nenică ăsta a fost mereu prin preajmă ca să-l urmărească pe mai sus-menţionatul Charles Reade. Aflase cine sunt de la Heinrich. Probabil că mă observase într-unul dintre drumurile mele până la Stantonville. Şi, după ce cotrobăise prin casă şi nu descoperise nimic altceva decât un seif pe care nu putea să-l deschidă, s-a decis să mă aştepte, gândindu-se că o să vin după aur. Pentru că aşa ar fi făcut *el.*

— În picioare! Mergem jos. Vezi să nu calci pe alte pepite din alea, dacă nu vrei să mai iei o trântă.

— Nu-mi dai şi mie câteva? Doar câteva? N-am nici după ce bea apă!

— Şi ce să faci cu ele? Să-ţi plăteşti meniul de la McDonald’s?

— Ştiu eu un tip în Chicago. N-o să-mi dea cât fac, dar…

— Poţi să iei doar trei.

— Nu cinci?

Şi se forţa să zâmbească frumos, de parcă nu el ar fi fost ăla care avusese de gând să mă omoare după ce aş fi descuiat seiful.

— Patru.

S-a aplecat repede şi le-a cules de pe jos cu mâna cea bună. După care a vrut să şi le îndese în

buzunar.

— Ai luat cinci. Lasă una jos.

S-a uitat urât la mine – exact cum s-ar fi uitat şi Rumpelstiltskin – şi a aruncat o biluţă. Care s-a rostogolit mai departe.

— Tare rău eşti, băiete!

— Îţi dai seama ce ruşine mi se face când aud chestia asta tocmai de la Sfântul Christophor al Codrului.

Şi-a ridicat buza de sus, dezvelindu-şi dinţii galbeni:

— Să te fut!

Am ridicat pistolul – mi se părea că era de calibrul .22, automat.

— Niciodată să nu ameninţi cu fututul pe cineva cu armă. E o imprudenţă, ha-ha. Coboară!

A ieşit din cameră, cu încheietura frântă lipită de piept şi având grijă nu care cumva să mai calce pe vreo pepită de pe jos. Eu am mers după el. Am trecut prin living şi am ajuns în bucătărie. S-a oprit în faţa uşii.

— Mergi mai departe! O să traversăm curtea.

S-a întors la mine cu ochii holbaţi şi buzele tremurânde.

— O să mă omori şi o să mă arunci în gaura aia!

— Îţi dai seama că nu ţi-aş fi dat nicio pepită dacă ăsta ar fi fost planul meu, i-am spus eu.

— O să ţi le iei înapoi!

Şi iar s-a apucat să plângă.

— O să ţi le iei înapoi şi o să mă arunci în *ga-ga-gaură*!

Am clătinat din cap.

— Te duc la gardul din spate. Ai mâna ruptă. Fără ajutor, n-ai să fii în stare să treci peste el.

— Ba o să fiu! N-am nevoie de ajutorul tău!

— Mergi!

Şi a mers mai departe, plângând cu sughiţuri şi convins fiind că o să-l împuşc în ceafă. Pentru că exact asta ar fi făcut *el.* S-a oprit din smiorcăială doar când am trecut de uşa deschisă a şopronului şi el încă era în viaţă. Am ajuns la gardul înalt de

vreun metru şi jumătate – suficient cât să nu poată Radar să se caţăre peste el pe vremea când era tânără şi zglobie.

— Să nu te mai văd niciodată.

— N-ai să mă mai vezi.

— Niciodată, pricepi?

— Îţi dau cuvântul meu, niciodată.

— Atunci, bate palma!

Şi am întins-o pe a mea. A întins-o şi el pe a lui. Şmecheraş, dar cam prostuţ. Exact aşa cum am spus. I-am apucat-o şi am răsucit-o şi am auzit trosnetul făcut de osul rupt. Piticania a zbierat din toate puterile şi s-a prăbuşit în genunchi. Acum îşi ţinea ambele mâini lipite de piept. Mi-am îndesat pistolaşul lui la betelia pantalonilor – aşa cum fac personajele negative din filme, m-am aplecat, l-am apucat şi l-am ridicat. Floare la ureche. Nu cred că avea mai mult de şaizeci de kilograme. Plus că, în momentul ăla, atâta adrenalină aveam în mine, că realmente îmi ţâşnea prin urechi. L-am aruncat peste gard. A aterizat pe spate, într-un morman de frunze moarte şi crengi. Icnea încetişor de durere.

Zadarnic dădea el acum din mâinile rupte, că nu-i mai erau de niciun folos. M-am aplecat peste gard, aidoma unei babe dintr-o poveste, care a terminat de întins rufele şi se uită pe uliţă, curioasă să afle ultimele bârfe din sat.

— Pleacă, Polley! Ia-ţi tălpăşiţa de aici şi nu te mai întoarce niciodată!

— Mi-ai rupt mâinile! *Mi-ai rupt afurisitele astea de…*

— Să zici mersi că nu te-am omorât! i-am strigat eu. Că am vrut, am fost pe punctul s-o fac şi, dacă te mai prind pe-aici, n-ai să mai scapi cu viaţă! Hai, cară-te! Cât încă te mai las!

S-a mai uitat o dată mine – şi i-am văzut ochii albaştri şi bulbucaţi şi mutra mânjită de muci şi lacrimi. Apoi s-a întors, şi-a strâns mâinile la piept şi a pornit împleticindu-se printre trunchiurile deplorabile rămase din superbul Codru al

Santinelei. M-am uitat după el, fără nici cea mai mică remuşcare pentru ce făcusem.

Deloc drăguţ, nu?

M-am întors în casă şi am adunat biluţele din aur. Se împrăştiaseră prin toate colţurile şi treaba asta a durat mai mult decât întreaga confruntare cu Polley.

Le-am pus înapoi în seif, împreună cu centura şi cu tocul de armă. Şi am plecat, dar nu înainte de a-mi scoate tricoul din pantaloni ca să acopere pistolul de la spate. Oricum, tot mă bucuram că doamna Richland nu era la postul ei pe alee, cu mâna pavăză la ochii ei ageri.

5

Am coborât încet dealul, pentru că îmi tremurau picioarele. Pe cine vreau eu să păcălesc? Îmi tremura şi *mintea!* În timp ce urcam treptele terasei, mi-am dat seama că-mi era foame. O foame de lup.

Radar m-a întâmpinat, însă nu cu frenezia la care mă aşteptam. A dat doar veselă din coadă, a ţopăit de câteva ori şi şi-a frecat căpşorul de pulpa mea, după care s-a dus înapoi pe covorul ei. Mi-am dat seama că mă aşteptam la o primire frenetică pentru că aveam impresia că lipsisem foarte mult timp. De fapt, nici măcar trei ore nu fuseseră. Iar în astea nici trei ore se întâmplaseră o mulţime de lucruri – genul ăla de lucruri care-ţi schimbă viaţa în mod radical. Mi-am adus aminte de vorbele lui Scrooge din *Colind de Crăciun:* „Spiritele au făcut totul într-o singură noapte.”

Mai era puţină ruladă de carne în frigider, din care mi-am făcut două sendvişuri babane, cu foarte mult ketchup. Trebuia să mă hrănesc bine, pentru că ziua abia începuse. Aveam o mulţime de pregătiri de făcut pentru a doua zi. Nu mă duceam la şcoală, iar tata avea să se întoarcă şi să găsească o casă goală. Voiam să încerc să găsesc cadranul solar despre care vorbise domnul Bowditch. Nu mai aveam nicio îndoială că acolo era şi nu mai aveam nicio îndoială că putea să-mi întinerească bătrânica din rasa

ciobănesc german care acum moţăia pe covoraşul ei din living. Nu eram însă la fel de sigur că o voi putea ajuta să coboare scara în spirală cu trepte înguste şi habar n-aveam cum ar fi trebuit să parcurgem împreună cei şaizeci (sau optzeci, sau o sută) de kilometri până în oraş. Însă eram absolut sigur de un lucru: nu-mi puteam permite să mai aştept.

6

Mi-am făcut tot felul de planuri în timp ce mâncam. Dacă dispăream de acasă cu Radar, trebuia neapărat să las indicii false care să ducă în cu totul altă direcţie decât casa domnului Bowditch. Şi mi-a venit o idee tocmai când mă duceam în garaj. O idee care mi se părea bună. Credeam că o să ţină.

Am luat roaba tatei şi încă ceva. Pe un raft era un sac cu oxid de calciu, cunoscut îndeobşte sub denumirea „var nestins”. De ce avea tata aşa ceva? Aţi ghicit: din cauza gândacilor. Aveam câţiva şi la subsol, şi în garaj. Am pus sacul în roabă, am intrat în casă şi i-am arătat lui Radar lesa.

— Ai să fii cuminte dacă mergem pe deal?

M-a asigurat din priviri că normal că o să fie, aşa că i-am pus lesa şi am pornit către casa de pe Sycamore Street, numărul 1 – eu împingând roaba, Radar mergând pe lângă ea. Doamna Richland revenise la post şi mă cam aşteptam să mă ia la întrebări despre tărăboiul de mai devreme. Dar nu a făcut-o, ci doar m-a întrebat dacă am de gând să mai fac nişte treabă pe acolo. I-am răspuns că da.

— Ai un suflet foarte bun. Presupun că proprietatea va fi scoasă la vânzare, nu? Poate o să te plătească avocatul lui pentru munca făcută, dar eu nu m-aş baza pe asta. Că avocaţii sunt zgârie-brânză. Sper ca noii proprietari să nu dărâme casa. Arată mult mai bine acum. Ştii cine l-a moştenit pe Bowditch?

I-am spus că nu.

— Dacă ţi se întâmplă să afli care-i preţul cerut, să-mi zici şi mie. Ne-am gândit şi noi să ne vindem căsuţa şi terenul.

Noi – adică exista şi un domn Richland. Cine ar fi zis?

I-am spus că desigur că aşa voi face (când o zbura porcul) şi am împins roaba spre spatele casei, cu capătul de la lesa lui Radar înfăşurat în jurul mâinii. Bătrânica se mişca bine, dar drumul până în capătul dealului nu era unul prea lung. Optzeci sau o sută de kilometri până la oraşul părăsit? N-o să fie în stare să meargă atât de mult.

Acum Radar era mai calmă, însă, de cum i-am desfăcut lesa, s-a dus direct la canapeaua din living, a mirosit-o de la un capăt la altul şi apoi s-a culcat pe jos lângă ea. I-am adus un castronel cu apă, după care am pornit spre şopron cu sacul de var nestins. Am presărat puţin peste resturile gândacului şi am constatat uluit că procesul de descompunere a prins viteză. S-a auzit un fel de sfârâit şi după aia un fel de bolborosit. Şi s-au ridicat nişte vapori din rămăşiţele lighioanei din care nu va mai rămâne curând decât o băltoacă de mâzgă amestecată cu var.

Am luat revolverul de pe jos, l-am dus înapoi în casă şi l-am pus în seif. Am observat într-un colţ două biluţe pe care nu le văzusem înainte şi le-am aruncat în găleata cu aur. Când am coborât la parter, Radar dormea buştean.

Bravo! i-am zis eu în gând. *Dormi cât de mult poţi, fata mea, pentru că mâine o să ai o zi grea.*

Pentru mine, şi ziua de astăzi era una grea, dar ăsta era un lucru bun. Nu că m-ar fi împiedicat să mă gândesc la Cealaltă Lume – la poteca printre macii roşii, la bătrâna-cu-pantofii şi cu chipul şters, la turlele din sticlă ale oraşului – dar, dacă îmi făceam de lucru, probabil evitam să am reacţia întârziată la înfruntarea cu Christopher Polley, când scăpasem ca prin urechile acului de la moarte. Ştiţi că aşa a fost. V-am povestit.

Piticania aia nenorocită, în goana ei după aur, nici nu băgase în seamă teancurile de cărţi şi reviste de pe holul dintre bucătărie şi uşa care dădea în spatele casei. Pe mine nu mă interesau acum cărţile, dar, vreme de o oră, am tot cărat cu roaba vrafuri de reviste (bine că erau deja legate cu sfoară) în şopron. Am pus câteva peste resturile gândacului. Pe celelalte le-am aşezat lângă puţul lumilor. Data următoare când voi coborî – când *vom* coborî – o să pun teancurile alea peste grinzi ca să acopăr complet intrarea.

Am terminat, am intrat în casă şi am trezit-o pe Radar. I-am oferit o recompensă din cele păstrate în cămară şi ne-am întors acasă. Mi-am spus că trebuie să iau şi maimuţica piuitoare a doua zi. Poate o s-o vrea după ce ajungem acolo unde mergem. Sigur, cu condiţia să nu cadă de pe treptele alea şi să mă tragă şi pe mine după ea.

Sigur, cu condiţia să şi vrea să coboare treptele alea.

Când am ajuns acasă, mi-am pus în rucsac pistolaşul lui Polley, portofelul lui şi alte chestii – dar nu prea multe, pentru că urma să mai iau câte ceva din cămara domnului Bowditch – după care m-am aşezat să-i scriu tatei. Voiam să amân cât mai mult posibil momentul ăsta, dar ştiam că trebuie s-o fac acum. Mi-a fost foarte greu să-i scriu ce i-am scris:

> *Dragă tată,*
>
> *O să găseşti casa goală, pentru că am plecat la Chicago cu Radar. Am descoperit pe internet un tip care poate să redea câinilor bătrâni sănătatea şi vitalitatea şi are un succes incredibil. Ştiam de ceva vreme despre el, dar n-am vrut să-ţi spun, pentru că ştiu ce părere ai despre „leacurile băbeşti”. Poate chiar despre asta e vorba, dar, datorită moştenirii, acum îmi pot permite să plătesc 750 $. Nu-ţi spun să nu-ţi faci*

griji, pentru că ştiu că o să-ţi faci, cu toate că n-ai niciun motiv. Dar îţi SPUN, TE ROG, să nu încerci cumva să bei ceva ca să te linişteşti. O să sufăr cumplit dacă te găsesc bând din nou când mă întorc acasă. Nu încerca să mă suni, pentru că îmi închid telefonul (acolo unde mă duceam, oricum nu conta dacă-i închis sau deschis). *Mă întorc cât de repede posibil şi, dacă tratamentul ăla are efect, am să mă întorc cu o căţeluşă nouă-nouţă!*

Ai încredere în mine, tată. Ştiu ce fac.

Te iubesc,
Charlie

Mă rog, speram că ştiu ce fac.

Am băgat hârtia într-un plic, am scris pe el *PENTRU TATA* şi l-am pus pe masa din bucătărie. Apoi mi-am deschis laptopul şi am scris un e-mail pe adresa dsilvius@hillviewhigh.edu.

Conţinutul a fost aproximativ acelaşi (dar evident că nu am rugat-o pe doamna Silvius să nu bea). Mi-am imaginat că, dacă ar fi fost cu mine în cameră, mi-ar fi zis că-i miros a chiul din cap până-n picioare. Am programat trimiterea e-mailului în aşa fel încât să-l primească joi după-amiază pe computerul de la birou. Puteam să ies basma curată cu două zile de absenţe nemotivate, dar probabil că trei mi-ar fi făcut probleme nasoale. Scopul meu era să-l las pe tata să se bucure cât mai mult de zilele petrecute la teambuilding. Sigur că speram ca doamna S. să nu-l sune când va primi e-mailul meu, dar ştiam că o va face şi atunci tata s-ar întoarce oricum acasă. Scopul real era să anunţ cât mai mulţi oameni că mă duceam la Chicago.

De aceea, am sunat şi la secţia de poliţie şi am întrebat dacă detectivul Gleason era acolo. Era şi l-am întrebat dacă au vreo pistă în cazul cu spargerea casei de la numărul 1, Sycamore Street.

— V-am sunat astăzi, pentru că plec mâine la Chicago cu câinele domnului Bowditch. Am găsit acolo pe cineva care face minuni pentru câinii bătrâni.

Gleason m-a informat că nu are noutăţi, aşa cum mă şi aşteptam, de fapt. Mă ocupasem singur de individul care spărsese casa. Mi-a urat apoi multă baftă cu potaia aia simpatică. Şi m-a impresionat urarea lui.

7

În seara aia, am strecurat în mâncarea lui Radar trei pastile din medicamentul cel nou. A doua zi urma să-i dau încă trei. Nu mai rămăseseră prea multe în flacon, dar poate aşa era mai bine. Nu ştiam sigur ce anume sunt, dar bănuiam că erau făcute cu ceva steroizi. Caz în care îi şi scurtau viaţa, chiar dacă o învigorau pe moment. Îmi tot repetam că trebuie doar să o fac să coboare treptele alea şi apoi… habar n-aveam ce va fi apoi.

Telefonul îmi funcţiona din nou (dar fusesem nevoit să-l resetez ca să arate ora corectă) şi a sunat pe la şapte. Pe ecran scria TATA. Înainte să răspund, am deschis repede televizorul şi l-am dat puţin mai tare.

— Bună, Charlie, ce faci? Bine?

— Bine. Tu te-ai căţărat în vreun copac?

A început să râdă.

— Nici vorbă, plouă aici. În loc de căţărat, am avut parte de dezlănţuirea spiritului de echipă. De milioane sunt băieţii ăştia serioşi din asigurări, când o iau razna. La ce te uiţi?

— La canalul de sport.

— Căţeluşa-i bine?

— Rad?

Draga de ea şi-a auzit numele şi s-a uitat imediat la mine.

— E bine.

— Mănâncă?

— Tot. Şi linge dup-aia castronul aşa de bine, că nici n-ar mai fi nevoie să-l spăl.

— Mă bucur.

Am mai vorbit puţin. Nu părea deloc îngrijorat, aşa că bine făceam că-i ascundeam adevărul. Numai că asta m-a făcut să mă simt deopotrivă bucuros şi cuprins de ruşine.

— Dacă vrei, te mai sun şi mâine.

— Nu trebuie, s-ar putea să mă duc cu băieţii la un burger şi la minigolf.

— Doar cu băieţii? Fără fete?

— Păi… s-ar putea să vină şi nişte fete. Te sun eu dacă se întâmplă ceva. Dacă ne ia casa foc, de exemplu.

— De acord. Somn uşor, Chip!

— Şi ţie!

De unde stăteam eu acum, vedeam plicul de pe masa din bucătărie. Nu-mi plăcea să-l mint pe tata, dar nu ştiam ce altceva să fac. Pentru că asta era o situaţie excepţională. Da, îi puteţi spune şi aşa.

Am închis televizorul şi, pentru prima oară în viaţa vieţilor mele, m-am dus la culcare la ora opt. Pentru că voiam să mă scol foarte devreme. *Cine se trezeşte de dimineaţă departe ajunge,* obişnuia să spună mama. Erau momente când nu-mi mai aduceam aminte cum arăta fără să mă uit la vreo fotografie, dar îmi aminteam toate proverbele pe care mi le zicea. Mda, mintea omului chiar că-i o maşinărie ciudată.

Am încuiat bine toate uşile, dar nu pentru că mi-era teamă de Polley. Probabil că oricum ştia unde stau, dar el avea ambele mâini rupte şi pistolaşul lui era la mine. Plus că rămăsese fără niciun ban şi fără niciun act de identitate.

Bănuiala mea era că deja făcea autostopul către Chicago, oraşul acela căruia el îi zicea „Chi”, unde va încerca să transforme în cash cele patru biluţe de aur. Presupunând că va reuşi să le vândă pe toate, nu credeam că va primi mai mult de douăzeci la sută din valoarea lor. Chestie care mie îmi convenea de minune.

Era super. De fiecare dată când mi se făcea milă de el sau mă apucau remuşcările pentru ce-i făcusem, îmi aduceam aminte cum îmi lipise ţeava pistolaşului de ceafă şi îmi ceruse să nu mişc ca să nu avem probleme. Dar îmi părea bine că nu-l omorâsem. Asta, da.

În timp ce mă spălam pe dinţi, m-am studiat cu atenţie în oglindă. Mi se părea că arăt la fel, chestie destul de surprinzătoare când te gândeşti prin câte trecusem în ultimele ore. Mi-am clătit gura, m-am întors şi am văzut-o pe Radar în pragul băii. M-am aşezat într-un genunchi şi i-am ciufulit blana de pe bot.

— Vrei să mergem mâine într-o aventură, fetiţo?

A dat din coadă – adică da, sigur că vrea –, după care a intrat în camera de oaspeţi şi s-a culcat la picioarele patului. Mi-am verificat de două ori ceasul ca să mă asigur că l-am pus să sune la cinci dimineaţa, după care am stins lumina. Credeam că o să adorm foarte greu după toate peripeţiile din cursul zilei, însă m-a luat somnul aproape instantaneu.

Am mai apucat doar să mă întreb dacă pe bune aveam de gând să-mi risc viaţa şi să intru într-un rahat cât mine de mare atât cu tata, cât şi la şcoală, pentru un câine bătrân care deja a avut parte de un trai îndelungat şi fericit – sigur, socotit în ani de câine. Iar răspunsul pe care mi l-am dat era DA, însă nu era totul. Nu doar Radar era motivul care mă împingea să fac asta, ci şi lumea aceea uluitoare şi misterioasă.

Descoperisem totuşi o altă lume, pentru numele lui Dumnezeu. Abia aşteptam să văd oraşul cu turlele verzi şi să-mi dau seama că era cu adevărat *Oz,* însă un Oz condus de un monstru îngrozitor – Gogmagog –, şi nu de un impostor, pretins magician, care vorbea din spatele unei cortine groase.

Voiam să descopăr cadranul solar şi să aflu dacă era în stare să facă ce spunea domnul Bowditch că face. Şi vă rog să ţineţi cont că aveam doar

şaptesprezece ani, vârsta ideală pentru peripeţii şi decizii nechibzuite.

Dar, da, cel mai mult şi mai mult îmi doream să o ajut pe Radar. O iubeam şi nu voiam să moară.

M-am întors pe o parte şi am adormit.

CAPITOLUL 13

ÎL SUN PE ANDY. RADAR NU MAI EZITĂ. TOCANA. FAGÂŞ.

1

Normal că Radar s-a mirat când ne-am sculat înainte să se crape de ziuă. Dar şi-a hăpăit micul-dejun (plus cele trei pastile ascunse acolo) şi s-a arătat dornică să urcăm dealul până la casa de la numărul 1. Vizavi, la doamna Richland, era beznă. M-am dus la etaj, am scos revolverul de calibru .45, l-am vârât în tocul de la centură, mi-am pus centura şi mi-am legat cureluşele de pulpă. Aveam arma lui Polley în buzunarul de la spate, aşa că eram un adevărat pistolar. În cămară am găsit nişte borcane goale (cred că în ele fusese sos de spaghete). Le-am umplut cu boabe Orijen pentru căţei, am strâns bine capacele, le-am înfăşurat într-un prosop de bucătărie şi le-am vârât în rucsac, sub tricoul şi perechea mea de chiloţi (era altă vorbă a mamei). Am mai pus acolo şi douăsprezece cutii cu sardele King Oscar (care începuseră să-mi placă), o pungă cu biscuiţei săraţi, câteva fursecuri cu nuci pecan (doar câteva, pentru că nu mueram după ele) şi o mână de cârnăciori subţiri şi uscaţi. Plus cele două cutii de Cola rămase în frigider. Mi-am mai pus şi portofelul în rucsac, pentru că în buzunarul de la spate voiam să-mi pun lanterna, aşa cum făcusem înainte.

Aţi putea spune că astea erau foarte puţine provizii pentru ce s-ar fi putut dovedi a fi o călătorie de două sute de kilometri şi desigur că aţi avea dreptate, numai că nu mai încăpea absolut nimic în rucsacul meu, ca să nu mai spun că bătrâna-cu-pantofii se oferise să-mi dea o masă. Şi poate mi-ar mai da ceva şi pentru drum. Dacă nu, va trebui să fur, idee care mă speria şi mă însufleţea în acelaşi timp.

Chestia care mă alarma cel mai tare era lacătul de la uşa şopronului. Credeam că dacă şopronul ar fi încuiat, nu ar atrage atenţia nimănui. Dar, dacă nu era, atunci cuiva poate i-ar trece prin minte să se uite înăuntru şi poate că n-ar servi la nimic toate vrafurile alea de reviste vechi puse peste gura puţului. Adormisem cu gândul la această problemă nerezolvată (ca un personaj dintr-un roman scris de Agatha Christie!), dar la trezire se părea că găsisem soluţia. Nu numai că uşa şopronului va fi încuiată cu lacătul *pe dinafară,* dar mai era încă cineva care să confirme că o dusesem pe Radar la Chicago în speranţa unui tratament-minune.

Soluţia aceasta avea un nume. Iar numele acesta era Andy Chen.

Am aşteptat să se facă şapte ca să-l pot suna, pentru că îmi imaginam că la ora aia e treaz şi se pregăteşte să plece la şcoală; dar, după ce telefonul a sunat de patru ori, am fost aproape convins că o să-mi intre mesageria vocală. Tocmai mă gândeam cum să formulez mesajul, când mi-a răspuns, gâfâind şi agitat.

— Ce dracu’ vrei, Reade? Am ieşit din duş şi curge apa de pe mine!

— Vaaai! am exclamat eu în falset. Nu cumva Teroarea-Galbenă e la puţa goală?

— Mă cac pe mine de râs, cretin rasist ce eşti. Ce vrei?

— O chestie importantă.

— Care-i treaba?

Acum căpătase un ton serios.

— Uite, acum sunt la Highball, lângă oraş. Ştii unde, da?

Normal că ştia. Era cel mai tare popas pentru camionagii din Santinelă, dotat cu cele mai mişto jocuri video. Obişnuiam să ne înghesuim în maşina cuiva cu permis de conducere valabil – sau luam autobuzul dacă nu găseam pe nimeni cu permis – şi ne jucam acolo până rămâneam lefteri. Sau până ne dădeau afară.

— Ce cauţi acolo? Trebuie să fii la şcoală.

— Ştii câinele? Câinele ăla care te-a speriat atât de rău când eram mici? Acum n-o mai duce atât de bine şi am aflat de un tip din Chicago care cică e în stare să ajute câinii bătrâni. Cică i-ar întineri cumva.

— E o ţeapă, a zis Andy sec. N-are cum să fie altceva. Nu fi tâmpit, Charles. Când câinii îmbătrânesc, înseamnă că le-a trecut viaţa şi cu asta ba…

— Vrei să taci naibii din gură şi să mă asculţi puţin? Am găsit pe cineva care ne duce cu camioneta lui până acolo şi cere treizeci de dolari…

— *Treizeci..*

— Trebuie să ne ducem chiar acum, altminteri pleacă fără noi. Vreau să încui tu casa.

— Ai uitat să-ţi încui…

— Nu, măi, nu! Casa domnului Bowditch! Pe aia am uitat s-o încui!

— Da' cum ai ajuns până la Highba…

— Taci, mă, din gură, că pleacă ăla fără noi! Du-te şi încuie casa, da? Cheile sunt pe masa din bucătărie.

Şi am adăugat, de parcă tocmai atunci mă gândisem la asta:

— Încuie şi şopronul ăla din spate. Vezi că-i un lacăt acolo.

— Păi, asta înseamnă să mă duc la şcoală cu bicicleta, nu cu autobuzul. Cât îmi dai să-ţi fac treaba?

— Haide, măi, Andy!

— Fac mişto de tine, Reade. N-o să-ţi cer nici măcar să mi-o sugi. Da' ce zic dacă mă întreabă

cineva…

— N-o să te întrebe nimeni. Şi, dacă totuşi se întâmplă, spune adevărul. Că am plecat la Chicago. Nu vreau să ai probleme, doar încuie casa. Iau eu cheile de la tine când mă întorc.

— Da, bine, o fac. Stai până mâine sau…

— Probabil. Poate chiar până poimâine. Gata, trebuie să plec. Mulţam, Andy! Îţi rămân dator.

Am închis telefonul, mi-am pus rucsacul şi am luat lesa. Am lăsat pe masă inelul cu cheile domnului Bowditch şi am prins lesa de zgarda lui Radar. Am coborât treptele din spate şi m-am oprit. M-am uitat la şopron. Chiar voiam să o duc în lesă pe treptele alea *(de înălţimi diferite)* care coborau în spirală în hău? Proastă idee. Şi pentru ea, şi pentru mine.

Nu era prea târziu să renunţ. Puteam să-l sun pe Andy şi să-i spun ori că m-am răzgândit în ultima clipă, ori că plecase fără noi camionagiul ăla inventat. Aş duce-o pe Radar înapoi acasă, aş rupe scrisoarea lăsată în bucătărie şi aş şterge e-mailul care urma să-i fie expediat doamnei Silvius. Avea dreptate Andy: când câinii îmbătrânesc înseamnă că le-a trecut viaţa şi cu asta basta. Însă asta nu trebuia să mă împiedice să dau o tură prin Cealaltă Lume. Tot ce aveam de făcut era să aştept.

Până murea Radar.

I-am scos lesa şi am pornit către şopron. Pe la jumătatea drumului, m-am uitat în urmă. Nici nu se mişcase din loc. M-am gândit s-o chem, îmi doream asta chiar foarte tare, dar n-am făcut-o. Am continuat să merg. Când am ajuns la uşa şopronului m-am uitat din nou în spate. Radar şedea în fund lângă trepte. Atunci am simţit gustul amar al dezamăgirii: deci se alesese praful de toate pregătirile mele – mai ales de ideea aia genială cu lacătul. Dar în niciun caz nu puteam să plec şi s-o las acolo.

Tocmai voiam să mă întorc, când Radar s-a ridicat şi a înaintat cu paşi şovăielnici până la uşa deschisă, unde mă aflam eu. S-a oprit şi a adulmecat

în jur. Nu am aprins becurile cu acumulatori, pentru că nasul ei n-avea nevoie de lumină. S-a uitat la teancurile de reviste cu care acoperisem resturile gândacului uriaş şi am văzut cum îi vibrează repede nasul extrem de sensibil. Apoi s-a uitat la grinzile de peste gura puţului şi atunci s-a întâmplat ceva extraordinar. S-a repezit şi a început să râcâie cu labele în grinzi, scoţând nişte hămăieli scurte şi exaltate.

Îşi aduce aminte, mi-am spus eu. *Şi probabil că amintirile sunt unele plăcute, pentru că vrea să se ducă din nou acolo.*

Am agăţat lacătul de ivăr şi am lăsat uşa puţin întredeschisă, doar cât să văd pe unde calc până ajung la puţ.

— Gata, Radar, acum trebuie să faci linişte. *Şşşt!*

N-a mai lătrat, dar a continuat să dea cu labele în grinzi. Atât de nerăbdătoare era să coboare, că am început să fiu mai încrezător cu privire la ce se află la capătul coridorului subteran. Şi, în fond, de ce nu m-aş fi simţit aşa? Macii erau superbi şi miroseau extraordinar de frumos. Bătrâna-cu-pantofii era cumsecade, se purtase frumos cu mine, mă mângâiase când am început să plâng şi voiam s-o văd din nou.

Bătrâna voia s-o mai vadă şi pe Radar… iar Radar vrea s-o vadă pe ea, mie aşa mi se pare.

Ba nu mi se părea nimic; eram convins.

— Culcat!

Radar s-a uitat la mine, dar a rămas în picioare. S-a uitat în bezna dintre grinzi, s-a uitat iarăşi la mine şi iarăşi la grinzi. Da, câinii ştiu cum să te facă să pricepi ce vor de la tine, iar mie-mi era foarte clar acum: *Grăbeşte-te, Charlie!*

— Radar, *culcat!*

S-a întins pe burtă fără nicio tragere de inimă, dar, în momentul în care am mutat grinzile şi le-am pus una peste alta în formă de V, a şi sărit în picioare şi a luat-o la fugă în jos pe treptele alea, zglobie ca o căţeluşă. N-am mai apucat să-i văd

decât petele de blană albă de la ceafă şi de la baza cozii, că a şi dispărut.

Şi uite câte griji îmi făcusem, uite cât mă frământasem încercând să găsesc o metodă ca s-o duc până jos. Mai mare râsul. Sau, ca să-l citez pe domnul Neville, profesorul meu de engleză: *Ironia îţi face bine la organism.*

2

Mi-a venit s-o strig şi s-o chem înapoi. Dar mi-am dat seama că-i o idee proastă. Probabil că nici nu m-ar fi luat în seamă. Iar dacă mă asculta şi încerca să urce treptele alea înguste şi strâmbe, mai mult ca sigur că ar fi căzut şi ar fi murit. Nu puteam decât să sper că n-o să calce greşit în bezna aia absolută, pentru că asta ar fi însemnat o moarte sigură. La fel, speram să nu latre. Lătratul ei ar fi gonit orice carcalaci uriaşi din calea noastră, însă precis că ar fi speriat liliecii – tot uriaşi – şi i-ar fi făcut să zburătăcească pe lângă noi.

Mi-era limpede că nu aveam ce face. Nu puteam decât să mă ţin de plan. Am coborât câteva trepte, până când am rămas doar de la brâu în sus afară din puţ, am tras grinzile aşezate în şi m-am apucat să pun peste ele teancurile de reviste legate cu sfoară. Era ca şi cum mă zideam înăuntru. În tot timpul ăsta, stăteam cu urechile ciulite, îngrozit că voi auzi curând o bufnitură şi un ultim scheunat de durere. Sau, dacă n-ar fi ucis-o căderea, atunci aş fi auzit *multe* scâncete, iar biata fată ar fi zăcut pe pământul tasat şi s-ar fi stins încetul cu încetul din cauza ideilor mele strălucite.

Am transpirat ca un porc cât m-am chinuit să trag grinzile alea în jurul meu. Mi-am strecurat mâinile afară, prin zidul de reviste, şi am mai apucat un teanc. Mi l-am pus în echilibru pe creştet – cam ca o femeie dintr-un trib african, care-şi duce rufele la râu –, apoi m-am aplecat foarte încet. Acel ultim teanc a alunecat pe gaura rămasă neacoperită. Era cam strâmb, dar nu mai aveam ce-i face. Nu era

nicio problemă dacă Andy doar arunca o privire superficială în şopron înainte să-l încuie. Bineînţeles că acum se punea întrebarea cum aveam de gând să mai ies de acolo, dar la asta urma să mă gândesc mai târziu.

Am început să cobor. Şi acum am stat cu umărul lipit de peretele puţului şi am ţinut lanterna îndreptată în jos. Mă mişcam mai încet din cauza rucsacului. Am numărat din nou treptele şi, atunci când am ajuns la o sută, am luminat restul puţului cu lanterna. Şi am văzut două puncte strălucitoare. Ochii lui Radar. Ajunsese jos şi era teafără şi acum mă aştepta, nu o luase la goană pe coridorul lung. N-am cuvinte să vă descriu sentimentul de uşurare care m-a cuprins atunci. Nu mai simţisem niciodată aşa ceva. Am ajuns şi eu jos cât de repede am putut, adică nu prea, pentru că nu voiam să zac *eu* acolo cu un picior rupt. Sau cu ambele. M-am aşezat într-un genunchi şi am îmbrăţişat-o pe draga mea Radar. În mod normal, îi plăceau îmbrăţişările mele, dar acum mi s-a smuls aproape imediat din braţe şi s-a întors cu faţa spre coridor.

— Bine, mergem, dar nu trebuie să speriem lighioanele. *Şşşt!*

A luat-o înainte. Nu alerga, dar mergea repede şi nu şchiopăta deloc. Cel puţin, nu încă. M-am întrebat din nou cu ce naiba erau făcute pastilele alea minune şi care era preţul pe care ţi-l cereau ca să te facă să te simţi bine o scurtă perioadă de timp. Aşa cum obişnuia şi tata să zică: *Nimeni nu-ţi dă de mâncare pe gratis.*

Când ne apropiam de locul acela pe care îl numeam şi eu *hotarul dintre lumi,* la fel cum îl numise domnul Bowditch, mi-am zis că merită să risc să sperii liliecii şi am ridicat lanterna, doar ca să văd ce reacţie va avea Radar. N-a avut niciuna, chestie care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva senzaţia aia de ameţeală dispărea la al doilea drum pe acolo. Dar chiar atunci m-a pocnit pe mine în moalele capului – şi am avut iarăşi impresia că-mi ies din propriul corp. A trecut la fel de repede pe cât

apăruse şi imediat am văzut raza de lumină de la capătul coridorului, acolo unde era coasta dealului.

Am ajuns-o din urmă pe Radar. Am trecut printre lujerii care atârnau deasupra ieşirii şi m-am uitat la câmpul cu maci. *Covorul roşu,* mi-am zis eu. *Uite covorul roşu!*

Eram în Cealaltă Lume.

3

Preţ de o clipă, Radar a stat complet nemişcată, cu capul înainte, urechile ciulite, nasul adulmecând. Apoi a pornit la trap, adică atât de repede era ea în stare să meargă. Aşa am crezut eu. Eram cam la jumătatea drumului, când Dora a ieşit din casă, în mână cu o pereche de papuci. Rad era cu vreo trei metri înaintea mea. Dora ne-a văzut – mai bine zis a văzut oaspetele cu patru lăbuţe, nu pe cel cu două picioare – şi a aruncat papucii cât colo. A căzut în genunchi şi a întins mâinile. Radar a început să latre veselă şi a luat-o la fugă. A încercat să pună frână la sfârşit (mai degrabă articulaţiile bătrâne din spate au încercat s-o facă), dar n-a prea reuşit şi s-a izbit de Dora. A răsturnat-o pe spate, i-a dat poalele rochiei peste cap şi i-a dezvelit picioarele îmbrăcate în ciorapi verzi. Apoi, fără să se oprească din lătrat, s-a urcat pe ea şi a început să o lingă pe faţă. Dădea fericită din coadă.

Am luat-o şi eu la fugă, iar rucsacul plin mă tot plesnea peste spinare. M-am ferit de pantofii atârnaţi de o frânghie şi am apucat-o pe Radar de zgardă.

— Gata, fetiţo! Dă-te jos de pe ea!

Nici pomeneală de aşa ceva, pentru că acum Dora o ţinea de gât pe Radar şi o strângea la piept… cam la fel cum făcuse şi cu mine. Şi tot dădea din picioarele alea încălţate cu pantofi roşii (adăugăm şi ciorapii verzi şi zicem că semăna cu unul dintre ajutoarele lui Moş Crăciun), de ziceai că ţopăie de fericire. Când s-a ridicat totuşi în şezut, am observat că obrajii ei cenuşii căpătaseră o vagă nuanţă

trandafirie şi că din ochii înguşti şi fără gene i se prelingea un fel de lichid cleios (probabil că aşa arătau lacrimile ei).

— *Rayyy!* a zbierat bătrâna, îmbrăţişându-mi din nou câinele.

Acum Radar s-a apucat s-o lingă pe gât. Şi tot ca disperata dădea din coadă.

— *Rayyy, Rayyy, RAYYY!*

— Să înţeleg că nu mai e cazul să vă fac cunoştinţă, am spus eu.

4

N-a fost nevoie să mă ating de provizii, pentru că Dora ne-a oferit un prânz delicios. Cea mai bună tocană din viaţa mea, plină cu carne şi cartofi, şi un sos gros şi delicios. Probabil că acum îşi spuneau cuvântul toate filmele horror văzute, pentru că mi-a trecut prin minte că era posibil ca bucăţile alea incredibil de gustoase să fi fost carne de om. Dar mi-am zis că sunt ridicol şi am alungat gândul. Era foarte cumsecade femeia asta. Şi nu mai trebuia să-i văd pe chip vreo expresie de amabilitate sau vreo privire prietenoasă în crăpăturile alea care-i ţineau loc de ochi ca să ştiu. Pur şi simplu emana bunătate. Şi, presupunând că n-aş fi avut încredere în senzaţiile mele, mai era şi felul în care o întâmpinase pe Radar. Şi, evident, felul în care se bucurase Radar să o vadă. Dora m-a îmbrăţişat şi pe mine atunci când am ajutat-o să se ridice de jos, dar nu tot aşa de drăgăstos ca pe Radar.

Am pupat-o pe obraz – gest perfect firesc. Dora m-a bătut uşor pe umăr şi m-a tras în casă. În căsuţa ei cu o singură încăpere şi foarte călduroasă. Nu ardea focul în cămin, dar duduia în soba unde fierbea încet cratiţa cu tocană pe o bucată de metal – parcă i se zice „plită”, dar e posibil să mă înşel. În mijlocul camerei era o masă din lemn, pe care trona o vază plină cu maci. Dora a pus pe masă două castroane albe, care mie mi se păreau artizanale, şi

două linguri din lemn. Apoi mi-a făcut semn să stau jos.

Radar s-a ghemuit lângă sobă cât de aproape putea fără să-şi pârlească blana. Dora a mai luat un castron din dulap şi l-a umplut cu apă de la pompa pe care o avea la chiuvetă. A pus castronul în faţa lui Radar, care s-a apucat să lipăie ca nebuna. Însă eu am observat că nu şi-a ridicat fundul de pe duşumea. Chestie care nu era semn bun. Avusesem grijă să nu o forţez, să nu o supun la eforturi prea mari; dar nimeni nu ar fi putut s-o ţină în loc când a văzut căsuţa prietenei ei. Chiar dacă ar fi fost în lesă (lesă pe care o aveam acum pusă bine în rucsac), mi-ar fi smuls-o din mână.

Dora a pus un ceainic pe foc, ne-a servit tocana, după care s-a întors repede la sobă. A luat căni din dulap – cam strâmbe şi denivelate, aidoma castroanelor – şi un borcan, din care a pus ceaiul cu o linguriţă. Ceai *normal*, speram eu; nu unul care să mă ia de cap. Că deja eram cam varză. Mă tot gândeam că lumea asta trebuia să fie cumva inferioară lumii *mele.* Concluzie deloc greu de demontat din moment ce coborâsem ca să ajung aici. Şi totuşi, deasupra mea era cerul. Parcă eram Charlie în Ţara Minunilor. Şi, dacă m-aş fi uitat pe ferestruica rotundă a căsuţei şi l-aş fi văzut pe Pălărierul Nebun apropiindu-se ţanţoş pe drum (poate chiar cu Pisica de Cheshire rânjind de pe umărul lui), nu m-aş fi mirat. Sau nu m-aş fi mirat *mai tare.*

În ciuda situaţiei ciudate în care mă aflam, tot îmi era foame. Fusesem prea agitat de dimineaţă şi nu mâncasem cine ştie ce. Însă am aşteptat-o pe bătrână să aducă şi cănile şi să se aşeze şi ea la masă. Evident că era un gest de politeţe perfect normal din partea mea, dar credeam şi că s-ar putea să dorească să spună un fel de rugăciune înainte; o variantă cu *huzz*-uri şi *buzz*-uri gen *Binecuvântează aceste bucate pe care le vom mânca.* Însă n-a făcut-o, doar şi-a luat lingura şi mi-a făcut semn să încep. După cum v-am zis, era foarte bună tocana aia. Am

luat în lingură o bucată de carne, i-am arătat-o şi am ridicat întrebător din sprâncene.

Semiluna care-i ţinea loc de gură şi-a arcuit colţurile în sus. A ridicat două degete deasupra capului şi a ţopăit un pic cu fundul pe scaun.

— Iepure?

A dat din cap şi a scos nişte sunete gâlgâite şi hârâite. Mi-am dat seama că râdea, sau că încerca să râdă. Şi m-am întristat, la fel cum mă întristam atunci când vedeam vreun orb sau pe cineva într-un scaun cu rotile care nu mai are şansa să mai meargă vreodată. Cei mai mulţi dintre aceşti oameni nu au nevoie de milă. Ştiu să-şi gestioneze dizabilităţile, îi ajută pe alţii, duc vieţi împlinite. Dau dovadă de curaj şi eu înţeleg asta. Însă mie mi se părea – poate din cauză că, în sistemul meu de valori, totul trebuia să funcţioneze perfect – că e dureros să fii obligat să faci faţă unor asemenea lucruri, că e nedrept, că e o tragedie. Mi-am adus aminte de o colegă din şcoala primară: Georgina Womack. Avea pe obraz un semn din naştere mare cât o căpşună. Georgina era o fetiţă veselă, isteaţă foc, iar majoritatea copiilor se purtau frumos cu ea. Bertie Bird chiar făcea schimb de sendvişuri cu Georgina. Mă gândeam că o să ajungă departe în viaţă, dar îmi părea rău că trebuia să-şi vadă semnul ăla zilnic în oglindă. Nu era vina ei, aşa cum nici Dora nu avea nicio vină pentru râsul ăla care, în loc să fie frumos şi degajat, semăna cu un mârâit de fiară.

A mai buşit o dată cu fundul de scaun, de parcă voia să se facă bine înţeleasă, după care a învârtit dintr-un deget către mine: *Haide, pune mâna şi mănâncă!*

Radar s-a chinuit să se ridice în picioare, apoi s-a apropiat de Dora şi s-a uitat la ea. Bătrâna s-a plesnit peste fruntea-i cenuşie cu podul palmei – adică: *Ce-a fost în capul meu?* A luat alt blid şi a pus în el nişte carne cu sos. S-a uitat la mine, ridicând din sprâncenele care abia se observau.

Am dat din cap şi am zâmbit:

— Toată lumea trebuie să mănânce în Căsuţa Pantofilor.

Dora şi-a ridicat din nou colţurile semilunii şi a pus strachina jos. Dând fericită din coadă, Radar s-a repezit să înfulece.

În timp ce mâncam, am examinat din ochi cealaltă jumătate de cameră. Acolo era un pat acoperit cu o cuvertură curată, exact mărimea potrivită pentru micuţa bătrână-cu-pantofi; dar cel mai mult spaţiu era ocupat de un fel de atelier. Sau poate era un punct de prim ajutor pentru încălţările rănite. Multe dintre ele erau crăpate la spate sau le atârnau tălpile din căpute, ca nişte maxilare dislocate, sau aveau găuri în pingele sau în bombeuri. Era acolo şi o pereche de bocanci din piele, tăiaţi la spate, de parcă fuseseră căpătaţi de pomană de o persoană cu picioare mai mari decât ale proprietarului iniţial. O gaură strâmbă dintr-o botină mov fusese cusută cu aţă albastră – probabil asta fusese cea mai apropiată culoare pe care o avea Dora. Unii pantofi erau murdari, iar alţii – aflaţi pe masa de lucru – urmau să fie curăţaţi şi lustruiţi cu nişte unsori aflate în câteva cutiuţe din metal. Mă întrebam de unde veniseră toţi pantofii ăştia, dar şi mai curios eram în legătură cu obiectul pus la loc de cinste în jumătatea aia de cameră unde se afla atelierul.

Mi-am terminat mâncarea şi Radar şi-a terminat-o pe a ei. Dora a luat castroanele şi a ridicat iar din sprâncene.

— Da, aş mai vrea o porţie, te rog, i-am răspuns eu. Dar pune-i mai puţin lui Radar, ca să n-o apuce somnul.

Dora şi-a strâns mâinile, şi-a lipit obrazul de ele şi a închis ochii. Apoi a arătat spre Radar.

— Dom.

— Domnul?

Dora a clătinat din cap şi a repetat pantomima.

— *Dom!*

— Să doarmă?

Bătrâna-cu-pantofii a dat din cap şi acum a arătat către locul de lângă sobă, unde stătuse Radar mai devreme.

— A mai dormit acolo? Când a adus-o domnul Bowditch?

Dora a dat iar din cap şi s-a aşezat într-un genunchi ca să o mângâie pe Radar pe cap. Rad s-a uitat la ea cu – poate mă înşel, dar nu prea cred – adoraţie.

Ne-am terminat şi al doilea castron cu tocană. Am mulţumit amândoi – eu, cu gura, Radar, cu privirea. În timp ce Dora strângea vasele, m-am ridicat ca să mă uit mai bine la obiectul din spitalul de pantofi care-mi atrăsese atenţia. Era o maşină veche de cusut, din aceea cu pedală. Un singur cuvânt era scris pe carcasa neagră cu litere aurii pe vremuri, acum aproape şterse: SINGER.

— Domnul Bowditch ţi-a adus-o?

A dat din cap, s-a bătut uşor în piept, şi-a lăsat fruntea în jos. Când şi-a ridicat-o, am văzut că avea ochii umezi.

— S-a purtat frumos cu tine.

A dat din cap.

— Şi tu te-ai purtat frumos cu el. Şi cu Radar.

S-a încordat şi a scos un cuvânt inteligibil:

— *Daaa.*

— Ai o grămadă de pantofi aici. De unde îi ai? Şi ce faci cu ei?

Nu părea că ştie cum să-mi răspundă, iar gesturile pe care le-a făcut n-au fost de niciun folos. La un moment dat, s-a luminat la faţă şi s-a dus în atelier. Acolo mai erau şi un şifonier în care probabil că îşi ţinea hainele şi mult mai multe dulăpioare decât erau în jumătatea de cameră cu bucătăria. Am presupus că acolo îşi ţinea diversele unelte de cizmărie. S-a aplecat la unul scund şi a scos de acolo o tăbliţă, la fel ca alea folosite pe vremuri în şcolile cu o singură sală de clasă şi cu găuri pentru călimări în pupitre. A mai cotrobăit puţin şi a scos o bucăţică de cretă. A dat la o parte câţiva dintre

pantofii de pe masa de lucru, a scris încet ceva, după care a ridicat tabla la mine ca să citesc.

tu vezi fagâş.

— Nu pricep.

A oftat, a şters ce scrisese şi mi-a făcut semn să mă apropii de masă. M-am uitat peste umărul ei şi am văzut că desena un pătrăţel cu două linii paralele în faţă. A bătut cu degetul în desenul cu pătrăţelul, a arătat cu mâna de jur-împrejur, apoi mi-a arătat din nou pătrăţelul.

— Casa asta?

A dat din cap, mi-a arătat liniile paralele, după care a întins degetul la ferestruica rotundă – singura de acolo – din stânga uşii.

— Drumul.

— *Daaa.*

A ridicat arătătorul spre mine – *tu, tinere* – şi a prelungit puţin liniile paralele. Apoi a desenat alt pătrăţel, deasupra căruia a scris din nou *tu vezi fagâş.*

— Fagâş.

— *Daaa.*

Şi-a atins gura, apoi a dat repede din degetele împreunate, gest pe care l-am înţeles perfect.

— Vorbeşte!

— *Daaa.*

A bătut din nou cu degetul în literele alea puse la un loc şi care nu formau niciun cuvânt pe care să-l cunosc eu. Apoi m-a apucat de umeri. Avea mâinile puternice de la toată munca pe care o făcea şi degetele cenuşii erau pline de bătături. M-a întors şi m-a împins până la uşă. Acolo, a făcut un semn spre mine, a făcut gestul mersului cu două degete şi apoi a arătat spre dreapta.

— Vrei să mă duc să-l văd pe fagâş?

A dat din cap.

— Câinele trebuie să se odihnească. Nu-i în cea mai bună formă.

Dora a întins degetul spre Radar, apoi a făcut semnul de somn.

M-am gândit s-o întreb cât am de mers, dar nu prea credeam că era în stare să-mi spună. Trebuia să-i pun o întrebare la care să poată răspunde doar prin da sau nu.

— E departe?

A clătinat din cap.

— Fagâş vorbeşte?

Mi s-a părut că o amuză întrebarea, dar a dat din cap.

— Fagâş înseamnă cineva care are faguri, creşte albine?

Zâmbet de semilună. Ridicat din umeri. Dat din cap. Clătinat din cap.

— N-am înţeles nimic. O să mă întorc până se întunecă?

Dat cu putere din cap.

— Şi tu o să ai grijă de Radar?

— *Daaa.*

M-am gândit şi mi-am zis că încercarea moarte n-are. Dacă fagâş vorbea, poate căpătam şi eu nişte răspunsuri. Despre Dora şi despre oraş. Poate fagâş ştia şi despre cadranul solar care ar fi trebuit să-i redea tinereţea lui Radar. M-am hotărât să merg cam o oră şi, dacă n-am să găsesc casa fagâşului, am să mă întorc.

Tocmai voiam să deschid uşa (care n-avea clanţă, ci un zăvor vechi, din fier), când m-a apucat de cot şi a ridicat un deget la mine: *Aşteaptă puţin.* S-a dus repede în spitalul de pantofi, a tras un sertar de la masa de lucru, a luat ceva de acolo şi a venit repede înapoi. Mi-a dat trei bucăţele de piele, mai mici decât o palmă de om. Semănau cu nişte tălpi de pantofi vopsite în verde. Mi-a făcut semn să mi le bag în buzunar.

— La ce folosesc astea?

S-a încruntat, după aia a zâmbit a neputinţă şi şi-a ridicat mâinile cu palmele în sus. Se pare că răspunsul era prea complicat. A atins curelele rucsacului meu şi s-a uitat întrebător la mine. Mi-am zis că, în fond, ce mai contează, şi mi l-am dat jos de pe umeri. L-am pus lângă uşă, m-am aşezat

pe vine, l-am deschis, mi-am luat portofelul şi mi l-am pus în buzunarul de la spate al pantalonilor – ca şi cum m-aş fi gândit că îmi va cere cineva actul de identitate, ceea ce era complet absurd. În tot acest timp, m-am uitat la Radar şi m-am întrebat cum o să reacţioneze când o să mă vadă că plec şi ea rămâne cu Dora. Fata mea a ridicat capul când am deschis uşa, apoi şi l-a culcat la loc pe labe, părând extrem de mulţumită să stea acolo şi să tragă un pui de somn. De ce nu? Avea burtica plină cu mâncare bună şi era alături de o veche prietenă.

O cărare ducea printre maci până la drumul larg şi nepavat – strada principală. Mai erau acolo şi alte flori, dar aproape ofilite sau chiar uscate. M-am întors să mă uit în spate. Deasupra uşii era atârnat un sabot din lemn, de un roşu aprins, identic cu cei din picioarele Dorei. Mi-am zis că era un fel de firmă. Dora stătea sub el, îmi surâdea din semilună şi îmi tot arăta spre dreapta, în caz că uitasem în ultimele două minute încotro trebuia s-o apuc. Nu mi-am putut reţine zâmbetul, pentru că mi se părea o atitudine tare mămoasă.

— Numele meu este Charlie Reade, doamnă. Şi îţi mai mulţumesc o dată pentru că ne-ai dat de mâncare. Mă bucur că te-am cunoscut.

A dat din cap, a întins un deget spre mine, apoi şi-a atins pieptul în dreptul inimii. Acum n-aveam nevoie de nicio traducere.

— Pot să te mai întreb ceva?

A dat din cap.

— Eu vorbesc pe limba ta? Da?

A râs şi a ridicat din umeri – ori pentru că nu înţelegea, ori pentru că nu ştia răspunsul, ori pentru că i se părea că asta nu contează.

— Păi, OK. Ce altceva să zic?

— *Ochei*.

A intrat şi a închis uşa.

În capătul cărării era un panou, asemenea celor pe care-şi anunţă restaurantele meniul zilei. Partea din dreapta – adică direcţia în care trebuia eu să mă duc – era goală. Pe partea dinspre stânga, era scrisă

cu vopsea o strofă din patru versuri. Şi – culmea! – era scrisă într-o engleză perfectă:

Pantofii tăi rupţi mie să mi-i dai
Că mai încolo unii noi o să ai.
Ai încredere în mine
Şi o să-ţi fie tare bine.

Am stat pironit locului şi m-am uitat la cuvintele alea mult mai mult timp decât mi-ar fi fost necesar ca să le citesc. Mi-au dat o vagă idee asupra locului de unde ar fi venit pantofii ăia pe care-i recondiţiona Dora, însă nu din cauza asta am zăbovit atâta acolo. Îmi era *cunoscut* scrisul acela. Îl mai văzusem pe listele de cumpărături şi pe multe plicuri pe care le pusesem în cutia poştală a casei de la numărul 1, Sycamore Street. Domnul Bowditch îi făcuse afişul ăla, cine ştie cu câţi ani în urmă.

5

Mi-a fost mai uşor să merg fără rucsacul care să mă cocoşeze, iar ăsta era un lucru bun. Un lucru mai puţin bun era că mă tot uitam în jur după Radar şi nu o vedeam. Dar ştiam că e în siguranţă cu Dora. Pentru că nu-mi mai funcţiona telefonul, nu ştiam cât timp am mers, iar cerul permanent acoperit nu mă ajuta nici el să fac o estimare cât de vagă. Sigur, soarele era acolo sus, dar nu se vedea decât o sferă uşor luminoasă în spatele norilor. Am hotărât că mă voi folosi de vechea metodă a coloniştilor de apreciere a timpului şi distanţei. O să merg atât cât să mă uit bine în jur de trei sau patru ori şi, dacă n-am să văd nici urmă de fagâş, am să fac cale întoarsă.

Mergeam şi mă tot gândeam la panoul ăla cu versurile. Un restaurant şi-ar fi scris meniul pe ambele feţe ale panoului, ca să-l poată citi oamenii care mergeau şi într-un sens, şi în celălalt. Însă ăsta nu era scris decât pe o parte, ceea ce mie îmi sugera că traficul de pe strada principală se desfăşura într-o

singură direcţie: înspre casa pe care eu ar fi trebuit s-o găsesc. Nu pricepeam deloc de ce, dar speram să mă lumineze fagâşul. Sigur, presupunând că exista o asemenea creatură cu un asemenea nume.

Tocmai ce mă uitasem bine în jur pentru a treia oară, acolo unde drumul urca şi trecea peste un podeţ din lemn (peste un vad secat de apă), când am început să aud nişte sunete ca de claxoane. Dar nu, nu erau claxoane de maşini, ci claxoane din gâturile unor păsări. Când am ajuns în cel mai înalt punct al podului, am văzut o casă în dreapta mea. Nu mai era niciun mac în stânga drumului; îi gonise pădurea. Casa asta de aici era mult mai mare decât căscioara bătrânei-cu-pantofii, semăna cumva cu o fermă dintr-un western de pe TCM, plus că mai erau acolo şi câteva acareturi – două mari şi unul mai mic. Cel mai mare probabil că era un hambar. Înseamnă că asta era o fermă. În spate era o grădină mare cu plante care creşteau pe rânduri regulate. Nu le ştiam pe toate – că nu eram horticultor –, dar recunoşteam porumbul când dădeam cu ochii de el. Toate clădirile de aici erau la fel de vechi şi de cenuşii ca pielea bătrânei-cu-pantofii, dar mie mi se păreau destul de zdravene.

Claxonatul ăla venea de la nişte gâşte – cel puţin douăsprezece erau. Stăteau în cerc în jurul unei femei cu rochie albastră şi şorţ alb. Femeia asta îşi ţinea ridicat şorţul cu o mână. Cu cealaltă, împrăştia în jur pumni de grăunţe. Fâlfâind din aripi, gâştele se repezeau lacome la mâncare. În apropiere, un cal alb, care părea foarte slab şi bătrân, mânca dintr-o troacă din tablă. Mi-a venit în cap cuvântul *spavan*[69], dar, din moment ce nu ştiam prea bine ce-i aia „spavan”, nu aveam de unde să-mi dau seama dacă aveam sau nu dreptate. Pe cap i se aşezase un fluture – de dimensiuni fireşti, mare uşurare a fost să-l văd. Când m-am apropiat, fluturele şi-a luat zborul.

Probabil că femeia mă observase cu coada ochiului, pentru că şi-a ridicat privirea şi a

încremenit cu mâna în buzunarul şorţului, nepăsându-i de gâştele care se înghesuiau în jurul ei şi băteau din aripi, şi claxonau după grăunţe.

Am încremenit şi eu, pentru că acum am înţeles ce încercase să-mi spună Dora: fagâş adică fata-cu-gâştele. Însă mai aveam un motiv. Avea un păr absolut superb: blond-închis, cu câteva şuviţe mai deschise. Îi ajungea până la umeri. Ochii îi erau mari şi albaştri, nu nişte crăpături, pe jumătate şterse şi alea, cum avea Dora. Obrajii îi erau trandafirii. Şi era tânără şi frumoasă. Un singur detaliu îi întina frumuseţea asta de basm. Între nas şi bărbie nu avea decât o dungă albă şi strâmbă, ca o cicatrice rămasă în urma unei răni grave şi vechi. La capătul din dreapta al cicatricei era o pată roşie, de dimensiunea unui bănuţ, care semăna cu un boboc mic de trandafir.

Fata-cu-gâştele nu avea gură.

6

Am pornit către ea, iar ea a făcut un pas în direcţia uneia dintre anexe. Poate că era baraca în care locuiau cei ce munceau la fermă. Pentru că, imediat, au ieşit de acolo doi bărbaţi cu piele cenuşie. Unul dintre ei avea o furcă. M-am oprit, dându-mi seama că nu eram doar un simplu străin. Eram un străin înarmat. Am ridicat mâinile.

— Nu-ţi fac niciun rău. M-a trimis Dora.

Fata-cu-gâştele nu s-a mişcat deloc câteva secunde. Părea că analizează situaţia. Apoi şi-a scos mâna din şorţ şi a mai împrăştiat nişte grăunţe şi boabe de porumb. Cu cealaltă mână a făcut semn angajaţilor ei (eram destul de sigur că asta erau) să se ducă înapoi în baracă, după care mi-a făcut şi mie semn să înaintez. Ceea ce am şi făcut, însă încet şi cu mâinile tot ridicate. Trei gâşte s-au repezit la mine, claxonând şi bătând din aripi, mi-au văzut mâinile goale şi s-au întors în grabă la fată. Calul s-a uitat în jur, apoi a revenit la prânzul lui. Sau poate că era cina, pentru că, acum, gogoloiul ăla de soare

se deplasa spre pădurea aflată de cealaltă parte a drumului.

Fata-cu-gâştele a continuat să-şi hrănească păsările, aparent netulburată acum. Dar mai devreme tresărise – am văzut-o eu. Stăteam la marginea curţii, neştiind ce să spun. Mi-a trecut prin minte că mă păcălise. O întrebasem dacă fagâşul vorbeşte, iar Dora dăduse din cap. Mda, dar şi zâmbise din semiluna ei de gură. Bun banc, nimic de zis! Ia să-l trimit eu pe puştiul ăsta să capete răspunsuri de la o tânără fără gură.

— Sunt străin prin părţile acestea, am zis eu.

Mai mare tâmpenie nici că putea să-mi treacă prin cap, de parcă fata nu-şi dădea şi singură seama de asta. Numai că era atât de frumoasă… Iar cicatricea aia din locul gurii şi pata aia roşie – ca un boboc de trandafir! – parcă îi sporeau frumuseţea în loc să i-o întineze. Sunt convins că asta sună aiurea – pervers chiar –, dar aşa credeam eu.

— Sunt – *aoleu!*

O gâscă tocmai mă ciupise de gleznă.

Fata a părut să se amuze de păţania mea. A vârât mâna în şorţ, a scos ultimul pumn de grăunţe şi mi l-a întins. Am deschis palma şi mi-a deşertat în ea o grămăjoară de boabe de grâu şi porumb. Cu cealaltă mână mi-a ţinut-o pe a mea ca să nu curgă grăunţele pe jos. Vă jur, când m-a atins, am avut senzaţia că m-am electrocutat. Clar, eram amorezat. Cred că orice băiat ar fi fost.

— Am venit pentru că am un câine… o căţea… care-i bătrână şi prietenul meu mi-a spus că acolo, în oraş…

Am întins mâna în direcţia turnurilor verzi.

— …îşi poate recăpăta tinereţea. Şi m-am gândit să încerc. Am o mie de întrebări să-ţi pun, dar văd că eşti… că nu eşti… ştii ce zic… nu prea *poţi* să…

Aici m-am oprit, pentru că nu voiam să intru într-un rahat mai mare decât ăla în care eram deja; şi m-am prefăcut ocupat cu hrănirea gâştelor. Îmi ardeau obrajii. Rău.

Şi asta a părut să o amuze. Şi-a lăsat şorţul în jos şi a dat cu palma peste el ca să-l cureţe. Gâştele au năvălit în jurul ei ca să prindă ultimele grăunţe, după care au plecat spre hambar, gâgâind şi pălăvrăgind pe limba lor. Fata-cu-gâştele a ridicat mâinile deasupra capului, întinzând materialul rochiei peste sânii ei încântători. (Ei, da, i-am observat – daţi-mă în judecată.) Şi a bătut de două ori din palme.

Calul alb şi bătrân a ridicat capul şi s-a apropiat agale de ea. Abia acum am observat că avea împletite prin coamă panglici şi bucăţi de sticlă colorată. Iar asemenea podoabe îmi sugerau că era iapă, nu armăsar. În momentul imediat următor m-am convins că aşa era, pentru că a început să vorbească cu voce de femeie.

— Îţi voi răspunde la unele întrebări pentru că eşti trimis de Dora şi pentru că stăpâna mea recunoaşte centura cu pietricele albastre pe care o porţi.

Acum, adevărul e că iapa aia nu părea deloc interesată nici de centură şi nici de revolverul .45 din toc. Se uita indiferentă la drum şi la copacii din cealaltă parte. Fata-cu-gâştele se uita la centură. Şi după aia şi-a ridicat spre mine ochii de un albastru strălucitor.

— Adrian te-a trimis?

Vocea venea dinspre cal – sau de pe lângă el –, însă eu am văzut mişcându-se muşchii de la gâtul fetei şi din jurul locului unde pe vremuri îi fusese gura.

— Eşti ventriloc! mi-a scăpat mie.

Mi-a zâmbit din ochi şi m-a luat de mână. Alt şoc electric.

— Vino!

Şi fata-cu-gâştele m-a dus în spatele casei.

CAPITOLUL 14

LEAH ŞI FALADA. TREBUIE S-O AJUŢI. ÎNTÂLNIREA DE PE DRUM. LUPANII. DOUĂ LUNI.

1

Nu am discutat decât o oră şi mai mult am vorbit eu. Dar a fost suficient cât să înţeleg că fata aceea nu era o simplă ţărăncuţă. Poate vi se pare că sunt fiţos, ca şi cum mi-aş închipui că fetele de la fermă n-ar fi deştepte, sau drăguţe, sau chiar foarte frumoase. Nici vorbă de aşa ceva. Sunt convins că, pe undeva, în toată lumea noastră mare, există fete de la ţară cu talent de ventriloc. Numai că mai era ceva, mai era *şi* altceva. Avea un fel de siguranţă, un *aer de încredere în sine,* de parcă ar fi fost obişnuită ca toţi oamenii din jur – şi nu doar ajutoarele de la fermă – să-i facă pe plac. Şi, după acea primă ezitare, fără doar şi poate provocată de apariţia mea neaşteptată, nu a mai dat niciun semn de teamă.

Probabil că nu mai este nevoie să vă spun că nu mi-a trebuit nici măcar o oră să mă îndrăgostesc nebuneşte de ea, pentru că deja v-aţi dat seama. Aşa se întâmplă în basme, corect? Numai că, pentru mine, ăsta nu era un basm, era viaţa mea. Era şi bafta pe care a avut-o mereu Charlie Reade: a picat în limbă după o fată care nu doar că era mai mare decât el, dar care nu avea gură pe care s-o poată

săruta. Normal că aş fi fost nouălea cer de fericire dacă m-ar fi lăsat să-i sărut cicatricea din locul gurii – chestie care ar trebui să vă facă să pricepeţi cât de nebun eram după ea. Din nefericire, eram convins de un lucru: că nu conta dacă avea sau nu gură, pentru că nu era sortită unuia ca mine. Era mai mult decât o simplă fată care dădea de mâncare la gâşte. Mult mai mult.

Plus că, unde naiba ar fi tot romantismul dacă frumoasa fată trebuie să vorbească cu al ei Romeo prin intermediul unui cal?

Dar uite că aşa a fost.

2

În capătul grădinii era un foişor. Am intrat în el şi ne-am aşezat la o măsuţă rotundă. Două ajutoare au ieşit din lanul de porumb şi s-au îndreptat către hambar, ducând coşuri pline cu ştiuleţi, de unde am dedus eu că acolo era vară, nu început de octombrie. Calul păştea iarbă în apropiere. O fată cu piele cenuşie şi cu faţa sluţită rău a pus o tavă pe masă. Pe tavă erau două şervete din pânză, un pahar şi două urcioare, unul mai mare şi unul de dimensiunea căniţelor alea cu frişcă pe care ţi le dau la bodegile de pe marginea şoselei. În cel mare părea să fie limonadă. În cel mic era o pastă galbenă care mie mi s-a părut că e piure de dovleac. Fata-cu-gâştele mi-a făcut semn să-mi torn în pahar din carafa mai mare şi să beau. M-am supus, deşi mi-era jenă. Din cauză că eu aveam gură cu care să beau.

— E bună, am spus eu.

Şi nu minţeam – avea un gust perfect echilibrat între dulce şi acru.

Tânăra cu piele cenuşie stătea în picioare lângă fata-cu-gâştele. I-a arătat pasta galbenă din carafa mică.

Fata-cu-gâştele a dat din cap, dar i s-au dilatat nările – de unde eu am tras concluzia că a oftat. Şi cicatricea din locul gurii s-a încovoiat puţin în jos.

Servitoarea a scos din buzunarul rochiei (de acelaşi cenuşiu ca pielea ei) un tub din sticlă. S-a aplecat şi a vrut să-l vâre în pasta aia, dar fata-cu-gâştele i l-a luat din mână şi l-a pus pe masă. Apoi a ridicat privirea la servitoare, a dat din cap şi şi-a lipit palmele de parcă ar fi vrut să-i zică *namaste.* Tânăra cenuşie a dat şi ea din cap şi a plecat.

Când am rămas singuri, fata-cu-gâştele a bătut din palme ca să cheme iapa. Aceasta a venit şi, încă mestecând la ultimul smoc de iarbă din gură, şi-a băgat capul peste balustrada foişorului, între noi doi.

— Pe mine mă cheamă Falada, a spus iapa.

Dar nu-şi mişca gura aşa cum şi-o mişcă păpuşa care stă pe genunchiul ventriloculului. Pur şi simplu continua să mestece. Nu pricepeam deloc de ce fata continua şarada asta cu ventrilocul.

— Stăpâna mea este Leah.

Mai pe urmă am aflat de la Dora cum se scrie corect numele ăsta, însă atunci eu am auzit *Leia,* ca prinţesa din *Războiul stelelor.* În fond, era o continuare firească a tuturor evenimentelor din ultimul timp. Deja făcusem cunoştinţă cu o variantă a lui Rumpelstiltskin şi cu o bătrână care nu trăia într-un pantof[170], ci sub unul. Eu însumi eram o variantă a lui Jack, băiatul cu vrejul de fasole. Şi, în fond, nu tot un basm e şi *Războiul stelelor,* chiar dacă beneficiază de nişte efecte speciale de-a dreptul extraordinare?

— Îmi pare bine de cunoştinţă! am zis eu.

Dintre toate ciudăţeniile care mi se întâmplaseră în ziua aia (şi mă aşteptau unele şi mai şi), aceasta era cea mai bizară din multe puncte de vedere – sau, mai bine zis, cea mai fantastică. Nu ştiam la cine să mă uit – la Leah sau la iapă –, aşa că am ajuns să mişc din cap când la dreapta, când la stânga, de parcă aş fi urmărit un meci de tenis din tribune.

— Adrian te-a trimis?

— Da. Deşi eu ştiam că-l cheamă Howard. Adrian îl chema… înainte. Cât timp a trecut de când

l-ai văzut ultima oară?

Leah s-a încruntat puţin, făcând o oarece socoteală în minte. Până şi încruntătura ei era superbă (promit că am să încerc să nu mai fac asemenea comentarii de acum încolo, dar o să-mi fie greu). Apoi s-a uitat la mine.

— Eram mult mai tânără, mi-a transmis Falada. Şi Adrian era mai tânăr. Avea un câine cu el, un căţeluş zglobiu. Zburda prin toată curtea. Şi avea un nume mai neobişnuit.

— Radar.

— Da.

Leah a dat din cap; iapa a continuat să mestece, cu o lipsă totală de interes faţă de discuţia noastră.

— Adrian a murit? Eu cred că da, din moment ce tu ai venit aici şi îi porţi centura cu arma.

— Da.

— Deci n-a vrut să se mai rotească o dată cu cadranul solar? Bine a făcut.

— Da.

Am mai băut puţină limonadă, am pus paharul pe masă şi m-am aplecat spre ea.

— Pentru Radar am venit aici. Este bătrână şi vreau s-o duc la cadranul ăla şi să văd dacă pot…

M-am oprit şi m-am gândit ce cuvânt ar trebui să folosesc într-o asemenea situaţie. Mi-am adus aminte de o altă poveste science-fiction, *Fuga lui Logan*[71].

— Şi să văd dacă pot s-o regenerez. Am multe întrebări…

— Spune-mi povestea ta, mi-a cerut iapa-Falada. S-ar putea să-ţi răspund după aceea la întrebări, dacă mi se va părea că merită.

Aici am să mă opresc şi am să spun că am primit câteva informaţii de la Leah prin intermediul Faladei, dar ea a primit cu mult mai multe de la mine. Avea un fel de a se purta, de parcă era obişnuită să i se supună toată lumea… dar nu era nici răutăcioasă şi nici nu încerca să te intimideze. Există oameni – oameni bine-crescuţi – care par a

înţelege că este de datoria lor să se poarte frumos şi să fie politicoşi; şi sunt de admirat cu atât mai mult cu cât se poartă aşa chiar dacă nu este cazul. Însă oricum s-ar purta, de obicei capătă ce vor.

Pentru că voiam să ajung înapoi la Dora înainte să se întunece (habar n-aveam ce creaturi sinistre ar fi putut să iasă din pădurile alea după lăsarea nopţii şi nici că voiam să aflu), m-am limitat la lucrurile care aveau legătură cu scopul pentru care venisem eu acolo. I-am povestit cum îl cunoscusem pe domnul Bowditch, cum avusesem grijă de el şi cum ne apropiaserăm şi ne împrieteniserăm. I-am spus despre aur şi i-am explicat că deocamdată aveam suficient, dar că era important să am de unde să mai fac rost şi mai încolo, ca să ascund puţul care ducea în lumea aceasta de oamenii din lumea mea, oameni care erau capabili să folosească tot ce se afla aici în scopuri total greşite. N-am mai considerat necesar să adaug că trebuia să găsesc o metodă prin care să transform aurul în bani, din moment ce domnul Heinrich murise.

— Pentru că, mai încolo, peste mulţi ani, tot se vor mai plăti taxe, iar taxele sunt destul de mari. Ştii ce-s alea taxe?

— O, da, a răspuns Falada.

— Însă, deocamdată, doar Radar mă interesează. Cadranul solar este în oraş, da?

— Da. Dacă te duci acolo nu trebuie să faci niciun zgomot şi trebuie să urmezi semnele lăsate de Adrian. Şi niciodată, *niciodată* să nu intri în oraş pe timp de noapte. Eşti unul dintre oamenii întregi.

— Oamenii întregi?

A întins mâna peste masă şi mi-a atins fruntea, un obraz, nasul şi gura. Avea degetele foarte uşoare, iar contactul lor cu pielea mea a fost unul superficial, însă iarăşi am simţit ca un şoc electric.

— Întregi, a repetat Falada. Nu cenuşii. Nu *distruse.*

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu. V-a făcut G…

Acum n-a mai fost uşoară atingerea ei; dimpotrivă: atât de tare m-a plesnit cu palma peste gură, că mi-a lipit buzele de dinţi. A clătinat din cap.

— De-i rosteşti numele, îi grăbeşti pasul.

Şi-a dus mâna la gât şi şi-a atins maxilarul în partea dreaptă.

— Ai obosit, am zis eu. Trebuie că faci un efort foarte mare să vorbeşti.

A dat din cap.

— Am să plec. Poate mai vorbim şi mâine.

Am vrut să mă ridic, dar mi-a făcut semn să rămân. Porunca din gestul ei era extrem de clară. A ridicat degetul într-un fel pe care Radar l-ar fi înţeles imediat: *Aşteaptă.*

A băgat tubul de sticlă în pasta galbenă, apoi a ridicat arătătorul de la mâna dreaptă la pata cea roşie – singura imperfecţiune a tenului ei superb. Am observat că avea toate unghiile tăiate scurt, mai puţin cea de la arătător. Şi-a implântat adânc unghia aia în pata cea roşie. Apoi a tras. I s-a deschis carnea şi a început să şiroiască sângele. A introdus tubul în orificiul ăla mic pe care-l făcuse şi acum am văzut cum i se umflau obrajii în timp ce sugea din chestia aia cu care se hrănea. Nivelul pastei a ajuns la jumătatea căniţei – pentru mine, cantitatea asta ar fi fost o singură înghiţitură. Apoi i s-a contractat gâtul şi nu o singură dată, ci de mai multe ori. Probabil că avea un gust la fel de scârbos precum arăta, pentru că făcea eforturi evidente să-l înghită. A scos tubul de sticlă din incizia aia – dacă şi l-ar fi introdus în gât, atunci s-ar fi chemat incizie de traheotomie. Iar orificiul a dispărut imediat, numai că pata mi se părea mai roşie şi mai mare decât înainte. Parcă îi blestema frumuseţea.

— Te-ai săturat doar cu atât?

Îmi auzeam tonul îngrozit, dar n-aveam ce-i face.

— Abia dacă ai băut un pic!

A dat epuizată din cap.

— Incizia e la fel de dureroasă şi gustul e la fel de neplăcut, deşi o fac de atâţia ani. Câteodată îmi

spun că poate ar fi mai bine să mor de foame, dar asta i-ar bucura prea mult pe unii.

Şi a făcut un semn din cap în direcţia din care venisem eu, direcţia în care era oraşul.

— Îmi pare rău, am murmurat. Dacă aş putea să te ajut cu ceva…

A dat din cap ca să mă asigure că înţelege (normal că oamenii voiau să o ajute, s-ar lua la trântă care să fie primul) şi a făcut din nou gestul de *namaste.* Apoi a luat unul dintre cele două şervete de pe masă şi şi-a şters stropii de sânge. Auzisem despre blesteme – cărţile cu poveşti sunt pline de aşa ceva –, dar acum a fost prima dată când am văzut cum funcţionează unul.

— Mergi după semnele lăsate de el, a zis Falada. Să nu te rătăceşti ca să nu te prindă soldaţii nopţii. Şi pe tine, şi pe Radar.

Probabil că şi ea o iubea şi a durut-o să-i pronunţe numele, pentru că s-a auzit *Raiar,* aducându-mi aminte de entuziasmul nestăvilit cu care a întâmpinat-o Dora pe căţeluşă.

— Cadranul solar se află în piaţeta cu stadionul, în spatele palatului. Îţi poţi atinge scopul dacă te mişti repede şi nu faci zgomot. Cât despre aur, acesta este înăuntru. Dar este extrem de periculos să-l scoţi de acolo.

— Leah, tu ai locuit în palatul ăla pe vremuri?

— Cu multă vreme în urmă, mi-a răspuns iapa-Falada.

— Eşti…

Am fost nevoit să-mi scot cuvântul cu cleştele din gură, deşi răspunsul mi se părea evident.

— Eşti prinţesă?

Leah a încuviinţat.

— A fost, mi-a răspuns Leah prin intermediul Faladei, referindu-se la ea la persoana a treia. Cea mai mică prinţesă dintre toate, pentru că avea patru surori mai mari şi doi fraţi – prinţi, dacă aşa vrei să le zici. Surorile ei sunt toate moarte – Drusilla, Elena, Joylene şi Falada, tiza mea. Şi Robert e mort, pentru că i-a văzut sărmanul trup zdrobit. Şi Elden,

cel care s-a purtat mereu frumos cu ea, este mort. Morţi sunt şi mama, şi tatăl ei. Doar puţine rude i-au mai rămas în viaţă.

Tăceam, încercând să înţeleg grozăvia unei asemenea tragedii. Eu îmi pierdusem doar mama şi era al naibii de rău.

— Trebuie să te duci la unchiul stăpânei mele. Locuieşte în casa din cărămidă de lângă Drumul Falezei. El o să-ţi spună mai multe. Doamna mea este foarte istovită. Îţi urează o zi bună şi drum bun. Neapărat să rămâi peste noapte la Dora.

M-am ridicat. Gogoloiul soarelui aproape ajunsese la coroanele copacilor.

— Stăpâna mea îţi urează mult noroc. Spune că, dacă o vei regenera pe căţeaua lui Adrian, aşa cum speri, te roagă să o aduci aici, ca să o vadă cum zburdă şi aleargă la fel ca pe vremuri.

— Aşa am să fac. Îmi dai voie să te întreb încă ceva?

Leah a dat obosită din cap şi a ridicat o mână – adică: *Întreabă, dar nu te lungi la vorbă.*

Am scos din buzunar bucăţelele alea trei din piele – cele care semănau cu nişte tălpi – şi i le-am arătat lui Leah, iar apoi (conştient la culme de ridicolul situaţiei) i le-am arătat şi iepei-Falada, care n-a manifestat absolut niciun interes.

— Mi le-a dat Dora, dar nu ştiu la ce folosesc.

Leah mi-a zâmbit din ochi şi a mângâiat-o pe Falada pe bot.

— Posibil să întâlneşti călători pe drumul înapoi spre casa Dorei. Dacă vezi că sunt desculţi înseamnă că au avut încălţările rupte sau prea tocite şi i le-au dat ei să le repare. Le vei vedea picioarele goale şi le vei da aceste gajuri. Fratele mai mic al Dorei are o prăvălioară mai încolo, în direcţia *asta…*

Şi a făcut un semn la drum, în partea opusă oraşului.

— Dacă ei au aceste gajuri şi i le arată, el le dă încălţări noi.

M-am gândit şi am zis:

— Dora le repară pe cele stricate.

Leah a dat din cap.

— Şi după aia oamenii desculţi se duc la fratele ei, cel cu prăvălia.

Leah a dat din cap.

— Şi atunci când pantofii stricaţi sunt refăcuţi – aşa cum sper eu s-o refac pe Radar –, Dora îi duce la fratele ei?

Leah a dat din cap.

— Şi fratele ei îi vinde?

Leah a clătinat din cap.

— De ce nu? Prăvăliile trebuie să facă profit.

— În viaţă sunt lucruri mai importante decât profitul, a spus iapa-Falada. Stăpâna mea este foarte obosită şi trebuie neapărat să se odihnească.

Leah mi-a strâns mâna. Nu mai e nevoie să vă spun ce am simţit, nu?

Mi-a dat drumul şi a bătut o singură dată din palme. Falada s-a îndepărtat. Unul dintre lucrătorii cenuşii a ieşit din hambar şi a plesnit-o uşor peste crupă. Fără să se împotrivească deloc, iapa a pornit spre hambar, cu bărbatul cenuşiu lângă ea.

M-am uitat în jur şi iar am văzut-o pe tânăra care adusese piureul ăla şi limonada. Mi-a făcut un semn din cap şi a întins mâna spre casă şi drumul de dincolo de ea. Audienţa – pentru că n-am nici cea mai mică îndoială că asta fusese – se încheiase.

— La revedere! Şi mulţumesc! am spus eu.

Leah a făcut gestul de *namaste*, după care şi-a lăsat bărbia în piept şi şi-a încleştat mâinile pe şorţ. Servitoarea (ori poate era doamnă de onoare) m-a condus până la drum. Rochia ei cenuşie era lungă şi răscolea ţărâna de pe jos.

— Tu poţi să vorbeşti? am întrebat-o eu.

— Pic.

Avea vocea răguşită şi stinsă.

— Doare.

Am ajuns la strada principală, cum îi ziceam eu. Am întins mâna în direcţia opusă celei din care venisem.

— Cât de departe e casa din cărămidă a unchiului ei. Ştii?

A ridicat un deget strâmb şi cenuşiu.

— O zi de mers?

A dat din cap – se pare că aceasta era cea mai obişnuită formă de comunicare de aici. Sigur, pentru cei fără talent de ventriloc.

O zi ca să ajung la unchi. Dacă asta însemna vreo treizeci de kilometri, drumul către oraş mi-ar fi luat mai mult cu o zi, mai probabil două. Sau chiar trei. Dacă mai puneam la socoteală şi întoarcerea prin coridorul subteran care ducea la puţul care ieşea în lumea mea, poate şase zile cu totul. Sigur, presupunând că totul avea să meargă bine. Până atunci, tata se va fi întors deja acasă şi va fi dat telefon la poliţie ca să-mi anunţe dispariţia.

Se va speria şi s-ar putea să bea. Însemna să pun în pericol abstinenţa tatei pentru viaţa unui câine… şi, chiar dacă ar fi existat cadranul ăla magic, cine putea să confirme că ar fi funcţionat în cazul unui bătrân ciobănesc german? Mi-am dat seama – o să ziceţi că trebuia să-mi dau seama de mai demult – că tot ce voiam eu să fac nu era doar o nebunie, ci o chestie profund egoistă. Dacă mă întorceam chiar acum, nu ar fi aflat nimeni nimic despre aventura asta. Normal că ar fi trebuit să sparg uşa de la şopron dacă apucase Andy să-i pună lacătul, dar îmi ziceam că sunt destul de zdravăn şi că o să reuşesc. Că doar fusesem unul dintre puţinii jucători din echipa liceului în stare nu numai să lovească un manechin uriaş ca să exerseze placarea la antrenamente şi să-l deplaseze vreo jumate de metru, dacă nu şi mai mult, dar puteam chiar să-l dau peste cap. Şi mai era ceva: mi-era dor de casă. Nu plecasem decât de câteva ore, însă ziua era pe sfârşite pe tărâmul ăsta trist şi întunecat, unde singura culoare era cea a macilor… da, mi-era dor de casă.

Aşa că m-am hotărât s-o iau pe Radar şi să ne întoarcem. Să-mi reexaminez alternativele. Să încerc să concep un plan mai bun, unul care m-ar

ajuta să dispar o săptămână sau chiar două fără să se alarmeze nimeni. Habar n-aveam cum ar fi fost planul ăla şi mai cred că ştiam undeva, în adâncul meu (în dulăpiorul ăla întunecat unde ne ascundem de noi înşine cele mai mari secrete), că voi continua să amân ce îmi propusesem să fac până când murea Radar, dar că aşa mi-era scris.

Asta am gândit doar până m-a apucat slujnica de cot. Din expresia de pe faţa ei distruse, mi-am dat seama că gestul ăla i-a provocat multă spaimă. Şi totuşi, l-a făcut. Şi m-a strâns tare de braţ. M-a tras spre ea, s-a ridicat pe vârfuri şi mi-a şoptit cu răguşeala aia de-ţi făcea pielea ca de găină:

— *Trebuie ajuţi.*

3

M-am întors agale spre Căsuţa Pantofilor, abia observând lumina tot mai difuză a zilei. Revedeam în minte felul în care Leah (în momentele alea tot *Leia* îi ziceam în capul meu) îşi găurise pata de lângă locul unde îi fusese odinioară gura. Cât de tare îi sângerase, cât de tare o duruse, probabil, dar a făcut-o pentru că pasta aia era singura chestie pe care putea s-o înghită ca să rămână în viaţă.

Oare când gustase ultima oară porumb fiert, ori tijă de ţelină, ori tocana delicioasă de iepure a Dorei? Oare tot fără gură fusese şi pe când Radar era mititică şi se zbenguia cu o mult mai tânără Falada? Oare frumuseţea ei, care reuşise să supravieţuiască unei subnutriţii duse la extrem, să fi fost doar o bătaie de joc? Oare era blestemată să arate bine şi sănătoasă, în ciuda faptului că era în permanenţă chinuită de foame?

Trebuie ajuţi.

Dar cum? Într-un basm, precis că ar fi existat o modalitate. Mi-am adus aminte că, pe când aveam vreo cinci ani, mama îmi citise povestea lui Rapunzel. Şi am ţinut-o minte datorită finalului: o faptă de o cruzime înfiorătoare este anihilată prin dragoste. O vrăjitoare afurisită l-a orbit pe prinţ

drept pedeapsă că o salvase pe Rapunzel. Mi-amintesc foarte bine poza din carte cu bietul băiat rătăcind prin pădurea întunecată, cu braţele întinse ca să se ferească de obstacole. În cele din urmă a regăsit-o pe Rapunzel, iar lacrimile ei i-au redat vederea. Oare exista vreo metodă prin care să-i pot eu reda gura lui Leah? Sigur, probabil nu lăcrimând peste ea, dar poate totuşi era *ceva* de făcut – într-o lume în care întinereai dacă te urcai pe un cadran solar şi te învârteai în sens invers, orice era posibil.

În afară de asta, vă provoc să-mi arătaţi voi un băiat sănătos de şaptesprezece ani care să nu-şi dorească să devină erou de poveste şi să ajute o fată frumoasă aflată la ananghie. Ei, aţi găsit pe cineva? Normal că nu, pentru că nu există. Cât despre eventualitatea ca tata să se reapuce de băut, mă bazam pe ce-mi spusese Lindy odată: „Nu poţi să-ţi asumi tu meritul pentru că nu mai bea, deoarece singur a decis asta. Iar dacă se apucă din nou, nu trebuie să te consideri tu vinovat, pentru că tot a lui va fi decizia.”

Eram cufundat în gânduri şi mă uitam în jos, când am auzit scârţâit de roţi. Am ridicat ochii şi am văzut că spre mine venea o căruţă mică, trasă de un cal atât de bătrân, încât Falada părea Miss Boboc în comparaţie cu el.

În căruţă erau câţiva baloţi, iar pe cel mai mare stătea o găină. Pe lângă căruţă mergeau – abia se *târau* – un tânăr şi o tânără. Amândoi cenuşii, însă nu un cenuşiu atât de închis ca la doamna de onoare şi ajutoarele de la fermă ale lui Leah. Dacă această culoare era semnul vreunei boli, tinerii ăştia doi erau în primele faze… şi, desigur, Leah nu era deloc cenuşie, dar nu avea gură. Altă enigmă.

Tânărul a tras de hăţuri şi a oprit calul. Cei doi s-au uitat la mine cu teamă şi speranţă în acelaşi timp. Le puteam citi sentimentele pe chipuri, pentru că nu aveau trăsăturile chiar atât de şterse ca ale celorlalţi.

Ochii tinerei începuseră să se îngusteze, dar mai aveau mult până să devină crăpăturile alea prin care Dora privea lumea. Tânărul arăta ceva mai rău; dar,

dacă nu ar fi avut nasul aproape complet topit, ar fi fost chiar chipeş.

— Ho! a exclamat el. Ai gânduri bune? Dacă nu, poţi să iei orice vrei. Ai armă, eu nu am şi sunt prea istovit şi întristat ca să mă lupt cu tine.

— Nu sunt hoţ, am zis eu. Doar un drumeţ, la fel ca voi.

Tânăra era încălţată cu nişte ghetuţe cu şireturi, pline de praf, dar întregi. Tânărul era desculţ. Şi avea picioarele murdare.

— Ne-a zis doamna cu câinele că o să ne întâlnim cu cineva. Despre tine vorbea?

— Cred că da.

— Ai un gaj pentru mine? Mi-a zis că trebuie să ai, pentru că i-am dat bocancii pe care-i purtam. Au aparţinut tatălui meu şi erau rupţi.

— N-o să ne faci niciun rău, nu? m-a întrebat tânăra.

Însă vocea îi era de bătrână.

Nu încă un mârâit răguşit ca al Dorei, dar nici mult nu mai avea până acolo.

Oamenii ăştia au fost blestemaţi, mi-am zis eu. *Absolut toţi. Şi e un blestem cu acţiune lentă*. *Adică cel mai nasol dintre toate.*

— Nu.

Am scos din buzunar una din bucăţile de piele şi i-am dat-o tânărului, care şi-a îndesat-o în propriul buzunar.

— O să-i dea încălţări omului meu? m-a întrebat tânăra cu vocea-i hârâită.

I-am răspuns cu multă prudenţă, cum îi şade bine unui băiat al cărui tată lucrează în asigurări.

— Eu aşa am înţeles că ar fi învoiala.

— Trebuie să ne vedem de drum, a spus soţul ei (probabil că asta era).

Vocea lui suna niţeluş mai bine, dar nimeni din lumea mea nu l-ar fi angajat pe postul de crainic TV sau lector de cărţi audio.

— Îţi mulţumim.

Şi chiar atunci s-a înălţat un urlet din pădurea aflată în cealaltă parte a drumului. Din ce în ce mai

puternic, din ce în ce mai strident. Oribil. Iar femeia s-a lipit speriată de bărbat.

— Trebuie să ne vedem de drum, a repetat el. Lupanii.

— Unde o să staţi?

— Doamna cu câinele ne-a desenat pe o tablă ceva ce ni s-a părut că seamănă cu o casă cu hambar. Ai văzut-o?

— Da. Şi sunt convins că oamenii de acolo o să vă găzduiască. Dar acum grăbiţi-vă şi o să mă grăbesc şi eu. Nu cred că ar fi…

O chestie prea mişto, mi-a venit mie să spun, dar mi-am dat seama că nu pot.

— N-ar fi o chestie prea înţeleaptă din partea noastră să mai fim pe drum după lăsarea întunericului.

Nu, normal că nu ar fi fost, pentru că, dacă ar fi venit lupanii, tinerii ăştia doi nu ar fi avut nici măcar o casă din paie sau din nuiele în care să se ascundă, darămite una din cărămidă[72]. Erau străini prin locurile astea. Măcar eu aveam o prietenă.

— Hai, duceţi-vă! Cred că mâine o să capeţi încălţări noi. Mi s-a spus că e o prăvălie pe aici. Omul de acolo o să-ţi dea o pereche dacă îi arăţi… gajul ăla. Dar aş vrea să vă întreb ceva, dacă îmi daţi voie.

Au aşteptat să le pun întrebarea.

— Ce este tărâmul ăsta? Ce nume are?

S-au uitat la mine de parcă aş fi fost sonat la cap – expresie pe care probabil n-aş fi fost în stare s-o rostesc –, după care tânărul mi-a răspuns:

— Empis.

— Mulţumesc.

Au pornit pe drumul lor. Eu am pornit pe al meu şi am mers din ce în ce mai repede până am ajuns să alerg. N-am mai auzit niciun urlet, dar nu mai era mult şi se întuneca de tot. Atunci am văzut lumina din singura ferestruică de la căsuţa Dorei. Pusese o lampă şi lângă scară.

O umbră s-a apropiat de mine prin întunecimea aia şi am pus imediat mâna pe pistolul domnului Bowditch. Dar umbra a căpătat contururi clare şi s-a transformat în Radar. M-am lăsat într-un genunchi ca să nu încerce să sară pe mine şi să-şi forţeze în plus picioarele din spate. De fapt, chiar se pregătea s-o facă. Am apucat-o de grumaz şi i-am lipit capul de pieptul meu.

— Bună, fata mea! Ce mai faci?

Dădea atât de repede din coadă, că i se mişca acum toată jumătatea din spate a corpului exact ca un pendul care a luat-o razna. Cum s-o las să moară când poate exista o soluţie? Nici vorbă de aşa ceva.

Trebuie ajuţi – aşa îmi spusese doamna de onoare a lui Leah. Iar acolo, pe drumul din ce în ce mai întunecat, m-am hotărât să le ajut pe amândouă – şi pe căţeluşa bătrână, şi pe prinţesa-cu-gâştele.

Dacă puteam.

Radar s-a desprins de mine, s-a dus în câmpul de maci de lângă drum şi s-a pus pe vine.

— Bine te-ai gândit, fato, am zis eu şi mi-am tras fermoarul de la pantaloni.

Am făcut ce am avut de făcut ţinând o mână pe patul revolverului.

4

Dora îmi pregătise un pat lângă sobă. Îmi pusese chiar şi o pernă învelită într-un material cu fluturi coloraţi. I-am mulţumit, iar ea mi-a făcut o plecăciune. M-am mirat să văd că-şi înlocuise pantofii roşii (la fel ca ai lui Dorothy în *Vrăjitorul din Oz)* cu o pereche de bascheţi galbeni.

— Domnul Bowditch ţi i-a dat pe ăştia?

A dat din cap şi s-a uitat în jos la ei, zâmbind din semilună. Atunci m-am întrebat oare cât de mult îşi mai putea controla muşchii feţei.

— Îi porţi doar la ocazii?

Mie cam aşa mi se părea, pentru că arătau ca scoşi din cutie.

A dat din cap, a întins un deget spre mine, după care l-a întins spre bascheţi. Adică: *Mi i-am pus în cinstea ta.*

— Mulţumesc, Dora!

Parcă sprâncenele i se dizolvaseră şi mai mult cât timp fusesem eu plecat, dar a ridicat din ce-i mai rămăsese şi a întins mâna în direcţia din care venisem eu.

— *Lii?*

— Nu pricep.

S-a dus în atelier şi a scos tabla cea mică. A şters pătratele care reprezentau casa şi hambarul pe care le arătase celor doi tineri, după care a scris cu litere de tipar: **LEAH**. S-a gândit puţin şi a adăugat: **?**

— Da, i-am răspuns eu. Fata-cu-gâştele. Am văzut-o. Îţi mulţumesc pentru că ne găzduieşti în noaptea asta. Mâine o să plecăm.

S-a bătut uşor în piept, deasupra inimii, a arătat spre Radar, a arătat spre mine, după care a ridicat mâinile şi a arătat în jur. *Aici sunteţi la voi acasă.*

5

Am mai mâncat nişte tocană, de data asta cu nişte bucăţi de pâine tare. Tare, dar foarte gustoasă.

Am mâncat la lumina lumânărilor, iar Radar şi-a primit şi ea porţia. Înainte să-i dau voie să se repeadă la strachină, am scos din rucsac flaconul cu pastile şi i-am amestecat două în sos.

M-am gândit apoi la drumul lung care ne aştepta şi i-am mai pus una. Le-am numărat pe cele rămase în flacon: doar şase. Poate aşa era mai bine. Nu-mi ieşea din cap ideea că, atunci când i le dădeam, nu făceam decât să grăbesc deznodământul.

Dora a întins degetul la flacon şi şi-a înclinat capul într-o parte.

— Ar trebui s-o ajute. Avem de făcut un drum lung şi fătuca asta nu mai e atât de viguroasă ca pe vremuri. Ea crede că e, dar nu-i. Iar atunci când o să se termine pastilele, cred că…

Atunci s-a auzit un alt urlet prelung din cealaltă parte a drumului. I s-a adăugat un al doilea, apoi un al treilea. Incredibil de puternice şi ajungând să semene cu nişte zbierete care-mi perforau timpanele şi mă făceau să scrâşnesc din dinţi. Radar a ridicat capul, însă nu a lătrat. A scos doar un mârâit stins, care părea ieşit din adâncul pieptului.

— Lupanii, am spus eu.

Dora a dat din cap, şi-a încrucişat braţele peste piept şi s-a apucat de umeri. Apoi s-a cutremurat.

Au început să urle tot mai mulţi lupi. Dacă o ţineau aşa toată noaptea, nu credeam că o să mă pot odihni cum trebuie înainte de călătoria care mă aştepta. Nu ştiu dacă Dora mi-a citit gândurile sau dacă doar mi s-a părut. În orice caz, s-a ridicat de la masă şi mi-a făcut semn să mă apropii de ferestruica rotundă. Şi-a ridicat mâna spre cer.

Era scundă, aşa că n-a avut nevoie să se aplece ca să poată privi în sus, dar eu a trebuit s-o fac. Iar ce am văzut mi-a provocat un alt şoc în ziua aceea care deja mă şocase la maximum.

Apăruse o spărtură lungă între nori. Iar pe fluviul cerului descoperit acum, am văzut două luni – una mai mare şi una mai mică. Şi care păreau să se fugărească prin spaţiul acela liber de nori. Cea mare era *foarte* mare. Nici n-aveam nevoie de vreun telescop ca să-i văd craterele, văile şi canioanele de pe suprafaţa aceea străveche. Mi se păreau atât de aproape, că mi-era şi teamă să nu se prăvălească peste noi. Apoi spărtura dintre nori s-a închis. Iar lupii au încetat să mai urle – în aceeaşi secundă, fix în aceeaşi secundă. De parcă le-ar fi tăiat cineva microfonul.

— Şi asta se întâmplă în fiecare seară?

Dora a clătinat din cap, a întins mâinile şi după aia a arătat spre nori. Comunica excepţional de bine prin gesturi şi cu ajutorul celor câteva cuvinte pe care ştia să le scrie. Numai că acum m-a băgat în ceaţă.

6

Singura uşă a căsuţei care să nu dea nici în faţă şi nici în spate avea înălţimea Dorei. Adică scundă rău. După ce a strâns masa (gonindu-mă de acolo când am vrut s-o ajut), a ieşit pe uşa asta şi s-a întors după cinci minute, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte care-i ajungea până la tălpile goale şi cu o basma peste ce-i mai rămăsese din păr. Ţinea bascheţii galbeni în mână. I-a pus cu multă grijă – cu mult respect – pe o poliţă de deasupra patului ei. Acolo mai era ceva şi, când am rugat-o să mă lase să văd mai bine obiectul ăla, Dora l-a luat şi mi l-a întins. Dar mi-am dat seama că n-o face din toată inima. Era o mică fotografie înrămată, în care era domnul Bowditch, în braţe cu un căţel care evident că era Radar. Dora şi-a lipit-o apoi de piept, a mângâiat-o, după care a pus-o înapoi, lângă bascheţi.

A arătat către uşa aia mică, apoi a arătat spre mine. Mi-am luat periuţa de dinţi şi am intrat. Nu mai văzusem latrine decât în filmele vechi şi citisem despre ele în cărţi, dar mi-am zis atunci că, şi dacă aş fi văzut „pe viu" o mulţime, asta de aici probabil că ar fi fost pe locul întâi la curăţenie. Erau acolo un lighean cu apă proaspătă şi o toaletă cu capacul din lemn lăsat jos. Mai era şi o vază suspendată pe perete, plină cu maci, care răspândeau parfumul lor dulce de cireşe. Nici urmă de miros de rahat. Zero.

M-am spălat pe mâini şi pe faţă şi m-am şters cu un prosopel pe care erau brodaţi tot nişte fluturi. M-am spălat pe dinţi fără pastă (că uitasem să mi-o iau de acasă). Am stat acolo cel mult cinci minute, poate chiar mai puţin, dar, când am ieşit, am găsit-o pe Dora culcată în patul ei şi dormind dusă. Radar dormea lângă ea.

M-am întins pe patul meu improvizat din mai multe pături puse una peste alta. Plus una, frumos împăturită, cu care să mă învelesc. Însă nu aveam nevoie de ea chiar atunci, pentru că tăciunii din sobă încă emanau destulă căldură. Parcă mă hipnotizau când mă uitam la ei cum se aprind şi se sting. Lupii tăcuseră, pentru că nu mai era nicio lună care să-i

înnebunească de cap, dar adia un vânticel pe lângă streşini, iar rafalele lui ocazionale sunau ca nişte ţipete înfundate. Aşa că nu puteam să nu mă gândesc că eram într-o cu totul altă lume. Of, oare m-aş mai putea întoarce vreodată în lumea mea, doar urcând un pic pe un deal, străbătând un coridor subteran de peste un kilometru şi jumate şi urcând o sută optzeci şi cinci de trepte (*de înălţimi diferite)* în spirală ca să ajung la gura puţului? Numai că nu astea erau valorile reale, nu? Aici era celălalt tărâm. Empis. Locul unde pe cer nu gonea doar o singură lună, ci două. Mi-am adus din nou aminte de coperta aia cu pâlnia în care cădeau stelele.

Numai că nu sunt stele, am înţeles eu atunci. *Basme. Un număr infinit de basme curg în pâlnia aia şi ies prin partea cealaltă, în lumea noastră, aproape neschimbate.*

Şi atunci mi-am adus aminte de învăţătoarea mea din clasa a III-a, doamna Wilcoxen, care încheia fiecare zi de clasă spunând: *Deci ce am învăţat noi astăzi, dragii mei elevi?*

Deci ce am învăţat *eu*? Că ăsta era un tărâm vrăjit, atins de un blestem. Şi că oamenii care trăiau aici sufereau de o boală progresivă. Şi acum parcă înţelegeam de ce panoul Dorei – acela pe care i-l scrisese domnul Bowditch – nu trebuia să aibă poezioara aia cu pantofii decât pe partea aflată cu faţa la oraşul părăsit. Pentru că oamenii din direcţia aia veneau. Habar n-aveam cât de mulţi, dar partea nescrisă sugera că prea puţini, poate niciunul, făceau cale-ntoarsă.

Dacă presupuneam că soarele ăla acoperit de nori apunea la vest, atunci cei doi tineri cu care mă întâlnisem (plus toţi ceilalţi oameni din programul de schimb al pantofilor condus de Dora împreună cu fratele ei) veneau dinspre nord. Erau *evacuaţi* din nord? Să fi fost vorba despre un blestem care îi punea pe fugă? Să fi avut loc vreun accident nuclear în oraş care a dus la contaminarea radioactivă a zonei? N-aveam destule informaţii, aşa că nu puteam să fiu sigur, nici măcar pe jumătate sigur,

dar ipoteza asta tot foarte nasoală mi se părea, pentru că pe acolo intenţionam eu să merg cu Radar. Oare mi se va face pielea cenuşie? Oare voi începe să vorbesc tot mai gros şi mai răguşit până nu voi mai putea decât să emit nişte mârâieli ca ale Dorei şi ale doamnei de onoare a lui Leah? Domnul Bowditch nu avusese nicio problemă nici la piele şi nici la voce, dar poate că partea asta din Empis fusese în regulă – sau cât de cât în regulă – când a fost el ultima oară aici.

Fie una, fie alta… Nu ajungeam nicăieri gândind aşa. Prin urmare, mi-am spus că, dacă o să văd că încep să mă schimb în vreun fel, o s-o iau la sănătoasa de acolo.

Trebuie ajuţi.

Asta îmi şoptise doamna de onoare cu pielea cenuşie. Credeam că ştiu cum s-o ajut pe Radar, însă cum ar fi trebuit să ajut eu o prinţesă fără gură? Un prinţ din basme ar găsi o soluţie. Probabil una neverosimilă cum au fost lacrimile cu proprietăţi de redare a văzului pe care le-a vărsat Rapunzel, dar acceptabilă pentru cititorii care îşi doreau un final fericit, chiar dacă naratorul era obligat să inventeze o asemenea fantasmagorie. Şi oricum eu nu eram prinţ, ci doar un licean, care nimerise în altă realitate. Şi n-aveam nicio idee.

Tăciunii se pricepeau şi ei la magie: ardeau când rafalele vântului coborau prin horn până la ei şi le mai ofereau puţin oxigen, începeau să se stingă atunci când vântul înceta. Mă uitam hipnotizat la ei pe sub pleoape din ce în ce mai grele. Am adormit şi, în cursul nopţii, Radar a traversat încăperea şi s-a culcat lângă mine. De dimineaţă, când m-am trezit, focul era stins. Dar simţeam căldură în zona în care fata bătrână se lipise de mine. Şi asta era foarte plăcut.

CAPITOLUL 15

PLEC DE LA DORA. REFUGIAŢII. PETERKIN. WOODY.

1

La micul-dejun am mâncat omletă şi bucăţi de pâine prăjită la focul nou aprins. Fără unt, dar cu un absolut delicios gem de căpşune. După ce am terminat, mi-am luat rucsacul în spinare. Şi i-am pus lesa lui Radar. Nu voiam să se apuce să fugă prin pădure după cine ştie ce iepuri uriaşi şi să dea nas în nas cu vreo versiune din lumea aceasta a lupului din *Urzeala Tronurilor.*

— Am să mă întorc, i-am spus eu Dorei, cu mai multă siguranţă în ton decât în suflet.

Mai că mi-a venit să şi adaug: *Şi Radar o să fie din nou tânără atunci.* Dar mi-am zis să nu-mi forţez norocul. Plus că mi se părea mai uşor de sperat decât de crezut cu tărie într-o regenerare magică. Chiar şi aici, în Empis. Nu sunt din Missouri, dar am crescut într-o lume care se bazează pe tehnologie, aşa că înţeleg perfect mottoul acestui stat[73].

— Cred că am să rămân peste noapte la unchiul lui Leah – sigur, cu condiţia să nu aibă alergie la câini sau mai ştiu eu la ce altceva –, dar aş vrea să ajung la el înainte să se întunece.

Evident că mă gândeam (nici nu aveam cum să nu mă gândesc) la *lupani.*

A dat din cap, dar m-a apucat de cot şi m-a tras la uşa din spate. Frânghiile încă erau întinse în toată curtea, numai că luase de pe ele pantofii, papucii şi cizmele – probabil ca să nu le umezească roua dimineţii (care, îndrăzneam eu să sper, nu era totuşi radioactivă). Am ocolit căsuţa şi am dat peste căruciorul pe care îl mai văzusem. Sacii cu toate verdeţurile alea care ieşeau din ei fuseseră înlocuiţi de un pachet legat cu sfoară. Dora a arătat spre el şi după aia spre gura mea. Şi-a dus apoi mâna la propria-i gură şi a făcut semn de mestecat cu degetele ei parţial topite. Îţi dădeai seama ce vrea să spună şi fără să fii expert în fizică cuantică.

— Doamne fereşte, nu! Nici vorbă! Nu-ţi iau mâncarea şi nici căruciorul nu ţi-l iau! Nu cu el duci pantofii reparaţi la prăvălia fratelui tău?

Dora a arătat spre Radar şi s-a prefăcut că şchioapătă, mai întâi îndreptându-se către cărucior, apoi înapoi la mine. După care a întins mâna către sud (dacă nu mă înşelasem şi în direcţia aia era sudul) şi a fluturat din degete. Prima parte a pantomimei a fost uşor de descifrat. Îmi zicea să iau căruciorul pentru Radar, în caz că va începe să şchioapete. Mi se mai părea că îmi zice şi că cineva – probabil fratele ei – va veni aici după pantofi.

Dora a arătat acum spre cărucior, după care şi-a făcut pumn degetele cenuşii şi m-a lovit uşor în piept de trei ori. *Aşa trebuie.*

Am priceput ce vrea să-mi spună. Aveam un câine bătrâior şi mă aştepta un drum lung. Dar tot nu-mi convenea să iau de la ea mai mult decât luasem deja.

— Eşti sigură?

A dat din cap. Apoi a întins braţele spre mine: voia să mă îmbrăţişeze. Am fost foarte bucuros s-o fac. După care s-a aşezat în genunchi şi a strâns-o în braţe pe Radar. S-a ridicat şi a arătat mai întâi spre drum, apoi spre frânghiile de rufe, apoi spre ea.

Adică: *Hai, pleacă! Am multă treabă.*

Am făcut şi eu gestul cu care eram obişnuit: degetul mare în sus, după care m-am dus la roabă şi mi-am pus rucsacul peste proviziile pe care mi le dăduse Dora… provizii care, dacă era să mă iau după ce mâncasem la ea până atunci, cu siguranţă erau mult mai gustoase decât sardelele domnului Bowditch. Am apucat mânerul lung şi am fost plăcut surprins când mi-am dat seama cât de uşor era, de parcă ar fi fost făcut din varianta lemnului de plută care exista pe acest tărâm. În fond, poate chiar asta era. De asemenea, roţile erau bine unse şi nu scârţâiau, aşa cum făceau cele de la căruţa celor doi tineri. Mi-am zis că va fi la fel de uşor de manevrat cum fusese căruciorul roşu de jucărie primit când aveam şapte ani.

M-am încovoiat, ca să nu dau cu capul în frânghiile alea întinse şi am plecat. Radar mergea pe lângă mine. Când am ajuns la drumul căruia îi spuneam deja în minte „Drumul Oraşului” (că nu era pavat cu cărămizi galbene, aşa că nu puteam să împrumut numele din *Vrăjitorul din Oz*), am întors capul. Dora stătea lângă căsuţă, cu mâinile încrucişate sub sâni. Când m-a văzut că mă uit la ea, şi le-a dus la gură apoi le-a întins înspre mine.

Am dat drumul mânerului căruciorului şi i-am răspuns prin acelaşi gest. Apoi am pornit la drum. Hai să vă spun ce am învăţat eu în Empis: oamenii buni strălucesc mai tare în vremuri întunecate. Şi e bine de ştiut asta.

Trebuie s-o ajut şi pe ea, mi-am zis eu. *Trebuie s-o ajut şi pe Dora.*

2

Am mers prin munţi şi văi, cum se spune în basme. Greierii ţârâiau şi păsările cântau. Din când în când, în locul macilor din stânga noastră vedeam câmpuri cultivate unde lucrau bărbaţi şi femei – dar nu prea mulţi – şi toţi cenuşii. Mă observau şi ei şi se opreau din treabă până treceam mai departe. Le făceam cu mâna, însă doar o singură femeie mi-a

răspuns la salut, o femeie care purta o pălărie mare de pai. Mai erau acolo şi alte terenuri, dar abandonate şi în paragină. Printre legume creşteau buruieni şi mulţi maci, care, la un moment dat, aveau să pună stăpânire pe tot locul acela.

În dreapta se întindea pădurea. Erau şi câteva ferme, majoritatea părăsite. De vreo două ori ne-au tăiat calea nişte iepuri cam cât câinii de talie mică. Radar s-a uitat curioasă la ei cum ţopăie, dar nu a părut deloc interesată să-i fugărească, aşa că i-am scos lesa şi am aruncat-o în cărucior, lângă rucsac.

— Să nu mă faci să-mi pară rău, fetiţo!

Cam după o oră, m-am oprit şi am desfăcut pachetul cu mâncarea Dorei. Printre multe bunătăţi, am găsit acolo şi nişte fursecuri cu melasă. N-aveau ciocolată, aşa că i-am dat unul şi lui Radar, care l-a halit imediat. Mai erau în pachet şi trei borcane înalte din sticlă, înfăşurate în cârpe curate. Două pline cu apă şi unul cu un lichid care mi se părea a fi ceai. Am băut nişte apă şi i-am turnat şi lui Radar în căniţa de ceramică pe care mi-o pusese în pachet prietena mea. Bătrânica a lipăit-o însetată.

Tocmai ce terminam de pus toate astea înapoi, când am văzut trei oameni care veneau pe drum în direcţia noastră şi păreau tare supăraţi şi istoviţi, abia dacă-şi mai târau picioarele. Cei doi bărbaţi tocmai începuseră să devină cenuşii, dar femeia care mergea între ei era întunecată ca norii de furtună din timpul verii. Dintr-un ochi nu-i mai rămăsese decât o crăpătură întinsă până la tâmplă – hidoasă imagine. Iar celălalt era îngropat într-o masă scârboasă de carne închisă la culoare şi din el nu se mai vedea decât un licăr albastru al irisului, de parcă ar fi avut ascuns acolo un ciob de safir. Era îmbrăcată cu o rochie jegoasă care acoperea o burtă umflată, de unde am presupus eu că era în ultimul trimestru de sarcină. În mâini avea o boccea făcută dintr-o pătură la fel de murdară ca rochia de pe ea. Unul dintre bărbaţi era încălţat cu cizme cu catarame, care semănau cu cizma pe care o văzusem atârnată de frânghie în curtea Dorei la prima mea

vizită. Celălalt bărbat purta sandale. Femeia era desculţă şi părea epuizată.

Au văzut-o pe Radar aşezată în fund în mijlocul drumului şi s-au oprit.

— Nu vă fie teamă, le-am strigat eu. Nu muşcă.

Au înaintat puţin, dar foarte încet. După care s-au oprit iar. Acum se uitau la arma mea de la centură, aşa că am ridicat mâinile, cu palmele deschise. Au mai înaintat câţiva paşi, dar luând-o pe marginea stângă a drumului. Şi se uitau când la Radar, când la mine, când din nou la Radar.

— Nu vă fac niciun rău, am spus eu.

Bărbaţii erau foarte slabi şi obosiţi. Femeia mi se părea de-a dreptul sleită de puteri.

— Opriţi-vă puţin, am zis eu.

Şi, în caz că nu mă înţelegeam, am ridicat acum doar o singură mână, făcând gestul poliţistului care opreşte o maşină.

— Vă rog.

S-au oprit. Formau un trio cumplit de jalnic. Pentru că acum erau mai aproape, am reuşit să văd că gurile bărbaţilor începuseră să se arcuiască. Nu peste mult, se vor transforma şi ele în nişte semilune aproape imobile, aşa cum avea Dora. Când m-au văzut că-mi bag mâna în buzunar, s-au strâns lângă femeie, care şi-a ridicat bocceluţa în dreptul pieptului. Am scos una dintre tălpile mici din piele şi i-am întins-o.

— Ia-o. Te rog.

A şovăit puţin, după care mi-a smuls bucata de piele dintre degete, de parcă s-ar fi aşteptat s-o înşfac. Atunci a căzut pătura şi am văzut că nu era o boccea, ci cadavrul unui copil în vârstă de vreun an, un an şi jumătate. Cenuşiu ca sicriul în care o îngropasem pe mama. Nu peste multă vreme, sărmana femeie va da naştere altui copil, care probabil va muri şi el. Cu condiţia să nu moară ea înainte sau în timpul travaliului.

— Înţelegeţi ce spun?

— Înţelegem, mi-a răspuns bărbatul în cizme.

Îi cam hârâia vocea, dar nu cine ştie ce.

— Ce ai putea să ne ceri în schimb, străine, dacă nu vieţile noastre? Pentru că nu avem nimic altceva.

Nu, evident că nu aveau. Cine făcuse asta – sau provocase o asemenea tragedie – merita să ardă în iad. Pe vecie.

— Din păcate, nu pot să vă dau căruciorul, deoarece mă aşteaptă un drum lung şi câinele meu este bătrân. Dar dacă mai mergeţi vreo cinci…

Am vrut să spun *kilometri,* însă nu am putut. Aşa că am reluat:

— Dacă mai mergeţi cam până la amiază, o să vedeţi firma cu pantoful roşu. Doamna care locuieşte acolo o să vă îngăduie să vă odihniţi şi poate o să vă dea mâncare şi apă.

Am spus „poate”, pentru că nu era chiar o promisiune („vorbe cu două înţelesuri”, aşa îi plăcea tatei să le spună atunci când se uita la reclame de medicamente-minune) şi pentru că îmi dădeam seama că Dora nu avea de unde să hrănească toate grupurile de refugiaţi care treceau pe lângă căsuţa ei. Însă mi-am zis că, atunci când va vedea în ce hal era femeia asta şi ce boccea sinistră avea în braţe, va fi suficient de emoţionată şi îi va ajuta pe cei trei. Deocamdată, tipul în sandale se uita cu neîncredere la talpa din piele. M-a întrebat la ce foloseşte.

— Mai încolo, după casa femeii despre care v-am zis, este o prăvălie unde, în schimbul acestui gaj, veţi primi o pereche de încălţări.

— E pe-aici şi vreun ţintirim?

Întrebarea asta mi-a pus-o bărbatul în cizme.

— Că trebuie să-mi îngrop fiul.

— Nu ştiu. Sunt străin prin părţile astea. Întrebaţi-o pe femeia din casa cu pantoful roşu sau întrebaţi la ferma fetei-cu-gâştele, care se află puţin mai departe. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, doamnă.

— Era un băiat bun, mi-a zis ea, privind la copilul mort din braţe. Tam al meu era un băiat bun. S-a născut sănătos, trandafiriu ca zorii zilei, dar s-a făcut cenuşiu dintr-odată. Mergi pe drumul tău, domnule, şi vom merge şi noi pe-al nostru.

— Aşteptaţi puţin! Vă rog!

Mi-am deschis rucsacul, am scotocit prin el şi am găsit două cutii cu sardele King Oscar. Le-am întins. Cei trei s-au ferit.

— Nu, nu, nu vă temeţi. Este mâncare. Sardele. Nişte peştişori. Trageţi de inelul ăsta de pe capac, da?

Şi le-am arătat cum să facă.

Bărbaţii s-au uitat unul la altul, apoi au clătinat din capete. Probabil nu voiau să se atingă de cutiile din tablă cu inele în capac. Iar femeia părea cu totul pierdută în lumea ei.

— Trebuie să pornim la drum, a spus cel în sandale. Vezi, tinere, că tu mergi în direcţie greşită.

— Într-acolo am treabă, i-am răspuns eu.

M-a privit drept în ochi şi a spus:

— În direcţia aia te aşteaptă moartea.

Şi au plecat, răscolind praful de pe Drumul Oraşului, femeia ţinând în braţe dureroasa-i povară. Oare de ce nu o ducea unul dintre bărbaţi? Sigur, nu eram decât un puşti de liceu, dar mi se părea că ştiu răspunsul. Era al ei, era Tam al ei, iar ea trebuia să-i poarte în braţe trupul atât cât îi stătea în putere.

3

M-am înjurat singur din cauză că nu mi-a trecut prin cap să le ofer fursecurile rămase şi mi-am zis că sunt al naibii de egoist pentru că nu le-am dat căruciorul. Însă remuşcările astea au durat doar până când Radar n-a mai putut să ţină pasul cu mine.

Eram prea cufundat în gânduri ca să-mi dau seama când s-a întâmplat şi s-ar putea să vă surprindă (sau nu) să aflaţi că acele gânduri nu prea aveau legătură cu profeţia apocaliptică pe care mi-a făcut-o bărbatul-în-sandale la despărţire. Nu mă mira deloc să aflu că aş putea să mor mergând în direcţia oraşului; şi domnul Bowditch, şi Dora, şi Leah îmi explicaseră asta, fiecare în felul său. Dar aveam şaptesprezece ani, vârstă la care îţi este

extrem de uşor să crezi că tu vei fi excepţia de la regulă, tu vei învinge toate obstacolele, tu vei culege laurii. Păi, cine înscrisese *touchdown*-ul câştigător în competiţia de Ziua Recunoştinţei? Cine îl dezarmase pe Christopher Polley? Eram la vârsta la care crezi că reflexele rapide şi o atitudine cât de cât prudentă pot surmonta majoritatea obstacolelor.

Mă gândeam la limba care se vorbea pe acest tărâm. Ce auzeam eu nu era chiar engleza americană colocvială, dar nici arhaică nu era – că nu spunea nimeni *fost-au* şi nici *prunc* şi nici *rogu-vă*. Însă nu era nici engleza *engleză* din filmele fantasy care se dădeau în cinematografele cu ecrane imense, filme în care toţi hobbiţii şi toţi elfii, şi toţi vrăjitorii vorbeau de jurai că-s membri în Parlamentul Marii Britanii. Nu, asta era engleza aia pe care te aşteptai s-o citeşti într-un basm uşor modernizat.

Şi mai eram şi eu.

Le spusesem că nu le pot da căruciorul pentru că mă aşteaptă un drum lung şi câinele meu e bătrân. Dacă aş fi vorbit cu cineva din Santinelă, aş fi zis că *am mult de mers.* Şi am zis că „sunt străin prin părţile astea", în loc de *nu sunt de pe-aici.* Şi am zis „o să vă îngăduie", nu *o să vă lase.* Dar toate cuvintele, toate expresiile astea îmi ieşeau din gură absolut fără nicio poticneală. Şi iar mi-am adus aminte de pâlnia care se umplea cu stele. Probabil că eu eram acum una dintre ele.

Probabil că deveneam parte din poveste.

M-am uitat după Radar şi n-am mai văzut-o, chestie care mi-a provocat un şoc nasol rău. Am dat drumul căruciorului din mâini şi m-am uitat în spate. Era cam la vreo douăzeci de metri în urma mea şi şchiopăta cât de repede putea ea, sărăcuţa, cu limba atârnându-i într-o parte.

— Doamne, Dumnezeule, fetiţa mea, îmi pare rău!

M-am repezit la ea, am luat-o în braţe cu grijă, nu care cumva să-i ating articulaţiile din spate, şi am cărat-o până la cărucior. I-am mai dat să bea nişte apă din căniţa ei, pe care am înclinat-o ca să poată

ajunge până la fund, după care am scărpinat-o în spatele urechilor.

— De ce n-ai zis ceva?

Păi, uite de-aia. Nu era genul ăla de basm în care animalele vorbesc.

4

Ne-am continuat drumul, peste munţi şi văi, peste văi şi munţi. Am văzut şi alţi refugiaţi. Unii s-au ascuns de noi, dar doi bărbaţi s-au oprit şi s-au ridicat pe vârfuri ca să se uite ce era în cărucior. Radar a mârâit la ei, dar mă îndoiesc că i-a speriat cine ştie ce, pentru că precis îi văzuseră blana înspicată cu fire albe. Dar arma care-mi atârna la şold era o cu totul altă poveste. Şi tipii ăştia doi erau încălţaţi, aşa că nu le-am dat ultima bucată de piele verde care-mi mai rămăsese. Şi nici dacă ar fi fost desculţi nu cred că le-aş fi sugerat să treacă pe la Dora. Nu le-am oferit nici din mâncarea noastră. Erau acolo destule câmpuri de unde să-şi caute hrană dacă erau chiar flămânzi.

— Băiete, te duci către Faleză, fă cale-ntoarsă. De acolo vine cenuşiul.

— Mulţumesc pentru…

Pont mi-a venit să spun, dar n-am putut.

— Mulţumesc pentru sfat.

Şi am apucat din nou mânerul căruciorului, dar fără să-mi iau ochii de la ei. Voiam să mă asigur că-şi văd de drum.

Pe la amiază, am ajuns într-o zonă mlăştinoasă, care acoperise drumul şi îl umpluse de noroi. M-am încordat şi am tras mai tare de cărucior, până am reuşit să trecem de ea. Nu voiam să ne împotmolim acolo. Deşi Radar stătea acum în cărucior, acesta nu era cu mult mai greu decât înainte, de unde am înţeles – deşi nu mi-aş fi dorit – cât de mult slăbise fetiţa mea.

Când am ajuns iar pe teren uscat, m-am oprit la umbra unui stejar care semăna cu aceia din Parcul Cavanaugh. Dora ne dăduse în pachetul ăla şi nişte

carne de iepure friptă, pe care am împărţit-o pe din două cu Radar… sau aşa voiam să fac. Bătrânica a mâncat două bucăţi, dar pe a treia a lăsat-o între labele din faţă şi mi-a cerut iertare din privire. Chiar dacă acum stăteam la umbră, tot îmi dădeam seama că îi curgeau ochii. Mi-a trecut prin minte că se molipsise de chestia aia care bântuia pe aici – cenuşiul –, dar mi-am zis că sunt cretin să cred aşa ceva. La Radar era vorba de vârstă, de nimic altceva. Nu aveam de unde să ştiu cât îi mai rămăsese de trăit, dar nu credeam că prea mult.

Cât timp am mâncat noi, alţi iepuri uriaşi au ţopăit încoace şi încolo peste drum. După care au apărut doi greieri – cam de două ori mai mari decât greierii cu care eram eu obişnuit –, care înaintau săltând sprinteni pe picioarele din spate. M-am uitat lung la ei, parcă nevenindu-mi să cred cât de sus săreau. Un şoim – măcar ăsta avea dimensiuni normale – s-a repezit din zbor şi a încercat să-l prindă pe unul dintre ei, numai că greierele ăla a fost mai deştept şi a reuşit să scape în tufele care mărgineau pădurea. Radar a urmărit cu destul interes toată această demonstraţie, dar fără să se ridice în picioare, necum să mai vrea să-i şi fugărească.

Am băut puţin din ceai, dulce şi delicios. Dar m-am oprit după câteva înghiţituri. Pentru că nu ştiam când şi de unde voi mai putea face rost de ceva de băut.

— Haide, fata mea! Trebuie să ajungem la unchi. Nu mă încântă deloc ideea că ne-ar putea prinde noaptea lângă pădurea asta.

Am ridicat-o în braţe şi am încremenit. Pe stejarul din faţa mea erau scrise două litere cu vopsea roşie, decolorată acum de trecerea timpului: **A.B.** Şi m-am simţit mai bine ştiind că domnul Bowditch trecuse pe aici înaintea noastră. Parcă nu ne părăsise de tot.

5

Trecuseră câteva ore de la amiază. Era destul de cald şi transpirasem la greu. O vreme nu mai văzuserăm niciun refugiat, dar, când am ajuns la poalele unei coline – o colină destul de înaltă, dar cu o pantă mult prea domoală ca să-i pot zice „deal” –, am auzit nişte zgomote în spate. Am întors capul şi am văzut că Radar îşi schimbase poziţia în cărucior. Acum stătea cu labele din faţă urcate pe margine şi îşi ciulise urechile. M-am oprit şi am auzit şi eu nişte sunete, un fel de râsete înăbuşite. Am pornit din nou, dar m-am oprit înainte să ajungem pe culme şi am ascultat.

— Îţi place, scumpete? Te gâdilă?

Era o voce subţire, cu intonaţii stridente la cuvintele *scumpete* şi *gâdilă.* Şi mie mi se părea vag cunoscută. Mi-am dat imediat seama de ce. Semăna cu vocea lui Christopher Polley. Ştiam că aşa ceva era imposibil, dar semăna al naibii de tare.

Am pornit din nou şi m-am oprit atunci când am ajuns pe culme. Credeţi-mă, multe lucruri ciudate am văzut eu în această altă lume, dar nimic nu mi s-a părut mai straniu decât copilul ăla care stătea aşezat în ţărână, cu mâinile încleştate pe picioarele din spate ale unui greiere. Era cel mai mare pe care-l văzusem până atunci şi nu era negru, ci roşu. Copilul avea ceva ce semăna cu un pumnal cu lamă scurtă şi mâner crăpat, legat cu o sfoară. Era mult prea preocupat cu ce făcea, aşa că nu ne-a observat. A înjunghiat greierele în burtă, de unde a ţâşnit un jet mic de sânge. Habar n-avusesem că greierii *sângerează.* Pe pământ se mai vedeau câteva pete, chestie care îmi dădea de înţeles că puştiul se ocupa cu treaba asta scârboasă de ceva vreme.

— Îţi place, iubiţel?

Greierele s-a smuls din mâinile lui, dar avea picioarele din spate rupte, aşa că puştiul l-a tras imediat înapoi.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş…

Atunci a lătrat Radar. Copilul s-a uitat în jur, dar fără să scape din mână picioarele greierului. Şi am văzut că nu era deloc un copil, ci un pitic. Un pitic

bătrân. Cu păr alb care-i atârna pe lângă obraji în smocuri murdare. Faţa îi era plină de riduri, iar cele din jurul gurii erau atât de adânci, încât îl făceau să semene cu o păpuşă de ventriloc, una pe care ar fi putut s-o folosească Leah (cu condiţia să renunţe la păcăleala aia cu iapa care vorbeşte). Trăsăturile piticului nu erau deloc estompate, dar pielea lui avea culoarea plumbului. Şi tot continua să-mi amintească de Polley – pe de-o parte pentru că era atât de mic, dar mai ales din cauza expresiei lui viclene. Dacă mai adăugam la mutra aia perfidă şi ce făcea el acum, îmi puteam lesne imagina că-i capabil să ucidă un bijutier bătrân şi şchiop.

— Cine eşti?

Fără pic de frică, pentru că eram încă destul de departe şi aveam lumina în spate. Aşa că nu-mi văzuse încă arma.

— Ce faci?

— L-am prins pe ăsta. S-a mişcat repede, dar Moş Peterkin s-a mişcat şi mai repede. Vreau să văd dacă simte durere. Zău că vreau.

A înţepat din nou greierele, de data asta între cele două elitre. Greierele roşu a început să sângereze şi de acolo şi s-a zbătut. Eu am coborât colina trăgând căruciorul după mine. Radar a mai lătrat o dată. Stătea în continuare cu labele din faţă proptite pe marginea din lemn.

— Struneşte-ţi câinele, băiete! Eu aşa aş face în locul tău. Dacă se apropie de mine îi iau beregata.

Am lăsat jos mânerul căruciorului şi am scos revolverul domnului Bowditch din toc. Pentru prima oară.

— N-ai să iei nicio beregată, nici pe a ei şi nici pe a mea. Încetează! Dă-i drumul!

Piticul – Peterkin – s-a uitat la armă mai degrabă nedumerit decât înspăimântat.

— Şi de ce îmi ceri tu una ca asta? Nu fac decât să mă distrez şi eu niţeluş în lumea asta fără niciun haz.

— Îl torturezi.

Acum chiar că l-am uluit pe Peterkin.

— Îl torturez? Îl *torturez?* Măi, idiotule, nu-i decât o nenorocită de *insecă.* N-ai cum să torturezi o *insecă*! Şi ce-ţi pasă ţie?

Îmi păsa, pentru că mi se părea josnic şi crud să-l ţină pe amărâtul ăla de picioare şi să-l împungă iar şi iar cu cuţitul.

— N-am de gând să repet.

A râs, iar acum chiar că a *sunat* puţin ca Polley, cu ha-ha-urile lui.

— Ce-ai să faci? Ai să mă împuşti din cauza unei *inseci?* Nu prea cre…

Am ţintit mai sus de el şi mai la stânga. Am apăsat pe trăgaci. Detunătura a fost mult mai sonoră decât în şopronul domnului Bowditch. Radar a lătrat. Piticul a tresărit surprins şi a scăpat din mână greierele, care a ţopăit repede ca să se ascundă în ierburile înalte, dar se mişca puţin cam într-o parte. Îl schilodise mizerabilul de pitic. Sigur, nu era decât o insectă, dar asta nu însemna că Peterkin ăsta făcuse un lucru corect. Şi câţi greieri roşii văzusem eu? Numai pe ăsta. Probabil că erau o specie pe cale de dispariţie tot aşa cum erau căprioarele albinoase.

Piticul s-a sculat de pe jos şi şi-a scuturat de ţărână turul nădragilor lui de un verde-aprins. Şi-a dat pe spate laţele albe, cu un gest de pianist care se pregăteşte să interpreteze cea mai frumoasă piesă din repertoriul său. În ciuda pielii plumburii, părea destul de sprinten. Sprinten ca un greiere, ca să zic aşa. Şi, chiar dacă nu ar fi trecut niciodată de audiţii la vreuna dintre emisiunile-concurs de talente muzicale din lumea mea, tot avea o voce mai bună decât ceilalţi oameni pe care îi întâlnisem. Şi toate trăsăturile bine definite şi la locurile lor. În afară de faptul că era pitic („Niciodată să nu le zici *pigmei,* că îi jigneşti", îmi spusese tata odată) şi avea pielea de culoarea aia scârboasă – poate i-ar fi făcut bine o mască pentru ten –, părea destul de în regulă.

— Mi se pare că eşti cam arţăgos, tinere, mi-a spus el, privindu-mă cu dezgust şi poate (aşa speram eu) cu un strop de teamă. Aşa că, ce-ar fi să-mi văd eu de drumul meu şi tu să-ţi vezi de al tău?

— Bună idee, dar vreau să te întreb ceva înainte să ne despărţim. Cum de faţa ta este oarecum mai normală, iar ceilalţi oameni se urâţesc din ce în ce mai tare?

Acum, sigur că nu era frumos de pus în poză şi sunt convins că întrebarea mea a fost cam obraznică, dar, dacă nu ai voie să fii obraznic cu un mizerabil pe care tocmai ce l-ai prins torturând un greiere uriaş, cu cine să fii?

— Poate din cauză că zeii, dacă tu crezi în ei, mi-au făcut deja o farsă. De unde să ştie cineva atât de mare ca tine cum e să fii un omuleţ atât de mic ca mine, de nici măcar opt palme de la călcâie şi până-n creştet?

Acum vorbea un pic smiorcăit, cu tonul unuia care – în jargonul Alcoolicilor Anonimi – îşi plânge singur de milă.

Mi-am lipit vârful degetului mare de cel al arătătorului şi le-am frecat unul de altul.

— Ia uită-te aici! E cea mai mică vioară din lume, care-ţi cântă „Inima mea plânge cu lacrimi de pişat de grija ta”.

S-a încruntat.

— Ce?

— N-ai tu treabă. Am făcut o glumă. Am vrut să te *gâdil*, cum l-ai gâdilat şi tu pe greierele ăla.

— Dacă nu-ţi e cu supărare, am să plec acum.

— Nu mi-e deloc cu supărare, dar câinele meu şi cu mine ne-am simţi mult mai mulţumiţi dacă scapi de cuţitul ăla mai întâi.

— Îţi închipui că dacă tu eşti *întreg* înseamnă că eşti mai bun decât mine, a zis omuleţul. Când o să te prindă, ai să vezi ce fac ei cu ăia întregi.

— Cine să mă prindă?

— Soldaţii nopţii.

— Cine sunt ăştia şi ce anume le fac celor ca mine?

A rânjit în batjocură.

— N-are importanţă. Îţi urez doar să fii în stare să le ţii piept, deşi nu prea cred. Pari puternic pe dinafară, dar mi se pare că eşti un mieluşel pe

dinăuntru. Cam aşa sunt oamenii care nu au nevoie să se zbată în viaţă. Nu-i aşa că ai avut mereu de mâncare, tinere domn?

— Iar tu încă ţii cuţitul în mână, domnule Peterkin. Ţi-am zis să scapi de el.

Piticul şi-a îndesat pumnalul în betelia nădragilor şi trebuie să mărturisesc că am cam sperat să şi-l implânte în corp când a făcut-o – cu cât mai adânc, cu atât mai bine. Josnic gând. Dar imediat mi-a mai venit încă unul: ce-ar fi dacă m-aş repezi, l-aş apuca de mâna aia cu care i-a rupt picioarele greierelui şi i-aş rupe-o şi eu, la fel cum făcusem cu a lui Polley? Ca să-i fie învăţătură de minte: *Uite, asta a simţit.* Sigur, v-aş putea spune că nu m-am gândit serios la asta, dar cred că v-aş minţi. Parcă îl şi vedeam cum o strânge de gât pe Radar cu o mână, iar cu cealaltă o tot înjunghia cu pumnalul: ţac şi ţac, şi ţac, o dată, şi încă o dată, şi încă o dată. Normal că n-ar fi putut să-i facă asta dacă ar fi fost tânără, numai că tinereţea îi trecuse de mult.

Însă l-am lăsat să plece. S-a uitat doar o singură dată în urmă, chiar înainte să treacă de culme, iar privirea pe care mi-a aruncat-o nu zicea *Mi-a părut bine de cunoştinţă, tinere străin.* Nu, nici vorbă. Privirea aia mă avertiza: *Să dormi iepureşte de acum încolo.*

Dar nu aveam de ce să mă mai tem de el, pentru că deja o apucase pe urmele celorlalţi refugiaţi. Însă, când nu l-am mai văzut, mi-am dat seama că ar fi trebuit să-l oblig să renunţe la cuţitul ăla. De tot.

6

Nu mai era mult şi se însera, când n-am mai văzut în jur nici terenuri cultivate şi nici ferme unde să mai trăiască cineva. Şi nici refugiaţi, cu toate că am observat în curtea plină de bălării din faţa unei ferme părăsite nişte teleguţe pline cu bagaje. Şi tot acolo am văzut şi un fum subţire înălţându-se din horn. Probabil nişte oameni se hotărâseră să se

adăpostească înăuntru înainte să înceapă lupii să urle. Dacă nu ajungeam curând acasă la unchiul lui Leah, ar fi fost bine să fac şi eu acelaşi lucru. Aveam revolverul domnului Bowditch şi pistolaşul lui Polley, însă lupii obişnuiau să meargă în haite şi puteau să fie la fel de mari ca nişte elani. Plus că îmi obosiseră deja braţele şi umerii şi spatele şi mă cam dureau. Era uşor căruciorul şi nici nu a mai fost nevoie să-l scot din alte noroaie, dar trăsesem mult la el de când plecasem de la Dora.

Am mai văzut iniţialele domnului Bowditch – iniţialele lui reale, **AB** – de încă trei ori, de două ori pe copacii de lângă drum şi ultima oară pe un bolovan mare de pe margine. Gogoloiul soarelui ajunsese deja în spatele copacilor, iar umbrele puneau stăpânire pe acest tărâm. De ceva vreme nu mai văzusem nicio casă şi începeam să-mi fac griji că întunericul ne va prinde încă pe drum. Şi chiar nu voiam asta. În clasa a X-a, doamna Debbins ne dăduse vreo douăzeci de poezii din care noi trebuia să învăţăm pe de rost cel puţin şaisprezece versuri. Asta era tema pentru acasă. Eu am ales ceva din „Balada bătrânului marinar”[74] şi acum îmi doream să fi ales altceva, pentru că versurile alea se potriveau prea bine cu situaţia de faţă: *Eram precum cel ce-aflat în noapte/ L-apucă frica de strigoi,/ Iuţindu-şi pasul înainte,/ Şi nu se uită înapoi..*

— „Şi-i pare că-i chiar necuratu’/ În urmă cu un pas sau doi”, am încheiat eu cu voce tare.

Am lăsat jos mânerul căruţului şi mi-am rotit umerii, în vreme ce mă uitam fix la iniţialele **AB** de pe bolovan. Domnul Bowditch chiar îşi dăduse silinţa când le făcuse, pentru că literele aveau cam un metru fiecare.

— Auzi, Rad? Aşa-i că o să latri ca să mă avertizezi dacă vezi vreun monstru înfricoşător în spatele nostru?

Acum m-am uitat la ea şi am văzut că dormea buştean în căruţ. Deci nici vorbă să mă bazez pe ea când e vorba de monştri înfricoşători.

Mi-era cald şi mi-era sete, şi aş fi băut o gură de apă, dar mi-am zis că e bine să mai aştept. Voiam să mă grăbesc şi să merg cât de mult pot atâta timp cât încă mai era ceva lumină. Am apucat mânerul căruciorului şi am pornit, spunându-mi că ar fi minunat să găsesc măcar o magazie de lemne, o şandrama oricât de paradită, în care să ne adăpostim peste noapte.

Drumul ocolea zona cu bolovani, apoi mergea în linie dreaptă către întunericul din ce în ce mai dens. În direcţia aceea, cam la un kilometru şi jumătate, nu mai mult, se vedeau ferestrele luminate ale unei case. Când m-am apropiat, am observat un felinar atârnat de un stâlp din faţă. N-am reuşit să văd decât că drumul se bifurca la vreo şaizeci sau şaptezeci de metri în spatele casei – casă făcută chiar din cărămidă… ca aceea a purceluşului harnic din poveste.

O alee pietruită ducea până la uşa casei. Dar, înainte să o iau pe acolo, m-am oprit să mă uit mai bine la felinarul care răspândea o lumină albă şi puternică. Văzusem în subsolul domnului Bowditch unul asemănător şi nu era nevoie să mai verific marca întipărită pe baza lui ca să ştiu că era un Coleman, de vânzare în orice magazin de bricolaj din America. Am presupus că şi felinarul, la fel ca maşina de cusut a Dorei, fusese un dar din partea domnului Bowditch. *Laşii fac cadouri,* spusese el.

În centrul uşii era montat un ciocănel aurit în formă de pumn. Am pus jos mânerul căruţului, am auzit nişte foşnete şi am văzut-o pe Radar coborând şi venind lângă mine. Tocmai întindeam mâna spre ciocănelul ăla, când uşa s-a deschis. În pragul ei era un bărbat cam la fel de înalt ca mine, dar mult mai slab, numai piele şi os.

Nu-i puteam desluşi trăsăturile, pentru că stătea cu spatele la focul din cămin. N-am reuşit să văd decât pisica pe care o ţinea pe umăr şi un nimb de păr subţire şi alb în jurul capului său pleşuv. Iar, când mi-a vorbit, mi-a fost din nou foarte greu să nu

cred că intrasem într-un basm şi devenisem unul dintre personaje.

— Bună seara, tinere prinţ! Te aşteptam. Fii binevenit!

7

Atunci mi-am dat seama că uitasem lesa lui Radar în cărucior.

— Cred că ar trebui să mă duc mai întâi după lesa câinelui meu, domnule. Nu ştiu dacă se împacă cu pisicile.

— N-o să se întâmple nimic, mi-a spus bătrânul, dar, dacă ai mâncare, ţi-aş sugera să o aduci înăuntru. Altminteri, ai putea să n-o mai găseşti de dimineaţă.

M-am întors şi am luat pachetul cu provizii de la Dora şi rucsacul meu. Plus lesa, pentru orice eventualitate. Stăpânul casei s-a dat la o parte din prag şi mi-a făcut o plecăciune simplă.

— Haide, Rad, dar să fii cuminte! Să nu mă dezamăgeşti.

Radar m-a urmat într-o cameră curată, cu un covoraş din petice de pânză pe podeaua din lemn. Lângă cămin erau două fotolii. Pe braţul unuia fusese aşezată o carte deschisă. Pe raftul din apropiere erau alte câteva cărţi. În cealaltă parte a încăperii fusese amenajată o bucătărioară strâmtă, cam ca alea de pe corăbii. Am văzut pe masă pâine şi brânză, bucăţi reci de pui fript şi un castron în care era ceva care mie mi se părea că seamănă foarte tare cu gemul de coacăze. Mai era acolo şi un urcior din lut. Stomacul m-a dat de gol şi mi-a ghiorţăit prelung.

Bărbatul a început să râdă.

— Am auzit. E o vorbă veche care zice că trebuie să ne îngrijim de tineri. La care s-ar putea adăuga „cât mai des”.

Erau deja două tacâmuri pe masă şi o strachină pe jos, lângă unul dintre scaune. Radar nu mai

aşteptase nicio invitaţie şi deja se apucase să bea apa cu mult zgomot.

— Ştiai că vin, da? *De unde* ai ştiut?

— Cunoşti numele pe care ne ferim a-l rosti?

Am dat din cap. Normal că în poveşti ca asta în care se pare că ajunsesem eu există mereu un nume care nu trebuie rostit, ca să nu trezeşti răul.

— Nu ne-a luat chiar totul. Nepoata mea a putut să vorbească cu tine, da?

— Da. Prin intermediul calului.

— Da, Falada. Şi mie îmi vorbeşte Leah, tinere prinţ, chiar dacă arareori. Iar când o face, mesajele ei nu sunt întotdeauna clare, iar transmiterea gândurilor o oboseşte mai mult decât transmiterea glasului. Multe lucruri avem de vorbit, tinere prinţ, dar mai întâi vom mânca. Haide!

La telepatie se referă, mi-am zis eu. *Precis la asta, că doar Leah nu i-a dat nici telefon şi nici SMS nu i-a trimis.*

— De ce-mi zici „tinere prinţ”?

A ridicat din umeri, făcându-şi pisica să se legene.

— Este doar o formă obişnuită de adresare, atâta tot. Foarte veche. Poate într-o bună zi va sosi şi un prinţ adevărat, dar, după cum îţi sună vocea, îmi dau seama că nu eşti tu acela. Eşti *foarte* tânăr.

A zâmbit şi s-a întors în bucătărioară. Atunci i-am văzut pentru prima dată chipul luminat de focul din cămin. Dar cred că ştiam deja, doar din felul în care ţinea mâna întinsă atunci când mergea, ca să se ferească de eventualele obstacole.

Era orb.

8

S-a aşezat, iar pisica a sărit de pe umărul lui. Avea blana deasă şi cenuşie. S-a apropiat de Radar şi eu m-am pregătit să-mi apuc mândra de zgardă în caz că i-ar fi trecut prin cap să se repeadă la ea. Dar a stat cuminte şi doar a întins capul şi a adulmecat botul pisicii. După care s-a întins pe podea. Pisica s-

a plimbat agale prin faţa ei ca ofiţerul care inspectează soldatul înainte de defilare (şi i se pare neîngrijită ţinuta lui), după care a pornit foarte calmă şi unduind din şolduri către zona de living a încăperii. A sărit pe fotoliul cu cartea pe braţ şi s-a făcut covrig acolo.

— Pe mine mă cheamă Charles Reade. Charlie. Ţi-a spus Leah?

— Nu, nu aşa funcţionează. Seamănă mai degrabă cu o intuiţie. Îmi pare bine de cunoştinţă, prinţ Charlie.

Acum faţa îi era complet luminată şi am văzut că îi dispăruseră ochii, la fel cum dispăruse gura lui Leah, iar în locul lor nu mai avea decât nişte cicatrice vindecate de multă vreme.

— Numele meu este Stephen Woodleigh. Pe vremuri am avut şi un titlu – de fapt, am fost chiar prinţ regent – numai că au trecut zilele acelea. Dacă vrei, poţi să-mi zici Woody, pentru că locuim lângă pădure[75] noi doi, Catriona şi cu mine.

— Catriona e pisica ta?

— Da. Şi cred că pe câinele tău – dacă acum al tău este – îl cheamă… Raimar? Sau cam aşa ceva, da? Nu mai ţin minte.

— Radar. A fost căţeluşa domnului Bowditch. Care a murit.

— Ah! Îmi pare rău!

Şi chiar părea întristat, dar nu tocmai surprins.

— Cât de bine l-aţi cunoscut, domnule?

— Te rog, spune-mi Woody. Am petrecut ceva timp împreună. La fel cum sper că o vom face şi noi doi, Charlie. Dar, mai întâi, haide să mâncăm, pentru că mi se pare mie că ai străbătut un drum tare lung astăzi.

— Mai pot să te întreb ceva înainte?

A zâmbit larg, iar chipul i-a fost năpădit de riduri.

— Dacă vrei să-ţi spun câţi ani am, îmi pare rău, dar nu mai ţin minte. Câteodată îmi zic că eram deja bătrân la facerea lumii.

— Nu, nu asta. Am văzut cartea de pe fotoliu şi m-am întrebat cum de… dacă eşti…

— Cum de pot citi dacă sunt orb? Uită-te la ea. Şi, până una alta, spune-mi dacă vrei un copan sau piept.

— Piept. Mulţumesc.

A început să pună mâncarea în farfurii şi probabil că era obişnuit de mult timp să o facă aşa… într-o beznă desăvârşită… pentru că nu avea pic de nesiguranţă în gesturi. Eu m-am sculat de pe scaun şi m-am dus la fotoliu. Catriona şi-a ridicat la mine ochii verzi şi foarte inteligenţi. Era o carte veche, pe a cărei copertă era desenată o lună plină, prin faţa căreia zburau mai mulţi lilieci. *Îngerul negru*[76], de Cornell Woolrich. Poate era una dintre cărţile din teancurile aflate în dormitorul domnului Bowditch. Numai că atunci când am luat-o în mână şi m-am uitat la pagina la care rămăsese Woody, nu am văzut cuvinte, ci doar nişte grupuri mici de puncte în relief. Am pus-o înapoi la locul ei şi m-am întors la masă.

— Citeşti în Braille, am zis eu.

Şi mi-am dat seama de o chestie: *înseamnă că se schimbă şi felul în care e spusă povestea – ei, cât de aiurea e?*

— Da. Adrian mi-a adus un manual şi mi-a arătat care sunt literele. După aceea am reuşit să învăţ singur să citesc. Îmi aducea din când în când cărţi în Braille. Îi plăceau foarte mult poveştile fantastice, la fel ca aceea pe care o citeam eu cât te-am aşteptat să ajungi. Bărbaţi periculoşi şi domniţe la ananghie, care trăiesc într-o lume cu mult diferită de aceasta.

A clătinat din cap şi a început să râdă, de parcă lectura operelor de ficţiune nu ar fi fost decât o îndeletnicire neserioasă, poate chiar prostească. I se aprinseseră obrajii pentru că stătuse lângă foc, dar nu am văzut nici urmă de cenuşiu în ei. Era *întreg* şi totuşi nu era. Şi nici nepoata lui nu era. El nu avea ochi cu care să vadă, iar ea nu avea gură cu care să vorbească – nu avea decât o umflătură pe care

trebuia să şi-o despice cu unghia ca să se poată hrăni cât de cât. Că tot venise vorba despre domniţe la ananghie.

— Haide, ia loc!

M-am întors la masă. De afară s-a auzit un urlet de lup, deci trebuie să fi apărut luna – *lunile.* Însă noi eram în siguranţă, în casa aceasta de cărămidă. Iar, dacă-i venea vreunui lupan ideea să coboare pe horn, şi-ar fi prăjit fundul blănos în focul din cămin.

— Mi se pare ireală lumea asta, am spus eu.

— Rămâi mai multă vreme aici şi nu ţi se va mai părea astfel. Haide, Charlie, mănâncă!

9

Am mâncat şi totul a fost foarte gustos. Am mai cerut o porţie şi apoi încă una. Aveam oarece remuşcări pe chestia asta, dar fusese o zi lungă şi trăsesem la căruciorul ăla vreo treizeci de kilometri, dacă nu cumva şi mai mulţi. Woody a mâncat foarte puţin, doar un copănel şi un pic din gemul de coacăze. Atunci m-au apucat şi mai tare remuşcările. Mi-am adus aminte că mi se mai întâmplase aşa ceva odată, când mă dusese mama acasă la Andy Chen, la o petrecere în pijamale, şi-i spusese mamei lui Andy că sunt un sac fără fund şi o să le mănânc şi urechile dacă mă lasă. L-am întrebat pe Woody de unde-şi ia alimentele.

— De pe Faleză. Mai sunt unii acolo care îşi amintesc cine suntem… mai bine zis cine eram… şi încă ne arată respect. Numai că acum a ajuns cenuşiul şi la ei. Iar oamenii fug. Probabil că i-ai întâlnit pe unii în drumul tău.

— Da, am spus eu.

Şi i-am povestit despre Peterkin.

— Greiere roşu, zici? Există nişte legende… dar nu mai contează. Mă bucur că l-ai oprit. Poate chiar eşti un prinţ. Ai cumva părul blond şi ochii albaştri?

Acum făcea mişto de mine.

— Nu. Sunt şaten cu ochii căprui.

— Aşa, deci. Nu eşti vreun prinţ şi cu siguranţă că nu eşti *Prinţul.*

— Cine-i *Prinţul?*

— O altă legendă. Aceasta este o lume plină de basme şi legende, o lume imaginară, la fel ca a ta, de altfel. Cât despre mâncare… oamenii de pe Faleză obişnuiau să-mi dăruiască bucate alese, deşi mai mult peşte decât carne. După cum este şi de aşteptat dacă te gândeşti la numele locului unde stăteau. Dar asta a fost demult, înainte să acopere cenuşiul acea parte de lume – însă nu ştiu să-ţi spun cât timp a trecut de atunci, pentru că zilele nu mai au început şi sfârşit când trăieşti în beznă.

Nu era strop de autocompătimire în tonul lui, parcă nu făcea decât să constate o realitate.

— Eu cred că Faleza a fost cruţată o vreme, pentru că se află pe o peninsulă îngustă, unde bat vânturile, dar nu avem de unde să ştim adevăratul motiv. Anul trecut, te-ai fi întâlnit cu zeci de oameni pe Calea Regelui, Charlie. Acum s-au împuţinat.

— Calea Regelui? Aşa îi ziceţi?

— Aşa. Dar, după ce trece de răspântie, se numeşte Drumul Regatului. Dacă ai ajunge acolo şi ai lua-o pe drumul din stânga, ai fi pe Drumul Falezei.

— Şi unde se duc toţi? După ce trec de casa Dorei şi de ferma lui Leah, şi de prăvălia pe care o ţine fratele Dorei, încotro se îndreaptă?

Woody a părut surprins.

— Încă o are? Sunt uimit. Oare ce o mai avea de vândut, mă întreb?

— Nu ştiu. Tot ce pot să-ţi spun e că le dă încălţări noi în schimbul celor rupte.

Woody a început să râdă.

— Dora şi James! Tot nu s-au lăsat de şmecherii! Iar, ca să-ţi răspund la întrebare, adevărul este că nu ştiu. Şi sunt sigur că nici ei nu au habar. Nu vor decât să plece cât mai departe. Departe, departe, departe.

Lupii tăcuseră o vreme, dar acum se auzeau iarăşi urlând. Parcă erau vreo zece, aşa se auzea. Şi eram

bucuros că ajunsesem la casa din cărămidă a lui Woody la timp. Radar a scheunat. Am mângâiat-o pe cap.

— Probabil că au ieşit lunile.

— Adrian spune că nu aveţi decât una singură în regatul vostru imaginar. Aş folosi aici vorbele unuia din personajele domnului Cornell Woolrich: „Aţi fost jecmăniţi.” Doreşti şi o felie de chec, Charlie? Dar mă tem că s-ar putea să ţi se pară niţeluş cam vechi.

— Minunat, chiar aş vrea. Să mă duc eu să-l aduc?

— Nu. După atâţia ani petrecuţi aici – nu-i aşa că ţi se pare şi ţie un bârlog destul de confortabil pentru un exilat? – am început să mă descurc. E pe un raft în cămară. Stai cuminte la locul tău. Mă întorc cât ai bate din palme.

Cât s-a dus el după chec, eu mi-am mai turnat nişte limonadă din urcior. Probabil că limonada era băutura la modă în Empis. Woody s-a întors cu o felie mare dintr-un chec de ciocolată pentru mine şi cu una foarte subţire pentru el. Zău că, prin comparaţie, checul ăla pe care-l primeam la cantina liceului părea o glumă proastă. Şi nici nu mi se părea deloc vechi, doar puţin cam tare pe la colţuri.

Lupii s-au oprit brusc din urlat, făcându-mă din nou să mă gândesc că le tăiase cineva microfonul. Şi mi-am dat seama că nimeni din lumea asta n-ar pricepe aluzia la filmul *Spinal Tap* sau la oricare altul.

— Probabil s-au întors norii, am spus eu. Acum o să plece lupii, da?

A clătinat încet din cap.

— Nu mai pleacă de la venirea *lui.* Aici plouă, prinţ Charlie, iar soarele nu străluceşte aproape niciodată.

— Isuse! am murmurat eu.

— Alt prinţ, a zâmbit larg Woody. Unul al păcii, dacă e să mă iau după Biblia în Braille pe care mi-a adus-o Adrian. Te-ai îndestulat? Asta înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă şi, da, sigur că m-am săturat.

S-a ridicat în picioare.

— În cazul acesta, vino lângă foc. Trebuie să vorbim.

L-am urmat la cele două fotolii din salonaşul lui. Radar a venit după noi. Woody a bâjbâit după Catriona, a găsit-o, a luat-o în braţe. Pisica i s-a culcat pe mâini ca un manşon din blană până când a pus-o jos. Atunci a găsit de cuviinţă să-i arunce o privire arogantă mândrei mele, şi-a mişcat coada în semn că nu-i pasă de ea, după care s-a îndepărtat alene. Radar s-a culcat între cele două fotolii. Îi dădusem o bucată din puiul meu, dar nu mâncase decât foarte puţin din ea. Acum se uita la flăcările din cămin de parcă ar fi vrut să le descifreze tainele. M-am gândit să-l întreb pe Woody ce o să mai mănânce de acum încolo, din moment ce oraşul Falezei se evacua şi el. Dar mi-am zis că nu ar fi bine. De fapt, mi-era teamă să nu-l aud răspunzându-mi că nu are nici cea mai mică idee.

— În primul rând, vreau să-ţi mulţumesc pentru masă.

A dat din mână de parcă n-ar fi fost mare lucru.

— Probabil că te întrebi ce caut aici.

— Ba deloc.

S-a aplecat şi a mângâiat-o pe Radar. Apoi şi-a întors spre mine cicatricele în locul cărora pe vremuri îi fuseseră ochii.

— Câinele tău este pe moarte şi nu ai timp de pierdut dacă vrei să-ţi atingi scopul pentru care ai venit.

10

Cu burta pusă la cale, simţindu-mă în siguranţă la adăpostul casei de cărămidă, bucurându-mă că lupii îşi încetaseră recitalul pentru moment şi desfătându-mă la căldura focului, începusem să mă relaxez. Să mă simt bine. Dar am sărit ca ars în momentul în care a zis că Radar e pe moarte.

— Nu neapărat. E bătrânică şi are artrită la şolduri, dar nu e…

Şi atunci mi-am adus aminte că doamna aia care era tehnician veterinar spusese că s-ar mira dacă Radar ar mai apuca Halloweenul. Aşa că n-am mai continuat.

— Sunt eu orb, dar celelalte simţuri ale mele funcţionează destul de bine pentru cât de bătrân sunt.

Tonul îi era foarte blând şi, tocmai din cauza asta, mie mi se părea mult prea înfricoşător.

— Ba chiar auzul mi-e mai ascuţit ca niciodată. Când eram copil şi mai apoi, când eram tânăr bărbat, am avut la palat şi câini şi cai şi ieşeam mereu la plimbare cu ei, căci îi iubeam nespus. Ştiu bine ce sunete scot când mai au puţin şi ne vor părăsi. Ascultă! Închide ochii şi ascultă!

Am făcut ce mi-a spus. Am auzit câte un pocnet al lemnelor din cămin. Am auzit şi ticăitul unui ceas. Şi vântul care se înteţise afară. Şi am auzit-o şi pe Radar: un hârâit când inspira, un huruit când expira.

— Ai venit aici ca să o pui pe cadranul solar.

— Da. Şi ca să găsesc aurul. Nişte biluţe de aur, cam cât nişte alice. Nu am acum nevoie de el, dar domnul Bowditch a zis că mai încolo o să…

— Lasă încolo aurul. Să ajungi la cadranul solar… şi să te foloseşti de el… este ceva prea periculos pentru un prinţ aşa de tânăr ca tine. Hana este primejdia care te pândeşte acolo. Nu era aici pe vremea lui Adrian. Dar s-ar putea să reuşeşti să treci de ea dacă eşti prudent… şi dacă ai noroc. Nu trebuie să bagatelizezi importanţa norocului într-o asemenea treabă. Cât despre aur…

A clătinat din cap.

— Pericolul este şi mai mare. Bine că nu ai nevoie de el acum.

Hana. Mi-am propus să-l întreb mai târziu despre asta. Deocamdată mă interesa altceva.

— De ce tu eşti *bine?* Sigur, cu excepţia faptului că nu mai ai ochi.

Imediat ce am rostit cuvintele astea, mi-am muşcat limba şi mi-am dorit să le pot retrage

cumva.

— Scuze. N-am zis cum trebuie.

A zâmbit.

— Nu trebuie să te scuzi. Dacă aş avea de ales între a fi orb şi a fi cenuşiu, aş alege bezna fără să stau pe gânduri. M-am adaptat destul de bine. Datorită lui Adrian, am de citit, chiar şi nişte poveşti plăsmuite. Cenuşiul înseamnă o moarte lentă. Îţi este din ce în ce mai greu să respiri. Trăsăturile îţi sunt înghiţite de carne. Trupul ţi se chirceşte.

A ridicat o mână şi a strâns pumnul.

— Uite aşa.

— La fel o să păţească şi Dora?

A dat din cap, deşi nu era nevoie. Pusesem o întrebare prostească. O văzusem pe Dora şi o auzisem.

— Câtă vreme mai are?

Woody a clătinat din cap.

— Nimeni nu ştie. Transformarea este lentă. Tocmai asta-i grozăvia.

— Dar dacă ar pleca? Dacă s-ar duce şi ea după ceilalţi?

— Nu cred c-ar mai avea vreo importanţă. Odată ce te-a prins, nu mai ai cum să-i scapi. La fel ca atunci când faci o boală fără leac. Nu din cauza asta a murit Adrian?

Am presupus că se referea la cancer.

— Nu, a făcut un atac de inimă.

— A-ha! Te doare puţin şi după aia, gata. Mult mai bine decât cenuşiul. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, odată ca niciodată… aşa zicea Adrian că încep multe poveşti în lumea din care venea el.

— Da, aşa încep. Dar aici am văzut multe lucruri care par desprinse chiar din poveştile alea.

— Aidoma lucrurilor din lumea de unde vii tu. Toate sunt doar basme, prinţ Charlie.

Lupii au început să urle. Woody şi-a trecut degetele peste coperta cărţii în Braille, după care a închis-o şi a pus-o pe măsuţa de lângă fotoliu. Catriona s-a întors, i-a sărit pe genunchi şi a început să toarcă.

— Odată ca niciodată, în oraşul Lilimar din ţinutul Empis – unde vrei tu să ajungi –, trăia o familie de regi, veche de mii de ani. Cei mai mulţi dintre aceşti regi – nu chiar toţi, dar cei mai mulţi – au cârmuit bine şi înţelept. Dar, când au venit vremurile crâncene, aproape întreaga familie a fost ucisă. Măcelărită.

— Mi-a povestit ceva şi Leah. Prin intermediul Faladei. Mi-a spus că mama şi tatăl ei au murit. Ei erau regele şi regina, nu? Pentru că zicea că ea a fost prinţesă. Cea mai mică dintre toţi fraţii şi surorile.

A zâmbit.

— Aşa este, cea mai mititică dintre toţi. Ţi-a spus că surorile ei au fost ucise?

— Da.

— Despre fraţi ţi-a spus ceva?

— Că şi ei au fost omorâţi.

A oftat şi a mângâiat pisica, şi şi-a întors faţa către focul din cămin. Sunt sigur că îi simţea dogoarea şi m-am întrebat dacă nu putea cumva să şi vadă un pic – ca atunci când ridici spre soare ochii închişi şi căptuşeala pleoapelor ţi se colorează în roşu pentru că ţi se luminează vasele de sânge. A deschis gura, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar a închis-o la loc şi a clătinat iarăşi din cap. Acum, parcă lupii se auzeau de foarte aproape… şi au tăcut brusc. Foarte ciudat cum amuţeau toţi deodată.

— A fost o epurare. Ştii ce înseamnă?

— Da.

— Însă câţiva dintre noi am supravieţuit. Am fugit din oraş, însă Hana nu vrea să-l părăsească, pentru că ea a fost surghiunită din ţinutul ei de baştină, aflat departe, în nord. Am fost opt cei care am reuşit să ieşim pe poartă. Am fi fost nouă, dar nepotul meu, Aloysius…

Şi iar a clătinat din cap.

— Opt am fost cei care am fugit din oraş şi am scăpat de moarte, iar sângele nostru ne apără de cenuşiu. Însă ne-a urmărit alt blestem. Îţi dai seama care?

Îmi dădeam.

— Fiecare dintre voi şi-a pierdut câte un simţ.

— Da. Leah mai poate să mănânce, dar o doare foarte tare atunci când o face, după cum probabil ai văzut şi tu.

Am dat din cap, cu toate că el nu-mi putea observa gestul.

— După cum ai văzut, abia dacă simte gustul mâncării şi nu poate să vorbească decât prin intermediul Faladei. Este convinsă că *îl* păcăleşte aşa, dacă o ascultă. Eu nu ştiu. Poate Leah are dreptate. Sau poate *el* aude şi se amuză.

— Când spui *el*…

Şi m-am oprit.

Woody m-a apucat de tricou şi m-a tras spre el. Şi-a lipit buzele de urechea mea şi mi-a şoptit. Mă aşteptam să aud „Gogmagog”. Dar nu numele ăsta l-am auzit, ci *Ucigaşul-de-Monarhi.*

11

— Ar putea să-şi trimită gealaţii după noi, dar nu o face. Ne îngăduie să trăim, nouă, celor câţiva care am mai rămas, pentru că viaţa pe care o ducem este mai grea decât moartea, este o pedeapsă mai crudă. După cum am spus, Aloysius n-a mai apucat să iasă din oraş. Ellen, Warner şi Greta şi-au luat singuri vieţile. Cred că Yolande încă trăieşte, dar rătăceşte din loc în loc, cu minţile duse. Este oarbă, la fel ca mine, şi supravieţuieşte din ce primeşte de pomană de la străinii cumsecade. Şi eu îi dau de mâncare când vine pe aici şi sunt de acord cu toate bolboroselile ei. Burton a devenit sihastru, trăieşte în adâncul pădurii şi se roagă mereu pentru izbăvirea Empisului, însă nu îşi mai poate auzi vorbele rostite. Lupii nu se ating de el. Cel puţin aşa a fost înainte. Au trecut doi ani, poate mai mult, de când a fost la mine ultima oară. Poate a murit şi el. Grupul meu a fugit din oraş în căruţa unui potcovar; iar eu, care nu eram încă orb cum mă vezi tu acum, stăteam în picioare şi loveam cu biciul în cei şase

cai înhămaţi, înnebuniţi de frică. Cu mine erau vara mea, Claudia, nepotul meu, Aloysius, şi nepoata mea, Leah. Goneam ca vântul, Charlie – roţile din fier ale căruţei scoteau scântei pe pietrele drumului şi chiar s-au ridicat la vreo doi stânjeni în aer când am trecut peste Podul Rumpa. Am crezut că o să ne răsturnăm sau că o să se sfărâme căruţa când am ajuns pe partea cealaltă, dar era bine făcută şi a rezistat. O auzeam pe Hana urlând în spatele nostru, urlând cum urlă furtuna năprasnică. Şi se apropia din ce în ce mai mult de noi. Încă aud în minte urletele ei. Am lovit şi mai tare cu biciul în cai şi au luat-o la goană de parcă-i urmăreau toţi demonii din iad… şi nu se înşelau. Chiar înainte să ajungem la poarta cea mare, Aloysius s-a uitat în urmă şi, atunci, Hana i-a retezat capul de pe umeri. Eu nu am văzut, pentru că eram atent la drumul din faţă. Dar a văzut Claudia. Nici Leah nu a văzut, slavă Cerului! Era înfăşurată într-o pătură. Hana a mai lovit o dată şi a rupt partea din spate a căruţei. Deja îi simţeam mirosul răsuflării, şi încă i-l simt. Miros de peşte împuţit şi de carne stricată şi miasmă de sudoare. Am reuşit să ieşim pe poartă în ultima clipă. A început să zbiere când şi-a dat seama că scăpaserăm. Câtă ură şi câtă ranchiună, şi câtă furie în zbieretele acelea! Şi încă le aud.

S-a oprit şi şi-a şters buzele. Îi tremura mâna. Nu văzusem oameni suferind de stres posttraumatic decât în filme, mai ales în filmele de război, ca *Misiuni periculoase*[77], dar acum vedeam unul de-adevăratelea. Nu ştiam cât de vechi erau amintirile acelea, însă spaima din sufletul lui era la fel de vie ca atunci. Nu voiam să fiu eu răspunzător pentru că îşi retrăia trecutul şi vorbea despre el, dar trebuia neapărat să aflu în ce urma să mă bag.

— Uite, Charlie, în cămară ai să găseşti o sticlă cu vin de mure. Vezi că e în răcitorul acela vechi. Aş bea un păhărel, dacă nu te deranjează. Bea şi tu unul, dacă vrei.

Am găsit sticla şi i-am turnat un pahar. Mirosul de mure fermentate era destul de puternic şi mi-a spulberat orice poftă aş fi avut să gust din licoarea aceea, chiar şi dacă n-aş fi avut o atitudine prudentă şi sănătoasă faţă de orice băutură alcoolică din cauza celor pătimite cu tata. Aşa că mi-am mai turnat nişte limonadă. Woody a luat două înghiţituri mari – cam atâta vin era în pahar – şi a oftat din adâncul sufletului.

— Parcă-i mai bine. Tare triste şi dureroase mai sunt amintirile acestea! Dar s-a făcut târziu şi probabil eşti obosit, aşa că a venit vremea să vorbim despre ce trebuie să faci ca să-ţi salvezi prietena. Dacă încă eşti hotărât să mergi mai departe.

— Da, vreau să merg mai departe.

— Vrei să-ţi pui în pericol şi viaţa, şi mintea, pentru câinele tău?

— Este tot ce mi-a mai rămas de la domnul Bowditch.

Am ezitat puţin, apoi am mărturisit tot adevărul:

— Şi o iubesc.

— Foarte bine. Ştiu ce înseamnă iubirea. Uite ce trebuie să faci. Ascultă-mă cu atenţie. După încă o zi de mers, vei ajunge la casa Claudiei, vara mea. Cu condiţia să mergi destul de repejor. Când ajungi acolo…

L-am ascultat cu atenţie. De parcă era viaţa mea în joc. Şi a lui Radar. Iar urletul lupilor mi-a dat de înţeles că exact aşa era.

12

Toaleta lui Woody se afla într-o anexă, legată de dormitorul lui printr-un culoar mic, din scânduri. În timp ce îl străbăteam, cu felinarul aprins în mână (unul vechi, nu Coleman), am auzit o bufnitură puternică în perete. Ceva se lovise de el. Ceva foarte flămând, am presupus eu. M-am spălat pe dinţi fără pastă şi am folosit closetul. Speram ca draga mea Rad să se mai ţină până dimineaţă, pentru că în ruptul capului nu o scoteam acum afară.

Aici nu a mai trebuit să dorm lângă focul din cămin, pentru că Woody mai avea un dormitor. Patul îngust era acoperit cu o cuvertură cu volănaşe, brodată cu fluturi – de unde am dedus eu că Dora o făcuse –, iar pereţii erau zugrăviţi în roz. Woody mi-a spus că aici obişnuiseră să doarmă Leah şi Claudia. Deşi Leah nu mai trecuse pe la el de mulţi ani.

— Uite cum eram noi înainte, mi-a spus.

A întins cu grijă mâna şi a luat de pe raft un tablou mic, în ramă aurită. În el erau o adolescentă şi o tânără. Amândouă superbe. Stăteau îmbrăţişate în faţa unei fântâni. Aveau rochii drăguţe şi eşarfe mici din dantelă peste părul coafat. Leah avea gură cu care să zâmbească şi, da, trebuie să recunosc, chiar arătau ca nişte prinţese.

Am arătat spre fată:

— Asta-i Leah? Înainte să…

— Da.

A pus tabloul la locul lui cu aceeaşi grijă.

— Înainte. Ce am păţit noi toţi s-a întâmplat la scurtă vreme după ce am fugit din oraş. Un gest de pură răzbunare. Erau frumoase, nu?

— Foarte frumoase.

Mă uitam la adolescenta surâzătoare şi îmi spuneam că blestemul care o ajunsese pe Leah era de două ori mai crunt decât lipsa de vedere a lui Woody.

— A cui răzbunare?

A clătinat din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Tot ce-mi doresc este să mai pot vedea încă o dată acest tablou. Dar dorinţele sunt precum frumuseţea – lucruri deşarte. Somn uşor, Charlie! Va trebui să pleci mâine în zorii zilei dacă vrei să ajungi la Claudia înainte de apus. Poate ea îţi va spune mai multe. Şi, dacă se întâmplă să te trezeşti peste noapte – sau să te trezească câinele – *să nu ieşi din casă.* Pentru nimic în lume.

— Am înţeles.

— Bine. Mă bucur că te-am cunoscut, tinere prinţ. Ştii cum se zice, prietenul lui Adrian este şi prietenul meu.

Şi a plecat. Păşea cu multă siguranţă, dar ţinea mâna întinsă înainte – probabil că gestul ăsta îi devenise o a doua natură după toţi anii petrecuţi în întuneric. Chiar, oare câţi au fost? m-am întrebat eu. Cât timp a trecut de la apariţia lui Gogmagog şi epurarea care i-a decimat familia?

Cine – sau ce – era acel Ucigaş-de-Monarhi? Cât timp trecuse de când Leah fusese o adolescentă surâzătoare, care nu trebuia să-şi facă nicio grijă în privinţa mâncatului? Şi, mai ales, anii de pe tărâmul acesta semănau cu anii din lumea mea?

Stephen Woodleigh se numea Woody acum… la fel cum îl chema pe cowboyul din desenul animat *Povestea jucăriilor*. Poate doar o simplă coincidenţă, dar nu credeam că lupii şi casa din cărămidă erau tot nişte coincidenţe.

Plus că pomenise şi de Podul Rumpa.

Mama murise pe podul de peste Pârâul Ciufulit, iar un tip care semăna cu Rumpelstiltskin fusese cât pe ce să mă omoare. Oare *toate astea* nu erau decât nişte simple coincidenţe? Asta trebuia eu să cred?

Radar dormea lângă patul meu. Şi, pentru că Woody îmi atrăsese atenţia asupra hârâitului urât pe care-l făcea când respira, numai la el eram atent.

Credeam că urletul sporadic al lupilor o să mă ţină treaz. Numai că fusese o zi grea, mersesem mult şi trăsesem la cărucior. N-a durat prea mult şi am adormit.

Nu am visat nimic şi m-am trezit abia în zori, când Woody mă scutura de umăr.

— Haide, Charlie, trezeşte-te! Am pregătit micul-dejun şi trebuie să porneşti la drum imediat după ce mănânci.

13

Pe masă era un castron plin cu ouă prăjite şi încă unul, la fel de mare, plin cu cârnaţi fierbinţi. Woody

a mâncat foarte puţin – la fel cum făcuse şi cu o seară înainte. Radar a mâncat puţin. Şi eu m-am ocupat de restul.

— Ţi-am pus toate lucrurile în căruciorul de la Dora şi am mai adăugat ceva. Un lucru pe care să i-l arăţi Claudiei, vara mea, când ai să ajungi acolo. Aşa va şti că vii din partea mea.

— Deci nu le are cu intuiţia, nu?

A zâmbit.

— De fapt, chiar le are – cum zici tu. Iar eu m-am străduit să stabilim un astfel de mod de comunicare, dar mai bine să nu ne bazăm pe el. S-ar putea să ai nevoie de obiectul acela mai încolo, dacă realizezi ceea ce ţi-ai propus şi vrei să te întorci în propria ta lume de basm.

— Despre ce e vorba?

— Uită-te în sacul pe care-l porţi pe umeri şi ai să vezi.

A zâmbit din nou, a întins mâinile şi m-a luat de umeri.

— Poate nu tu eşti *Prinţul,* Charlie, dar eşti un băiat foarte curajos.

— Într-o zi prinţul meu va veni[78], am murmurat eu.

A zâmbit şi iarăşi i s-au inundat obrajii de riduri.

— Şi Adrian îmi cânta acelaşi cântec. Zicea că e din nişte desene care se mişcă şi care spun o poveste.

— *Albă-ca-Zăpada şi cei şapte pitici.* Woody a dat din cap.

— Dar mai zicea şi că povestea adevărată e cu mult mai sinistră.

Păi, nu sunt toate aşa? mi-am spus eu.

— Mulţumesc pentru tot! Să ai grijă de tine! Şi de Catriona!

— Avem grijă unul de celălalt. Ai să ţii minte tot ce ţi-am spus?

— Da, cred că da.

— Şi mai ales?

— Să merg după semnele domnului Bowditch, să nu fac zgomot şi să nu mă prindă seara în oraş. Din cauza soldaţilor nopţii.

— Crezi ce ţi-am spus despre ei, Charlie? Trebuie să crezi, altminteri, poţi fi tentat să rămâi prea mult acolo, dacă nu ai ajuns încă la cadranul solar.

— Mi-ai spus că Hana este o creatură uriaşă şi că soldaţii nopţii sunt morţii vii.

— Aşa ţi-am spus, dar crezi?

M-am gândit la gândacii şi la iepurii enormi. M-am gândit la greierele roşu mare cam cât Catriona. M-am gândit la chipul şters aproape complet al Dorei şi la cicatricea din locul gurii lui Leah.

— Da, i-am răspuns eu. Cred absolut tot.

— Bine. Nu uita să-i arăţi Claudiei ce ţi-am pus în sacul pe care-l duci pe umeri.

Am urcat-o pe Radar în cărucior şi mi-am deschis rucsacul. Deasupra tuturor lucrurilor mele era un pumn poleit cu aur, care lucea blând în lumina altei zile înnorate. M-am uitat la uşa casei de cărămidă şi am văzut că dispăruse ciocănelul. Am luat în mână pumnul aurit şi m-am mirat că era atât de greu.

— Dumnezeule! Ăsta-i aur masiv, Woody?

— Da. În caz că te vei simţi tentat să treci dincolo de cadran şi să intri în visterie, nu uita că ai acum şi bucata asta pe care o poţi adăuga la ce o fi luat Adrian din palat ultima oară când a fost aici. Mergi cu bine, prinţ Charlie! Sper că nu va trebui să foloseşti arma lui Adrian, dar, dacă va fi nevoie, nu cumva să eziţi.

CAPITOLUL 16

DRUMUL REGATULUI. CLAUDIA. INDICAŢII. ZGOMOTUL. MONARHII.

1

Ne-am apropiat de răspântie, unde era un panou care arăta că Drumul Regatului era cel din dreapta. Indicatorul pentru Drumul Falezei se desprinsese de stâlp şi acum săgeata de pe el arăta în jos, ca şi cum Faleza s-ar fi aflat sub pământ. Radar a scos un lătrat ruginit şi atunci am văzut un bărbat şi un băiat venind din direcţia Falezei. Bărbatul şchiopăta şi mergea sprijinindu-se într-o cârjă. Avea piciorul stâng înfăşurat într-un bandaj murdar şi abia dacă atingea cu el pământul la fiecare câţiva paşi.

M-am întrebat cât de departe ar putea să ajungă aşa. Băiatul nu-i era de prea mare ajutor: era micuţ şi căra un sac din pânză groasă, unde probabil se aflau toate bunurile lor. Şi era greu sacul ăla pentru el, pentru că-l trecea dintr-o mână în alta şi câteodată chiar îl târa pe jos. S-au oprit la răspântie şi s-au uitat la mine. Eu am luat-o spre dreapta, pe lângă panou.

— Nu pe acolo, domnule! a strigat după mine băiatul. Pe acolo ajungi în oraşul bântuit!

Şi el era cenuşiu, dar nu un cenuşiu la fel de închis ca al bărbatului. Probabil erau tată şi fiu, însă mi-era imposibil să-mi dau seama, pentru că trăsăturile adultului începuseră să se şteargă şi ochii să i se ridice spre tâmple.

Bărbatul l-a lovit în umăr, mişcare care l-a dezechilibrat, şi ar fi căzut dacă nu-l ţinea copilul.

— Lasă-l în pace, lasă-l în pace, a spus el.

I se înţelegeau vorbele, dar avea vocea înăbuşită, de parcă i-ar fi înfăşurat cineva coardele vocale în şerveţele de hârtie. Mi-am spus că foarte curând va începe să scoată doar *huzz*-uri şi *buzz*-uri, la fel ca Dora.

A strigat la mine din cealaltă parte a răspântiei şi clar că efortul ăsta i-a făcut rău, pentru că s-a strâmbat de durere, sluţindu-şi şi mai rău faţa. Dar voia neapărat să-l aud:

— Hei, omule întreg! La care din ei şi-a ridicat maică-ta fustele de ţi-au lăsat faţa asta arătoasă?

Habar n-aveam ce voia să zică, aşa că nu i-am răspuns. Radar a scos alt hămăit anemic.

— Ăla-i câine, taică? Sau lup îmblânzit?

Bărbatul i-a răspuns prin altă lovitură în umăr. După care a rânjit cu batjocură spre mine şi mi-a făcut un gest pe care l-am înţeles perfect. Se pare că unele lucruri rămân neschimbate, indiferent de lumea în care te afli. M-am simţit tentat să-i răspund cu varianta americană a acelui gest, dar n-am făcut-o. Nu-i deloc frumos să insulţi persoanele cu dizabilităţi, chiar dacă respectiva persoană se întâmplă să fie un porc ordinar care-şi cafteşte fiul şi vorbeşte urât de mama ta.

— Du-te cu bine, întregule! a ţipat el cu vocea înăbuşită. Fie să nu mai apuci ziua de mâine!

Ce bine e când te întâlneşti pe drum cu oameni aşa de simpatici, am comentat eu în gând şi am mers mai departe. Nu după mult timp, nu i-am mai văzut.

2

Eram complet singur pe Drumul Regatului, aşa că am avut timp suficient să mă gândesc… şi să mă întreb.

De exemplu, ce erau oamenii ăia cărora li se zicea „întregi”? *Cine* erau? Eram eu, firește, dar credeam că, dacă ar fi existat o carte a recordurilor despre aceşti oameni, eu aş fi fost trecut acolo cu un asterisc în dreptul numelui, pentru că nu eram din Empis (aşa cum se numea partea aceasta a lumii, pentru că Woody îmi spusese că Hana, creatura uriaşă, venea dintr-un loc care se chema Cratchy). Era bine că-l cunoscusem pe Woody, care să mă asigure – aşa şi făcuse – că eu nu o să mă fac cenuşiu şi n-o să mi se şteargă trăsăturile, pentru că oamenii întregi erau imuni la cenuşiu, cel puţin aşa zicea el. Despre asta vorbiserăm de dimineaţă, la micul-dejun, iar el refuzase să-mi spună mai multe pentru că mă aştepta un drum lung şi trebuia să plec cât mai devreme. Când l-am întrebat cine este Ucigaşul-de-Monarhi, s-a încruntat şi a clătinat din cap. Apoi mi-a repetat că s-ar putea să aflu mai multe de la vara lui, Claudia, şi că trebuie să mă mulţumesc cu asta. Şi totuşi, ce a vrut să spună omul în cârjă când mi-a strigat: *La care din ei şi-a ridicat maică-ta fustele de ţi-au lăsat faţa asta arătoasă?*

Şi mă mai nedumerea cerul în permanenţă cenuşiu. În timpul zilei era mereu aşa, dar seara se mai despărţeau puţin norii şi printre ei străluceau lunile. Care păreau să aţâţe lupii. Şi da, erau două luni, care se alergau pe cer, iar chestia asta mă făcea să mă întreb şi mai apăsat unde ajunsesem. Citisem destulă literatură science-fiction şi aflasem despre teoria lumilor paralele şi a mai multor planete identice cu Pământul, dar mie mi se părea că, atunci când am trecut peste hotarul din coridorul subteran, unde am avut sentimentul că mi se desparte mintea de trup, era cu putinţă să fi ajuns pe o cu totul altă planetă. Iar posibilitatea ca eu să fiu acum pe o altă planetă dintr-o galaxie foarte, foarte îndepărtată[79].

avea oarece logică datorită celor două luni. Numai că nu era locuită de extratereştri, ci de *oameni.*

Mi-am adus aminte de cartea de pe noptiera domnului Bowditch, cartea despre perspectivele jungiene şi originile fanteziei, cartea pe a cărei copertă era o pâlnie în care cădeau stelele din cer. Ei, cum ar fi să fi ajuns în matricea lumii despre care era vorba în cartea aia? (Acum îmi părea foarte rău că n-o pusesem în rucsac, alături de provizii, pastilele lui Radar şi pistolaşul lui Polley.) Şi gândul ăsta mi-a adus aminte de un film pe care-l văzusem cu mama şi cu tata când eram mic – se chema *Poveste fără sfârşit*[80]. Dacă Empis era ca Fantazia din filmul ăla, o lume cu totul şi cu totul imaginară? Şi ăsta era un concept jungian? De unde naiba să ştiu, când nu ştiam nici măcar dacă numele tipului se pronunţă cu *j* de la *jur*, ori cu *i* de la *iubi?*

La toate chestiile astea mă gândeam, dar reveneam mereu la ceva mult mai concret: tatăl meu. O fi aflat că am plecat? Poate nu ştia încă (iar ignoranţa este o binecuvântare, aşa se zice). Dar, la fel ca Woody, era posibil să fi avut o *intuiţie* – auzisem eu că părinţii erau predispuşi la aşa ceva. Poate mi-a dat telefon, iar atunci când nu i-am răspuns, mi-a trimis un SMS. Era posibil să presupună doar că eram prea ocupat cu toate aiurelile de la şcoală şi de aia nu i-am răspuns. Numai că asta nu ar fi ţinut la infinit, pentru că ştia că am destulă minte în cap ca să-l sun înapoi cât de repede pot.

Nu suportam gândul că intră la griji din pricina mea, dar n-aveam ce să fac. Mă hotărâsem. Plus că – şi trebuie s-o spun dacă tot am de gând să mărturisesc întregul adevăr – chiar îmi părea bine că mă aflu aici. Nu pot să zic că mă distram, dar, da, îmi părea bine. Voiam să capăt răspunsuri la o mie de întrebări. Voiam să văd ce era după următoarea colină sau după următorul cot al drumului. Voiam să văd locul acela pe care băiatul de mai devreme îl numise „oraşul bântuit”. Normal că mi-era frică –

frică de Hana, frică de soldaţii nopţii şi frică de ceva, sau cineva, căruia i se spunea Ucigaşul-de-Monarhi. Cel mai mult şi mai mult de Gogmagog mi-era frică. Însă eram plin de entuziasm. Plus că mai era şi Radar. Dacă îi mai puteam oferi o a doua şansă la viaţă, voiam neapărat s-o fac.

Am făcut popas ca să mă odihnesc şi să mănânc ceva. Pădurea mă înconjura acum din ambele părţi şi, chiar dacă nu vedeam nicio sălbăticiune, era mult prea întuneric printre copacii ei.

— Vrei ceva haleală, Radar?

Speram să vrea, pentru că nu-i dădusem pastilele de dimineaţă. Mi-am deschis rucsacul, am scos din el o cutie cu sardele, am deschis-o, după care am înclinat-o uşor spre ea ca să-i simtă mirosul. Şi-a ridicat nasul, însă doar atât. Acum, parcă-i curgea şi mai multă chestie din aia lipicioasă din ochi.

— Haide, măi, fetiţo, că-ţi plac!

S-a ridicat, a reuşit să facă trei sau patru paşi pe căruciorul înclinat, după care i-au cedat picioarele. A alunecat până jos, răsucindu-se dintr-o parte în cealaltă şi scoţând doar un singur scâncet ascuţit de durere. A căzut pe o latură şi s-a uitat la mine gâfâind. Era plină de ţărână pe falcă. Şi mă durea nespus s-o văd aşa. A încercat să se ridice, dar n-a fost în stare.

Nu m-am mai gândit la oamenii întregi, la cei cenuşii – nici măcar la tata nu m-am mai gândit. N-avea niciun rost. Am scuturat-o, am luat-o în braţe şi am dus-o pe porţiunea îngustă de iarbă dintre drum şi pădurea din ce în ce mai deasă. Am întins-o acolo, am mângâiat-o pe cap, apoi i-am examinat picioarele din spate. Nu mi se părea niciunul rupt, dar, atunci când am atins-o pe pulpă, a scheunat şi mi-a arătat colţii – de durere, nu ca să mă muşte. Mie mi se părea totul în regulă, dar eram convins că, la o radiografie, i s-ar fi văzut articulaţiile foarte inflamate.

A băut un pic de apă şi a mâncat una sau două sardele… mai mult ca să-mi facă mie pe plac. Îmi trecuse foamea, dar m-am forţat să mănânc puţin

din friptura de iepure pe care mi-o dăduse Dora şi două fursecuri. Trebuia să capăt energie. Când am luat-o pe Rad în braţe – cu foarte multă grijă – şi am pus-o la loc în cărucior, i-am auzit şi mai bine respiraţia hârâită şi i-am simţit toate coastele. Avusese dreptate Woody când mi-a spus că era pe moarte, dar eu nu bătusem drumul până aici doar ca să-mi moară căţeluşa în căruciorul Dorei. Am apucat mânerul şi am luat-o din loc. Sigur, nu în pas alergător – că mi-aş fi dat duhul imediat –, dar destul de repede.

— Mai rezistă puţin. S-ar putea să fie mai bine mâine. Te rog, fata mea, mai rezistă puţin. De dragul meu.

Şi am auzit bufniturile cozii ei pe scândurile căruciorului.

3

În timp ce tot trăgeam la căruţ pe Drumul Regatului, norii s-au făcut mai negri. Însă nu ploua. Ceea ce era un lucru bun. Pe mine, personal, nu mă deranja să mă ud, dar ploaia i-ar fi înrăutăţit starea lui Radar şi eu nu aveam cu ce s-o învelesc. Ca să nu mai spun că mi-ar fi fost greu, dacă nu chiar imposibil să trag căruciorul prin noroi dacă s-ar fi pornit o ploaie torenţială.

Cam la vreo patru sau cinci ore după ce Radar căzuse, m-am căznit să urc un deal abrupt şi apoi m-am oprit. Şi pentru că voiam să-mi recapăt suflul, dar mai ales ca să mă uit. Ţinutul se întindea în faţa mea şi, pentru prima oară, vedeam clar turnurile oraşului. În lumina aceea difuză, turnurile aveau o nuanţă măslinie urâtă, foarte asemănătoare cu steatitul[81]. Un zid înalt şi cenuşiu mărginea ambele laturi ale drumului până departe, în zare. Încă eram la mulţi kilometri distanţă de el şi îmi era imposibil să-mi dau seama cât de înalt era, dar mi s-a părut că văd o poartă enormă în mijlocul lui. *Am pus-o pe bune dacă-i încuiată,* mi-am zis eu.

Drumul până aici – de la casa lui Woody şi până în locul unde m-am oprit ca să mă uit – fusese şerpuit; însă acum mergea drept la poarta oraşului. La câţiva kilometri de locul unde mă oprisem, pădurea începea să se retragă şi am văzut pe câmpurile năpădite de buruieni mai multe căruţe abandonate şi alte unelte, care mie mi se păreau a fi pluguri manuale. Am mai văzut ceva: un mijloc de transport – un vehicul sau altceva – care venea în direcţia mea. Am ochi foarte buni, dar era la kilometri distanţă şi nu mi-am dat seama ce anume era. Am pus mâna pe revolverul domnului Bowditch, dar nu ca să mă asigur că îl mai am, ci ca să mă simt oarecum mai liniştit.

— Rades? Eşti bine, fata mea?

Am aruncat o privire peste umăr şi am văzut-o că se uită la mine din partea din faţă a căruciorului. Asta era bine. Am înşfăcat mânerul şi am pornit din nou. Făcusem cam multe băşici în palme şi mi-aş fi dorit nespus să am o pereche de mănuşi de protecţie. Puii mei, până şi o pereche de mănuşi din alea din lânică mi-ar fi fost bune. Bine măcar că acum mergeam la vale.

Cam după doi sau trei kilometri (drumul cobora şi coborau şi turnurile în spatele zidului), m-am oprit din nou. Acum vedeam că spre mine venea ceva ce semăna cu o tricicletă supradimensionată. Când ne-am mai apropiat puţin, mi-am dat seama că pe tricicleta aia era o femeie. O femeie care pedala foarte repede. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, care-i fâlfâia în jurul corpului. Şi din nou mi-a fost imposibil să nu mă gândesc la *Vrăjitorul din Oz.* Mai precis la partea în alb-negru de la începutul filmului, în care cotoroanţa Almira Gulch îşi călăreşte bicicleta pe sub norii de furtună ai Kansasului ca să ajungă mai repede la câinele lui Dorothy şi să-l omoare pentru că îndrăznise să o muşte. Tricicleta asta care se apropia de mine avea chiar şi un coş în spate, deşi mult mai mare decât cel pe care-l avea domnişoara Gulch, în care nu încăpea decât Toto.

— Nu te speria, Rad! am murmurat eu. N-o să te ia de lângă mine.

Când ne-am apropiat şi mai mult, m-am oprit şi mi-am flexat mâinile amorţite. Voiam să mă port frumos, în caz că femeia aia chiar era cine credeam eu că e; dar eram de asemenea pregătit să mă apăr şi să-mi apăr şi căţeluşa, dacă s-ar fi dovedit că tipa era varianta din Empis a vrăjitoarei rele.

Femeia a dat înapoi din pedale şi s-a oprit, ce-i drept stârnind pe drum un nor de praf. I-au mai fluturat o dată poalele rochiei, apoi i s-au aşezat atârnând fără vlagă în jurul corpului. Mai purta sub rochia aia şi nişte ciorapi groşi şi negri şi ghete butucănoase şi tot negre. Clar că doamna asta n-avea nevoie de încălţările Dorei. Obrajii îi erau roşii de la efort şi fără pic de cenuşiu. Dacă ar fi trebuit să-mi dau cu părerea, aş fi zis că avea patruzeci şi ceva, cincizeci de ani. Însă asta era doar părerea mea. Timpul se mişcă foarte ciudat în Empis, la fel şi procesul de îmbătrânire.

— Claudia eşti, da? am spus eu. Stai puţin, am ceva să-ţi arăt.

Mi-am deschis rucsacul şi am scos ciocănelul din aur. Abia dacă s-a uitat la el, dar a dat din cap şi s-a sprijinit de ghidon. Avea mănuşi din piele şi eu muream de ciudă pe chestia asta.

— EU SUNT CLAUDIA! NU TREBUIE SĂ VĂD ĂLA, TE-AM VISAT CĂ VII!

S-a lovit cu palma peste tâmplă şi a scos un hohot de râs.

— NU TREBUIE SĂ CREZI ÎN VISE, DAR DE DIMINEAŢĂ AM VĂZUT SEMNUL! ÎNSEAMNĂ ORI PLOAIE, ORI OASPEŢI!

Nu mi-era că vorbea foarte tare, ci m-a frapat că nu avea nicio inflexiune în voce. Parcă auzeam un computer malefic dintr-un film SF vechi. A adăugat apoi ceva, inutil pentru mine:

— SUNT SURDĂ!

A întors capul. Avea părul prins în coc şi i-aş fi putut vedea urechea dacă ar fi fost acolo. Dar nu am

avut ce să văd. La fel ca în cazul gurii lui Leah şi al ochilor lui Woody, nu mai avea decât o cicatrice.

4

Şi-a săltat poalele, s-a dat jos de pe tricicletă şi s-a apropiat de cărucior ca să se uite la Radar. Când a trecut pe lângă mine, a atins patul revolverului aflat în tocul de la centură.

— AL LUI BOWDITCH! MI-ADUC AMINTE DE EL! ŞI DE EA MI-ADUC AMINTE!

Radar a ridicat capul când Claudia a mângâiat-o şi a scărpinat-o în spatele urechilor aşa cum îi plăcea lui Rad. Claudia s-a aplecat la ea, nedând niciun semn că s-ar teme că ar muşca-o. A adulmecat-o. Radar a lins-o pe obraz.

Claudia s-a întors cu faţa la mine.

— E FOARTE BOLNAVĂ!

Am dat din cap. N-avea niciun rost să neg.

— O S-O FACEM NOI BINE! MĂCAR MĂNÂNCĂ?

Am dat din mână, adică nu prea.

— Poţi să citeşti de pe buze?

Mi le-am atins pe ale mele, după care am întins degetul spre ale ei.

— N-AM ÎNVĂŢAT SĂ CITESC DE PE BUZE! a răcnit ea. N-AM AVUT PE CINE SĂ EXERSEZ! O SĂ-I DĂM SUPĂ DE VITĂ! AIA O S-O MĂNÂNCE! O PUNEM NOI PE PICIOARE! NU VREI S-O BAGI ÎN COŞUL MEU? AM MERGE MAI REPEDE AŞA!

Nu puteam s-o fac să priceapă că mă temeam să nu o doară şi mai tare picioarele pe Radar, aşa că am clătinat din cap.

— BINE, DAR ŢINE-TE REPEDE DUPĂ MINE! NU MAI E MULT ŞI O SĂ BATĂ CLOPOTELE DE TREI ORI! SE TERMINĂ ZIUA! APAR LUPII ĂIA BLESTEMAŢI!

Şi-a întors tricicleta uriaşă – cred că şaua era la cel puţin un metru jumate deasupra solului – şi s-a căţărat pe ea. A început să pedaleze încet, iar

drumul era suficient de larg ca să pot merge pe lângă ea, aşa că draga mea Radar nu s-a înecat cu praful ridicat de Claudia.

— ŞASE KILOMETRI ŞI JUMĂTATE! a zbierat ea cu vocea plată. HAIDE, TINERE, TRAGE! MAI CU VIAŢĂ! ŢI-AŞ DA MĂNUŞILE MELE, DAR ŢI-AR FI PREA MICI! O SĂ-ŢI DAU UN LINIMENT SĂ TE UNGI CÂND AJUNGEM LA ADĂPOST! EU L-AM INVENTAT ŞI E AL NAIBII DE BUN! AI FĂCUT MULTE BĂŞICI!

5

Se însera când am ajuns acasă la Claudia, iar eu eram cam terminat. Antrenamentul la fotbal era parfum în comparaţie cu două zile de tras la căruciorul Dorei. La vreo doi sau trei kilometri în faţa noastră se vedea ceva ce semăna cu o suburbie, deşi cuvântul nu prea mi se părea potrivit – erau acolo căsuţe mici, ca a Dorei, dar cu acoperişurile distruse. Primele erau răzleţe şi aveau câte o curticică sau câte o grădină, dar începeau să se înghesuie una în alta în apropiere de zidurile oraşului. Mai erau şi hornuri pe ce mai rămăsese din acoperişuri, însă din ele nu ieşea fum. Uliţe mai mari şi mai mici se răsfirau în toate direcţiile. Un soi de vehicul – n-am putut să-mi dau seama ce era – îşi dăduse obştescul sfârşit în mijlocul străzii principale. La început, am crezut că era un camion mai mare de marfă. Când am ajuns mai aproape, mi s-a părut că e un autobuz. I l-am arătat Claudiei.

— TRAMCAR! a răcnit ea din nou, spărgându-mi timpanele. E AICI DE MULTĂ, MULTĂ VREME! TRAGE, TINERE! ÎNCORDEAZĂ-ŢI POPONEŢUL!

Ei, uite, îndemnul *ăsta* nu-l mai auzisem niciodată; aveam de gând să i-l împărtăşesc lui Andy Chen, presupunând că îl voi mai vedea vreodată, fireşte.

— APROAPE AM AJUNS!

Dinspre oraş s-au auzit trei dangăte de clopot, rare şi solemne: DANG şi DANG şi DANG. Claudia a văzut urechile ciulite ale lui Radar şi s-a întors în direcţia din care se auzeau clopotele.

— TREI BĂTĂI?

Am dat din cap.

— PE VREMURI ÎNSEMNA TERMINAŢI CU MUNCA ŞI MERGEŢI ACASĂ LA CINĂ! ACUM NU MAI E NIMIC DE MUNCIT ŞI NIMENI CARE SĂ MUNCEASCĂ, DAR CLOPOTELE BAT ÎN CONTINUARE! EU NU LE AUD, DAR LE SIMT VIBRAŢIILE ÎN DINŢI. MAI ALES PE FURTUNĂ!

Casa Claudiei se afla pe o bucată de teren năpădit de buruieni şi cu un iaz murdar ascuns printre tufele din spate. Casa era rotundă şi construită din scânduri vechi şi bucăţi de tablă, adunate de cine ştie unde. Şi îmi părea extrem de şubredă, prin urmare mi-a fost tare greu să nu mă gândesc din nou la povestea cu cei trei purceluşi şi lupul cel rău. Casa lui Woody era din cărămidă. A Claudiei era din nuiele. Dacă mai exista încă o rudă de sânge regesc care să fi locuit într-o casă din paie, probabil că, pe aceasta, o halise lupul de mult.

Când am ajuns la ea, am văzut nişte lupi morţi, vreo trei sau patru în faţă şi încă unul, într-o parte, din care nu se vedeau decât labele ţepene ieşite dintre buruieni. Pe ăla nu l-am văzut foarte bine, dar cei din faţă erau destul de putreziţi şi li se vedeau coastele prin ce le mai rămăsese din blană. Nu mai aveau ochi – probabil îi ciuguliseră ciorile înfometate –, iar orbitele lor goale păreau să se holbeze la mine când am intrat pe cărăruia care ducea la uşă. Ce m-a bucurat pe mine a fost că lupii ăia nu erau uriaşi, ca insectele… dar oricum erau destul de mari. Mai bine zis, aşa fuseseră în timpul vieţii. Moartea îi pusese la o dietă strictă, aşa cum probabil păţesc toate vieţuitoarele.

— ÎI ÎMPUŞC ŞI EU CÂND POT! mi-a explicat Claudia, dându-se jos de pe tricicletă. AŞA ÎI ŢIN PE CEILALŢI LA DISTANŢĂ DE CELE MAI

MULTE ORI! CÂND SE MAI RISIPEŞTE DUHOAREA, MAI ÎMPUŞC CÂŢIVA NENOROCIŢI DIN ĂŞTIA!

Şi atunci mi-am spus: *O avea ea sânge albastru, dar mi-e clar că are o gură tare spurcată.*

Am lăsat din mâini mânerul căruciorului, am bătut-o pe umăr ca s-o fac atentă la mine şi am scos din toc revolverul domnului Bowditch. I l-am arătat şi am ridicat din sprâncene în semn de întrebare. Nu eram sigur că o să înţeleagă, dar m-am înşelat. Mi-a zâmbit larg şi, cu ocazia asta, am văzut că-i lipsesc mai mulţi dinţi.

— NEE, NEE, NU AM AŞA CEVA. ARBALETĂ!

Şi a mimat că foloseşte una.

— EU AM FĂCUT-O! ŞI MAI AM CEVA ŞI MAI BUN! MI L-A ADUS ADRIAN PE VREMEA CÂND EA NU ERA DECÂT UN PUIUŢ!

S-a dus la uşă şi a deschis-o împingându-se zdravăn cu umărul în ea. Am luat-o pe Radar din cărucior şi am pus-o jos ca să văd dacă se poate ţine pe picioare şi dacă e în stare să meargă. A putut, dar, când a ajuns la treaptă, s-a oprit şi s-a uitat la mine. Am luat-o în braţe şi am intrat. Casa avea o cameră mare şi tot rotundă, şi încă o cămăruţă, ascunsă în spatele unei draperii din catifea albastră, însufleţită cu broderii roşii şi aurii. Erau acolo o sobă, o bucătărie mică şi o masă de lucru plină cu unelte. Tot pe masă mai erau şi săgeţi aflate în proces de producţie şi vreo şase terminate şi puse într-un coş din nuiele. Le-au sclipit foarte frumos vârfurile atunci când Claudia a scăpărat un chibrit lung şi a aprins două opaiţe. Am luat o săgeată ca să mă uit mai bine la vârful ei. Era făcut din aur. Şi foarte ascuţit. Când l-am atins cu vârful arătătorului, mi-a dat imediat sângele.

— MĂI, MĂI, VREI SĂ TE DOARĂ?

M-a apucat de tricou şi m-a tras lângă o chiuvetă din tablă. Deasupra ei era o pompă manuală de apă. Claudia a apăsat cu putere pe mâner de câteva ori ca

să-l pună în funcţiune, după care mi-a ţinut degetul însângerat sub jetul de apă rece ca gheaţa.

— Nu-i decât… am început eu, după care m-am resemnat şi am lăsat-o să-şi facă numărul.

A terminat şi apoi m-a luat complet prin surprindere când mi-a pupat bubiţa de la deget.

— STAI JOS! ODIHNEŞTE-TE! MÂNCĂM IMEDIAT! TREBUIE SĂ VĂD CE FAC CU CÂINELE TĂU. ŞI DUPĂ AIA SĂ-ŢI GĂSESC NIŞTE MĂNUŞI!

A pus un ceainic pe sobă şi, când s-a încălzit apa, dar nu a dat încă în clocot, a turnat-o într-un lighean pe care la scos de sub chiuvetă. A adăugat apoi un praf care puţea de-ţi muta nasul din loc şi pe care l-a luat dintr-un vas de lut de pe raft. Rafturile ei erau pline – cutii din tablă, pachete înfăşurate în ceva ce semăna cu tifonul şi legate cu sfoară, multe borcane din sticlă. O arbaletă era atârnată pe peretele din dreapta draperiei din catifea şi părea o armă ţeapănă. Una peste alta, locul ăsta îmi amintea de o casă aflată la frontiera cu un ţinut sălbatic, iar Claudia nu-mi sugera o persoană de sânge regesc, ci o colonistă, dură şi hotărâtă.

A înmuiat o cârpă în zeama aia împuţită, a stors-o şi s-a pus pe vine lângă Radar, care se uita neîncrezătoare la ea. A început să apese uşor cârpa pe coapsele inflamate ale fetei mele. Şi, în tot acest timp, scotea un soi de lălăit ciudat şi blând. Probabil îi cânta lui Radar ca s-o liniştească. Acum vocea îi urca şi cobora, deşi atunci când vorbea nu avea strop de intonaţie şi zbiera tot timpul, de parcă era megafonul de la şcoală prin care ni se comunicau diverse chestii. Am crezut că Radar o să se zbată şi o să încerce cumva să plece de acolo, poate chiar să se repeadă s-o muşte. Dar, nu. Şi-a culcat capul pe podeaua din lemn şi a oftat satisfăcută.

Claudia şi-a vârât mâinile pe sub corpul lui Radar.

— HAI, ÎNTOARCE-TE, ROSTOGOLEŞTE-TE, SCUMPO! TREBUIE SĂ MĂ OCUP ŞI DE PARTEA CEALALTĂ!

Radar nu s-a rostogolit – doar căţeii pe care nu-i doare nimic fac giumbuşlucuri din astea –, ci doar s-a răsucit puţin şi s-a prăbuşit. Claudia a înmuiat din nou cârpa şi a început să se ocupe şi de celălalt picior. Când a terminat, a aruncat cârpa în chiuveta din tablă şi a luat altele două. Le-a înmuiat şi pe astea, le-a stors şi s-a întors spre mine.

— ÎNTINDE-LE, TINERE PRINŢ! AŞA-ŢI ZICEA WOODY ÎN VISUL MEU!

Clar că n-aveam cum să-i explic că eram doar Charlie şi atât, aşa că am întins mâinile. Mi le-a înfăşurat în cârpele ude şi calde. Era nasoală rău duhoarea leacului ei, dar durerea mi-a trecut imediat. Nu puteam să îi spun asta prin cuvinte, dar mi-a citit alinarea pe chip.

— AL NAIBII DE BINE, NU-I AŞA? DE LA BUNICA MEA AM ÎNVĂŢAT CUM SE FACE. DEMULT, PE VREMEA CÂND TRAMCARUL ĂLA ÎNCĂ ÎŞI FĂCEA TRASEUL PÂNĂ LA ULLUM ŞI MAI AVEA CINE SĂ AUDĂ CLOPOTELE! I-AM PUS SCOARŢĂ DE SALCIE, NUMAI CĂ ĂSTA-I DOAR ÎNCEPUTUL, COPILE! STAI CU CÂRPELE ALEA PE MÂINI PÂNĂ PUN EU PE MASĂ CEVA POTOL! PROBABIL CĂ EŞTI FLĂMÂND!

6

Potolul a constat din friptură de vită şi fasole verde, iar la desert am avut un fel de tartă cu mere şi piersici. Pe bune că avusesem parte de multe mese moca – potol – de când ajunsesem în Empis, iar Claudia îmi tot umplea farfuria. Radar a primit un polonic de supă de vită, cu nişte grăsime deasupra. A lins tot din strachină şi s-a uitat la Claudia. Mai voia.

— NEE, NEE, NEE! a răcnit Claudia, aplecându-se s-o scarpine în spatele urechilor aşa cum îi plăcea ei. AI SĂ DAI TOT AFARĂ, BIATA DE TINE, ŞI

LA CE ŢI-AR FOLOSI? UITE, ASTA N-O SĂ-ŢI FACĂ RĂU!

Pe masă era o pâine neagră. A rupt o bucată cu degetele ei puternice şi întărite de muncă (mda, *ea* ar fi putut să tragă căruciorul o zi întreagă fără să facă nici măcar o băşicuţă), apoi a luat o săgeată din coş. A străpuns bucata de pâine, a deschis uşiţa sobei şi a vârât-o înăuntru. Când a scos-o, era şi mai neagră şi ardea. A stins-o aşa cum stângi lumânările de pe tort, a întins cu degetul nişte unt din vasul de lut de pe masă, apoi i-a arătat-o lui Radar. Aceasta s-a ridicat, a scos-o cu dinţii din săgeată şi s-a retras în colţ. Parcă nu mai şchiopăta atât de tare. Mi-am zis că, dacă ar fi avut domnul Bowditch nişte liniment de la Claudia, poate n-ar mai fi trebuit să ia OxyContin.

Claudia a dat la o parte draperia în spatele căreia era budoarul şi a ieşit de acolo cu un blocnotes şi un creion. Mi le-a întins. M-am uitat la literele de pe creion şi m-a luat cu ameţeală. Mai rămăseseră doar cuvintele DIN PARTEA… DIN SANTINELĂ. Mai rămăseseră doar câteva foi în blocnotesul ăla. M-am uitat pe spate şi am văzut o etichetă – decolorată acum de trecerea vremii – cu preţul: STAPLES[82] $1.99.

— CA SĂ SCRII CÂND TREBUIE NEAPĂRAT! MAI BINE DĂ DIN CAP SAU CLATINĂ DIN EL DACĂ NU TREBUIE! FĂ ECONOMIE LA PĂCĂTOASA ASTA DE HÂRTIE, MI-A ADUS-O ADRIAN ULTIMA DATĂ CÂND A FOST AICI ŞI CÂND MI-A ADUS ŞI AIA CARE FACE ZGOMOT ŞI DOAR ATÂT A MAI RĂMAS! AI PRICEPUT?

Am dat din cap.

— AI VENIT AICI CA S-O ÎNTINEREŞTI PE CĂŢEAUA LUI ADI, DA?

Am dat din cap.

— ŞTII SĂ AJUNGI LA CADRANUL SOLAR, TINERE?

Am scris câteva cuvinte şi am întors blocnotesul ca să poată citi: *Domnul Bowditch a marcat drumul cu iniţialele lui.* Chestie care mie mi se părea mai deşteaptă decât dacă ar fi presărat firimituri[83]. Sigur, cu condiţia să nu le fi şters ploaia.

Claudia a dat din cap, după care a lăsat ochii în jos, dusă pe gânduri. La lumina lămpilor, am reuşit să văd asemănarea cu vărul ei, deşi Woody era mult mai în vârstă. Avea un soi de frumuseţe aspră, un chip sculptat de toţi anii aceia de muncă grea şi de tras la ţintă în lupii care îi dădeau târcoale casei. *Membri ai familiei regale în exil,* mi-am spus eu. *Ea, Woody şi Leah. Nu cei trei purceluşi, ci trei oameni cu sânge albastru.*

În cele din urmă, s-a uitat la mine şi a zis doar atât:

— PERICULOS!

Am dat din cap.

— ŢI-A ZIS WOODY CUM SĂ TE DUCI ŞI CE TREBUIE SĂ FACI?

Am ridicat din umeri şi am scris: *Nu trebuie să fac zgomot.*

A pufnit iritată, de parcă asta nu era de niciun folos.

— NU SE POATE SĂ-ŢI TOT ZIC „TINERE” SAU „TINERE PRINŢ”, CU TOATE CĂ AI UN AER NOBIL! CUM TE CHEAMĂ?

Mi-am scris numele cu majuscule: CHARLIE READE.

— ŞARLI?

Destul de bine. Am dat din cap.

Claudia s-a ridicat, a luat o bucată de lemn din lada de lângă sobă, a deschis uşiţa, a îndesat lemnul lângă celelalte şi a închis-o. S-a aşezat înapoi pe scaun, şi-a strâns mâinile în poală şi s-a aplecat peste ele. Avea o expresie foarte serioasă.

— AR FI PREA TÂRZIU SĂ AŞTEPŢI ÎNCĂ O ZI CA SĂ FACI CE ŢI-AI PROPUS, ŞARLI, AŞA CĂ VA TREBUI SĂ-ŢI PETRECI NOAPTEA ÎNTR-O MAGAZIE CARE-I LA O OARECE

DISTANŢĂ DE POARTA PRINCIPALĂ! ARE ÎN FAŢĂ O CĂRUŢĂ ROŞIE ŞI FĂRĂ ROŢI! SCRIE CE-ŢI ZIC!

Am scris: *magazie, căruţă roşie, fără roţi.*

— BRAVO! UŞA-I DESCUIATĂ DAR ARE ZĂVOR PE DINĂUNTRU! TRAGE-L DACĂ NU VREI SĂ VINĂ LUPII PESTE TINE! SCRIE CE-ŢI ZIC!

Trag zăvorul.

— STAI ACOLO PÂNĂ AUZI CLOPOTUL DE DIMINEAŢĂ. BATE O SINGURĂ DATĂ! POARTA ORAŞULUI O SĂ FIE ÎNCUIATĂ, DAR O DESCUIE NUMELE LUI LEAH! NUMAI NUMELE EI! LEAH DE GALLIEN! SCRIE-L!

Am scris *Leah de Galion.* Claudia mi-a făcut semn să-i arăt ce am scris, s-a încruntat, după care mi-a făcut semn să-i dau creionul. A tăiat *Galion* şi a scris *Gallien.*

— MĂI, COPILE, NU TE-A ÎNVĂŢAT NIMENI SĂ SCRII CORECT ÎN LUMEA AIA A TA?

Am ridicat din umeri. Mie ambele cuvinte îmi sunau la fel. Iar dacă oraşul era pustiu, cine anume mă va auzi şi mă va lăsa să intru?

— SĂ AJUNGI ACOLO ŞI SĂ INTRI PE POARTA AIA CÂT MAI REPEDE DUPĂ CE AUZI CLOPOTUL DE DIMINEAŢĂ, PENTRU CĂ TE AŞTEAPTĂ UN DRUM AL NAIBII DE LUNG!

Şi-a masat fruntea şi s-a uitat la mine. Mi-era clar că-i tulburată.

— TOTUL S-AR PUTEA SĂ IASĂ BINE DACĂ VEZI SEMNELE LUI ADI! DACĂ NU LE VEZI, PLEACĂ REPEDE, SĂ NU CARE CUMVA SĂ TE PIERZI! STRĂZILE ALEA SUNT UN LABIRINT. O SĂ VINĂ NOAPTEA ŞI TU TOT O SĂ RĂTĂCEŞTI PRIN INFERNUL ĂLA AFURISIT!

Am scris: *O să moară dacă nu ajung la cadran să o întineresc!*

Claudia a citit şi mi-a aruncat blocnotesul în braţe.

— O IUBEŞTI ATÂT DE MULT CĂ EŞTI PREGĂTIT SĂ MORI ÎMPREUNĂ CU EA?

Am clătinat din cap. Claudia m-a luat din nou prin surprindere, scoţând un hohot de râs aproape melodios. Mi-am zis că era o rămăşiţă a vocii ei de dinainte să fie blestemată la o viaţă de linişte totală.

— NU AŞA AR RĂSPUNDE UN NOBIL, DAR NOBILII AU OBICEIUL SĂ MOARĂ DE TINERI, CU NĂDRAGII PLINI DE RAHAT! VREI NIŞTE BERICĂ?

Am clătinat din cap. Claudia s-a ridicat de pe scaun, a scotocit într-o cămară – probabil acolo îşi ţinea alimentele la rece – şi s-a întors cu o sticlă albă. A desfăcut dopul cu gaură – probabil ca să respire berea – şi a luat o duşcă zdravănă. Urmată de o râgâială răsunătoare şi prelungă. S-a aşezat din nou, ţinând sticla în poală.

— DACĂ VEZI SEMNELE ACOLO, ŞARLI – SEMNELE LUI ADRIAN –, DU-TE DUPĂ ELE CÂT DE REPEDE POŢI ŞI FĂRĂ PIC DE ZGOMOT! SĂ NU FACI NICIUN ZGOMOT! DELOC! NU LUA ÎN SEAMĂ VOCILE PE CARE S-AR PUTEA SĂ LE AUZI, PENTRU CĂ SUNT VOCILE MORŢILOR… ŞI ALE UNORA MAI RĂI DECÂT MORŢII!

Mai răi decât morţii? Nu-mi plăcea ce aud. Şi, că tot am fost avertizat în privinţa zgomotului, una dintre roţile din lemn de la roaba Dorei zdrăngănea cam tare pe străzile pavate. Poate Radar ar fi în stare să meargă singură o parte din drum şi după aia s-o car eu în braţe?

— ESTE POSIBIL SĂ VEZI LUCRURI CIUDATE… SAU LUCRURI CARE ÎŞI SCHIMBĂ FORMA… DAR SĂ NU LE BAGI ÎN SEAMĂ! LA UN MOMENT DAT O SĂ AJUNGI LA O PIAŢĂ CU O FÂNTÂNĂ SECATĂ ÎN CENTRUL EI!

Mi-am zis că poate mai văzusem fântâna aia, în tabloul cu Leah şi Claudia pe care mi-l arătase

Woody.

— ÎN APROPIERE E O CASĂ MARE ŞI GALBENĂ CU OBLOANE MARO! PRIN MIJLOCUL EI TRECE UN GANG! AIA E CASA HANEI! LOCUIEŞTE ÎNTR-O JUMĂTATE DIN EA! CEALALTĂ JUMĂTATE E BUCĂTĂRIA UNDE MĂNÂNCĂ HANA! SCRIE CE-ŢI ZIC!

Am scris. Mi-a luat blocnotesul. A desenat un fel de coridor cu acoperişul boltit. Deasupra a mai desenat şi un fluture cu aripile întinse. Foarte mişto schiţă, mai ales că o făcuse atât de repede.

— NEAPĂRAT SĂ TE ASCUNZI, ŞARLI! ŞI TU, ŞI CÂINELE! O SĂ FIE CUMINTE?

Am dat din cap.

— O SĂ TACĂ? INDIFERENT CE SE ÎNTÂMPLĂ?

Ei, de asta nu aveam cum să fiu sigur, dar am dat iarăşi din cap.

— TREBUIE SĂ AŞTEPŢI CELE DOUĂ BĂTĂI DE CLOPOT! SCRIE-ŢI!

2 clopote, am scris eu.

— POSIBIL S-O VEZI PE HANA AFARĂ ÎNAINTE SĂ AUZI CLOPOTELE! SAU POATE NU! DAR O S-O VEZI CÂND SE DUCE LA BUCĂTĂRIE SĂ-ŞI IA PRÂNZUL! ĂLA-I MOMENTUL CÂND TREBUIE SĂ TRECI PRIN GANG, CÂT DE REPEDE EŞTI ÎN STARE! SCRIE CE-ŢI ZIC!

Nu mi se părea că ar fi nevoie – oricum nu voiam să stau pe lângă Hana dacă era atât de fioroasă cum mi se spunea –, dar mi-era limpede că pe Claudia o măcina grija faţă de mine.

— CADRANUL SOLAR NU-I PREA DEPARTE! O SĂ-ŢI DAI SEAMA PENTRU CĂ O SĂ VEZI CĂ ALEILE SUNT MAI LARGI! PUNE-O PE CADRAN ŞI ROTEŞTE-L ÎNDĂRĂT! CU MÂINILE! FII ATENT LA CE-ŢI SPUN, CĂ O S-O OMORI DACĂ-L ROTEŞTI ÎNAINTE! ŞI VEZI SĂ NU TE URCI ŞI TU PE EL! SCRIE CE-ŢI ZIC!

Am scris, dar numai ca să-i fac plăcere. Citisem *Something Wicked This Way Comes* şi ştiam cât de rău ar fi să rotesc cadranul în direcţie greşită. În *niciun* caz nu trebuia s-o îmbătrânesc şi mai mult pe Radar.

— IEŞI LA FEL CUM AI INTRAT! DAR FEREŞTE-TE DE HANA! STAI CU URECHILE CIULITE CÂND TRECI PRIN GANG!

Am ridicat mâinile şi am clătinat din cap: *Nu pricep.*

Claudia a schiţat un zâmbet feroce.

— SCÂRBAVNICA AIA URIAŞĂ FACE MEREU NANI DUPĂ CE BAGĂ ÎN EA! ŞI SFORĂIE! O S-O AUZI, ŞARLI! PARCĂ TUNĂ!

Am ridicat degetele mari de la ambele mâini ca să-i arăt că am înţeles.

— ÎNTOARCE-TE REPEDE! E DEPARTE ŞI NU AI TIMP! NU TREBUIE SĂ FII DINCOLO DE POARTĂ CÂND SE AUD CELE TREI BĂTĂI DE CLOPOT, DAR TREBUIE SĂ PLECI DIN LILIMAR IMEDIAT DUPĂ AIA! ÎNAINTE SĂ SE ÎNTUNECE!

Am scris: *Soldaţii nopţii* şi i-am arătat. Claudia şi-a mai uns coardele vocale cu nişte bere. Avea o figură de-a dreptul înspăimântată.

— DA! EI! ACUM ŞTERGE CE-AI SCRIS!

Am şters şi i-am arătat.

— BRAVO! CU CÂT SPUNEM SAU SCRIEM MAI PUŢINE DESPRE MIZERABILII ĂŞTIA, CU ATÂT MAI BINE! STAI PESTE NOAPTE ÎN MAGAZIA CU CĂRUŢA ROŞIE ÎN FAŢĂ! PLEACĂ DE ACOLO CÂND AUZI CLOPOTUL DE DIMINEAŢĂ! ÎNTOARCE-TE AICI! SCRIE CE-ŢI ZIC!

Am scris.

— AM ISPRĂVIT, mi-a spus Claudia. ACUM AR FI CAZUL SĂ TE CULCI, CĂ EŞTI OBOSIT ŞI TE AŞTEAPTĂ UN DRUM LUNG MÂINE!

Am dat din cap şi am scris ceva pe foaie. Am ridicat blocnotesul cu o mână şi cu cealaltă i-am

cuprins degetele în ale mele. Pe foaie scrisesem cu litere de tipar: *ÎŢI MULŢUMESC.*

— NEE, NEE, NEE! M-a strâns de mână şi apoi a ridicat-o la buzele ei crăpate şi mi-a sărutat-o.

— L-AM IUBIT PE ADI! DAR NU CUM IUBEŞTE FEMEIA UN BĂRBAT, CI L-AM IUBIT CA PE UN FRATE! SPER DOAR SĂ NU TE TRIMIT LA MOARTE… SAU LA CEVA MAI RĂU!

I-am zâmbit şi iar mi-am ridicat în sus degetele mari, încercând să-i spun că totul va fi în regulă. Ceea ce evident că nu era adevărat.

7

N-am apucat să-i mai pun alte întrebări – şi aveam multe – că au şi apărut lupii. Mulţi lupi care urlau cât îi ţineau bojocii. Am văzut lumina lunilor printre două scânduri ale acoperişului şi apoi a fost o bufnitură într-un perete al casei, atât de puternică, încât ne-a zgâlţâit pe toţi. Radar a lătrat şi s-a ridicat în picioare, cu urechile ciulite a pericol. A urmat o a doua bufnitură. Şi o a treia. Apoi două, una după cealaltă. O sticlă a căzut de pe raft şi am simţit miros de saramură.

Am scos din toc revolverul domnului Bowditch, zicându-mi: *O să sufle şi o să pufăie până când o să-i dărâme casa.*

— NEE, NEE, NEE! a tunat Claudia.

Nu era mai speriată decât atunci când citise cuvintele *Soldaţii Nopţii;* ba chiar mi se părea că se amuză.

— VINO CU MINE, ŞARLI, ŞI AM SĂ-ŢI ARĂT CE MI-A ADUS ADRIAN!

A dat la o parte draperia din catifea şi mi-a făcut semn să intru în spatele ei. Camera principală era curată şi ordonată. Dormitorul, nu prea. N-aş merge până într-acolo încât să spun că era murdar şi neîngrijit… dar, ştiţi ce? Chiar *aşa* aş zice. Două pilote mototolite zăceau aruncate într-un colţ. Pe jos erau împrăştiaţi pantaloni, cămăşi şi nişte obiecte de

lenjerie care mi se păreau a fi izmenuţe bufante şi furouri din bumbac. Claudia a împins cu piciorul toate hainele din drum şi m-a condus în partea cealaltă a camerei. Sincer, ce voia să-mi arate mă interesa mai puţin decât atacul lupilor de afară. Şi chiar că un atac *era*, pentru că loviturile puternice în căsuţa ei şubredă se înlănţuiau acum fără oprire. Mă temeam că asediul nu va înceta nici dacă norii vor acoperi lunile. Fiarele alea erau întărâtate şi însetate de sânge.

Claudia a deschis o uşă care dădea într-o altă cămăruţă, cam cât o debara, în care se afla un WC mobil, care cu siguranţă că din lumea mea venise.

— CĂCĂSTOAREA! mi-a explicat Claudia. ÎN CAZ CĂ AI NEVOIE LA NOAPTE! NU-ŢI FACE GRIJI CĂ O SĂ MĂ TREZEŞTI! DORM BUŞTEAN!

Eram convins de asta, din moment ce şi surdă ca un buştean era; însă nu credeam că voi mai avea nevoie de toaletă dacă intrau lupii peste noi. Nici în noaptea asta, nici cu vreo altă ocazie. Mi se părea că erau zeci de fiare afară, care încercau să pătrundă înăuntru, în vreme ce Claudia îmi făcea turul domeniului ei.

— ACUM FII ATENT LA ASTA! mi-a zis.

Cu podul palmei a culisat un panou aflat lângă toaletă. Acolo era o baterie de maşină, pe a cărei latură era inscripţionat ACDelco[84]. De ea erau ataşate cabluri electrice, care duceau la un fel de transformator. Din el ieşea alt cablu, care se conecta la ceva ce semăna cu un întrerupător de lumină obişnuit. Claudia zâmbea cu toată gura.

— ADRIAN MI L-A ADUS ŞI LUPII ĂIA BLESTEMAŢI NU POT SĂ-L SUFERE!

Laşii fac cadouri, mi-am spus eu. A apăsat comutatorul. Şi imediat s-au dezlănţuit nişte zgomote asurzitoare, ca multe alarme de maşini amplificate de cincizeci sau de o sută de ori. Mi-am acoperit urechile cu palmele, temându-mă să nu ajung şi eu surd cum era Claudia. După vreo zece

sau cincisprezece secunde incredibil de lungi, a apăsat din nou comutatorul şi a oprit toată nebunia aia. Mi-am lăsat mâinile jos cu multă prudenţă. În camera principală, Radar lătra ca turbata. Însă lupii încetaseră.

— ŞASE DIFUZOARE! NENOROCIŢII ĂIA FUG ACUM ÎNAPOI ÎN PĂDURE ATÂT DE REPEDE, DE ZICI CĂ LE-AU LUAT FOC COZILE! ÎŢI PLACE, ŞARLI? ŢI S-A PĂRUT DESTUL DE TARE?

Am dat din cap şi mi-am atins urechile. Nimeni nu putea să reziste prea mult în faţa acelui baraj sonor.

— AŞA DE RĂU ÎMI PARE CĂ EU NU POT SĂ-L AUD! a spus Claudia. DAR ÎMI ZBÂRNÂIE DINŢII! HAHAHA!

Încă aveam la mine blocnotesul şi creionul. Am scris şi i-am arătat. *Ce o să se întâmple când moare bateria?*

S-a gândit puţin, după care a zâmbit şi m-a bătut uşurel pe obraz.

— ÎŢI DAU CASĂ ŞI MASĂ, IAR TU ÎMI ADUCI ALTA! AMÂNDOI AVEM DE CÂŞTIGAT, TINERE PRINŢ!

8

Am dormit lângă sobă, la fel cum dormisem la Dora. Dar gândurile nu m-au mai ţinut treaz în noaptea asta. Claudia mi-a dat un teanc de prosoape pe post de pernă şi am adormit de îndată ce mi-am pus capul pe ele. După nici două secunde – mie atâta mi s-a părut că trecuse – mă scutura de umăr ca să mă trezească. Era îmbrăcată cu o haină lungă, cu fluturi brodaţi pe ea, cu siguranţă făcută de Dora.

— Ce? am îngăimat eu. Lasă-mă să dorm.

— NEE, NEE, NEE!

Ce dacă era surdă? Ştia foarte bine ce spuneam.

— SCOALĂ, ŞARLI! AI DRUM LUNG DE FĂCUT! TREBUIE SĂ-ŢI VEZI DE TREABĂ! PLUS CĂ MAI AM CEVA SĂ-ŢI ARĂT!

Am vrut să mă culc la loc, dar m-a apucat de tricou şi m-a ridicat din nou în fund.

— TE AŞTEAPTĂ CÂINELE! EU M-AM SCULAT DE MAI BINE DE UN CEAS! LA FEL ŞI CÂINELE! I-AM MAI DAT CU NIŞTE LINIMENT ŞI E FOARTE VIOAIE! UITĂ-TE ŞI TU!

Radar stătea în picioare alături şi dădea din coadă. Când a văzut că mă uit la ea, şi-a frecat nasul de gâtul meu şi m-a lins pe obraz. M-am sculat. Mă dureau picioarele, dar braţele şi umerii mă dureau şi mai tare. Mi le-am rotit, mi-am încovoiat umerii de vreo zece ori – exerciţii care făceau parte din încălzirea pentru antrenamentele de la fotbal.

— ACUM DU-TE SĂ-ŢI FACI NEVOILE! TE AŞTEPT CU MÂNCARE CALDĂ!

Am intrat în baia mică, unde Claudia îmi pusese un lighean cu apă caldă şi un calup de săpun dur şi galben. Am făcut pipi, după care m-am spălat pe mâini şi pe faţă. Pe perete atârna o oglinjoară pătrată, cam de dimensiunea oglinzii retrovizoare dintr-o maşină. Era zgâriată şi nu avea luciu, dar am reuşit să mă văd atunci când m-am aplecat spre ea. M-am îndreptat de spate, m-am întors să ies, apoi m-am uitat încă o dată, cu mai multă atenţie. Parcă mi se decolorase puţin părul şaten-închis. Aşa păţeam vara, când stăteam mai mult la soare. Numai că aici nu era soare deloc, doar nori mohorâţi. Sigur, cu excepţia nopţilor, când norii se despărţeau ca să facă loc lunilor.

Mi-am zis că mi se pare, că-i o impresie provocată de lumina opaiţului şi de bucăţica aia zgâriată şi neclară de oglindă. Am ieşit, iar Claudia mi-a dat să mănânc o porţie dublă de omletă între două felii groase de pâine. Am înfulecat-o flămând ca un lup (nu sunt prea sigur dacă-i un joc de cuvinte sau nu).

Apoi mi-a întins rucsacul.

— ŢI-AM PUS ÎNĂUNTRU APĂ ŞI CEAI RECE! CĂRUŢUL ĂLA LA CARE AI TRAS RĂMÂNE AICI!

Am clătinat din cap şi m-am făcut că ridic nişte mânere invizibile.

— NEE, NEE, NEE! NU MAI AI TREABĂ CU EL DECÂT CÂND AI SĂ TE ÎNTORCI CU TRICICLETA MEA!

— Nu pot să-ţi iau tricicleta!

Dar se întorsese şi oricum nu m-ar fi auzit.

— HAIDE AFARĂ, ŞARLIE! ACUŞI SE CRAPĂ DE ZIUĂ! TREBUIE SĂ VEZI!

Am mers şi eu până la uşă, sperând din suflet că nu vom da nas în nas cu o haită de lupi hămesiţi când o va deschide. Dar nu, nu era niciun lup. În direcţia locului pe care băiatul cu tatăl nesimţit îl numise „oraşul bântuit" se spărseseră norii şi se vedeau stelele. Lângă Drumul Regatului era tricicleta uriaşă a Claudiei. În coşul mare din spate aşternuse o păturică albă şi moale, care părea din lânică. Atunci am înţeles unde va sta Radar. Şi am mai înţeles că tricicleta mă va ajuta să merg mult mai repede şi îmi va fi mult mai uşor decât să trag căruciorul cu Radar. Însă mai era ceva, ceva şi mai şi.

Claudia s-a aplecat şi a apropiat felinarul de roata supradimensionată din faţă.

— TOT ADI MI-A ADUS ŞI ROŢILE ASTEA! CAUCIUC! AUZISEM DE AŞA CEVA, DAR NU VĂZUSEM NICIODATĂ! ASTA-I O MAGIE DIN LUMEA TA, ŞARLI, O MAGIE *MUTĂ!*

Ei, da, vorbele astea m-au convins. Nu mai trebuia să-mi fac griji că o să zdrăngănească pe macadam roţile din lemn ale căruciorului.

Am întins un deget spre tricicletă, apoi l-am îndreptat către mine. Şi m-am bătut uşor pe piept, în dreptul inimii.

— O să ţi-o aduc înapoi întreagă, Claudia. Îţi promit!

— O SĂ MI-O DAI ÎNAPOI, TINERE PRINŢ ŞARLI! N-AM NICIO ÎNDOIALĂ!

M-a bătut pe spate, după care, cu un gest extrem de natural, mi-a tras o scatoalcă peste fund,

aducându-mi aminte de felul în care mă trimitea pe teren antrenorul Harkness.

— ACUM, UITĂ-TE LA CER!

M-am uitat. Stelele păleau una câte una, iar cerul de deasupra oraşului Lilimar se colora în nuanţa superbă a piersicii. Poate că cerurile de la tropice au culoarea asta când se ivesc zorii, dar eu nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Radar şedea în fund între noi, cu capul ridicat, adulmecând aerul. Dacă nu i-ar fi curs chestia aia vâscoasă din ochi şi n-ar fi fost atât de slabă, aş fi zis că e perfect sănătoasă.

— La ce ne uităm?

Claudia nu mi-a răspuns pentru că nu mi-a văzut buzele mişcându-se. Se uita spre oraş, unde se înălţau turlele, negre pe fundalul cerului din ce în ce mai luminos. Nici măcar de la depărtarea asta nu-mi plăcea cum arată cele trei turle sticloase. Parcă erau nişte chipuri care se holbau la noi. Mi-am spus că nu era decât o iluzie optică, aşa cum vezi o gură căscată în locul scorburii unui copac sau un nor care seamănă cu un dragon. Dar n-am reuşit să mă conving. Nici măcar pe *aproape*. Mi s-a strecurat în minte ideea – evident ridicolă – că oraşul însuşi era Gogmagog: viu, la pândă şi malefic. Mă înspăimânta gândul că va trebui să mă apropii de el; iar gândul că va trebui să folosesc numele lui Leah ca să intru pe poarta lui mă îngrozea de-a dreptul.

Domnul Bowditch a intrat şi s-a întors de acolo, mi-am spus eu. *Dacă el a putut înseamnă că poţi şi tu.*

Dar tot nu eram sigur.

Atunci, clopotul a bătut o singură dată, prelung şi sonor şi metalic: DANG.

Radar s-a ridicat în picioare şi a făcut un pas în direcţia de unde se auzea dangătul.

— PRIMUL CLOPOT, ŞARLI?

Am ridicat degetul şi am dat din cap.

Ecoul lui încă făcea văzduhul să vibreze, când s-a întâmplat altceva, cu mult mai şocant decât un gândac imens sau un greiere uriaş şi roşu: a început să se întunece cerul de deasupra bojdeucilor şi

căsuţelor de lângă oraş, de parcă era tras un oblon *peste* el. Am apucat-o pe Claudia de braţ, temându-mă o clipă că văd un fel de eclipsă stranie, dar nu a soarelui sau a lunii, ci a pământului însuşi. Apoi, când ecoul clopotului s-a stins, întunericul s-a sfărâmat în zeci de mii de locuri pe unde se vedea lumina zilei, care pulsa şi îşi schimba culoarea. Negru şi auriu, şi alb, şi portocaliu, şi movul cel mai închis, regal.

Dar nu era lumina zilei, ci fluturi-monarh, de mărimea unei vrăbii, dar atât de gingaşi şi de efemeri, că lumina dimineţii trecea şi prin ei, nu doar pe lângă ei.

— SLAVĂ ŢIE, EMPIS! a strigat Claudia, ridicând mâinile spre potopul de viaţă de deasupra noastră.

Noianul acela de fluturi a acoperit conturul oraşului, a acoperit chipurile pe care crezusem eu că le-am văzut.

— SLAVĂ CASEI GALLIEN ŞI FIE SĂ DOMNEASCĂ DIN NOU ŞI PE VECIE!

Deşi răcnea acum din răsputeri, abia dacă am auzit-o. Eram fascinat. În viaţa mea nu mai văzusem ceva atât de frumos şi de fantastic şi de straniu. Fluturii zburau pe deasupra noastră, întunecând cerul şi îndreptându-se spre locuri numai de ei ştiute. Iar atunci când am simţit adierea stârnită de aripile lor, am acceptat în cele din urmă – complet şi fără rezerve – realitatea acestei alte lumi. Realitatea tărâmului Empis. Eu eram cel care venise dintr-o lume imaginară.

Realitatea era *aceasta.*

CAPITOLUL 17

PLEC DE LA CLAUDIA. MI-O AMINTESC PE JENNY. O NOAPTE ÎN MAGAZIE. POARTA. ORAŞUL BÂNTUIT.

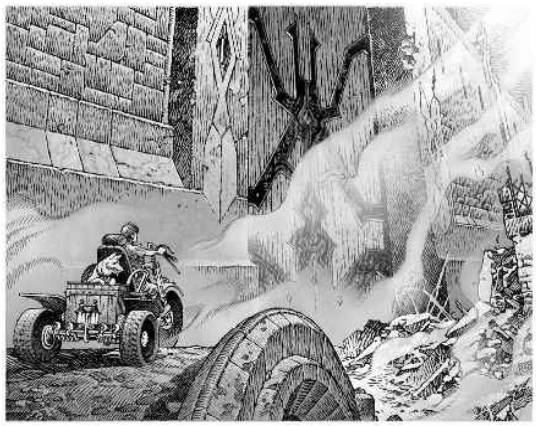

1

N-a fost nevoie să mă rog de Radar să stea cuminte în coşul căptuşit cu pătura din lânică. Deşi a avut o criză de tuse care nu mi-a plăcut deloc. Împreună cu Claudia, am aşteptat-o să se liniştească. Apoi Claudia i-a şters cu poalele scurgerile de la ochi şi botul, după care s-a uitat speriată la mine.

— NU MAI ZĂBOVI DACĂ VREI S-O SALVEZI, ŞARLI!

Am dat din cap. M-a strâns în braţe, apoi mi-a dat drumul şi m-a apucat de umeri.

— SĂ FII CU BĂGARE DE SEAMĂ! M-AR MÂHNI SĂ TE ÎNTORCI FĂRĂ EA, DAR M-AR MÂHNI ŞI MAI TARE DACĂ NU TE-AŞ MAI VEDEA PE TINE! AI LA TINE TOATE INSTRUCŢIUNILE PE CARE ŢI LE-AM DAT?

I-am arătat degetul mare ridicat în sus şi m-am bătut peste buzunarul de la spate.

— NU CARE CUMVA SĂ TRAGI CU ARMA AIA ÎN ORAŞ! NICI MĂCAR ÎN APROPIERE DE EL!

Am dat din cap şi mi-am lipit un deget de buze: *Sssst!*

Mi-a ciufulit părul şi mi-a zâmbit:

— MERGI CU BINE, TINERE PRINŢ ŞARLI!

M-am urcat pe tricicleta ei şi m-am aşezat bine în şa. Aveam bicicletă înaltă, dar acum parcă stăteam călare pe un turn. A trebuit să mă încordez şi să apăs tare pe pedale ca s-o iau din loc, dar apoi totul a fost uşor. M-am mai uitat o dată în urmă şi am făcut cu mâna. Mi-a făcut şi Claudia. Şi mi-a trimis o bezea.

M-am oprit un pic când am ajuns la tramcarul abandonat. Îi căzuse o roată şi acum stătea într-o rână. Se vedeau urme vechi de gheare pe latura din lemn şi o pată mare de sânge uscat. *Lupanii,* mi-am zis eu.

Nu m-am uitat înăuntru.

2

Drumul era perfect drept şi am mers destul de repede. Mă gândeam că o să ajung cu mult înainte de lăsarea serii la magazia despre care-mi zisese Claudia. Norii grei acoperiseră din nou cerul, iar ţinutul era pustiu şi fără umbre. Fluturii-monarh plecaseră acolo unde stăteau ei pe timpul zilei. Mă întrebam dacă o să-i mai văd când se întorc în ascunzătorile lor de lângă oraş. Dar nu prea credeam. O fi fost adevărat că lupii nu se apropiau după lăsarea nopţii de zidul oraşului, dar nu voiam să aflu asta pe pielea mea. Ori pe a lui Radar.

Nu mai era mult până la amiază când am trecut pe lângă primele case. Puţin mai încolo, unde prima stradă secundară se intersecta cu Drumul Regatului, dispărea pământul tasat de pe jos şi lăsa loc unui caldarâm din bucăţi de piatră. Normal că aş fi preferat pământul bătătorit, pentru că era mai neted. Acum trebuia să ocolesc o grămadă de gropi. N-aveam nicio problemă să-mi ţin echilibrul pe tricicleta asta înaltă când mergeam pe un drum drept. Numai că-mi era al naibii de greu să merg din dreapta-n stânga. La câteva cotituri, chiar am simţit

cum o roată rămâne în aer. Am reuşit să mă stabilizez ridicându-mă cu fundul de pe şa şi înclinându-mă într-o parte, la fel cum făceam cu bicicleta când luam viraje. Însă eram aproape convins că, indiferent cât m-aş fi înclinat eu, până şi o curbă nu prea periculoasă m-ar fi dat cu cracii în sus. Eu aş fi suportat căzătura. Nu eram sigur că şi Radar.

Casele erau goale. Geamurile lor se zgâiau la noi. Ciorile – nu chiar uriaşe, dar destul de mari – umblau ţanţoşe ciugulind seminţele plantelor din grădinile în paragină. Mai erau acolo flori, numai că mi se păreau prea decolorate şi cumva nelalocul lor. Pe zidurile căsuţelor cocârjate se căţăra iedera cu degete lacome. Am trecut pe lângă o clădire care era mult prea strâmbă şi din tencuiala căreia nu mai rămăseseră decât nişte vagi urme. Uşile batante mai atârnau în câte o balama şi, din cauza lor, intrarea semăna cu o gură de mort. De pragul de deasupra, era agăţat un desen cu o halbă, dar atât de decolorat era desenul ăla, că berea din halbă avea culoare de pipi. Deci aici fusese o cârciumă, am presupus eu. Deasupra firmei cu halbă scria cu litere maro pe vremuri, dar cam bej acum: ATENŢIE! Alături era ceva ce probabil că fusese o prăvălie. Erau multe cioburi în faţa ei. Am avut grijă şi am ocolit cioburile alea, nu care cumva să-mi sparg cauciucurile.

Un pic mai departe – acum aveam clădiri şi pe dreapta, şi pe stânga, aproape vârâte una în alta, dar cu ganguri întunecate între ele – am simţit o duhoare atât de puternică de canal, că mi-a venit să vomit şi mi-am ţinut respiraţia. Nici lui Radar nu i-a plăcut – a scheunat speriată şi s-a foit un pic, zguduind tricicleta. Tocmai îmi ziceam că ar fi bine să ne oprim şi să mâncăm ceva, dar mirosul ăla urât m-a făcut să mă răzgândesc. Şi nu era miros de carne putrezită, ci de ceva care se descompusese complet şi poate greu de imaginat.

Nişte buruieni care put al dracului de tare, mi-am spus eu şi vorbele astea mi-au adus aminte de

Jenny Schuster. De cum am stat cu ea la umbra unui copac şi cum ne sprijineam amândoi de trunchiul lui, şi cum ea purta o vestă veche şi zdrenţuită – semnul ei distinctiv – şi avea o carte broşată pe genunchi. Cartea se chema *Opere alese – H.P. Lovecraft*[85]. Şi ea îmi citea o poezie care se chema „Ciupercile din Yuggoth". Ţineam minte şi cum începea: *Locul era întunecat, prăfuit şi pe jumătate pierdut/ În învălmăşeala de străduţe vechi de lângă chei.* Şi atunci mi-a fost clar de ce eram atât de speriat. Mai aveam destui kilometri până la Lilimar – pe care băiatul refugiat îl numise „oraşul bântuit" –, însă chiar şi aici, ce vedeam în jur mi se părea ilogic şi nu cred că aş fi înţeles asta dacă nu mi-ar fi citit Jenny din Lovecraft pe vremea când amândoi eram în clasa a VI-a, prea tineri şi prea receptivi la asemenea orori.

Jenny şi cu mine am devenit „amici de lectură" pe perioada ultimului an de beţie a tatei şi în primul an după ce s-a lăsat. Era fată şi eram prieteni, dar nu-mi era *prietenă* cu sensul de „iubită".

— În ruptul capului nu pricep de ce pierzi vremea cu ea, mi-a spus odată Bertie.

Cred că era gelos, dar mai cred şi că era sincer nedumerit.

— Adică ce faceţi împreună? Vă pipăiţi? Vă pupaţi cu limba? Chestii de genul ăsta?

Nu făceam aşa ceva şi i-am spus. I-am spus că Jenny nu mă interesa în felul acela. Bertie a rânjit cu superioritate şi m-a întrebat:

— Da' ce alt fel mai e?

I-aş fi putut explica, dar asta l-ar fi uluit şi mai tare.

Era foarte adevărat că Jenny nu avea „forme numai bune de pipăit", cum ar fi zis Păsăroiul şi aşa cum încep să aibă cele mai multe fete pe la unsprezece-doisprezece ani. Nu. Jenny era scândură şi în faţă, şi în spate. Şi avea obrajii supţi, părul de culoarea oribilă a şobolanului brun şi în permanenţă încurcat, plus că mergea de parcă ar fi fost pe

catalige. Normal că toate celelalte fete făceau mişto de ea. Normal că nu avea să ajungă niciodată majoretă sau regina balului, sau vedetă principală în piesa şcolii; iar dacă-şi dorea lucrurile astea – sau măcar simpatia fetelor care ţineau pasul cu moda şi începuseră să-şi fardeze ochii – nu a arătat-o niciodată. Nu cred că simţea câtuşi de puţin nevoia de a se integra în colectiv. Nu se îmbrăca în stilul gotic, care făcea furori atunci – purta celebra vestă ponosită şi îşi aducea sendvişurile într-o cutie cu mutra lui Han Solo –, dar avea mentalitate gotică. Diviniza o trupă punk care se chema The Dead Kennedys, ţinea minte replici întregi şi lungi din *Taxi Driver*[86] şi era îndrăgostită de povestirile şi poeziile lui H.P. Lovecraft.

M-am împrietenit cu ea şi cu HPL pe la sfârşitul perioadei mele întunecate, când încă făceam tâmpenii împreună cu Bertie Bird. Eram în clasa a VI-a şi, într-o zi, la ora de engleză, am început să discutăm despre operele lui R.L. Stine[87]. Citisem una dintre cărţile lui – se chema *Poţi să ţii un secret?*[88] – şi mi s-a părut o cretinătate incredibilă. Am spus care-i părerea mea şi apoi am zis că mi-ar plăcea să citesc ceva care să fie chiar de groază, nu o imitaţie ieftină.

După oră, Jenny s-a ţinut după mine.

— Auzi, Reade? Ţi-e frică de cuvintele complicate?

I-am zis că nu. I-am zis că, dacă nu pricepeam vreun cuvânt, atunci îl căutam pe internet. Răspunsul meu i-a plăcut.

— Atunci, citeşte asta.

Şi mi-a dat o carte broşată şi deteriorată, lipită cu scotch.

— Să-mi zici dacă te sperie. Că eu am făcut pe mine de frică atunci când am citit-o.

Cartea cu pricina era *Chemarea lui Cthulhu*, iar povestirile din ea m-au speriat într-un mare fel, mai ales aia care se numea „Şobolanii din pereţi”. Şi da, erau o groază de cuvinte complicate pe care a

trebuit să le caut în dicţionar – de exemplu *tenebros* şi *fetid* (acesta din urmă descriind perfect mirosul din jurul cârciumii de aici). Ne-a legat pasiunea pentru literatura horror, poate din cauză că eram doar elevi de-a VI-a, dispuşi – şi dornici – să ne aventurăm prin hăţişurile prozei greoaie a lui Lovecraft. Mai bine de un an, până când părinţii lui Jenny au divorţat şi ea s-a mutat în Des Moines cu mama ei, ne-am citit unul altuia poeziile şi povestirile lui cu glas tare. Ba am şi văzut două filme făcute după scrierile lui, dar au fost nasoale. Niciunul dintre regizorii ăia nu fusese în stare să priceapă cât de *uriaşă* era imaginaţia tipului. Şi cât de al naibii de *tenebroasă.*

În timp ce pedalam către oraşul fortificat Lilimar, mi-am dat seama că această zonă exterioară şi mută semăna prea mult cu basmele întunecate ale lui HPL despre ţinuturile Arkham şi Dunwich. Dacă mă gândeam la ele şi la alte poveşti despre ororile din celelalte lumi (am trecut apoi la Clark Ashton Smith[89], Henry Kuttner şi August Derleth[90]), eram în stare să înţeleg ce era atât de înspăimântător şi de deprimant la străzile şi casele astea goale. Erau *supranaturale* – ca să folosesc unul dintre cuvintele preferate ale lui Lovecraft.

Am traversat un pod de piatră peste un canal secat. Şobolani imenşi se târau peste şi prin gunoaie atât de vechi, încât n-aveai cum să-ţi dai seama ce fuseseră înainte să ajungă aşa. Pereţii din piatră ai canalului erau înclinaţi şi mânjiţi cu rahaţi maro foarte închis – pe care precis că Lovecraft i-ar fi numit *excremente.* Iar putoarea aia care se ridica din mâlul uscat şi negru? Ar fi zis că este *mefitică*[91].

Pur şi simplu mi-am amintit cuvintele astea simandicoase. Locul acesta *mi le-a adus aminte.*

De cealaltă parte a canalului, casele erau şi mai înghesuite, iar printre ele nu mai existau nici alei şi nici ganguri, ci doar nişte crăpături prin care un om ar fi trebuit să se strecoare în lateral ca să treacă… şi cine ştie ce pândea acolo, aşteptându-l pe

inconştientul ăla? Clădirile mari mărgineau strada şi păreau să se aplece spre noi şi din cer nu mai rămăsese decât o dungă albă în zigzag. Simţeam că sunt observat nu doar *din* spatele acelor ferestre întunecate şi fără geamuri, ci că *ele însele* se uită la mine, ceea ce era încă şi mai sinistru. Ceva cumplit se petrecuse aici. Eram convins de asta. Ceva abominabil şi, da, *supranatural.* Apăsarea cenuşiului era puternică aici, în aceste suburbii, chiar dacă originea lui poate că se afla mai departe, în oraş.

Pe lângă faptul că mă simţeam privit, mai aveam şi senzaţia terifiantă că eram urmărit. De multe ori am întors brusc capul, încercând să surprind pe cineva sau ceva, încercând să-l surprind pe *necuratu', în urmă cu un pas sau doi,* cum zice Coleridge. N-am văzut decât ciori şi câte un şobolan, care probabil se întorcea la culcuşul lui din întunericul canalului pardosit cu mâl.

Şi Radar simţea la fel ca mine. A mârâit de câteva ori şi, odată, când m-am întors să mă uit în spate, am văzut că se ridicase în coşul din nuiele, stătea cu labele din faţă proptite pe marginea lui şi se uita în urma noastră.

Nimic, mi-am spus eu. *Sunt pustii şi străzile astea înguste, şi casele astea dărăpănate. Ne-a luat cu tremurici şi pe mine, şi pe Radar. Atâta tot.* Am ajuns la alt pod de peste alt canal secat şi, pe unul dintre pilonii lui am văzut ceva ce mi-a mai dat curaj – iniţialele, destul de clare sub crusta de muşchi verde-gălbui. Din cauza aglomeraţiei de clădiri mari, nu mai văzusem oraşul de una sau două ore. Însă de pe podul acesta, neted şi cenuşiu, şi înalt de cel puţin doisprezece metri, îl vedeam foarte bine. Acum erau vizibile şi zidul, şi poarta, pentru că majoritatea caselor care mai erau până acolo fuseseră complet dărâmate, ca în urma unui bombardament. Sau a vreunui cataclism. Câteva hornuri carbonizate se mai ridicau spre cerul întunecat, aidoma unor degete dojenitoare, iar câteva clădiri fuseseră cruţate. Una semăna cu o

biserică. Alta era o construcţie lungă, cu pereţi din lemn şi acoperiş din tablă. În faţa ei era o căruţă roşie şi fără roţi, năpădită de buruieni îngălbenite.

Auzisem cele două bătăi de clopot care vesteau amiaza (*ora de haleală pentru Hana,* mi-am zis atunci) în urmă cu vreo două ore, ceea ce însemna că mersesem mai repede decât se aşteptase Claudia. Mai era destul timp până să se însereze, dar în niciun caz nu aveam intenţia să mă apropii astăzi de poartă. Trebuia să mă odihnesc şi să-mi pun gândurile în ordine… dacă puteam.

— Mi se pare că am ajuns, am anunţat-o eu pe Radar. Nu-i tocmai Holiday Inn, dar trebuie să ne mulţumim cu ce avem.

Am pedalat pe lângă căruţa părăsită şi m-am apropiat de magazie. Avea o uşă mare, basculantă, pe vremuri roşie, dar acum de un rozaliu bolnăvicios, iar lângă ea era o uşă mai mică, de înălţimea unui om. Pe vopseaua acestei uşi erau scrijelite iniţialele **A.B.** Normal că m-am simţit mai bine când am dat cu ochii de ele, la fel cum mă simţisem la vederea celor de pe pilonul podului. Însă mai era ceva acolo care m-a făcut să mă simt şi mai bine: se risipise sentimentul acela de urgie implacabilă care mă copleşise. Poate pentru că nu mai erau case în jur şi nu mă mai simţeam înghesuit, şi puteam să respir şi vedeam din nou cerul. Dar nu cred că doar despre asta era vorba. Se risipise şi sentimentul acela de *blestem străvechi,* cum poate l-ar fi numit Lovecraft. Mai târziu, dar nu cu mult după cele trei bătăi de clopot, am aflat şi de ce.

3

Uşa înaltă cât un om era înţepenită şi m-am împins zdravăn cu umărul în ea. S-a deschis atât de brusc, că aproape m-am rostogolit înăuntru. Radar a lătrat din coş. Magazia era întunecoasă şi mirosea a mucegai, dar nu era un miros nici *mefitic* şi nici *fetid.* În bezna de acolo am reuşit totuşi să desluşesc

alte două tramcare, vopsite în roşu şi albastru. Cu siguranţă că stăteau aici de ani buni, dar, pentru că nu căzuseră pradă intemperiilor, vopseaua de pe ele nu se decolorase deloc şi păreau aproape fericite. Le ieşeau nişte piese de contact prin acoperişuri, de unde am înţeles eu că au funcţionat odinioară cu curent electric. Dacă nu mă înşelam înseamnă că le dispăruseră de multă vreme cablurile. Nu văzusem niciunul pe drumul până aici. Pe latura unuia scria cu litere demodate **FALEZA.** Pe celălalt, **LILIMAR.** Am mai văzut şi grămezi de roţi din fier, cu spiţe groase din lemn. Şi am mai văzut şi lăzi cu scule ruginite. De asemenea, şi o masă lângă peretele din faţă, pe care erau înşirate mai multe felinare lunguieţe.

Radar a lătrat din nou. M-am întors şi am dat-o jos din coş. S-a clătinat puţin, după care a şchiopătat până la uşă. A adulmecat în jur, dar a intrat fără să ezite. Reacţia ei mi s-a părut un semn bun.

Am încercat să deschid uşa cea mare, uşa basculantă, aceea pe unde precis ieşeau tramcarele, dar n-a vrut să se clintească nici măcar un milimetru. Am lăsat deschisă uşa cea mică, pentru că voiam să am lumină, şi am verificat felinarele. Ei, iată că urma să fie o noapte întunecată pentru Prinţul Şarli şi pentru credincioasa lui prietenă, Radar, deoarece nu mai aveau pic de ulei în rezervoare. Iar tricicleta Claudiei urma să doarmă afară, pentru că nu încăpea pe uşa cea mică.

Spiţele din lemn erau uscate şi casante. Ştiam că le-aş putea rupe ca să fac focul, plus că aveam la mine bricheta cu care obişnuia tata să-şi aprindă pipa. Numai că nici prin gând nu-mi trecea să fac un foc de tabără înăuntru. Îmi şi imaginam cum săreau scânteile pe tramcarele vechi şi le aprindeau şi noi nu mai aveam unde să ne refugiem, decât poate în clădirea aceea care semăna cu o biserică. Şi care părea foarte şubredă.

Am scos două cutii cu sardele şi câteva bucăţele din carnea pe care mi-o dăduse Dora. Am mâncat şi am băut o Cola. Radar a refuzat carnea, a încercat o

sardea, dar a scuipat-o în praful de pe podeaua din lemn. Înainte îi plăcuseră foarte mult fursecurile cu melasă ale Dorei, aşa că i-am oferit unul. L-a mirosit, după care a întors capul. Nici de recompensele ei n-a vrut să se atingă.

Am mângâiat-o pe fălcuţe.

— Ce mă fac eu cu tine, măi, fato?

Trebuie să te repar, mi-am răspuns în gând. *Dacă pot.*

Am vrut să mă duc la uşă, ca să mă mai uit o dată la zidul din jurul oraşului, dar mi-a venit o idee. Am scotocit prin rucsac şi am găsit ultimele fursecuri cu nuci pecan într-o punguţă de sub inutilul meu iPhone. I-am oferit unul lui Radar. L-a mirosit neîncrezătoare, l-a luat în dinţi şi l-a mâncat. Plus alte trei.

Oricum, mai bine decât nimic.

4

Priveam prin uşa deschisă lumina de afară şi am ieşit din când în când să mă uit mai bine în jur. Nicio mişcare. Până şi ciorile şi şobolanii evitau partea aceasta a oraşului, dar bine măcar că nu mai aveam senzaţia aia de blestem străvechi. Am încercat să mă joc cu Radar şi i-am aruncat maimuţica piuitoare. A prins-o o dată, a piuit-o de câteva ori, însă nu mi-a adus-o ca să i-o arunc din nou. S-a culcat cu jucăria între labe, şi-a pus botul pe ea şi a adormit. Linimentul Claudiei o ajutase, dar efectul trecuse şi nu aveam cum să-i mai dau ultimele trei pastile rămase din cele de la doamna care lucra la cabinetul veterinar. M-am gândit că îşi folosise toate rezervele de energie la coborârea scării în spirală şi când a alergat la Dora. Dacă nu o duceam cât mai curând la cadranul solar, nu aveam s-o mai găsesc dormind, ci moartă.

Dacă mi-ar fi mers telefonul, aş fi jucat nişte jocuri ca să-mi treacă vremea mai repede, dar iPhone-ul meu era acum doar o bucată de sticlă neagră. Am încercat să-l repornesc, însă nu mi-a

apărut absolut nimic pe ecran. În lumea din care veneam eu nu exista magie şi, prin urmare, n-am avut ce să aduc cu mine în lumea asta. Am pus telefonul la loc în rucsac şi am stat cu ochii zgâiţi la lumina lăptoasă a cerului acoperit. Treptat a început să scadă. Am auzit cele trei bătăi de clopot şi m-am gândit să închid uşa, însă nu voiam să rămân pe întuneric, că bricheta tatei era unica mea sursă de lumină şi nu voiam s-o folosesc decât dacă nu mai aveam încotro. Am stat cu ochii la biserica (dacă asta era) de vizavi şi mi-am propus să închid uşa doar atunci când n-o s-o mai văd deloc. Pentru că lipsa păsărilor şi a şobolanilor nu însemna neapărat şi lipsa lupilor sau a altor prădătoare. Claudia mă sfătuise să mă zăvorăsc pe dinăuntru şi exact asta intenţionam să fac.

Când din biserică nu mai rămăsese decât o umbră vagă în lumea aceea din ce în ce mai întunecată, m-am ridicat să închid uşa. Radar şi-a înălţat capul, şi-a ciulit urechile şi a făcut un *ham* înfundat. Mi-am zis că face aşa pentru că mă sculasem eu, dar mă înşelam. Am auzit şi eu după câteva secunde: un fâlfâit slab, ca acela pe care-l face hârtia agăţată de un ventilator. Şi se apropia repede şi era din ce în ce mai puternic până când a început să semene cu rafalele de vânt. Ştiam ce era şi am rămas în pragul uşii, cu o mână pe tricicletă. Radar a venit lângă mine. Ne-am uitat amândoi la cer.

Fluturii se întorceau din direcţia pe care eu o consideram, total neîntemeiat, a fi sudul – direcţia din care veniserăm noi. Şi întunecau cerul mohorât cu nori de aripi sub norii adevăraţi. S-au aşezat pe clădirea în formă de biserică de peste drum, pe câteva hornuri rămase în picioare, pe mormanele de moloz şi pe acoperişul magaziei unde ne adăposteam eu şi cu Radar. Zgomotul făcut când şi-au încetat zborul şi s-au aşezat – cred că erau mii de fluturi – a semănat mai puţin cu un fâlfâit şi mai mult cu un oftat prelung.

Acum înţelegeam de ce mie mi se părea sigură şi nu sinistră zona aceasta pustiită. Pentru că exact aşa

era. *Sigură.* Monarhii reuşiseră să păstreze acest ultim bastion într-o lume care pe vremuri fusese mai bună, o lume care existase înainte ca membrii familiei regale să fie asasinaţi sau alungaţi.

Credeam – şi nu eram singurul – că această chestie cu regalitatea era o aiureală totală în lumea mea, doar apă la moară pentru tabloidele din supermarketuri, de genul *National Enquirer* şi *Inside View*[92]. Regii şi reginele, prinţii şi prinţesele nu erau decât o familie ca oricare alta, cu singura deosebire că ei ghiciseră toate numerele norocoase la varianta genetică a Loteriei Megamilioanelor. Dar şi ei îşi dădeau jos nădragii când făceau caca, la fel ca ultimul slujitor.

Însă asta de aici nu era lumea mea. Aici era Empis, unde regulile erau cu totul altele.

Cealaltă realitate.

Fluturii-monarh ajunseseră cu toţii acasă, iar acum doar întunericul cerului se vedea. S-a stins şi oftatul de aripi. Ar fi trebuit să zăvorăsc uşa pentru că aşa mă sfătuise Claudia. Numai că mă simţeam în siguranţă. Mă simţeam protejat.

— Slavă ţie, Empis! am şoptit eu. Slavă Casei Gallien şi fie să domnească din nou şi pe vecie!

De ce nu? Chiar, de ce nu, în pana mea? Orice ar fi mai bine decât pustietatea asta lugubră.

Am închis uşa şi am pus zăvorul.

5

N-aveam ce face în bezna aia decât să mă culc. Mi-am pus rucsacul între cele două tramcare, lângă locul unde se încovrigase Radar, mi-am aşezat capul pe el şi am adormit aproape instantaneu. Ultimul lucru la care m-am gândit a fost că nu o să mă trezească alarma de la telefon. De unde să mă trezească, dacă nu mergea? Şi atunci era foarte posibil să dorm prea mult şi să plec de acolo prea târziu – ceea ce mi-ar fi fost fatal. Dar nu ar fi trebuit să-mi fac griji, pentru că m-a trezit tusea lui

Radar. Sărăcuţa de ea tuşea şi nu se mai oprea. I-am dat nişte apă şi parcă s-a mai liniştit.

Vezica îmi ţinea loc de ceas, iar vezica mi-era destul de plină, dar nu într-atât încât să explodeze. M-am gândit să-mi fac treaba într-un colţ, dar mi-am zis că nu se cade să te porţi aşa cu locul unde ţi-ai găsit refugiu. Am tras zăvorul de la uşă, am întredeschis-o şi m-am uitat afară. Nici vorbă de stele sau de luni printre norii apăsători. Tot nu vedeam bine conturul bisericii de vizavi. M-am frecat la ochi, dorind să mi-i curăţ, dar umbra aia tot n-a devenit mai clară. Nu ochii mei erau de vină, ci fluturii care încă dormeau. Nu credeam că trăiau prea mult în lumea noastră – doar câteva săptămâni, poate o lună sau două. Dar aici? Cine să ştie?

Cu coada ochiului am surprins o mişcare. M-am uitat repede, dar fie fusese doar imaginaţia mea, fie plecase de acolo creatura care se mişcase. Am făcut pipi (uitându-mă tot timpul peste umăr), după care m-am întors în magazie. Am zăvorât uşa şi m-am dus la Radar. N-a fost nevoie să aprind bricheta tatei ca să-mi dau seama unde este, pentru că îi auzeam respiraţia hârâită şi sonoră. Am aţipit iarăşi, poate o oră, poate două. Am visat că mă aflu în patul meu, din casa de pe Sycamore Street. M-am ridicat în capul oaselor, am încercat să casc şi nu am putut. Nu mai aveam gură.

Şi m-am trezit brusc. Radar tuşea din nou. Avea un ochi deschis, însă celălalt era acoperit cu mizerie vâscoasă şi o făcea să semene cumva cu un pirat nefericit. I-am şters-o şi m-am dus la uşă. Fluturii-monarh încă dormeau, dar cerul posomorât se luminase un pic. Era vremea să mâncăm ceva, apoi s-o luăm din loc.

Am deschis o cutie cu sardele şi am ţinut-o sub nasul lui Radar, însă ea şi-a întors imediat capul, de parcă mirosul ăla îi făcea greaţă. Mai aveam două fursecuri cu nuci pecan. A mâncat unul, a încercat să-l mănânce şi pe celălalt, dar a apucat-o tusea şi l-a dat afară. Mi-a cerut iertare din priviri.

I-am luat capul în mâini şi i l-am legănat uşor dintr-o parte în alta, aşa cum ştiam că-i place. Îmi venea să plâng.

— Mai rezistă puţin, fata mea. Bine? Te rog!

Am luat-o în braţe şi am dus-o la uşă. Acolo a vrut să se dea jos şi să-şi facă nevoile. Am aşezat-o pe picioare cu foarte multă grijă. S-a dus spre stânga, cu mişcări ţepene, de om bătrân căruia îi este teamă să nu se spargă. A descoperit locul unde făcusem eu pipi mai devreme şi a făcut şi ea tot acolo. M-am aplecat s-o iau din nou în braţe, dar m-a ocolit şi s-a dus la roata din spate a tricicletei de la Claudia – roata din dreapta, de lângă drum. A mirosit-o, s-a ghemuit şi a mai făcut încă o dată pipi, mârâind înăbuşit în tot acest timp. Abia după aceea m-a lăsat s-o ridic şi s-o pun în coş.

M-am dus la roata aia şi m-am aplecat să mă uit. Nu era nimic de văzut, dar eram convins că acea umbră pe care mi se păruse că o zărisem mai devreme se apropiase de tricicletă după ce am intrat eu înapoi în magazie. Şi nu doar că se apropiase, dar şi urinase pe ea, de parcă ar fi vrut să-mi transmită *ăsta-i teritoriul meu.* Aveam rucsacul la mine, dar mi-am dat seama că îmi mai trebuia ceva. M-am întors înăuntru. Rades mă urmărea din coşul ei. Am tot căutat pe acolo, până am descoperit într-un colţ un teanc de pături mucegăite, cu care probabil că pasagerii de odinioară ai tramcarelor se înfăşurau atunci când era frig. Dacă nu aş fi făcut pipi afară, poate nu le-aş fi văzut şi aş fi făcut pe ele. Am luat una şi am scuturat-o. Pe podea a început să ningă cu molii moarte. Am împăturit-o bine şi m-am dus cu ea la tricicletă.

— Hai s-o rezolvăm şi pe-asta, Rad. Ce zici?

Am ridicat-o şi am îndesat pătura îndoită lângă ea. Claudia îmi spusese să aştept să bată clopotul şi abia apoi să plec. Dar mă simţeam în siguranţă cu monarhii în jur. M-am urcat pe tricicletă şi am început să pedalez încet către poarta din zidul oraşului. Cam după o jumătate de oră a bătut şi clopotul de dimineaţă. Se auzea foarte tare aici, atât

de aproape de oraş. Fluturii-monarh s-au înălţat într-un val uriaş de auriu şi negru şi au pornit către sud. M-am uitat după ei, dorindu-mi să-i pot urma – către casa Dorei, apoi către intrarea în coridorul subteran, apoi către propria mea lume cu computere şi păsări magice din oţel. Dar, aşa cum zice poetul, am promisiuni de împlinit acum, până la somn mai e atâta drum[93].

Bine măcar că au dispărut soldaţii nopţii, mi-am spus eu. *S-au întors în criptele şi mausoleele lor, pentru că acolo dorm creaturile ca ei.* Normal că n-aveam de unde să fiu sigur de asta. Dar eram.

Eram.

6

Am ajuns la poartă în mai puţin de o oră. Norii erau şi mai joşi şi mai întunecaţi decât în celelalte zile şi nu credeam că ploaia o să întârzie prea mult. Estimarea mea că zidul cenuşiu ar fi avut vreo doisprezece metri s-a dovedit a fi inexactă într-un mare fel. Avea cel puţin douăzeci şi doi, iar poarta era enormă. Placată cu aur – precis aur adevărat, fără strop de vopsea – şi aproape la fel de lungă cât un teren de fotbal. Zăbrelele ei erau înclinate încoace şi încolo, dar nu din cauza vechimii sau a coclelii; eram sigur că aşa fuseseră puse de la bun început, în unghiuri ciudate. Şi mi-am adus din nou aminte de Lovecraft şi de universul absurd, neeuclidian, populat de monştri, care încercau în permanenţă să ne distrugă lumea.

Şi nu doar unghiurile acelea mă îngrijorau. Barele erau făcute dintr-o materie verde-cenuşie care semăna cu un fel de sticlă metalică. Şi în ele ceva parcă se mişca, un fel de abur negru. Mi s-a urcat stomacul în gât. M-am uitat în altă parte şi, când am revenit cu privirea, nu am mai văzut chestia aia neagră. Am întors capul şi m-am uitat la bare cu coada ochiului şi iar a apărut chestia neagră. Acum m-a luat cu ameţeală.

Nu voiam să dau afară ce mâncasem de dimineaţă, aşa că m-am uitat în jos. Iar acolo, pe una dintre pietrele din caldarâm, erau iniţialele **AB,** scrise cu vopsea probabil albastră la vremea ei, dar acum decolorată până la un cenuşiu spălăcit. Mi s-au limpezit minţile şi, când am ridicat privirea, n-am mai văzut decât poarta şi barele alea verzi şi încrucişate. Dar ce poartă era! Parcă ar fi fost făcută pe calculator, ca efectele speciale din filme. Numai că ăsta nu era niciun fel de efect special. Ca să mă conving, am bătut cu pumnul într-una dintre bare.

M-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă aş rosti numele Claudiei, sau al lui Stephen Woodleigh. În fond, amândoi făceau parte din familia regală, nu?

Răspunsul era da, însă, dacă înţelesesem eu bine (şi nu eram prea sigur de asta, pentru că nu m-am priceput niciodată să descâlcesc relaţiile dintr-o asemenea familie şi locul cuvenit fiecărui membru), doar prinţesa Leah era succesoarea directă la tronul Empisului. Sau poate era tronul Gallienilor. Nu mă interesa al cui era, atâta timp cât reuşeam să intru. Dacă nu funcţiona treaba cu numele înseamnă că aici se va opri drumul meu şi Radar va muri.

Din prostie, chiar m-am uitat mai atent să văd dacă nu era pe acolo vreun interfon, ca alea de la intrările blocurilor de locuinţe. Normal că nu era, ci doar barele alea ciudate cu o beznă impenetrabilă între ele.

Am murmurat:

— Leah de Gallien.

Nimic.

Poate n-am vorbit destul de tare, mi-am zis eu; dar parcă nu-mi venea să răcnesc în tăcerea deplină din jur, mi se părea un gest la fel de necuviincios ca scuipatul în biserică. *Fă-o, totuşi! Poate nu-i aşa de rău cum ţi se pare, pentru că eşti afară din oraş. Fă-o pentru binele lui Radar!*

Ei, tot n-am putut să ţip, dar mi-am dres vocea şi am spus tare şi apăsat:

— În numele lui Leah de Gallien, deschide-te!

Mi-a răspuns un zbieret inuman, care m-a făcut să mă dau repede înapoi şi a fost cât pe ce să mă împiedic de tricicletă. Ştiţi vorba aia cu îţi sare inima din loc? Ei bine, a mea nu doar că sărise din locul ei, dar îmi ajunsese în gură şi mai avea puţin până să-mi iasă printre buze şi să mă lase mort. Zbieretul ăla nu se mai termina şi atunci mi-am dat seama că era zgomotul făcut de o maşinărie colosală care se pornea acum pentru prima oară după mulţi ani sau decenii. Poate de când domnul Bowditch folosise pentru ultima oară versiunea aceasta a formulei magice *Sesam, deschide-te*[94].

Poarta a început să trepideze. Am văzut cum filamentele negre se contorsionează şi se ridică în interiorul barelor verzi şi anormale. Acum nu mai aveam cum să mă îndoiesc de existenţa lor; parcă mă uitam la nişte sedimente dintr-o sticlă pe care mă apucasem s-o agit. Scrâşnetele stridente ale porţii s-au transformat într-un huruit asurzitor, iar poarta a început să se deplaseze spre stânga, probabil alunecând pe o culisă veche, dar pe care nu o vedeam. În timp ce mă uitam la ea cum se mişcă, mi-a revenit senzaţia de vertij, dar mult mai intensă decât înainte. M-am întors, m-am împleticit patru paşi până la tricicleta Claudiei, am bâjbâit după şa şi mi-am culcat capul pe ea. Îmi bubuia inima şi în piept, şi în gât, chiar şi în obraji. Nu puteam să mă uit la unghiurile alea care se tot modificau pe măsură ce se deschidea poarta. Credeam că o să leşin dacă mă uit. Sau că o să văd ceva atât de îngrozitor, atât de abominabil, încât o s-o iau la fugă înapoi, abandonându-mi acolo căţeluşa muribundă. Am strâns din ochi, am întins mâna şi mi-am încleştat degetele în blana ei.

Trebuie să rezişti, mi-am spus eu. *Trebuie să rezişti, trebuie să rezişti, trebuie să rezişti!*

7

În cele din urmă, huruitul ăla asurzitor a încetat. Am mai auzit un zbieret de protest şi apoi a revenit

liniştea de dinainte. De dinainte? Nu, acum era liniştea aceea apăsătoare de dinaintea unei furtuni teribile. Am deschis ochii şi am văzut-o pe Radar că se uită la mine. Mi-am desfăcut pumnul şi am văzut că îi smulsesem un smoc mare de blană. Însă draga mea nu se văitase. Poate pentru că o încercau dureri şi mai mari, dar nu cred că despre asta era vorba. Cred că şi-a dat seama că aveam nevoie de ea.

— Bine, fata mea, am spus eu. Hai să vedem ce-am făcut!

În faţa mea, dincolo de poartă, era o curte mare şi pardosită cu dale de gresie. Era mărginită pe ambele părţi cu ce mai rămăsese din nişte fluturi uriaşi din piatră, fiecare pe câte un piedestal şi având cam câte şase metri fiecare. Aripile le fuseseră sfărâmate şi acum zăceau în mormane pe jos. Formau un fel de pasaj. M-am întrebat dacă nu cumva, în vremuri mai bune, fiecare dintre aceşti fluturi-monarh (pentru că evident asta erau) simbolizase un rege sau o regină din neamul Gallien.

A reînceput scrâşnetul şi mi-am dat seama că poarta se pregătea să se închidă. Poate că numele lui Leah avea s-o redeschidă. Sau poate că nu. Oricum, n-aveam de gând să stau ca să aflu răspunsul. M-au urcat pe tricicletă şi am intrat pe poarta care trepida revenind la locul ei.

Cauciucul roţilor şoptea blând pe plăcile de gresie, viu colorate pe vremuri, dar acum spălăcite şi triste. *Totul se face cenuşiu,* mi-am zis. *Cenuşiu sau verde din ăla scârbos.* Fluturii – probabil şi ei foarte coloraţi odinioară, dar acum la fel de cenuşii cum era totul în jur – se profilau de-o parte şi de alta, pe când noi treceam pe sub şi printre ei. Trupurile le rămăseseră intacte, dar chipurile (ca şi aripile) le fuseseră zdrobite. Mi-au adus aminte de filmuleţele în care adepţii ISIS distrugeau statuile vechi, vestigiile culturale şi templele pe care le considerau blasfematoare.

Am ajuns la o arcadă dublă, în forma aripilor de fluture. Deasupra ei fusese inscripţionat ceva, dar şi asta fusese distrus. Nu mai rămăseseră decât literele

L şi I. Mi-am zis că acolo scrisese LILIMAR – numele oraşului. Dar, la fel de bine, ar fi putut să fi fost GALLIEN.

Înainte să trecem pe sub arcadă, m-am uitat în spate la Radar. Nu trebuia să facem nici cel mai mic zgomot. Toţi cei pe care-i întâlnisem îmi explicaseră foarte clar treaba asta – aşa cum s-a priceput fiecare. Nu credeam că Radar îmi va face probleme, pentru că adormise din nou. Chestie bună dintr-un punct de vedere, dar extrem de alarmantă din altele.

Pe sub arcada aia era umezeală şi mirosea a putregai vechi. În cealaltă parte era un havuz rotund, placat cu piatră incrustată cu licheni. Poate că apa din el fusese azurie odinioară. Poate că, odinioară, oamenii veneau aici şi se aşezau pe marginea din piatră şi luau câte o gustare în timp ce admirau raţele sau lebedele (fireşte, în variantă Empis) alunecând graţios pe suprafaţa apei. Poate că mamele îşi lăsau copilaşii să-şi bălăcească picioarele acolo.

Acum nu mai erau nici raţe şi nici lebede, şi nici locuitori ai Empisului. Şi, dacă prin absurd ar mai fi fost câţiva, aceştia s-ar fi ferit ca de dracu' de havuzul ăsta, pentru că apa rămasă în el chiar că părea otrăvită. Ba chiar era colorată într-un verde urât şi opac, aproape solid. Iar vaporii care se ridicau din ea erau de-a dreptul *mefitici.* Exact aşa îmi imaginam eu că ar mirosi un mormânt comun, plin cu leşuri putrezite. În jurul havuzului era o alee pe care abia dacă încăpea tricicleta noastră. Pe o dală din dreapta am văzut iniţialele domnului Bowditch. Am luat-o pe acolo, după care m-am oprit brusc şi m-am uitat în spate, convins că auzisem ceva. Un târşâit de paşi sau poate nişte şoapte.

Nu lua în seamă vocile pe care s-ar putea să le auzi, mă instruise Claudia. Şi nu le-am luat, iar acum nu mai auzeam nimic şi nimic nu se mai mişca prin umbrele de sub boltă.

Am pedalat încet prin partea dreaptă a havuzului împuţit. În partea cealaltă era altă arcadă în formă

de fluture. Pe când mă apropiam de ea, am simţit pe ceafă o picătură de ploaie. Apoi încă una. Au început să puncteze havuzul cu cratere efemere. M-am uitat acolo şi parcă am văzut ceva negru. Apoi a dispărut. N-am văzut bine ce era, dar sunt aproape convins că văzusem un licăr foarte scurt al unei danturi.

Ploaia s-a înteţit. Curând avea să se transforme într-un potop. Când am ajuns la adăpost, sub cea de-a doua arcadă, m-am dat jos de pe tricicletă şi am învelit-o cu pătura pe căţeluşa mea, care dormea dusă. Ce dacă mirosea a mucegai şi o mâncaseră moliile? Mă bucuram enorm că-mi dăduse prin cap s-o iau.

8

Pentru că era devreme, mi-am zis (am sperat) că aş putea să zăbovesc puţin la adăpostul arcadei, sperând că ploaia se va mai domoli, ca să nu o ude prea tare pe Radar, chiar dacă o acoperisem cu pătura. Dar cât înseamnă puţin? Cincisprezece minute? Douăzeci? Şi cum îmi dădeam seama când treceau? Mă bazasem mereu pe telefon pentru treaba asta, iar acum îmi părea îngrozitor de rău că nu luasem ceasul domnului Bowditch. Pe când priveam la ploaia care turna peste o stradă comercială pustie, ticsită cu prăvălii cu faţade verzi, mi-am dat seama că devenisem dependent de telefon. Tata avea o vorbă despre invazia tehnologiei în vieţile noastre: „Dacă omul se obişnuieşte să meargă în cârje, n-o să mai fie niciodată în stare să mai meargă fără ele.”

Prăvăliile se aflau pe cealaltă latură a unui canal secat. Păreau a fi destinate oamenilor avuţi, un fel de variante vechi ale magazinelor de fiţe de pe Rodeo Drive, din Beverly Hills sau din Oak Street District din Chicago. De unde stăteam, am putut să citesc o firmă placată cu aur (cu siguranţă nu aur *masiv)*: PANTOFĂRIA MAIESTĂŢII SALE. Vitrinele prăvăliilor fuseseră făcute ţăndări de multă

vreme. Numeroasele ploi rostogoliseră cioburile în şanţuri. Iar în mijlocul străzii, încolăcit ca un şarpe nesfârşit, era ceva ce semăna cu un cablu de tramcar.

Am văzut o inscripţie pe caldarâmul din faţa arcadei sub care ne adăposteam noi. M-am pus în genunchi ca să mă uit mai bine. Mare parte din ea fusese distrusă, la fel ca aripile şi feţele fluturilor, dar am pipăit-o la un capăt şi la celălalt şi mi s-a părut că desluşesc un D şi un N. Habar n-aveam care erau literele dintre acestea două, dar m-am gândit ca nu cumva artera principală, care se numea Drumul Regatului în exteriorul zidului, să fi devenit înăuntru Drumul Gallienului. Indiferent cum ar fi chemat-o, strada ducea drept la clădirile înalte şi la turnurile verzi din centru. Peste toate celelalte construcţii se înălţau trei turle, cu vârfurile sticloase pierzându-se în nori. Nu aveam de unde să fiu sigur că acela era palatul regal – aşa cum nu ştiam dacă pe caldarâm scrisese pe vremuri Drumul Gallienului –, dar credeam că este foarte probabil.

Tocmai când îmi ziceam că va trebui să mergem mai departe, cu riscul de a ne uda până la piele, ploaia s-a mai potolit puţin. Am controlat-o pe Radar, ca să mă asigur că era învelită bine – de sub pătură nu-i ieşeau decât vârful botului şi labele din spate –, apoi m-am urcat pe tricicletă şi am traversat încet canalul. M-am întrebat dacă nu cumva mă aflam chiar pe Podul Rumpa, despre care îmi povestise Woody.

9

Magazinele erau simandicoase, dar mie mi se părea că nu-i chiar totul în regulă în privinţa lor. Nu pentru că ar fi fost abandonate şi nici pentru că se vedea cu ochiul liber că fuseseră prădate la un moment dat în trecutul îndepărtat – poate chiar de locuitorii din Lilimar care fugeau din oraşul cotropit de cenuşiu. Mai era ceva, ceva mai subtil… dar şi mai înspăimântător, pentru că încă se afla acolo.

Încă se întâmpla. În ciuda distrugerilor, clădirile păreau destul de trainice, dar mi se păreau cumva *strâmbe*, ca şi cum fuseseră deformate de o forţă colosală şi nu reuşiseră să-şi revină cu totul la aspectul iniţial. Când mă uitam drept la ele – la PANTOFĂRIA MAIESTĂŢII SALE, DELICII CULINARE, COMORI STRANII, CROITORII CASEI DE… (şi aici fuseseră distruse celelalte cuvinte, de parcă cine ştie ce injurie ar fi conţinut), SPIŢE ŞI ROŢI –, păreau în regulă. Destul de normale, dacă putea fi ceva considerat cât de cât normal în lumea asta supranaturală. În Cealaltă Lume. Dar, când întorceam capul şi mă uitam la strada largă pe care pedalam, observam cu coada ochiului că se întâmpla ceva acolo. Unghiurile drepte păreau să se curbeze. Vitrinele fără geamuri păreau să se mişte, de parcă erau nişte ochi uriaşi care mă priveau cu atenţie. Literele se transformau în rune. Îmi tot ziceam că nu-i nimic, că îmi joacă feste imaginaţia şi aşa destul de surescitată. Dar nu eram convins. De un singur lucru eram sigur: nu voiam să mă prindă seara aici.

La o intersecţie, un gargui imens din piatră se prăbuşise în stradă şi acum zăcea cu capul în jos şi se holba la mine. Botul fără buze îi era căscat, dezvelind doi colţi ca de reptilă şi o limbă cenuşie şi spartă. L-am ocolit cu băgare de seamă şi tare uşurat m-am simţit când am scăpat de privirea lui fixă şi glacială. Am auzit imediat un bufnet surd. M-am uitat în spate şi am văzut că garguiul se rostogolise pe o parte. Poate îl atinsesem cu una dintre roţile din spate, deranjându-i echilibrul precar pe care şi-l păstrase ani la rând. Sau poate că nu.

În orice caz, chestia era că acum se holba iarăşi la mine.

10

Mă apropiam de palat – presupunând că asta era. Clădirile de pe cele două laturi ale străzii arătau ca nişte case de oraş, elegante şi impunătoare pe

vremuri, dar dărăpănate acum. Balcoanele se prăbuşiseră. Felinarele de pe marginea aleilor pietruite ori căzuseră singure, ori le dărâmase cineva. Dintre pietrele aleilor creşteau nişte buruieni maronii, tare scârboase. Spaţiile libere dintre casele acestea fuseseră năpădite de urzici. Clar că ţi s-ar fi băşicat toată pielea de pe picioare dacă te-ai fi încumetat să treci pe acolo.

Ploaia s-a înteţit când noi am ajuns în dreptul unor case şi mai luxoase, acestea, construite din marmură şi sticlă, cu trepte largi (intacte) şi cu porticuri extravagante (majoritatea distruse). Am rugat-o pe Radar să mai reziste puţin, probabil că ne apropiam de destinaţia noastră, dar am vorbit în şoaptă. Mi se uscase gura. Sigur, ploua torenţial, dar nici prin cap nu mi-a trecut să mi-o umezesc cu stropi din apa aia. Nu ştiam ce conţine sau dacă ar putea să-mi facă rău. Era un loc înfiorător. Lovit de o molimă de vreun fel. Şi nu voiam să iau şi eu virusul care o provocase.

Totuşi, era şi ceva pozitiv în toată povestea. Claudia mă avertizase că s-ar putea să mă rătăcesc, dar deocamdată nu avusesem absolut nicio problemă din punctul ăsta de vedere. Dacă într-adevăr casa galbenă a Hanei şi cadranul solar se aflau în apropierea ansamblului de clădiri impozante, dominat de cele trei turle, atunci Drumul Gallienului avea să mă ducă drept acolo. Acum puteam chiar să văd ferestre uriaşe în faţa mea. Dar nu vitralii, ca acelea din catedrale, ci erau colorate într-un verde-închis şi cu reflexe strălucitoare, amintindu-mi de barele de pe poartă. Şi de havuzul ăla dezgustător.

Tot uitându-mă eu aşa la ele, a fost cât pe ce să nu observ iniţialele domnului Bowditch vopsite puţin mai în faţă, pe un stâlp din piatră cu un inel deasupra, probabil pentru priponit caii. Era un şir întreg de asemenea stâlpi mici, ca nişte colţi tociţi, în faţa unei clădiri imense şi cenuşii, cu vreo douăsprezece uşi la capătul treptelor ei înalte şi înguste, dar fără nici măcar o singură fereastră.

Stâlpul cu iniţialele **AB** era ultimul din rând, înainte de o stradă mai îngustă care ducea la stânga. Liniuţa de la **A** fusese desenată ca o săgeată al cărei vârf arăta spre străduţa aceea, mărginită de alte clădiri anonime din piatră, înalte de opt sau zece etaje. Mi-era uşor să-mi imaginez că, pe vremuri, prin ele mişunau o mulţime de birocraţi ai Empisului, care se ocupau de treburile regatului. Parcă-i şi vedeam cum aleargă pe coridoare, dintr-un birou în altul, toţi îmbrăcaţi în redingote şi cămăşi cu gulere înalte, ca bărbaţii (nu ştiu de ce am presupus că toţi ar fi trebuit să fie bărbaţi) din ilustraţiile pe care le vezi în romanele lui Dickens. Nu aveam de unde să ştiu dacă în vreuna dintre clădirile alea se afla Închisoarea Maiestăţii Sale, dar mie toate mi se păreau că seamănă a închisori.

M-am oprit şi m-am uitat bine la liniuţa de la **A,** transformată în săgeată. Palatul se afla drept în faţă, dar vârful săgeţii mă trimitea în altă parte. Întrebarea era: să merg înainte sau să merg în direcţia indicată de săgeată? În spatele meu, de sub pătura udă şi care în curând avea să fie îmbibată de ploaie, Radar a avut un alt acces de tuse. Aşa că mi-a venit să nu iau în seamă săgeata şi s-o apuc drept înainte, spunându-mi că mă pot întoarce dacă se înfundă drumul cumva sau dau peste cine ştie ce altă problemă. Numai că mi-am amintit două lucruri pe care mi le spusese Claudia. Unul era că, dacă mă ţineam după semnele lăsate de domnul Bowditch, totul va fi bine (de fapt, *s-ar putea* să iasă bine, mi-a zis ea, dar de ce să despicăm firul în patru). Celălalt era că, după spusele ei, mă aştepta un drum al naibii de lung. Dar, dacă aş fi continuat în direcţia în care mergeam, ar fi fost unul al naibii de scurt.

În cele din urmă, m-am hotărât să merg pe mâna domnului Bowditch. Am întors tricicleta în direcţia indicată de săgeată şi am început să pedalez.

Străzile alea sunt un labirint, mi-a atras atenţia Claudia. Şi avea dreptate, iar iniţialele domnului Bowditch – semnele lăsate de el – m-au dus şi mai adânc înlăuntrul lui. New Yorkul avea logică;

Chicago avea şi el logica lui; Lilimar n-avea nicio logică. Mi-am imaginat că aşa trebuie să fi arătat Londra pe vremea lui Sherlock Holmes şi a lui Jack Spintecătorul. (Din câte auzisem eu, nici nu se schimbase prea mult de atunci.) Unele străzi erau largi, mărginite de copaci fără frunze care nu puteau să te ferească de ploaie. Altele erau înguste, iar una a fost atât de strâmtă, încât abia dacă am putut să încap pe ea cu tricicleta. Culmea a fost că exact pe străduţa aia am reuşit să mai scăpăm cât de cât neudaţi, pentru că toate casele cu un etaj se îngrămădeau în jur, aproape atingându-se. Din când în când am dat şi peste cabluri de tramcare – unele încă atârnând încovoiate, dar fără viaţă, majoritatea zăcând în mijlocul drumului.

Într-o fereastră am văzut un manechin de croitorie, cu o bonetă de bufon, clopoţei la gât şi un cuţit implântat în piept. Nu ştiu ce avusese în cap persoana care făcuse asta, dar mie nu mi s-a părut deloc amuzant. Trecuse deja o oră şi nici nu mai ştiam de câte ori o luasem la stânga şi de câte, la dreapta. La un moment dat, am trecut pe sub un pasaj din care picura apa şi unde zgomotul făcut de roţile tricicletei prin bălţi avea ecouri care semănau cu nişte hohote înfundate de râs: *ha… haaa… hahaaaa.*

Unele dintre semnele lăsate de domnul Bowditch, mai cu seamă cele aflate la discreţia intemperiilor de tot felul, erau atât de şterse, că abia dacă le mai distingeam. Dacă nu mai găseam drumul, aş fi fost nevoit să mă întorc pe unde venisem sau să încerc să mă orientez după cele trei turle ale acelei construcţii impunătoare pe care eu o credeam a fi palatul. Şi mă îndoiam că aş reuşi. Pe porţiuni întregi, casele care se buluceau peste mine le-au acoperit complet. Aşa de uşor îmi era să-mi imaginez cum ar fi fost să orbecăi prin îmbârligătura aia de străduţe până aş fi auzit cele două bătăi de clopot… apoi pe cele trei de seară… şi apoi aş fi început să-mi fac probleme că o să dau nas în nas cu soldaţii nopţii. Numai că, pe ploaia

asta şi cu tusea aia neîntreruptă din spatele meu, credeam că Radar o să fie deja moartă înainte să aud cele trei clopote de seară.

De două ori am trecut pe lângă nişte gropi căscate care duceau în beznă. Din ele ieşeau rafale de aer împuţit, care sunau ca vocile acelea în privinţa cărora mă avertizase Claudia. Mirosul din a doua a fost mai puternic şi sunetul mai tare. Cu niciun chip nu voiam să-mi imaginez că orăşenii îngroziţi îşi căutaseră refugiu în acele buncăre subterane şi muriseră acolo. Însă mi-era greu. Imposibil. La fel cum imposibil mi-era să cred că vocile acelea nu aparţineau fantomelor lor.

Nu voiam să fiu aici. Voiam să fiu acasă, în lumea mea sănătoasă la cap, în care singurele voci fără trup veneau doar din căştile mele.

Am ajuns într-un colţ unde am văzut ceva ce ar fi putut să fie ori iniţialele domnului Bowditch pe un stâlp de felinar, ori doar o pată veche de sânge. M-am dat jos de pe tricicletă ca să mă uit mai de aproape. Da, era semnul lui, dar şters aproape complet. N-am îndrăznit să-l curăţ de apă şi funingine de teamă să nu dispară de tot, aşa că m-am aplecat atât de mult, că aproape l-am atins cu nasul. Săgeata de pe **A** arăta spre dreapta. Eram sigur de asta (aproape sigur). Când m-am întors la tricicletă, Radar şi-a scos capul de sub pătură şi a scâncit. Avea un ochi în întregime acoperit cu scurgerea aia. Pe celălalt îl ţinea întredeschis şi se uita cu el în urma noastră. M-am uitat şi eu şi am auzit paşi – de data asta nu mi s-a mai părut. Şi am surprins o mişcare fulgerătoare, care putea să fi fost fâlfâirea poalelor unei haine – ale unei mantii, poate – atunci când persoana respectivă a luat-o pe altă străduţă.

— Cine-i acolo? am ţipat eu şi imediat mi-am pus ambele mâini peste gură. *Linişte, nu trebuie să faci zgomot* – aşa îmi spuseseră toţi. Pe un ton mult mai scăzut, ca un fel de strigăt şoptit, am adăugat:

— Arată-te la faţă! Dacă n-ai gânduri rele, nu trebuie să te temi.

Nu s-a arătat nimeni. Nici nu mă aşteptasem. Am pus mâna pe patul revolverului domnului Bowditch.

— Dar, dacă ai gânduri rele, să ştii că sunt înarmat şi o să trag dacă mă obligi.

Cacealmaua cacealmalelor. Că doar mi se atrăsese atenţia nu care cumva să trag cu arma în oraş. Fusesem avertizat în privinţa asta de multe ori şi cu multă insistenţă.

— Mă auzi? Pentru binele tău, eu sper că mă auzi, străine.

Parcă nu vorbeam eu şi nu era prima oară când aveam senzaţia asta. Cuvintele mele sunau mai degrabă ca replicile unui personaj dintr-un film sau dintr-o carte. Mai că mă aşteptam să mă aud spunând: *Numele meu este Inigo Montoya*[95]*. Mi-ai ucis tatăl. Pregăteşte-te să mori.*

Radar tuşea din nou şi acum o apucaseră şi frisoanele. M-am urcat pe tricicletă şi am pornit în direcţia indicată de ultima săgeată. Am ajuns pe o stradă în zigzag, pavată cu piatră spartă. Habar n-am din ce motiv, pe marginile ei erau înşirate butoaie, multe dintre ele răsturnate.

11

Am mers în continuare pe urma iniţialelor, unele aproape la fel de clare ca în ziua în care le făcuse domnul Bowditch cu vopsea roşie, dar, cele mai multe, doar nişte umbre a ceea ce fuseseră la început. La stânga, la dreapta. La dreapta, la stânga. N-am văzut nici scheletele şi nici cadavrele celor demult duşi; dar duhoarea de putregai era prezentă cam pretutindeni şi, din când în când, mai aveam senzaţia că unele clădiri îşi schimbă pe furiş forma.

Au fost locuri unde am pedalat prin băltoace. Alte străzi fuseseră complet inundate, iar roţile uriaşe ale tricicletei au intrat în noroi aproape până la jumătate. Ploaia torenţială s-a transformat în stropi fini, apoi s-a oprit. N-aveam nici cea mai mică idee cât de departe mă aflam de casa galbenă a Hanei. Plus că, fără telefon funcţional şi fără soare pe cer,

noţiunea timpului mi se făcuse complet varză. Tot aşteptam să aud cele două bătăi de clopot de la amiază.

M-am rătăcit, mi-am zis eu. *M-am pierdut prin labirintul ăsta. N-am GPS şi n-o să ajung la timp. Mare noroc aş avea să pot ieşi din locul ăsta anormal înainte să se întunece.*

Apoi am traversat o piaţetă, cu o statuie în centru – statuia unei femei, cu capul sfărâmat – şi am văzut din nou turlele. Numai că acum le vedeam din lateral. Şi atunci mi-a venit o idee. Oricât de absurd vi s-ar părea – dar vă jur că-i purul adevăr –, ideea asta era exprimată chiar prin vocea domnului Harkness, antrenor de baschet şi de baseball. Şi parcă l-am şi văzut cum se tot foieşte pe margine ţinându-se după echipa lui, roşu la faţă şi cu pete mari de transpiraţie la subsuorile cămăşii albe pe care o purta întotdeauna la meciuri, şi zbierând exasperat: *Prin spate, prin spate*[96]*, cretinilor!*

Prin spate.

Fix într-acolo mă călăuzeau semnele lăsate de domnul Bowditch. Nu spre faţa acelei enorme clădiri centrale, unde precis că se termina Drumul Gallien, ci în spatele ei. Am traversat piaţeta prin stânga, nădăjduind că-i voi vedea iniţialele pe una dintre cele trei străzi care se făceau din ea. Şi chiar aşa a fost. I-am văzut semnul pe o parte a unei construcţii care probabil că pe vremuri fusese o seră, pentru că avea toţi pereţii din sticlă, acum spartă în cea mai mare parte. Latura palatului era în dreapta mea şi, da – semnele mă duceau în jurul lui. Undeva, în spatele acelor numeroase clădiri, se întrezărea parcă şi o bucată dintr-o sculptură.

Am început să pedalez mai repede. Semnul următor m-a trimis spre dreapta, pe un bulevard larg – asta credeam eu că fusese acolo în vremuri mai bune. Atunci probabil că fusese o zonă exclusivistă, dar acum pavajul era crăpat şi spart pe alocuri. Prin mijloc trecea o alee cu iarbă, pe vremuri, acum năpădită de buruieni. Printre ele se vedeau nişte

flori foarte mari, cu petale galbene şi stamine verzi. Am încetinit atât cât să mă uit mai bine la una cu tulpină lungă şi care atârna peste stradă. Dar, când am întins mâna spre ea, petalele s-au închis brusc şi cu pocnet, aproape prinzându-mi degetele. Dinăuntru s-a prelins o zeamă albă. Şi fierbinte. Mi-am tras repede mâna.

Mai încolo, cam după patru sute de metri, am văzut în zare trei acoperişuri, câte unul pe fiecare latură a bulevardului pe care mergeam eu acum şi unul care mi se părea că se află undeva deasupra lui. Erau vopsite în acelaşi galben ca florile carnivore. Drept în faţa mea, bulevardul intra într-o altă piaţă, în centrul căreia era o fântână secată. Enormă şi verde, cu multe crăpături de-a lungul bazinului din obsidian. SCRIE CE-ŢI ZIC, PRINŢ ŞARLI, îmi predicase Claudia fără încetare, aşa că m-am uitat peste notiţe, doar ca să fiu sigur. Fântână secată – este. Casă mare şi galbenă de-a curmezişul drumului – este. Ascunde-te – aşa am să fac. Am îndesat foaia în buzunarul lateral al rucsacului, pentru a o feri de umezeală. La momentul acela nu mi-am dat seama de ce, dar mai încolo aveam să zic mersi că o pusesem acolo şi nu în buzunarul de la pantaloni. La fel, şi telefonul.

Am pedalat încet spre piaţetă, apoi mai repede către fântână. Soclul ei avea pe puţin doi metri jumate înălţime şi era gros cât un trunchi de copac bătrân. Bună ascunzătoare. M-am dat jos de pe tricicletă şi am aruncat o privire de după soclu. În faţă, la nici cincizeci de metri distanţă de fântână, era casa Hanei… mai bine zis, casele. Erau legate printr-un coridor zugrăvit în galben, care trecea pe deasupra gangului din centru, cam la fel cu galeriile pietonale pe care le vezi peste tot în Minneapolis. Ce să zic, mişto construcţie!

Şi Hana era afară.

CAPITOLUL 18

HANA. MORIŞTILE. OROAREA DIN IAZ. ÎN SFÂRŞIT, CADRANUL SOLAR. O ÎNTÂLNIRE NEDORITĂ.

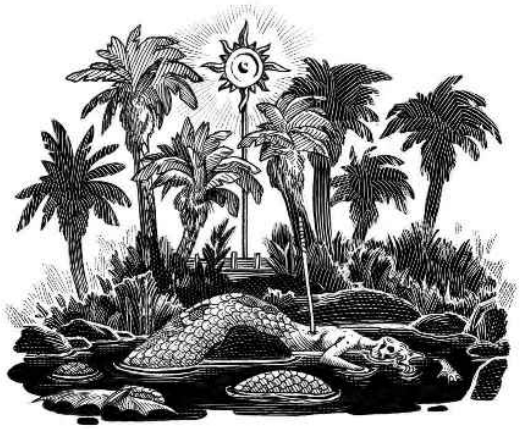

1

Probabil că Hana ieşise din casă când se oprise ploaia, poate ca să se bucure lumina zilei şi de peticul de cer senin. Şedea pe un imens tron aurit, sub o tendă cu dungi roşii şi albastre. Nu credeam că tronul ăla era doar poleit cu aur şi mă îndoiam că pietrele preţioase incrustate în spătarul şi braţele lui erau din sticlă. Mi-am spus că regele şi/sau regina din Empis ar fi arătat ridicol de mici cocoţaţi pe el, însă Hana nu numai că-l ocupa pe tot, dar fundul ei enorm se revărsa pe de lături, între braţele aurii şi pernele colorate în movul regalităţii.

Matahala de femeie care stătea pe tronul ăla furat (n-aveam nici cea mai mică îndoială că aşa era) mi se părea urâtă cu spume. Pentru că mă ascunsesem în spatele fântânii secate, nu-mi puteam da seama cât de mare era în realitate. Dar eu am un metru nouăzeci şi trei şi mi se părea că era mai înaltă decât mine cu un metru jumate chiar stând jos. Dacă nu greşeam, însemna că Hana ar fi avut pe puţin şase metri în picioare.

Cu alte cuvinte, un monstru uriaş în toată regula.

Era îmbrăcată cu o rochie cam de dimensiunea unui cort de circ, în aceeaşi culoare mov a regalităţii, la fel ca pernele pe care şedea. Şi poalele îi ajungeau până la gambele cam cât un trunchi de copac fiecare. Degetele (mari cât mâna mea) şi le împodobise cu o grămadă de inele, care luceau stins în lumina palidă. Dacă ar fi ieşit soarele dintre nori, precis că m-ar fi orbit cu scânteierea lor. Părul castaniu-închis îi cădea în smocuri încâlcite pe umeri şi pe talazul pieptului.

Purta rochie, deci trebuia să fie de sex feminin; altminteri, ar fi fost greu să-ţi dai seama. Chipul îi era un morman de umflături şi de buboaie infectate. În mijlocul frunţii avea o crăpătură cu margini roşii. Un ochi îi era pe jumătate închis, celălalt îi era bulbucat peste orbită. Buza superioară se ridica spre nasul diform, descoperind dinţi ca nişte colţi de fiară. Însă, cel mai rău dintre toate era că se vedeau în jurul tronului o mulţime de oase de oameni – nu aveam nicio îndoială că de oameni erau.

Radar a început să tuşească. M-am întors cu faţa la ea, mi-am culcat capul lângă al ei şi am privit-o în ochi.

— Taci, fata mea! i-am şoptit eu. Te rog mult de tot să *taci.*

A mai tuşit o dată, apoi a tăcut. Încă avea frisoane. Am dat să mă întorc şi atunci a reînceput să tuşească. Foarte tare. Cred că am fi fost descoperiţi dacă n-ar fi apucat-o cântatul pe Hana chiar în momentul ăla:

Bagă-un semn, Joe, iubirea mea,
Bagă-l unde-i dragostea,
Bagă-l cât e noaptea de lungă
Bagă-n mine a ta mătărângă,
Mătărângă, ahh, a ta mătârângă,
Bag-o-n mine cât e noaptea de lungă!

Deloc nu mi se părea a fi un cântecel din Fraţii Grimm.

Şi a lălăit în continuare – probabil că era un cântec din alea cu un catralion de strofe, aşa ca „Un elefant se legăna” (sigur, cu alt gen de versuri) – şi mie-mi convenea de minune, pentru că Radar încă tuşea. Am mângâiat-o pe piept şi pe burtă, încercând s-o mai liniştesc puţin. În timpul ăsta, Hana răgea ceva despre *Joe, iubirea mea*, *deloc nu te speria* (mă aşteptam să aud ceva mai porcos aici). Încă o mângâiam pe Radar şi Hana încă răcnea, când au bătut clopotele de amiază. Mai să-mi spargă timpanele când le-am auzit de aici, atât de aproape de palat (că nu mai era nicio îndoială unde se aflau).

Ecourile dangătelor s-au stins treptat. Acum Hana ar fi trebuit să se ridice şi să se ducă la bucătărie. Nici vorbă de aşa ceva. S-a apucat să-şi stoarcă un coş de pe bărbia cât o lopată. Din buboiul ăla a ţâşnit un jet de puroi galben. Şi l-a luat cu podul palmei, l-a examinat şi l-a aruncat în stradă. Apoi s-a aşezat mai bine pe tron. Mi-era teamă să nu o apuce din nou tusea pe Radar. Nu a apucat-o. Nu încă. Dar va începe din nou. Era doar o chestiune de timp.

Cântă! i-a poruncit gândul meu Hanei. *Cântă, pocitanie enormă, înainte să tuşească iar căţeluşa mea şi să ne ajungă oasele lângă toate celelalte pe care, de putoare ce eşti, nu te-ai aplecat să le…*

Dar, în loc să cânte, s-a ridicat în picioare. Nu văzusem niciodată vreun documentar în care să ţi se demonstreze cum se formează munţii, dar credeam că aşa ar trebui să arate. Mă folosisem de un exerciţiu simplu de matematică pentru a-i estima înălţimea, dar îi subapreciasem lungimea picioarelor. Gangul dintre cele două jumătăţi de casă avea şase metri înălţime, dar Hana era obligată să se aplece ca să poată trece prin el.

După ce s-a sculat, şi-a tras rochia dintre buci şi a slobozit o băşină răsunătoare care nu se mai termina. Mi-a amintit de soloul de trombon din piesa instrumentală preferată a tatei: „Midnight în Moscow”[97]. A trebuit să-mi astup gura cu ambele

mâini ca să nu-mi iasă hohotele de râs. Fără să-mi pese dacă îi declanşez din nou tusea, mi-am îngropat faţa în blana udă a lui Radar şi am scos câteva bolboroseli înfundate: *hî-hîhîhî-hî.* Am închis ochii, aşteptându-mă să o aud tuşind pe Radar sau să simt cum Hana îşi încleştează degetele imense în jurul gâtului meu şi mi-l suceşte, aşa cum omori o găină.

Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea, aşa că m-am uitat din nou pe lângă soclul fântânii. Şi am făcut-o la ţanc, pentru că am văzut-o pe Hana îndreptându-se cu paşi uriaşi şi bubuitori spre partea dreaptă a casei. Nici nu-mi venea să cred cât de mare era. Parcă nu era adevărată. S-ar fi putut uita fără probleme pe ferestrele de la etaj. A deschis uşa supradimensionată şi dinăuntru a ieşit miros de carne gătită. Parcă de friptură de porc, dar aveam sentimentul îngrozitor că nu porc se gătise acolo. S-a aplecat şi a intrat.

— *Dă mâncare, jigodie fără mătărângă!* a tunat ea. *Foame la mine! Ăla-i momentul când trebuie să treci prin gang,* îmi spusese Claudia. *Cât de repede eşti în stare.*

M-am urcat pe tricicletă şi am început să pedalez într-acolo, aplecat peste ghidon ca un concurent pe ultimii kilometri din Turul Franţei. Înainte să intru în gang, am aruncat o privire spre stânga, unde era tronul. Oasele alea aruncate erau mici, aproape sigur că aparţinuseră unor copii. Pe unele se mai vedeau nişte cartilaje, pe altele, câteva fire de păr. A fost o greşeală să mă uit, una pe care n-aş mai fi făcut-o dacă aş fi putut să dau timpul înapoi. Dar câteodată – cam prea des – nu suntem în stare să ne înfrânăm pornirile. Nu-i aşa?

2

Gangul era lung de aproximativ douăzeci şi cinci de metri, rece şi umed, placat cu blocuri de piatră acoperite cu muşchi. La celălalt capăt se vedea o

lumină strălucitoare, drept care mi-am zis că o să reuşesc să văd soarele când o să ies în piaţetă.

Vise, taică, vise. Chiar atunci când ieşeam din gang, tot cocârjat peste ghidon, norii grei au înghiţit micuţul şi curajosul petic de senin. Iar cenuşiul inert şi-a reocupat locul peste Cealaltă Lume. Plus că m-am oprit brusc când am văzut ce am văzut. Mi-au căzut tălpile de pe pedale şi tricicleta a mai mers puţin în virtutea inerţiei, după care a încremenit şi ea. Mă aflam la marginea unei pieţe mari, în care intrau opt alei şerpuite din opt direcţii diferite. Odinioară, caldarâmul lor fusese viu colorat: în verde, albastru, mov, indigo, roşu, roz, oranj şi galben. Însă acum culorile se decoloraseră. Mi-am zis că, la un moment dat, aveau să ajungă la fel de cenuşii ca tot Lilimarul şi ca tot Empisul de dincolo de el. Când mă uitam la aleile alea şerpuite parcă mă uitam la o morişcă uriaşă de felul celor cu care ne jucam în copilărie. Pe marginile acestor alei şerpuite erau rânduri de stâlpi împodobiţi cu flamuri. În urmă cu nişte ani – oare cât de mulţi? – flamurile astea ar fi fluturat în vânt, fără să fi fost afectate de duhoarea de putregai şi descompunere. Acum atârnau fleşcăite şi din ele picura apa de la ploaie.

În centrul acestei morişti enorme se afla o altă statuie de fluture, tot fără cap şi aripi. Resturile erau îngrămădite în jurul soclului. Dincolo de ea, începea un drum mai larg, care ducea în spatele palatului cu trei turle verzi. Parcă-i şi vedeam pe oameni – pe cetăţenii Empisului – cum se îngrămădeau pe vremuri pe aleile şerpuite şi apoi se contopeau într-un singur puhoi pe drumul principal. Parcă-i şi auzeam cum râd şi îi vedeam cum se îmbrâncesc veseli şi amabili, anticipând distracţia de care vor avea parte; unii având la ei paporniţe sau coşuri cu mâncare, alţii oprindu-se să-şi cumpere de-ale gurii de la negustorii ambulanţi. Poate şi ceva suvenire pentru micuţii de acasă? Nişte fanioane? Bineînţeles că avem! Nu vă mint, am văzut toate astea cu ochii minţii de parcă aş fi fost şi eu printre ei. De ce nu?

Mă mai îngrămădisem în mulţimi de genul ăsta ca să-i văd jucând pe cei de la White Sox şi, într-o duminică pe care n-o voi uita niciodată, pe cei de la Chicago Bears.

Deasupra părţii din spatele palatului (a *acestei* părţi unde mă aflam eu – pentru că se întindea în toate direcţiile) am văzut un parapet din piatră roşie. De-a lungul lui erau nişte stâlpi înalţi, în vârful cărora se afla câte un talger. Deci aici s-au organizat jocuri – jocuri urmărite cu înflăcărare de masele de oameni. Eram convins că aşa a fost. Parcă şi auzeam urletele mulţimilor. Însă acum, aleile şerpuite şi intrarea principală erau la fel de pustii şi bântuite ca restul oraşului.

La orele de istorie dintr-a V-a, clasa mea a construit un castel din piese Lego. La vremea respectivă ni s-a părut o joacă, nu o lecţie adevărată. Dar acum, privind în urmă, mi-am dat seama că tot am învăţat ceva. Mai ţineam minte multe elemente arhitectonice, pe care le-am observat pe măsură ce mă apropiam: contraforţi, turnuri de colţ, bastioane, parapete – ba chiar şi ceva ce putea să fi fost o intrare dosnică. Însă, la fel ca toate celelalte lucruri din Lilimar, nu mi se părea deloc cum ar fi trebuit să fie. Scările duceau (complet aiurea, din câte îmi dădeam eu seama) înlăuntrul şi în jurul unor monstruozităţi în formă de ciuperci otrăvitoare, cu ferestre înguste ca nişte fante. Poate că acolo fuseseră posturile de pază, sau cine ştie la ce naiba folosiseră. Unele scări se încrucişau, amintindu-mi de festele pe care ţi le joacă ochii când te uiţi la desenele lui Escher[98]. Am clipit şi acum scările mi s-au părut răsturnate. Am clipit încă o dată şi au revenit la poziţia normală.

Mai rău era că întregul palat, care n-avea absolut niciun fel de simetrie, părea să se *mişte,* la fel cum făcea castelul lui Howl[99]. Nu pot să spun că am văzut asta cu ochii mei, pentru că-mi era greu să cuprind totul cu privirea… sau cu mintea. Şi scările erau vopsite în culori diferite, la fel ca aleile

întortocheate ca braţele de morişcă, chestie care ar putea să vi se pară veselă şi jucăuşă, dar – credeţi-mă pe cuvânt – senzaţia de ansamblu era că acolo nu se afla un palat, ci o creatură ciudată şi necunoscută, înzestrată cu raţiune. Ştiam că mi-o luase imaginaţia razna şi mă ducea şi pe mine cu ea (ba nu, *nu ştiam),* dar mă bucuram că semnele lăsate de domnul Bowditch mă aduseseră până la latura stadionului, de unde ferestrele acelea ca de catedrală nu se puteau uita direct la mine. Nu sunt prea sigur că le-aş fi suportat privirea verde şi insistentă.

Am pedalat încet de-a lungul drumului larg care ducea la intrare. Roţile tricicletei s-au poticnit de mai multe ori de pietrele dislocate. Spatele palatului nu avea geamuri. Dar avea mai multe uşi mari şi roşii – opt sau nouă – şi lângă el erau o mulţime de căruţe îngrămădite unele peste altele (de parcă, în timpuri străvechi, acolo avusese loc un catastrofal accident de circulaţie), câteva erau răsturnate şi vreo două, făcute zob. Mi-era lesne să mi-o imaginez pe Hana făcând asta, poate din furie, poate din amuzament. M-am gândit că acolo era zona de aprovizionare pe care n-o vedeau niciodată cei bogaţi şi cei din familia regală. Pe aici veneau oamenii de rând.

Pe unul dintre blocurile de piatră de lângă această zonă de încărcare-descărcare, am observat iniţialele decolorate ale domnului Bowditch. Nu-mi plăcea să stau atât de aproape de palat, chiar dacă latura asta nu avea geamuri, pentru că tot aveam senzaţia că se mişcă. Senzaţia că pulsează. Săgeata de pe **A** indica spre stânga, aşa că am ieşit de pe calea principală de acces şi am pornit într-acolo. Radar tuşea din nou şi tuşea tare şi urât. Când îmi lipisem faţa de blana ei ca să-mi înăbuş hohotele de râs, mi-am dat seama cât de udă şi rece era. Oare câinii fac pneumonie? Normal că era o întrebare tâmpită. Probabil că orice fiinţă cu plămâni face pneumonie.

Alte iniţiale m-au condus spre o linie de şase sau opt contraforţi. Aş fi putut să trec pe sub ei, dar am preferat să n-o fac. Erau coloraţi în acelaşi verde-

închis ca ferestrele turnului şi poate nici nu erau din piatră, ci dintr-un fel de sticlă. Greu de crezut că sticla ar putea să susţină greutatea colosală a unui asemenea edificiu, dar mie aşa mi se părea. Din nou am văzut înăuntru filamentele negre, care se răsuceau alene unul în jurul altuia, în vreme ce se ridicau şi coborau. Parcă mă uitam la un şir de lămpi cu lavă, colorate în verde şi negru. Fireşte, mult mai ciudate decât cele pe care le ştim noi. Iar filamentele care se contorsionau m-au dus cu gândul la câteva filme horror – *Alien* era unul dintre ele, *Piranha* era altul – şi mi-am dorit să nu le fi văzut niciodată.

Tocmai începusem să cred că voi înconjura complet palatul, ceea ce ar fi însemnat să ajung sub privirea holbată a celor trei turle, când am dat de un scuar. Era între două aripi fără ferestre ale palatului, care se desfăceau într-un **V.** Şi în el erau băncuţe aranjate în jurul unui havuz mic, umbrit de palmieri – ştiu că pare o aberaţie, dar credeţi-mă că nu vă mint. Palmierii ascundeau ce se afla mai încolo în scuarul acesta, dar, deasupra lor, se înălţa un stâlp de cel puţin treizeci de metri. Şi în vârful lui era înfipt un soare stilizat. Avea faţă, iar ochii i se mişcau dintr-o parte în alta, aşa cum fac ochii unui ceas de perete în formă de pisică. În dreapta havuzului era o dală de piatră cu iniţialele domnului Bowditch. Liniuţa de pe **A** nu mai era în formă de săgeată. Acum săgeata ieşea chiar din vârful literei. Parcă-l şi auzeam pe domnul Bowditch spunându-mi: *Drept înainte, Charlie, şi nu mai pierde vremea.*

— Mai rezistă un pic, Rad, aproape am ajuns.

Am pedalat în direcţia indicată de săgeată. M-a dus spre dreapta havuzului drăgălaş. Ajunsesem atât de aproape de locul căutat, că nu era deloc nevoie să mă opresc şi să mă uit printre doi palmieri, dar m-am uitat. Şi, oricât de oribil a fost ce-am văzut eu acolo, mă bucur că am făcut-o. Pentru că a schimbat totul – chiar dacă va mai dura destul timp până să înţeleg pe deplin importanţa momentului. Uneori ne uităm pentru că trebuie să ţinem minte. Uneori, cele

mai îngrozitoare lucruri sunt tocmai acelea care ne întăresc. Însă atunci, n-am putut decât să-mi spun: *Doamne, Dumnezeule, e Ariel!*

Pe fundul havuzului – probabil odinioară plin cu apă azurie, dar care acum era îmbâcsit de sedimente şi mucegai – zăceau rămăşiţele unei sirene. Dar nu, nu era Ariel, prinţesa din filmul lui Disney, fiica regelui Triton şi a reginei Athena. Nu, nu era ea. Bineînţeles că nu era. Că nu avea nici coadă de un verde strălucitor, nici ochi albaştri, nici păr roşcat şi ondulat. Şi nici sutien mov, micuţ şi drăgălaş. Mi-am zis că sirena de aici probabil că fusese blondă pe vremuri, dar acum îi căzuse aproape tot părul şi plutea la suprafaţa apei. Poate că avusese şi ea coadă verde, dar acum era cenuşie şi urâtă şi fără viaţă, la fel cum îi era şi pielea. Îi dispăruseră buzele şi i se vedeau dinţii mici. În locul ochilor, îi rămăseseră doar orbitele goale.

Cu toate astea, fusese frumoasă pe vremuri. Eram la fel de sigur de asta cum eram şi de faptul că aici se îmbulziseră mulţimile vesele, dornice de jocuri sau distracţii. Frumoasă şi vie şi încărcată cu o magie fericită şi inocentă. Eram sigur şi că pe vremuri înotase în havuzul ăsta. Aici fusese casa ei, iar oamenii care îşi făcuseră timp să vină în oaza aceasta mică o văzuseră şi ea îi văzuse pe ei şi toţi se simţiseră înviorați. Acum era moartă. O bară de fier era înfiptă în locul unde coada de peşte se continua cu bustul de om şi din gaura aceea ieşea un ghem cenuşiu de intestine. Doar o vagă urmă mai rămăsese din frumuseţea şi graţia ei. În rest, era la fel de moartă ca orice peşte care a murit vreodată în orice acvariu din toată lumea mea. Era un cadavru urât, parţial conservat de apa rece. În timp ce o creatură cu adevărat hidoasă – Hana – încă trăia şi lălăia şi se băşea şi îşi halea mâncarea aia toxică.

Blestemaţi, mi-am zis eu. *Au fost blestemaţi cu toţii. Răul a acoperit ţinutul ăsta fără noroc.* În mod normal eu, Charlie Reade, nu gândeam aşa, dar acum ştiam că am dreptate.

Şi am simţit cum se ridică în mine ura faţă de Hana, dar nu pentru că ea ar fi ucis-o pe micuţa sirenă (credeam că matahala aia ar fi făcut-o pur şi simplu fărâme), ci pentru că ea – Hana – încă era în viaţă. Şi îmi va sta în drum la întoarcere.

Radar a început iarăşi să tuşească atât de tare, că scârţâia coşul în spatele meu. M-am smuls din transa în care intrasem la vederea acelui cadavru înduioşător şi am ocolit havuzul, îndreptându-mă spre stâlpul cu soarele în vârf.

3

Cadranul solar acoperea partea aceea a scuarului unde se apropiau cele două laturi ale literei **V,** urmând să se unească. Înaintea lui se înălţa un stâlp din metal cu o pancartă pe el. Acolo scria cu litere mâncate de vreme, dar încă lizibile: TRECEREA INTERZISĂ. Diametrul cadranului părea să aibă vreo şase metri, ceea ce însemna – sigur, cu condiţia să fi calculat eu bine – că circumferinţa lui era de aproximativ optsprezece metri. Am observat iniţialele domnului Bowditch în partea cealaltă. Am vrut să mă uit mai bine la ele. Pentru că ele mă călăuziseră până aici; iar acum, poate că astea din urmă aveau să-mi indice direcţia în care să rotesc cadranul. Nu aveam cum să ajung până acolo pe tricicleta Claudiei, pentru că locul era înconjurat cu stâlpi albi şi negri cam de un metru înălţime.

Radar a tuşit, s-a înecat şi a continuat să tuşească. Gâfâia şi tremura şi un ochi îi era complet lipit cu urdori apoase, iar cu celălalt se uita la mine. Blana fetei mele nu mai avea pic de luciu şi i se lipise de piele, demonstrându-mi – nu că mi-aş fi dorit să văd aşa ceva – cât de îngrozitor de mult slăbise, sărăcuţa de ea. M-am dat jos de pe tricicletă şi am luat-o din coş. Am strâns-o în braţe; avea un fel de convulsii febrile: tremura şi se liniştea, tremura şi se liniştea.

— Acum, fata mea, acum.

Speram din tot sufletul să am dreptate, pentru că asta era singura ei şansă… şi funcţionase în cazul

domnului Bowditch, nu? Dar, chiar şi acum, după ce o văzusem pe uriaşa Hana şi văzusem sirena, parcă tot nu-mi venea să cred. Chestia cu datul timpului înapoi era o magie de un cu totul alt nivel.

Am trecut printre micii stâlpi şi am traversat cadranul. Era făcut din piatră şi împărţit în paisprezece felii triunghiulare ca de pizza. *Înseamnă că atât de lungi sunt zilele aici,* mi-am zis eu. În centrul fiecărei felii era gravat câte un simbol simplu, erodat, dar încă uşor de recunoscut: cele două luni, soarele, un peşte, o pasăre, un porc, un bou, un fluture, o albină, un snop de grâu, nişte fructe de pădure, un strop de apă, un copac, un bărbat în pielea goală, o femeie în pielea goală şi însărcinată. Simboluri ale vieţii. Iar când am trecut pe lângă stâlpul înalt din centru, am auzit *tic-tac*-ul făcut de ochii soarelui, marcând secundele.

Strângând-o pe Radar la piept, am păşit peste stâlpii mai scunzi din cealaltă parte. Limba îi atârna fără vlagă într-o parte şi nu se mai oprea din tuşit. Chiar că nu mai avea timp deloc.

M-am întors cu faţa la cadran şi la iniţialele domnului Bowditch. Liniuţa de pe **A** era uşor curbată şi arăta spre dreapta, adică atunci când voi roti cadranul solar – *dacă* voi reuşi să-l urnesc – va trebui s-o fac în sens contrar acelor de ceasornic. Mi se părea corect. Adică speram să fie aşa. Dacă nu era bine ar fi însemnat că venisem până aici doar ca să-mi îmbătrânesc şi mai mult căţeluşa şi s-o ucid astfel.

Am auzit nişte şoapte, dar nu le-am băgat în seamă. Nu mă mai gândeam decât la Radar, la draga mea Radar. Şi ştiam ce trebuie să fac. M-am aplecat şi am pus-o uşor pe porţiunea cu snopul de grâu. A încercat să-şi ridice capul, dar nu a fost în stare. Aşa că şi l-a culcat între labe, pe piatra cadranului şi s-a uitat la mine cu ochiul încă limpede. Era atât de slăbită acum, că nici să mai tuşească nu putea. Doar hârâia urât de tot la fiecare răsuflare.

Ajută-mă, Doamne, să fac aşa cum trebuie, fă să meargă treaba asta, Doamne, te implor.

M-am pus într-un genunchi şi am apucat una dintre barele scurte din jurul cadranului. Am tras de ea cu o mână. Apoi cu amândouă. Nimic. Radar scotea acum nişte sunete îngrozitoare, care mă făceau să cred că se sufocă. Parcă avea foale în piept, aşa i se mişca. Am tras mai tare. Tot nimic. M-am gândit la antrenamentele de fotbal şi la faptul că fusesem singurul din echipă capabil nu doar să deplasez manechinul pe care exersam placarea, ci să-l şi dărâm.

Trage, cretinule! Trage ca s-o salvezi!

Şi am tras cu toată puterea – mi-am încordat picioarele, spatele, braţele şi am tras. Am simţit cum mi se urcă sângele în cap. Ar fi trebuit să nu fac zgomot în Lilimar, numai că acum nu am putut să-mi stăpânesc icnetul înăbuşit de efort. Cum Dumnezeu o fi reuşit domnul Bowditch să facă asta? Zău că nu-mi dădeam seama.

Tocmai când îmi ziceam că tot nu voi fi în stare să-l clintesc, am simţit cum cadranul se mişcă foarte puţin spre dreapta. Nu credeam că aş fi în stare să trag mai tare, dar uite că am putut. Mi-am încordat toţi muşchii braţelor şi spatelui şi gâtului şi am reuşit. Iar cadranul solar a început să se mişte. Iar Radar nu mai era în faţa mea, ci puţin mai la dreapta. Mi-am schimbat centrul de greutate şi am început să împing din toate puterile. Mi-am adus aminte de îndemnul Claudiei: *Încordează-ţi poponeţul*. Categoric că acum mi-l încordam şi probabil că nici nu mai aveam mult până să mi-l întorc pe dos.

Odată urnit, cadranul s-a mişcat mai uşor. Primul ţăruş era în spatele meu, aşa că m-am prins de altul, mi-am schimbat din nou centrul de greutate şi am tras cu toată puterea. Când am trecut şi de ţăruşul ăla, m-am apucat de altul. Parcă eram în caruselul din parcul Cavanaugh, pe care-l învârteam, eu şi cu Bertie, până când copiii din el începeau să chiăie de fericire şi spaimă, iar mamele lor strigau la noi să încetăm ca nu cumva vreunul dintre ei să cadă.

Radar a făcut o treime din cerc… apoi o jumătate… apoi urma să ajungă din nou la mine. Cadranul solar se învârtea mai uşor. Poate avusese un dop de ulei undeva, în mecanismul de dedesubt, iar eu reuşisem să trec de el. Însă continuam să trag de barele alea, acum cu ambele mâini, de parcă mă urcam pe o frânghie. Mi s-a părut că văd o schimbare la Radar, dar am crezut că nu-i decât o iluzie alimentată de dorinţa mea fierbinte. Apoi cadranul a adus-o iarăşi în faţa mea. Avea ambii ochi deschişi. Încă tuşea, dar nu mai hârâia ca înainte şi ţinea capul ridicat.

Cadranul se mişca mai repede şi n-am mai avut nevoie să mai trag cu atâta forţă. La a doua tură, am văzut cum Radar încearcă să se ridice pe picioarele din faţă. Ţinea urechile în sus, nu-i mai atârnau moi şi abătute. M-am lăsat pe vine. Gâfâiam de mama focului şi aveam tricoul ud de transpiraţie. Oare de câte ture ar fi nevoie? Atunci mi-am dat seama că nu ştiam câţi ani are. Paisprezece? Poate chiar cincisprezece? Dacă fiecare rotire completă a cadranului reprezenta un an, atunci patru ture ar fi fost o chestie bună. Iar dacă ar fi făcut şase, ar fi ajuns din nou în floarea vârstei.

Când a trecut acum pe lângă mine, am văzut că nu doar că se proptea pe picioarele din faţă, ci şedea în fund. Iar când a trecut a treia oară prin faţa mea, nu mi-am crezut ochilor: Rad se mărea, se îngrăşa. Nu era încă acel câine care-l speriase de moarte pe Andy Chen, dar nici mult nu mai avea.

Un singur lucru mă neliniştea – chiar fără să mai trag eu de bare, cadranul solar se învârtea din ce în ce mai repede. La a patra tură am avut senzaţia că Radar era speriată. La a cincea, senzaţia s-a făcut certitudine. Aşa de repede se rotea cadranul că stârnea curenţi de aer care-mi zbârleau părul ud de transpiraţie de pe frunte. Neapărat trebuia s-o dau jos de acolo. Dacă n-o făceam acum, aveam să-mi văd câinele transformându-se într-un căţeluş şi apoi… puf! nu va mai fi deloc. *Tic-tac*-ul făcut de ochii soarelui de pe stâlp se auzea acum *tictictictic*

şi ştiam că, dacă m-aş fi uitat în sus, i-aş fi văzut că se mişcă din ce în ce mai repede de la stânga la dreapta, de la dreapta la stânga, până când nici n-aş mai fi putut să-i disting.

În momente de stres extrem, îţi trec prin minte tot felul de lucruri uluitoare. Eu mi-am adus din senin aminte de un western vechi pe care-l văzusem pe TCM împreună cu tata, pe vremea când bea. *Pony Express* se chema. Ce mai ţineam minte din el era o scenă în care Charlton Heston gonea călare spre un avanpost solitar, unde era un sac de poştă agăţat de un par. Heston l-a smuls fără să-şi încetinească deloc calul din galopul ăla disperat şi eu urma s-o smulg pe Radar de pe cadran fix în acelaşi fel. Nu voiam să strig la ea, aşa că m-am aplecat şi am întins braţele, sperând din tot sufletul că va înţelege.

Când s-a apropiat de mine şi m-a văzut, s-a ridicat în picioare. Curenţii de aer provocaţi de viteza cadranului îi ondulau blana ca nişte mângâieri invizibile. Dacă nu reuşeam s-o apuc (Charlton Heston nu ratase sacul, dar ăla fusese un film), va trebui să mă urc şi eu pe cadran, s-o iau de pe el şi să sar jos cât mai repede. Posibil să-mi pierd unul din cei şaptesprezece ani, însă uneori metodele disperate sunt singurele metode care există.

Dar nu a fost deloc nevoie s-o dau eu jos. Când o pusesem pe cadranul solar, Rades nici nu mai putea să meargă. După cinci – spre şase – ture pe el, devenise un cu totul alt câine. S-a ghemuit puţin, şi-a încordat picioarele din spate, acum din nou foarte puternice, după care mi-a sărit drept în braţe. Parcă m-a izbit un sac de ciment. Am căzut pe spate, cu Radar peste mine, proptită bine în cele patru labe, dând din coadă ca nebuna şi lingându-mă pe faţă.

— Termină! am şoptit eu.

Dar râdeam de mă prăpădeam, aşa că n-a avut niciun efect comanda mea. Radar a continuat să mă pupe.

Într-un final, am reuşit să mă ridic în fund şi să mă uit bine la ea. Înainte avusese vreo douăzeci şi cinci de kilograme, poate chiar mai puţin. Acum

avea vreo treizeci şi cinci, dacă nu patruzeci. Nu mai hârâia şi nu mai tuşea. Dispăruse ca prin minune orice urmă a mucilor care i se uscaseră pe bot. La fel şi toate firele albe şi din jurul botului şi de pe blana frumoasă şi neagră de pe spate. Coada, până mai adineauri ca un steag zdrenţuit, acum era stufoasă şi şfichiuia puternic aerul când se mişca repede dintr-o parte în alta. Dar cea mai tare chestie – cel mai sigur indicator al schimbării produse de cadran – erau ochii. Nici vorbă să mai fie înceţoşaţi, privirea nu-i mai era tulburată ca înainte, când parcă nu mai ştia ce se întâmpla cu ea sau cu lumea din jur.

— Ia uită-te la tine! i-am şoptit eu, ştergându-mi lacrimile. Uită-te la tine, scumpa mea!

4

Am îmbrăţişat-o, după care m-am ridicat. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să caut biluţele de aur. Riscasem suficient pentru o singură zi. Mai mult decât suficient.

În niciun caz nu mai avea cum să încapă în coşul de pe tricicletă varianta aceasta nouă şi îmbunătăţită a lui Radar. N-a trebuit să mă uit de două ori. Dar nici nu aveam lesa la mine. Rămăsese în căruciorul Dorei, acasă la Claudia. Probabil o parte din mine nu crezuse că voi mai avea vreodată nevoie de ea.

M-am aplecat, i-am luat capul în mâini şi am privit-o în ochii negri.

— Să stai lângă mine. Şi să nu scoţi nicio şoaptă. Să *taci,* Rad!

Ne-am întors pe acelaşi drum pe care veniserăm – eu pedalând, Radar mergând liniştită alături. Am avut grijă să nu mă mai uit în havuz. A reînceput ploaia când ne apropiam de gangul de la casa Hanei. Pe la jumătatea lui, m-am oprit şi m-am dat jos de pe tricicletă. I-am zis lui Radar să stea cuminte. Cu spatele la peretele acoperit cu muşchi, am mers tiptil până la celălalt capăt. Radar se uita după mine, dar nu s-a mişcat – bravo! M-am oprit când am

văzut braţul aurit al acelui tron caraghios şi prea împopoţonat. Am mai făcut un pas, mi-am întins gâtul şi am văzut că nu stătea nimeni pe el. Ploaia cădea cu zgomot pe tenda în dungi.

Unde era Hana? În care dintre cele două părţi ale casei? Şi ce făcea?

Întrebări vitale la care nu aveam răspuns. Poate încă îşi mânca friptura aia care mirosea a porc, dar probabil nu era aşa ceva, sau poate se dusese deja în cealaltă aripă a casei ca să-şi facă siesta. Nu mi se părea că trecuse atât de mult timp încât să cred că îşi terminase masa, dar îmi dădeam şi eu cu presupusul, că n-aveam ceas după care să mă orientez. Ultimele două evenimente – cu sirena şi apoi cu cadranul solar – mă consumaseră foarte mult.

De unde stăteam eu, se vedea fântâna secată din faţă. Ne-ar fi oferit un adăpost foarte bun, însă doar cu condiţia să nu ne vadă până reuşim să ajungem acolo. Nu erau decât cincizeci de metri, dar mi se părea mult mai departe atunci când mă gândeam la ce s-ar întâmpla dacă am fi prinşi. Am ciulit urechile să aud răcnetele Hanei, mult mai puternice decât ale Claudiei, dar n-am auzit nimic. Până şi câteva versuri din cântecul cu mătărânga mi-ar fi fost de ajutor ca să-mi dau seama unde se află, dar uite ce am învăţat eu în Lilimar, oraşul bântuit: uriaşii nu cântă niciodată când vrei tu.

Cu toate astea, trebuia să iau o hotărâre şi am decis să încerc să ajungem la fântână. M-am întors la Radar şi tocmai eram pe punctul de a mă urca pe tricicletă, când s-a auzit o lovitură puternică din stânga intrării în gang. Radar a tresărit şi s-a uitat în direcţia aia. Începuse deja să mârâie înfundat. Înainte ca mârâitul să se transforme într-o salvă de hămăieli, am pus mâna pe ea şi i-am şoptit la ureche:

— Taci, Radar! *Şşşt!*

Am auzit-o pe Hana mormăind ceva – n-am înţeles ce – şi imediat a urmat altă băşină prelungă şi asurzitoare. Acum nu mi-a mai venit să râd,

pentru că am văzut-o cum trecea încet prin faţa intrării în gang. Dacă s-ar fi uitat spre dreapta, atunci eu şi cu Radar am fi putut să ne lipim de perete şi să nu ne observe în întunericul dinăuntru. Însă, chiar mioapă să fi fost, Hana tot ar fi văzut tricicleta enormă a Claudiei.

Am scos din toc revolverul domnului Bowditch şi l-am ţinut lipit de mine. Voiam să trag dacă se întorcea cu faţa spre noi şi ştiam exact unde o să ţintesc: în crăpătura margini roşii din centrul frunţii. Nu mai trăsesem niciodată la ţintă cu arma domnului Bowditch (şi nici cu vreo alta), dar aveam ochi buni. Posibil să ratez prima dată, dar aveam încă cinci gloanţe, deci alte cinci încercări. O să fac zgomot? Mi-am adus aminte de oasele împrăştiate în jurul tronului şi mi-am zis: *dă-l naibii de zgomot.*

Dar nu s-a uitat deloc spre noi. Şi nici spre fântână nu s-a uitat. Se holba doar în jos, la picioare, şi continua să bolborosească într-un fel care-mi aducea aminte cum făcuse tata când a trebuit să ţină un discurs, la dineul anual al Overland Insurance Company, când i s-a acordat distincţia Angajatul Anului. Şi am observat că Hana avea ceva în mâna stângă, dar nu vedeam ce anume, pentru că era în mare parte acoperit de şoldurile ei barosane. Apoi a dus ceva-ul ăla la gură. Însă a dispărut din raza mea vizuală înainte de a apuca să muşte din ce avea ea acolo – chestie care mi-a convenit de minune. Sunt aproape sigur că era laba unui picior de om şi deja muşcase o dată din ea, cam sub gleznă.

Mă temeam că o să se aşeze din nou pe tron ca să-şi termine de mâncat gustărica de după prânz, dar se pare că ploaia i-a tăiat elanul, chiar dacă avea tenda aia acolo ca să se adăpostească. Sau poate i se făcuse somnic. Oricum, s-a auzit o altă uşă trântindu-se cu putere – acum în dreapta noastră. Şi apoi nu s-a mai auzit nimic. Linişte deplină. Am băgat revolverul înapoi în toc şi m-am aşezat lângă Radar. Chiar şi în întunericul din gang îmi puteam da seama cât de bine arată căţeluşa mea – cât de

tânără, cât de viguroasă. Şi mă bucuram. Poate vouă vi se pare un cuvânt oarecare, dar mie nu. Eu cred că bucuria e o chestie foarte, foarte importantă. Nu puteam să-mi iau mâinile de pe blana ei şi mă tot minunam cât de deasă şi mătăsoasă i s-a făcut.

5

N-am vrut să mai aştept; nu-mi doream decât să plec dracului din Lilimar cu căţeluşa mea recondiţionată şi s-o duc undeva unde să fie în siguranţă (să fim amândoi în siguranţă) şi să-i dau să mănânce. Eram convins că-i era foarte foame. Dacă o să vrea, o să-i dau un borcan întreg cu boabe Orijen şi câteva recompense pe deasupra. Iar după aceea o să privim împreună cum se întorc fluturii-monarh să înnopteze.

Asta îmi doream eu, dar m-am forţat să aştept până se culcă Hana. Am numărat din zece în zece până la cinci sute, apoi din cinci în cinci, apoi din doi în doi. Nu-mi dădeam seama dacă scârba aia mătăhăloasă avusese suficient timp să adoarmă, dar nu mai puteam să aştept. Era extrem de important să plecăm de lângă ea, dar la fel de important era şi să ieşim din oraş până la lăsarea întunericului şi nu doar din cauza soldaţilor nopţii. Multe din semnele lăsate de domnul Bowditch erau aproape şterse şi, dacă greşeam drumul, dădeam de mare, mare belea.

— Haide! i-am spus lui Radar. Dar să taci, fata mea, să taci.

Am început să trag de tricicletă, pentru că-mi doream să o am în spate în caz că apărea din senin Hana şi ne ataca. Până când ar fi dat-o la o parte, aş fi avut vreme să-mi scot arma şi să trag. Plus că mai era şi Radar, care revenise la forma ei de mare luptătoare. Aveam eu o bănuială că, dacă Hana o deranja în vreun fel pe Rad a mea, avea să iasă tare şifonată din chestia asta. Şi ce mult mi-ar plăcea o asemenea scenă, mi-am zis eu. Pe de altă parte, scena în care Hana i-ar frânge gâtul lui Radar cu o

singură lovitură din mâna aia colosală nu era deloc plăcută.

M-am oprit puţin la capătul gangului, apoi am pornit către fântână. Radar mergea pe lângă mine. În lumea mea am avut parte de nişte meciuri (mai ales cele împotriva principalilor noştri adversari, echipa de la liceul St. John) care păreau nesfârşite, însă drumul acela în spaţiu deschis dintre casa Hanei şi fântâna secată din piaţetă a fost cel mai lung pe care l-am făcut în viaţa mea – nu conta că avea doar cincizeci de metri. Mă tot aşteptam să aud o traducere empisariană a *fi-fo-fum*-ului şi să simt cum se zguduie pământul sub paşii ei când se repede pe urmele noastre.

A croncănit o pasăre – poate o cioară, poate un uliu – însă altceva nu s-a mai auzit. Am ajuns la fântână şi m-am sprijinit de soclul ei ca să-mi şterg de pe faţă transpiraţia şi stropii de ploaie. Radar se uita la mine. Fără să mai tremure; fără să mai tuşească. Ba chiar rânjea. Trăia aventura vieţii ei.

M-am mai uitat o dată după Hana, apoi m-am urcat pe tricicletă şi am pornit către bulevardul ăla de fiţe unde, odată ca niciodată (fenomenal cât de uşor îmi intrase în cap expresia asta), cei din înalta societate se întâlneau la aperitive şi împărtăşeau ultimele bârfe de la curtea regală. Poate seara se organizau în curţile imense din spatele vilelor grătare în stil empisarian sau baluri unde se dansa cotilion. Însă acum, în curţile alea nu mai dansau decât buruienile, urzicile şi florile carnivore în adierea vântului.

Am mers destul de repede, iar Radar a ţinut pasul cu mine fără nicio problemă – ţopăia veselă, cu limba atârnându-i într-o parte. Se înteţise ploaia, dar abia dacă mi-am dat seama. Nu voiam decât să fac drumul înapoi şi să ies din oraş. Abia după aceea puteam să-mi fac griji că m-am udat. Şi, dacă prin absurd aş fi răcit, eram convins că o să mă îndoape Claudia cu supă de pui înainte să mă întorc la Woody… şi după aceea la Dora… şi după aceea

acasă la mine. Tata o să mă facă albie de porci, dar când o s-o vadă pe Radar, o să…

O să ce?

Mi-am zis că nu-i cazul să mă gândesc acum la aşa ceva. Prioritatea era să scap din oraşul ăsta nesuferit, care nu era deloc părăsit. Şi care se mişca încontinuu.

6

Ar fi trebuit să fie floare la ureche – n-aveam decât să merg în sens invers după semnele lăsate de domnul Bowditch, în direcţia opusă celei indicate de fiecare săgeată, până la poarta principală. Dar atunci când am ajuns în locul pe unde intrasem în bulevardul cel larg, nu i-am mai găsit iniţialele. Eram sigur că le văzusem pe o piatră din caldarâm în faţa unei clădiri mari, cu o cupolă din sticlă murdară. Numai că acum nu mai era nici urmă de ele. Să le fi şters ploaia? Nu mi se părea plauzibil, dacă mă gândeam la cât de mult plouase peste ele în toţi anii ăştia. Plus că ţineam minte că iniţialele de aici fuseseră încă destul de vizibile. Mai degrabă greşisem eu locul.

Am pedalat mai departe pe bulevard, uitându-mă după **A.B.** După ce am trecut de alte trei străduţe laterale fără să fi văzut nimic, am făcut stânga-mprejur şi ne-am întors la clădirea aia cu cupolă. Habar n-am de ce, dar mi se părea că seamănă cu o bancă.

— *Ştiu* că aici le-am văzut, am spus eu şi am arătat un ghiveci enorm din lut cu un arbust în el, răsturnat pe străduţa întortocheată. Mi-aduc bine aminte. Înseamnă că le-a şters ploaia, că altă explicaţie nu e. Haide, Rad!

Am pedalat încet, uitându-mă atent în toate părţile după următoarea pereche de iniţiale. Însă eram cu sufletul la gură. Pentru că iniţialele alea formau un lanţ, nu-i aşa? Cam la fel ca lanţul de evenimente care dusese de la accidentul fatal al mamei de pe podul blestemat până la şopronul

domnului Bowditch. Şi era foarte posibil să mă rătăcesc dacă o za era ruptă. *O să vină noaptea şi tu tot o să rătăceşti prin infernul ăla afurisit*, mă avertizase Claudia.

Ceva mai departe pe străduţa asta îngustă, am dat peste o alee cu prăvălii părăsite. Parcă pe aici venisem, dar nu vedeam iniţialele. Mi s-a părut că recunosc o spiţerie veche pe o latură a străzii, însă nu credeam că mai văzusem vreodată casa dărăpănată şi fără geamuri de vizavi. M-am uitat în jur după turlele palatului, sperând să mă orientez după ele şi să-mi dau seama unde ne aflăm. Dar ploua mult prea tare ca să le văd bine.

— Radar, tu simţi vreun miros? am întrebat-o eu, arătându-i spre colţ.

S-a dus într-acolo şi a adulmecat trotuarul spart, după care s-a uitat la mine, aşteptând următoarele instrucţiuni. N-aveam niciuna şi oricum nu credeam că ar fi fost vreo vină a ei. La urma urmei, veniserăm amândoi pe tricicletă. Şi, chiar dacă am fi mers pe jos, potopul ăsta ar fi şters orice miros.

— Haide! i-am zis eu.

Am mers mai departe pe străduţă, pentru că mie tot mi se părea că mai văzusem spiţeria aia. Dar şi pentru că trebuia să mergem *undeva.* M-am gândit că cel mai bine ar fi să stau cu ochii după palat şi să încerc să găsesc calea înapoi până la Drumul Gallien. S-ar putea să fie periculos să mergem pe strada principală – cel puţin aşa îmi dădeau de înţeles semnele domnului Bowditch care o ocoleau –, dar măcar ne-ar scoate de aici. Repet ce am zis înainte, era cel mai drept drum.

Problema era că toate străzile se încăpăţânau să ne îndepărteze de palat, nu să ne apropie de el. Chiar şi atunci când ploaia s-a mai domolit şi am reuşit să văd din nou cele trei turle, acestea mi se păreau din ce în ce mai îndepărtate. Palatul era în stânga noastră şi multe străzi duceau în direcţia aceea, dar toate se înfundau la un moment dat sau o luau din nou la dreapta. Iar şoaptele se auzeau mai tare. Îmi doream să cred că era vântul, dar nu

puteam. Pentru că nu era vânt deloc. Când m-am uitat cu coada ochiului la o clădire cu un etaj, mi s-a părut că-i creşte şi etajul al doilea. Dar atunci când m-am uitat ca lumea la ea, nu avea decât unul. O altă clădire parcă se bomba către mine. Un gargui în formă de grifon şi-a întors capul ca să se uite după noi.

Nu ştiu dacă Radar a văzut sau a simţit ceva din toate astea, pentru că nu părea deloc tulburată. Poate îşi savura vigoarea redobândită şi nu mai era atentă în jur. Însă eu eram foarte neliniştit. Îmi era tot mai greu să nu mă gândesc la Lilimar ca la o entitate vie, semiconştientă şi hotărâtă să nu ne dea drumul.

Strada din faţă se termina într-o râpă abruptă, plină cu moloz şi bălţi mari – adică altă fundătură. Fără să mă gândesc la ce fac, am intrat pe o alee atât de îngustă, că roţile din spate împrăştiau în jur solzi ruginii când se frecau de zidurile din cărămidă. Radar mergea înainte. S-a oprit brusc şi a început să latre. Hămăielile ei erau puternice, alimentate de plămânii sănătoşi acum.

— Ce e?

A lătrat încă o dată şi s-a aşezat în fund. Ciulise urechile şi se uita prin ploaie spre capătul aleii. Şi atunci, de după colţul străzii în care intra aleea, s-a auzit o voce piţigăiată pe care am recunoscut-o imediat.

— Salutare, protector de insecte! Tot arţăgos eşti sau acum ai devenit un băieţel speriat? Un băieţel care vrea să fugă acăsică la mămicuţa, dar nu mai ştie pe unde?

Şi au urmat nişte hohote stridente de râs.

— Păi, nu ţi-am şters eu semnele cu leşie? Ia să te văd acum dacă mai ştii cum să fugi din Lily înainte să iasă soldaţii nopţii la joacă! Pe mine mă lasă rece, că sunt un omuleţ deştept care cunoaşte locul ăsta ca-n palmă.

Da, Peterkin era. Dar, cu ochii minţii, eu tot pe Christopher Polley îl vedeam. Măcar Polley ar fi avut motiv să caute răzbunare: în fond, îi rupsesem mâinile. Ce naiba îi făcusem eu lui Peterkin? L-am

oprit să mai tortureze un greiere uriaş şi roşu, atâta tot.

L-am făcut de râs, asta am făcut. Cel puţin, aşa îmi imaginam eu. Dar mai ştiam ceva ce el cu siguranţă încă nu aflase: câinele muribund pe care-l văzuse pe Drumul Regatului nu mai era câinele aflat acum alături de mine. Radar mă privea. Am întins mâna:

— *PE EL!*

N-a trebuit să-i zic de două ori. Radar a ţâşnit spre locul de unde venea vocea aia antipatică, împroşcând peste tot apă murdară, amestecată cu praf de cărămidă. S-a repezit după colţ. Am auzit un chirăit de spaimă (al lui Peterkin) şi o salvă de lătrături (ale lui Radar) – de genul acelora care, odată ca niciodată, îl băgaseră în toţi sperieţii pe Andy Chen. A urmat un urlet de durere.

— *O să te căieşti!* a zbierat Peterkin. *Şi tu, şi afurisitul ăsta de câine!*

Pun eu mâna pe tine, frumuşica mea, mi-am amintit eu cum o ameninţa Vrăjitoarea cea Rea pe Dorothy în *Vrăjitorul din Oz*. Din păcate, nu puteam să pedalez cât de repede mi-aş fi dorit pe aleea aia strâmtă, pentru că roţile din spate tot se frecau de ziduri. *Şi pe tine, şi pe căţelul tău.*

— Ţine-l, Radar! am strigat eu. Nu-l lăsa să-ţi scape!

Pentru că piticul ne-ar fi putut conduce afară din oraş. Şi aveam de gând să-l conving să ne ajute, la fel cum îl convinsesem pe Polley.

Dar nici nu am ajuns eu bine la capătul aleii, că Radar a apărut de după colţ. Şi câinii pot să arate că le este ruşine – o ştie oricine care a avut vreodată unul – şi exact aşa arăta ea în momentul ăla. Îl scăpase pe Peterkin. Dar nu fără oarece daune. Radar a mea ţinea între colţi o bucată măricică de cârpă verde care precis fusese folosită la confecţionarea nădragilor lui. Ba mai mult decât atât: pe cârpa aia am observat două pete de sânge.

Cu chiu, cu vai, am ajuns şi eu la capătul aleii, m-am uitat la dreapta şi l-am văzut cum stă atârnat de

cornişa de la primul etaj al unei clădiri din piatră, aflate la vreo douăzeci sau treizeci de metri mai încolo. Parcă era o muscă în formă de om. Vedeam şi burlanul din tablă pe care probabil că se căţărase ca să scape de Radar (numai că nu fusese suficient de rapid, ha-ha). Chiar acum, sub ochii mei, s-a cocoţat pe un pervaz şi s-a ghemuit acolo. Părea destul de şubred şi speram să se rupă sub el. Dar n-am avut eu norocul ăsta. Poate aşa s-ar fi întâmplat dacă Peterkin ar fi avut dimensiuni normale.

— Ai să plăteşti pentru asta! a zbierat el, arătându-mi pumnul. Soldaţii nopţii o să-ţi omoare jigodia aia de câine! Sper doar să nu te omoare şi pe tine! Vreau să văd cum îţi scoate maţele Roşcata Molly, la Izbă!

Am smuls din toc revolverul .45, dar înainte să apuc să trag (la distanţa aia precis aş fi ratat), a mai scos un zbieret scârbos, şi-a strâns genunchii mici cu braţele şi mai mici şi s-a aruncat pe spate înăuntru printr-o fereastră. Şi a dispărut.

— Ce zici? am întrebat-o pe Radar. Palpitant, nu? Vrei să plecăm naibii de-aici?

Radar a lătrat o dată. Adică, normal că voia.

— Şi scuipă scârboşenia aia din gură, să nu care cumva să te otrăvească.

Radar a scuipat bucata de pantalon şi am mers mai departe. Desigur că am stat cu ochii în patru când am trecut pe lângă fereastra prin care dispăruse Peterkin. Tot speram să-mi apară în faţă, la fel ca o ţintă la standul de tir. Dar nici acum n-am avut noroc. Probabil că jegurile fricoase ca el nu-ţi mai acordă o a doua şansă… dar, câteodată (dacă soarta găseşte de cuviinţă) o primeşti pe a treia.

Nu puteam decât să sper.

CAPITOLUL 19

PROBLEMA CU CÂINII. PIEDESTALUL. CIMITIRUL. POARTA EXTERIOARĂ.

1

Problema cu câinii – fireşte, în caz că nu-i baţi şi nu le tragi şuturi – este că au încredere în tine. Tu le dai de mâncare, tu le oferi adăpost. Tu eşti ăla capabil să scoată maimuţica piuitoare de sub canapea, cu lăbuţa ta mai deşteaptă, cu cinci degete. Şi tot tu eşti ăla care le dăruieşte dragoste, foarte multă dragoste. Problema cu încrederea asta – a cărei existenţă nu poate fi tăgăduită de niciun om care a avut vreodată un câine – este că aduce după sine şi o mare responsabilitate. De obicei, asta-i o chestie bună. În situaţia noastră de atunci, numai asta nu era.

Mi-era foarte limpede că Radar se distra de minune. Realmente ţopăia pe lângă mine. Şi de ce să nu fi ţopăit? Că doar nu mai era ciobănescul german bătrân şi pe jumătate orb pe care a trebuit să-l car în căruciorul de la Dora şi apoi în coşul din spatele tricicletei uriaşe de la Claudia. Era din nou tânără, din nou plină de viaţă, ba chiar fusese în stare să sfâşie turul nădragilor piticului bătrân şi nesuferit. Era agilă şi sigură de sine. Era lângă

persoana care-i dădea de mâncare, alături de persoana care-i oferea un adăpost, persoana care-i dăruia dragoste. Totul era foarte mişto în lumea ei.

Eu, pe de altă parte, încercam să-mi înfrâng panica. Dacă v-aţi rătăcit vreodată într-un oraş mare, precis înţelegeţi ce simţeam. Numai că aici nu exista niciun străin amabil care să mă îndrume în direcţia corectă. Numai că aici oraşul însuşi îmi era ostil. O stradă ducea către alta, dar fiecare nouă stradă ducea la o fundătură unde garguiele se uitau chiorâş la noi de pe clădirile mari şi oarbe despre care aş fi putut să jur că nu fuseseră acolo când m-am întors să văd dacă nu cumva se furişa Peterkin după noi. Ploaia torenţială s-a transformat în stropi fini, dar nu mai puteam să văd palatul din cauza caselor care păreau a creşte din senin când priveam eu în altă parte.

Dar mai era ceva, şi mai rău de-atât. Când *reuşeam* să zăresc palatul, întotdeauna mi se părea că se află într-un cu totul alt loc decât mă aşteptam eu. Ca şi cum s-ar fi mişcat şi el. Sigur, posibil să fie doar o iluzie optică provocată de spaimă – îmi tot repetam eu –, dar nu prea credeam că aşa era. După-amiaza trecea şi fiecare drum greşit pe care apucam nu făcea decât să-mi aducă aminte că avea să se lase întunericul curând. Crudul adevăr era acesta: mă rătăcisem din cauza lui Peterkin. Mai că mă aşteptam să dau peste o căsuţă din turtă dulce şi o vrăjitoare să ne invite înăuntru, pe mine (Hansel) şi pe căţeluşa mea (Gretel).

În tot acest timp, Radar ţinea pasul cu tricicleta şi îmi arunca din când în când rânjetul de bucurie: *Asta-i distracţie maximă!*

Şi am mers mai departe. Şi am tot mers.

Din când în când se mai întâmpla să văd cerul în faţa noastră şi mă ridicam pe şaua tricicletei sperând că voi observa şi zidul oraşului, probabil cea mai înaltă construcţie de aici, cu excepţia celor trei turle ale palatului. Zadarnic. Nu-l vedeam. Iar turlele se aflau acum în dreapta mea, chestie care mi se părea imposibilă. Dacă aş fi trecut prin faţa palatului, m-

aş fi intersectat cu Drumul Gallien, ceea ce nu se întâmplase. Îmi venea să urlu. Îmi venea să mă fac ghem şi să-mi acopăr capul cu mâinile. Doream să găsesc un poliţist, pentru că îmi spusese mie mama că aşa trebuie să facă toţi copiii când se rătăcesc.

Iar Radar râdea la mine: *Nu că-i super? Nu că-i cea mai tare chestie?*

— Nu e, i-am spus eu. Am dat de dracu', fata mea.

Am continuat să pedalez. Acum nu mai era nici urmă de senin pe cer şi, evident, niciun soare după care să mă ghidez. Doar clădiri, multe clădiri îngrămădite în jurul nostru – unele distruse, unele doar abandonate, dar toate cu înfăţişări flămânde. Iar singurele sunete erau şoaptele acelea stinse. Dacă s-ar fi auzit în permanenţă, poate că aş fi reuşit cumva să mă obişnuiesc cu ele. Dar nu era aşa. Veneau în rafale, de parcă am fi trecut pe lângă congregaţii de morţi invizibili.

După-amiaza aia îngrozitoare (nu există cuvinte prin care să vă fac să înţelegeţi *cât* de îngrozitoare era) părea să nu se mai termine. Însă, în cele din urmă, am început să sesizez o vagă scădere a luminii. Deci venea seara. Cred că am plâns un pic, dar nu mai ţin bine minte. Dacă am făcut-o, a fost şi de mila lui Radar, şi de a mea. O adusesem până aici şi reuşisem ce îmi propusesem, dar totul părea să fie în van. Din cauza nenorocitului ăluia de pitic. Acum îmi părea rău că Radar îi sfâşiase doar nădragii. Beregata ar fi trebuit să i-o sfârtece.

Cel mai tare mă durea încrederea nemărginită pe care o vedeam în ochii lui Radar de fiecare dată când se uita la mine.

Ai avut încredere într-un cretin, i-am zis eu în gând. *Mare ghinion, iubito!*

2

Am ajuns la un parc năpădit de buruieni şi înconjurat pe trei laturi de clădiri cenuşii, pline cu balcoane goale. Mi se păreau un fel de corcituri

rezultate în urma împerecherii dintre blocurile de lux de pe Gold Coast din Chicago şi celulele de puşcărie. În centrul parcului era o sculptură uriaşă pe un piedestal înalt. Reprezenta un bărbat şi o femeie aşezaţi în dreapta şi în stânga unui fluture enorm. Însă, la fel ca în cazul tuturor celorlalte opere de artă pe care le văzusem în Lilimar (ca să nu mai vorbesc şi despre sărmana sirenă desfigurată), şi acest grup statuar era distrus în cea mai mare parte. Capul şi o aripă a fluturelui dispăruseră complet. Cealaltă aripă supravieţuise şi, după forma pe care o avea (culorile i se şterseseră, presupunând că fusese colorată vreodată), cu siguranţă era vorba despre un fluture-monarh. Probabil că bărbatul şi femeia fuseseră un rege şi o regină în vremuri străvechi, numai că n-aveam cum să-mi dau seama, pentru că nu mai rămăseseră din corpurile lor decât picioarele de la genunchi în jos.

Şi cum stăteam eu aşa pe tricicletă şi priveam la această operă vandalizată, s-au auzit trei bătăi de clopot în oraşul bântuit – rare şi solemne. *Nu trebuie să fii dincolo de poartă când se aud cele trei bătăi de clopot,* îmi spusese Claudia, *dar trebuie să pleci din Lilimar imediat după aia! Înainte să se întunece!*

Se va întuneca în curând.

Am pornit mai departe – ştiind bine că este inutil, ştiind bine că sunt captiv în pânza de păianjen pe care Peterkin o numise „Lily", întrebându-mă ce grozăvii suplimentare vor aduce soldaţii nopţii atunci când se vor repezi pe urmele noastre. Dar m-am oprit brusc, pentru că-mi venise o idee neaşteptată, o idee deopotrivă nebunească şi de o logică absolută.

M-am întors în parc. Tocmai când mă pregăteam să cobor de pe tricicletă, am estimat din ochi înălţimea piedestalului cu statuia fărâmată şi m-am răzgândit. Am intrat printre ierburile înalte, sperând să nu dau peste vreo floare afurisită care să mă urzice. Şi mai speram ca tricicleta să nu se împotmolească în pământul înmuiat de ploaie. Mi-

am adunat forţele şi am continuat să pedalez. Radar a mers cuminte pe lângă mine, fără să mai alerge sau să ţopăie. Chiar şi în situaţia de tot rahatul în care mă aflam, tot mă bucuram să o văd cât de bine se simte.

Grupul statuar era înconjurat de o baltă mare. M-am oprit în ea, mi-am agăţat rucsacul de ghidon, m-am urcat în picioare pe şa şi am întins mâna. Abia când m-am ridicat pe vârfuri am reuşit să ajung cu degetele pe muchia zgrunţuroasă a piedestalului. Mulţumindu-i Domnului că încă eram într-o formă fizică destul de bună, am făcut o tracţiune ca la sala de sport, mi-am proptit pe rând antebraţele pe suprafaţa plină cu aşchii de piatră, după care am început să mă caţăr. A fost o clipă când am crezut că o să cad pe spate, o să aterizez pe tricicletă şi probabil o să-mi rup ceva, dar m-am împins cu toată puterea şi am reuşit să mă prind de piciorul femeii din piatră. Am ajuns sus şi m-am ales cu câteva zgârieturi zdravene pe burtă, dar, în rest, n-am păţit nimic.

Radar se uita în sus la mine şi lătra. I-am cerut să tacă şi a tăcut. Însă tot dădea din coadă ca nebuna: *Nu că-i cel mai tare? Uite cât de sus s-a urcat!*

M-am ridicat în picioare şi m-am apucat de singura aripă a fluturelui. Poate totuşi mai rămăsese un strop de magie în ea – magie albă – pentru că am simţit cum mă mai lasă panica. Ţinându-mă de ea mai întâi cu o mână, apoi cu cealaltă, am făcut foarte încet o rotaţie completă. Şi am reuşit să văd cele trei turle ale palatului pe fundalul cerului din ce în ce mai întunecat: acum se aflau aproximativ acolo unde îmi imaginasem eu (se pare că nu-mi dispăruse chiar de tot simţul direcţiei). Nu vedeam zidul oraşului, dar nici nu mă aşteptam să-l văd. Piedestalul era înalt, sigur că da, însă erau mult prea multe clădiri de jur-împrejur. Parcă fuseseră dinadins îngrămădite aici – mie aşa mi se părea.

— Stai puţin, Radar! i-am zis eu. Nu durează mult.

Speram să nu mă înşel. M-am aplecat şi am ales o bucăţică de piatră ascuţită.

Timpul trecea. Am numărat din zece în zece până la cinci sute, apoi din cinci în cinci, apoi am pierdut socoteala. Mă îngrijora prea tare întunericul tot mai dens din jur. Parcă lumina se scurgea din cer la fel cum se scurge sângele dintr-o tăietură nasoală. Într-un final, când tocmai începusem să cred că făcusem degeaba tot exerciţiul ăla de escaladă, am văzut un fel de nor negru ridicându-se din direcţia pe care eu o consideram a fi sudul. Şi norul acela se îndrepta spre mine. Fluturii-monarh veneau la culcare. Am ridicat braţul şi l-am îndreptat spre ei aşa cum ai îndrepta o puşcă spre o ţintă. M-am aşezat din nou în genunchi şi nu am mai văzut norul, dar am continuat să ţin braţul drept. Cu piatra aia ascuţită am făcut un semn în piedestal, după care mi-am aţintit mâna întinsă în spaţiul liber dintre două clădiri aflate în cealaltă parte a parcului. Era un început. Sigur, cu condiţia să nu dispară spaţiul ăla gol.

M-am răsucit pe genunchi şi mi-am lăsat picioarele în jos, peste margine. Intenţia mea era să mă ţin bine până în ultimul moment, dar mi-au alunecat mâinile şi am căzut. Radar a scos un lătrat alarmat. Nu sunt chiar prost, aşa că mi-am îndoit genunchii şi m-am rostogolit. Pământul era moale de la ploaie, iar ăsta a fost un lucru bun. M-am umplut de noroi şi de apă din cap şi până-n picioare, chestie nu chiar atât de bună. M-am ridicat (cât pe ce să mă împiedic de căţeluşa mea bucuroasă la culme), mi-am şters faţa şi m-am uitat după semnul pe care-l făcusem. Mi-am întins mâna în lungul lui şi m-am simţit nespus de uşurat să văd că spaţiul gol încă mai era acolo. Clădirile – din lemn, nu din piatră – erau situate pe diagonala parcului. Am observat o mulţime de bălţi mari şi mi-am dat seama că o să mă împotmolesc dacă mergeam pe tricicletă. O s-o implor pe Claudia să mă ierte că i-am abandonat mijlocul de transport, dar la asta

urma să mă gândesc când voi ajunge la ea. Dacă mai ajungeam vreodată la ea.

— Haide, fata mea!

Mi-am atârnat rucsacul de umeri şi am luat-o la fugă.

3

Am intrat amândoi prin bălţile mari. Unele puţin adânci, dar altele cu apă care mie îmi ajungea aproape până la genunchi, iar noroiul parcă voia să-mi scoată tenişii din picioare. Radar n-a avut nicio problemă să ţină pasul cu mine – îi flutura limba în toate părţile, îi sclipeau ochii. Avea blana udă şi lipită de noii muşchi de pe trup, dar nici nu-i păsa. Trăiam aventura vieţii noastre!

Clădirile acelea mi se păreau a fi nişte magazii. Am ajuns lângă ele şi m-am oprit ca să mă leg din nou la tenişii plini de noroi şi apă. M-am uitat în urmă, la piedestal. Nu mai vedeam semnul – rămăşiţele grupului statuar se aflau acum la cel puţin o sută de metri în spatele nostru –, dar ştiam unde era. Am întins ambele braţe, mai întâi înapoi, apoi în faţă, după care am luat-o la goană printre clădiri, cu Radar alături de mine. Da, magazii erau. Încă se simţea izul antic şi de demult al peştilor depozitaţi acolo. Rucsacul sălta şi mă lovea în spinare, în ritmul paşilor. Am ajuns la o străduţă îngustă, mărginită de alte magazii. Toate mi se păreau sparte – şi probabil prădate – cu multă vreme în urmă. Cele două aflate chiar în faţa noastră erau mult prea apropiate una de cealaltă ca să avem loc printre ele, aşa că am luat-o la dreapta, am găsit o alee şi am trecut pe acolo. În celălalt capăt era o grădină plină de buruieni. Am ocolit-o şi am mers spre stânga, înapoi la ce speram eu să fie fosta mea linie dreaptă. Am continuat să fug. Tot încercam să-mi spun că încă nu se făcea seară – nu încă, nu încă –, dar se făcea. Normal că se făcea.

Iar şi iar am fost nevoit să ocolesc casele din drum; iar şi iar am încercat să mă reorientez spre

locul unde văzusem fluturii. Nu mai eram sigur că reuşeam, însă trebuia să încerc. N-aveam altă soluţie.

Am trecut printre două case mari, din piatră. Însă cărăruia dintre ele era atât de îngustă, că abia am reuşit să mă strecor (Radar n-a avut nicio problemă de genul ăsta). Am ieşit de pe ea şi am văzut zidul oraşului în dreapta, într-un loc gol dintre o seră şi o construcţie care probabil că fusese un mare muzeu pe vremuri. Zidul se înălţa deasupra clădirilor din celălalt capăt al străzii şi partea de sus nici nu i se mai vedea de norii întunecaţi care apăsau oraşul.

— Radar! Haide!

Din cauza norilor negri nici nu puteam să-mi dau seama dacă se făcuse seară sau nu. Însă mi-era îngrozitor de teamă că se făcuse. Am fugit pe strada aceea. Nu tocmai cea bună, dar aproape de Drumul Gallien. Eram convins de asta. În faţa noastră se terminau casele şi începea un cimitir. Un cimitir cu lespezi strâmbe, plăci comemorative şi câteva cripte. Fix ultimul loc în care mi-aş fi dorit să ajung după apusul soarelui (*care* apus? ha-ha), dar, dacă aveam dreptate – *Te implor, Doamne, fă să am dreptate,* m-am rugat eu – pe acolo trebuia să o luăm.

Am intrat repede pe poarta înaltă, din fier – cineva o lăsase întredeschisă. Atunci a fost prima dată când Radar a ezitat (prima dată după transformarea de pe cadran, asta vreau să zic). S-a oprit cu picioarele din faţă pe o placă erodată, din beton şi cu cele din spate pe stradă. M-am oprit şi eu, cât să-mi trag răsuflarea.

— Nici mie nu-mi place, fetiţa mea; dar trebuie. Haide, vino!

Şi a venit. Ne-am croit drum printre pietrele funerare înclinate. Dintre ciulini şi ierburile înalte începuse să se ridice pâcla înserării. Am văzut un gard din fier forjat la vreo patruzeci de metri în faţa noastră. Şi dacă n-ar fi fost Radar, tot mi se părea prea înalt pentru mine, dar avea şi poartă.

M-am împiedicat de o lespede de mormânt şi am căzut cât eram eu de lat. Am dat să mă ridic, apoi am încremenit. Nu-mi vedea să cred ce văd. Radar lătra ca nebuna. Din pământ se ridica o mână uscată, prin a cărei piele crăpată ieşea un os îngălbenit. Iar degetele acelei mâini se închideau şi se deschideau, împrăştiind ţărână în jur. Când vedeam asemenea chestii în filmele de groază, mă apuca râsul şi făceam mişto împreună cu prietenii mei şi mai băgam în noi nişte popcorn. Acum nu-mi mai venea să râd. De data asta îmi venea să urlu de spaimă. Şi am urlat… *iar mâna aia m-a auzit.* S-a întors spre mine ca un radar împuţit, încercând să înşface întunericul care se lăsa peste noi.

Am sărit în picioare şi am luat-o la fugă. Radar alerga lângă mine, lătrând şi mârâind, arătându-şi colţii şi tot uitându-se în urmă. Am ajuns la poarta cimitirului. Încuiată. M-am dat în spate, mi-am lăsat în jos umărul şi am izbit-o aşa cum izbeam pe vremuri înaintaşii echipei adverse. S-a zguduit şi a zdrăngănit, dar nu s-a deschis. Hămăielile lui Radar atingeau acum noi cote de intensitate sonoră. Nu mai erau HAM-HAM-HAM, ci RAUU-RAUU-RAUU, de parcă ar fi vrut să latre şi să ţipe în acelaşi timp.

M-am uitat în spate şi am văzut alte mâini care ieşeau din pământ, aidoma unor flori infernale, cu degete în loc de petale. La început au fost doar câteva. Apoi au apărut cu zecile. Poate chiar cu sutele. Şi mai era ceva, ceva şi mai înfricoşător: un zbieret de balamale ruginite. Criptele voiau să-şi lepede morţii. Îmi aduc aminte că m-am gândit atunci că una era să-i pedepseşti pe intruşi – chestie uşor de înţeles –, dar ce se întâmpla acum era absolut ridicol.

M-am împins din nou în poartă – cu toată forţa. Lacătul s-a făcut fărâme. Poarta s-a deschis brusc şi eu m-am pomenit că zbor înainte, dând din mâini ca disperatul ca să nu cad în nas. Aproape reuşisem, când m-am împiedicat de altceva – poate de o bordură – şi am căzut în genunchi.

Am ridicat ochii şi am văzut că aterizasem pe Drumul Gallien.

M-am ridicat în picioare. Mă usturau genunchii şi îmi rupsesem pantalonii. M-am uitat în spate, la cimitir. Nu venea nimic după noi, dar mâinile alea cu degete lacome fuseseră de groază. M-am întrebat cât de multă forţă ar fi trebuit să aibă ca să poată sparge capacele sicrielor şi să-şi facă apoi drum prin pământ până la suprafaţă. Dar poate empisarienii nu foloseau sicrie, poate se mulţumeau doar să-şi înfăşoare morţii într-un giulgiu şi atâta tot. Ceaţa care se ridica din sol căpătase licăriri albastre, de parcă ar fi fost străbătută de curent electric.

— *FUGI!* i-am strigat eu lui Radar. *FUGI!*

Am fugit amândoi către poarta oraşului. Am fugit ca să rămânem în viaţă.

4

Ieşisem pe Drumul Gallien mult mai departe de locul în care observasem primele semne ale domnului Bowditch, dar, cu tot întunericul din jur, încă puteam să văd poarta cea mare. Era cam la vreo opt sute de metri în faţa noastră, poate mai puţin. Gâfâiam şi îmi simţeam picioarele grele. Sigur, şi din cauză că mi se îmbibaseră pantalonii de noroi şi apă când am căzut de pe piedestal, dar mai ales din cauza oboselii. Făcusem sport toţi anii de şcoală, însă nu făcusem baschet – şi nu doar pentru că nu-l înghiţeam pe antrenorul Harkness, ci pentru că, la cât de înalt şi de zdravăn eram, chestia cu alergatul chiar nu era punctul meu forte. Iar motivul pentru care jucasem baseball în primul sezon era acela că postul defensiv nu-mi cerea prea multă viteză. Acum am început să alerg mai încet, cam ca la cros. Cu toate că nu mi se părea deloc că m-aş apropia de poartă, era tot ce puteam face ca să nu mi se declanşeze vreo crampă musculară şi să fiu obligat să mă opresc.

Atunci Radar s-a uitat în spate şi a început din nou să scoată hămăielile alea ascuţite şi

înspăimântate. M-am întors şi eu şi am văzut o mulţime de lumini albastre şi strălucitoare care veneau spre noi din direcţia palatului. Precis erau soldaţii nopţii. N-am mai pierdut vremea încercând să mă conving că nu-i adevărat, ci am iuţit din nou paşii.

Respiram sacadat şi fiecare gâfâit mi se părea mai fierbinte decât precedentul. Îmi bubuia inima. Începusem să văd punctişoare scânteietoare în faţa ochilor, care se aprindeau şi se stingeau şi pulsau. M-am uitat din nou în spate şi am văzut că luminile albastre ajunseseră mai aproape de noi. Şi făcuseră picioare. Erau bărbaţi, fiecare înconjurat de câte o aură albastră, înspăimântătoare. Din cauza asta nu le vedeam chipurile, dar nici că voiam să le văd.

M-am împiedicat singur, ca prostul, mi-am recăpătat echilibrul, am continuat să fug. Acum se făcuse complet întuneric, dar poarta era cu o nuanţă mai deschisă decât zidul cenuşiu şi mi-am dat seama că ne apropiaserăm. Credeam că tot mai avem sorţi de izbândă, dacă puteam să alerg în continuare.

Mi s-a pus un junghi într-o parte – nu prea rău la început, apoi din ce în ce mai puternic. Începea din cutia toracică şi ajungea până la subraţ, unde mă durea rău de tot. Părul, ud şi plin de noroi, mi se zbătea pe frunte şi îmi intra în ochi. Rucsacul greu, plin cu lucruri inutile acum, mă izbea în spate. Mi l-am dat jos şi l-am aruncat în murii de lângă o clădire cu creneluri, flancată de stâlpi vopsiţi în dungi roşii şi albe şi cu fluturi de piatră în vârf. Monarhii de aici încă erau întregi – poate unde nu ajungeai până la ei decât cu scara.

M-am împiedicat din nou, acum de nişte cabluri de tramcar căzute pe stradă, mi-am recăpătat echilibrul şi am continuat să fug. Se apropiau. Soldaţii nopţii. M-am gândit la revolverul domnului Bowditch, dar, chiar dacă ar fi avut vreun efect împotriva acestor năluci, oricum erau prea multe.

Atunci s-a petrecut un lucru extraordinar: dintr-odată, respiraţia mi-a devenit mai adâncă şi mi-a

trecut junghiul din coaste. Adevărul e că niciodată nu alergasem atât de mult ca să simt pe pielea mea că povestea aia cu redobândirea forţelor nu-i chiar o poveste; însă mi se întâmplase de câteva ori când făcusem plimbări lungi cu bicicleta. Ştiam că nu are cum să dureze, dar nici nu aveam nevoie. Poarta era acum doar la o sută de metri de noi. M-am încumetat să mă mai uit o dată în spate şi am văzut că trupa sclipitoare de soldaţi ai nopţii rămăsese în urmă. Am băgat şi mai multă viteză (oare cum de am reuşit?), cu pumnii încleştaţi şi dând din braţe şi inspirând adânc. Chiar i-am luat-o înainte lui Radar pe o distanţă de vreo treizeci de metri. Apoi m-a prins din urmă şi s-a uitat la mine. Acum nici vorbă de zâmbetul ăla de *ce ne mai distrăm.* Îşi ţinea urechile lipite de cap şi i se vedea albul ochilor. Era îngrozită.

În sfârşit, am ajuns la poartă.

Am tras adânc aer în piept şi am zbierat:

— ÎN NUMELE LUI LEAH DE GALLIEN, DESCHIDE-TE!

Mecanismul străvechi de sub poartă a scrâşnit şi a început să se urnească. Apoi scrâşnetul s-a mai uniformizat, până când a devenit o huruială cavernoasă. Poarta s-a zguduit şi a pornit să alunece pe culisa ei ascunsă. Însă încet. Mult prea încet. Şi mi s-a făcut teamă. Oare, dacă reuşeam să fugim, soldaţii nopţii puteau să iasă din oraş? Nu credeam asta. Credeam mai degrabă că nimburile alea orbitor de albastre s-ar stinge şi ei s-ar dezintegra… sau s-ar topi, la fel cum se topise Vrăjitoarea cea Rea de la Apus.

Doi centimetri.

Patru.

Vedeam deja o fărâmă din lumea de afară, unde existau lupi, dar nu şi bărbaţi albaştri şi nici mâini putrezite care să iasă din pământul cimitirelor.

M-am mai uitat o dată în urmă şi acum i-am văzut pentru prima dată cum arătau cu adevărat: vreo douăzeci de bărbaţi, cu buze de culoarea sângelui uscat şi chipuri în nuanţa pergamentului.

Purtau pantaloni largi şi bluze care semănau ciudat de mult cu gecile militare. Lumina aia albastră le ţâşnea din ochi şi se revărsa în jurul lor. Aveau trăsături de oameni normali, dar erau străvezii, că nu ştiu cum să zic altfel. Puteam să le desluşesc craniile.

Şi se repezeau către noi, lăsând în urma lor dâre mici de lumină albastră, care apoi se estompa şi dispărea. Dar mie nu mi se părea că vor ajunge la noi în timp util. Sigur că era o cursă foarte strânsă, dar eu tot credeam că vom scăpa.

Şase centimetri.

Opt.

Dumnezeule, ce *greu* se mişca!

Atunci s-a auzit sunetul unei alarme de incendiu din alea de pe vremuri – *CLING-CLING-CLINNNNG* –, iar plutonul de schelete albastre s-a despărţit: vreo zece sau doisprezece, la stânga şi ceilalţi, la dreapta. Pe Drumul Gallien venea în viteză un vehicul electric, oarecum asemănător cu o maşinuţă de golf sau un microbuz cu platformă, dar mai turtit. În faţă, manevrând un fel de manetă de comandă, se afla un bărbat (şi folosesc acest cuvânt în mod intenţionat) cu păr cărunt care îi cădea pe faţa hidoasă şi semitransparentă. Era îngrozitor de slab şi înalt. În urma lui veneau mulţi soldaţi ai nopţii, îngrămădiţi atât de tare unii în alţii, încât li se suprapuneau nimburile albastre, din care şiroia lumina aia pe asfalt ca un fel de sânge sinistru. Conducătorul vehiculului venea drept spre mine, evident intenţionând să mă strivească de poartă. Deci eu nu mai aveam cum să scap… dar câinele meu încă putea.

— Radar! Du-te la Claudia!

Nici nu s-a clintit, ci doar s-a uitat înspăimântată la mine.

— *Du-te, Rad! Te rog, FUGI DE AICI!*

Mi-am dat jos centura cu ţintele decorative şi am aruncat-o în bezna de peste zid. Dacă voiau să pună mâna pe arma domnului Bowditch, ar fi trebuit să iasă din oraş ca s-o caute. Apoi i-am tras o palmă lui

Radar peste fund. Cu toată puterea. Lumina albastră s-a revărsat peste mine. Ştiu cum este să te resemnezi în faţa morţii, pentru că asta am făcut eu în momentul acela.

— DU-TE LA CLAUDIA, DU-TE LA DORA, PLEACĂ ODATĂ DE-AICI!

Mi-a aruncat o ultimă privire rănită – pe care n-o s-o uit niciodată – după care s-a strecurat prin deschizătură.

M-a lovit ceva suficient de tare ca să mă izbească de poarta în mişcare, dar nu atât de tare încât să mă strivească de ea. L-am văzut pe soldatul cărunt ţâşnind din vehicul. I-am văzut mâinile întinse, oasele degetelor vizibile prin pielea incandescentă. I-am văzut rânjetul nemuritor care-i dezvelea dinţii şi-i strâmba fălcile. Am văzut cum i se revarsă din ochi şuvoaie albastre ale unei forţe criminale.

Poarta se deschisese suficient ca să pot ieşi. M-am ferit de degetele hrăpăreţe ale creaturii şi m-am rostogolit spre deschizătură. Am zărit-o pe Radar pe Drumul Regatului. Se uita în urmă. Plină de speranţă. M-am repezit către ea, cu o mână întinsă. Însă atunci, degetele alea oribile s-au încleştat în jurul gâtului meu.

— Nu, puştiule! mi-a şoptit soldatul nopţii, mort şi totuşi nemort. Nu, întregule! Ai intrat neinvitat în Lily şi aici ai să rămâi.

S-a aplecat peste mine şi i-am văzut mai bine craniul rânjit, acoperit doar de un văl subţire de piele lividă. Ceilalţi s-au adunat de jur-împrejur. Unul a strigat ceva – mi s-a părut că „Elimar”, o combinaţie între Empis şi Lilimar –, dar acum ştiu ce a fost. Poarta a început să se închidă. Mâna mortului-viu m-a strâns şi mai tare. Nu mai puteam să respir.

Du-te, Radar, du-te undeva unde să fii în siguranţă!

Acesta a fost ultimul meu gând.

CAPITOLUL 20

TEMNIŢA BLESTEMATĂ. HAMEY. ORA MESEI. MARELE LORD. INTEROGATORIUL.

1

Radar se luptă cu instinctul de a se întoarce la noul ei stăpân, de a se întoarce la poartă, de a o zgâria cu ghearele ca s-o deschidă şi să intre. Dar nu o face. A primit o comandă şi aleargă mai de parte. Se simte în stare să fugă toată noaptea, dar nu va fi nevoie, pentru că ştie ea un loc unde va fi în siguranţă. Dacă va putea să intre acolo

Plici-plici.

Înaintează în salturi, se târăşte pe pământ. Nu s-au despărţit norii şi nu au apărut lunile. Nu încă. Nu urlă niciun lup, dar îi simte aproape. La lumina lunilor vor ataca şi ştie că lunile se vor ivi curând. Dacă aşa va fi şi dacă ei vor veni, se va lupta. S-ar putea să o copleşească, dar va lupta până la capăt.

Plici-plici.

— Trezeşte-te, puştiule!

Lunile se strecoară de după un nor destrămat, cea mică îşi continuă goana eternă după cea mare. Şi urlă primul lup. Însă uite în faţă căruţa roşie şi uite adăpostul unde ea şi cu Charlie şi-au petrecut noaptea când încă era bolnavă. Dacă va reuşi să ajungă până acolo şi dacă uşa mai e deschisă, o să

poată intra. Crede că el nu a închis-o de tot, dar nu-i sigură. A trecut atât de multă vreme de atunci! Şi, dacă e deschisă, o să intre şi apoi o să se ridice pe picioarele din spate şi o s-o împingă cu cele din faţă ca s-o închidă. Dacă nu e, atunci o să stea cu spatele la ea şi o să se lupte până la capătul puterilor.

Plici-plici.

— Vrei să sari şi peste masa asta? Nu, nu, nu!

Uşa este întredeschisă. Radar o împinge şi

PLICI!

2

Ultima palmă primită a reuşit să-mi spulbere visul şi am deschis ochii. M-am pomenit înconjurat de o lumină foarte slabă şi cineva stătea în genunchi lângă mine. Părul lung şi încâlcit îi ajungea până la umeri şi atât de palid era că, preţ de o clipă, am crezut că era soldatul nopţii care condusese autobuzul ăla electric. M-am sculat repede. Am simţit o durere puternică în cap şi m-a luat cu ameţeală. Am ridicat pumnii. Bărbatul a făcut ochii mari şi s-a dat înapoi. Chiar un bărbat *real* era, nu o creatură străvezie, înconjurată de o aură de lumină albastră. Lui nu-i izvora o asemenea lumină din ochi, pentru că avea ochi de om, chiar dacă adânciţi în orbite şi învineţiţi. Iar părul îi era castaniu-închis, aproape negru, nu cărunt.

— Lasă-l să moară, Hamey! a strigat cineva. E al treij' unulea! N-o să ajungă la şaij' patru, s-au dus vremurile alea! Încă unul şi ne-am ars!

Hamey – dacă aşa îl chema pe bărbatul de lângă mine – s-a uitat spre locul de unde venea vocea. Şi a zâmbit, descoperindu-şi dinţii foarte albi pe chipul foarte murdar. Semăna cu o nevăstuică singuratică.

— Vreau doar să-mi scumpăr sufletul, măi, Io! Să ajut şi eu pe cineva! Sfârşitul e prea aproape ca să nu mă gândesc la viaţa de apoi!

— Fă mai bine o labă şi lasă-mă cu viaţa de apoi, a comentat cel căruia i se zicea „Io". Acum suntem

pe lumea asta, dup-aia vine vâlvătaia, şi cu asta basta.

Stăteam pe o pardoseală din piatră rece şi umedă. Peste umărul ciolănos al lui Hamey am reuşit să văd un perete din blocuri de piatră din care se scurgea apă şi o fereastră cu gratii foarte sus. Printre gratii nu se vedea nimic.

Mă aflam într-o celulă. Într-o *temniţă blestemată.* Habar n-aveam de unde ştiam asta. Dar ştiam că mă doare îngrozitor de tare capul şi că bărbatul care-mi trăsese multe palme ca să mă trezească avea o răsuflare atât de puturoasă, că aş fi putut să jur că-i murise o lighioană în gură. A, da, şi încă ceva: se pare că făcusem pe mine.

Hamey s-a apropiat. Eu am vrut să mă feresc de el (mai ales de putoarea care-i ieşea din gură), numai că în spatele meu era alt perete. Şi mi s-a prelins pe ceafă o picătură de apă rece. *Sudoare de piatră*, mi-am zis eu, fără să ştiu de unde mi-a venit expresia asta.

— Îmi pari destul de vânjos, puştiule, mi-a şoptit Hamey la ureche, gâdilându-mă cu ţepii din jurul gurii.

Un gest oribil, dar şi înduioşător totodată.

— O să mă ajuţi să mă scumpăr aşa cum te-am ajutat şi eu pe tine?

Am încercat să-l întreb unde mă aflu, dar nu mi-au ieşit din gură decât nişte sunete sparte. Mi-am trecut limba peste buze. Erau uscate, crăpate şi umflate.

— Apă.

— Da, asta se rezolvă.

S-a dus repede la o căldare din colţul hrubei despre care acum eram sigur că era o temniţă… iar Hamey era colegul meu de celulă. Pantalonii jerpeliţi îi ajungeau doar până la gambe, făcându-l să semene cu un naufragiat dintr-o caricatură. Din cămaşă nu-i mai rămăsese decât o bucată mică, mai mică decât un maiou. Braţele dezgolite îi luceau în lumina aia incertă. Îngrozitor de slabe, dar nu mi se

păreau deloc cenuşii. Cu toate că, în semiîntunericul de acolo, n-aveam cum să fiu sigur de asta.

— Cretinul naibii!

Era vocea altcuiva, nu a individului căruia Hamey îi zisese „Io”.

— De ce vrei tu să fie mai rău decât e deja? Te-a scăpat doica în cap când erai prunc? Puştiul abia dacă mai respira! Nu trebuia decât să-ţi pui curu’ pe pieptul lui şi să-l salvezi de chinuri. Şi iar aveam treizeci!

Hamey nu a băgat în seamă criticile astea. A luat o cană din tablă de pe poliţa de deasupra unui pat de scânduri (despre care eu am presupus că îi aparţinea) şi a vârât-o în apa din căldare. Mi-a adus-o cu un deget lipit de fundul ei, un deget la fel de jegos ca întregu-i trup.

— Are o gaură, mi-a explicat el.

Nu-mi păsa, pentru că n-aveam de gând să las apa aia să se scurgă. I-am smuls cana din mână şi am băut cu lăcomie. Avea nisip, dar nu m-a deranjat. Parcă ajunsesem în paradis.

— De ce nu i-o sugi, dacă tot eşti acolo? a întrebat o altă voce. Ia-i-o în gură şi arată-i cum se face, Hames. Mintenaş o să-l pui pe picioare!

— Unde sunt?

Hamey s-a apropiat iar cam mult de mine. Probabil că voia să fie discret. Mi-era scârbă de răsuflarea lui – cred că de la ea mă durea capul şi mai tare. Dar am suportat pentru că voiam să ştiu. Mai ales acum, când îmi reveneam cât de cât şi încercam din răsputeri să nu mă mai gândesc la ce s-o fi întâmplat cu Radar. Plus că eram extrem de mirat că nu murisem încă.

— Maleen, mi-a şoptit el. Gherla lui Maleen. Zece…

Şi a rostit apoi un cuvânt pe care nu-l ştiam.

— Sub palat.

— Douăzeci! a zbierat Io. N-o să mai vezi niciodată soarele, băiete! Niciunul dintre noi n-o să-l mai vedem!

Am luat cana de la Hamey şi am traversat celula simţindu-mă probabil la fel cum se simţise Radar când era bătrână şi anchilozată. Mi-am umplut-o, am apăsat degetul pe găurica din fund şi am băut din nou. Băiatul care se uita la filme vechi pe TCM şi-şi comanda tot felul de chestii de pe Amazon ajunsese într-o temniţă subterană. N-aveam absolut niciun motiv să-mi imaginez că ar fi fost altceva. O mulţime de celule se înşirau de-a lungul unui coridor rece şi umed. Între câteva dintre ele erau nişte lămpi cu gaz care ieşeau din ziduri, difuzând în jur o lumină ciudată, nici albastră, dar nici galbenă. Din tavanul făcut din bucăţi de piatră picura apa. Pe jos era plin de bălţi. Vizavi de mine, un tip mare, îmbrăcat cu ce-i mai rămăsese din nişte izmene lungi, m-a văzut că mă uit la el şi s-a repezit la gratiile celulei şi a început să tragă de ele şi să scoată nişte răcnete ca de gorilă. Era gol în partea de sus şi îi vedeam pieptul imens şi păros.

Avea o faţă lătăreaţă, frunte îngustă… era urât ca dracu'… însă nu era deloc desfigurat în felul ăla sinistru, aşa cum fuseseră toţi cei cu care mă întâlnisem pe drumul către acest domiciliu absolut încântător. Şi vorbea ca oamenii normali, nu ca strigoii.

— Bine ai venit, tinere!

Ăsta era Io… mai târziu aveam să aflu că „Io" era prescurtarea de la Iota.

— Bun-venit în iad! Când o să se facă Izba – *dacă* o să se facă – probabil c-o să-ţi scot ficaţii şi o să ţi-i port pe post de pălărie. Tu, în prima rundă. În a doua, neica Nimeni ăsta de lângă tine! Până atunci, şedere plăcută îţi doresc!

Dintr-o celulă aflată puţin mai departe, lângă uşa din lemn masiv, cu drugi din fier, de la capăt, a început să strige alt deţinut – de fapt, o deţinută:

— Trebuia să rămâi în Citadelă, băiete!

Şi, pe un ton mai scăzut:

— La fel şi eu. Mai bine muream de foame.

Hamey s-a dus în colţul opus celui în care era căldarea, şi-a dat pantalonii jos şi s-a ghemuit peste

o gaură din podea.

— Am pântecăraie. Probabil de la ciupercile alea de câmp.

— Adică te-a apucat tocmai acum, la un an şi ceva după ce le-ai mâncat? s-a mirat Io. Ai pântecăraie, dar nu-i de la ciuperci.

Am închis ochii.

3

A trecut ceva vreme. Nu ştiu cât, dar începeam să-mi revin cât de cât. Acum simţeam mai bine mirosul de jeg şi igrasie. Simţeam şi mirosul de gaz de la lămpile alea ridicole. Auzeam pic-picul stropilor de apă şi zgomotele făcute de deţinuţii care se fâţâiau de colo până colo, uneori discutând între ei, sau poate vorbind singuri. Colegul meu de celulă şedea lângă căldarea cu apă şi îşi privea posomorât mâinile.

— Hamey?

A ridicat ochii la mine.

— Ce sunt „întregii”?

A scos un hohot scurt de râs, după care s-a strâmbat şi s-a apucat cu mâinile de burtă.

— *Noi* suntem. Eşti bătut în cap sau ce? Te-ai născut azi?

— Să zicem că da.

— Vino lângă mine!

Am şovăit şi s-a grăbit să mă liniştească:

— Nu, nu, să nu-ţi faci griji. N-am de gând să te gâdilesc la ouţe, dacă de asta ţi-e teamă. Dar s-ar putea să iei vreun purice sau doi de la mine. Nici nu mi s-a mai sculat în ultimele şase luni. De la durerea de burtă.

M-am aşezat lângă el şi m-a bătut prieteneşte pe genunchi.

— Bravo! Nu vreau să mă audă şi alţii. Nu că ar conta, că suntem toţi în aceeaşi oală, dar îmi place să stau mai retras – aşa am fost eu învăţat.

Şi a oftat profund.

— Şi să ştii de la mine că grijile nu fac deloc bine la burtă. Cum e să vezi că se adună tot mai mulţi şi mai mulţi şi mai mulţi? Groaznic! Douăzeci şi cinci… douăzeci şi şase… şi acum treizeci şi unu. N-o să mai ajungă la şaizeci şi patru, aici Io are dreptate. Noi, ăştia întregi, eram pe vremuri ca un sac plin cu zahăr. Acum sacu-i gol, doar câteva cristale au mai rămas înăuntru.

Cristale a zis? Sau altceva? Începea să mă doară din nou capul, iar picioarele mă dureau groaznic de la mers şi pedalat şi alergat şi eram obosit. Parcă fusesem stors de toată vlaga din mine.

Hamey a oftat încă o dată şi, din oftat, a dat-o în tuse. S-a ţinut de burtă până i-a trecut.

— Ucigaşul-de-Monarhi şi ai lui…

Alt cuvânt ciudat pe care mintea mea n-a reuşit să-l traducă, ceva care suna cam ca *rugamunca.*

— …

Au tot scuturat sacul. N-o să se liniştească până n-o să-l prindă şi pe ultimul amărât dintre noi. Dar… şaizeci şi patru? Nu, nu. Asta o să fie ultima Izbă, iar eu o să-mi dau sufletul printre primii. Dacă nu cumva chiar primul. Că nu sunt prea voinic, vezi şi tu că nu-s. Plus că am pântecăraia asta afurisită şi nu pot să ţin mâncarea în mine.

Abia acum parcă şi-a adus aminte că eram şi eu acolo – noul coleg de celulă.

— Dar *tu*… Io a văzut că eşti mare. Pesemne o să fii şi iute, dacă o să-ţi recapeţi puterile.

M-am gândit să-i mărturisesc că nu eram prea rapid, dar mi-am zis că ar fi mai bine să-mi ţin gura. Să creadă ce vrea.

— Nu-i e frică de tine, de nimenea nu-i frică lu' Iota – poate doar de Roşcata Molly şi de hârca aia de mumă-sa –, dar nici nu vrea să se căznească mai mult decât trebe. Cum te cheamă?

— Charlie.

Acum a început să vorbească cu glas şi mai scăzut:

— Şi chiar nu ştii unde eşti? Ăsta-i adevărul-adevărat?

Într-o temniţă blestemată, i-am răspuns eu în gând. Apoi:

— Păi, cred că într-o închisoare… într-o carceră… şi cred că se află sub palat… dar atâta tot.

N-aveam nici cea mai mică intenţie să-i dezvălui motivul pentru care venisem acolo şi nici cu cine mă întâlnisem pe drum. În pofida epuizării, reîncepeam să gândesc limpede. Foarte posibil ca Hamey să încerce să mă tragă de limbă. Să capete informaţii pe care să le ofere în schimbul anumitor privilegii. Sigur, Gherla lui Maleen nu părea un loc în care să *existe* privilegii – aici era mai degrabă capătul liniei, cum se zice – dar nu voiam să risc. Poate că nu-i interesa ciobănescul german din Santinela, Illinois, care le scăpase printre degete… dar, pe de altă parte, poate că voiau să pună mâna pe el.

— Nu eşti din Citadelă, nu?

Am clătinat din cap.

— Nici măcar nu ştii unde e, nu?

— Nu.

— Ostroavele Verzi? Deesk? Poate dintr-un Tayvo?

— N-am auzit de ele.

— De unde *eşti,* Charlie?

Nu i-am răspuns.

— Nu vrei să-mi zici, a şoptit cu îndârjire Hamey. Foarte bine faci. Să nu le spui nici ăstora de-aici şi n-o să le spun nici eu. Dacă mă ajuţi să mă scumpăr. Ar fi bine s-o faci. Că-s ursite mult mai cumplite decât Gherla lui Maleen, tinere. Poate nu-ţi vine să crezi, dar aşa este. Marele Lord e îngrozitor, da', din câte am aflat eu, Ucigaşul-de-Monarhi e mult mai rău.

— Cine-i Ucigaşul-de-Monarhi? Şi Marele Lord, el cine e?

— Marelui Lord i se spune Kellin şi este comandantul soldaţilor nopţii. El însuşi te-a adus aici. Eu am încercat să mă pitesc în colţ. Că are nişte ochi…

Chiar atunci s-au auzit dangăte înfundate de clopot din spatele uşii cu drugi de fier.

— Stafiditule! a răcnit Iota, sărind la gratii şi apucându-se iar să tragă de ele. Că mă şi întrebam ce-o fi cu tine! Hai încoace, fârtate, şi dă să văz ce ţi-a mai rămas din mutră!

A urmat un zgomot puternic de zăvoare trase – am numărat patru – şi uşa s-a deschis. Mai întâi a intrat pe culoar un cărucior, vag asemănător cu alea din supermarketuri, dar făcut din lemn. În spatele lui venea un bărbat cenuşiu cu faţa aproape lichefiată. Nu-i mai rămăsese decât un ochi. Abia dacă i se mai vedea vârful nasului dintr-un ghemotoc de carne. Gura îi era sudată aproape complet, nu-i mai rămăsese decât o găurică în formă de lacrimă în colţul din stânga. Şi degetele i se lipiseră între ele şi acum semănau cu nişte înotătoare de peşte. Era îmbrăcat cu pantaloni lăbărţaţi şi un fel de bluzon la fel de larg. De gât îi atârna o talangă, agăţată de un şiret din piele.

A păşit peste prag, a pus mâna pe talangă şi a scuturat-o, în acelaşi timp uitându-se în dreapta şi în stânga cu acel unic ochi pe care-l avea.

— Heeehe! Urilor!

În comparaţie cu tipul ăsta, Dora articula cuvintele ca Laurence Olivier într-o piesă de Shakespeare.

Hamey m-a apucat de umăr şi m-a tras înapoi. L-am văzut pe Io cum face şi el un pas în spate, în celula de vizavi. La fel făceau toţi deţinuţii. Stafiditul a tot sunat din talangă până s-a asigurat că ne-am îndepărtat suficient de mult de gratii şi că nu putem să punem mâna pe el, deşi nu pricepeam în ruptul capului de ce să fi încercat aşa ceva; tipul era ca deţinuţii ăia din filme care ajunseseră în graţiile conducerii şi li se dădeau diverse sarcini de tot rahatul. Iar ăştia nu au cheile de la celule.

Eu şi Hamey eram primii. Stafiditul a vârât mâna în cărucior, a scos două hălci babane de carne şi ni le-a azvârlit printre gratii. Am prins-o pe a mea din

zbor. Hamey s-a repezit şi el, dar n-a nimerit şi carnea lui a căzut pe jos.

Acum zbierau la el toţi deţinuţii. Unul – mai târziu am aflat că îl chema Fremmy – s-a interesat dacă Stafiditului i se acoperise şi gaura curului cu piele şi, dacă da, înseamnă că acum trebuia să se cace pe gură. Parcă erau nişte lei de la grădina zoologică la ora mesei. Ba nu, nu lei. Hiene. Poate doar în afară de Iota, oamenii de aici nu erau lei.

Stafiditul şi-a împins încet căruciorul pe culoarul dintre celule. Lipăia cu sandalele pe podeaua udă (şi degetele de la picioare îi erau sudate) şi arunca hălci de carne în stânga şi în dreapta. Avea ţintă, chiar dacă era chior de un ochi, pentru că nicio bucată de carne nu s-a izbit de gratii şi n-a căzut în bălţile de pe jos.

Am mirosit bucata pe care o primisem. Probabil că mintea mea încă funcţiona după regulile basmelor, pentru că mă aşteptam să fie stricată şi împuţită, poate chiar plină de viermi, însă era un biftec la fel ca acelea cumpărate din supermarketul Hy-Vee din Santinelă, chiar dacă neambalat în folie din plastic. Abia dacă îl atinsese focul (şi mi-am adus aminte cum îşi comanda tata friptura în sânge la restaurant, spunându-i chelnerului să n-o lase lângă flacără), dar mirosul mi-a umplut gura cu salivă şi stomacul a devenit zgomotos. Ultima oară mâncasem ca lumea în casa din lemn a Claudiei. Nu ştiam cât timp trecuse de atunci, dar precis că destul de mult.

În celula de vizavi, Io se aşezase turceşte pe patul din scânduri şi îşi înfuleca biftecul. Zeama roşie i se prelingea pe barba fără luciu. M-a văzut că mă uit la el şi mi-a rânjit.

— Haide, puştiulică, pune mâna de bagă în tine cât mai ai dinţi cu care să mănânci. Că o să ţi-i scot eu numaidecât.

Am mâncat. Friptura era tare. Friptura era delicioasă. Fiecare îmbucătură mă făcea să tânjesc după următoarea.

Stafiditul ajunsese la ultimele două celule. A aruncat în ele bucăţile de carne şi a început să se retragă, sunând din talangă cu mâna ca o înotătoare de animal acvatic, trăgând căruciorul cu cealaltă şi zbierând din găurica rămasă la gură: „Poi! Poi!” Probabil *înapoi, înapoi,* mi-am zis eu. Însă nimeni nu părea interesat să-l mai ocărască acum, cu atât mai puţin să încerce să se repeadă printre gratii la el. De pretutindeni nu se auzeau decât clefăieli şi râgâieli.

Am mâncat toată bucata de carne, mai puţin nişte grăsime şi un zgârci; apoi le-am mâncat şi pe alea. În acest timp, Hamey abia dacă muşcase de câteva ori din friptura lui, după care s-a prăbuşit pe patul de scânduri, ţinându-şi porţia pe genunchiul descărnat.

Se zgâia descumpănit la carne, de parcă s-ar fi întrebat de ce nu-i venea s-o mănânce. M-a văzut că mă uit la el şi mi-a întins-o.

— O vrei tu? Mâncarea nu mă place şi eu n-o plac pe ea. Pe vremea când munceam la joagăr, hăpăiam aşa ceva cât ai clipi din ochi. Probabil că de la ciupercile alea mi se trage.

Le nimereşti pe cele proaste şi după aia te arde la burtă. Aşa am păţit eu.

Normal c-o voiam. Stomacul meu nu încetase să se milogească. Dar îmi mai rămăsese suficientă stăpânire de sine ca să-l întreb dacă e convins că nu-i mai trebuie. Mi-a zis că e. Am luat repede bucata de carne ca să nu se răzgândească.

Stafiditul se oprise în faţa celulei noastre. A întins spre mine mâna lui diformă.

— Elli ve s-t-vdă.

— Nu înţeleg, am spus eu mestecând dumicatul de carne aproape crudă.

Însă Stafiditul deja pornise mai departe şi a ieşit pe uşă. A mai sunat o dată din talangă, după care a tras zăvoarele: unu, doi, trei, patru.

— Kellin vrea să te vadă, asta a zis, mi-a tradus Hamey. Şi nu mă mir㠒. Oi fi tu întreg, da’ nu eşti ca noi. Nici măcar nu vorbeşti ca…

S-a întrerupt brusc şi a făcut ochii mari de parcă-i venise cine ştie ce idee genială.

— Să-i spui că eşti din Ullum! Da, aşa e cel mai bine! Mult la nord de Citadelă!

— De ce din Ullum?

— Că acolo-s habotnicii! Ăia nu vorbesc ca noi! Să zici că te-ai ferit de otravă!

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Nu mai zice ce nu trebe, Hamey! a strigat cineva. Eşti un *veeneetic!*

— Tacă-ţi gura, Stooks! a ţipat Hamey. Puşitu' ăsta o să mă scumpere!

În celula lui, din partea cealaltă a culoarului, s-a ridicat Io şi s-a apucat de gratii cu degetele-i unsuroase. Zâmbea.

— Oi fi tu zălud, Hamey, da' află de la mine că n-o să te apere nimenea. Nimenea nu ne apără pe unii ca noi.

4

Eu n-aveam acolo niciun pat de scânduri. Recunosc cinstit că mi-a trecut prin cap să-l iau pe al lui Hamey – că n-ar fi avut putere să mă oprească. Apoi m-am întrebat (ca prostul) ce naiba voiam să fac… sau în ce fel de om mă transformam. Îi luasem deja mâncarea, dar măcar pe asta mi-o oferise. Plus că o podea din piatră umedă nu avea cum să mă ţină treaz, nu când mă simţeam în halul ăsta. Nu-mi revenisem în simţiri de prea multă vreme după ce fusesem inconştient habar n-aveam cât, însă acum mă copleşise o sfârşeală cum nu mai simţisem niciodată. Am mai băut nişte apă din căldare, după care m-am întins pe jos în locul despre care bănuiam a fi partea mea de celulă.

Alături erau doi bărbaţi: Fremmy şi Stooks. Tineri şi aparent încă în putere. Nu nişte matahale, ca Iota, dar încă în putere.

Fremmy: Pruncu' vrea nani-nani?

Stooks: Îi *fff*-rânt?

Abbott şi Costello din Gherla lui Maleen, mi-am spus eu. *Şi întâmplarea face să stea chiar în celula de lângă mine. Ei, câtă baftă pe capul meu?*

— Nu-i băga în seamă, Charlie, mi-a zis Hamey. Dormi acu'. La toţi ne ia vlaga paza de noapte când ne prinde. Ne-o suge. Ne suge… nu ştiu cum se zice…

— Viaţa din noi? am încercat eu.

Parcă aveam pleoapele acoperite cu ciment.

— Bravo! Asta e şi asta fac ei! Kellin însuşi te-a adus aici. Clar că eşti zdravăn, altminteri nenorocitul ăla te-ar fi făcut omletă. Am văzut că face asta, crede-mă, da, da, da, am văzut cu ochişorii ăştia ai mei!

Am încercat să-l întreb de câtă vreme era închis, dar din gură nu mi-au ieşit decât nişte mormăieli nedesluşite. Mă lua somnul. M-am gândit la scara în spirală care mă adusese aici şi aveam senzaţia că acum cobor din nou treptele alea, alergând în urma lui Radar. *Ai grijă la gândaci,* am avertizat-o eu în gând. *Şi la lilieci.*

— Ullum, la nord de Citadelă!

Hamey stătea din nou în genunchi lângă mine, la fel cum făcuse când m-am trezit în haznaua asta.

— Să nu uiţi! Şi mi-ai promis c-o să mă ajuţi să mă scumpăr, nici asta să nu uiţi!

Nu ţineam minte să-i fi promis aşa ceva, dar mi s-au stins toate luminile înainte să-i răspund.

5

M-am trezit pentru că mă zgâlţâia Hamey. Mai bine decât să-mi dea palme. Îmi trecuse mahmureala, că asta a fost şi în ruptul capului nu pricepeam cum de suportase tata asemenea dureri în fiecare dimineaţă din perioada lui de beţie. Îmi pulsa dureros umărul stâng, probabil făcusem o întindere când căzusem de pe piedestal; însă, în rest, nu mai simţeam dureri prea mari.

— Cât… cât timp am…

— În picioare! Au venit! Fereşte-te de cravaşe!

M-am ridicat. S-a deschis uşa din capătul culoarului şi cadrul ei s-a umplut cu lumină albastră. În urma ei au intrat trei soldaţi ai nopţii, înalţi şi palizi sub nimburile lor. Acum le vedeai scheletele din corpuri, acum nu le mai vedeai, de parcă erau nişte umbre efemere făcute de norii care se aleargă pe cerul unei zile de vară. Ţineau în mâini nişte beţe lungi care semănau cu antenele pe care le aveau maşinile odată ca niciodată.

— Sus! a strigat unul dintre ei. Sus! Hai la joacă!

Doi soldaţi mergeau în faţă, cu braţele întinse, de parcă erau nişte preoţi care întâmpinau mulţimile de credincioşi veniţi la rugăciune. Uşile de la celulele prin dreptul cărora treceau se deschideau cu scrâşnete asurzitoare împrăştiind în jur coji de rugină. Al treilea s-a oprit şi a întins mâna spre mine.

— Tu nu.

Treizeci de deţinuţi au ieşit pe culoar. Hamey mi-a aruncat un surâs deznădăjduit şi a plecat şi el, încercând pe cât posibil să nu se atingă de nimbul soldatului din faţa celulei noastre. Io a rânjit larg, şi-a ridicat ambele mâini, a făcut nişte cercuri în aer cu degetele mari şi arătătoarele, după care mi-a arătat degetul mijlociu. Nu chiar semnul ăla obscen pe care-l ştim noi în America, dar sunt convins că însemna acelaşi lucru. Deţinuţii s-au încolonat şi au pornit în urma primilor doi soldaţi. Am observat că printre ei erau două femei şi doi bărbaţi de culoare. Unul dintre aceştia era chiar şi mai mătăhălos decât Iota – avea umeri laţi şi fund mare de fotbalist din liga profesionistă –, dar mergea încet, cu capul în jos. M-am uitat după el şi am văzut că se clatină chiar înainte să iasă pe uşa de la capătul culoarului. Ăsta era Dommy. Pe femei le chema Jaya şi Eris.

Al treilea soldat al nopţii a întins spre mine un deget livid şi l-a îndoit. Avea o expresie aspră, dar sub ea sclipea cu intermitenţe rânjetul acela nemuritor al craniului. Cu cravaşa din mână mi-a făcut semn să merg înaintea lui până la uşă. Înainte să trec pragul, a zis:

— Stai!

Şi imediat:

— La naiba!

M-am oprit. Una dintre lămpile alea cu gaz căzuse din peretele din dreapta noastră. Acum atârna într-o rână de tubul metalic, sub o gaură neagră ca o gură de strigoi, arzând încă şi acoperind cu funingine un bloc de piatră. S-a apropiat să o pună la loc şi atunci nimbul lui m-a atins. Am simţit brusc cum mi se înmoaie toţi muşchii şi am înţeles de ce evitase Hamey cu atâta grijă haloul ăla albastru. Parcă atingeai un cablu electric neizolat. M-am tras într-o parte.

— Stai, fir-ai tu să fii, ţi-am zis să stai!

Soldatul nopţii a pus mâna pe lampa care părea făcută din alamă. Probabil frigea al dracu' de tare, dar el nu părea să simtă nimic. A vârât-o înapoi în gaură. Lampa a stat o secundă la locul ei, apoi a căzut din nou.

— *La naiba!*

M-a copleşit o senzaţie profundă de ireal. Fusesem închis într-o temniţă subterană. Acum eram luat şi dus cine ştie unde de un mort-viu, care semăna destul de bine cu un schelet de jucărie pe care-l avusesem în copilărie… iar acum creatura asta se ocupa de o treabă care, prin esenţa ei, era una casnică.

A luat iarăşi lampa şi a acoperit flacăra cu mâna ca să o stingă. I-a dat apoi drumul şi lampa neînsufleţită s-a bălăngănit puţin şi s-a izbit de zid, cu un pocnet stins.

— Mergi! Mişcă-te, fir-ai tu să fii!

M-a lovit cu cravaşa în umărul vătămat. M-a durut îngrozitor de tare. Era umilitor şi enervant să fiu lovit cu drăcia aia, dar oricum era mult mai bine decât mă apuce din nou slăbiciunea oribilă pe care am avut-o când i-am atins nimbul.

Şi m-am mişcat. Am mers.

6

A venit în spatele meu pe un coridor din piatră, foarte îngust. Era în urma mea, dar nu atât de aproape încât să mă atingă din nou lumina lui albastră. Am trecut pe lângă o uşă olandeză[100], a cărei parte de sus era pe jumătate deschisă şi pe acolo ieşeau arome de mâncare bună. Am văzut înăuntru un bărbat şi o femeie – bărbatul căra două găleţi, femeia avea în mâini o tavă din lemn. Amândoi erau îmbrăcaţi în alb, dar pielea le era cenuşie, iar trăsăturile începuseră deja să li se şteargă.

— Mergi!

M-a lovit din nou cu cravaşa, dar acum în celălalt umăr.

— Nu trebuie să dai în mine, domnule. Nu sunt cal.

— Ba eşti.

Şi vocea îi era ciudată. De parcă avea coardele vocale pline cu insecte.

— Eşti calul *meu.* Fii mulţumit că nu te pun s-o iei la galop!

Am trecut pe lângă o încăpere plină cu tot felul de instrumente de tortură pe care mi-aş fi dorit să nu le recunosc, însă le ştiam pe toate de la orele de istorie medievală: Patul, Fecioara de Fier, Păianjenul, Leagănul lui Iuda. Pe scândurile de pe jos se vedeau pete întunecate. Un şobolan, cam cât un pui de ciobănesc german, stătea lângă Pat pe picioarele din spate şi rânjea la mine.

Isuse! mi-am zis eu, îngrozit la culme. *Doamne Dumnezeule!*

— Acum te bucuri că eşti întreg, nu? m-a întrebat temnicerul meu. O să vedem noi dacă o să te mai bucuri când începe Izba.

— Ce-i aia? l-am întrebat eu.

Răspunsul lui a fost o altă lovitură cu cravaşa, acum peste ceafă. Mi-am dus repede mâna acolo şi mi-am simţit-o plină de sânge.

— La stânga, puştiulică, la stânga! Îndrăzneşte, nu-i încuiată.

Am deschis uşa din stânga şi am început să urc o scară cu trepte înguste şi înalte, care păreau să nu se mai termine. Am numărat o sută şi după aia am pierdut socoteala. Iar au început să mă doară picioarele, plus că mă ardea rana de la ceafă.

— Văd că încetineşti, băiete. Ai face bine să iuţeşti pasul, dacă nu vrei să simţi focul cel rece.

Dacă despre nimbul ăla albastru din jurul lui vorbea, normal că nu voiam să-l simt.

Am continuat să urc şi tocmai în momentul când am simţit că o să mi se pună cârcei în coapse şi n-o să mă mai pot mişca deloc am ajuns la uşa din capătul scării. Deja gâfâiam de mama focului. Dar creatura din spatele meu nu gâfâia absolut deloc. Nicio mirare. La urma urmei, era moartă.

Coridorul în care am intrat era mai larg, împodobit cu tapiserii din catifea ţesute cu fir roşu şi violet şi albastru. Bine măcar că lămpile de aici aveau abajururi din sticlă fină. *E o locuinţă,* mi-am zis eu.

Am trecut pe lângă câteva nişe micuţe, majoritatea goale. Şi m-am întrebat dacă nu cumva, în trecut, acolo fuseseră sculpturi în formă de fluturi. În câteva mai erau nişte statuete din marmură, care reprezentau nuduri de bărbaţi şi de femei, iar în mâna unuia era o chestie *îngrozitor* de scârboasă, cu un ditamai mormanul de tentacule care-i acoperea capul. Când am văzut asta, mi-am amintit de Jenny Scuster, care îmi făcuse cunoştinţă cu Cthulhu, monstrul preferat al lui H.P. Lovecraft, zis şi Cel Care Pândeşte Sub Pământ.

Cred că am mers vreo opt sute de metri prin acest coridor somptuos. Aproape de capătul lui, am trecut printre nişte oglinzi în rame aurite care-mi multiplicau la nesfârşit imaginea. Cu ocazia asta am văzut cât de murdar sunt pe faţă şi cât de jegos mi-e părul de pe urma strădaniilor mele disperate de a fugi din Lilimar. Aveam zgârieturi nasoale pe gât. Şi eram singur. Soldatul nopţii de lângă mine nu se reflecta în oglindă. În locul lui nu se vedea decât un fel de ceaţă difuză şi albastră… plus cravaşa, însă

aceasta părea că pluteşte în aer. M-am uitat în jur ca să mă conving că încă era acolo şi imediat mi-am primit pedeapsa: cravaşa m-a nimerit tot în locul dureros de la ceafă. Iar senzaţia de arsură a fost instantanee.

— Mergi! Mişcă-te, fir-ai tu să fii!

M-am mişcat. Coridorul se termina cu o uşă mare, care părea făcută din mahon, cu incrustaţii din aur. Soldatul nopţii m-a plesnit peste mână cu cravaşa aia odioasă, după care a lovit uşor în uşă. Am priceput aluzia şi am bătut. Mi-a mai tras una cu cravaşa şi mi-a sfâşiat tricoul la umăr.

— Mai tare!

Am bătut cu pumnul. Îmi şiroia sângele pe braţ şi pe ceafă. Se amesteca apoi cu transpiraţia şi mă ustura rău de tot.

Mi-am zis: *Habar n-am dacă tu poţi să mori, căcănar albastru; dar, dacă poţi şi dacă am ocazia, să fii sigur că eu am să te ajut să dai colţu'*.

S-a deschis uşa şi în pragul ei stătea Kellin, zis şi Marele Lord.

Îmbrăcat – culmea culmilor! – cu o haină de casă elegantă, din catifea roşie.

7

Şi iar m-a trăsnit senzaţia aia de ireal. Creatura care mă înşfăcase doar cu câteva secunde înainte să pot scăpa din oraş arătase atunci ca un personaj din benzile desenate horror de pe vremuri – o treime vampir, o treime schelet, o treime zombi desprins din serialul *Walking Dead*. Acum, părul cărunt nu-i mai atârna în şomoioage încâlcite peste obrajii livizi, ci era frumos pieptănat pe spate, dezvelind un chip de bărbat în vârstă, dar (din câte-mi dădeam eu seama) încă sănătos şi în formă. Avea buze pline. Ochii, înconjuraţi de riduri blânde, de expresie, se uitau la mine de sub sprâncene cărunte, bogate şi zbârlite. Semăna cu cineva, însă nu reuşeam să-mi amintesc cu cine.

— Ah! a exclamat el şi mi-a zâmbit. Noul nostru oaspete. Intră, te rog! Tu poţi să pleci, Aaron.

Soldatul nopţii care mă adusese până acolo – Aaron – a şovăit. Kellin i-a făcut un semn amical din mână. Atunci, scheletul cu nimb albastru s-a înclinat, a făcut un pas în spate şi a închis uşa.

M-am uitat în jur. Ne aflam într-un vestibul cu lambriuri din lemn. Dincolo de el era un salon, care m-a făcut să mă gândesc la cluburile elegante unde se duceau domnii în cărţile cu Sherlock Holmes: pereţi cu ornamente bogate, fotolii cu spătare înalte, o canapea lungă cu tapiţerie din catifea bleumarin. Vreo şase lămpi frumoase făceau o lumină blândă şi plăcută în locul acela – şi nu păreau să fie lămpi cu gaz. Bine măcar că în partea aceasta a palatului exista curent electric. Sigur, tot cu curent electric funcţionase şi vehiculul pe care creatura asta îl condusese.

— Intră, bine ai venit!

S-a întors cu spatele la mine, probabil unde nu avea nici cea mai mică apăsare că l-aş fi atacat. Şi m-a condus în salonul acela, atât de diferit de celula împuţită şi igrasioasă în care fusesem până atunci. Normal că m-a trosnit din nou senzaţia aia de ireal. Poate nu se temea de mine pentru că avea ochi la ceafă. Ochi care se uitau de printre şuviţele alea cărunte şi frumos pieptănate („coafate” ar fi un cuvânt mai bun), ce-i ajungeau până la guler. Nu m-ar fi surprins aşa ceva. De fapt, în momentul ăla, nu m-ar fi surprins absolut nimic.

Două fotolii erau aşezate faţă în faţă, cu o măsuţă între ele. Suprafaţa măsuţei era din mozaic şi reprezenta un unicorn care ţopăie. Pe fundul unicornului era aşezată o tăviţă cu un ceainic, o zaharniţă cam cât un flaconaş (adică eu speram să fie zahăr acolo, şi nu arsenic), linguriţe şi două căni cu trandafiraşi în jurul marginilor.

— Ia loc, ia loc. Ceai?

— Da, mulţumesc frumos.

— Cu zahăr? Îmi pare rău, dar nu am frişcă. Îmi provoacă indigestie. De fapt, dragă oaspete,

adevărul este că toată *mâncarea* îmi dă indigestie.

Mai întâi mi-a turnat mie, apoi şi-a turnat şi lui. Mi-am pus nişte zahăr din flaconaş (încercând din răsputeri să mă abţin şi să nu-l răstorn pe tot în ceaiul meu; nu ştiu de ce, dar mi se făcuse dintr-odată o poftă nebună de ceva dulce), am ridicat ceaşca la buze… şi am ezitat.

— Te gândeşti că te otrăvesc? a continuat să zâmbească Kellin. Dacă asta ar fi fost dorinţa mea, aş fi dat ordin să te ucidă în Maleen. Sau aş fi scăpat de tine în oricare alte nenumărate moduri.

Avea dreptate în privinţa otrăvii, dar nu asta mă făcuse să şovăi. Observasem că florile din jurul ceştii nu erau trandafiri, aşa cum mi se păruse mie. Erau maci. Şi atunci mi-am adus aminte de Dora. Speram din tot sufletul că Radar reuşise să se întoarcă la femeia aia cu inimă de aur. Sigur că mi se părea destul de puţin probabil, dar ştiţi şi voi ce se zice despre speranţă – e chestia aia care moare ultima. Probabil că şi deţinuţii se bizuiau pe ea. Mai cu seamă ei.

Am ridicat ceaşca şi i-am urat lui Kellin:

— Zile lungi şi nopţi senine![101].

Am băut. Ceaiul era dulce şi bun.

— Ce urare interesantă! N-am mai auzit-o niciodată.

— O ştiu de la tata.

Şi nu minţeam. Probabil că nu aveam să spun prea multe adevăruri în salonul acesta somptuos, însă acum nu am minţit. Citise chestia asta într-una dintre cărţile lui, dar nu aveam deloc de gând să dezvălui sursa. Nu trebuia să se creadă despre mine că aş şti să citesc.

— Nu se poate să te numesc mereu doar „oaspetele meu”. Cum te cheamă?

— Charlie.

Mi-am imaginat că o să mă întrebe şi de numele de familie, dar nu a făcut-o.

— Charlie? N-am auzit niciodată un asemenea nume.

Şi a aşteptat să-i explic proveniența acestui nume exotic – cu totul şi cu totul lipsit de originalitate în locurile mele de baştină. Dar, cum nu am zis nimic, m-a întrebat de unde vin.

— Pentru că mi se pare că ai un accent ciudat.

— Din Ullum, am răspuns eu.

— A-ha! Deci, de departe? De atât de departe?

— Dacă aşa zici.

S-a încruntat şi atunci mi-am dat seama de două lucruri. În primul, rând că era la fel de livid ca înainte. Culoarea din obraji şi de pe buze îi era dată de farduri. În al doilea, că de Donald Sutherland îmi amintea, actorul pe care l-am urmărit îmbătrânind ca prin farmec în multe filme de pe TCM, începând cu *M*A*S*H** şi până la *Jocurile foamei.* Şi încă ceva: nimbul albastru nu dispăruse, doar că era puţin mai estompat. Câte o rază difuză în fiecare nară, câte un licăr abia vizibil în partea inferioară a fiecărui ochi.

— În Ullum este considerat un gest de politeţe să te holbezi la cineva, Charlie? Poate un semn de respect? Spune-mi.

— Scuze, am zis eu şi mi-am băut ceaiul rămas în ceaşcă.

Pe fund rămăsese un strat subţire de zahăr şi a trebuit să-mi stăpânesc impulsul de a-mi vârî degetul ca să-l iau de acolo.

— Totul mi se pare ciudat. *Tu* eşti ciudat.

— Evident, evident. Mai doreşti ceai? Serveşte-te şi pune-ţi cât zahăr vrei. Nici zahăr nu folosesc şi văd că ţie îţi place. Văd multe lucruri. Suferinţa te învaţă asta.

Nu ştiam de cât timp era ceainicul pe masă, dar ceaiul era încă fierbinte şi ieşeau aburi din el. Poate altă magie. Nu-mi păsa. Mă săturasem de atâta magie. Nu voiam decât să-mi recuperez câinele şi să mă duc acasă. Numai că… sirena pe care o văzusem. Era o nedreptate. Un lucru rău şi odios. E nedrept şi rău şi odios să ucizi frumuseţea.

— De ce ai plecat din Ullum, Charlie?

Întrebarea lui era o cursă. Mulţumită lui Hamey credeam că o pot evita.

— Nu voiam să mor.

— Da?

— M-am ferit de otravă.

— Şi foarte bine ai făcut, aş spune eu. Greşeala a fost că ai venit aici. Nu crezi?

— Aproape ieşisem din oraş, am zis eu amintindu-mi de o altă vorbă a tatei: *„Aproape" nu-i totuna cu „am reuşit".* Mie fiecare întrebare a lui Kellin mi se părea câte o altă mină de teren pe care trebuia s-o ocolesc cu multă atenţie ca să nu sar în aer.

— Câţi alţii „s-au mai ferit de otravă", aşa cum spui tu? Erau toţi întregi?

Am ridicat din umeri. Kellin s-a încruntat şi şi-a pus ceaşca pe măsuţă (abia dacă se atinsese de ceai) cu un gest furios.

— Nu fi impertinent cu mine, Charlie! Nu este înţelept din partea ta.

— Nu ştiu câţi.

Era cel mai prudent răspuns pe care i-l puteam da, având în vedere că tot ce ştiam despre acei „întregi" era că nu se fac cenuşii, nu-şi pierd vocile şi nu mor în chinuri când li se lichefiază măruntaiele şi li se astupă traheile. Nici măcar de lucrurile astea nu eram sigur, în pana mea.

— Stăpânul meu, Ucigaşul-de-Monarhi, îşi doreşte tare mult să avem treizeci şi doi. Este foarte înţelept, dar în privinţa asta este cam copilăros.

Şi Kellin a ridicat un deget. Unghia era lungă şi avea un aspect feroce.

— Problema este că încă nu ştie că am deja treizeci şi unu, Charlie. Iar acest fapt înseamnă că pot să te lichidez dacă vreau. Deci te sfătuiesc să ai multă grijă şi să-mi răspunzi sincer la întrebări.

Am dat din cap, sperând că par înfricoşat. De fapt chiar *eram* înfricoşat şi intenţionam să am multă grijă. Cât despre sinceritatea răspunsurilor mele la întrebările acestui monstru… nici gând.

— A fost un haos la sfârşit, am spus eu.

Mă gândeam la ce citisem despre sinuciderea în masă din Jonestown[102]. Trăgeam nădejde că la fel se întâmplase şi în Ullum. Probabil că vi se pare urât din partea mea, dar eram destul de sigur că-mi era viaţa în joc acolo, în salonul acela frumos şi luminos. De fapt, eram convins de asta.

— Îmi închipui că aşa a fost. Au încercat să alunge cenuşiul prin rugăciuni, iar când nu au reuşit… de ce zâmbeşti? Ţi s-a părut amuzant?

Nu prea aveam cum să-i explic că în lumea mea – precis aflată mult mai departe de locul ăsta decât Ullum – existau creştini fundamentalişti care credeau că prin rugăciuni pot alunga din oameni orientarea *homosexuală.*

— Mi s-a părut o tâmpenie. Tâmpeniile mi se par amuzante.

Ciudat, dar chiar a zâmbit la vorbele mele şi am văzut focul ăla albastru pândind printre dinţii lui. Dinţi foarte mari. *Ce dinţi mari ai*[103]*, Kellin!*

— Dură atitudine! Eşti dur? O să vedem noi.

N-am spus nimic.

— Deci ai fugit de acolo înainte să-ţi toarne pe gât cocktailul lor cu mătrăgună.

N-a zis chiar *cocktail*… însă mintea mea a recunoscut instantaneu sensul spuselor sale şi a făcut înlocuirea automat.

— Da.

— Ai fugit cu câinele tău.

I-am răspuns:

— Ar fi omorât-o şi pe ea.

Şi m-am aşteptat să-l aud zicându-mi: *Nu eşti din Ullum, acolo nu sunt câini, ai inventat din mers toată povestea.*

Însă a dat din cap:

— Da, probabil că aşa ar fi făcut. Mi s-a spus că au omorât şi caii, şi vacile, şi oile.

Şi s-a uitat în jos, la ceaşca sa cu ceai. Părea dus pe gânduri. Apoi a ridicat brusc capul. Ochii i se făcuseră albaştri şi strălucitori. Lacrimi electrice şi efemere picurau din ei pe obrajii ridaţi şi, preţ de o

fracţiune de secundă, i-am văzut licărirea oaselor sub piele.

— Dar de ce *aici?* De ce ai venit în Lily? Spune-mi adevărul, dacă nu vrei să-ţi sucesc gâtul ăla afurisit! Ai să mori cu ochii la uşa pe care ai avut ghinionul să intri!

M-am gândit – am sperat – că adevărul mă va ajuta să-mi păstrez capul la locul lui. Măcar încă puţin.

— Era bătrână căţeluşa mea. Şi am auzit poveşti despre un cerc din piatră care…

Mi-am rotit un deget în aer.

— Care ar putea s-o întinerească.

— Şi a întinerit-o?

Ştia că da. Chiar dacă n-ar fi văzut-o el fugind înainte să-şi facă drum cu vehiculul ăla electric prin detaşamentul de soldaţi ai nopţii, precis o văzuseră ceilalţi.

— Da.

— Ai avut noroc. Cadranul solar este periculos. Am crezut că nu o să mai aibă putere după ce am ucis-o pe Elsa în havuzul ei, dar se vede treaba că magia veche e mult prea încăpăţânată.

Elsa. Deci ăsta era numele lui Ariel în Cealaltă Lume.

— Aş putea să trimit acolo nişte cenuşii, ca să-l spargă cu târnăcoapele, dar trebuie să am aprobarea Ucigaşului-de-Monarhi şi nu am obţinut-o încă. Probabil e mâna Petrei. Ea îl influenţează. Tu ştii ce face magia, Charlie?

Ştiam că face tot felul de chestii – de exemplu, permitea unor turişti amărâţi ca mine să ajungă în alte lumi. Dar am clătinat din cap.

— Magia dă oamenilor speranţă, iar speranţa este periculoasă. Nu crezi?

— Nu ştiu, domnule.

A zâmbit şi i-am văzut clar osul maxilarului rânjind de sub buze.

— Ştiu *eu.* Chiar ştiu. Ce altceva dacă nu speranţa într-o viaţă de apoi plină de fericire i-a convins pe cei din sărmana ta provincie să se

otrăvească şi pe ei, şi pe animalele lor, atunci când rugăciunile nu au reuşit să alunge cenuşiul? Tu, pe de altă parte, ai avut speranţe mai practice şi ai fugit. Acum eşti aici, iar acesta este locul unde mor toate speranţele pentru cei ca tine. Chiar dacă acum ţi se pare greu de crezut, ai să crezi cu siguranţă. Cum ai reuşit să treci de Hana?

— Am aşteptat, apoi mi-am încercat norocul.

— Nu eşti doar dur, eşti şi curajos! Ia te uită! În fine, o să mai vedem noi.

S-a aplecat puţin către mine şi atunci i-am simţit mirosul de putregai vechi.

— Nu-i aşa că nu doar pentru câine te-ai aventurat tu în Lilimar?

A ridicat mâna, arătându-mi din nou unghia aia lungă şi fioroasă.

— Spune-mi adevărul, dacă nu vrei să-ţi tai gâtul.

Şi atunci mi-a scăpat porumbelul.

— Aur. Am auzit că e aur aici.

Kellin a ridicat din umeri.

— E aur peste tot în Lily. Din aur e făcut până şi tronul ăla pe care stă Hana şi moţăie şi trage vânturi.

— Nu cred că aş putea să car cu mine un tron, domnule.

Vorbele mele l-au făcut să râdă. Oribil sunet: ca nişte oase uscate care se ciocnesc între ele. S-a oprit la fel de brusc pe cum începuse.

— Am auzit… sigur, este posibil să fi fost doar nişte minciuni… că aici ar fi pepite mici de aur.

— Deci ai auzit de visterie, da? Dar nu l-ai văzut cu ochii tăi?

— Nu.

— Nu te-ai apropiat pe furiş de vitrină?

— Nu.

Eram pe un teren periculos şi nu aveam decât o idee vagă despre ce vrea să spună sau dacă nu cumva era o altă capcană.

— Dar despre Puţul Negru ai auzit? Se vorbeşte despre el în Ullum?

— Păi… da.

Mă treceau toate transpiraţiile. Dacă mai dura interogatoriul, precis aş fi călcat pe una dintre minele alea. Eram convins de asta.

— Însă ai vrut să pleci după ce ai trecut pe la cadranul solar. De ce, Charlie?

— Nu ştiam unde e – aurul, despre el vorbesc. Şi voiam să plec din oraş înainte de lăsarea serii.

Mi-am îndreptat spatele şi m-am străduit cât am putut eu de mult să bravez – atât prin expresia de pe chipul meu, cât şi prin tonul folosit:

— Aproape că reuşisem.

Din nou a zâmbit. Rânjetul acela de craniu pe sub pielea iluzorie. Oare el şi ceilalţi fuseseră vreodată oameni normali? Eu credeam că da.

— Nu ţi se pare că este prea multă suferinţă în cuvântul acela? *Aproape?* Atât de multă suferinţă exprimată de fiecare dată când îl rostim?

S-a lovit uşor cu unghia aia dezgustător de lungă peste buzele rujate. Se uita atent la mine. Mă studia.

— Nu-mi pasă de tine, Charlie. Şi nu prea am încredere în ce-mi spui. Ba chiar deloc. Mă simt tentat să te trimit pe Centură, însă Ucigaşul-de-Monarhi n-ar fi de acord cu asta. Vrea să avem treizeci şi doi. Iar acum, că te-am băgat şi pe tine în Maleen, ne mai trebuie unul singur. Deci înapoi în Maleen.

A ridicat vocea la sfârşit şi a strigat atât de tare, că mi-a venit să-mi acopăr urechile. Şi, preţ de o clipă, nu s-a văzut decât un craniu învăluit în foc albastru deasupra acelei haine elegante din catifea roşie.

— *AARON!*

S-a deschis uşa şi a apărut Aaron.

— Da, stăpâne.

— Du-l înapoi, dar arată-i pe drum şi Centura. Vreau să vadă şi Charlie că Gherla lui Maleen nu-i chiar cel mai rău loc din palatul unde a domnit odinioară Regele Jan – fie-i numele uitat mai repede. Şi, Charlie?

— Da?

— Sper că te-ai simţit bine aici şi ţi-a plăcut ceaiul cu zahăr.

De data aceasta, iluzia care-i ţinea loc de chip a zâmbit concomitent cu realitatea craniului.

— Pentru că n-o să mai ai niciodată parte de asemenea bunătăţi. Crezi tu că eşti dur, dar am eu grijă să te înmoi. Ia-l!

Aaron şi-a ridicat cravaşa, dar a rămas mai la distanţă de mine, ca să nu-i ating nimbul care mă blegea. Când am ajuns la uşă, când mai aveam doar un pas şi scăpam din încăperea asta înspăimântătoare, l-am auzit pe Kellin.

— Vai de mine, era să uit! Te rog, Charlie, întoarce-te!

Văzusem destule episoade din *Columbo* pe aplicaţia Amazon Prime Video ca să ştiu şmecheria cu „Încă o întrebare”, dar tot m-a luat panica.

M-am întors şi m-am oprit lângă fotoliul pe care şezusem. Kellin a tras un sertar mic al măsuţei şi a scos ceva de acolo. Un portofel… însă nu era portofelul *meu.* Al meu era din cordovan[{104}], de la firma Lord Buxton. Mi-l dăruise tata când am împlinit paisprezece ani. Ăsta de acum era foarte moale şi negru şi deteriorat.

— Sunt curios. Ce-i ăsta?

— Nu ştiu.

Însă, odată trecut şocul iniţial, mi-am amintit de momentul în care Dora mi-a dat bucăţelele de piele în formă de tălpi de pantofi şi apoi mi-a făcut semn să-mi las rucsacul la ea, ca să nu fiu nevoit să-l car în spate până la Leah. Atunci mi-am deschis rucsacul, mi-am scos portofelul din el şi l-am băgat în buzunarul de la spatele pantalonilor – a fost un gest reflex. Nici măcar nu m-am gândit la ce fac. Şi nici n-am văzut ce fac. Mă tot uitam la Radar şi mă tot întrebam dacă va suferi cumva când se va trezi singură cu Dora. Numai că, în loc de portofelul meu avusesem tot timpul ăsta asupra mea portofelul lui Christopher Polley.

— L-am găsit pe drum şi l-am luat. M-am gândit că are în el ceva de valoare. L-am băgat în buzunar şi am uitat de el.

Kellin l-a deschis şi a scos dinăuntru banii lui Polley – o singură bancnotă de zece dolari.

— Dacă ăştia sunt bani, eu n-am mai văzut niciodată aşa ceva.

De pe bancnotă, Alexander Hamilton[105] semăna cu unul dintre cetăţenii Empisului, poate chiar cu un membru al familiei regale. Însă nu desluşeam niciun cuvânt pe hârtia aia, ci doar nişte litere amestecate care îmi făceau rău la ochi. Şi, în loc de în colţuri, era simbolul ∠ ¯.

— Ştii ce-i ăsta?

Am clătinat din cap. Cuvintele şi numerele de pe bancnotă păreau să nu fie scrise nici în limba mea, nici în empisariană, ci aparţineau unui tărâm necunoscut.

A scos atunci permisul de conducere al lui Polley – permis expirat, din câte-mi aduceam eu aminte. Doar numele putea fi citit, în rest, erau doar nişte semne care păreau a fi rune vechi, puse claie peste grămadă, printre care mai răzbătea câte o literă normală.

— Cine este Polley şi ce fel de portret e ăsta? N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Nu ştiu.

Însă ceva tot ştiam: printr-un noroc chior, îmi trecuse prin cap să-mi las rucsacul ca să pot fugi mai repede. În el era portofelul meu. Şi telefonul tot acolo îl pusesem – sunt convins că monstrul ar fi fost extrem de interesat de el. Plus hârtia cu indicaţiile scrise la ordinul Claudiei. Mă îndoiam că toate cuvintele alea de pe foaia de hârtie ar fi arătat acum ca o aiureală runică aşa ca acelea de pe bancnota de zece dolari sau de pe permisul de conducere al lui Polley. Nu, nu, nu, cuvintele de acolo ar fi fost scrise în limba empisariană.

— Nu te cred, Charlie.

— Ăsta-i adevărul, am murmurat eu. L-am găsit într-un şanţ de la marginea drumului.

— Şi ăia? m-a întrebat el, arătând la tenişii jegoşi cu care eram încălţat. Tot într-un *şanţ?* Tot de la marginea *drumului?*

— Da. Odată cu ăla.

Şi am întins degetul spre portofel, după care am aşteptat să-mi prezinte şi revolverul domnului Bowditch. *Dar ăsta, Charlie? L-am găsit în ierburile de lângă poarta principală.* Eram aproape convins că asta urma.

Dar n-a fost aşa. În loc să-mi arate arma, aidoma unui iluzionist care scoate un iepure dintr-un joben, Kellin a aruncat portofelul în cealaltă parte a salonului.

— Scoate-l de-aici! a urlat el la Aaron. E murdar! Mi-a împuţit covorul, fotoliul, ba chiar şi ceaşca din care a băut! *Scoate lepădătura asta mincinoasă din locuinţa mea!*

N-am cuvinte să vă spun cât de tare m-am bucurat să plec de acolo.

CAPITOLUL 21

CENTURA. INNAMIN. NICIO PATĂ DE CENUŞIU. ZILE DE TEMNIŢĂ.

1

În loc să ne întoarcem pe unde veniserăm, Aaron m-a pus să cobor trei scări diferite. Mergea în spatele meu şi mă pocnea din când în când cu cravaşa. Parcă eram o vacă mânată în grajd, chestie tare nasoală şi înjositoare, dar măcar nu aveam senzaţia că sunt mânat spre abator. În fond, eram numărul treizeci şi unu, deci valoros. Numai că nu ştiam de ce.

Am trecut pe lângă multe uşi, majoritatea închise, câteva deschise larg sau doar pe jumătate. N-am auzit niciun zgomot din încăperile alea. Şi, pe drum, m-a copleşit un sentiment straniu de abandon şi degradare. Sigur, existau aceşti soldaţi ai nopţii, dar aveam senzaţia că, în rest, palatul era cam gol. Habar n-aveam unde mă duce Aaron, dar, la un moment dat, am început să aud zăngănit de nu ştiu ce mecanisme şi nişte bătăi înfundate şi ritmice, ca ale unei inimi uriaşe. Deja eram destul de sigur că ajunseserăm la o adâncime mai mare decât cea la care se afla Gherla lui Maleen. Lămpile cu gaz din pereţi erau din ce în ce mai rare şi multe dintre ele

abia dacă mai pâlpâiau. Când am terminat de coborât şi a treia scară – acum bubuitul înfundat se auzea foarte tare, iar zăngănitul, şi mai tare –, lumina venea mai mult de la nimbul albastru al lui Aaron. Am ridicat pumnul ca să bat în uşa de la capătul scării, să bat cu putere, că nu voiam să mă mai lovească peste ceafă cu biciuşca aia oribilă.

— Nţ, nţ, nţ! a ţârâit Aaron ca o insectă. Pe asta, deschide-o tu, puştiule.

Am tras zăvorul, am deschis uşa şi m-a izbit un val de zgomote şi căldură. Aaron m-a împins înăuntru. Instantaneu, mi-a ţâşnit transpiraţia pe faţă şi pe braţe. M-am pomenit pe o platformă înconjurată de o balustradă din fier care-mi ajungea până la talie. Zona circulară de dedesubt semăna cu o sală de fitness din infern. Cel puţin douăzeci şi cinci de femei şi bărbaţi cenuşii alergau fiecare pe câte o bandă şi fiecare avea un laţ în jurul gâtului. Trei soldaţi ai nopţii se sprijineau de zidurile din piatră, cu ochii la cenuşii şi cu cravaşele în mâini. Altul stătea pe un fel de podium şi bătea într-un cilindru înalt din lemn, care semăna cu o tobă de conga. Pe toba aia erau pictaţi mulţi fluturi-monarh plini de sânge – chestie care mie mi s-a părut incorectă, deoarece nu cred că fluturii au sânge în ei. Chiar vizavi de mine şi dincolo de benzile de alergat, era mecanismul zăngănitor – plin de curele şi pistoane. Se zguduia puternic pe o platformă. Deasupra lui era un singur bec electric, foarte asemănător cu acelea folosite de mecanici ca să se uite sub capotele maşinilor pe care le repară.

Toată scena mi-a amintit de galerele pe care le văzusem în unul dintre filmele mele preferate de pe TCM: *Ben-Hur.* Bărbaţii şi femeile de pe benzile de alergare erau tot sclavi, la fel ca aceia care vâsleau la galere. Chiar atunci, una dintre femei s-a poticnit, s-a apucat cu degetele de funia care-i intra în gât şi a izbutit să se ridice din nou în picioare. Doi dintre soldaţii nopţii au urmărit-o cu atenţie, după care s-au uitat unul la celălalt şi au început să râdă.

— N-aş vrea să fiu acolo jos, a comentat Aaron din spatele meu. Tu ai vrea, puştiule?

— Nu.

Nici nu-mi dădeam seama ce era mai îngrozitor: prizonierii care făceau jogging pe bandă sau felul în care cele două schelete cu înfăţişare vag omenească au râs când femeia s-a împiedicat şi a început să se sufoce.

— Nu, n-aş vrea.

M-am întrebat câtă energie putea să producă rabla aia de generator acţionat de benzile de alergare. Credeam că nu prea multă; era curent electric în apartamentul Marelui Lord (cel puţin, în singura încăpere de acolo în care intrasem), dar nu mai văzusem să fie şi prin alte părţi. Prin alte părţi nu erau decât lămpi cu gaz şi nici ele nu erau într-o stare prea bună.

— Cât timp trebuie oamenii ăştia să…

— O tură are douăsprezece ore.

Dar nu *ore* a zis el şi din nou mintea mea a făcut traducerea. Clar, limba empisariană o auzeam eu, o şi vorbeam şi începeam chiar să fiu destul de fluent. Probabil că n-aş fi fost încă în stare să scot din mine vreun termen argotic de-ale lor care să corespundă cuvântului *mişto* din limba mea, dar probabil că şi ăsta mi-ar veni cu timpul.

— Cu condiţia să nu se sugrume. Avem câţiva de rezervă pentru situaţii din astea. Haide, puştiule! Ai văzut ce era de văzut. E timpul să plecăm.

Şi m-am bucurat să plec, credeţi-mă. Însă, înainte să mă întorc cu spatele, am văzut că femeia care tocmai căzuse se uita la mine. Părul îi era tot numai laţe pline de sudoare. Trăsăturile îi erau acoperite de gogoloaie mai mari şi mai mici de carne cenuşie, însă tot am reuşit să-i citesc disperarea întipărită pe chip.

Mă întrebaţi dacă disperarea ei m-a înfuriat la fel de tare ca sirena măcelărită din havuz? Nu ştiu ce să vă răspund, pentru că tot ce vedeam aici mă înfuria. Un ţinut frumos fusese profanat şi distrus, iar acesta era rezultatul: oamenii cărora li se zicea „întregi”

erau aruncaţi în temniţă, oamenilor bolnavi şi neputincioşi li se punea laţul în jurul gâtului şi erau obligaţi să alerge pe bandă ca să furnizeze curent electric Marelui Lord şi probabil altor câtorva mai norocoşi. Precis printre aceştia se număra şi omul – sau creatura – care conducea toată povestea: Ucigaşul-de-Monarhi.

— Fii fericit că eşti întreg, mi-a zis Aaron. Măcar o vreme. După aia, s-ar putea să-ţi pară rău.

Şi, doar ca să-i înţeleg eu mai bine mesajul, mi-a tras una cu cravaşa peste ceafă, deschizându-mi plaga de acolo.

2

Cineva – cel mai probabil Stafiditul, deţinutul intrat în graţiile conducerii – aruncase o pătură jegoasă în celula pe care o împărţeam cu Hamey. Am scuturat-o, îndepărtând cât de cât nu doar mizeria, ci şi o mulţime de păduchi (din câte mi-am dat seama, erau păduchi de dimensiuni normale) şi m-am aşezat pe ea. Hamey stătea culcat pe spate şi se uita la tavan. Avea o zgârietură pe frunte, nişte sânge închegat sub nas şi tăieturi în ambii genunchi. Una dintre tăieturile astea fusese mai adâncă, aşa că toată gamba stângă îi era acoperită cu dâre groase de sânge.

— Ce-ai păţit? l-am întrebat eu.

— Pauza de joacă, mi-a răspuns el pe un ton hârâit.

— N-are ce trebe, a observat Fremmy, locatarul celulei de alături, care avea acum un ochi învineţit.

— N-a avut niciodată, a zis Stooks.

Cu excepţia vânătăii de la tâmplă, Stooks părea destul de bine.

— Gura! Amândoi! a zbierat de vizavi Io. O să-l beliţi dacă o să aveţi ocazia, până atunci lăsaţi-l în pace.

Fremmy şi Stooks s-au potolit. Io s-a aşezat pe jos, cu spatele la peretele celulei. Se zgâia posomorât la podea printre genunchi. Avea o rană

urâtă deasupra unui ochi. Din celelalte celule se auzeau gemete şi, din când în când, câte un vaiet înăbuşit de durere. Una dintre femei plângea încet.

S-a deschis uşa şi a apărut Stafiditul cu o căldare atârnată de îndoitura cotului. S-a oprit ca să se uite la lampa căzută din perete. Şi-a pus jos căldarea şi a vârât lampa înapoi în gaură. De data asta, nu a mai căzut. A scos un băţ de chibrit din buzunarul salopetei, l-a frecat de unul dintre blocurile de piatră ale zidului şi l-a ţinut în dreptul duzei minuscule a lămpii, care a fâsâit şi s-a aprins. Mă aşteptam să-l aud pe Fremmy spunând ceva, însă se pare că, pentru moment, simpaticul flăcău rămăsese în pană de comentarii sarcastice.

— Innamin, a rostit Stafiditul prin găurica aia în formă de lacrimă care-i ţinea loc de gură. Innamin, ine ea innamin?

— Vreau eu, a răspuns Io.

Stafiditul a scos din căldare o chestie mică şi rotundă. Mie mi se părea că seamănă cu un bănuţ din lemn şi mi-am adus aminte de vorba aia care te învaţă să te fereşti de greci şi când îţi fac daruri. (nu mi-a venit altă expresie care să semene)

— Dă şi la puştiul ăla. Dacă lui nu-i trebe, îi trebe lu' Neica Nimeni.

— Liniment? am întrebat eu.

— Ce altceva?

Iota a început să se ungă pe ceafa lată.

— *Inde*, mi-a zis Stafiditul. *Inde, iat ou*.

Am presupus că îi cerea băiatului celui nou să întindă mâna, aşa că mi-am vârât-o printre gratii. Mi-a aruncat în palmă un bănuţ din ăla cafeniu.

— Mulţumesc, Stafiditule.

S-a uitat la mine. Poate era uimit. Poate nu i se mai mulţumise niciodată.

Pe bănuţul din lemn era un strat gros de ceva mâzgă cu miros oribil. M-am pus în genunchi lângă Hamey şi l-am întrebat unde îl doare.

— Peste tot, mi-a răspuns el, încercând să zâmbească.

— Unde te doare cel mai rău?

În acest timp, Stafiditul mergea cu căldarea pe culoarul dintre celule, întrebând în continuare:

— Innamin, inammin, ine ea innamin?

— La genunchi. La umeri. Da' burta cel mai rău, numa' că nu-mi trece cu niciun liniment.

A icnit când am început să-l frec cu unsoarea aia pe tăieturile de la genunchi, dar a oftat uşurat când l-am uns pe umeri. Mi se făcuseră (făcusem şi eu la rândul meu) o mulţime de masaje după meciurile din campionatul de fotbal, aşa că ştiam unde şi cum să apăs.

— Ce bine e! a murmurat el. Mulţam!

Nu era murdar – nu *prea* murdar, nu în halul în care eram eu. Şi mi-am adus aminte cum a zbierat Kellin: *Scoate-l de-aici! E murdar!* Eram tot plin de noroi uscat şi puteam a transpiraţie în urma scurtei mele vizite la Centură.

— Nu există duşuri aici, nu?

— Nu, nu, nu, a curs odată apă la vestiare – pe vremea când se ţineau jocuri –, da' acum n-avem decât apa din căldări. Şi e rece, da' – *aoleu!*

— Scuze, ai multe noduri aici, la ceafă.

— O să poţi să-ţi faci o baie de curvă – aşa-i zicem noi, adică te freci cu o cârpă udă prin anumite părţi – după joaca următoare, da' până-atunci tre' să te obişnuieşti cu jegul.

— După cum arăţi şi după cum gem ceilalţi, mi se pare că jocul ăsta e cam dur. Până şi Io e rănit.

— O să vezi cu ochii tăi, m-a asigurat Stooks.

— Da' n-o să-ţi placă, a adăugat Fremmy.

Cineva a început să tuşească în celălalt capăt al culoarului.

— Pune mâna la gură! a ţipat una dintre femei. Nimenea nu vrea să se molipsească de ce ai tu, Dommy!

Tusea a continuat.

3

După ceva vreme, Stafiditul s-a întors cu un căruţ umplut cu bucăţi de pui pe jumătate făcut, pe care

le-a azvârlit în celule. Am mâncat porţia mea şi jumătate din cea a lui Hamey. În celula de vizavi, Io a aruncat oasele în gaura unde-şi făcea nevoile şi a răcnit:

— Gura! Vreau să dorm!

În ciuda acestui ordin, au urmat câteva discuţii tihnite, ca după cină, între deţinuţii din diferite celule. Apoi s-au mai potolit, s-au auzit doar nişte murmure, după care nu s-a mai auzit nimic. Prin urmare, nu greşesc când spun că puiul ăla chiar fusese cina, că era seară şi că acum urma somnul. Nu că aş fi avut de unde să-mi dau seama că-i seară; prin gemuleţul cu gratii se vedea în permanenţă doar o beznă adâncă şi, după cum aveam să aflu, nici mesele nu difereau prea mult de la una la alta. Câteodată era biftec, altă dată pui, mai rar fileuri de peşte cu oase. Fără legume. Fără dulciuri. Cu alte cuvinte, niciun aliment pe care Stafiditul să nu-l poată arunca printre gratii. Carnea era bună, nici vorbă de resturile putrezite şi cu viermi pe care m-aş fi aşteptat să le primesc într-o temniţă. Eram îndopaţi doar cu proteine. Voiau să ne ţină sănătoşi şi chiar aşa eram cu toţii, mai puţin Dommy, care avea ceva la plămâni, şi Hamey, care nu mânca niciodată prea mult şi oricum se văita de burtă oricât ar fi mâncat.

Lămpile ardeau încontinuu, indiferent dacă era dimineaţă, amiază sau noapte. Însă atât de puţine erau, că în Gherla lui Maleen se instalase un fel de amurg, derutant şi deprimant. Chiar dacă aş mai fi avut noţiunea timpului când am ajuns aici (dar n-o avusesem), aş fi pierdut-o după primele douăzeci şi patru sau treizeci şi şase de ore.

Încă mă usturau şi mă dureau locurile unde mă lovise Aaron cu cravaşa. M-am uns cu ce mai rămăsese din liniment şi parcă mi-a fost un pic mai bine. M-am frecat pe faţă şi pe gât. Şi mi-au căzut cocoloaşe de mizerie. La un moment dat am adormit şi am visat-o pe Radar. Scumpa mea ţopăia de colo până colo, tânără şi plină de vigoare şi înconjurată de un nor de fluturi cu aripi colorate în

portocaliu şi negru. Nu ştiu cât timp am dormit, dar, când m-am trezit, era încă linişte – sigur, o linişte întreruptă de câteva sforăieli, de câte o băşină şi de accesele de tuse ale lui Dommy. M-am ridicat, mi-am luat apă din găleată şi am băut, având grijă să ţin degetul pe găurica din fundul cănii de tablă. Când să mă întind la loc pe pătură (sperând din tot sufletul că păduchilor nu li se arătase să se întoarcă), am văzut că Hamey se holba la mine. Umflăturile pe care le avea sub ochi semănau cu nişte vânătăi.

— Nu mai trebe să mă ajuţi să mă scumpăr. Îmi iau vorba înapoi. Oricum o să-mi fie rău. Mă aruncă de la unu' la altu' ca pe-un sac cu grâne şi asta e doar joaca. Ce-o să păţesc când o să fie Izba?

— Nu ştiu.

M-am gândit să-l întreb ce era Izba aia, dar presupuneam eu că trebuia să fie un fel de competiţie sportivă, unde se practicau sporturi sângeroase, cum erau luptele în cuşcă. Treizeci şi doi era un număr divizibil până în finală. Şi mai credeam că „joaca" era un fel de antrenament. Dar o altă curiozitate aveam eu acum.

— M-am întâlnit cu un bărbat şi un copil pe drumul spre Lilimar. Cenuşii amândoi.

— Păi, nu sunt cam toţi aşa? a zâmbit strâmb Hamey. Încă de când s-a întors Ucigaşul-de-Monarhi din Puţul Negru.

Era ditamai prologul în acea propoziţie şi voiam să-l aflu, dar, pentru moment, m-am limitat la bărbatul cenuşiu şi şchiop, care se sprijinea în cârjă.

— Veneau de la Falezâ…

— Nu mai spune… a şoptit Hamey fără prea mult interes.

— Şi bărbatul mi-a spus ceva. Mai întâi mi-a zis că sunt „întreg"…

— Păi, nu eşti? N-ai nicio pată de cenuşiu. Jegos eşti, da' nu şi cenuşiu.

— Şi după aia a zis: „La care din ei şi-a ridicat maică-ta fustele de ţi-au lăsat faţa asta arătoasă?" Ştii cumva ce-a vrut să spună?

Hamey s-a ridicat brusc în capul oaselor şi s-a holbat la mine.

— În numele tuturor fluturilor portocalii care au zburat vreodată peste noi, de unde naiba *vii?*

În celula de vizavi, Io a mârâit şi s-a întors pe partea cealaltă.

— Ştii ce înseamnă sau nu?

A oftat şi a început:

— Dinastia Gallien a condus Empisul din vremuri străvechi. Măcar atâta ştii, da?

Habar n-aveam, aşa că i-am făcut semn din mână să zică mai departe.

— Mii şi mii de ani.

Din nou mi se împleteau cele două limbi în minte, dar se contopeau atât de bine, că făceau un singur tot.

— Într-un fel, încă îl conduce, a spus Hamey, dacă te gândeşti la omul care e Ucigaşul-de-Monarhi… dacă mai *este* om şi nu l-a transformat Puţul într-un monstru… dar… despre ce naiba vorbeam?

— Despre dinastia Gallien.

— Au dispărut toţi, arborele lor genealogic a fost doborât… deşi merge vorba că mai trăiesc câţiva.

Ştiam trei care încă trăiau, pentru că îi cunoscusem. Însă nu aveam de gând să-i spun asta lui Hamey.

— Dar a fost o vreme, pe când mai era viu taica lu' tătâne-meu, când erau mulţi din neamul Gallien. Frumoşi cu toţii, şi bărbaţii, şi femeile. La fel de frumoşi ca monarhii pe care i-a stârpit Ucigaşul-de-Monarhi.

Mă rog, nu-i stârpise chiar pe toţi, dar nici asta nu aveam de gând să-i spun.

— Şi erau tare răi de muscă.

Acum a zâmbit larg, dezvelindu-şi dinţii atât de ciudat de albi şi de sănătoşi în comparaţie cu chipul lui scofâlcit.

— Ştii ce-nseamnă asta, puştiule?

— Da.

— Bărbaţii îşi împrăştiau sămânţa peste tot, nu doar aici, în Lilimar, sau în Citadelă, ci şi în Faleză… în Deesk… în Ullum… ba se zice că au avut progenituri chiar şi în Ostroavele Verzi, dincolo de Ullum.

Mi-a aruncat un zâmbet mucalit şi a continuat:

— Se pare că nici femeile nu se lăsau mai prejos… cel puţin, aşa spun unii. Bărbaţi curvari, femei rele de muscă şi mult prea multă delăsare faţă de mersul ţării, pentru că oamenii de rând sunt fericiţi dacă apucă să se suie în pat cu ăia de sânge regesc. Şi ştii tu ce iese din hârjoana asta?

— Copii, am răspuns eu.

— Chiar aşa: copii. Sânge din sângele lor, puştiule. Iar asta ne fereşte de cenuşiu. Cine poate zice care prinţişor sau curtean sau poate rege – da, da, poate un rege – s-a culcat cu mamaia mea sau cu maica mămăiţei mele sau chiar cu maica mea? Pentru că, uite-mă: n-am nicio pată de cenuşiu. Şi uită-te la Io, o măgăoaie de om, fără nicio pată. Uită-te la Dommy şi la Tom cel Negru, tot fără nicio pată… Stooks şi Fremmy… Jaya şi Eris… Double… Bult… doctoru' Freed… toţi ceilalţi… şi mai eşti şi *tu.* Care habar n-ai de nimica. Mă şi întreb…

— Ce? am şoptit eu. Ce te întrebi?

— N-are a face, mi-a răspuns el.

S-a întins din nou şi şi-a acoperit ochii vineţi cu braţul descărnat.

— Zic doar c-ar trebui să te gândeşti de două ori înainte să-ţi speli mizeria de pe tine, puştiule.

Dintr-o celulă aflată mai departe de a noastră, a răcnit acum tipul căruia i se zicea Gully:

— *Mai e şi unii care vrea să doarmă!*

Hamey a închis ochii.

4

Eu am rămas treaz şi m-am tot gândit. Ideea că aşa-zişii „oameni întregi" erau protejaţi împotriva cenuşiului mi s-a părut la început ori rasistă – foarte

asemănătoare cu convingerea imbecililor cu ochelari de cal care cred că albii sunt mai inteligenţi de la natură decât negrii –, ori elitistă. Credeam – v-am şi zis deja – că persoanele cu sânge albastru, aşa cum se spune, sunt oameni perfect normali, la fel ca mine şi ca tine: mănâncă, dorm, se duc la budă; şi la fel ca ei erau şi fiinţele acelea nefericite care asudau în Centură ca să aibă Marele Lord lumină electrică.

Numai că era de luat în calcul şi moştenirea genetică, nu? Sigur, foarte posibil ca oamenii din Empis să nu fi ştiut ce-i aia, dar eu ştiam. Pot să apară rezultate neprevăzute şi deloc favorabile pe măsură ce genele se transmit mai departe, iar familiile regale se pricep de minune să şi le planteze peste tot. Unul dintre aceste rezultate este hemofilia, altul este o malformaţie facială care se cheamă „Falca de Habsburg”. N-o să vă vină să credeţi, dar aflasem toate chestiile astea la orele de educaţie sexuală din clasa a opta. Şi atunci, nu putea să existe şi un cod genetic care să ofere imunitate împotriva cenuşiului ăluia care te mutila?

Într-o lume normală, conducătorul ar fi dorit să-i salveze pe oamenii aceştia – cel puţin aşa credeam eu. În lumea în care ajunsesem, conducătorul – pe care-l chema Ucigaşul-de-Monarhi, nume care nu insufla sentimente de protecţie şi siguranţă – voia să-i omoare. Iar cenuşiii probabil că nici nu trăiau prea mult. Indiferent cum i-am spune – blestem sau boală – era o stare progresivă. Şi, la sfârşit, cine ar mai rămâne? Probabil că soldaţii nopţii. Şi mai cine? Oare Ucigaşul-de-Monarhi era înconjurat de o echipă formată din acoliţi care se bucurau de protecţia lui? Şi, dacă da, peste cine ar mai stăpâni ei după ce întregii vor fi fost eradicaţi, iar cenuşiii vor fi murit? Cum se va termina jocul? Dar oare *se va termina?*

Şi încă ceva; Hamey a spus că dinastia Gallien a condus Empisul din vremuri străvechi, dar *arborele lor genealogic a fost doborât.* Totuşi, mi s-a părut că se contrazice singur: *Într-un fel, încă îl conduce.* Să însemne asta că Ucigaşul-de-Monarhi făcea parte

din… cum se zice? Casa Gallien – aşa, ca într-unul din romanele despre regalitate din seria *Urzeala Tronurilor* a lui George R.R. Martin? Nu credeam asta, pentru că îmi spusese Leah (evident, prin intermediul iepei sale) că a avut patru surori şi doi fraţi şi toţi muriseră. Morţi erau şi mama şi tatăl ei, probabil regele şi regina. Deci cine a mai rămas? Vreun bastard, cum era Jon Snow din *Urzeală?*

M-am ridicat şi m-am dus la gratiile celulei. Mai încolo am văzut-o pe Jaya, stând tot lângă gratii. Avea pe frunte un bandaj strâmb, prin care trecuse sângele din rana de deasupra ochiului stâng.

— Eşti bine? am întrebat-o eu în şoaptă.

— Da. Nu avem voie să vorbim, Charlie. Trebuie să dormim.

— Ştiu, dar… când a apărut cenuşiul? De câtă vreme e la conducere Ucigaşul-de-Monarhi?

S-a gândit puţin. Apoi a spus:

— Nu ştiu. Eram mică şi trăiam în Citadelă când a început totul.

Asta nu-mi era de niciun folos. *Eram mică* putea să însemne şi şase ani, dar şi doisprezece sau chiar optsprezece. Eu credeam că era posibil să fi apărut cenuşiul şi să fi ajuns Ucigaşul-de-Monarhi la putere în urmă cu doisprezece sau paisprezece ani, dacă era să mă iau după ce-mi spusese domnul Bowditch ceva: *laşii fac cadouri.* Ca şi cum a fost martor la ce se petrecea, a oferit favoriţilor săi nişte bombonele, a şterpelit un purcoi de biluţe de aur şi a şters-o de-aici. Şi îmi spusese şi Dora o chestie: Radar era mică la ultima vizită a domnului Bowditch. Înseamnă că atunci a căzut blestemul. Poate. Probabil. Plus că, la urma urmei, nici măcar nu ştiam dacă anii din Empis aveau aceeaşi durată ca anii din lumea mea.

— Dormi, Charlie! Este singura scăpare pe care o mai avem.

Şi a vrut să plece de lângă gratii.

— Stai, Jaya!

În celula de vizavi, Iota a mârâit, a fornăit şi s-a întors pe partea cealaltă.

— Cine a fost? Înainte să devină Ucigaşul-de-Monarhi, cine a fost el? Ştii cumva?

— Elden, mi-a răspuns. Elden de Gallien.

M-am dus şi m-am întins pe pătură. *Elden,* mi-am repetat eu. Ştiam numele ăsta. Iapa-Falada, când a vorbit în numele stăpânei ei, îmi spusese că Leah a avut patru surori şi doi fraţi. Şi că Leah a văzut sărmanul trup zdrobit al lui Robert. Şi că a murit şi celălalt frate – numai că nu mi-a spus cum se întâmplase sau dacă Leah îi văzuse cadavrul. Iar acest frate se purtase mereu frumos cu ea, a zis Falada, care, de fapt, era însăşi Leah.

Şi acest frate se numea Elden.

5

Au trecut trei zile. Zic „trei" pentru că Stafiditul a venit de nouă ori cu căruţul lui plin de cărnuri pe jumătate făcute. Dar poate să fi fost mai multe, pentru că-mi era imposibil să-mi dau seama cum trecea timpul acolo, în amurgul apăsător din Gherla lui Maleen. În vremea asta, am încercat să pun la un loc tot ce aflasem şi să alcătuiesc o cronică pe care mă gândeam s-o intitulez „Prăbuşirea Empisului" sau „Ascensiunea Ucigaşului-de-Monarhi", sau „Blestemul". O cretinătate, sigur că da, pentru că aveam doar frânturi de informaţii, dar mă ajuta să-mi petrec mai uşor timpul. Mă rog, o parte din el. Şi, oricum, ceva informaţii tot aveam, oricât erau ele de fragmentate.

Un fragment de informaţie: domnul Bowditch vorbea despre două luni care *răsar pe cer,* dar eu nu le văzusem niciodată răsărind. Abia dacă le văzusem când erau deja pe cer. Mai vorbea şi despre constelaţii necunoscute de astronomii de pe Pământ, însă eu zărisem doar câteva steluţe din când în când şi nici pe alea nu le văzusem bine. Cu excepţia acelui petic efemer de senin, apărut pe când mă apropiam de cadranul solar, văzusem doar nori. Pentru că era penurie de cer senin în Empis. Acum aşa era; habar n-aveam cum o fi fost înainte.

Alt fragment: domnul Bowditch nu pomenise niciodată de Hana şi cred că ar fi fost normal s-o facă. Prima oară am auzit numele creaturii abia când am fost în vizită la „fagâş".

Însă al treilea fragment de informaţie mă interesa pe mine cel mai mult şi mai mult – pentru că îmi permitea să *înţeleg* mai multe. Domnul Bowditch îmi vorbise despre ce s-ar fi putut întâmpla dacă oamenii din lumea noastră ar fi descoperit calea către Empis, o altă lume, dar evident una plină cu resurse neexploatate, aurul fiind doar una dintre ele. Chiar înainte de infarct, a zis: *Le-ar fi frică* (referindu-se la eventualii prădători veniţi din lumea noastră) *nu cumva să o trezească din somnul ei lung pe îngrozitoarea zeitate de acolo?*

Din ce aflasem eu când îi ascultasem înregistrarea de pe casetă, situaţia era deja nasoală în Empis la ultima vizită a domnului Bowditch, cu toate că Hana se pare că nu-şi luase încă postul în primire. Oraşul Lilimar era deja abandonat şi era *un loc extrem de periculos, mai cu seamă pe timpul nopţii.* Însemna oare că aflase asta pe pielea lui, poate atunci când făcuse o ultimă călătorie ca să mai ia nişte aur? Sau fusese anunţat de sursele lui de încredere? Poate de Woody? Eu credeam că făcuse un ultim drum după aur şi că Hana încă nu fusese acolo.

Pe această fundaţie şubredă m-am apucat eu să construiesc un zgârie-nori de supoziţii. Când domnul Bowditch a venit ultima oară în Empis, regele din dinastia Gallien (pe care probabil îl chema Jan) şi regina lui (al cărei nume nu-l ştiam) fuseseră deja detronaţi. Cel puţin cinci din cei şapte copii ai lor – adică Robert, Drusilla, Elena, Joylene şi Falada – fuseseră ucişi. Leah scăpase împreună cu mătuşa Claudia şi cu unchiul (sau vărul, că nu mai ţineam minte) Woody. Leah susţinea că şi fratele ei mai tânăr, Elden, era mort; însă mi-era clar că pe el îl iubise cel mai mult (*se purtase mereu frumos cu ea* – chestie pe care am aflat-o chiar de la sursă, ha-ha). Nu era posibil ca Leah să prefere să

creadă că Elden murise, în loc să creadă că tocmai el devenise Ucigaşul-de-Monarhi? Oare există vreo soră – în lumea asta sau în oricare altă lume – care să poată accepta gândul că fratele ei adorat s-a transformat într-un monstru?

Nu era posibil ca Elden să fi scăpat şi el de epurare – dacă asta fusese – şi să fi trezit *din somnul ei lung pe îngrozitoarea zeitate de acolo?* Mi-am zis că asta era cea mai plauzibilă dintre toate supoziţiile mele, pentru că Hamey îmi spusese ceva foarte interesant: *Încă de când s-a întors Ucigaşul-de-Monarhi din Puţul Negru.*

Sigur, poate că toată chestia asta era o legendă absurdă, rod al imaginaţiei mele surescitate – dar dacă nu era? Dacă fratele mai tânăr al lui Leah intrase în Puţul Negru (fix la fel cum intrasem şi eu într-un alt puţ întunecat ca să ajung aici) fie ca să scape de epurare, fie în mod premeditat? Dacă intrase în el ca Elden şi ieşise ca Ucigaşul-de-Monarhi? Poate primea ordine chiar de la zeitatea din Puţul Negru. Sau poate că zeitatea aia intrase în Elden şi pusese stăpânire asupra lui şi acum el *era* zeitatea. Înfricoşătoare idee, dar mi se părea că are oarece logică, dacă mă gândeam la felul în care erau stârpiţi toţi oamenii – şi cenuşiii, şi întregii –, cei mai mulţi având parte de un sfârşit lent şi dureros.

Sigur, erau şi lucruri care nu se potriveau – unul dintre acestea fiind povestea cu Hana care i-a fugărit până la ieşirea din Lilimar pe Woody şi pe ceilalţi membri ai familiei sale. Însă multe lucruri parcă se înlănţuiau între ele. Plus că aşa îmi trecea timpul mai repede.

La o singură întrebare nu aveam cum să mă hazardez să răspund: Ce era de făcut?

6

Am ajuns să-i cunosc cât de cât pe ceilalţi deţinuţi. Însă, pentru că eram obligaţi să rămânem încuiaţi în celule, mi-a fost imposibil să intru într-o relaţie serioasă cu vreunul dintre ei. Fremmy şi

Stooks alcătuiau cuplul de comici, deşi mai mult ei râdeau la propriile glume, ori la comentariile alea pretins haioase pe care le făceau. Nici pe mine nu mă amuzau deloc. Dommy era o matahală de om, dar avea o tuse foarte urâtă, care se agrava şi mai tare când se întindea să se culce. Celălalt bărbat de culoare – Tom îl chema – era mult mai micuţ şi mai firav. Avea o voce superbă, însă numai Eris ştia cum să-l ia cu binişorul şi să-l convingă să cânte. Una dintre baladele lui spunea o poveste care îmi era cunoscută. Despre o fetiţă care s-a dus în vizită la bunica şi a găsit un lup îmbrăcat în cămaşa de noapte a lui Buni. Din câte ţineam eu minte, „Scufiţa Roşie" avea un final fericit, însă varianta pe care o cânta Tom se termina într-un mod absolut sinistru: *Degeaba a fugit, că tot a prins-o lupul la sfârşit.*

Şi de finaluri fericite era penurie în Gherla lui Maleen, nu doar de cer senin.

În ziua a treia am început să pricep adevăratul sens al claustrofobiei. Or fi fost colegii mei de temniţă „oameni întregi", dar erau departe de a fi savanţi. Jaya îmi dădea impresia că ar fi destul de isteaţă şi mai era un tip – Jackah –, care avea un repertoriu aparent inepuizabil de ghicitori.

Însă, în rest, conversaţiile celorlalţi nu erau decât nişte vorbe înşirate fără rost.

Am făcut flotări ca să-mi stimulez circulaţia sângelui şi genuflexiuni şi alergări pe loc.

— Iete-te cum face pe grozavu' prinţişoru' ăsta! a comentat Io la un moment dat.

Iota era genul clasic de dobitoc, dar începuse să-mi fie oarecum simpatic. În anumite privinţe, îmi aducea aminte de fostul meu amic, Bertie Bird. La fel ca Păsăroiul, Iota era sincer în tâmpenia lui, plus că întotdeauna i-am admirat pe cei care ştiu să înjure foarte colorat. Sigur, nu era cel mai inventiv dintre toţi pe care-i cunoscusem, dar nici prea rău nu era. Şi, cu toate că nu eram acolo de prea multă vreme, îmi făcea plăcere să-l provoc.

— Uită-te la mine, Io! i-am strigat.

Şi, din poziţia de flotare, m-am împins mult în sus şi am bătut de trei ori din palme.

— Tu poţi să faci asta?

— Şi să-mi rup ceva? Să-mi întind vreun muşchi? Ţi-ar conveni, nu? Că ai putea să te fereşti de mine când o să fie Izba.

— N-o să fie nicio Izbă, i-am replicat eu. Ne-am oprit la treizeci şi unu. Ucigaşul-de-Monarhi a rămas fără întregi. Hai să vedem dacă poţi să faci chestia astălaltă!

Şi m-am apucat să fac sărituri pe loc, ridicându-mi genunchii până la nivelul bărbiei. Endorfinele mele, deşi blegite, s-au reactivat. Mă rog, un picuţ.

— Dacă o ţii tot aşa, o să-ţi rupi curu-n două, mi-a spus Bernd.

Era cel mai în vârstă de acolo, cu foarte puţin păr cărunt pe creştetul aproape chel.

Mi-a venit să râd şi am fost nevoit să mă opresc. Şi Hamey chicotea de pe patul lui de scânduri.

— Ba o să fie treij'doi, a zis Io. Dacă nu facem rost de încă unu', o s-o aducă pe Roşcata Molly. Cu *ea* o să fie treij'doi. Acu'-acu' o să vie scorpia aia din Cratchy şi Ucigaşul-de-Monarhi o să vrea să se distreze.

— Nu *aia!* a exclamat Fremmy

— Să nu zici *niciodată* asta! a ţipat Stooks.

Amândoi păreau îngroziţi.

— Ba iete că *zic!*

Şi Io s-a apucat din nou să zgâlţâie gratiile de la celulă. Se pare că ăsta era exerciţiul fizic care-i plăcea cel mai mult.

— Că-i întreagă, nu? Nu contează că mastodonta aia de mumă-sa a căzut din copacu' ăla urât şi şi-a belit toată mutra.

— Stai puţin! l-am oprit eu, pentru că-mi venise o idee care mă îngrozea de-a dreptul. Nu vrei să zici că maică-sa este…

— Hana, mi-a răspuns Hamey. Păzeşte cadranul şi vistieria. Deşi, dacă tu ai ajuns la cadran cu câinele ăla, înseamnă că s-a cam lăsat pe tânjală.

Ucigaşul-de-Monarhi o să fie tare supărat când o să afle.

Dar nici nu mai eram atent la ce zice. Mi se părea incredibil că Hana avea o fiică, mai cu seamă pentru că în ruptul capului nu puteam să-mi imaginez cine naiba s-o fi culcat cu ea ca să-i facă un copil.

— Şi Roşcata Molly asta e… e şi ea uriaşă?

— Nu ca mumă-sa, mi-a răspuns Ammit, dintr-o celulă aflată mai încolo. Da' tot mare e. S-o dus la Cratchy să-şi vază neamurile. Ăla-i ţinutu' uriaşilor, ca să ştii. O să vie îndărăt şi o să te rupă ca pe-o surcea dacă pune laba pe tine. Mie n-o să-mi facă nimicuţa. Că mi-s iute de picior. Ea abia se mişcă. Iete o ghicitoare pe care n-o ştie Jackah: mi-s înalt la tinereţe şi micuţ la bătrâneţe. Ce sunt?

— Lumânare, i-a răspuns Jackah. Toată lumea o ştie pe-asta, prostovanule.

Acum chiar că a vorbit gura fără mine:

— „Uite lumânarea care te duce-n pat. Uite satârul care te lasă fără cap."[{106}]

Tăcere deplină. Apoi Io a zis:

— Pe toţi zeii, de unde-ai auzit asta?

— Nu ştiu. Cred că îmi zicea mama poezia când eram mic.

— Înseamnă că tare nebună a fost mumă-ta. Să nu mai repeţi ce-ai zis, aduce ghinion.

Din celula lui aflată la capătul culoarului igrasios al Gherlei lui Maleen, Dommy a început să tuşească. Şi a tuşit. Şi a tot tuşit.

7

După două sau trei zile – doar o presupunere, timpul în temniţă neavând absolut nicio legătură cu timpul aşa cum îl cunoaştem noi –, a venit Stafiditul cu mic-dejunul şi de data asta chiar un mic-dejun *era:* cârnaţi subţiri, legaţi între ei câte nouă sau zece şi aruncaţi printre gratii. Am prins din zbor mănunchiul meu de cârnaţi. Hamey l-a lăsat pe al lui să cadă pe podeaua împuţită. Apoi l-a luat de acolo şi l-a scuturat de ţărână cu câteva mişcări

indiferente. S-a uitat puţin la el, după care l-a lăsat să cadă din nou. Mi se părea o asemănare înfiorătoare între atitudinea lui de acum şi cea a lui Radar de pe vremea când era bătrână şi în pragul morţii. Hamey s-a dus înapoi la patul din scânduri, s-a întins, şi-a strâns genunchii la piept şi s-a întors cu faţa la perete. Vizavi, Io stătea pe vine lângă gratii şi îşi înfuleca cârnăciorii înşiraţi pe sfoară la fel cum ai ronţăi dintr-un ştiulete de porumb fiert: de la dreapta la stânga, şi de la stânga la dreapta şi tot aşa. Îşi mânjise toată barba cu grăsime în jurul gurii.

— Haide, Hamey! am spus eu. Încearcă măcar unul singur să mănânci.

— Dacă nu vrea, aruncă-i încoa', mi-a cerut Stooks.

— Îi dăm noi gata cât ai bate din palme, a adăugat Fremmy.

Hamey s-a întors, s-a ridicat în fund şi şi-a luat sfoara cu cârnaţi. Apoi s-a uitat la mine.

— Chiar trebe?

— Bine-ai face să bagi în tine ceva, Neica Nimeni, i-a zis Io.

Doar doi cârnaţi mai avea: cei de la capetele sforii.

— Ştii ce-nseamnă când ne dau haleală de-asta.

Cârnaţii se răciseră deja şi erau cruzi în mijloc. Mi-am adus aminte de un articol citit pe internet, cu un tip care se dusese la spital cu dureri de burtă. La radiografie s-a văzut că avea o tenie uriaşă în intestine. De la carnea nefăcută, scria în articolul ăla. Am încercat să-mi alung din gând amintirea asta (n-am prea reuşit) şi m-am apucat să mănânc. Eram aproape sigur că ştiam ce înseamnă cârnaţii primiţi la micul-dejun: urma ora de joacă.

Stafiditul făcea drumul înapoi. I-am mulţumit din nou. S-a oprit şi mi-a făcut semn cu mâna aia care numai a mână nu semăna. M-am apropiat de gratii. Prin găurica aia în formă de lacrimă care-i ţinea acum loc de gură a ieşit o şoaptă hârâită:

— Uu ăla ap.

Am clătinat din cap.

— Nu înţe…

— *Uu* ăla *ap!*

După asta, a plecat şi a ieşit, trăgând căruţul gol după el. Uşa s-a închis. Zăvoarele au bubuit. M-am întors cu faţa la Hamey. Reuşise să mănânce un cârnat, a muşcat din al doilea, i-a venit înapoi şi a scuipat dumicatul în palmă. S-a ridicat şi l-a aruncat în gaura pentru nevoi.

— Nu ştiu ce-a vrut să-mi spună, i-am zis eu.

Hamey a luat cana de tablă şi a frecat-o de zdreanţa de pe el, de parcă ar fi vrut să şteargă un măr. Apoi s-a aşezat pe patul din scânduri şi a împins într-o parte cârnaţii de care nu se atinsese.

— Vino-ncoa, puştiule!

Mi-a arătat pătura de lângă el. M-am aşezat.

— Să nu te mişti.

S-a uitat în jur. Fremmy şi Stooks se retrăseseră în colţul „garsonierei" lor jegoase. Iota se concentra asupra ultimului cârnat, încercând să mestece mai încet ca să mai ţină plăcerea gustului. Din celelalte celule se auzeau ronţăieli şi râgâieli şi plescăieli. Dându-şi seama că nu stătea nimeni cu ochii la noi, Hamey şi-a răsfirat degetele – că putea să o facă, din moment ce era „întreg" şi nu avea înotătoare ca de peşte în loc de palme – şi mi le-a trecut prin păr. Am tresărit cu putere şi m-am ferit.

— Nu, nu, nu, puştiule! Stai nemişcat!

A ajuns cu mâna până la scalp şi m-a tras de păr, stârnind o ploaie de ţărână şi alte mizerii. Nu mi-era prea ruşine (nici vouă nu v-ar fi fost dacă aţi fi stat câteva zile într-o celulă şi aţi fi făcut şi treaba mare şi aia mică într-o gaură din podea – credeţi-mă că vă cam pierdeţi din pudoare), dar mă îngrozea cât de murdar eram. Parcă eram Pig-Pen, prietenul lui Charlie Brown.

Hamey a ridicat cana din tablă ca să mă pot vedea cât de cât în suprafaţa ei lucioasă. Făcea exact aşa cum face frizerul când vrea să-ţi arate cum te-a tuns. Din păcate, cana aia era şi ciobită şi îndoită într-o parte, aşa că parcă mă uitam într-o oglindă

deformatoare din parcurile de distracţii. O jumătate din faţa mea era uriaşă, cealaltă era mititică rău de tot.

— Vezi?

— Ce să văd?

A înclinat puţin cana şi atunci mi-am dat seama că părul din faţă, pe care mi-l curăţase, nu mai era castaniu. Se făcuse blond. Da, da, da, nu vă mint. Acolo, în temniţa aia unde nu ajungea soarele ca să mi-l decoloreze, părul mi se făcuse blond. Am luat cana şi mi-am apropiat-o de faţă. Nu eram foarte sigur, dar parcă nici ochii mei nu mai erau ca înainte. În loc să fie căprui-închis, aşa cum îi avusesem întotdeauna, acum mi se păreau căprui-deschis.

Hammey m-a apucat de ceafă şi m-a tras cu urechea lângă buzele lui:

— Stafiditu' a zis: „Nu te spăla pe cap."

M-am tras înapoi. Hamey şi-a holbat la mine ochii – de un căprui-închis aşa cum fuseseră şi ai mei înainte. Apoi m-a tras iarăşi lângă el.

— Tu eşti prinţul? Ăla care vine să ne salveze?

8

N-am apucat să-i răspund, că s-au auzit zăvoarele scârţâind. Acum nu mai era Stafiditul. Erau patru soldaţi ai nopţii, înarmaţi cu cravaşe. Doi mergeau înainte, cu braţele întinse. Uşile celulelor s-au deschis cu scrâşnet la trecerea lor.

— Ora de joacă! a strigat unul dintre ei cu vocea aia zumzăită, ca venită din adâncul unui stup de albine. Toţi copilaşii ies afară la joacă!

Am plecat din celule. Aaron, care nu era acum printre arătările astea, mă dusese în dreapta. Acum am luat-o la stânga – toţi cei treizeci şi unu de deţinuţi aliniaţi doi câte doi, ca nişte copilaşi adevăraţi care plecau în excursie cu şcoala. Eu eram ultimul şi singurul fără pereche. Ceilalţi doi soldaţi ai nopţii veneau în spatele meu. Auzeam nişte pârâituri înfundate, aşa cum fac cablurile când

tensiunea e prea scăzută. Însă mi-am zis la început că mi se pare, pentru că mai avusesem senzaţia asta şi înainte, atunci când mă atinsese forţa care ţinea creaturile astea în viaţă. Numai că nu mi s-a părut. Soldaţii nopţii erau nişte zombi electrici. Nume formidabil pentru o trupă de heavy metal, nu credeţi?

Hamey mergea alături de Iota, care-l tot îmbrâncea cu umărul şi-l făcea să se poticnească. Am vrut să-i zic *Termină,* dar ce mi-a ieşit din gură s-a auzit aşa:

— Emină!

Io s-a uitat la mine şi a rânjit.

— Ei, că cine a dat colţu' de-ai ajuns tu şef?

— Emină! am repetat eu. De ce necăjeşti un om care ţi-e coleg de suferinţă?

Parcă nu mai vorbeam deloc ca Charlie Reade. Eu, ăla de dinainte, aş fi zis mai degrabă *Bă, nu te mai ţine de cioace!* Însă tot eu *eram,* tot *vocea* mea s-a auzit. Rânjetul lui Iota s-a transformat într-o grimasă de nedumerire profundă. M-a salutat în stil britanic – adică şi-a ridicat dosul mâinii enorme la frunte – şi a zis:

— Da, domnule, să trăiţi! Să vedem cum o să-mi mai daţi ordine când o să aveţi gura plină cu ţărână.

După care s-a întors şi a mers mai departe.

CAPITOLUL 22

TERENUL DE JOC. AMMIT. BAIA. PRĂJITURA. LĂMPILE CU GAZ.

1

Am urcat mai multe scări. Normal că a trebuit să le urcăm. Când eşti puşcăriaş în Gherla lui Maleen, scările devin un mod de viaţă. După doar zece minute, Hamey a început să respire greu. Io l-a apucat de braţ şi l-a tras după el pe trepte.

— Hai, Neica Nimeni, hopa sus şi încă o dată şi încă o dată! C-o să te certe tăticuţu' tău!

Am ajuns pe un palier larg, în faţa unor uşi duble. Unul dintre soldaţii nopţii din faţa acestei parade de toată jena şi-a atins palmele în faţa lor şi uşile s-au deschis. Ce am văzut dincolo de prag era cu totul altceva, era o lume mai curată: un coridor pardosit cu plăci din gresie albă, cu lămpi cu gaz atât de lustruite, încât aproape te orbeau. De fapt, coridorul ăsta era o rampă şi, în timp ce mergeam noi aşa în lumina aia puternică (lumină care mă făcea să ţin ochii mijiţi şi nu doar pe mine), am simţit un miros pe care-l cunoşteam din zecile de vestiare prin care fusesem: miros de clor, aşa cum miroseau dezinfectantele de baie.

Oare ştiam deja ce anume înseamnă „ora de joacă"? Normal că da. Înţelegeam ce este chestia

aceea pe care o numeau „Izbă”? Absolut. Pentru că acolo, în Gherla lui Maleen, nu făceam decât să mâncăm, să dormim şi să vorbim. Aveam mare grijă ce întrebări puneam, ca nu cumva să mă trădez şi să-şi dea seama că nu aş proveni din comunitatea religioasă a Ullumului, aşa că mai mult ascultam decât vorbeam. Însă acum tot mă uitam cu gura căscată la coridorul ăsta care urca şi care semăna (aproximativ) cu al unui complex sportiv modern şi bine întreţinut dintr-un campus unde sportul e o chestie mai tare decât studiul. Se alesese praful de Lilimar – la naiba, se alesese praful de tot Empisul –, dar coridorul ăsta era super şi mi se părea mie că ducea spre un loc la fel de super. Poate şi mai şi. Nu m-am înşelat.

Izba era o altă fantezie dintr-o lume în care întâlnisem deja diverse variante ale multor basme vechi, însă acum era vorba despre ceva dintr-o poveste mai modernă. Nu din *Harry Potter*, pentru că n-avea nicio legătură cu vâjhaţul. Nu, mie Izba mi se părea mai aproape de *Jocurile foamei.*

Am început să trecem pe lângă nişte uşi, fiecare cu câte un felinar cu gaz deasupra. Pe primele trei scria ECHIPE. Pe următoarea: ECHIPAMENT. Pe a cincea: ARBITRI. Numai că atunci când am trecut pe lângă asta (eu fiind, desigur, tot la coada cârdului), m-am uitat cu coada ochiului la ce scrie pe ea şi atunci „ARBITRI” s-a transformat într-un terci de simboluri runice la fel ca toate cuvintele de pe permisul lui Polley în momentul în care mi l-a arătat Kellin. Am întors capul şi m-am uitat ca lumea, doar cât să văd că ARBITRI scria şi am fost plesnit peste umăr cu cravaşa. Nu prea tare, dar suficient ca să mă facă atent.

— Mişcă, puştiule!

La capătul coridorului se vedea o lumină puternică. Am mers în urma celorlalţi pe terenul de joc… dar ce mai teren! Am căscat ochii în jur fix ca un mocofan din Ullum – că acum nici n-a mai fost nevoie să mă prefac. De multe şocuri avusesem parte de când ieşisem din tunelul dintre lumea mea

şi Empis, dar niciodată până acum nu mi-am zis: *Probabil că visez.*

Lămpi imense cu gaz în suporturile ca nişte tăvi pe care le văzusem de afară înconjurau un stadion de care ar fi fost mândră şi o echipă din liga naţională de baseball. Iar lămpile alea proiectau pe cer raze strălucitoare de lumină alb-albastră, care se răsfrângeau în norii omniprezenţi.

Cerul. Suntem afară.

Şi nu doar asta. Era noapte, chiar dacă pentru noi ziua abia începea. Perfect logic, dacă temnicerii noştri străvezii nu puteau să existe pe timpul zilei. Însă tot era ciudat să-mi dau seama că mi se dăduse complet peste cap succesiunea stărilor de veghe cu cele de somn, aşa cum mi-o imaginasem eu.

Am traversat o pistă din zgură şi am intrat pe gazon. Fusesem pe multe terenuri la viaţa mea – şi de baseball, şi de fotbal –, care semănau cu acesta, însă niciodată pe unul atât de perfect rotund. Ce sporturi se practicaseră aici? N-aveam de unde să-mi dau seama, dar probabil că unele extrem de populare, pentru că toate drumurile alea ca braţele unei morişti uriaşe care duceau aici, plus numeroasele rânduri de scaune din jurul terenului şi care urcau până la marginea circulară a stadionului îmi dădeau de înţeles că orice se jucase aici pe vremuri atrăsese mii de suporteri empisarieni.

Drept în faţă am văzut cele trei turle verzi care se înălţau spre nori. În dreapta şi în stânga erau turnuri de flancare din piatră. Pe câteva pasaje dintre turnuri se sprijineau de parapete şi se uitau în jos la noi mai mulţi soldaţi ai nopţii înfăşuraţi în linţoliile lor albastre şi incandescente. În drumul spre cadranul solar nu reuşisem să văd decât partea de sus a stadionului, pentru că se afla în spatele palatului.

Undeva – probabil la baza acelor trei turle din sticlă verde – erau sala tronului şi apartamentele familiei regale. La fel ca magazinele de pe Drumul Gallien, şi acestea erau locuri rezervate protipendadei. Presupuneam că tocmai ăsta era

motivul pentru care oamenii de rând se înghesuiau aici – parcă-i şi vedeam dând năvală pe aleile colorate în zilele cu întreceri, venind de la Faleză şi din Deesk, poate chiar din Ullum şi Ostroavele Verzi, cu coşuri cu mâncare în mâini şi cântând imnul echipei preferate sau scandând numele jucăto…

O cravaşă m-a lovit peste braţ, mai tare acum. M-am întors şi am văzut un craniu rânjit sub pojghiţa străvezie a unei mutre încruntate.

— Nu mai căsca gura ca nerodul! E vremea să fugi, puştiule! Mişcă-ţi picioarele!

În fruntea turmei noastre, Iota a intrat pe pista circulară care ducea la terenul circular şi foarte verde. Ceilalţi l-au urmat în grupuri de câte doi sau trei. Hamey era ultimul. Nu m-am mirat. Deasupra părţii din faţă a terenului – cel puţin, eu credeam că-i partea din faţă – era un fel de încăpere care semăna cu un salon în aer liber; nu-i mai lipsea decât un candelabru fiţos ca să fie tabloul complet. Mai multe fotolii capitonate, ca alea din loja VIP a stadionului Yankee, erau aşezate în dreapta şi în stânga altui fotoliu care, evident, era locul de onoare. Nu la fel de mare ca tronul de pe care Hana păzea intrarea din spate a palatului (sigur, atunci când nu băga în ea sau nu trăgea un pui de somn), dar era extrem de larg, cu braţele înclinate spre exterior, de parcă individul care avea privilegiul de a sta acolo ar fi fost îndopat cu steroizi. Locul acesta era gol, dar şase oameni stăteau în fotoliile de alături. I-am văzut în timp ce alergam prin faţa lor. Erau oameni întregi, bine îmbrăcaţi – adică nu în zdrenţe ca noi. Unul dintre ei era o femeie, dată pe faţă cu ceva fard care o făcea să pară mult prea palidă. Purta o rochie lungă cu guler elisabetan. Şi pe degete, şi pe agrafele din păr, avea o groază de pietre preţioase. Toţi cei de acolo beau ceva din nişte pahare înalte – poate bere, poate suc. Unul dintre bărbaţi m-a văzut că mă uit la ei şi şi-a ridicat paharul, de parcă mi-ar fi urat ceva. Pe chipuri li se citea o plictiseală mohorâtă, uşor asezonată cu un

vag interes. I-am urât instantaneu, aşa cum doar un deţinut bătut cu cravaşa poate urî o gaşcă de pierdevară bine îmbrăcaţi care nu fac nimic altceva decât să şadă pe cururile lor şi să trândăvească.

Locul ăsta n-a fost făcut pentru unii de teapa lor, mi-am zis eu. *Habar n-am de unde ştiu, dar sunt convins că aşa e.*

Şi iarăşi m-a pocnit cravaşa, de data asta peste turul pantalonilor mei foarte jegoşi. M-a usturat ca dracu'.

— Nu te-a învăţat nimeni că nu-i politicos să te holbezi la mai-marii tăi?

Începeam să detest şi vocile astea bâzâitoare, ca un roi de albine supărate. Parcă nu auzeam un singur Darth Vader, ci un pluton întreg de ticăloşi ca ăla. Am iuţit pasul şi l-am depăşit pe Hamey. Deja gâfâia de mama focului, dar bine măcar că-i apăruse ceva culoare în obrajii pământii.

Mi-am croit drum printre camarazii din Gherla lui Maleen, încasând un ghiont amical de la Tom şi unul mai zdravăn, şi nu la fel de amabil, de la un tip îndesat şi puţin crăcănat, pe care-l chema Ammit.

— Uită-te pe unde mergi, Ully, mi-a zis el. Nu mai e niciun zeu să te apere. I-ai lăsat pe toţi în urmă.

L-am lăsat şi *pe el* în urmă, şi am făcut-o bucuros. Viaţa de aici era destul de nasoală şi fără colegi din ăştia irascibili.

În centrul terenului erau nişte chestii pe care le ştiam de la diferite sporturi pe care le practicasem încă din copilărie – fotbal şi hochei. Era acolo o linie dublă formată din nişte bare care semănau cu traversele de pe calea ferată. Şi mai erau saci mari, cu multe protuberanţe – care probabil că erau plini cu mingi. Şi un rând de stâlpi, înfăşuraţi în pânză groasă, în vârf cu câte o placă pe care era desenată (foarte prost) o mutră furioasă. Precis că erau manechine în stil empisarian pe care se exersa placarea. Mai era acolo şi o bară de care atârnau frânghii cu inele la capete; şi, lângă ea, nişte capre înalte de tăiat lemne cu o scândură lată deasupra. Pe

un capăt al scândurii era pus un balot de fân. Mai era acolo şi un coş din răchită plin cu nişte obiecte care semănau cu cozile de topor. Nu-mi plăceau deloc. Ne-o fi pus antrenorul Harkness să facem nişte exerciţii pe care unii le-ar putea considera de-a dreptul sadice, dar să ne cotonogim între noi cu bâtele? Nu, niciodată.

Am ajuns în fruntea grupului tocmai când treceam prin faţa lojii VIP. Am alergat umăr la umăr cu Iota, care fugea cu capul dat pe spate, pieptul scos înainte şi dând cu putere din coate. Nu mai avea nevoie decât de nişte gantere ca să semene cu oricare dintre tipii ăia între două vârste din lumea mea care voiau să se ţină în formă. Scuze, poate-i mai lipsea şi treningul.

— Vrei să ne întrecem? l-am întrebat eu.

— Ce? Vrei să puie pariu pe noi curva aia de Petra şi toţi ăialalţi?

Şi a arătat cu degetul mare la întregii bine îmbrăcaţi care se relaxau cu câte o băutură răcoritoare. Mai apăruseră doi. Parcă erau invitaţi la un cocktail, zău aşa. Grupul era însoţit de doi soldaţi ai nopţii.

— N-avem destule griji şi aşa?

— Ba da.

— De unde naiba eşti tu, puştiule? Că precis nu eşti din Ullum.

L-am văzut chiar atunci pe Hamey ieşind de pe pistă şi aşa am putut să evit răspunsul. Abia s-a mai putut târî cu capul plecat şi gâfâind amarnic printre diferitele grupuri de echipamente. Între coşul de răchită cu bastoane de luptă (că nu-mi dădeam seama ce altceva ar fi putut să fie) şi manechinele cu mutrele încruntate şi foarte prost desenate, erau câteva bănci şi o masă plină cu ceşcuţe din ceramică – ca pentru espresso. Hamey a luat una, a băut ce era în ea, a pus-o înapoi pe masă, după care s-a prăbuşit pe o bancă cu coatele pe genunchi şi capul în jos. Masa aia era şi ea păzită – poate „supravegheată” e un cuvânt mai bun – de un soldat al nopţii, care doar s-a uitat la Hamey şi nu l-a lovit.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap, puştiule, a gâfâit Io lângă mine, c-o să te bată cu biciu' până la sânge.

— Păi, atunci de ce *lui* nu-i fac nimic?

— Pen'că ştiu că nu-i în stare de rahatu' ăsta, de-aia. Că-i Neica Nimeni, da? Numa' că-i întreg şi, dacă păţeşte ceva, fără ne-ntoarcem la treizeci.

— Nu pricep cum… adică, odată ce va începe Izba, presupunând că va începe vreodată… cum de se aşteaptă ăştia să-l vadă… ştii ce zic… să-l vadă că se luptă.

— Nu se aşteaptă, mi-a răspuns Io.

Şi am detectat o inflexiune neobişnuită în tonul lui. Poate generată de compasiune. Sau de empatie mai degrabă. Nu că l-ar fi plăcut pe Hamey, dar mult mai puţin îi plăcea situaţia în care ne aflam.

— Mă, puştiule, da' tu nu rămâi niciodată fără aer? O tură dacă mai dau, o să ajung pe bancă lângă Neica Nimeni şi o să mă bată cât vor ei de tare.

Aş fi vrut să-i spun că făcusem mai multe sporturi, dar m-ar fi putut întreba ce fel de sporturi, iar eu nu ştiam nici măcar numele sportului practicat pe terenul ăsta uriaş şi verde.

— M-am menţinut în formă. Cel puţin până am ajuns aici. Şi poţi să-mi zici „Charlie" în loc de „puştiule", bine? Că aşa mă cheamă.

— Bine, Charlie.

Io a întins degetul spre Hamey care stătea pe bancă – adevărată întruchipare a deznădejdii.

— Fraieru' ăla de colo e doar un număr pe lista lor. Carne de tun.

Numai că nu a spus nici *fraier* şi nici *carne de tun.* Dar aşa a tradus mintea mea expresiile empisariene pe care le folosise.

— Le place să se termine cât mai repede meciurile.

Ca atunci când pui să joace echipa de pe locul întâi cu aia de pe locul şaisprezece în campionatul de baschet, mi-am zis eu.

Treceam din nou prin faţa lojii VIP şi acum a fost rândul meu să întind degetul spre întregii bine îmbrăcaţi care se uitau la noi. Mă rog, se uitau la

noi doar când nu discutau între ei, pentru că era clar că flecăreala lor li se părea mult mai importantă decât amărâţii zdrenţuiţi şi murdari care îşi dădeau sufletul alergând pe pista de dedesubt. Noi eram doar un pretext ca să se întâlnească, la fel cum făceau tipii ăia din lumea mea care veneau la antrenamentele de fotbal ca să mai schimbe o vorbă între ei. Cei din spatele nostru erau din ce în ce mai epuizaţi, iar doi din grup – Double şi unul pe care-l chema Yanno – se aşezaseră pe bancă lângă Hamey.

— Câţi sunt?

— Ce câţi?

Acum gâfâia şi Iota rău de tot. Eu încă nu.

— Supuşii lui Elden?

A accentuat uşor cuvântul *supuşi*, ca şi cum ar fi vrut să-l pună între ghilimele.

— Habar n-am. Douăzeci. Poate treizeci. Poate un pic mai mulţi. Curva aia face pe grozava pen' că-i preferata Ucigaşului-de-Monarhi.

— Petra?

— Mda, aia.

— Şi ăştia-s *toţi?*

N-a mai apucat să-mi răspundă, pentru că vechiul meu „amic" Aaron a apărut de pe culoarul de sub loja VIP, gesticulând din cravaşa aşa cum ar gesticula un dirijor din baghetă înainte de începerea concertului.

— *Pe teren!* a strigat el. *Toată lumea pe teren!*

Iota s-a îndreptat repede spre echipamentele din mijlocul terenului şi eu m-am luat după el. Majoritatea deţinuţilor gâfâiau şi icneau. Jaya şi Eris stăteau aplecate, cu mâinile proptite pe genunchi, încercând să-şi recapete suflul. Apoi s-au alăturat colegilor de suferinţă strânşi acum în jurul mesei cu ceşcuţe. Am dat una pe gât. Era apă, dar avea un gust vag acrişor şi înţepător. Încă respiram destul de bine, dar, după ce-am băut ceşcuţa aia, parcă am început să respir şi mai bine.

Cu tot cu Aaron, acum erau pe teren cinci soldaţi ai nopţii, înşiruiţi în semicerc în faţa noastră. Alţi doi păzeau VIP-urile. Datorită nimburilor albastre,

cei de la parapete erau mai uşor de numărat: doisprezece. Adică nouăsprezece cu toţii. Mie mi se părea că fix atâţia ne urmăriseră pe Radar şi pe mine când încercam să ajungem la poarta oraşului. Douăzeci, dacă-l puneam la socoteală şi pe Kellin, care fie nu era aici, fie ne urmărea şi el de lângă un parapet. Doar atâţia să fi fost? Dacă da, atunci deţinuţii îi depăşeau numeric. N-am vrut să-l întreb pe Io ce părere are despre chestia asta, pentru că aveam senzaţia că Aaron stă cu ochii pe mine.

— Bună cursă! a zis Stooks.

— Mai bună decât un futai! a zis şi Fremmy.

— Da' nu unu' cu tine, a adăugat Stooks.

— Corect, a conchis Fremmy. Eu sunt maestru.

Am întins mâna să-mi mai iau o ceşcuţă cu zeamă din aia, iar unul dintre soldaţii nopţii a îndreptat cravaşa spre mine.

— Ne, ne, ne! Una de client, puştiule.

Evident că nu a spus *una de client.*

2

A urmat jocul, care, în linii mari, a fost mai puţin dur decât antrenamentele de fotbal ale lui Harkness. Însă doar până spre sfârşit.

Mai întâi, cu mingile. Şaisprezece mingi în trei saci. Arătau ca alea de plajă, dar erau date cu o pojghiţă argintie care le făcea să fie foarte grele. La cât mă pricep eu, *chiar* argint era. Îmi vedeam reflexia deformată în cea pe care o ţineam în mână: mutră murdară, păr murdar. M-am hotărât atunci să nu mă spăl pe cap (bineînţeles, cu condiţia să am ocazia), indiferent cât de jegos mă simţeam. Nu credeam deloc că aş fi fost „prinţul adevărat, ăla care vine să ne salveze" – că nici măcar pe mine nu eram în stare să mă salvez –, dar nu voiam deloc să ies în evidenţă. Văzusem camera de tortură din palat şi nu aveam niciun chef să trec pe acolo.

Ne-am împărţit în două rânduri de câte cincisprezece. Acum Hamey era cel rămas pe dinafară şi cel pe care-l loveau temnicerii cu

cravaşele ca să exerseze de unul singur cu mingea: s-o arunce şi s-o prindă, s-o arunce şi s-o prindă. Ceea ce Hamey a şi făcut, dar fără pic de energie. Tot nu-şi recăpătase răsuflarea în urma drumului pe coridorul lung şi ascendent şi a jumătăţii de tură pe care reuşise s-o facă. M-a văzut că mă uit la el şi a schiţat un zâmbet. Numai că ochii îi erau goi. La fel de bine ar fi putut să-şi scrie pe frunte cuvintele EU O SĂ-MI DAU PRIMUL SUFLETUL.

Noi ceilalţi ne-am aruncat de la unul la altul mingile grele – cam două kile jumate avea una. Nu era mare şmecherie, ci doar o simplă încălzire a braţelor şi a trunchiului. Însă, doar uitându-mă cum le tremurau mâinile, mi-am dat seama că mulţi dintre colegii mei de temniţă nu avuseseră înclinaţii sportive în fostele lor vieţi. Şi m-am întrebat dacă nu cumva unii dintre ei fuseseră un fel de funcţionăraşi în locul acela căruia i se zicea Citadela înainte de răsturnarea de la putere a Monarhiei Fluturilor (aici jocul de cuvinte este neintenţionat). Unii mi se păreau în formă bunuţă şi câţiva chiar reuşeau să prindă şi să arunce mingea – de exemplu, Io şi Eris, plus Tom şi Ammit –, dar ceilalţi erau vai de capul lor. Antrenorul Harkness le-ar fi strigat „bă, ăla cu două mâini stângi”. Fremmy şi Stooks aveau fiecare câte două mâini stângi; la fel Jaya şi Double. Dommy era mare, dar tuşea nasol. Şi mai rămânea Hamey, care, aşa cum zicea Iota, nu era bun de nimic.

Ca să nu mai spun că fuseseră multă vreme închişi. Niciunul nu ştia cât, pentru că nu se putea ţine socoteala zilelor în Gherla lui Maleen. Şi nu existau nici ceasuri acolo.

Eu am făcut pereche cu Iota. Mi-a trimis câteva loburi uşoare, împingând mingea cu podul palmei de sub bărbie – exact ca la aruncarea greutăţii. L-am imitat şi mi-a ieşit perfect. După fiecare două aruncări, ni se cerea să facem un pas în spate. Ne-am „jucat” aşa cam vreo zece minute şi atunci ni s-a ordonat să ne întoarcem pe pistă pentru o altă cursă. Hamey şi-a dat toată silinţa, dar n-a mai putut decât

să meargă agale. Niciunuia dintre soldaţii nopţii care ne supravegheau nu a părut să-i pese. De data asta, am făcut doar jogging – adică abia mi-am mişcat picioarele. Ammit m-a ajuns uşor din urmă, cu toate că, fiind atât de crăcănat, se legăna dintr-o parte în alta ca un remorcher pe valuri de intensitate moderată. Tocmai când treceam prin faţa lojii oficiale, a cotit brusc şi m-a înghiontit din nou – numai că acum n-a mai fost un simplu ghiont, ci m-a îmbrâncit pe bune şi foarte puternic. Nu mă aşteptam la asta, aşa că am căzut cu cracii-n sus. Jaya s-a împiedicat de mine şi s-a prăbuşit în genunchi cu un geamăt – de durere? de furie? Ceilalţi au reuşit să ne ocolească.

Acum reuşisem să atragem atenţia barosanilor din lojă. Se holbau la Jaya şi la mine, ne arătau cu degetul şi râdeau în hohote, fix la fel cum aş fi râs şi eu împreună cu Andy şi cu Bertie la cine ştie ce comedie ieftină.

Am ajutat-o pe Jaya să se ridice. Se julise la cot şi sângera. Am întrebat-o dacă e bine. Mi-a zis că da, după care a luat-o la fugă, pentru că de noi se apropia un soldat al nopţii cu cravaşa ridicată.

— Fără atingeri, puştiule! Nu, nu, nu!

Am ridicat mâna ca să-i arăt că am înţeles, dar mai ales ca să mă feresc de cravaşă, în caz că i-ar fi venit ideea să-mi tragă una peste faţă.

Soldatul nopţii a făcut un pas înapoi. Eu l-am ajuns din urmă pe Ammit.

— De ce-ai făcut asta?

Răspunsul lui a fost identic cu acela pe care l-aş fi putut auzi din gura oricărui imbecil cu aere de mascul alfa alături de care făcusem sport de-a lungul anilor – şi au fost destui. Dacă aţi făcut şi voi un sport de echipă, mai ales în liceu, înseamnă că ştiţi despre ce vorbesc. Ăştia sunt tipii care ajung la douăzeci sau treizeci de ani şi încă nu ştiu ce să facă în viaţă, aşa că îşi pierd vremea urmărind (şi criticând) antrenamentele altora, umflându-şi burţile cu bere şi lăudându-se cu zilele lor de glorie.

— C-aşa am avut eu chef.

Ceea ce însemna că Ammit trebuia să primească o lecţie. În caz contrar, nu s-ar mai fi terminat cu ghionturile şi cu îmbrâncelile şi cu piedicile.

După o singură tură de pistă, am fost trimişi la inele şi ni s-a ordonat să facem tracţiuni. Jumătate dintre camarazii mei au reuşit cinci; şase sau şapte dintre ei au făcut doar una sau două. Eu am făcut douăsprezece şi, după aia, de bou ce sunt, m-am hotărât să mă dau mare.

— Ia uitaţi-vă aici! le-am strigat lui Io şi Hamey.

M-am ridicat din nou şi mi-am trecut picioarele peste cap, executând o rotaţie perfectă, de trei sute şaizeci de grade. Nici nu aterizasem bine când am simţit cravaşa peste şale. Tare de tot. Mai întâi a fost durerea, apoi arsura. Prin tot corpul.

— Fără şmecherii! a ţipat la mine Aaron.

Furia îi intensifica strălucirea nimbului, iar chipul lui omenesc – şi aşa destul de volatil – a dispărut aproape complet. Poate voi credeţi că ajungi să te obişnuieşti la un moment dat cu ideea că eşti ţinut captiv de nişte morţi-vii, dar adevărul este că nu te obişnuieşti niciodată – asta este concluzia mea.

— *Fără şmecherii!* Rupe-ţi tu mâna sau piciorul şi am să te *jupoi de viu*!

Eram încă în poziţie ghemuită, cu degetele de la mâna stângă răsfirate şi înfipte în sol. M-am uitat în sus la el, rânjind cu toţi dinţii. Aaron a făcut un pas în spate, dar nu pentru că i-ar fi fost frică de mine. A făcut-o ca să aibă loc să-şi rotească afurisita aia de cravaşă.

— Vrei să mă ataci? Haide! Te rog! O să-ţi dau eu o lecţie pe care n-ai s-o uiţi niciodată!

Am clătinat din cap, iar părul jegos mi-a căzut pe frunte. M-am ridicat foarte încet în picioare. Eram mai înalt decât el şi mai greu cu peste cincizeci de kile – în fond, Aaron era doar o mână de oase, cum se zice –, însă îl proteja nimbul. Voiam să fiu electrocutat? Normal că nu.

— Scuze, am zis şi parcă mi s-a părut surprins, la fel cum fusese Stafiditul când i-am mulţumit.

Mi-a făcut semn să mă duc lângă ceilalţi.

— *Fugiţi!* ne-a strigat. *Fugiţi, maimuţelor!*

Dar nu „maimuţelor” a zis el – asta a fost o altă substituire făcută de mintea mea. Am mai făcut o tură de pistă (de data asta Hamey nici n-a mai încercat să alerge), am mai băut nişte apă energizantă, după care am fost trimişi la manechinele de antrenament.

Aaron a rămas mai la o parte. Alt soldat al nopţii i-a luat locul.

— Primul care-şi omoară duşmanul primeşte prăjitură! Prăjitură pentru primul asasin! Faceţi un pas în faţă şi puneţi mâna pe câte un baston!

Eram treizeci şi unu, iar bastoane nu erau decât douăsprezece. Io m-a apucat de mână şi mi-a mârâit printre dinţi:

— Stai şi uită-te cum se face!

L-am ascultat bucuros. Deoarece posibila recompensă era o prăjitură, imediat doisprezece dintre camarazii mei s-au repezit să facă un pas în faţă şi au atins fiecare câte un stâlp înfăşurat în pânză groasă. Printre ei erau Eris, Fremmy şi Stooks, Double şi Ammit.

— Acum, *înapoi!*

S-au retras până la masă.

— *Omorâţi duşmanul!*

S-au năpustit la manechine. Mai mult de jumătate dintre ei au redus puţin viteza înainte de impact – nu cât să sară oricui în ochi, însă eu am observat. Trei s-au izbit cu putere de manechinele lor. Eris a intrat în el cu toată forţa, însă era mult prea slabă, aşa că mutra rânjită de deasupra stâlpului abia dacă s-a mişcat. N-a tresărit nici stâlpul lovit de celălalt tip. Murf îl chema pe tipul ăla. La Ammit a fost un caz clar de punct ochit-punct lovit. Mutra aia strâmbă a zburat de pe stâlp şi a aterizat la vreo trei metri de el.

— Daţi-i o prăjitură! a ordonat Aaron. Ăsta a câştigat prăjitura!

Spectatorii din loja VIP-urilor au izbucnit în urale. Tonul l-a dat femeia cu faţa ca făina. Ammit şi-a ridicat amândoi pumnii şi a făcut o plecăciune.

Nu cred că a sesizat tonul vădit sarcastic al acelor urale. N-avea cine ştie ce doxă la cap, cum se zice.

Primul grup de doisprezece a fost înlocuit de altul, dar şi acum Io m-a apucat de mână şi am stat cuminte la locul meu. La tura asta n-a mai doborât nimeni nicio placă de pe manechine. Printre ultimii care au încercat să „omoare duşmanul" am fost eu şi Hamey, Io şi Jaya.

— *Înapoi!*

Ne-am dat înapoi.

— *Omorâţi duşmanul!*

Am pornit în goană către stâlpul meu, instinctiv lăsându-mi în jos umărul drept – umărul meu mai puternic. Eram destul de sigur că aş fi putut să-l izbesc suficient de tare ca să-i zbor din vârf mutra aia schimonosită, dar am frânat şi eu un pic aşa cum îi văzusem pe unii că au făcut. Placa de pe stâlpul meu abia dacă s-a hâţânat, dar cea de pe stâlpul lui Iota s-a desprins şi a zburat până aproape de cea a lui Ammit. De data asta, niciun VIP nu s-a mai deranjat să ovaţioneze; erau din nou adânciţi în flecărelile lor.

Aaron se retrăsese până la pasajul de sub loja oficială, unde i s-a alăturat Kellin. Marele Lord nu mai purta astăzi haina elegantă de casă, ci o pereche de pantaloni de călărie şi o cămaşă descheiată la gât, de un alb orbitor sub nimbul lui albastru. S-au apropiat împreună de noi, iar eu am avut acelaşi *dèjà-vu* ca atunci când văzusem echipamentul pentru antrenament şi masa cu ceşcuţele pe ea. Kellin putea fi antrenorul principal, iar Aaron, secundul lui. Ce se întâmpla acum era o treabă serioasă, nu doar simplă o oră de pregătire fizică. Urma să fie organizată Izba şi eu începeam să cred că tocmai Kellin avea misiunea de a se asigura că va fi un spectacol de nota douăzeci.

— *Bastoanele!* a răcnit Aaron. *Luaţi bastoanele!*

Întregii din lojă parcă au devenit mai interesaţi de ce se întâmplă. Chiar şi soldaţii nopţii de lângă parapete au luat poziţie de drepţi.

Ne-am dus la coşul din răchită unde erau bastoanele. Semănau cu nişte săbii japoneze din lemn, numai că n-aveau plăsele. Erau lungi cam de un metru fiecare şi ascuţite la ambele capete. Lemnul era alb şi neted, şi dur. Frasin, mi-am spus eu. Ca bâtele din liga de baseball profesionist.

Kellin a indicat-o pe Eris. Aceasta a făcut un pas înainte şi a luat un baston. Apoi Kellin a întins degetul către Hamey, iar atunci mi s-a strâns un pic inima. A luat şi Hamey un baston şi l-a ţinut cu câte o mână de fiecare capăt ascuţit. Eris îl ţinea doar de un capăt pe al ei. *Defensivă şi ofensivă*, mi-am zis eu. Niciunul nu părea entuziasmat, însă doar Hamey era speriat pe bune. Şi chiar avea toate motivele să fie.

— *Omorâţi*-vă *duşmanul!* a răcnit Aaron, parcă pe un ton mai bâzâitor ca niciodată.

Eris şi-a rotit bastonul şi a lovit. Hamey a parat. L-a atacat din lateral şi Hamey i-a parat din nou lovitura – însă fără prea multă vigoare. Dacă ea ar fi lovit cu putere (ceea ce nu a făcut), probabil că l-ar fi trântit la pământ.

— *Răpune-l!* a zbierat Kellin. *Fă-l praf, pizdă proastă, altminteri te fac praf eu pe tine!*

Eris a lovit mai jos. Acum Hamey nici nu s-a mai mişcat şi ea l-a izbit peste picioare. Hamey s-a prăbuşit pe iarbă. I-am auzit icnetul de durere şi bufnetul căzăturii. Întregii din lojă au izbucnit în urale puternice. Eris le-a făcut o plecăciune. Speram ca distanţa până la lojă să fie suficient de mare ca întregii să nu-i observe expresia de scârbă întipărită pe chip.

Aaron l-a plesnit pe Hamey cu cravaşa peste fund şi peste picioare.

— Sus! Scoală-te, baligă ce eşti. Sus!

Hamey s-a ridicat. Îi şiroiau lacrimile pe obraji şi îi atârnau mucii din nas. Aaron a ridicat încă o dată cravaşa la el, dar Kellin a clătinat din cap şi l-a oprit. Deci Hamey trebuia să rămână intact până începea întrecerea.

Eris s-a luptat apoi cu un alt adversar. S-a parat mult, dar niciunul nu a lovit cu forţă. S-au retras şi în locul lor a venit următoarea pereche. Şi tot aşa: multe lovituri şi fandări şi parări şi contralovituri; însă nu s-au mai auzit deloc strigăte de *fă-l praf* sau *omoară-ţi duşmanul.* Totuşi, trebuie să spun că Stooks şi Fremmy au fost plesniţi cu cravaşele de un soldat al nopţii pentru că se mişcau prea încet. După felul în care au reacţionat, mi-am dat seama că nu era prima oară când o păţeau.

Io s-a luptat cu Tom; Brend s-a luptat cu Bult; şi, la final, n-am mai rămas decât eu şi Ammit. Presupun că Aaron observase cum mă îmbrâncise Ammit pe pistă şi aranjase chestia asta. Sau poate văzuse Kellin de acolo de unde o fi stat el înainte să intre pe teren.

— Bastoane! a răcnit Aaron.

Măi, fratele meu, deloc nu puteam să sufăr vocea aia zbârnâită.

— Voi doi! Bastoane! Să vedem cum vă luptaţi!

Ammit şi-a apucat bastonul de capăt: ofensivă. Zâmbea la mine. Eu l-am ţinut pe al meu de ambele capete, în faţa corpului, ca să-l pot para. Măcar la început. Ammit mai făcuse asta şi avea experienţă, prin urmare nu se aştepta la niciun fel de probleme din partea unui ageamiu ca mine. Poate avea dreptate. Poate că nu avea. Urma să vedem.

— *Omoară-ţi duşmanul!*

Acum chiar Kellin a dat ordinul.

Ammit s-a năpustit asupra mea fără nicio ezitare, legănându-se pe picioarele lui crăcănate şi sperând să mă prindă la înghesuială între masa cu ceşcuţe şi coşul cu bastoane – trebuie să spun că fiecare dintre participanţii la aceste confruntări era obligat să ducă bastonul la locul lui după încheierea luptei. Şi-a ridicat bastonul, şi-a luat avânt şi a vrut să mă lovească. Mi-era clar că nu avea nicio reţinere şi că voia să-mi facă un cucui nasol, dacă nu ceva mai rău. Avea oarece logică dorinţa lui de a mă lăsa lat. Sigur, ar fi fost pedepsit pentru asta. Însă numărul de locuitori ai temniţei ar fi coborât din nou la

treizeci, ceea ce însemna că Izba ar fi fost amânată până când aveau să fie găsiţi alţi doi oameni întregi. Poate chiar îşi imagina că se sacrifică pentru binele colectiv… ei, nu, chestia asta chiar nu puteam s-o cred. Habar n-am care era motivul, dar Ammit nu putea să mă înghită.

Am luat o poziţie semighemuită şi am ridicat bastonul. Aşa că în baston a nimerit Ammit, nu în capul meu. Am auzit câteva aplauze din loja VIP. Am ieşit din locul în care mă pusese să mă retrag, m-am repezit la el şi l-am obligat să iasă în spaţiu liber, unde mă puteam folosi de toată viteza pe care o aveam. Trebuie să recunosc, nu era cine ştie ce mare viteză, dar, cu picioarele alea crăcănate, nici Ammit nu era tocmai un cal de curse.

A lovit întâi în stânga, apoi în dreapta. I-am parat loviturile mult mai uşor acum, că aveam spaţiu de mişcare. Plus că eram înfuriat. Foarte înfuriat. La fel cum fusesem pe Christopher Polley atunci când i-am rupt o mână, l-am caftit, după care i-am rupt-o şi pe cealaltă. La fel cum fusesem pe tata pentru că-şi căutase refugiu în alcool după moartea mamei. L-am lăsat în pace, nu m-am plâns (prea mult) din cauză că bea, dar mi-am manifestat furia aia în alte moduri. Despre unele v-am povestit, pe altele mi-e prea ruşine să vi le destăinui.

Ne-am învârtit unul în jurul celuilalt, păşind în lateral, aplecându-ne, fandând şi prefăcându-ne că vrem să lovim. Restul deţinuţilor ne urmăreau în tăcere. Kellin, Aaron şi ceilalţi soldaţi ai nopţii se uitau şi ei la noi. Încetase toată sporovăiala de salon în loja VIP-urilor. Ammit începea să cam gâfâie şi mişcările nu-i mai erau la fel de rapide. Nici de zâmbit nu mai zâmbea – bravo!

— Haide! l-am îndemnat eu. Hai, vino-ncoace, puţă bleagă! Hai să vedem de ce eşti în stare!

S-a năpustit la mine, cu bastonul ridicat deasupra capului. Mi-am apucat bastonul de un capăt şi i l-am îndesat în burtă, puţin mai sus de pelvis. El m-a nimerit în umăr şi am simţit cum amorţeşte instantaneu. Dar n-am dat înapoi. Am întins mâna

stângă şi i-am smuls bastonul. L-am lovit cu el în coapsă, am făcut un pas în spate, mi-am luat avânt şi l-am lovit în şold, acum cu toată puterea, de parcă eram pe terenul de baseball şi voiam să trimit mingea în tribune.

Ammit a urlat de durere.

— Mă dau bătut! Mă dau bătut!

Mi se rupea de urletele lui. Mi-am luat din nou avânt şi l-am lovit în braţ. S-a întors şi a luat-o la goană, dar nu prea mai avea aer. Plus că era crăcănat. M-am uitat la Kellin, care a ridicat din umeri şi a făcut un semn din mână spre fostul meu vrăjmaş, ca şi cum mi-ar fi zis *fă ce vrei.* Cel puţin asta am înţeles eu. Aşa că am pornit după Ammit. V-aş putea spune acum că mă gândeam la cât de tare mă îmbrâncise pe pistă şi la cum se hliziseră întregii din lojă când m-au văzut cu cracii-n sus. Aş putea să vă spun că mă gândeam la cum se împiedicase Jaya de mine şi căzuse. Aş putea să vă spun chiar că voiam să mă asigur că nimeni n-o să mai încerce să se pună cu băiatul cel nou. Însă nimic din toate astea n-ar fi adevărat. Pentru că niciunul dintre ceilalţi deţinuţi nu se purtase deloc urât cu mine, poate doar cu excepţia lui Io, iar el avusese o atitudine vag ostilă doar înainte de a mă cunoaşte cât de cât.

Pur şi simplu voiam să i-o trag rău de tot cretinului.

L-am pocnit de două ori peste cur, cu multă forţă. A doua lovitură l-a îngenuncheat.

— Mă dau bătut! Mă dau bătut! *Mă dau bătut!*

Am ridicat bastonul deasupra capului, dar, înainte de apuca să lovesc, Marele Lord m-a apucat de cot. Şi iarăşi am avut senzaţia aia oribilă de electrocutare şi sentimentul că mi se scurge toată vlaga din corp. Dacă m-ar fi ţinut mai mult, probabil că mi-aş fi pierdut cunoştinţa, la fel cum păţisem la poarta oraşului. Dar mi-a dat drumul.

— Ajunge!

Mi s-au înmuiat degetele şi am scăpat bastonul. Apoi am căzut într-un genunchi. VIP-urile aplaudau

şi ovaţionau. Mi se împăienjeniseră ochii, dar am reuşit să văd că un individ înalt, cu o cicatrice pe obraz, îi şoptea ceva femeii cu faţa albă, pipăindu-i cu un aer nonşalant unul dintre sâni.

— Ridică-te, Charlie!

Am reuşit să mă scol în picioare. Kellin a dat din cap spre Aaron.

— Ora de joacă s-a încheiat, ne-a anunţat Aaron. Mai beţi câte o ceaşcă.

Nu ştiu câtă nevoie aveau ceilalţi de apa aia energizantă, dar eu aveam cu siguranţă.

3

Gardienii care ne aduseseră pe teren ne-au dus acum într-una dintre încăperile destinate echipelor. După toate standardele pe care le cunoşteam eu, cea de aici era de-a dreptul uriaşă. În tavan erau o mulţime de becuri, dar probabil că nu fuseseră conectate la generatorul ăla improvizat pe care-l văzusem, aşa că fuseseră montate lămpi cu gaz. Podeaua şi pereţii erau îmbrăcaţi în faianţă albă, imaculată… mă rog, fusese imaculată până am intrat noi cu toată ţărâna de pe tălpi, plus stropii de sânge (de diferite grupe) care ne picurau din zgârieturile căpătate în urma luptei cu bastoanele. Mi-am zis că, probabil, tot sclavii cenuşii făceau curat aici, deşi acum nu se vedea niciunul. Mai era acolo un canal de scurgere în care să urinăm, ceea ce mai mulţi dintre noi s-au şi repezit să facă. La fiecare capăt era câte un scaun din porţelan, cu gaură în centru. Probabil alea erau pentru femei, dar nici Jaya şi nici Eris nu le-au folosit. Însă şi-au scos şi ele bluzele, fără să pară deloc stingherite de faptul că au rămas pe jumătate dezbrăcate. Jaya primise câteva lovituri de baston şi acum îi înfloreau vânătăile pe coaste.

Într-o parte a încăperii erau nişte dulăpioare din lemn, unde probabil că jucătorii de pe vremuri îşi depozitau echipamentul (evident că noi n-aveam ce să punem acolo). În cealaltă parte era o poliţă lungă,

pe care erau puse găleţi pentru spălat. În fiecare era apă şi câte o cârpă, dar nicio bucăţică de săpun.

Mi-am scos tricoul, strâmbându-mă de durere când mi-am atins rănile făcute de numeroasele lovituri de cravaşă primite. Cea mai nasoală era aia de la şale. N-aveam cum s-o văd, dar m-am pipăit şi am simţit că sângele începuse să se usuce şi era lipicios.

Câţiva începuseră deja să se spele pe partea superioară a corpului iar unii chiar îşi lăsaseră în jos nădragii ca să se spele şi prin zonele alea. Mi-am zis că eu o să sar peste această etapă a „duşului", însă mi s-a părut interesant să descopăr că în Empis, la fel ca în Franţa (cel puţin aşa merge vorba), nu se purtau chiloţi.

Ammit s-a apropiat şchiopătând de mine. Gardienii nu intraseră cu noi, ceea ce însemna că nu avea cine să ne despartă dacă şi-ar fi dorit cineva revanşa. Nu mă deranja. Eram la bustul gol şi plin de toată mizeria adunată în atâtea şi atâtea zile (poate chiar săptămâni deja). M-am aplecat şi mi-am încleştat pumnii. Şi atunci s-a întâmplat o chestie uluitoare. Io, Fremmy, Stooks şi Hamey s-au înşirat înaintea mea, cu faţa la Ammit.

Crăcănatul a clătinat din cap şi şi-a dus mâna la frunte de parcă l-ar fi încercat o migrenă cumplită.

— Nu, nu. N-am crezut, da' cred acu'. *Poate.* Tu eşti chiar…

Iota s-a repezit şi i-a acoperit gura cu mâna înainte să mai spună şi restul cuvintelor. Cu cealaltă a arătat spre un grilaj din perete pe unde probabil că o fi intrat căldura în zilele în care încă funcţiona ceva în stadionul acesta – şi în oraşul în care se afla. Ammit s-a uitat într-acolo şi a dat din cap. Cu toate că era evident că-l dureau toate, s-a pus într-un genunchi în faţa mea şi şi-a dus din nou mâna la frunte.

— Scuzele mele, Charlie.

Am căscat gura ca să-i răspund *nicio chestie,* numai că mi-a ieşit:

— Ţi le accept cu dragă inimă. Ridică-te, Ammit!

Acum se holbau toţi la mine şi unii (dar nu şi Iota – nu atunci) îşi duseseră de asemenea mâinile la frunte. N-avea cum să-i fi pocnit pe toţi durerea de cap, deci înseamnă că ăsta era un fel de salut. Credeau în ceva de-a dreptul ridicol. Şi totuşi…

— Spală-te, Charlie, m-a îndemnat Gully.

A întins mâna spre una dintre găleţi. Din motive pe care nu le pricepeam, Eris făcea „mersul piticului” pe lângă poliţă şi pipăia lemnul pe dedesubt.

— Haide! Curăţă-te!

— Spală-ţi şi părul, mi-a spus Io.

Am ezitat şi atunci a adăugat:

— E în regulă. Trebuie să vadă. Şi eu vreau să văd.

Şi a mai spus:

— Îmi cer scuze că ţi-am zis că o să-ţi scot ficaţii.

I-am răspuns că nu m-am supărat, dar fără să-i mărturisesc că auzisem o grămadă de ameninţări la viaţa mea, unele chiar mai urâte. Pentru că acum nu mai era o chestie care să ţină de o întrecere sportivă; era ceva mai profund, ceva care avea legătură cu onoarea.

M-am apropiat de o găleată şi am scos cârpa din ea. M-am spălat pe faţă, pe gât, la subraţ şi pe piept şi abdomen. Eram extrem de conştient (dureros de conştient, aş zice) că aveam spectatori la toată treaba asta. Când am terminat cu toate locurile în care puteam ajunge, Jaya mi-a cerut să mă întorc şi m-a spălat ea pe spate. A atins cu multă blândeţe locul din jurul rănii pe care mi-o făcuse Aaron când mă dădusem peste cap la inele, dar tot am tresărit.

— Ne, ne, mi-a şoptit ea. Stai cuminte, Charlie! Trebuie să scot toată mizeria din rană, altminteri o să facă puroi.

După ce a terminat, mi-a arătat una dintre găleţile încă nefolosite. Apoi şi-a trecut degetele prin părul meu, dar şi le-a retras imediat, de parcă ar fi atins o flacără.

M-am uitat la Iota ca să mă mai asigur încă o dată că e bine ce urma să fac. Mi-a făcut semn că e în

regulă. Fără să mai stau pe gânduri, am luat găleata şi mi-am vărsat-o în cap. Apa rece – cam prea rece – mi-a tăiat răsuflarea, dar m-a făcut să mă simt bine. Mi-am vârât mâinile în păr şi am scos din el o grămadă de ţărână şi alte mizerii. Apa care băltea acum la picioarele mele era murdară. M-am pieptănat cu degetele cât de bine m-am priceput eu. Şi mi-am zis: *Mi-a cam crescut, o să ajung să semăn cu un hipiot.*

Toţi încremeniseră cu ochii la mine. Toţi treizeci. Unii chiar rămăseseră cu gurile căscate. Şi li se bulbucaseră ochii. Io şi-a dus podul palmei la frunte şi a îngenuncheat. Ceilalţi i-au urmat exemplul. Aş putea acum să vă spun că eram stupefiat, dar vorba asta nu acoperă decât o mică parte din ce am simţit eu atunci. Pentru restul nu cred că s-a inventat vreun cuvânt.

— Ridicaţi-vă! le-am cerut eu. Nu sunt cine credeţi voi că aş fi.

Numai că acum începusem să am şi eu dubiile mele.

S-au ridicat. Io a venit la mine şi a pus mâna pe o şuviţă de păr care-mi căzuse peste ureche. Mi-a smuls-o – au! – şi mi-a arătat-o. Părul meu, încă ud, strălucea puternic în lumina lămpilor cu gaz. Aproape la fel cum străluceau biluţele de aur ale domnului Bowditch.

— Şi ochii? l-am întrebat eu. Ce culoare au ochii mei acum?

Iota s-a uitat atent – stătea acum aproape nas în nas cu mine.

— Tot căprui-deschis. Dar încă se poate să-şi schimbe culoarea. Neapărat să te uiţi în jos cât poţi tu de mult.

— Oricum, aşa le place nenorociţilor ăstora să te vadă, a zis Stooks.

— *Mor* după asta, a adăugat Fremmy.

— O să vină să ne ia dintr-o clipă în alta, a intervenit Eris. Trebuie să… iertare, prinţ Charlie, dar trebuie să…

— Nu-i zice aşa! a exclamat Hamey. Să nu-i mai zici niciodată aşa! Vrei să-l omoare? „Charlie” să-i spui, doar „Charlie”!

— Iertare, a şoptit ea. Îmi pare foarte rău că o să fac ce-o să fac, dar trebuie neapărat.

Strânsese o grămadă de mâzgă neagră de pe partea inferioară a poliţei – un amestec de unsoare veche cu praf şi cu ţărână.

— Apleacă-te. Eşti prea înalt.

Normal că sunt înalt, mi-am zis eu. *Înalt, alb, acum blond şi probabil foarte curând cu ochi albaştri. Prototipul neînfricatului prinţ din filmele lui Disney.* Nu că mă apucase curajul dintr-odată, plus că toată povestea era pur şi simplu absurdă. Care prinţ de-ai lui Disney mânjise vreodată cu rahat de câine parbrizul unei maşini sau aruncase în aer o cutie poştală cu câteva petarde?

M-am aplecat. Cu foarte multă grijă, Eris şi-a trecut degetele prin părul meu, murdărindu-l din nou, închizându-l la culoare. N-am de gând să vă mint, aşa că am să vă spun că atingerile ei m-au înfiorat un pic. Şi, văzând cum i s-au îmbujorat obrajii, mi-am dat seama că nici ea nu era tocmai indiferentă.

Nişte bubuieli în uşă. Un soldat al nopţii a strigat:

— Gata cu joaca! Afară! Fuguţa-fuguţa! Să nu vă zic de două ori!

Eris s-a dat înapoi. S-a uitat la mine, apoi s-a uitat la Io, la Jaya şi la Hamey.

— Mie mi se pare bine, a spus pe ton scăzut Jaya.

Speram să nu se înşele. N-aveam niciun chef de altă vizită în apartamentul Marelui Lord.

Sau în camera de tortură. Dacă m-ar fi dus acolo, mi s-ar fi cerut să mărturisesc absolut tot… şi, în cele din urmă, aş fi făcut-o. Întâi de toate, de unde vin. Cine m-a ajutat pe drumul până aici şi unde locuiesc ei. Cine credeau colegii de celulă că sunt. *Ce* sunt.

Salvatorul lor nenorocit.

4

Am fost duşi înapoi în Gherla lui Maleen. La un singur semn al soldaţilor nopţii, uşile celulelor s-au închis cu zgomot şi s-au încuiat. Mişto chestie. Adică întinzi mâna în faţă şi uşa se încuie singură. Mă întrebam ce şmecherii mai ştiau. Pe lângă faptul că puteau să provoace şocuri electrice oricând aveau ei chef.

Din jumătatea lui de celulă, Hamey se holba la mine – se îngrămădise într-un colţ, ca să fie cât mai departe posibil. I-am zis să nu se mai uite aşa, că îmi dă o stare de agitaţie. Mi-a răspuns:

— Iertare, pri… Iertare, Charlie.

— Trebuie să te străduieşti mai mult, i-am zis eu. Promite-mi că ai să încerci.

— Promit.

— Şi ar trebui să încerci să-ţi ţii gura.

— Da' n-am zis la nimeni de bănuiala mea.

M-am uitat în spate şi i-am văzut pe Fremmy şi Stooks: stăteau umăr lângă umăr în celula lor şi se uitau fix la noi. Atunci am înţeles cum se răspândise vestea. Era mult prea bună ca să nu o transmită mai departe.

Încă îmi făceam inventarul diferitelor zgaibe şi vânătăi, când s-a auzit bubuitul celor patru zăvoare deschise. Şi a apărut Stafiditul cu o farfurie din metal, pe care era pusă o felie barosană de tort. Tort de *ciocolată* – cel puţin aşa arăta. Mi s-a răsculat stomacul. Stafiditul a trecut pe lângă celula mea şi s-a dus către cea pe care Ammit o împărţea cu Gully.

Ammit şi-a vârât mâna printre gratii şi a rupt o bucată măricică din felia de tort. Şi-a îndesat-o pe toată în gură, după care a spus (cu evidentă părere de rău):

— Dă-i lui Charlie restul. M-a bătut cu bastonul. Cum baţi un fiu vitreg, aşa m-a bătut.

Nu asta a spus, ci asta am auzit eu. La fel spunea mama după câte o partidă de gin rummy cu prietena ei, Hedda. Câteodată Hedda o bătea ca pe o fiică vitregă, alteori, ca pe un cal de povară şi câteodată

bătea la ea ca la fasole. Există anumite expresii pe care nu le uiţi niciodată.

Stafiditul a făcut drumul îndărăt. Din felia de pe farfurie lipsea bucata măricică. Deţinuţii o urmăreau cu priviri pofticioase. Felia era atât de mare, că Stafiditul a trebuit să încline farfuria într-o parte ca s-o poată vârî printre gratii. Am pus mâna pe ea ca să nu alunece şi să cadă, după care m-am apucat să ling glazura. Măi, frate, ce bună era – şi acum îi mai simt gustul.

Am vrut să muşc din ea (spunându-mi că-i voi da o bucată lui Hamey, poate chiar şi celor doi comedianţi de alături), dar m-am oprit. Stafiditul stătea tot în faţa celulei. Când a văzut că mă uit la el, şi-a dus mâna deformată la fruntea cenuşie.

Şi s-a pus într-un genunchi.

5

Am dormit şi am visat-o pe Radar.

Mergea repede pe Drumul Regatului, către magazia în care ne petrecuserăm noaptea înainte de a intra în oraş. Se oprea din când în când şi se uita după mine. Şi scheuna. La un moment dat, parcă a vrut să se întoarcă, dar apoi şi-a continuat drumul. *Bravo, fetiţa mea!* i-am spus eu în vis. *Du-te şi adăposteşte-te, dacă poţi!*

Lunile au ieşit dintre nori. Imediat lupii au început să urle. Radar a rupt-o la fugă. Urletele au devenit tot mai puternice, se apropiau de ea. Vedeam în visul meu nişte umbre care se furişau către ambele părţi ale drumului. Umbrele alea aveau ochi roşii. *Aici visul se transformă în coşmar*, mi-am dat eu seama şi mi-am impus să mă trezesc. Nu voiam să văd cum o haită de lupi – *două* haite, câte una pe fiecare latură a drumului – îmi atacă prietena de pe uliţele acelei aşezări distruse.

Visul a început să se destrame. Auzeam gemetele lui Hamey. În celula de alături, Fremmy şi Stooks discutau pe ton scăzut. Însă, înainte să mă reconectez complet cu realitatea, s-a întâmplat ceva

absolut minunat. Un nor mai negru decât noaptea s-a rostogolit către Radar. Când a trecut peste cele două luni, norul s-a transformat într-o dantelă. Erau monarhii. Normal că nu puteau să zboare noaptea, ar fi trebuit să doarmă în culcuşurile lor, dar visele nu ţin cont de adevărurile ştiinţifice. Norul de fluturi a ajuns la căţeluşa mea şi a plutit la un metru deasupra ei, protejându-i fuga. Unii dintre ei chiar au coborât pe capul lui Radar şi au stat acolo, negri şi puternici, deschizându-şi şi închizându-şi încet aripile. Urletul lupilor a încetat. Şi eu m-am trezit.

Hamey stătea ghemuit peste gaura din colţ, cu zdrenţele pantalonilor coborâte în jurul gleznelor. Se ţinea de burtă cu ambele mâini.

— Tacă-ţi gura! a strigat Io din celula lui. Mai e şi unii care vrea să doarmă!

— Ba tu să taci, i-am răspuns eu, în şoaptă.

M-am apropiat de Hamey.

— Cât de rău te doare?

— Nu, nu, nu prea rău.

Dar transpiraţia care-i curgea şiroaie pe obraji îmi spunea cu totul altceva. Dintr-odată, s-a auzit zgomot puternic de gaze eliminate şi un pleoscăit.

— Offf, mulţam zeilor, e mai bine. Mai bine.

Duhoarea era crâncenă, dar m-am aplecat şi l-am ţinut de braţ, nu cumva să cadă când îşi trăgea ce-i mai rămăsese din nădragi.

— Aoleu, cine a murit? a întrebat Fremmy.

— Găoaza lu' Hamey, a zis Stooks.

— Încetaţi! le-am spus eu. Amândoi! Nu-i nimic de râs la boala omului.

Au amuţit imediat. Stooks a dat să-şi ridice palma la frunte.

— Ne, ne, ne, am zis eu (se vede treaba că tare repede se deprinde argoul de puşcărie). Să nu mai faci asta. Niciodată!

L-am ajutat pe Hamey să ajungă înapoi la patul lui de scânduri. S-a prăbuşit pe el, a gemut şi s-a sprijinit cu capul de peretele din piatră. Era palid şi supt la faţă. Mi se părea absolut ridicolă ideea că ar fi în stare să se lupte cu cineva când se va organiza

chestia aia căreia îi spuneau „Izbă”. Nici măcar cu Dommy, cel cu probleme la plămâni, n-ar fi reuşit să se bată.

Nu, nu era „ridicolă” ideea asta. Era oribilă. Era ca şi cum ai pune un papagal să se lupte cu un rottweiler.

— Nu mai stă în mine mâncarea. Ţi-am zis. Eram puternic pe vremuri, trudeam câte douăşpe ore pe zi la Joagăru’ Brookey, ba şi câte paişpe, şi niciodată nu m-am rugat de ei să mă lase să mă hodinesc mai mult. Şi după aia… habar n-am ce s-a întâmplat. Ciupercile să fi fost de vină? Ne, probabil că nu. Mai degrabă oi fi înghiţit un gândac. Şi acu’ nu mai stă mâncarea în mine. N-a fost aşa de rău la început. Da’ acu’ e. Ştii ce sper eu?

Am clătinat din cap.

— Eu sper să se facă Izba şi să trăiesc până atunci. Aşa o să pot să mor afară, nu din cauză că mi se sparge burta când încerc să mă cac în celula asta împuţită!

— Aici te-ai îmbolnăvit?

Mie aşa mi se părea – pentru că ciupercile otrăvitoare ori l-ar fi omorât, ori şi-ar fi revenit după o vreme. Iar mediul din Gherla lui Maleen nu era tocmai unul antiseptic. Însă Hamey a clătinat din cap.

— Cred că pe drumu’ de la Citadelă. După ce a venit cenuşiul. Câteodată mă gândesc că mi-ar fi fost mai bine dacă m-ar fi luat şi pe mine.

— Acum cât timp a fost asta?

A clătinat iarăşi din cap.

— Nu ştiu. Acu’ mulţi ani. Da’ câteodată parcă tot mai simt gângania aia cum îmi bâzâie pe-aici.

Şi s-a frecat pe burta aproape lipită de şira spinării.

— Bâzâie şi mai roade niţel din mine. Fără grabă. *Încetişooor.*

Şi-a şters cu dosul braţului transpiraţia de pe faţă.

— Doar cinci erau când ne-au adus pe mine şi pe Jackah, a continuat el, arătând spre celula pe care Jackah o împărţea cu Bernd. După aia au făcut

şapte, cu mine şi cu Jackah. Şi numărul tot creşte… moare câte unu' şi atunci scade… da' după aia iar creşte. Acum suntem treij' unu. Bult e aici de dinainte de mine, poate el o fi cel mai vechi… care încă trăieşte… şi atunci ne zicea că Ucigaşul-de-Monarhi vrea şaij' patru. Că aşa ar fi mai multe întreceri! Mai mult sânge şi creieri împrăştiaţi pe iarbă! Kellin… trebuie că el a fost… l-a convins că n-o să facă niciodată rost de atâţia întregi şi uite cum s-a ajuns la treij' doi. Da' Io zice că, dacă nu o să-i aibă mai repede pe toţi şi doar unu' îi mai lipseşte, Ucigaşul-de-Monarhi o s-o aducă pe Roşcata Molly, deşi voia s-o ţină pentru ultima luptă.

Chestia asta o ştiam deja. Şi, cu toate că n-o văzusem niciodată pe Roşcata Molly, mi-era de pe-acum groază de ea, pentru că o *văzusem* pe maică-sa. Însă era ceva ce nu ştiam. M-am apropiat de Hamey şi i-am şoptit:

— Elden este Ucigaşul-de-Monarhi?

— Aşa i se zice.

— Mai are şi alt nume? Îl mai cheamă şi Gogmagog?

Şi atunci am descoperit eu distanţa enormă – genunea, abisul – dintre magia din basme (ca în cazul cadranelor solare care dau timpul înapoi) şi supranatural. Pentru că *cineva* – sau *ceva* – *m-a auzit.*

Din lămpile cu gaz, care pâlpâiseră indolente ca de obicei, răspândind o lumină foarte slabă, au ţâşnit săgeţi albastre şi strălucitoare, care au transformat Gherla lui Maleen într-un bliţ uriaş de aparat foto. Din câteva celule s-au auzit ţipete de spaimă şi uimire. L-am văzut pe Iota lângă gratii, apărându-şi ochii cu mâna. Lumina asta puternică n-a durat decât una sau două secunde, dar am simţit atunci cum podeaua de piatră se ridică sub mine şi apoi cade înapoi. Din tavan s-au cernut peste noi pietricele mici şi mult praf. Zidurile au gemut prelung. Parcă temniţa noastră zbierase la auzul acelui nume.

Ba nu.

Niciun *parcă.*

Zbierase cu adevărat.

Apoi s-a terminat totul.

Hamey m-a luat de după gât cu braţul lui cumplit de slab şi m-a strâns atât de tare, încât nu mai avea mult şi mă lăsa fără aer. Mi-a şoptit la ureche:

— Să nu mai rosteşti niciodată numele ăla! Vrei să trezeşti creatura din Puţul Negru?

CAPITOLUL 23

TEMPUS EST UMBRA IN MENTE. O ISTORIE NECLARĂ. CLA. UN BILET. ÎMPĂRŢIREA PE PERECHI.

1

În clasa a IX-a, la Hillview, a trebuit să ne alegem câteva materii opţionale. Eu am ales limba latină – începători. Am ales-o pentru că mi se părea foarte tare să studiez o limbă moartă, dar şi pentru că-mi spusese tata că mama a învăţat şi ea latina – la acelaşi liceu şi cu aceeaşi profesoară: domnişoara Young. Tata mai zicea că mamei îi plăcuse foarte mult profa, că era foarte mişto. Când mi-a venit mie rândul să-i fiu elev, domnişoara Young – care preda şi limba franceză, nu doar latină – nu mai era tânără, dar rămăsese foarte mişto. Nu eram decât opt la cursul ei şi nu a mai existat niciun curs de latină pentru avansaţi când am ajuns eu în clasa a X-a, pentru că domnişoara Young a ieşit la pensie şi Hillview a renunţat la acel curs.

La prima noastră oră, domnişoara Young ne-a întrebat dacă ştim vreo expresie în latină. Carla Johansson a ridicat mâna şi a spus *carpe diem,* adică „trăieşte clipa”. Când am văzut că nu mai ridică nimeni mâna, am ridicat-o eu şi am spus expresia pe care o auzisem de la unchiul Bob, care o folosea de obicei atunci când se grăbea undeva: *tempus fugit,*

adică „timpul zboară”. Domnişoara Young a dat din cap şi, văzând că nu mai ştie nimeni nici o altă expresie, ne-a enumerat ea câteva: *ad-hoc, de facto* şi *bona fide.* La sfârşitul orei, m-a chemat la ea, mi-a spus că şi-o aminteşte bine pe mama şi că îi pare foarte rău că am pierdut-o la o vârstă atât de fragedă. I-am mulţumit pentru vorbele frumoase. Trecuseră şase ani de la moartea mamei şi nu am plâns. Dar am avut nodul lacrimilor în gât.

— *Tempus fugit* este o expresie bună, mi-a mai zis ea, însă timpul nu zboară întotdeauna. O ştie oricine care a trebuit să aştepte câte ceva. *Tempus est umbra in mente* mi se pare mai bună. Traducerea aproximativă ar fi „timpul este o umbră în mintea noastră”.

M-am gândit adesea la această expresie cât am stat în Gherla lui Maleen. Pentru că eram în adâncul pământului, singurul mod prin care puteai deosebi noaptea de zi era acela că, la lumina zilei – lumina zilei de *undeva,* în niciun caz din temniţa noastră –, soldaţii nopţii veneau mai rar, iar atunci când veneau, nimburile lor albastre erau mai slabe şi feţele lor omeneşti erau mai vizibile. Chipurile celor mai mulţi dintre ei erau nefericite. Istovite. Scofâlcite. Mă întrebam dacă nu cumva aceste creaturi făcuseră – pe vremea când încă erau oameni – un fel de pact cu diavolul, pe care îl regretau acum, când era prea târziu ca să-l mai anuleze. Poate nu Aaron sau alţi câţiva şi cu siguranţă nu Marele Lord, dar restul? Poate. Sau poate eu vedeam doar ce voiam să văd.

În prima săptămână de temniţă mi se păruse că am reuşit să ţin cât de cât socoteala timpului, dar apoi s-a dus totul naibii. Cred că ne-au scos pe stadion la fiecare cinci sau şase zile, dar, în general, n-au fost decât nişte simple exerciţii fizice, care nu s-au lăsat cu vărsare de sânge. Singura excepţie a fost atunci când Yanno (îmi pare rău că vă tot bombardez cu numele astea, dar nu uitaţi că acolo mai erau treizeci de deţinuţi în afară de mine) a vrut s-o lovească prea tare cu bastonul pe Eris. Ea s-a

ferit, iar el a ratat-o şi şi-a dislocat umărul. Nu m-am mirat deloc. Oricum, Yanno, la fel ca majoritatea colegilor mei de temniţă, nu fusese niciodată vreun tip gen Dwayne Johnson şi nici nu pusese muşchi pe el de când stătea încuiat în celulă. Eu făceam exerciţii; ceilalţi – nu prea, spre mai deloc.

Alt deţinut – Freed îl chema – i-a pus umărul la loc când am ajuns în încăperea destinată echipelor. I-a zis lui Yan să stea nemişcat, l-a apucat de cot şi l-a smucit. Am auzit pocnetul când umărul lui Yanno a revenit la locul lui.

— Bravo! i-am spus eu când ne duceau înapoi la Maleen.

Freed a ridicat din umeri.

— Am fost doctor. În Citadelă. Acum mulţi ani.

Numai că nu *ani* a spus el. Ştiu că v-am mai zis, ştiţi şi *voi* că v-am mai zis, dar simt nevoia să vă explic – măcar să încerc – de ce nimic nu se potrivea cum trebuie în mintea mea. Auzeam mereu cuvântul *ani,* dar, când puneam întrebări despre Empis şi mi se răspundea folosindu-se acest cuvânt, mi se părea că are sensuri diferite în funcţie de cine îl rostea. De-a lungul acelor săptămâni (am folosit cuvântul *săptămâni* după o lungă chibzuinţă şi doar pentru că nu am avut altul la îndemână), am reuşit să îmi conturez o vagă istorie a Empisului, dar câtuşi de puţin o cronologie coerentă.

La întrunirile de la Alcoolicii Anonimi unde se ducea tata, începătorii erau sfătuiţi să-şi scoată dopurile de vată din urechi şi să şi le bage în gură; adică să înveţe să asculte, pentru că numai aşa înveţi: dacă asculţi. Mai puneam şi întrebări din când în când, dar, în general, stăteam cu urechile căscate şi cu gura închisă. Vorbeau între ei (pentru că nu aveam nimic altceva de făcut când nu ne duceau pe teren), se contraziceau în legătură cu momentul în care se întâmplase una sau alta (presupunând că se întâmplase vreodată) şi spuneau poveşti auzite de la părinţii şi bunicii lor. Aşa că, în mintea mea, a început să se formeze o imagine, o

imagine înceţoşată, dar oricum mai bună decât deloc.

Odată ca niciodată, cu multă vreme în urmă, Empisul a fost o monarhie *adevărată,* cu o armată adevărată, posibil chiar şi cu o forţă navală puternică. Probabil cam la fel cum fusese şi Anglia în timpurile tuturor acelor Iacobi şi Caroli şi Henrici (mai ales ăla cu multe neveste). Despre aceşti regi de demult ai Empisului – nu ştiu dacă a fost şi vreo regină la cârmă, că nu ştiu atât de multe – se spunea că au fost aleşi de zei. Şi nimeni nu-şi permitea să le conteste autoritatea. Chiar şi ei erau consideraţi de plebe un fel de zei, şi poate erau. Ar fi atât de greu de imaginat că regii (şi poate chiar nişte rude apropiate ale lor) ar putea să leviteze, ar putea să-şi ucidă inamicul doar cu o singură privire mânioasă, sau ar putea să vindece orice boală cu o singură atingere, pe un tărâm unde există sirene şi uriaşi?

La un moment dat, în decursul istoriei, pe tron s-a instalat dinastia Gallien. După spusele colegilor mei de suferinţă, asta se întâmplase – aţi ghicit – *în urmă cu foarte mulţi ani.* Dar, odată cu trecerea timpului (eu cred că după vreo cinci sau şase generaţii), autoritatea familiei regale a început să slăbească. În perioada premergătoare apariţiei cenuşiului, Empis a fost monarhie doar cu numele; familia regală îşi păstrase importanţa, dar nu mai era indispensabilă. În Citadelă, de pildă. Doctorul Freed mi-a spus că oraşul acela era guvernat de Consiliul celor Şapte şi că acei şapte membri ai consiliului erau aleşi. Vorbea despre Citadelă de parcă ar fi fost cine ştie ce metropolă, însă imaginea pe care mi-am format-o eu (în timp, în foarte mult timp) era aceea a unui oraş micuţ, dar bogat, care se dezvolta pe baza comerţului dintre Faleză şi Lilimar. Poate la fel erau şi alte oraşe sau principate, de exemplu Deesk şi Ullum (cel puţin înainte ca Ullum să alunece pe panta fanatismului religios), fiecare cu propriile caracteristici şi cu locuitori care-şi vedeau de treburile lor.

M-am împrietenit cu majoritatea deţinuţilor (relaţie destul de complicată din cauza convingerii lor că eram sau puteam fi nu ştiu ce prinţ fermecat venit să-i salveze în vremuri de restrişte) şi ei nu ştiau prea multe despre Lilimar şi despre palatul de aici, dar nu din cauză că ar fi fost cine ştie ce mare secret, ci pentru că avuseseră propriile vieţi şi propriile oraşe de care să se preocupe. Îşi plăteau birurile către Regele Jan (de fapt, Double credea că-l chema Jam), pentru că sumele cerute erau rezonabile şi pentru că armata – deja cu efectivele mult reduse şi purtând acum numele „Garda Regelui" – se ocupa cu întreţinerea drumurilor şi a podurilor. Banii din biruri erau folosiţi şi la plata unor oameni, cărora Tom le zicea „şerifi călare", şi Ammit – „poteraşi" (eu cuvintele astea le-am auzit). Cetăţenii din Empis plăteau dări şi pentru că Jan era – *surpriză!* – regele, şi pentru că oamenii au tendinţa de a se supune cutumelor. Probabil că se văicăreau puţin, aşa cum face toată lumea când este vorba de plata impozitelor, după care nu se mai gândeau la asta până când venea din nou data care în Empis reprezenta echivalentul zilei de 15 aprilie{107}. din America.

Şi unde-i magia în toate astea, o să mă întrebaţi voi. Cadranul? Soldaţii nopţii? Clădirile care par să-şi schimbe forma? Magia era că li se părea perfect normal. Dacă vă miraţi, imaginaţi-vă un călător în timp din 1910 care ajunge în 2010 şi descoperă o lume în care oamenii zboară în nişte păsări uriaşe din metal şi conduc maşini capabile să atingă o sută cincizeci de kilometri la oră. O lume în care toată lumea merge pe stradă cu câte un computer puternic în buzunar. Sau închipuiţi-vă un tip care n-a văzut la viaţa lui decât vreo trei sau patru filme mute şi alb-negru şi care acum se pomeneşte în primul rând al unui cinematograf IMAX şi se uită la *Avatar* în 3D.

Te obişnuieşti cu neobişnuitul, asta-i toată chestia. Şi cu sirene frumoase şi cu cinematografe IMAX, şi cu uriaşi, şi cu telefoane mobile. Te

obişnuieşti cu orice există în lumea ta. Super, nu? Dar, dacă priveşti lucrurile din alt punct de vedere, atunci ţi se pare înspăimântător. Credeţi că Gogmagog e de groază? Gândiţi-vă că lumea noastră stă pe un stoc de arme nucleare care i-ar putea aduce sfârşitul. Iar dacă asta nu-i magie neagră, atunci nu mai ştiu ce să zic.

2

Şi aşa au trecut anii (că nu ştiu cum să le spun) în Empis. Rege după rege. Foarte posibil ca trupurile îmbălsămate ale celor din dinastia Gallien să fi fost depuse într-una dintre clădirile alea mari şi cenuşii pe lângă care trecusem cu Radar când mergeam pe urma iniţialelor domnului Bowditch ca să ajungem la cadranul solar. Regele Jan a fost încoronat după aceleaşi ritualuri ca predecesorii lui (presupun că existau anumite ritualuri; mi-a zis Bult că în ele era inclus şi un pocal sacru, făcut din aur).

Jackah o ţinea una şi bună că soţia lui Jan era Regina Clara – sau poate Kara? –, dar cei mai mulţi spuneau că o chemase Cora şi că era verişoară de gradul al treilea cu Jan, sau cam aşa ceva. Niciunul dintre deţinuţi nu părea să ştie exact câţi copii avuseseră; unii ziceau că patru, unii ziceau că opt, iar Ammit se jura pe ce-avea el mai sfânt că avuseseră zece. („Probabil că ăia doi s-au regulat ca iepurii regali” – aşa spunea el.) Din ce aflasem eu de la iapa unei anumite prinţese, niciunul dintre ei nu avea dreptate – fuseseră şapte copii. Cinci fete şi doi băieţi. Din acest punct, povestea devenea interesantă pentru mine, chiar relevantă aţi putea spune, deşi tot enervant de neclară era. Regele Jan s-a îmbolnăvit şi a căzut la pat. Fiul său, Robert, cel mai mare dintre cei doi băieţi şi preferatul său, tocmai se pregătea să bea din pocalul sacru. (Normal că eu îmi imaginam pocalul ăla cu fluturi gravaţi în jurul buzei.) Elden, fratele mai tânăr, a cam fost dat uitării de toată lumea… mai puţin de Leah, care-l idolatriza.

— Se spune că era un cretin, pocit şi şchiop, a zis Dommy într-o seară. N-avea doar un picior strâmb. Pe amândouă le avea.

— Am auzit că era şi plin de negi, a adăugat Ocka.

— Şi cocoşat, a zis Fremmy.

— Cică avea şi o umflătură mare pe gât, a spus Stooks.

Mi se părea extrem de interesant, chiar edificator, că vorbeau despre Elden – prinţul pocit şi şchiop şi scos din cărţi – şi despre Ucigaşul-de-Monarhi, de parcă ar fi fost două persoane diferite. Sau de parcă Elden ar fi fost omida scârboasă care se transformă în fluture. Şi eu credeam că şi o parte din Garda Regelui se metamorfozase. Şi se transformase în soldaţii nopţii.

Elden îşi invidia fratele, iar invidia s-a prefăcut în ură. Toţi mi se păreau de acord în această privinţă. Şi de ce să nu fi fost de acord? Era un caz tipic de rivalitate între fraţi care şi-ar fi găsit locul în orice basm. Ştiu că poveştile bune nu sunt neapărat şi adevărate, sau nu complet adevărate, însă asta mi se părea destul de verosimilă, dacă stai să te gândeşti la felul în care funcţionează natura omenească. Elden s-a hotărât să-şi adjudece tronul fie prin forţă, fie prin vicleşug; şi astfel să se răzbune pe familia sa. Nu conta dacă avea să sufere tot Empisul.

Dar oare cenuşiul a apărut înainte sau după ce Elden s-a transformat în Ucigaşul-de-Monarhi? Unii dintre camarazii mei ziceau că înainte, dar eu cred că după. Eu cred că Elden l-a adus. Dar ştiu sigur de unde i-a venit ideea să-şi ia noul nume.

— Empisul era plin de fluturi, a zis doctorul Freed. Întunecau cerul.

Discuţia asta a avut loc după antrenamentul în care îi pusese umărul la loc lui Yanno. Mergeam înşiruiţi, doi câte doi, spre temniţa noastră. Doctorul vorbea foarte încet, aproape în şoaptă. Ne era mai uşor să vorbim când coboram toate scările alea, plus că ne mişcam încet pentru că eram extenuaţi.

Chestia asta pe care mi-a zis-o m-a dus cu gândul la porumbeii călători care înnegurau pe vremuri cerul din Midwest. Sigur, până la extincţia lor. Numai că cine ar vrea să distrugă fluturii-monarh?

— Erau buni la gust? am întrebat eu.

În fond, ăsta a fost motivul pentru care porumbeii călători s-au dus pa-pa: aveau carne ieftină şi bună.

A pufnit în râs.

— Monarhii sunt otrăvitori, Charlie. Doar unul singur dacă mănânci, te apucă durerea de stomac. Dacă mănânci mai mulţi, este posibil să mori. Erau pretutindeni prin Empis, aşa cum ziceam, dar cei mai mulţi şi mai mulţi erau în Lilimar şi în aşezările din jur.

Aşezări a zis, sau *sălaşe?* În fond, tot aia era.

— Oamenii creşteau alior[108] în grădini, din care să mănânce larvele. Din florile plantei ăsteia beau nectarul fluturii. Se considera că monarhii aduc noroc regatului.

Mi-am amintit de toate statuile desfigurate pe care le văzusem: aripi întinse, sfărâmate şi făcute praf.

— Se spune că, după ce întreaga familie a lui Elden a fost ucisă şi doar el a rămas, a pornit să rătăcească pe străzi, într-o mantie roşie cu guler alb de hermină şi având pe cap coroana de aur a dinastiei Gallien. Ca de obicei, monarhii întunecau cerurile. Însă, de fiecare dată când Elden ridica mâinile, cădeau morţi pe loc mii şi mii de fluturi. Când oamenii au părăsit oraşul – deşi câţiva au rămas, iar aceştia i s-au închinat şi i-au jurat credinţă –, au fost nevoiţi să fugă printre troiene de fluturi morţi. Se spune că, în interiorul zidurilor cetăţii, troienele erau înalte de trei metri. Milioane de monarhi fără viaţă şi fără culorile superbe de dinainte. Acum se făcuseră toţi cenuşii.

— Îngrozitor! am spus eu.

Aproape ajunseserăm înapoi.

— Şi tu crezi povestea asta?

— Ştiu că au murit fluturii şi în Citadelă, mi-a răspuns el. I-am văzut cu ochii mei cum cădeau din ceruri. Şi ceilalţi îţi vor spune acelaşi lucru.

S-a frecat la ochi şi apoi a ridicat capul la mine.

— Habar n-ai cât aş fi dat să văd un fluture când eram pe terenul ăla. Unul măcar. Dar probabil au dispărut cu toţii.

— Ba nu, am spus eu. I-am văzut. Erau foarte mulţi.

M-a înşfăcat de braţ şi m-a strâns surprinzător de tare pentru cât de micuţ şi slăbuţ era – dar, dacă avea să se facă Izba, tot nu credeam că doctorul va supravieţui mai mult decât Hamey.

— Adevărat? Jură-te!

— Mă jur.

— Pe numele mamei tale! Jură-te acum!

Unul dintre gardieni a întors capul la noi, s-a încruntat şi a făcut un gest ameninţător cu cravaşa. Apoi a pornit mai departe.

— Pe numele mamei mele mă jur, am şoptit eu.

Nu dispăruseră monarhii şi nici membrii dinastiei Gallien – cel puţin, nu toţi. Fuseseră blestemaţi de forţa aia care sălăşluia acum în Elden – probabil aceeaşi forţă care pustiise aşezările de lângă oraş –, dar încă trăiau. Însă nu i-am destăinuit lui Freed ce ştiam. Ar fi fost riscant pentru amândoi.

Mi-am adus aminte că Woody îmi povestise cum îi fugărise Hana până la porţile oraşului pe el şi pe ceilalţi câţiva membri ai familiei. Şi cum îi retezase capul nepotului său, Aloysius.

— Când a venit Hana? Şi *de ce* a venit aici, dacă ţinutul uriaşilor este în nord?

A clătinat din cap.

— Nu ştiu.

M-am gândit că probabil Hana fusese plecată în vizită la neamurile din Cratchy atunci când venise ultima oară domnul Bowditch după aur, însă n-aveam cum să ştiu sigur. Domnul Bowditch era mort şi – după cum v-am mai spus – istoria empisariană era foarte tulbure.

În noaptea aceea am stat treaz multă vreme. Dar nu mă gândeam nici la Empis şi nici la fluturi, şi nici la Ucigaşul-de-Monarhi. La tata mă gândeam. Îmi era dor de el şi îmi făceam griji. Era posibil să fi crezut de-acum că şi eu eram mort ca mama.

3

Şi timpul s-a scurs pe nesimţite. Mi-am adunat în continuare fărâmele de informaţii, deşi habar nu aveam de ce o fac. Apoi, într-o zi, când ne întorceam de la un antrenament un pic mai dur decât celelalte din ultima vreme, am văzut în celula lui Iota un tip cu barbă şi mult mai mătăhălos decât mine şi decât Dommy şi decât Iota. Purta un şort plin de noroi şi o cămaşă în dungi, la fel de murdară. Mânecile cămăşii erau tăiate şi i se vedeau muşchii umflaţi. Stătea pe vine într-un colţ, cu genunchii ridicaţi până la urechi, cât mai departe posibil de fantasma albastră aflată şi ea în celulă – adică Marele Lord.

Kellin a ridicat mâna cu un aer aproape indiferent, dar cei doi soldaţi ai nopţii din faţa grupului nostru s-au oprit imediat şi au luat poziţie de drepţi. Ne-am oprit cu toţii. Jaya era lângă mine în ziua aceea şi m-a luat de mână. Mâna ei era foarte rece.

Kellin a ieşit din celula lui Io şi ne-a privit cu atenţie.

— Dragii mei prieteni, doresc să vă fac cunoştinţă cu noul vostru compatriot. Numele lui este Cla. A fost găsit pe malul lacului Remla după ce i s-a găurit bărcuţa. A fost cât pe ce să se înece, nu-i aşa, Cla?

Cla nu a răspuns, ci doar s-a uitat la el.

— Răspunde!

— Da. Cât pe ce să mă înec.

— Mai încearcă o dată. Şi adresează-mi-te cu „Mare Lord”.

— Da, Mare Lord. Cât pe ce să mă înec.

Kellin s-a întors cu faţa la noi.

— Însă a fost salvat, dragii mei prieteni. Şi, după cum precis vedeţi şi voi, nu are nici măcar o singură pată de cenuşiu pe nicăieri. Doar mizerie.

Şi a chicotit. Sinistru sunet. Jaya m-a strâns de mână.

— Sunt sigur că ştiţi deja că nu obişnuim să facem prezentări în Gherla lui Maleen, însă mi s-a părut că trebuie să vin personal ca să vi-l prezint pe noul meu prieten drag, Cla, pentru că el este al treizeci şi doilea oaspete al nostru. Nu vă bucuraţi?

Nu ne bucuram şi nu i-am răspuns nimic.

Kellin a întins mâna spre unul dintre soldaţii din fruntea îndureratei noastre procesiuni, apoi spre Bernd, care era în faţă, lângă Ammit. Soldatul nopţii l-a lovit pe Bernd peste gât cu cravaşa. Bernd a ţipat, a căzut în genunchi şi şi-a dus mâinile la rana din care începuse deja să curgă sângele. Kellin s-a aplecat la el.

— Cum te cheamă? Nu-mi cer scuze că am uitat. Sunteţi prea mulţi.

— Bernd, a răspuns el pe un ton gâtuit. Bernd, din Cita…

— Nu există nicio Citadelă, l-a întrerupt Kellin. Nu mai există şi nici nu va mai exista vreodată. Bernd este suficient. Spune-mi, Bernd de Nicăieri, nu te bucuri nespus că Regele Elden, Ucigaşul-de-Monarhi, are treizeci şi doi acum? Răspunde tare şi apăsat!

— Ba da, a zis Bernd.

Sângele îi şiroia printre degete.

— Ba da *şi mai ce?*

Apoi, de parcă ar fi învăţat un copil să citească:

— Mă bu… bu… bu…? Tare şi apăsat!

— Mă bucur, a spus Bernd, cu ochii la pietrele umede din ziduri.

— Femeie! a strigat Kellin. Da, tu, Erin! Te bucuri şi tu, Erin? Erin te cheamă, da?

— Da, Mare Lord, a răspuns Eris.

— Nu-i minunat că ni s-a alăturat şi Cla?

— Este, Mare Lord.

— Cât de minunat?

— Foarte, Mare Lord.

— Ce-ţi pute aşa de tare, Erin? Pizda sau găoaza?

Pe chipul lui Eris nu se putea citi absolut nimic, dar ochii ei aruncau flăcări. I-a lăsat repede în jos – bine că s-a gândit s-o facă.

— Probabil amândouă, Mare Lord.

— Da, şi eu cred că amândouă. Acum, tu – Iota! Vino mai aproape!

Io a făcut câţiva paşi spre el, ajungând până lângă incandescenţa albastră care-l proteja.

— Te bucuri să ai un coleg de celulă?

— Da, Mare Lord.

— Nu-i aşa că este minu… minu…?

Kellin flutura din mâna lui albă şi atunci mi-am dat seama că era fericit pe bune. Ba nu, nu doar fericit. În al nouălea cer. Şi, dacă te gândeşti unde ne aflam, se poate spune că era în al nouălea cer cu *două luni.* De ce să nu fie, la urma urmei? I se încredinţase misiunea de a strânge treizeci şi doi de întregi şi acum o dusese la îndeplinire. Şi mi-am mai dat seama de ceva: cât de mult îl uram. Şi pe Ucigaşul-de-Monarhi îl uram, chiar dacă nu-l văzusem niciodată.

— Minunat!

Kellin a întins încet mâna spre Iota, care a încercat să nu se clintească, dar s-a ferit atunci când degetele învăluite în albastru ale Marelui Lord au ajuns la mai puţin de doi centimetri de faţa lui. Am auzit un fel de pârâit electric şi am văzut cum părul lui Io se zbârleşte ca reacţie la forţa aia care-l ţinea în viaţă pe Kellin.

— Minunat şi mai cum, Iota?

— Minunat, Mare Lord.

Ei, Kellin îşi făcuse numărul şi acum era satisfăcut. A trecut printre noi cu paşi mari şi grăbiţi. Am încercat să ne dăm la o parte din calea lui, însă unii nu au fost atât de rapizi şi au fost loviţi de nimbul lui. S-au prăbuşit în genunchi, unii fără o şoaptă, alţii scâncind de durere. Am împins-o pe Jaya din faţa lui Kellin şi atunci am nimerit cu mâna drept în învelişul lui albastru şi strălucitor. Mi-a ars

tot braţul până la umeri şi durerea aia cumplită mi-a înţepenit toţi muşchii. Abia după vreo două minute interminabile mi s-au destins.

Mai bine ar elibera toţi sclavii cenuşii şi şi-ar alimenta generatorul cu energia asta, mi-am zis eu.

Când a ajuns la uşă, Kellin s-a întors brusc cu faţa la noi şi a pocnit din călcâie fix ca un instructor din armata prusacă.

— Ascultaţi-mă, dragi prieteni. Cu excepţia câtorva proscrişi care nu contează şi a câtorva fugari – toţi oameni întregi care au scăpat de aici în primele zile ale domniei Ucigaşului-de-Monarhi –, voi sunteţi ultimii cu sânge regesc, voi sunteţi ultimele progenituri corcite ale acelor nenorociţi depravaţi şi violatori. Veţi fi puşi la dispoziţia Ucigaşului-de-Monarhi, iar asta se va întâmpla foarte curând. Gata cu joaca. Data următoare când veţi intra pe Arena lui Elden, care odinioară s-a numit Arena Monarhilor, va fi pentru prima rundă a Izbei.

— Dar el, Mare Lord? am întrebat eu, arătând la Cla cu mâna pe care o puteam mişca. N-ar trebui să se antreneze şi el?

Kellin s-a uitat lung la mine şi pe buze i-a apărut un zâmbet ironic. Îi vedeam orbitele goale ale craniului în spatele pupilelor străvezii.

— *Cu tine* o să se antreneze, puştiule. A reuşit să supravieţuiască pe lacul Remla, o să-ţi supravieţuiască şi ţie. Uită-te cât de mare e! Ne, ne, ne, tu n-ai să mai apuci runda a doua, insolentul meu prieten, şi crede-mă că voi fi tare bucuros să scap de tine.

A plecat de îndată ce mi-a transmis acest mesaj încurajator.

4

În seara aia am avut antricot de vită la cină. Cam aşa ceva ne dădeau de mâncare după „ora de joacă”. Stafiditul a intrat cu căruciorul pe culoar şi a început să arunce printre gratii bucăţile de carne pe

jumătate făcute. Treizeci şi două de bucăţi aruncate în şaisprezece celule, fiecare celulă acum cu câte doi locatari. Şi din nou Stafiditul şi-a ridicat mâna deformată la frunte când mi-a aruncat friptura. A făcut-o foarte repede şi pe furiş, dar gestul lui a fost imposibil de confundat. Cla şi-a înhăţat carnea din zbor şi s-a aşezat în colţ. Ţinea bucata cu ambele mâini şi o mirosea şi o lingea şi muşca lacom din ea. *Ce dinţi mari ai, Cla!* m-am pomenit eu repetând cuvintele Scufiţei Roşii.

Hamey a mâncat – mai mult de formă – foarte puţin din bucata lui, după care a vrut să mi-o dea mie. L-am refuzat.

— Sunt convins că poţi să înghiţi mai mult de atât.

— Da' de ce? m-a întrebat el. De ce să mănânc şi să mă apuce crampele? Că oricum mor.

Am apelat din nou la filosofia de viaţă dobândită de tata la Alcoolicii Anonimi:

— Ia fiecare zi aşa cum este, nu te gândi la cea de mâine.

De parcă ar mai fi existat zile în Maleen. Însă Hamey a mai mâncat puţin doar ca să-mi facă mie plăcere. În fond, eu eram acel prinţ a cărui venire printre ei fusese prezisă, prinţul din poveste. Deşi singura magie din mine avea de-a face doar cu schimbările misterioase ale culorii părului şi ochilor. Plus că asta era o magie pe care nici n-o puteam controla şi nici nu ştiam ce să fac cu ea.

Io l-a întrebat pe Cla despre episodul înecului. Cla nu i-a răspuns. Fremmy şi Stooks au vrut să ştie de unde venea şi încotro se ducea – exista pe undeva vreun refugiu? Cla nu le-a răspuns. Gully a vrut să afle cât timp a fugit de soldaţii nopţii (n-a spus chiar aşa, dar eu asta am înţeles). Cla nu i-a răspuns. Şi-a hăpăit bucata de carne şi şi-a şters degetele unsuroase de cămaşa cu dungi.

— Nu eşti prea vorbăreţ dacă nu-i şi Marele Lord aici, nu? l-a întrebat Double.

Double stătea lângă gratiile celulei pe care o împărţea cu Bernd, la câteva celule mai departe de a

mea. Încă avea în mână ultima bucăţică de friptură, pe care – după cum aflasem eu – avea s-o mănânce la noapte, dacă se va trezi din somn. Tristă e rutina din puşcărie, dar şi foarte simplă.

Din colţul lui, Cla i-a răspuns fără să se ridice şi fără să se uite la el:

— La ce-aş vorbi cu unii care o să moară curând? Am înţeles c-o să fie un fel de întrecere. Foarte bine. Eu o s-o câştig. Dacă mai e şi un premiu, o să-l iau şi pe-aici mi-e drumul.

O tăcere stupefiată s-a aşternut peste noi.

La un moment dat, şi-a revenit Fremmy şi a bâiguit:

— Nu pricepe.

— L-au minţit, a zis Stooks. Sau poate mai are apă în urechi şi nu mai aude bine.

Iota şi-a luat o căniţă de apă din căldare, a băut-o, după care s-a agăţat din nou de gratiile celulei în care fusese singur până astăzi. Îi stătea în obicei să-şi întindă muşchii făcând exerciţii din astea. Apoi le-a dat drumul şi s-a întors cu faţa la fraierul uriaş ghemuit în colţ.

— Hai să-ţi explic ceva, Cla, a spus. Să-ţi *clarific* nişte lucruri, cum se zice. Izba este un turnir. Turniruri din astea s-au ţinut adesea pe Arena Monarhilor pe vremea dinastiei Gallien, iar oamenii dădeau năvală cu miile ca să le vadă. Veneau de peste tot, din toate colţurile Empisului – ba chiar merge vorba că veneau şi uriaşii ăia din Cratchy. De obicei, concurenţii erau membri ai Gărzii Regelui; cu toate că era permisă şi participarea oamenilor de rând, dacă voiau să afle cât de tare le era scăfârlia. Curgea sânge şi, de multe ori, luptătorii îşi pierdeau cunoştinţa şi erau scoşi pe braţe de pe teren. Însă ce se va întâmpla acum va fi varianta veche, aia de dinainte de dinastia Gallien, de pe vremea când Lilimar era doar un orăşel cam cât Deeskul.

Cunoşteam o parte din informaţiile astea, dar, nici după atâtea zile şi săptămâni, nu le ştiam pe toate. Am ascultat cu foarte mare atenţie. La fel şi ceilalţi, pentru că acolo, în temniţă, doar rareori vorbeam

despre Izbă. Era un subiect tabu, la fel cum îmi imaginam eu că şi scaunul electric fusese tabu pe vremuri, înainte să ajungă la modă injecţia letală.

— Şaişpe dintre noi o să se bată cu ceilalţi şaişpe. Pe viaţă şi pe moarte. Fără milă, fără să dai înapoi. Ăla care refuză să se lupte o să ajungă pe scaunul de tortură, sau în Fecioara de Fier, sau atârnat cu mâinile legate la spate de o grindă, aşa cum pui carnea la uscat. Pricepi ce-ţi zic eu aici, Cla?

În colţul lui, Cla părea că se gândeşte. În cele din urmă a zis:

— Ştiu să mă bat.

Io a dat din cap.

— Da, aşa mi se pare şi mie şi cred că poţi să te baţi atunci când nu stai faţă în faţă cu Marele Lord sau nu-ţi scuipi apa de lac din plămâni. După aia se luptă între ei cei şaişpe care au învins şi mai rămân doar opt. Şi se bat şi ăia opt şi rămân doar patru. Şi, din patru, rămân doar doi.

Cla a dat din cap.

— Eu o să fiu unu' din ăia doi. Şi, când ălălalt o să zacă mort la picioarele mele, o să-mi cer premiul.

— Sigur c-o să ţi-l ceri, a spus Hamey, care se ridicase şi venise lângă mine. Se zice că, pe vremuri, premiul ăla era un săculeţ doldora de aur – salvarea de la plata birului. Însă aşa a fost atunci. Premiul pe care o să-l primeşti *tu* o să fie şansa de a te lupta cu Roşcata Molly. Asta-i o muiere uriaşă, prea mare ca să încapă în cămăruţa aia specială unde stau lingăii Ucigaşului-de-Monarhi. Numai că eu am văzut-o de multe ori stând chiar sub ea. Sigur, eşti mare, cred că ai vreo doi metri şi un pic, da' scârba aia roşie e mai mare.

— Nu mă prinde ea pe mine, s-a băgat în vorbă Dash. E înceată, eu mi-s iute. Nu degeaba mi se zice „Dash”[109].

Nu s-a obosit nimeni să-i deschidă ochii: iute sau nu, slăbănogul Dash va fi mort cu mult înaintea vreunei confruntări cu Roşcata Molly.

Cla a căzut pe gânduri. După un timp s-a ridicat din colţul lui, în trosnete de genunchi aidoma unor lemne puse pe foc. S-a apropiat de căldarea cu apă. Şi a zis:

— Şi pe ea o s-o bat. O să o tot lovesc, până-i ies creierii pe gură.

— Aşa crezi tu, i-am spus eu.

S-a întors cu faţa la mine.

— Şi tot n-o să se termine. O să omori fata – probabil că n-ai s-o faci, dar aşa zici tu –, dar nu vei avea nicio şansă în faţa mamei. Crede-mă. Eu am văzut-o. Şi Godzilla s-ar speria de ea.

Evident că nu „Godzilla" am spus eu, dar, indiferent ce mi-o fi ieşit pe gură, s-au auzit imediat murmure de aprobare din celelalte celule.

— Aţi luat bătaie de atâtea ori, că acum vă e frică şi de umbra voastră, ne-a zis Cla.

Probabil uitase că i s-a supus fără crâcnire lui Kellin când ticălosul ăla i-a cerut să i se adreseze cu „Mare Lord". Evident că şi Kellin, şi soldaţii nopţii erau diferiţi. Din cauza acelor nimburi. Mi-am adus aminte cum îmi înţepeniseră muşchii braţului când m-a atins nimbul lui Kellin şi m-am întrebat din nou câţi tipi erau cu lumini din astea albastre în jur. Oare doar douăzeci? Şi treizeci să fi fost, acum îl aveam pe Cla cu noi şi puteam să-i dovedim.

Cla a ridicat căldarea cu apă de băut. Iota l-a apucat de buturuga aia de braţ.

— Ne, ne, ne! Cu cana, tăntălăule! Că Stafiditu' o să ne mai aducă apă abia…

Cred că n-am văzut niciodată un mastodont cum era Cla mişcându-se atât de iute – nici măcar pe ESPN Classic în imaginile cu Shaquille O'Neal, de pe vremea când juca baschet în echipa Universităţii din Louisiana şi, cu toate că avea peste doi metri şi o sută patruzeci de kilograme, omul ăla se mişca absolut sublim.

Cla îşi dusese căldarea la gură şi se pregătea să bea. În secunda imediat următoare, căldarea s-a rostogolit cu zgomot pe podeaua din piatră şi toată apa aia atât de preţioasă s-a vărsat pe jos. Cla s-a

întors să se uite. Io era întins pe jos alături, proptit într-o mână. Pe cealaltă şi-o ţinea la gât. I se bulbucaseră ochii. Se îneca. Cla s-a aplecat şi a ridicat căldarea.

— Tare mult o să ai de tras dacă l-ai omorât, a spus Yanno.

Şi a adăugat, cu evidentă uşurare:

— N-o să se mai facă nicio Izbă.

— Ba o să se facă, a zis cu tristeţe Hamey. Ucigaşul-de-Monarhi nu mai are răbdare. Roşcata Molly o să-i ia locul lu' Io.

Însă Io n-a murit. La un moment dat a reuşit să se adune de pe jos, s-a împleticit până la patul de scânduri şi s-a întins pe el. În următoarele zile n-a fost capabil să vorbească decât în şoaptă. Până la venirea lui Cla, el era cel mai mare dintre noi, cel mai puternic, cel de la care te-ai fi aşteptat să rămână în picioare la finalul întrecerii sângeroase cunoscute sub numele de „Izbă". Însă acum, nici măcar nu văzusem lovitura în gât care îl doborâse.

Cine să-i poată ţine piept unuia care ar face asta din prima rundă a competiţiei?

După spusele lui Kellin, mie avea să-mi revină acest privilegiu.

5

O visam deseori pe Radar, însă, după ce Cla l-a făcut knockout pe Iota, am visat-o pe prinţesa Leah. Era îmbrăcată cu o rochie roşie, cu talie înaltă şi corsaj strâmt. De sub tiv i se vedeau vârfurile pantofilor de aceeaşi culoare, cu catarame incrustate cu diamante. Părul îl avea prins la spate cu un şirag de perle. La gât avea un medalion din aur, în formă de fluture. Stăteam alături de ea, dar nu mai aveam pe mine zdrenţele hainelor purtate la venirea în Empis cu căţeluşa mea bătrână şi foarte bolnavă. În visul ăsta eram îmbrăcat în costum negru şi cămaşă albă. Costumul era din catifea. Cămaşa era din mătase. În picioare aveam cizme din piele întoarsă, cu partea de sus răsfrântă – model de cizme pe care

l-ar fi purtat muşchetarii lui Dumas în ilustraţiile create de Howard Pyle{110}. Falada păştea mulţumită în apropiere, în vreme ce servitoarea cenuşie a lui Leah o ţesăla.

Leah şi cu mine ne ţineam de mână şi ne uitam la chipurile noastre oglindite în apa unui iaz. Părul meu era lung şi auriu. Îmi dispăruseră cele câteva coşuri specifice adolescenţei. Eram chipeş, iar Leah era frumoasă – mai cu seamă acum, că avea din nou gură. Îşi arcuise buzele într-un surâs sfielnic. Avea gropiţe în colţurile gurii, dar nici urmă de buba aia urâtă. Foarte curând – cu condiţia să nu mă trezesc – urma să sărut buzele acelea roşii. Chiar şi în vis, am reuşit să recunosc imaginea: era scena finală a unuia dintre filmele lui Disney. Dintr-o clipă în alta, o petală va cădea pe suprafaţa apei, tulburând-o şi făcând să ne tremure reflexiile atunci când prinţul şi prinţesa, regăsiţi după multe aventuri, îşi vor contopi buzele, iar muzica duioasă se va auzi mai tare. Nici urmă de întuneric nu va strica finalul perfect al basmului.

Un singur lucru nu era cum trebuie. Prinţesa Leah ţinea pe genunchi un uscător de păr de culoare mov. Îl cunoşteam bine, chiar dacă nu avusesem decât şapte ani la moartea mamei. Toate obiectele ei de folosinţă personală – inclusiv uscătorul de păr – fuseseră donate unei organizaţii caritabile, pentru că tata zicea că i se frânge iar şi iar inima ori de câte ori dă cu ochii de lucrurile alea pe care el le numea „chestii femeieşti”. Nu m-a deranjat că le-a donat, însă l-am rugat să mă lase să păstrez săculeţul ei cu ace de pin şi oglinda. Tata a fost de acord. Încă le aveam pe măsuţa de toaletă de acasă.

Mama îşi botezase uscătorul „Pistolul mov cu laser mortal”.

Am vrut s-o întreb pe Leah de unde avea uscătorul mamei mele, dar n-am mai apucat, pentru că am auzit-o pe servitoare:

— *Ajut-o!*

— Nu ştiu cum, am zis eu.

Leah mi-a zâmbit cu gura ei nouă şi perfectă. M-a mângâiat pe obraz.

— Eşti mai sprinten decât crezi, prinţ Charlie.

Atunci am vrut să-i spun că nu sunt deloc sprinten şi că din cauza asta am jucat pe post de fundaş la fotbal şi doar la prima bază la baseball.

Sigur, alergasem mai repede în meciul din competiţia de Ziua Recunoştinţei împotriva echipei de la liceul Stanford, dar aia fusese o excepţie şi funcţionasem pe baza unui puseu de adrenalină. Oricum n-am apucat să-i spun nimic, pentru că m-a lovit ceva în faţă şi m-am trezit brusc.

Mă lovise o altă bucată de friptură – una mică, cam cât o chifteluţă. Stafiditul trecea pe culoar şi arunca bucăţele din astea în celelalte celule:

— Estui, estui.

Probabil că aşa mai putea el să pronunţe *resturi.* M-am întrebat dacă i se topea şi limba în ce-i mai rămăsese din gură şi mi-am zis că da.

Hamey sforăia, istovit de „ora de joacă" şi de eforturile de a-şi goli maţele după cină. Mi-am luat bucăţica de carne, m-am sprijinit cu spatele de perete şi am muşcat din ea. Am simţit că-mi pârâie ceva între dinţi. M-am uitat şi am văzut o hârtiuţă, cam cât un răvaş, îndesată în felioara de carne. Am tras-o de acolo. Mesajul era scris cu litere micuţe şi frumoase, aşa cum ar scrie un om cu şcoală:

> ***Am să te ajut dacă am să pot, prinţul meu. Se poate ieşi prin Camera Arbitrilor. Este periculos. Distruge biletul dacă-ţi pasă de viaţa mea.***
>
> ***Al tău slujitor credincios,***
> ***PERCIVAL.***

Percival, mi-am spus eu. *Nu Stafiditul, ci Percival. Nu un sclav cenuşiu, ci un om adevărat, cu un nume adevărat.*

Am mâncat bucăţica de hârtie.

6

La micul-dejun din ziua următoare am primit cârnaţi. Ştiam cu toţii ce înseamnă asta. Hamey mi-a aruncat o privire disperată şi a schiţat un zâmbet strâmb.

— Măcar ştiu că am terminat-o cu crampele. Şi nici n-o să mai fie nevoie să mă screm să-mi iasă ochii din cap. Vrei tu cârnaţii mei?

Nu-i voiam, dar i-am luat, trăgând nădejde că o să-mi dea puţină energie în plus. Mare prostie, acum parcă aveam plumb în stomac. Cla se uita la mine din celula de vizavi. Ba nu, nu zic bine. Nu se uita pur şi simplu, ci parcă voia să mă distrugă din priviri. Io a ridicat din umeri – adică *N-ai ce-i face.* Am ridicat şi eu din umeri. Chiar, n-ai ce. Şi a început aşteptarea. N-aveam cum să ne dăm seama, însă ni se părea tuturor că timpul trece mult prea încet. În celula lor, Fremmy şi Stooks şedeau unul lângă celălalt. Fremmy a zis:

— Nu contează ce-o fi, doar să nu ne pună să ne batem între noi, prietene.

Eu credeam că fix aşa se va întâmpla. Pentru că era o cruzime şi ăstora cu nimburi albastre le plăcea cruzimea. Bine măcar că de data asta m-am înşelat.

Tocmai atunci când începusem să mă gândesc că nu va mai fi nicio Izbă astăzi, au apărut patru soldaţi ai nopţii, cu Aaron în fruntea lor. Tipul ăsta era mereu pe teren la „ora de joacă”, fluturând din cravaşă exact cum flutură dirijorul din baghetă. Numai că acum a fost prima oară când a coborât în Gherla lui Maleen din ziua aia când m-a luat şi m-a dus la Marele Lord. Şi mi-a făcut turul prin camera de tortură.

Uşile de la celule s-au deschis scrâşnind pe şinele ruginite.

— Afară! Afară, copilaşi! Minunată zi pentru jumătate dintre voi, urâtă zi pentru ceilalţi!

Am ieşit din celule… mai puţin un tip slab, cu ceva chelie, pe care-l chema Hatcha.

— Nu vreau, a spus el. Nu mă simt bine.

Unul dintre soldaţi a dat să se apropie de el, dar Aaron i-a făcut semn să stea la locul lui. Şi s-a dus

el în faţa celulei pe care Hatcha o împărţea cu un bărbat mult mai voinic, pe nume Quilly, originar din Deesk. Quilly s-a ferit, dar tot a fost atins de nimbul lui Aaron. Quilly a scos un ţipăt stins şi s-a apucat de braţ.

— Tu eşti Hatcha din locul acela care pe vremuri s-a numit Citadela, corect?

Hatcha a dat din cap, cu un aer nefericit.

— Şi nu te simţi bine. O fi de la cârnaţi?

— Poate, a zis Hatcha, fără să-şi ridice ochii de la mâinile pe care şi le încleştase şi care-i tremurau foarte tare. Probabil.

— Cu toate acestea, văd că i-ai mâncat pe toţi. Doar sfoara ai mai lăsat-o.

Hatcha n-a mai zis nimic.

— Ascultă la mine, băiete!

Tonul lui Aaron părea aproape milostiv, dar acum îi rânjea şi gura, nu doar crăpătura aia din craniu.

— Ai de ales: ori iei parte la Izbă, ori te băgăm în Fecioara de Fier. O să stabilesc eu cât timp ai să stai acolo şi o să fie foarte mult. O să o închid foarte încet. O să simţi cum cuiele îţi ating pleoapele… uşor, foarte uşor… înainte să le străpungă. Şi stomacul! Nu la fel de uşor ca la pleoape, dar nici foarte tare. Când ai să zbieri, o să ţi se scurgă prin găuri ce-a mai rămas din cârnaţii ăia. Îţi place ideea?

Hatcha a gemut şi a ieşit împleticindu-se din celulă.

— Excelent! Gata, suntem toţi! a strigat Aaron. Hai la întrecere! Repejor, copilaşi! Fuga, fuga, fuguţa! Ce-o să ne mai distrăm!

Şi am pornit. Repejor. Fuga-fuguţa. Pe când păşeam pe scările urcate de atât de multe ori înainte – dar niciodată ştiind că doar jumătate dintre noi se vor întoarce – m-am gândit la visul meu. La cuvintele lui Leah: *Eşti mai sprinten decât crezi, prinţ Charlie.*

Numai sprinten nu mă simţeam.

7

În loc să ne ducă direct pe teren, ne-au condus în vestiarul pe care-l foloseam după antrenamente. Însă acolo ne aştepta acum Marele Lord, în uniforma superbă de gală, bleumarin-închis sub nimbul lui albastru, care strălucea mai tare ca niciodată – poate unde se încărcase la maximum cu electricitate în vederea acelei ocazii speciale. M-am întrebat din nou de unde venea energia care alimenta nimburile alea, numai că asemenea întrebări nu constituiau o prioritate în momentele acelea. Pe poliţa pe care fuseseră cele treizeci şi una de găleţi cu apă, acum erau doar şaisprezece, deoarece numai şaisprezece dintre noi vor mai avea nevoie să se spele după festivităţile de astăzi. În faţa poliţei, era un panou mare pe care scria **IZBA – RUNDA ÎNTÂI** în partea de sus. Dedesubt erau trecute perechile. Le ţin minte şi acum; cred că, într-o situaţie atât de îngrozitoare, omul ori îşi aminteşte fiecare detaliu… ori nu-şi mai aminteşte nimic. Îmi cer scuze fiindcă vă voi bombarda cu alte nume noi, dar trebuie s-o fac, fie şi măcar pentru că oamenii aceia cu care am fost închis merită să fie pomeniţi, chiar dacă în treacăt.

— Aici veţi vedea ordinul de luptă, ne-a explicat Kellin. Mă aştept să-i faceţi o impresie bună Maiestăţii Sale, Elden. Aţi înţeles?

Niciun răspuns.

— S-ar putea să ajungeţi să vă luptaţi cu cineva pe care-l consideraţi prieten, dar acum prietenia nu mai are nicio importanţă. Fiecare înfruntare este pe viaţă şi pe moarte. *Pe viaţă şi pe moarte.* Nu veţi rezolva nimic dacă doar vă veţi învinge adversarul, dar nu-l veţi şi omorî. Într-un asemenea caz, veţi muri amândoi în chinuri mult mai cumplite. Aţi înţeles?

Acum a răspuns Cla:

— Îhî.

S-a uitat fix la mine când a zis asta şi şi-a trecut degetul mare de-a curmezişul gâtului enorm. Şi a rânjit.

— Prima grupă va intra curând pe teren. Pregătiţi-vă!

Killen a plecat. Ceilalţi soldaţi ai nopţii l-au urmat. Noi am studiat tăcuţi panoul.

IZBA - RUNDA ÎNTÂI

Grupa 1

Fremmy contra Murf
Jaya contra Hamey
Ammit contra Wale

Grupa 2

Yanno contra Freed
Jackah contra Iota
Mesel contra Sam

Grupa 3

Tom contra Bult
Dommy contra Cammit
Bendo contra Dash

PAUZA DE PRÂNZ

Grupa 4

Double contra Evah
Stooks contra Hatcha
Pag contra Quilly

Grupa 5

Bernd contra Gully
Hilt contra Ocka
Eris contra Viz

Grupa 6

Cla contra Charlie

Văzusem clasificări similare nu doar la televizor, în emisiunile de duminică, atunci când se stabileau echipele care se vor confrunta în turneul de baschet profesionist, dar le trăisem şi pe pielea mea, în fiecare primăvară, când se puneau afişe la fiecare teren cu partidele din turneul de baseball Arcadia Babe Ruth. Şi, de parcă asta n-ar fi fost aiurea de tot, au adăugat pe panoul ăla şi cele trei cuvinte: PAUZĂ DE PRÂNZ. Adică fix colac peste pupăză. Ceea ce însemna că Ucigaşul-de-Monarhi şi suita sa

vor urmări cum nouă deţinuţi sunt omorâţi în luptă… după care îşi vor savura prânzişorul.

— Ce s-ar întâmpla dacă refuzăm toţi să ne batem între noi? a întrebat Ammit pe un ton îngândurat, la care nu m-aş fi aşteptat din partea unui tip care arăta de parcă îşi câştigase pâinea cea de toate zilele potcovind cai – potcovindu-i şi trosnindu-i în moalele capului dacă nu stăteau cuminţi. Întreb şi eu, atâta tot.

Oka, un malac saşiu, a început să râdă:

— Să facem grevă? Cum făceau morarii pe vremea lu' tătuţu' meu? Şi să-l văduvim pe Ucigaşul-de-Monarhi de distracţie? Aş prefera să apuc ziua de mâine decât să mi-o petrec pe asta de azi urlând de durere. Mulţam frumos, da' mie nu-mi trebe aşa ceva.

Mi-am zis că Ocka probabil va supravieţui, pentru că se lupta cu slăbănogul de Hilt, care avea şi un şold beteag. Poate că Ocka va fi învins în runda a doua, dar, dacă azi câştiga, va mai apuca să se spele cu apa din găleată şi să mănânce friptură diseară. M-am uitat în jur şi am citit aceleaşi calcule pe chipurile multora din jur. Însă nu şi pe chipul lui Hamey. O singură privire aruncase la panou, după care se dusese şi se aşezase pe o băncuţă, cu capul în piept. Nu-mi plăcea să-l văd în halul ăsta, dar ăia care ne puseseră în situaţia asta oribilă nu-mi plăceau absolut deloc.

M-am uitat iarăşi la panou. Mă aşteptasem să-l văd pe Fremmy luptând împotriva lui Stooks, la fel şi pe cele două femei, Jaya şi Eris – ce putea să fie mai amuzant decât o păruială între gagici? Dar uite că nu. Nu mi se părea că repartizarea asta ar fi fost făcută cu un anume scop. Posibil să fi fost trase la sorţi numele luptătorilor. Cu o singură excepţie. Ultima grupă. Numai noi doi pe teren, la sfârşitul zilei.

Cla contra Charlie.

CAPITOLUL 24

RUNDA ÎNTÂI. ULTIMA PERECHE. PRINŢUL MEU. DAR TU CE CREZI?

1

Jaya s-a aşezat lângă Hamey pe băncuţă şi l-a luat de mână. Degetele lui zăceau fără vlagă în palma ei.

— Nu vreau să facem asta. Niciunul dintre noi nu vrea.

— Ştiu, a zis Hamey, fără să-şi ridice ochii la ea. Nu face nimica.

— Poate o să mă învingi, ştii că nu-s forţoasă – nu-s ca Eris.

— Poate.

S-a deschis uşa şi au intrat doi soldaţi ai nopţii. Păreau entuziasmaţi aşa cum numai cadavrele vii pot părea, iar nimburile le pulsau de parcă în piepturile lor încă le-ar fi bătut inimile moarte.

— Prima grupă! Fuga, fuguţa! N-o faceţi pe Maiestatea Sa să vă aştepte, băieţaşi! A sosit!

La început, nu s-a mişcat niciunul dintre cei din prima grupă şi, preţ de o fracţiune de secundă, mai că mi-a venit să cred că va avea loc greva prezisă de Ammit… până când mi-am dat seama de consecinţele pe care le-ar fi suportat greviştii. După ce au mai aruncat o privire la panou, ca să se asigure că împărţirea pe perechi nu se schimbase ca prin minune, primii şase s-au ridicat în picioare:

Fremmy şi Murf, Ammit şi un tip bondoc pe care-l chema Wale, Hamey şi Jaya. Şi când au ieşit din vestiar, Jaya continua să-l ţină de mână, ba chiar s-a tras înspre el ca să se ferească de nimbul soldatului de lângă ea.

În vremurile dinastiei Gallien, noi – toţi ceilalţi – am fi auzit uralele însufleţite ale mulţimii de spectatori la vederea combatanţilor care ieşeau pe teren. Am ciulit urechile şi parcă-parcă am auzit câteva aplauze anemice, dar foarte posibil să fi fost doar un joc al imaginaţiei mele. M-am gândit că tribunele Arenei lui Elden (în trecut, Arena Monarhilor) erau goale acum. Avusese dreptate băiatul pe care-l întâlnisem pe drum: Lilimar era un oraş bântuit, un loc unde mai rămăseseră doar morţii, morţii-vii şi câţiva pupincurişti.

Şi niciun fluture, nu, nu aici.

Mi-am spus că am fi putut fugi dacă nu ar fi fost soldaţii nopţii. Dar mi-am adus imediat aminte că mai trebuie să le iau în calcul şi pe cele două uriaşe… şi pe Ucigaşul-de-Monarhi. Habar n-aveam unde era acum, prin ce transformări o fi trecut, însă un lucru mi se părea cert: nu mai semăna deloc cu frăţiorul lui Leah, băiatul cu picioare strâmbe, cocoaşă şi o umflătură la gât.

A trecut timpul. Greu să-ţi dai seama câte minute… sau ore. Câţiva dintre noi – inclusiv eu – am mers pe la canalul de scurgere ca să facem treaba mică. Nimic nu-ţi provoacă nevoia asta mai abitir ca frica de moarte. Într-un târziu, s-a deschis uşa şi a apărut Ammit. Avea o tăietură mică pe dosul mâinii stângi – abia dacă se vedea printre firişoarele dese de păr. În rest, era întreg.

Imediat ce s-a retras escorta nemoartă a lui Ammit, Mesel s-a şi repezit la el.

— Cum a fost? Wale e…?

Ammit l-a îmbrâncit atât de tare, încât Mesel a căzut cât era el de lung pe podeaua de gresie.

— Eu sunt aici şi el nu e. N-am altceva de zis. Lăsaţi-mă-n pace!

S-a dus la capătul băncuţei, s-a aşezat şi şi-a cuprins capul în mâini. Văzusem de multe ori băieţi în poziţia asta la meciurile de baseball, cel mai des atunci când un *pitcher* renunţa la o lovitură importantă şi era scos de pe teren. Poziţie de învins, nu de învingător. Dar fireşte că toţi urma să fim învinşi dacă nu se întâmpla ceva.

Salveaz-o, îmi şoptise servitoarea cenuşie a lui Leah. Oare acum ar fi trebuit să-i salvez pe toţi cei de aici, doar pentru că aveam părul blond sub straturile de mizerie? Absurd. Cla continua să se uite cu ură la mine. Avea de gând să supravieţuiască şi să mănânce bine diseară.

Când va începe ultima confruntare pe viaţă şi pe moarte a zilei, eu nici măcar nu voi reuşi să scap viu.

Următorul care a intrat în vestiar a fost Murf. Avea un ochi tumefiat şi umărul drept al cămăşii era ud de sânge. Stooks s-a uitat la el, a priceput că n-o să-şi mai vadă niciodată partenerul de glume, a scos un ţipăt stins şi şi-a acoperit ochii.

Am continuat să aşteptăm. Stăteam toţi cu ochii la uşă. În cele din urmă s-a deschis şi a apărut Jaya. Era albă ca varul la faţă, dar nu părea rănită. Îi şiroiau lacrimile pe obraji.

— A trebuit s-o fac, a murmurat ea, adresându-se nu doar mie, ci tuturor celorlalţi. A trebuit, altminteri, ne-ar fi omorât pe amândoi.

2

A fost chemată pe teren a doua grupă – Yanno urma să se lupte cu doctorul Freed, Iota cu Jackah, Mesel cu Sam. După ce au plecat, m-am dus şi m-am aşezat lângă Jaya. Fără să se uite la mine, vorbele i se revărsau repede, de parcă i-ar fi explodat ceva înăuntru dacă nu se elibera.

— Nu putea să se bată, ştii şi tu cum e el, cum *era*, dar s-a prefăcut cât a putut. Cred că a vrut să mă ajute. Urlau toţi şi cereau să vadă sânge, o să-i auzi şi tu când o să-ţi vină rândul. Şi zbierau la el s-

o termine pe curva aia şi răcneau la mine să mă duc în spatele lui şi să-l înjunghii în gât…

— Ni se dau *cuţite?* am întrebat-o eu.

— Nu, un fel de suliţe cu coada scurtă. Şi mănuşi cu ţepi pe degete. Le-au pus pe masa aia unde erau ceşcuţele cu apă înainte. Nu vor să te grăbeşti, vor să vadă cât mai mulţi pumni şi cât mai mult măcel, şi cât mai mult sânge înainte să moară cineva. Dar eu am luat un băţ din alea, ştii tu care..

Şi a mimat lovitura.

— Bastoanele de luptă?

— Da. Şi am început să ne dăm târcoale. Fremmy avea gâtul tăiat şi zăcea mort acolo, iar Hamey a alunecat pe sângele lui. Wale zăcea pe pistă.

— Îhî, a zis Ammit, fără să ridice ochii. A vrut să fugă, fraieru'.

— Noi eram ultimii. Şi atunci Aaron a spus că ne mai lasă cinci minute şi după aia ne omoară pe amândoi. Îşi dădea seama că ne prefăceam. Aşa că Hamey s-a repezit la mine şi flutura din suliţa aia mică… atât de prost a fost… atât de nepriceput… şi atunci eu l-am pocnit în burtă cu capătul de la baston. Şi a urlat. A scăpat suliţa în iarbă şi nu s-a oprit din urlat.

Burta, mi-am zis eu. Burta aia bolnavă care-i dădea mereu de furcă.

— N-am mai putut să-i suport urletele. Şi toţi ăia din lojă aplaudau şi râdeau şi strigau la mine tot felul de lucruri – *bine lovit* şi *ia uite de ce-i în stare pisicuţa* – şi Hamey nu se mai oprea din urlat. Am luat suliţa de pe jos. Eu n-am omorât pe nimeni în viaţa mea, dar nu mai puteam să-l aud cum… aşa că am… am…

— Gata, opreşte-te! i-am spus eu.

S-a uitat la mine. Cu disperare şi lacrimi în ochi.

— Neapărat trebuie să faci ceva, Charlie. Dacă tu eşti cu adevărat prinţul a cărui venire o aşteptam cu toţii, trebuie neapărat să faci ceva.

I-aş fi putut spune că prima treabă a Prinţului Charlie era să nu moară de mâna lui Cla, dar mi-am

zis că deja se simţea mult prea rău şi fără asta, aşa că m-am mulţumit s-o îmbrăţişez şi atât.

— El e acolo? Ucigaşul-de-Monarhi?

S-a cutremurat îngrozită şi a dat din cap.

— Cum arată?

Mă gândeam la locul acela de onoare, la fotoliul mare cu braţele înclinate, de parcă persoana căreia îi era rezervat ar fi fost extrem de grasă sau măcar foarte musculoasă.

— Oribil. *Oribil.* Are faţa verde, de parcă l-ar măcina cine ştie ce boală pe dinăuntru. Şi păr alb şi lung, care-i atârnă pe lângă obraji. Şi poartă o coroană. Ochii îi sunt la fel de mari ca nişte ouă fierte. Şi are faţa *lătăreaţă*, atât de lată şi de turtită, că nici nu crezi că-i faţă de om. Buze groase şi roşii, de parcă ar mânca doar fragi tot timpul. Atât am putut să văd. De la bărbie în jos e încotoşmănat într-o mantie uriaşă şi mov, dar am observat ceva *mişcându-se* sub ea. Parcă ar fi avut un animal acolo. E hidos. E ca un monstru. Şi râde. Toţi ceilalţi au aplaudat când am… când a murit Hamey, dar el a râs. Şi i-au curs balele prin colţurile gurii, am văzut cum îi curg, că era lumină de la lămpile cu gaz. Şi lângă el era o femeie, o femeie înaltă şi frumoasă, cu o aluniţă în colţul gurii.

— Petra, am spus eu. Un bărbat a apucat-o de ţâţă şi a pupat-o pe gât după ce l-am pus la pământ pe Ammit.

— Şi aia… aia…

Jaya s-a cutremurat din nou.

— Aia l-a pupat acolo unde-i curseseră balele. *I le-a lins de pe mutra verde.*

A venit şi Iota, însoţit de un soldat al nopţii. M-a văzut şi a dat din cap spre mine. Deci Jackah murise.

3

După ce s-a închis uşa, m-am apropiat de Iota. N-avea nicio rană.

— A venit şi scârba aia, mi-a spus el. Roşcata Molly. Stă pe pistă, sub loja unde stau grangurii. Da' să ştii că n-are păru' roşu, cum îi zice numele. Mai degrabă e morcoviu şi ţepos. Zic c-o avea cinci metri din creştet şi până-n picioare. E îmbrăcată cu o tunică din piele. Are ugerele mari ca nişte bolovani. Şi un cuţitoi într-o teacă atârnată la brâu – mi s-a părut la fel de lung ca suliţele alea cu care ne-au pus să luptăm. Cred că stă şi studiază mişcările câştigătorilor. Ca să le bage la cap pentru mai târziu.

Şi din nou mi-am adus aminte de antrenorul Harkness şi de antrenamentele din zilele de joi, înainte de meciurile de vineri. În după-amiezile alea, terminam cu douăzeci de minute mai devreme şi după aia stăteam într-un vestiar mai puţin dichisit decât ăsta de aici, dar cam la fel. Antrenorul aducea un televizor şi ne punea filmuleţe cu jocul echipei cu care urma să ne confruntăm – ca să studiem mişcările adversarilor noştri de a doua zi, să le studiem tactica şi, mai ales, să descoperim slăbiciunile fundaşilor. Ne arăta inamicii de douăzeci-treizeci de ori pe camere separate – fiecare fentă, fiecare mişcare, fiecare pas ezitant. Când i-am povestit odată unchiului Bob despre asta, a râs şi mi-a spus: „Antrenorul tău are dreptate, Charlie. Dacă retezi capul adversarului, corpul lui moare."

— Nu mi-a plăcut că se holbează la noi, a zis Io. Speram să nu mă vadă cum mă bat şi poate atunci când ne-am lupta între noi să reuşesc cumva să vâr suliţa aia în ea sau să-i trag una în cap să nu se mai scoale de jos. Da' uite că o să mă mai vadă de încă patru ori până atunci şi eu n-o s-o văd deloc *pe ea* cum se luptă.

Nu i-am atras atenţia că asta ar fi însemnat ca eu să fi murit deja – păi, parcă eram prinţul venit să-i salveze, nu?

— Cla crede că el o să se lupte cu Roşcata Molly.

Io a început să râdă cu atâta poftă, de nici n-ai fi zis că abia ce-şi omorâse unul dintre vechii camarazi din Maleen.

— Fii convins că ultimii o să fim Cla şi cu mine. A început să-mi placă de tine, Charlie, da' nu cred că o să poţi să-l atingi nici măcar o singură dată. Însă eu îi ştiu slăbiciunea.

— Şi care-ar fi aia?

— M-a păcălit o dată, când m-a pocnit atât de tare în gât de mă mir că mai pot vorbi, dar m-am învăţat minte.

Cu alte cuvinte, nu mi-a răspuns la întrebare.

Următorul s-a întors Mesel, ceea ce însemna că Sam murise. După câteva minute s-a deschis din nou uşa şi am rămas cu gura căscată când l-am văzut pe doctorul Freed intrând în vestiar, deşi abia dacă se mai putea ţine pe picioare. Stafiditul era cu el; îşi vârâse sub braţul doctorului una dintre mâinile alea ca înotătoarele de peşte şi îl ajuta să meargă. Coapsa dreaptă a lui Freed sângera abundent prin bandajul improvizat şi era aproape desfigurat de la atâtea lovituri. Însă el trăia şi Yanno murise.

Stăteam pe bancă alături de Double şi Eris.

— N-o să mai fie în stare să lupte, am zis eu. Doar dacă runda a doua o să se ţină peste vreo şase luni, poate nici atunci.

— N-o să fie peste şase luni, a spus Eris. Nici măcar peste şase zile n-o să fie. Şi ori o să se lupte, ori o să moară.

Clar că ce se întâmpla aici n-avea absolut nicio legătură cu fotbalul din liceu.

4

Din grupa a treia au supravieţuit Bult şi Bendo. La fel şi Cammit. Numai că el avea mai multe răni şi ne-a zis că fusese convins că atât i-a fost. Însă atunci, pe bietul Dommy l-a apucat una din crizele de tuse, de l-a făcut să se chircească de durere. Cammit a profitat de ocazie şi şi-a implântat suliţa în ceafa lui Dommy.

Doctorul zăcea pe jos, fie adormit – puţin probabil, dacă e să ne gândim la ce răni avea –, fie

leşinat. Noi aşteptam să se termine luptele din a treia grupă, iar Cla continua să rânjească la mine. Singura dată când am reuşit să scap de privirile lui ucigaşe a fost când m-am dus la una dintre găleţile încă nefolosite şi am băut o gură de apă. Dar, când m-am întors la locul meu, m-am pomenit din nou în raza lui vizuală.

Îi ştiu slăbiciunea, îmi spusese Iota. *M-a păcălit o dată şi m-am învăţat minte.*

Ce anume învăţase?

Am revăzut în minte bătaia (deşi numai „bătaie" nu-i putem spune) din celula lui Io: lovitura fulgerătoare cu pumnul a lui Cla în gâtul lui Io, căldarea rostogolită pe jos, Cla întorcându-se să se uite, Yanno – răposatul Yanno – zicându-i *tare mult o să ai de tras dacă l-ai omorât,* Io adunându-se de pe jos şi ducându-se la patul lui, în vreme ce Cla s-a aplecat după căldare. Poate gândindu-se să-l lovească cu ea în moalele capului dacă mai încerca să-l atace. Nu ştiu ce o fi fost de văzut şi de înţeles acolo, pentru că eu n-am văzut şi n-am înţeles nimic.

Când s-a terminat şi a treia grupă, a venit Stafiditul cu un cărucior. Îl însoţea Aaron. Din cărucior ieşea miros de pui fript, miros care m-ar fi făcut să salivez în oricare alte împrejurări, însă nu şi acum, când aceasta putea să fie ultima mea masă.

— Să mâncaţi bine, copilaşi! a strigat Aaron. Să nu ziceţi că nu vă hrănim bine!

Aproape toţi învingătorii s-au repezit la bucăţile de carne. Cei care încă nu apucaseră să se lupte au refuzat mâncarea… cu o singură excepţie. Cla a înşfăcat o jumătate de pui din căruciorul Stafiditului şi s-a apucat să-l înfulece, dar tot fără să-şi ia ochii de la mine.

Pumnul.

Iota prăbuşit pe podeaua din piatră.

Căldarea care se rostogoleşte.

Iota se târăşte până la pat, cu mâna la gât.

Cla se uită după căldare, o ia de pe jos.

Ce văzuse Iota, iar mie-mi scăpa?

Stafiditul a ajuns cu căruciorul în dreptul meu. Aaron stătea cu ochii pe el, aşa că n-a fost niciun salut. Chiar atunci doctorul Freed a gemut, s-a întors pe o parte şi a vomitat pe jos. Aaron s-a întors şi a făcut un semn spre Cammit şi Bendo, care stăteau alături pe o bancă din apropiere.

— Voi doi! Curăţaţi imediat mizeria aia!

Am profitat de clipa aceasta de neatenţie şi am ridicat mâna, cu degetul şi arătătorul lipite la vârf, după care am mimat că aş scrie ceva. Stafiditul a ridicat din umeri doar cât să-l văd eu, poate pentru că a înţeles sau poate ca să mă facă să încetez înainte să ne observe Aaron. Când acesta s-a întors din nou cu faţa la noi, eu îmi alegeam un copan din bufetul pe roţi şi îmi spuneam că oricum nu mai conta dacă Stafiditul pricepuse sau nu în caz că m-ar fi ucis Cla în ultima confruntare a zilei.

— Ultima masă, puştiule, mi-a spus uriaşul soldat cu aere de domn. Poftă bună!

Vrea să mă sperie, mi-am zis eu.

Normal că ştiam că aceasta ar fi putut să fie ultima mea masă, dar totul mi s-a părut mult mai real, mai concret când l-am auzit. Pentru că vorbele au puterea asta. Şi atunci s-a căscat ceva în mine. O gaură. Poate chiar un puţ. Acelaşi care se deschisese în timpul aventurilor mele huliganice alături de Bertie Bird şi în timpul ciocnirilor mele cu Christopher Polley şi cu piticul Peterkin. Dacă (prin absurd) eram un prinţ, cu siguranţă că nu semănam deloc cu cei din filmele lui Disney, filme care se terminau fără excepţie cu tipul drăgălaş şi blond şi foarte insipid îmbrăţişând-o pe fata frumoasă şi la fel de insipidă. Părul meu murdar n-avea nimic drăgălaş, aşa cum nu avea să fie frumoasă lupta mea cu Cla. Scurtă poate că da, însă în niciun caz frumoasă.

Şi mi-am zis: *Nu vreau să fiu ca prinţii din filmele lui Disney. La naiba cu treaba asta. Dacă tot*

e musai să fiu prinţ, atunci vreau să fiu un prinţ al întunericului.

— Nu te mai holba la mine, bulangiule! m-am răstit eu la Cla.

I-a dispărut instantaneu rânjetul şi pe chip i-a apărut o expresie de perplexitate schimonosită. Chiar înainte să arunc în el cu copanul ăla de pui, am înţeles de ce era aşa de şocat. Pentru că acel cuvânt – *bulangiule* – venise din adâncul puţului din mine şi îl rostisem în *engleză,* iar el nu-l înţelesese. Normal că nu l-am nimerit – copanul s-a izbit de o găleată şi a căzut pe podea –, dar oricum a tresărit surprins şi s-a uitat repede să vadă de unde a venit zgomotul. Eris a început să râdă. Cla s-a întors cu faţa la ea şi s-a ridicat în picioare. Mârâia şi-şi arăta dinţii – o terminase cu rânjetul ăla permanent.

— Ne, ne, *ne!* i-a strigat Aaron. Păstrează-te pentru teren, puştiule, dacă nu cumva vrei să te electrocutez atât de tare, că n-o să mai fii în stare de nicio luptă şi Charlie o să fie declarat învingător din oficiu. Evident că Ucigaşului-de-Monarhi n-o să-i placă, dar ţie o să-ţi placă şi mai puţin! O să am eu grijă de asta!

Descumpănit şi fumegând de furie, clar scos din joc pentru moment, Cla s-a aşezat înapoi la locul lui şi a început să se uite foarte urât la mine. Acum a fost rândul meu să rânjesc. Fusesem rău şi mă simţeam extraordinar de bine. Am întins un deget spre el.

— O să te fut de n-o să mai ştii cum te cheamă, dulceaţă!

Tare îndrăzneţe cuvinte. Poate aveam să le regret la un moment dat, dar mi s-au părut perfecte atunci când le-am rostit.

5

La ceva vreme după „prânzişor”, au fost trimise pe teren echipele din a patra grupă. Şi a reînceput aşteptarea şi s-au întors pe rând în vestiar: mai întâi Double, apoi Stooks şi ultimul a fost Quilly. Stooks

avea o tăietură atât de urâtă în obraz, că i se întrezărea prin ea licărul dinţilor. Dar măcar putea să meargă nesprijinit de nimeni. Jaya i-a dat un prosop ca să-şi oprească sângele şi el s-a aşezat pe banca de lângă găleţi.

Prosopul alb s-a făcut repede roşu. Freed stătea într-un colţ, aproape de el. Stooks l-a întrebat dacă poate să-l ajute cumva cu rana aia. Fără să ridice ochii la el, Freed a clătinat din cap. Ideea că răniţii trebuiau să se bată din nou foarte curând era aberantă – depăşea toate limitele sadismului –, dar nu aveam nici cea mai mică îndoială că aşa se va întâmpla. Murf deja omorâse o jumătate din perechea noastră de comedianţi; dacă ajungea să se bată cu Stooks în runda a doua, l-ar fi lichidat fără probleme, chiar dacă avea rana aia la umăr.

Cla continua să se holbeze la mine, dar fără să mai rânjească. Mi-am zis că probabil nu mai credea că sunt o victimă sigură, ceea ce însemna că nu mai puteam miza pe neatenţia lui.

O să se mişte repede, mi-am spus eu. *Ca atunci când l-a atacat pe Io.* În vis, Leah îmi spusese: *Eşti mai sprinten decât crezi, prinţ Charlie…* numai că nu eram deloc aşa. Doar dacă nu cumva aş fi descoperit pe undeva prin mine un motor care să funcţioneze pe bază de ură.

A început runda a cincea: Bernd contra Gully, micuţul Hilt contra malacului Ocka, Eris contra unui tip scund, dar musculos, pe care-l chema Viz. Înainte ca Eris să iasă din vestiar, Jaya a îmbrăţişat-o.

— Ne, ne, ne, fără din astea! a strigat un soldat al nopţii cu vocea aia greţoasă, ca un bâzâit de lăcustă. Fuga-fuguţa!

Eris a plecat ultima şi s-a întors prima. Îi curgea sânge dintr-o ureche, dar, în rest, era teafără. Jaya s-a repezit la ea şi acum nu a mai fost nimeni care să le împiedice să se îmbrăţişeze. Eram singuri în vestiar. După ea a venit Ocka. Apoi a trecut destul de mult timp şi n-a mai venit nimeni. În cele din urmă a apărut un cenuşiu – dar nu Stafiditul – cu

Gully în braţe şi l-a întins pe jos. Îşi pierduse cunoştinţa şi abia dacă mai respira. Avea o lovitură oribilă la cap, deasupra tâmplei.

— Cu el vreau să mă bat data viitoare, a zis Bult.

— Ba sper să mă bat eu cu *tine* data viitoare, a mârâit Ammit. Tacă-ţi gura!

Şi a trecut timpul. Gully s-a mişcat puţin, dar nu s-a trezit. Eu m-am dus la canalul de scurgere. Îmi venea să fac pipi, dar n-am putut. M-am aşezat la locul meu, cu mâinile încleştate între genunchi, aşa cum făceam mereu la meciurile de baseball şi de baschet înainte să se cânte imnul naţional. Nu m-am mai uitat la Cla, dar îl simţeam cum se holbează la mine – parcă mă apăsa privirea lui.

S-a deschis uşa. Au intrat mai întâi doi soldaţi ai nopţii, care s-au postat în stânga şi în dreapta ei. Apoi au apărut Aaron şi Marele Lord.

— Ultima partidă a zilei, ne-a anunţat Aaron. Cla şi Charlie. Hai, copilaşi, fuga-fuguţa!

Cla a sărit în picioare şi, când a trecut pe lângă mine, a întors capul şi mi-a aruncat un ultim rânjet. Am plecat şi eu după el. Iota se uita la mine. A ridicat mâna şi m-a salutat într-un fel mai ciudat – adică nu şi-a dus-o la frunte, ci la obraz.

Îi ştiu slăbiciunea.

Când am trecut pe lângă el, Kellin mi-a spus:

— Mă bucur că o să scap de tine. Dacă n-aş fi avut nevoie de treizeci şi doi, erai de mult oale şi ulcele.

Doi soldaţi deschideau drumul, Cla mergea în faţa mea, cu capul puţin aplecat şi mişcându-şi mâinile cu pumnii deja încleştaţi. În spatele nostru veneau Marele Lord şi Aaron, locotenentul lui.

Îmi bătea inima rar şi puternic.

M-a păcălit o dată şi m-am învăţat minte.

Urcam rampa coridorului, către şirurile de lumini strălucitoare care înconjurau stadionul. Am trecut pe lângă celelalte vestiare. Am trecut pe lângă sala pentru echipamente.

Pumnul, Iota cade, căldarea se rostogoleşte pe jos, Iota se târăşte până la pat, Cla se întoarce să se

uite după căldare.

Am trecut pe lângă Camera Arbitrilor, unde cică ar fi fost o ieşire, cel puţin aşa îmi scrisese Stafiditul în bileţelul ăla.

Arunc copanul. Loveşte o găleată. Cla se întoarce să se uite.

Atunci am început să înţeleg şi am iuţit un pic pasul când am ieşit pe pista de alergare din jurul terenului. Nu mergeam în rând cu Cla, dar pe aproape. Nu s-a uitat la mine. Era atent la centrul terenului, unde stăteau aliniate armele cu care trebuia să ne omorâm între noi. Nu mai existau frânghiile cu inele la capete. Pe măsuţa pe care, în timpul antrenamentelor, fuseseră ceşcuţele cu licoarea aia, erau acum două mănuşi din piele cu ţepi foarte ascuţiţi pe degete. În coşul din răchită erau tot bastoanele, iar în alt coş fuseseră puse două suliţe cu cozi scurte.

Iota nu-mi răspunsese la întrebare când i-am pus-o, dar poate mi-a răspuns atunci când am plecat spre teren. Poate salutul ăla ciudat nu era deloc un salut. Poate era un mesaj.

Au fost câteva aplauze când ne-am dus după soldaţii nopţii către loja VIP-urilor. Dar eu abia dacă le-am auzit. În primele clipe n-am fost atent nici la spectatorii din jurul lojii. Nici măcar la Elden – Ucigaşul-de-Monarhi nu m-am uitat bine. Mă concentram doar la Cla, care se întorsese să se uite la căldarea rostogolită pe podeaua celulei pe care o împărţea cu Iota şi care la fel se uitase şi la copanul pe care-l azvârlisem spre el în vestiar. Doar la Cla eram atent, la Cla care nu părea a-şi fi dat seama că ajunsesem aproape în rând cu el. De ce oare?

Îi ştiu slăbiciunea, spusese Iota, iar acum mi se părea că i-o ştiu şi eu. Io nu mă salutase la plecare, ci mimase nişte ochelari de cal.

Deci Cla ori avea o vedere periferică proastă, ori nu avea deloc.

6

Am fost conduşi – *mânaţi* e un cuvânt mult mai potrivit – până în locul în care pista ajungea în dreptul lojii regale. Eu stăteam acum chiar lângă Cla, care nu s-a uitat cu coada ochiului la mine, ci a fost nevoit să-şi mişte tot capul. Imediat Kellin l-a plesnit cu biciuşca peste ceafă şi i-a dat sângele.

— Nu te mai uita la prinţişorul ăsta fals, idiotule! Fii atent la regele tău adevărat!

Prin urmare şi Kellin aflase de presupunerile celorlalţi deţinuţi. Eram oare surprins? Nu prea. Mizeria ascundea doar schimbarea frapantă a culorii părului, însă ochii mei nu mai erau deloc căprui, ci cenuşii spre albaştri. Dacă Elden nu s-ar fi încăpăţânat să aibă garnitura completă de luptători, aş fi fost omorât în urmă cu multe săptămâni. Eram convins de asta.

— În genunchi! a zbierat Aaron cu vocea aia bâzâită. În genunchi, voi, cei de sânge vechi! Îngenuncheaţi în faţa sângelui nou! Îngenuncheaţi în faţa regelui vostru!

Petra – înaltă, brunetă, cu aluniţă în colţul gurii, în rochie din mătase verde şi cu un ten alb ca brânza – a chirăit:

— *În genunchi, sânge vechi! În genunchi, sânge vechi!*

Oare la fel se întâmplase şi în cazul celorlalţi concurenţi? Nu prea credeam. Noi ne bucuram de un tratament special, pentru că a noastră era ultima partidă din ziua aceea, noi eram vedetele spectacolului. Am îngenuncheat amândoi, pentru că niciunul dintre noi nu voia să fie plesnit cu cravaşele, ori – mai rău – să fie electrocutat cu nimburile temnicerilor noştri.

Elden – Ucigaşul-de-Monarhi arăta ca un om în pragul morţii – *cu un picior deja în groapă şi cu celălalt pe o coajă de banană,* ar fi spus tata. Ăsta a fost primul meu gând. Al doilea, imediat după el, a fost că Elden nu era deloc *om.* O fi fost odată, dar acum nu mai era. Avea pielea de culoarea perelor necoapte. Ochii – albaştri, foarte mari şi umezi, mari cam cât palmele mele – i se bulbucau din

orbite zbârcite şi puhave. Avea buzele roşii, ca de femeie, dar şi ele atât de fleşcăite, că i se revărsau spre bărbie. Pe părul alb şi rar purta o coroană care îi şedea cam strâmb, de parcă şi-o pusese la repezeală. Mantia mov, exagerat de mult împodobită cu fire de aur, semăna cu un caftan enorm, care-l acoperea de la gâtul guşat şi până la picioare. Şi, da, ceva se mişca sub ea. *Parcă ar fi avut un animal acolo,* spusese Jaya. Numai că mantia aia – sau ce-o fi fost – se umfla şi se lăsa în jos în diferite locuri şi în acelaşi timp.

Pe pistă, în stânga mea, se afla Roşcata Molly, cu o fustă scurtă din piele care semăna cu un kilt. Avea pulpele musculoase. Enorme. Cuţitul ăla lung îi atârna în teaca agăţată de şoldul drept. Părul portocaliu şi scurt îi stătea sculat în vârful capului, de ziceai că-i o punkeriţă. Avea nişte bretele late la fustă şi bretelele alea îi acopereau – parţial! – sânii dezgoliţi. M-a văzut că mă uit la ea şi şi-a ţuguiat buzele la mine. Îmi dădea un pupic.

Ucigaşul-de-Monarhi a vorbit cu o voce înfundată, care nu semăna deloc cu bâzâitul ăla de insecte al soldaţilor nopţii. Parcă ar fi avut gâtul plin cu cine ştie ce lichid vâscos. Nu, nimeni altcineva nu trecuse prin ce a trecut el; altminteri ne-am fi dat seama. De neuitat groaza pe care o băga în tine vocea aia neomenească.

— *Cine este Regele Lumii Cenuşii, cunoscută pe vremuri ca Empis?*

Atât cei din lojă, cât şi restul spectatorilor au strigat imediat:

— *Elden!*

Ucigaşul-de-Monarhi se uita acum în jos, către noi, cu ochii ăia mari cât ouăle. Cravaşele ne-au trosnit peste ceafă – şi pe mine, şi pe Cla.

— Răspundeţi! a zumzăit Kellin.

— Elden! am strigat noi.

— *Cine i-a distrus atât pe monarhii de pe pământ, cât şi pe monarhii din văzduh?*

— *Elden!* a răcnit Petra mai tare decât toţi ceilalţi.

Îl mângâia pe Elden pe una dintre fălcile verzi şi fleşcăite. Mantia mov se ridica şi se lăsa în vreo şase locuri diferite. Se ridica şi se lăsa, se ridica şi se lăsa.

— Elden! am răspuns eu şi Cla, pentru că nu voiam să fim din nou loviţi.

— *Să înceapă partida!*

La ordinul ăsta s-a răspuns doar prin aplauze şi urale.

Kellin stătea între noi doi, suficient de departe de fiecare ca să nu ne atingă cu nimbul ăla electric.

— Cu faţa la teren, ne-a zis el.

Ne-am întors cu faţa la teren. Cu coada ochiului, îl vedeam pe Cla în dreapta. El a întors capul şi s-a uitat repede la mine, după care a privit din nou înainte. Cam la vreo şaptezeci de metri de noi erau armele de luptă. Mi se părea că sunt anormal de meticulos aranjate, de parcă ar fi fost premiile acordate la un concurs în care criminalul ieşea învingător.

Mi-am dat imediat seama că cineva (poate Ucigaşul-de-Monarhi, dar eu aş fi băgat mâna-n foc că fusese Marele Lord) înclinase balanţa în favoarea lui Cla, poate chiar aranjase totul în aşa fel încât el să câştige. Coşul de răchită cu suliţele scurte pe care trebuia să le folosim se afla în partea lui Cla. La vreo douăzeci de metri spre stânga, era masa cu mănuşile din piele cu ţepi. Alţi douăzeci de metri mai încolo, aproximativ în faţa mea, era coşul cu bastoane de luptă, utile ca să zvânţi pe cineva în bătaie, dar mai puţin utile dacă voiai să-l omori cât mai repede. Nu ne-a spus nimeni ce urma; nici nu era nevoie. Trebuia s-o luăm la fugă spre arme, iar dacă eu mi-aş fi dorit o suliţă, nu o mănuşă sau un baston, ar fi trebuit s-o iau înaintea lui Cla şi după aia să trec prin faţa lui.

Eşti mai sprinten decât crezi, îmi spusese Leah, numai că vorbele ei făceau parte dintr-un vis, iar asta de acum era realitatea.

Poate vă întrebaţi dacă mi-era frică. Mi-era, dar mă şi alimentam cu energie din puţul ăla întunecat

pe care-l descoperisem în copilărie, atunci când tata părea decis să cinstească amintirea soţiei sale, mama mea, bând la greu şi distrugând tot ce aveam, inclusiv casa. Îl urâsem o vreme şi mă urâsem şi pe mine pentru că-l uram. Iar de aici a apărut comportamentul meu reprobabil. Acum, ura mea era îndreptată împotriva altora şi nu aveam absolut niciun motiv să-mi fie ruşine din cauza asta. Aşa că, da, mi-era foarte frică. Dar o parte din mine ardea de nerăbdare să începem.

O parte din mine îşi dorea asta.

Ucigaşul-de-Monarhi a strigat cu vocea aia bolborosită şi neomenească a lui:

— ACUM!

7

Am luat-o la fugă. Cla se mişcase cu iuţeala fulgerului când îl atacase pe Io, însă atunci fusese vorba de una sau două secunde şi se aflau într-un spaţiu închis. Acum armele erau la şaptezeci de metri distanţă. Plus că tipul era foarte greu – peste o sută cincizeci de kilograme. Aşa că mi-am zis că, dacă iau un start foarte bun, aş putea să-l ajung la jumătatea drumului până la arme. Leah din vis avea dreptate – eram mai sprinten decât credeam. Dar tot trebuia să o iau prin faţa lui Cla, iar atunci m-aş fi aflat fix în câmpul lui vizual, chiar dacă îl avea mai redus. Şi încă ceva, ceva mult mai riscant: aş fi fost cu spatele la el.

Aşa că am cotit spre stânga, lăsându-i cale liberă spre suliţe. Abia dacă m-am uitat la mănuşile cu ţepi, pentru că, dacă aş fi folosit una, ar fi trebuit să ajung foarte aproape de Cla şi văzusem cu câtă rapiditate se mişcă atunci când are adversarul lângă el. La bastoane m-am repezit eu. Datorită aşa-numitelor „ore de joacă”, începusem să mă pricep destul de bine la mânuirea lor.

Am smuls unul din coş, m-am întors şi l-am văzut pe Cla deja năpustindu-se la mine, cu suliţa în jos, lângă şoldul drept. Apoi a ridicat-o brusc, sperând

să mă spintece de la testicule şi până-n burtă, ca să termine mai repede. Am făcut un pas în spate şi l-am lovit cu bastonul peste braţe, trăgând nădejde c-o să-l fac să scape suliţa. A urlat de durere şi de furie, dar nu i-a dat drumul. S-au auzit câteva aplauze anemice, după care o femeie (precis Petra) a zbierat:

— *Taie-i mătărânga şi adu-mi-o mie!*

Cla m-a atacat din nou, acum cu suliţa ridicată deasupra umărului. N-avea pic de graţie, aşa cum nici Mike Tyson nu avusese în ring. (Văzusem multe meciuri vechi la video împreună cu tata şi cu Andy Chen.) Ca şi Tyson, Cla era doar un mardeiaş tipic, obişnuit să îşi doboare adversarii printr-un atac frontal şi brutal. Strategia asta funcţionase mereu şi urma să funcţioneze şi acum, mai ales pentru că lupta împotriva unui oponent mult mai tânăr şi neexperimentat. Şi avea atât avantajul greutăţii, cât şi pe cel al alonjei.

Leah din visul meu zicea că sunt mai sprinten decât cred. Cu siguranţă eram mai sprinten decât credea Cla. Am făcut un pas în lateral, ca un toreador care se fereşte de coarnele taurului, şi l-am lovit cu bastonul în braţ, chiar deasupra cotului. Atunci i-a zburat suliţa din mână şi a aterizat pe iarbă. Publicul a scos un *aaahhh* prelung, iar Petra a zbierat dezamăgită.

Cla s-a aplecat să-şi ia arma. Atunci am apucat bastonul cu ambele mâini şi l-am pocnit cu toată puterea în cap. Bastonul s-a rupt în două. Din ţeasta lui Cla a ţâşnit un şuvoi de sânge care a început să-i curgă pe obraji şi gât. Pe oricare altul – chiar şi pe Io, chiar şi pe Ammit – lovitura asta l-ar fi pus jos, însă Cla doar a scuturat din cap, şi-a luat suliţa de pe iarbă, s-a îndreptat de spate şi s-a uitat la mine. Fără să mai rânjească. Acum avea ochii injectaţi şi buzele strâmbate într-un mârâit sinistru:

— Hai, atacă, plod de curvă!

— Du-te naibii! Arată-mi de ce eşti în stare. După ce că eşti bocciu, mai eşti şi prost.

Am întins jumătatea rămasă din baston. Capătul dinspre Cla era tot numai o îmbârligătură de aşchii. Şi era făcut din lemn tare, iar dacă intra în aşchiile alea, nu ar fi fost în stare să le îndoaie şi i-ar fi perforat burta. Mi-am dat seama că era conştient de asta. Am simulat că vreau să-l lovesc şi, când s-a dat înapoi, am pornit să-l ocolesc prin dreapta. A fost nevoit să-şi mişte capul ca să se uite după mine. S-a repezit şi eu l-am lovit în muşchiul antebraţului, sfâşiindu-i pielea şi făcându-i sângele să şiroiască pe iarba verde.

— *Căsăpeşte-l!* a chirăit Petra.

Acum îi recunoşteam vocea şi nu puteam s-o sufăr. O uram, pe toţi îi uram.

— *Căsăpeşte-l odată, matahală pocită ce eşti!*

Cla a atacat. De data aceasta am făcut un pas la stânga, retrăgându-mă în spatele mesei pe care erau mănuşile. Cla n-a încetinit. Gâfâia foarte tare şi hârâit. M-am aruncat într-o parte şi vârful suliţei a trecut la câţiva centimetri de gâtul meu. Cla n-a pus frână, s-a izbit de masă şi s-a prăbuşit peste ea, fărâmându-i un picior. Dar n-a dat drumul la suliţă. Nu m-am sinchisit de asta. M-am tras într-o parte, ca să nu mă poată vedea, i-am sărit în spinare, l-am încălecat şi l-am strâns cu pulpele de mijloc când a vrut să se scuture şi să mă dea jos. Apoi mi-am înfipt bucata de baston în gâtul lui. S-a cabrat şi s-a sculat în picioare. Şi-a ridicat lopeţile alea de mâini şi a început să mă pocnească în umeri.

Ce a urmat a fost o nebunie incredibilă. Stăteam în cârca lui aşa cum stau copilaşii în cârca taţilor. Îmi ţineam picioarele strânse în jurul mijlocului lui cât un trunchi de copac şi metrul rămas din bastonul de luptă implântat în gâtul lui. Îl simţeam cum face eforturi să înghită. A început să icnească. În cele din urmă, poate unde şi-o fi dat seama că o să-şi piardă cunoştinţa şi apoi o să moară, s-a trântit pe spate, închipuindu-şi că o să mă strivească sub greutatea lui.

Mă aşteptam la asta – că n-avea ce altceva să mai facă –, dar tot mi-a tăiat răsuflarea. Aşa se întâmplă

când se prăvălesc peste tine o sută cincizeci de kile. S-a hâţânat dintr-o parte în alta, încercând să se smulgă din strânsoarea picioarelor mele. M-am ţinut tare, chiar dacă începusem să văd punctişoare negre şi uralele spectatorilor mi se părea că vin de foarte, foarte departe. Un singur strigăt a ajuns până la mine şi mi-a străpuns timpanele ca un piron ascuţit. Metresa Ucigaşului-de-Monarhi zbiera isterică:

— *Scoală-te! Scapă de el, lighioană pocită! SCOALĂ-TE DE-ACOLO!*

Sigur, era foarte posibil ca lighioana pocită să mă zdrobească sub greutatea aia a ei, dar în niciun caz n-aveam de gând să slăbesc strânsoarea. Făcusem o grămadă de flotări în celulă şi o grămadă de tracţiuni la antrenamente. Chiar dacă simţeam că mă ia cu leşin, mi-am pus toată nădejdea în muşchii mei puternici.

Am tras… am tras… şi, în cele din urmă, eforturile lui au început să slăbească. Folosind ultimul dram de forţă l-am împins puţin într-o parte, m-am zvârcolit şi am reuşit să ies de sub el.

M-am târât pe iarbă, cu părul atârnându-mi în ochi, înghiţind cu lăcomie aerul. Parcă nu mă mai săturam, parcă nu reuşeam să mi-l trimit până în fundul plămânilor striviţi.

N-am izbutit să mă ridic în picioare de la prima încercare, aşa că m-am târât mai departe, icnind şi tuşind, convins fiind că boul ăla de Cla, cretinul ăla *nenorocit* de Cla se scula chiar acum de pe jos şi că, dintr-o clipă în alta, avea să-mi implânte suliţa între omoplaţi.

M-am ridicat la a doua încercare, m-am împleticit într-o parte şi în cealaltă ca un om beat, după care m-am uitat la adversarul meu. Şi el se târa… mai bine zis, încerca să se târască. Cea mai mare parte a feţei îi era acoperită de sângele care-i şiroia din rana pe care i-o făcusem la cap. Totuşi am reuşit să văd că se învineţise din cauză că stătuse atâta timp fără aer.

— *Termină-l!* a zbierat Petra.

Chiar dacă era dată cu pudra aia ca varul, tot i se observau petele roşii din obraji. Se pare că acum ţinea cu cealaltă tabără. Nu că aş fi avut nevoie de susţinerea ei.

— *Termină-l! Termină-l!*

Ceilalţi i-au preluat îndemnul:

— *TERMINĂ-L! TERMINĂ-L! TERMINĂ-L!*

Cla s-a rostogolit pe o parte şi a ridicat ochii la mine. Dacă mă implora să am milă de el, mă implora degeaba.

— TERMINĂ-L! TERMINĂ-L! TERMINĂ-L!

Am luat suliţa de pe jos…

Cla a ridicat o mână şi şi-a dus podul palmei la frunte.

— Prinţul meu!

…şi am lovit.

Mi-aş dori să vă pot spune că revenisem la gânduri mai bune atunci. Să vă pot spune că am regretat. N-ar fi adevărat. Cred că în toţi oamenii există un puţ întunecat, un puţ care nu seacă niciodată. Dar bei din el pe riscul tău. Pentru că apa lui te otrăveşte.

8

Am fost obligat să îngenunchez în faţa lui Elden, a scârbei ăleia care-i era amantă şi a celorlalţi barosani din suita lui.

— Bună luptă, bună luptă! a spus Elden, dar cu un aer cam absent.

Da, îi curgeau balele pe la ambele colţuri ale gurii fleşcăite. Iar din ochii ăia uriaşi şi bulbucaţi i se prelingea un lichid, dar nu lacrimi, ci o zeamă care semăna cu puroiul.

— Să mi se aducă lectica! Vreau lectica! Am obosit şi trebuie să mă odihnesc până la cină!

Patru bărbaţi cenuşii – desfiguraţi, dar viguroşi – au coborât în grabă prin intervalul dintre scaune, cărând o lectică cu margini aurii şi draperii din catifea violet.

Nu am reuşit să-l văd cum se urcă în ea, pentru că cineva m-a apucat de păr şi m-a săltat în picioare. Oi fi eu înalt, dar Roşcata Molly era mult mai înaltă decât mine. Când m-am uitat la ea, parcă mă uitam la grupul ăla statuar pe care mă căţărasem ca să văd unde se întorc fluturii-monarh să se culce. Avea faţa păstoasă şi rotundă şi plată, ca o tavă de plăcintă presărată cu făină. Ochii îi erau negri.

— Azi te-ai luptat cu un duşman, mi-a zis ea.

Vocea ei foarte groasă şi hodorogită nu mă liniştea deloc, dar oricum mi se părea mai acceptabilă decât zumzăitul ca de lăcuste al soldaţilor nopţii sau bolboroseala din glasul lui Elden.

— Data viitoare ai să te lupţi cu un prieten. Dacă ai să scapi şi atunci cu viaţă, *eu* o să-ţi tai mătărânga.

Şi a adăugat pe un ton mai scăzut:

— Am să i-o fac cadou Petrei. Ca să şi-o pună la colecţie.

Sunt sigur că eroul unui film de acţiune ar fi fost capabil de o replică sarcastică, dar eu mă uitam pierdut la mutra aia lătăreaţă şi la ochii ei negri şi nu-mi venea nimic în minte.

9

Însuşi Marele Lord m-a însoţit înapoi la vestiar. Înainte să intru pe coridor, m-am uitat în spate şi am văzut cum se leagănă lectica, cu draperiile trase, pe intervalul dintre scaunele din tribune. Am presupus că Petra, superba cu aluniţă, era înăuntru, alături de Ucigaşul-de-Monarhi.

— M-ai surprins, Charlie, mi-a spus Kellin.

Părea mai relaxat, poate chiar amuzat. De ce nu? Doar îşi terminase treaba de maestru de ceremonii.

— Credeam că o să-ţi ia Cla gâtul în doi timpi şi trei mişcări. Data viitoare ai să te lupţi cu unul dintre prietenii tăi. Dar nu cu Iota – pe el îl păstrăm pentru la urmă. Poate cu micuţa Jaya. Ia spune-mi, o

să-ţi placă s-o ucizi şi pe ea aşa cum l-ai ucis pe Cla?

Nu i-am răspuns. Am continuat să merg înainte pe coridorul în pantă, străduindu-mă să mă ţin cât mai departe de nimbul lui cu voltaj ridicat. Am ajuns la uşă, dar Kellin nu a mai intrat, ci doar a închis-o după mine. Intraserăm treizeci şi doi pe teren. Acum, cei cincisprezece din vestiar vor avea parte de surpriza vieţii lor când vor vedea că nu Cla îşi face apariţia, ci tânărul şi neexperimentatul Charlie – sigur, şifonat bine, dar fără nicio rană. Ba nu, doar paisprezece aveau să se mire la vederea mea, pentru că Gully tot leşinat era.

Preţ de o clipă, s-au holbat la mine. Apoi, treisprezece dintre ei au căzut în genunchi şi şi-au dus palmele la frunte. Doctorul Freed nu putea să îngenuncheze, dar m-a salutat şi el de la locul unde stătea sprijinit de perete.

— Prinţul meu! a murmurat Jaya.

— *Prinţul meu!* au repetat ceilalţi.

Nu am cuvinte să vă descriu cât de tare m-am bucurat că în Empis nu exista televiziune cu circuit închis.

10

Ne-am spălat de ţărână şi de sânge. Însă n-am putut să ne spălăm şi minţile de grozăviile acelei zile. Eris i-a tras în jos pantalonii lui Freed şi i-a curăţat cât de bine s-a priceput rana din coapsă. Se oprea din când în când şi se uita la mine. Toţi se uitau la mine. În cele din urmă, pentru că mă scoteau din minţi, le-am cerut să înceteze. Atunci au început să *evite* dinadins să se uite la mine, chestie care mă înnebunea şi mai tare.

După vreo zece sau cincisprezece minute, au intrat patru soldaţi ai nopţii. Şeful lor ne-a făcut un semn din biciuşcă. Trebuia să mergem cu ei. N-a venit niciun cenuşiu, aşa că noi trebuia să-l cărăm pe Gully. Am vrut să-l apuc eu de la subsuori, dar

Ammit m-a împins la o parte. Cu foarte multă blândeţe.

— Ne, ne, ne. Îl car eu, cu voinicu' ăla.

Probabil că la Iota se referea, din moment ce voinicul celălalt era acum niţeluş cam mort.

— Dacă vrei, ajută-l pe doctor.

Dar nici asta nu m-au lăsat să fac. În fond, eu eram prinţul a cărui venire o aşteptaseră. Mai bine zis, aşa credeau ei: că eu aş fi respectivul prinţ. Sincer, cu toată schimbarea de culoare a părului şi a ochilor, eu tot îmi ziceam că nu eram decât un puşti de şaptesprezece ani care s-a întâmplat să fie în formă, care a avut noroc de un adversar fără vedere periferică şi care a fost în stare să-şi valorifice cele mai nasoale impulsuri ca să supravieţuiască. În afară de toate astea, voiam eu să fiu prinţul din basmul ăsta întunecat? Nu voiam.

Tot ce-mi doream eu era să-mi recuperez căţeluşa şi să plecăm amândoi acasă.

Ne-am întors cam demolaţi în celulele noastre din Gherla lui Maleen: Murf, rănit la umăr, Jaya şi Eris, Ammit, Iota, doctorul Freed, Bult, Bendo, Mesel, Cammit, Double, Stooks, cu faţa ciopârţită rău de tot, Quilly, Ocka, Gully, în continuare inconştient… şi cu mine. Şaisprezece. Numai că nici doctorul Freed şi nici Gully nu aveau să mai fie în stare să se lupte în runda următoare. Însă ştiam că nu vor fi scutiţi de asta. Li se vor da adversari care îi vor măcelări repejor, spre amuzamentul lui Elden, al Petrei şi al celor câţiva supuşi ai Ucigaşului-de-Monarhi. Puteam să consider, fără teamă că m-aş înşela, că aceia care aveau să se lupte cu Freed şi cu Gully în runda următoare erau calificaţi din oficiu.

De fapt nici Murf şi nici Stooks nu prea aveau şanse să scape cu viaţă şi să intre în Elita Celor Opt, cum se zice în campionatul de baschet profesionist.

Uşa de la capătul culoarului era deschisă. Io şi Ammit l-au dus pe Gully înăuntru. După ei a intrat Quilly, care-l susţinea pe Freed, ca să nu fie nevoie să calce pe piciorul rănit. Nu că Freed ar fi fost în stare să meargă şi fără rana aia; ba era lucid, ba îşi

pierdea din nou cunoştinţa şi îi cădea bărbia în piept. Iar, când am intrat în Maleen, a murmurat ceva atât de îngrozitor, atât de jalnic, că n-o să uit niciodată:

— Vreau la mami.

Lampa aia cu gaz căzuse din nou din gaură şi se legăna pe tubul metalic. Şi se stinsese. Unul dintre gardieni a băgat-o la loc şi s-a uitat o secundă la ea, de parcă ar fi provocat-o să cadă din nou. Lampa n-a mai căzut.

— O să aveţi parte de o trataţie specială în seara asta, copilaşi! ne-a anunţat un alt soldat al nopţii. Multă mâncare, plus desert!

Am intrat în celulele noastre. Io, Stooks şi cu mine ne bucuram – deşi nu-i deloc cuvântul potrivit – de câte o cameră *single*. Quilly l-a dus pe Freed în celula lui, l-a întins cu grijă pe patul din scânduri, apoi a intrat în cea pe care o împărţea cu Cammit.

I-am aşteptat pe soldaţii nopţii să întindă braţele şi să închidă astfel uşile celulelor, însă nu şi le-au întins şi nu au închis nicio uşă. Însă, când au plecat, au încuiat bine uşa spre lumea de afară: un zăvor, al doilea zăvor, al treilea zăvor, al patrulea. Se pare că trataţia specială însemna că, pe lângă „multă mâncare", ni se mai permitea şi să socializăm, chiar dacă o foarte scurtă perioadă de timp.

Eris s-a dus în celula lui Gully, ca să-i examineze rana de la cap, rană care era (nu-i nevoie să intru în detalii) absolut oribilă. Respiraţia îi era neregulată şi hârâită. Eris a ridicat ochii obosiţi la mine.

— N-o să apuce ziua de mâine.

Apoi a scos un hohot amar de râs.

— De fapt, niciunul dintre noi n-o s-o apucăm, că aici e mereu noapte!

Am mângâiat-o uşor pe umăr şi am intrat în celula lui Iota, care preferase să rămână înăuntru. Stătea pe jos, cu spatele sprijinit de perete, cu încheieturile mâinilor pe genunchi, cu degetele atârnând în gol. M-am aşezat lângă el.

— Ce dracu' vrei? m-a întrebat el. Vreau să fiu singur. Sigur, dacă nu-i e cu supărare afurisitei

voastre de maiestăţi regale.

L-am întrebat în şoaptă:

— Dacă ar exista o cale de scăpare de aici – o ieşire – ai fi de acord să mă însoţeşti?

A ridicat încet capul. S-a uitat la mine. Şi a început să zâmbească.

— Nu trebe decât să-mi arăţi drumu', puştiule. Arată-mi-l doar.

— Şi cu ceilalţi ce facem? Cu cei care sunt în putere?

Zâmbetul s-a făcut şi mai larg.

— Te-a tâmpit sângele albastru, prinţişorule? *Tu* ce crezi?

CAPITOLUL 25

OSPĂŢUL. PRIMESC UN MUSAFIR. INSPIRAŢIA NU BATE LA UŞĂ. CINE VREA SĂ FIE NEMURITOR?

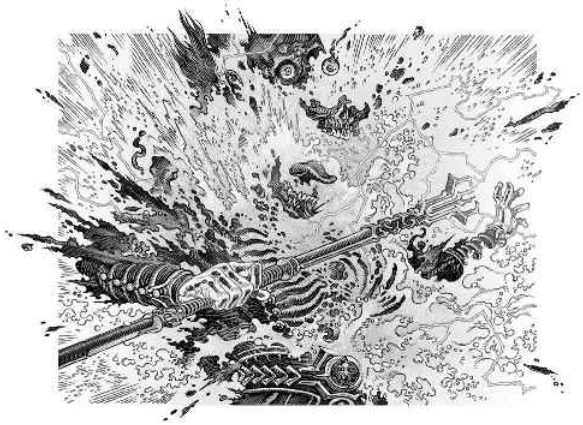

1

În seara aia, supravieţuitorii primei runde n-au primit doar hălci de carne pe jumătate făcută; a fost un adevărat ospăţ. Stafiditul a apărut însoţit de alţi doi cenuşii, un bărbat şi o femeie, îmbrăcaţi cu tunici albe şi pătate cu grăsime. Şi n-au venit cu un singur cărucior, ci cu trei. În faţa şi în spatele lor au intrat soldaţii nopţii, cu cravaşele pregătite. În primul căruţ era un ditamai ceaunul, care m-a dus cu gândul la bucătăria pe care o avea vrăjitoarea cea rea din *Hansel şi Gretel.* În jurul lui erau stive cu castroane.

În al doilea cărucior erau un vas înalt din ceramică şi cupe mici. În al treilea am văzut şase plăcinte mari cu cruste aurii. Toată combinaţia aia de arome era divină. Deveniserăm nişte ucigaşi, nişte ucigaşi care ne asasinaserăm camarazii, dar eram şi foarte flămânzi. Şi cred că, dacă n-ar fi stat scheletele alea cu ochii pe noi, ne-am fi năpustit imediat la mâncarea din cărucioare. Însă situaţia era aia care era, aşa că ne-am retras în pragul celulelor noastre şi am aşteptat cuminţi. Singur Double îşi tot ştergea balele de la gură.

Ni s-a dat fiecăruia câte un castron şi o lingură de lemn. Stafiditul ne-a umplut până sus castroanele cu tocana din ceaun. Era groasă şi plină cu smântână (cred că era smântână adevărată) şi avea bucăţi mari de carne de pui, plus mazăre şi morcovi şi porumb. Mă mai întrebasem eu şi înainte unde se gătea mâncarea pe care ne-o aduceau, însă de data asta nu voiam decât să bag în mine ca nehalitul. Fără întrebări.

— Du-o în ceuă (adică „celulă”), mi-a spus Stafiditul, cu vocea lui aspră şi fără viaţă. Mai e.

Din vasul înalt ne-a dat o salată de fructe proaspete – piersici, afine, căpşuni. Incapabil să mă stăpânesc – mă apucase realmente disperarea la vederea şi mirosul fructelor proaspete – am dus cupa la gură şi le-am mâncat pe toate. Apoi mi-am şters sucul de pe bărbie şi mi-am lins cu poftă degetele. Corpul îmi era recunoscător că-i dădusem şi aşa ceva de mâncare după regimul ăla alimentar doar cu carne şi altă carne şi la mijloc altă carne. Plăcintele erau împărţite în cincisprezece bucăţi. Deci nicio bucată pentru Gully, care nu va mai avea niciodată nevoie de mâncare. Nu aduseseră farfurii pentru plăcintă, aşa că ne-am folosit mâinile. Iota şi-a înfulecat-o pe a lui, înainte ca cenuşiii să apuce să împartă ultima bucată.

— Cu mere! a exclamat el, într-o erupţie de firimituri. Al naibii de bună!

— Să mâncaţi bine, copilaşi, ne-a îndemnat unul dintre soldaţii nopţii, după care a început să râdă.

Să mâncăm bine azi, pentru că mâine n-o să mai fim, mi-am zis eu, sperând că nu va mai exista niciun mâine. Şi niciun poimâine. Şi niciun răspoimâine. Tot nu ştiam cum o să scăpăm de aici, chiar dacă Stafiditul cunoştea ieşirea din Camera Arbitrilor. Dar ştiam că voiam să o facem înainte de a doua rundă a Izbei, unde, cel mai probabil, aş fi fost pus să mă bat cu Jaya. Chestie deloc dreaptă.

Au plecat şi gardienii, şi personalul de la bucătărie, dar ne-au lăsat uşile deschise la celule. Mi-am înfipt lingura în tocană. Delicioasă.

Dumnezeule mare, nemaipomenit de gustoasă. „Papa bună rău”, ar fi spus Păsăroiul în vremurile de demult. M-am uitat într-o parte şi l-am văzut şi pe Stooks cum înfulecă. Îşi ţinea o mână la bărbie ca să nu-i curgă sosul pe jos. Sunt anumite imagini din Gherla lui Maleen pe care nu le voi uita niciodată. Aceasta este una dintre ele.

Când mi-am golit tot castronul (şi nu mă jenez să spun că l-am lins de nu mai avea nevoie să fie spălat, exact cum au făcut Jack Sprat[111] şi nevastă-sa), am muşcat cu poftă din bucata de plăcintă. A mea avea mai puţine mere şi mai multă cremă. Am nimerit cu dinţii în ceva tare. M-am uitat şi am văzut în cremă un ciot de creion. În jurul lui era înfăşurată o bucăţică de hârtie.

Nu se uita nimeni la mine, pentru că toţi înfulecau cu poftă din mâncarea asta, atât de diferită de ce primeam de obicei. Am strecurat creionul sub patul lui Hamey. Nu credeam că o să se supere.

Pentru că uşile rămăseseră deschise, am avut libertatea de a ne strânge la o şuetă după masă. Iota a traversat culoarul şi a intrat în celula mea. A venit şi Ammit. Erau mai zdraveni decât mine, dar nu-mi era teamă de ei. Aveam impresia că statutul de prinţ îmi conferea imunitate în faţa hărţuielilor.

— Cum te gândeşti tu că o să trecem pe lângă soldaţii nopţii, Charlie? m-a întrebat Iota.

N-a zis *gândeşti*, dar eu aşa am auzit.

— Nu ştiu, am recunoscut.

Ammit a mormăit ceva.

— Nu ştiu *încă*. Câţi credeţi că sunt? Cu tot cu Kellin?

Iota, care era în Gherla lui Maleen de multă vreme, a căzut pe gânduri.

— Douăzeci, cel mult douăzeci şi cinci. N-au rămas prea mulţi din Garda Regelui alături de Elden, când s-a întors transformat în Ucigaşul-de-Monarhi. Da’ au murit toţi ăia care n-au vrut să-i jure credinţă.

— Şi *ăştia* sunt morţi, a spus Ammit, referindu-se la soldaţii nopţii.

Nu se înşela deloc.

— Mda, da' când se face ziuă – ziuă în lumea de sus – n-au atât de multă putere, a zis Iota. Şi lumina aia albastră din jurul lor n-are atâta forţă. Precis ţi-ai dat şi tu seama de asta, Charlie.

Îmi dădusem, dar şi aşa, dacă l-am fi atins pe vreunul dintre ei – oricât de puţin –, tot ne-am fi ales cu un şoc electric care ne-ar fi scos din funcţiune. Iota ştia asta. O ştiau şi ceilalţi. N-aveam sorţi de izbândă. Fuseserăm mai mulţi decât ei înainte de prima rundă. Acum nu mai eram. Dacă mai aşteptam până după ce se termina şi runda a doua, n-am mai fi rămas decât opt. Ba chiar mai puţini, dacă unii ar fi avut răni la fel de grave cum aveau acum Freed şi Gully.

— Of! a exclamat Ammit. N-ai nici cea mai mică idee.

Şi a aşteptat – cred că spera – să-l contrazic.

Nu puteam, însă eu ştiam ceva şi ei nu.

— Ascultaţi-mă şi spuneţi mai departe. *Există* o ieşire.

Cu condiţia ca Stafiditul să nu fi minţit.

— O putem folosi dacă reuşim să trecem de soldaţii nopţii.

— Ce ieşire? a vrut să ştie Iota.

— Asta nu contează acum.

— Bine, să zicem că ar fi. Cum o să trecem pe lângă albaştrii ăia?

Deci ne-am întors de unde pornisem.

— La asta mă gândesc acum.

Ammit a dat dezamăgit din mână, însă cam prea aproape de nasul meu.

— N-ai nici cea mai mică idee, puştiule.

Evident că n-a folosit chiar expresia asta.

Nu voiam să-mi dezvălui asul din mânecă, dar n-am avut încotro. Mi-am băgat mâinile în păr şi l-am ridicat, descoperind rădăcinile blonde.

— Sunt sau nu sunt eu prinţul a cărui venire v-a fost vestită?

Ei, la chestia asta n-au avut ce să mai zică. Iota chiar şi-a dus palma la frunte. Acum sigur, mai e şi varianta că, fiind atât de îmbuibat cu mâncare bună, poate s-o fi gândit să fie mărinimos.

2

La scurtă vreme după asta, s-au întors Stafiditul şi cele două ajutoare ale lui. Îi însoţeau doi soldaţi ai nopţii. Se vedea clar că nimburile le erau mai anemice – adică bleu-pal, în loc de indigo aşa cum fuseseră înainte –, ceea ce însemna că soarele răsărise în lumea de deasupra Gherlei lui Maleen, chiar dacă o fi fost acoperit de pătura de nori grei. Dacă mi-ai fi dat să aleg între o altă porţie cu tocană de pui şi lumina zilei, aş fi ales lumina fără să stau pe gânduri.

Uşor de zis aşa ceva când ai burta plină, m-am admonestat eu în gând.

Ne-am pus în cărucior castroanele şi cupele. Luceau toate de curate ce erau. Şi m-am gândit atunci la Radar, care obişnuia să-şi lingă cu poftă castronelul pe vremea când se simţea mai bine. Apoi s-au închis uşile de la celule. O fi fost zi deasupra, dar pe noi ne aştepta o altă noapte.

În Maleen s-a aşternut liniştea, întreruptă acum de mai multe râgâieli şi pârţuri decât în mod obişnuit, la care curând s-a adăugat şi un cor de sforăieli. Mda, omorul e o treabă istovitoare şi deprimantă. Dar mai mult te istoveşte şi te deprimă aşteptarea. Mai mult te istoveşte şi te deprimă nesiguranţa, când nu ştii cine va muri şi cine va mai trăi. Mi-a trecut prin cap să-mi pun pătura pe patul de scânduri al lui Hamey, ca să nu mai simt răceala pardoselii de piatră, dar n-am fost în stare s-o fac. M-am culcat şi am stat cu ochii zgâiţi la fereastra cu gratii dincolo de care se vedea întotdeauna doar întunericul. Eram epuizat, dar, de fiecare dată când închideam ochii, fie îl vedeam pe Cla în acea ultimă clipă, când avusese o privire profund omenească, fie îl vedeam pe Stooks cu mâna sub bărbie ca să nu

piardă niciun strop din zeama fripturii prin gaura din falcă.

Am adormit la un moment dat. Şi am visat-o din nou pe prinţesa Leah lângă havuz, cu uscătorul de păr al mamei mele – „Pistolul mov cu laser mortal”. Eram convins că visul ăsta avea o semnificaţie, fie magia empisariană, fie magia mai normală a subconştientului meu încercau să-mi transmită ceva. Însă, înainte să mă prind eu despre ce anume era vorba, m-a trezit un zgomot. Un fel de zăngănit şi un fel de râcâit pe piatră.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat în jur. Lampa aia moartă se mişca în gaura ei. Mai întâi în sensul acelor de ceasornic, apoi în celălalt sens.

— Ce…

Era vocea lui Iota, din celula de vizavi de a mea. Mi-am dus degetul la buze:

— Sssst!

Am făcut-o din instinct. Toţi ceilalţi dormeau (vreo doi gemeau, probabil că aveau coşmaruri) şi cu siguranţă că nu existau acolo microfoane. Nu, nu în Empis.

Ne-am tot uitat la lampa cu gaz care se legăna într-o parte şi în alta. A căzut în cele din urmă şi a rămas atârnată de cordonul metalic. Era ceva în ea. În primul moment m-am gândit la un şobolan mare, dar forma aia întunecată mi se părea prea *ascuţită* ca să fie şobolan. Apoi a ieşit de acolo şi a coborât repede pe perete până la băltoacele de pe jos.

— Ce *dracu’*?! a şoptit Iota.

Eu mă holbam înmărmurit la greierele roşu, mare cam cât un motan de talie mijlocie, care ţopăia către mine ridicat pe musculoasele lui picioare posterioare. Încă şchiopăta, dar mult mai puţin. S-a apropiat de gratiile celulei mele şi a ridicat la mine ochii negri. Antenele de pe capul lui mi-au adus aminte de televizorul demodat cu „urechi de iepure” al domnului Bowditch. Între ochii dispuşi în lateral greierele avea o plăcuţă din ceva dur. Iar gura îi părea încremenită într-un rânjet diavolesc. Şi pe

burtă avea lipit ceva ce semăna cu o bucăţică de hârtie.

M-am pus într-un genunchi şi i-am zis:

— Mi-aduc aminte de tine. Ce-ţi mai face piciorul? Parcă te mişti mai bine.

Greierele a mai făcut un salt şi a intrat în celulă. Sigur, asta ar fi fost floare la ureche pentru orice greiere normal din lumea mea, numai că ăsta de aici era atât de mare, că a trebuit să se strecoare printre gratii. S-a uitat la mine. Îşi *amintea* şi el. Am întins încet mâna şi l-am mângâiat pe creştetul chitinos. S-a culcat imediat pe o parte, de parcă mi-ar fi aşteptat gestul. Da, chiar era o bucăţică de hârtie pe pântecul blindat. O lipise cineva cu un fel de clei. Am dezlipit-o cu infinită blândeţe ca să nu-l doară (deşi nu prea credeam), dar, mai ales, ca să n-o rup. Greierele s-a săltat în cele şase picioare – dintre care mie mi se părea că doar de patru se folosea la mers, iar cele două mai puternice din spate îl ajutau să ţopăie – şi a sărit pe patul din scânduri al lui Hamey. A rămas acolo cu ochii la mine.

Altă magie. Începeam să mă obişnuiesc cu ea.

Am despăturit hârtiuţa. Mesajul era scris cu litere atât de mici, că am fost nevoit să mi-l apropii mult de ochi ca să-l pot citi; însă, în momentul acela, altceva mi se părea mai important. Un smoc de păr, lipit de bileţel cu aceeaşi substanţă cleioasă. L-am dus la nas şi l-am mirosit. Izul era slab, dar inconfundabil.

Radar.

În bileţel scria: ***Mai trăieşti? Cum să te ajutăm? TE ROG SĂ RĂSPUNZI DACĂ POŢI. Câinele e bine. C.***

— Ce-i aia? a şoptit Io. Ce ţi-a adus?

Aveam hârtie – o bucăţică – de la Stafidit şi aveam şi ciotul ăla de creion. Aşa că i-aş fi putut răspunde, dar ce să-i spun?

— Charlie? Ce ţi-a…

— Dar taci odată! m-am răstit eu (normal că tot în şoaptă). Trebuie să mă gândesc!

A doua întrebare din bilet era: *Cum să te ajutăm?*

Problema mea era că verbul era la *plural.* Mi-am dat seama că venea din partea Claudiei, că nu-s prost. Nu-mi dădeam seama cum (probabil datorită mirosului şi simţului înnăscut al direcţiei) Radar reuşise să găsească drumul înapoi până la căsuţa ei din scânduri. Minunat, excelent. Însă Claudia era singură. Ea ar fi zis „să te *ajut",* nu „*ajutăm".* Oare venise Woody la ea? Poate chiar şi Leah, călare pe credincioasa ei Falada? Cu tot sângele lor albastru, tot n-ar fi fost destui. Tot n-ar fi putut să mă ajute. Însă, dacă ar fi adunat şi alţii… pe cenuşii… oare îndrăzneam să sper prea mult? Poate că da. Probabil că da. Însă, dacă ei chiar credeau că sunt prinţul venit să-i salveze, atunci…

Pune mâna de gândeşte, Charlie. Gândeşte…

Şi m-am gândit la stadion, cunoscut pe vremuri sub numele de „Arena Monarhilor", ajuns acum „Arena lui Elden". Nu era iluminat cu curent electric – că n-avea cum să fie când nu exista decât generatorul ăla şubred, acţionat de sclavi, pe care mi-l arătase Aaron –, dar era iluminat, ba chiar foarte bine. De jur-împrejurul lui erau rânduri-rânduri de lămpi uriaşe cu gaz.

Aveam o mie de întrebări şi doar o bucăţică de hârtie. Deloc o situaţie ideală, mai ales când mă gândeam că era extrem de puţin probabil să primesc vreun răspuns. Dar tot aveam o idee, adică mai bine decât niciuna. Singura problemă era că nu putea în niciun caz să funcţioneze dacă nu aveam şi un plan prin care să-i anihilăm pe soldaţii nopţii.

Dacă aş putea… şi dacă acest greiere roşu, trimis de providenţă şi pe care îl ajutasem pe vremuri, ar duce mesajul meu Claudiei…

Mi-am împăturit bucăţica atât de valoroasă de hârtie şi am rupt-o în două – dar cu infinită grijă! După care am scris cu litere minuscule: **Trăiesc. Fiți atenți când se va mai lumina Arena Monarhilor. Veniți dacă sunteți mulți. Dar nu și dacă sunteți puțini.** M-am gândit să mă semnez, aşa cum se semnase şi ea – cu un *C* –, dar m-am răzgândit. Cu destul de multă jenă, m-am iscălit în

josul hârtiei, dar cu litere şi mai mici: **Prinţul C.** Vino-ncoace! i-am şoptit eu greierului.

Nu s-a clintit de pe patul lui Hamey. Articulaţiile picioarelor din spate i se ridicau deasupra corpului. I-am făcut un semn din deget, el a sărit şi a aterizat în faţa mea. Mai şontâcăia un pic, dar oricum era mult mai sprinten decât ultima oară când îl văzusem. L-am atins uşor cu degetele şi m-a înţeles: s-a culcat din nou pe o parte. Substanţa aia de pe pântec încă era destul de lipicioasă. Am fixat bileţelul acolo şi i-am spus:

— Pleacă! Du-l înapoi!

Greierele s-a ridicat, dar nu s-a mişcat de acolo. Iota îşi bulbucase atât de tare ochii la el, că mă temeam să nu-i cadă din orbite.

— Du-te! am şoptit eu, arătând spre gaura de deasupra lămpii cu gaz. Du-te înapoi la Claudia!

Atunci am realizat că-i dădeam ordine unui greiere. Şi imediat după aceea m-am întrebat dacă nu cumva îmi pierdusem minţile.

S-a mai uitat la mine o secundă sau două cu ochii lui negri şi foarte serioşi, după care s-a întors şi s-a strecurat printre gratii. S-a apropiat de perete, a pus picioarele din faţă pe el – ca şi cum ar fi vrut să încerce rezistenţa pietrei – apoi s-a căţărat repede şi fără nicio şovăială.

— *Ce pana mea-i aia?* a exclamat Stooks din celula de alături.

Nu m-am deranjat să-i răspund. Sigur, era roşu şi era mare, dar, dacă Stooks nu-şi dădea seama că-i un greiere, înseamnă că era chior.

Gaura în care fusese lampa cu gaz era cu mult mai strâmtă decât spaţiul dintre gratii, dar uite că a reuşit să se strecoare şi nici nu i s-a dezlipit bileţelul de pe burtă. Excelentă treabă, altminteri ar fi căzut pe culoar şi l-ar fi citit cine nu trebuie. Normal că n-aveam de unde să fiu sigur că va rămâne lipit acolo până la capăt – cine putea să ştie pe unde mergea greierele ăla, prin ce şanţuri întortocheate o lua. Şi nici n-aveam de unde să ştiu dacă se va întoarce la

Claudia. Dar ce altceva aş fi putut să fac – să *facem?*

— Stooks! Io! Ascultaţi ce vă spun şi transmiteţi mai departe! Trebuie să aşteptăm a doua rundă, dar ne cărăm dracului de-aici chiar înainte să înceapă.

Lui Stooks i-au sclipit ochii.

— Cum?

— La asta mă gândesc acum. Lăsaţi-mă acum.

Voiam să stau liniştit şi să-mi fac planul. Şi mai voiam să mângâi smocul de păr trimis de Claudia, dorindu-mi din tot sufletul să pot mângâia căţeluşa căreia îi aparţinea. Însă vestea asta, că Radar era bine şi în siguranţă, îmi luase o greutate de pe umeri, greutate de care nici măcar nu fusesem conştient până atunci.

— Nu pricep de ce-a venit taman la tine gângania aia roşie, a zis Io. Din cauză că eşti prinţ?

Am clătinat din cap.

— Ştii povestea cu şoricelul care a scos ghimpele din laba leului?

— Nu.

— O să ţi-o zic odată. După ce scăpăm de-aici.

3

În ziua următoare, n-am avut parte nici de „ora de joacă” şi nici de vreun ospăţ. Dar ni s-a adus totuşi mic-dejunul şi, pentru că Stafiditul era singur, am putut să-i strecor bileţelul scris pe cealaltă bucăţică din hârtia pe care mi-o dăduse. Doar şase cuvinte: Nu l-a citit atunci, ci doar l-a îndesat undeva sub cămaşa lui lăbărţată şi a trecut mai departe cu căruciorul.

Vestea s-a răspândit: *Prinţul Charlie are un plan de evadare.*

Speram doar ca atunci când vor veni soldaţii nopţii să verifice dacă totul e în ordine – puţin probabil pe timpul zilei, dar au fost şi excepţii – nu vor detecta atmosfera aceea nouă, plină de energie şi încordare. Totuşi, nu credeam că-şi vor da seama;

mi se părea că majoritatea erau cam bătuţi în cap. Nu însă şi Aaron. Şi nici Marele Lord.

În orice caz, zarurile erau aruncate – bine, cu condiţia ca Jiminy Cricket cel roşu să-i ducă Claudiei bileţelul meu. Şi poate că, la a doua rundă, vor apărea la poarta acestui oraş bântuit ultimii descendenţi ai dinastiei Gallien însoţiţi de un comando de cenuşii. Dacă am putea să scăpăm de aici şi să ne alăturăm lor, atunci chiar că am avea o şansă la libertate; poate chiar am reuşi să înlăturăm acea creatură care se instalase la putere şi aruncase un blestem îngrozitor asupra tărâmului – odinioară încântător – al Empisului.

Eu m-aş fi mulţumit doar cu libertatea. Nu voiam să mor în puşcăria asta igrasioasă ori pe terenul de luptă doar pentru amuzamentul lui Elden şi al pupincuriştilor lui. Şi nu voiam nici să-mi mai pierd vreunul dintre camarazi. Nu mai rămăseserăm decât cincisprezece. Gully murise în noaptea ospăţului – poate chiar în timp ce noi ne puneam burţile la cale. Doi cenuşii l-au scos de aici în ziua următoare, după micul-dejun. I-a supravegheat un soldat al nopţii, pe care-l chema Lemmil, sau Lammel, sau chiar Lemuel. Mă durea fix undeva care-i era numele. Nu voiam decât să-l omor.

Pe toţi voiam să-i omor.

— Dacă e vreo modalitate prin care să scăpăm de soldaţii nopţii, atunci ai face bine s-o găseşti cât mai repede, prinţişorule, mi-a zis Ammit după ce l-au luat pe Gully din Gherlă. Nu ştiu ce are-n cap Ucigaşul-de-Monarhi, da' curva aia de lângă el, Petra aia, a prins gustul sângelui şi abia aşteaptă să ne vază iar cum ne căsăpim între noi. Cred că asta o bagă în călduri.

N-a zis chiar *o bagă în călduri,* dar oricum avea dreptate.

La cina din ziua de după ospăţ, ni s-au dat fleici de porc pe jumătate crude. Doar mi-am privit porţia şi mi s-a întors stomacul pe dos. Mai că mi-a venit s-o arunc în gaura unde-mi făceam nevoile. Dar bine că n-am aruncat-o, pentru că în ea era alt

bileţel de la Stafidit, scris cu aceeaşi caligrafie de om educat: ***Împinge dulapul mare. Uşă. Posibil încuiată. Distruge biletul. Al tău slujitor credincios. Percival.*** Normal că mi-ar fi fost de folos mai multe informaţii, dar trebuia să mă mulţumesc cu ce am primit. Şi oricum, ar fi contat doar dacă am fi reuşit să ajungem în Camera Arbitrilor. Ne descurcam noi cu biciuştile, dar trebuia să facem ceva mai întâi ca să neutralizăm nimburile alea electrice din jurul temnicerilor noştri. În fine, să zicem că am rezolvat-o şi pe-asta.

Oare puteam să-i ucidem din moment ce erau deja morţi?

4

Mi-a fost groază de micul-dejun din ziua următoare, pentru că ştiam că, dacă Stafiditul ne aducea cârnaţi, era clar că a doua rundă va începe înainte să am eu vreun plan în legătură cu băieţii albaştri. Însă ne-a adus doar nişte clătite cu sirop de fructe de pădure. Mi-am prins clătita din zbor, am mâncat-o, după care mi-am spălat sucul ăla lipicios de pe mâini cu apă turnată din cana găurită. Iota se uita la mine de lângă gratiile celulei. Se lingea pe degete şi aştepta să plece Stafiditul.

Când acesta a ieşit şi a zăvorât uşa în urma lui, Iota mi-a zis:

— Ne mai lasă o zi, poate-poate se vor mai întrema un pic ăia răniţi, dar, dacă n-o să fie mâine, probabil poimâine o să fie. Cel mai târziu răspoimâine.

Avea dreptate şi toţi se bazau pe mine. Era absurd din partea lor să acorde încredere necondiţionată unui licean de şaptesprezece ani, dar aveau nevoie de un magician şi m-au ales pe mine.

Parcă-l auzeam pe antrenorul Harkness zbierând: *Culcat! Bagă douăj' de flotări imediat, nenorocitule care faci umbră pământului degeaba!*

Pentru că n-aveam altă idee mai bună şi pentru că într-adevăr simţeam că fac umbră pământului

degeaba, m-am apucat de flotări. Mâinile departe una de alta. Încet în jos, până ating cu bărbia podeaua din piatră, apoi în sus, la fel de încet.

— Ce te-a apucat? m-a întrebat Stooks, care se holba la mine de lângă gratiile celulei sale.

— Mă linişteşte.

Şi chiar aşa e… sigur, după ce depăşeşti rigiditatea iniţială a muşchilor (şi treci de protestele previzibile ale corpului, supărat că-l pui la treabă). În timp ce mă ridicam şi mă lăsam în jos, m-am tot gândit la visul acela: Leah cu uscătorul mov al mamei mele.

Bineînţeles că era o superstiţie, o credinţă absurdă în magie să-mi imaginez că răspunsul la problema mea – la problema *noastră* – se afla într-un vis, dar, în fond, ajunsesem pe un tărâm magic, aşa că de ce nu?

Fac aici o paranteză, care nu-i tocmai o digresiune – staţi puţin şi o să înţelegeţi. În vara de dinainte de clasa a VII-a, am citit *Dracula,* nu că aş fi murit de curiozitate, ci pentru că m-a bârâit la cap Jenny Schuster, cu puţin timp înainte de a se muta cu familia în Iowa. Eu voiam să citesc *Frankenstein* – mi-o şi luasem de la bibliotecă –, dar ea mi-a zis că-i plicticoasă, că nu-i decât o tâmpenie mare, prost scrisă şi plină de o grămadă de aiureli filosofice. Pe când *Dracula* era de o sută de ori mai bună, zicea ea, cea mai mişto poveste cu vampiri scrisă vreodată.

Nu ştiu dacă avea dreptate în privinţa asta – că-i cam greu să iei în serios părerile literare ale unei fete de doisprezece ani, oricât de expertă în poveşti horror s-ar fi dat ea –, dar mi-a plăcut *Dracula.* Şi totuşi, după un timp, nu mi-am mai amintit atât de bine de tot sângele ăla supt şi toţi ţăruşii ăia înfipţi în inimi şi toate gurile alea moarte şi pline de usturoi. Însă şi acum ţin minte ce zicea Van Helsing despre râs – pe care el îl numea „adevăratul rege”. Zicea că „Regele Râs” năvăleşte peste tine fără să bată la uşă. Ştiţi şi voi că aşa este, pentru că precis vi s-a întâmplat măcar o dată în viaţă să vedeţi ceva

nostim şi să pufniţi în râs; şi nu doar atunci, ci de fiecare dată când vă aduceaţi aminte de momentul ăla. Eu cred că şi inspiraţia face tot aşa. Nu există niciun fel de legătură pe care s-o identificaţi, zicând apoi: *Păi, normal, la* asta *mă gândeam şi am ajuns la* asta. Nu, nici inspiraţia nu bate la uşă.

Am făcut douăzeci de flotări, apoi am ajuns la treizeci şi, tocmai când voiam să mă opresc, m-a lovit fulgerul. Acum n-aveam absolut nicio idee, în secunda imediat următoare o aveam şi era extrem de detaliată. M-am ridicat şi m-am apropiat de gratii.

— Ştiu ce o să facem. Habar n-am dacă o să ţină, dar e singura soluţie.

— Spune-mi, m-a îndemnat Iota.

Aşa că i-am povestit despre uscătorul de păr al mamei mele. Evident că n-a priceput la ce mă refer; pe acest tărâm unde trăia el, toate femeile îşi uscau părul la soare. Dar restul l-a înţeles foarte bine. La fel şi Stooks, care asculta atent din celula de alături de a mea.

— Răspândiţi vestea! le-am cerut eu. Amândoi!

Stooks şi-a lipit palma (încă lipicioasă de la siropul clătitelor) de frunte şi s-a înclinat. Încă mă treceau toţi fiorii la chestia asta cu plecăciunea, dar, dacă aşa îi puteam ţine uniţi în jurul meu, eram de acord să o accept până când puteam să revin la statutul meu de puşti normal. Numai că nu prea credeam că o să am parte de asta, chiar dacă scăpam cu viaţă din ce urma să se întâmple.

Pentru că anumite schimbări sunt permanente.

5

În dimineaţa următoare am avut cârnaţi la micul-dejun.

În mod normal, Stafiditul nu vorbea, însă atunci a avut ceva de zis. Ceva foarte scurt.

— Aţi, aţi!

Am dedus că însemna *mâncaţi, mâncaţi.*

Toţi au primit câte trei cârnaţi. Eu am primit patru şi nu doar pentru că eram Prinţul din Gherla lui

Maleen. În fiecare dintre ei era îndesat câte un băţ de chibrit din lemn, a cărui măciulie din sulfură de fosfor era cam umedă acum. Mi-am vârât două într-o şosetă jegoasă şi restul de două în cealaltă. Cam ştiam eu la ce le voi folosi. Speram din suflet să nu mă înşel.

6

Altă aşteptare chinuitoare. În cele din urmă, s-a deschis uşa. A apărut Aaron, însoţit de Lemmil – sau cum naiba îl chema – şi de încă doi soldaţi ai nopţii.

— Afară, copilaşi! ne-a strigat Aaron, întinzând mâinile ca să deschidă uşile celulelor. Minunată zi pentru opt dintre voi, urâtă zi pentru şapte! Hai, fuga-fuguţa!

Am ieşit. Hatcha nu mai era printre noi ca să se vaite că nu se simte bine; îl rezolvase Stooks, cu toate că faţa lui nu avea să mai fie niciodată aşa cum fusese înainte. Iota mi-a aruncat o privire şi mi-a zâmbit din colţul buzelor. I s-a mişcat o pleoapă, poate îmi făcea cu ochiul. Şi gestul lui mi-a dat ceva curaj. Îmi mai dădea curaj şi gândul că, indiferent dacă eram în stare să scăpăm de aici sau nu, Elden Ucigaşul-de-Monarhi, Petra şi gaşca de pupincurişti aveau să şi-o ia în barbă la Izba lor.

Când am vrut să trec pe lângă Aaron, acesta a întins cravaşa la zdrenţele tricoului meu ca să mă oprească. Mutra aia semitransparentă de peste craniu părea că zâmbeşte.

— Crezi că eşti special, nu? Ei, îţi zic eu că nu eşti. Şi ceilalţi cred că eşti diferit, nu? Ei, o să vadă că nu-i aşa.

— Trădătorule! i-am spus eu. Toate jurămintele ţi le-ai încălcat.

Atunci s-a şters zâmbetul de pe ce-i mai rămăsese din mutra de om; sub pojghiţa aia se vedea clar rânjetul etern al craniului. A ridicat cravaşa, intenţionând să mă lovească peste faţă şi să mi-o sfâşie de la linia părului şi până la bărbie. Nu m-am

clintit din loc, ba chiar mi-am ridicat puţin capul ca să-i uşurez munca. Altcineva vorbise prin intermediul meu şi spusese adevărul.

Aaron a lăsat cravaşa în jos.

— Ne, ne, puştiule, n-o să te însemnez. O s-o facă ăla care o să te omoare. Haide, repejor! Să nu-mi vină să te strâng în braţe până ai să te caci în nădragi.

N-ar fi făcut-o. Ştiam asta şi o ştia şi Aaron. Fuseseră stabilite deja perechile pentru a doua rundă şi nu-şi permitea să strice aranjamentul electrocutându-mă şi făcându-mă să-mi pierd cunoştinţa sau chiar viaţa.

Am pornit în urma celorlalţi. Dar, când am trecut pe lângă el, Aaron m-a plesnit cu cravaşa peste coapsă, sfâşiindu-mi pantalonii. Usturimea iniţială a fost urmată de o durere intensă şi de un şuvoi de sânge. Nici n-am crâcnit. N-am vrut să-i ofer satisfacţie mortăciunii.

7

Ne-au dus în acelaşi vestiar, situat la două uşi de Camera Arbitrilor, unde era posibil – *posibil,* zic – să existe o ieşire. Panoul era pus tot în mijloc, însă acum pe el erau înscrise mai puţine partide.

IZBA - RUNDA A DOUA

<u>Grupa 1</u>

Ocka contra Gully (decedat)
Charlie contra Jaya
Murf contra Freed

<u>Grupa 2</u>

Bendo contra Bult
Cammit contra Stooks
Eris contra Quilly
Double contra Mesel

<u>Grupa 3</u>

Ammit contra Iota

Deci, de această dată, băieţii de categorie grea aveau să dispute ultima partidă. Mi-am zis că ar fi fost un meci mişto, dar care nu va avea loc, indiferent de ce urma să se întâmple în următoarele minute.

Marele Lord ne aştepta la fel cum făcuse şi înainte de prima rundă, elegant în uniforma lui de gală. Mie mi se părea că seamănă cu ţinuta pe care ar fi purtat-o la ceremonii fastuoase un dictator dintr-o ţară săracă a Americii Centrale.

— Iată că ne-am întâlnit din nou, a zumzăit el. Câţiva sunteţi cam vătămaţi, dar cu siguranţă că sunteţi pregătiţi de luptă şi abia aşteptaţi să înceapă întrecerea. Ce ziceţi?

— Suntem, Mare Lord, am răspuns eu.

— Suntem, Mare Lord, au repetat ceilalţi.

Kellin s-a uitat la sângele care-mi şiroia pe pulpă.

— Eşti deja puţintel vătămat, prinţ Charlie.

Nu am spus nimic.

I-a măsurat din priviri pe ceilalţi.

— Nu aşa îi ziceţi? „Prinţ Charlie”?

— Nu, Mare Lord, i-a răspuns Ammit. Nu-i prinţ, doar un plod de curvă, care-şi dă aere.

Lui Kellin i-a plăcut răspunsul ăsta şi a zâmbit uşor din buzele lui de om. Apoi s-a întors din nou spre mine.

— Se spune că adevăratul prinţ poate să plutească şi să-şi schimbe înfăţişarea. Tu poţi să pluteşti?

— Nu, Mare Lord, am zis eu.

— Poţi să-ţi schimbi înfăţişarea?

— Nu.

Şi-a ridicat cravaşa la mine – una mai groasă şi mai lungă decât cele ale subordonaţilor săi.

— Nu *şi mai ce?*

— Nu, Mare Lord.

— Bravo! Vezi că ştii? O să vă las un pic să vă pregătiţi, copilaşi, a continuat Kellin, şi să vă puneţi la curent cu ordinul de luptă de astăzi. Mă aştept să-i faceţi o impresie bună Maiestăţii Sale, la fel ca în prima rundă. Ne-am înţeles?

— Da, Mare Lord, i-am răspuns noi în cor, exact ca nişte elevi cuminţi din clasa I.

Kellin – *creatura* care purta acum acest nume – ne-a examinat din nou cu orbitele lui fără fund, de parcă ar fi simţit că puneam la cale ceva. Poate chiar aşa şi era. Dar apoi a plecat, însoţit de toţi soldaţii nopţii.

— Ia te uită! a jubilat Ocka. Mă bat cu un mort! Ar fi normal să-l învingă!

— Astăzi, ori vom învinge cu toţii, ori niciunul, am zis eu, uitându-mă la poliţa pe care erau găleţile cu apă – şi da, puseseră şaisprezece, adică şi una pentru Gully.

— Aşa e, a mârâit Io.

— Jaya şi Eris, voi staţi într-o parte şi alta a uşii. Vedeţi să aveţi găleţile pline până sus. Voi, ceilalţi, luaţi-vă găleţile, dar staţi în patru labe.

— Da' de ce? a vrut să ştie Bendo.

Atunci mi-am adus aminte de un banc vechi: Adam şi Eva tocmai se pregăteau să facă sex pentru prima dată. Şi Adam zice: „Dă-te mai în spate, scumpa mea. Nu ştiu cât de lungă mi se face."

— Pentru că nu ştiu ce o să se întâmple.

Şi pentru că, am adăugat eu în gând, *nu trebuie niciodată să foloseşti uscătorul de păr în timp ce faci baie. Aşa m-a învăţat mama.*

Dar lor le-am spus:

— Pentru că trecem la spălat, dar nu ne spălăm pe noi. Asta va da roade.

Suna bine, dar eu nu eram convins de asta. De un singur lucru eram sigur: când se va întâmpla, se va întâmpla foarte repede.

8

— Aud paşi, a şoptit Eris. Vin.

— Aşteaptă până intră, i-am spus eu. N-o să te vadă, o să se uite drept înainte.

Aşa speram.

Cele două femei şi-au ridicat găleţile la piept. Noi, toţi ceilalţi, eram în patru labe, fiecare lângă o

găleată plină cu apă. Cele două matahale, Ammit şi Iota, stăteau în dreapta şi în stânga mea. S-a deschis uşa. Au intrat doi soldaţi – aceiaşi care ne escortaseră la prima rundă desfăşurată în urmă cu câteva zile. Mi-aş fi dorit să vină Kellin sau Aaron, dar ştiam că-mi fac iluzii. Ăia doi erau deja pe teren şi se pregăteau să conducă festivităţile.

Soldaţii nopţii s-au oprit brusc, neînţelegând ce căutam noi pe jos. Unul a început să spună:

— Ce fa…

Şi eu am zbierat:

— *ACUM!*

Jaya şi Eris le-au turnat găleţile în cap.

V-am zis deja: habar nu aveam ce avea să se întâmple, dar neam de neamul meu nu şi-ar fi imaginat urmarea. Cei doi au explodat pur şi simplu. Am văzut două fulgere strălucitoare, care m-au şi orbit pentru o clipă. Am auzit o chestie – ba nu, mai multe – vâjâindu-mi pe deasupra capului şi am simţit o împunsătură dureroasă ca de viespe puţin mai jos de umăr. Am mai auzit un zbieret ascuţit, un fel de strigăt de luptă – dar nu ştiu dacă era al Jayei sau al lui Eris. Că stăteam cu capul în jos şi nu am văzut care din ele răcnise. Însă a fost imediat urmat de câteva urlete de durere şi de uimire venite din dreapta şi din stânga mea.

— În picioare! am ţipat eu.

Tot nu-mi dădeam seama ce se întâmplase, dar ştiam că trebuie să plecăm de-acolo. Explozia celor doi soldaţi ai nopţii nu fusese prea zgomotoasă. Mai degrabă semănase cu bufniturile pe care le fac nişte obiecte grele de mobilier când le trânteşti pe un covor gros. Însă *foarte* puternice fuseseră ţipetele femeilor. Plus zăngănitul ca de şrapnel. Când m-am ridicat, am observat că lui Iota îi ieşea ceva din frunte, chiar de deasupra ochiului stâng. Şi i se prelingea o dâră de sânge pe partea aia a nasului. O aşchie de os. Aveam şi eu una în braţ, chiar sub umăr. Mi-am scos-o şi am aruncat-o. Şi alţii erau răniţi, însă niciunul nu părea să nu se poată deplasa, cu excepţia lui Freed, care oricum abia fusese în

stare să se mişte şi înainte de asta. Iar Murf, care trebuia să-i fie adversar în prima grupă, îl ajuta acum să meargă.

Iota şi-a scos bucăţica de os din frunte şi s-a uitat uluit în jur. Tot vestiarul era plin de asemenea fragmente de oase. Semănau cu nişte cioburi de farfurii. Din soldaţii nopţii nu mai rămăseseră decât uniformele, zdrenţuite acum, de parcă purtătorii lor ar fi fost împuşcaţi cu alice de la distanţă foarte mică.

Am simţit cum mă ia cineva de gât – era Ammit, teafăr şi nevătămat, care m-a strâns cu putere la pieptul lui.

— Dacă nu ne-ai fi zis să stăm pe jos, fărâme ne-am fi făcut.

Şi m-a pupat pe obraz.

— De unde ai ştiut?

— N-am ştiut.

De fapt, intenţia mea fusese să stăm ghemuiţi, gata de atac, aşa cum stau fotbaliştii din prima linie.

— Hai, afară toată lumea! Luaţi găleţile. Io şi Ammit, voi mergeţi în frunte. Ne ducem în Camera Arbitrilor, două uşi mai încolo. Dacă mai apar soldaţi ai nopţii, aruncaţi cu apă pe ei şi vă culcaţi la pământ. Să vă întindeţi *toţi* pe jos, dar încercaţi să nu vărsaţi apa. Acum ştim ce efect are.

Am ieşit cu găleţile în mâini. (Eris a dat cu piciorul într-una dintre uniformele sfâşiate şi a scuipat pe ea.) Eu am aruncat o ultimă privire în urmă. Vestiarul unde ar fi trebuit să ne aşteptăm rândul la lupta de pe teren se transformase într-un osuar.

Bravo!

9

Ammit şi Iota mergeau în frunte. Eris avea găleata goală, aşa că a luat-o pe a lui Gully (că lui tot nu-i mai trebuia). Şi găleata Jayei era goală, aşa că ea a mers în urma tuturor. Chiar atunci când am ajuns la uşa de la Camera Arbitrilor, pe coridor au

apărut alţi doi soldaţi ai nopţii, venind dinspre arena puternic luminată.

— Hei! a strigat unul dintre ei.

(Sunt destul de sigur că *hei* a zis.)

— Ce căutaţi afară? Ar trebui să înceapă doar prima rundă!

Ammit şi Iota s-au oprit. Toţi ne-am oprit. Iar Ammit – tare bine mai ştia să se prefacă tipul ăsta – a exclamat pe un ton zăpăcit:

— Nu trebe să ieşim toţi de data asta? Să ne prezentăm omagiile în faţa Maiestăţii Sale?

S-au apropiat de noi.

— Doar prima grupă, nătângilor! ne-a spus celălalt soldat. Ceilalţi retrageţi-vă în…

Ammit şi Iota au schimbat o privire. Io a dat din cap. Au făcut amândoi un pas înainte în acelaşi timp, de parcă repetaseră mişcarea, au aruncat pe soldaţi apa din găleţi şi s-au trântit la pământ. Noi, ceilalţi, ne întinseserăm deja pe jos, dar acum stăteam pe burtă, nu ghemuiţi ca şi cum am fi vrut să ne repezim la atacanţii echipei adverse atunci când se pune mingea în joc. Avuseserăm parte de un noroc chior prima dată, nu era sigur că norocul ăsta o să dureze.

Şi cei doi soldaţi au explodat. Pe lângă lumina orbitoare şi bufnituri, s-a auzit şi un fel de pârâit electric, ca făcut de un transformator micuţ înainte să-l ardă o tensiune electrică mult prea mare. Şi am simţit un damf de ozon. Un val de fragmente osoase a trecut peste noi şi s-a izbit cu zgomot de pereţi şi de podea.

Ammit s-a ridicat şi s-a întors cu faţa la mine. Rânjea şi i se vedeau toţi dinţii, însă rânjetul depăşise cu mult faza de fioros – acum era de-a dreptul diavolesc.

— Hai să ieşim pe teren, Charlie! Mai avem vreo douăşpe găleţi! Hai să ardem cât mai mulţi rahaţi din ăştia!

— Ba nu. O să distrugem câţiva şi după aia o să ne măcelărească. Vrem să evadăm, nu să ne luptăm.

Lui Ammit i se suise sângele la cap. Şi nu credeam că o să mă asculte, dar Io l-a înşfăcat de ceafă şi l-a scuturat zdravăn.

— Cine-i prinţul, boule? Tu sau el?

— El.

— Aşa, vezi? O să facem ce zice.

— Hai! le-am spus eu. Bendo? Bult? Aveţi găleţile pline?

— Pe jumate, mi-a răspuns Bult. Îmi pare rău, dar am vărsat din apă, prinţ…

— O luaţi voi înainte şi păziţi intrarea dinspre pistă. La fel şi tu, Double, şi tu, Cammit. Dacă mai apar vreunii…

— Le facem baie, am înţeles, a zis Cammit.

Eu am mers în fruntea celorlalţi, cu găleata în mână. Şi eu vărsasem nişte apă – acum găleata era plină doar pe trei sferturi, în schimb pantalonii îmi erau leoarcă. Uşa de la Camera Arbitrilor era încuiată.

— Ammit, Io, ia vedeţi ce puteţi să faceţi.

S-au izbit împreună de uşă şi au scos-o din balamale. Înăuntru era semiîntuneric, plus că încă-mi mai persistau în faţa ochilor imaginile exploziilor.

— Cine vede ceva? am strigat eu. Trebuie să fie un dulap înalt pe undeva, cine poate…

Atunci a ţipat cineva din spate. După o clipă a fost o altă explozie. La lumina ei am reuşit să văd dulapul lângă peretele din cealaltă parte, înconjurat de vreo şase scaune din lemn. S-a mai auzit un urlet de durere şi a urmat o altă explozie.

Au apărut Bendo, Double şi Cammit. Lui Cammit îi şiroia sângele din faţă şi braţ. În ambele răni avea înfipte fragmente de os, ca nişte ţepi alb-gălbui.

— Am mai distrus doi, a gâfâit Bendo, da' al doilea i-a venit de hac lu' Bult înainte să apuc să arunc apa. L-a luat în braţe… şi amărâtu' a început să se *zgâlţâie*…

Deci am pierdut un om, dar, dacă Bendo nu se înşela, înseamnă că soldaţii nopţii pierduseră şase.

Scor deloc rău, dar mai erau destui.

— Io, ajută-mă să mut dulapul.

Ce „ajută-mă”? Nici n-am ajuns să pun mâna pe el. Io s-a dus cu paşi mari până la dulapul care semăna cu bufetul din bucătăria bunicii mele. S-a proptit cu umărul în el şi l-a împins cu toată puterea. Dulapul s-a deplasat un metru şi ceva, s-a clătinat şi s-a prăbuşit cu zgomot. Da, era o uşă în spatele lui, exact aşa cum mă asigurase bileţelul Stafiditului.

De undeva se auzeau strigăte – strigăte *zumzăite.* Veneau de departe, dar păreau extrem de alarmate. N-aveam de unde să ştiu dacă Marele Lord înţelesese ce se petrece, dar precis că el şi cohorta de soldaţi ai nopţii se prinseseră că *ceva* nu era în regulă.

Stooks a tras ivărul şi a deschis uşa. M-am mirat, dar m-am şi bucurat nespus. Acum, da, acum îmi permiteam să sper. *Uşă. Posibil încuiată,* îmi scrisese Stafiditul. *Posibil,* nu *probabil.*

— Intraţi! i-am îndemnat eu. Toţi!

S-au bulucit înăuntru. Murf sprijinindu-l pe Freed. Acum mi se mai limpeziseră ochii şi am observat un felinar lunguieţ pe unul dintre scaunele din lemn. L-am binecuvântat din tot sufletul meu pe Stafidit – *Percival.* Dacă nu reuşeam să scăpăm de aici şi dacă descopereau că ne-a ajutat, atunci era vai şi amar de viaţa lui. Poate la fel era şi dacă reuşeam să fugim.

Iota a făcut un pas înapoi.

— E al naibii de întuneric înăuntru, Charlie. Nu…

Şi a dat cu ochii de felinar.

— A! Păcat că n-avem cu ce să-l aprindem.

Am pus jos găleata, am vârât mâna în şosetă şi am scos un băţ de chibrit. Io s-a holbat uluit mai întâi la el, după aia la mine.

— Cu adevărat *tu* eşti prinţul.

I-am dat băţul de chibrit.

— Poate, dar nu ştiu cum să-l aprind. Ocupă-te tu.

În timp ce Iota aprindea felinarul – al cărui rezervor era plin cu petrol lampant sau altceva asemănător – s-au auzit paşi grăbiţi apropiindu-se de noi dinspre teren.

— Hei, hei! Ce-i acolo?

Cunoşteam prea bine vocea aia, aş fi recunoscut-o şi dacă n-ar fi zumzăit.

— De ce-i uşa aia deschisă?

Iota s-a uitat la mine şi şi-a ridicat mâinile: într-una ţinea felinarul aprins, în cealaltă nu avea nimic. Adică pierduse găleata.

— Treci înăuntru, i-am spus eu. Închide uşa. Mi se pare că se încuie şi pe dinăuntru.

— Nu vreau să te la…

— *DU-TE!*

Şi s-a dus.

În pragul uşii a apărut Aaron. Aura îi pulsa atât de tare şi era de un albastru atât de strălucitor, că nici nu puteam să mă uit la ea. Iar eu stăteam ca prostul, cu găleata în mână. S-a oprit brusc, poate unde era mult prea surprins de ce vedea.

Bine-ai fi făcut dacă nu te opreai, i-am zis eu în gând. Am făcut un pas şi am aruncat apa din găleată peste el.

Am văzut întreaga scenă de parcă ar fi fost filmată cu încetinitorul: apa plutind prin aer, ca un cristal amorf şi uriaş. Craniul de sub pielea subţire a lui Aaron continua să rânjească, dar am observat expresia şocată de pe rămăşiţele feţei lui omeneşti. Complet aiurea, mi-am adus atunci aminte cum zbiera Vrăjitoarea cea Rea de la Apus: *Mă topesc! Mă topesc!* Aaron a aruncat cravaşa aia afurisită şi şi-a ridicat mâinile de parcă ar fi vrut să pună stavilă apei care venea spre el. M-am aruncat pe burtă cu o fracţiune de secundă înainte ca explozia aia orbitoare să-l expedieze în ceea ce speram eu din tot sufletul să fie o viaţă de apoi cu adevărat infernală.

Peste mine au zburat o grămadă de oase… dar nu fără să mă atingă. De această dată n-am mai simţit o înţepătură ca de viespe în braţ, ci dureri cumplite de-a lungul scalpului şi în umărul stâng. M-am

ridicat în picioare, m-am clătinat ameţit şi m-am întors la uşă. Îi auzeam deja pe ceilalţi soldaţi ai nopţii apropiindu-se. Îmi doream să mai am la îndemână nişte apă şi am văzut o chiuvetă în cealaltă parte a încăperii. Însă nu mai aveam timp.

Am ridicat ivărul şi am tras, aşteptându-mă ca uşa să fie încuiată pe dinăuntru. Nu era. Am intrat, am închis-o, am văzut felinarul aprins, l-am apucat de mânerul din lemn şi l-am ridicat. Am observat două zăvoare. Care mi se păreau destul de rezistente. Cel puţin, aşa speram eu să fie. Imediat după ce l-am pus şi pe al doilea, uşa a început să se zgâlţâie în cadru. M-am dat înapoi. Uşa era din lemn, nu din metal, dar tot nu voiam să mă electrocutez.

— *Deschide! În numele lui Elden, Ucigaşul-de-Monarhi, îţi ordonăm să deschizi!*

— În numele lui Elden, Ucigaşul-de-Monarhi, eu vă ordon să mă pupaţi în cur! a strigat cineva din spatele meu.

M-am întors. În lumina palidă a felinarului i-am văzut pe toţi treisprezece înghesuindu-se în spatele meu. Ne aflam într-un coridor pardosit cu gresie albă. Mi se părea că seamănă cu un tunel de metrou. În pereţi, cam în dreptul capetelor noastre, erau instalate lămpi cu gaz care se înşirau până departe, în faţă. Toţi camarazii mei de detenţie – *foştii* mei camarazi de detenţie, cel puţin deocamdată – se holbau la mine şi, cu excepţia lui Ammit şi Iota, toţi păreau scoşi din minţi de spaimă. Aşteptau ca eu, Prinţul Charlie, să le arăt drumul. Vai steaua mea!

Bubuieli în uşă. Lumini albastre care străbăteau prin crăpături.

Era uşor să le arăt drumul, măcar la început, pentru că nu era decât unul singur. Mi-am făcut loc printre ei, cu felinarul ridicat deasupra capului, de parcă aş fi fost Statuia Libertăţii cu făclia ei. Caraghios, nu? Şi atunci mi-a trecut ceva prin minte, o replică dintr-un film de război de pe TCM. I-am dat drumul pe gură fără să mă gândesc. Ori am făcut o criză de isterie, ori m-a plesnit inspiraţia.

— Hai, măi, pui de lele! Chiar vreţi să fiţi nemuritori?[112]

Ammit a izbucnit în râs şi m-a bătut pe umăr atât de tare, că aproape mi-a scăpat felinarul din mână şi am fi rămas în „întunericul viu”, cum se zicea în romanele horror de pe vremuri.

Am pornit. M-au urmat toţi. Am auzit din ce în ce mai slab bubuiturile în uşă până nu le-am mai auzit deloc. Probabil că soldaţii nopţii se chinuiau într-un mare fel s-o spargă, pentru că se deschidea înspre ei şi, mai ales, pentru că, înlăuntrul acelor nimburi albastre, erau cam sfrijiţi… că acum ne dăduserăm deja seama de asta.

Dumnezeu să-l aibă în paza lui pe Percival, al cărui bileţel nu fusese deloc nesigur, aşa cum îmi imaginasem eu la început. De fapt, fusese un îndemn: uşa poate să fie încuiată. Adică: *Nu-ţi face griji, mă ocup eu de ea.*

— Cine vrea să fie nemuritor? a răcnit Iota, iar urletele lui au răsunat prelung în dalele de gresie.

— Eu vreau, a zis brusc Jaya.

Poate n-o să vă vină să credeţi, dar am izbucnit în râs.

Toţi.

CAPITOLUL 26

PASAJUL ŞI STAŢIA. RÂCÂIELILE. DEPOUL DE TRAMCARE. ROŞCATA MOLLY. PRIMIREA. DUREREA UNEI MAME.

1

Cred că pasajul subteran avea o lungime de vreo trei kilometri din Camera Arbitrilor şi până acolo unde am reuşit să ieşim, dar nouă ni s-a părut nesfârşit în momentele acelea de nesiguranţă, dar asta, şi din cauză că nu aveam decât un singur felinar la lumina căruia să vedem pe unde mergem. O lua mereu în sus şi era când şi când întrerupt de porţiuni cu scări de câteva trepte – şase la una, opt la alta, patru la a treia. Apoi a făcut un cot de nouăzeci de grade la dreapta şi acolo am dat peste o altă scară, mai lungă, cu mai multe trepte. Murf nu mai era în stare să-l sprijine pe Freed, aşa că l-a preluat Ammit. După ce am urcat scara cea lungă, m-am oprit puţin să-mi trag sufletul şi Ammit m-a ajuns din urmă. Blestematul ăla nici măcar nu gâfâia.

— Zice Freed că ştie unde iese pasajul ăsta, m-a anunţat Ammit. Spune-i!

Freed a ridicat capul la mine. În lumina slabă a felinarului, mi s-a părut că seamănă cu un personaj dintr-un film horror – toată faţa îi era plină de

umflături şi vânătăi şi tăieturi. Astea aveau să i se vindece la un moment dat, însă rana de la picior se infectase. Se simţea mirosul.

— Pe vremuri veneam şi eu la arenă, a zis Freed. Împreună cu arbitrii, care erau de meserie judecători şi vameşi. Ca să doftoricesc toate juliturile şi fracturile şi capetele sparte. Ce se organiza atunci nu semăna deloc cu Izba, adică omor de dragul omorului, dar (*aici a spus un cuvânt pe care nu mi l-am putut traduce)* tot erau nişte întreceri destul de dure.

Ceilalţi din gaşca noastră veselă stăteau înghesuiţi pe trepte, mai jos de noi. Nu ne permiteam să ne oprim, dar trebuia (*eu trebuia*) să ştim încotro ne ducem. Aşa că i-am făcut un semn doctorului şi i-am cerut să continue, dar să zică mai repede.

— Nu o luam mereu prin pasaj când veneam la Arena Monarhilor, dar mergeam adesea pe aici la plecare. Mai ales dacă Empisul pierdea şi mulţimile erau furioase.

— „Omoară arbitrul”[113], am spus eu.

— Ce?

— Nu contează. Unde duce pasajul ăsta?

— La Depoul de Tramcare, unde altundeva? mi-a răspuns Freed, reuşind să schiţeze un surâs anemic. Trebuie să înţelegi că, atunci când Empisul pierdea câte un meci, lucrul cel mai înţelept pe care-l puteai face era să pleci cât mai repede din oraş.

— Şi cât de aproape e depoul ăsta de poarta principală?

Iar Freed mi-a spus exact ce-mi doream să aud, dar mă temeam că n-o să fie cazul:

— Destul de aproape.

— Hai să mergem! am zis eu.

Şi a fost cât pe ce să adaug: *fuga-fuguţa.* Dar normal că n-am făcut-o. Ăla era limbajul temnicerilor noştri şi nu voiam să vorbesc la fel de arogant ca ei. Făcusem praf şapte soldaţi ai nopţii.

Asta era realitatea, indiferent ce urma să se întâmple când vom ajunge la ieşirea din pasaj.

— Cine mai are găleţi cu apă? am strigat eu.

Doar şase dintre ei, însă nu găleţi pline. Dar eu tot le-am cerut să vină în spatele meu. Aveam să folosim toată apa rămasă, după care, Dumnezeu cu mila.

2

Am nimerit la o altă scară şi Ammit – în sfârşit rămas fără suflare când am ajuns în capătul ei – i l-a pasat pe Freed lui Iota. Atunci doctorul a spus:

— Lăsaţi-mă aici. Nu-s decât o povară inutilă.

— Ia nu-ţi mai băga matale nasu-n treaba mea! a mârâit Iota.

Poate o fi zis *castronul meu* – ca în povestea lui Bucle-Aurii şi a celor trei ursuleţi; sau poate o fi zis *oala mea.* Podeaua pasajului urca şi mai abrupt, asemenea coridorului care ducea spre teren. Speram să ajungem curând la capătul lui, întrucât combustibilul din felinar era pe sfârşite, iar lumina răspândită în jur era şi mai difuză – dacă vă puteţi imagina aşa ceva. Şi atunci am început să aud din dreapta nişte râcâieli. Veneau din spatele zidului îmbrăcat în gresie. Adică de aproape. Mi-am adus aminte că, atunci când fugisem (în zadar) spre poartă ca să scap din Lilimar, mă împiedicasem de nişte pietre funerare. Clar că mi s-a făcut părul măciucă.

— Ce-i aia? s-a speriat Quilly. Parcă-i…

N-a mai terminat, dar ştiam toţi cu ce seamănă zgomotul ăla: cu cel făcut de nişte degete. De nişte degete care scurmă pământul, îndreptându-se către noi.

— Habar n-am ce este, am spus eu.

Ceea ce probabil că a fost o minciună.

Acum a intervenit Eris:

— Atunci când e tulburat – el, Elden – morţii încep să se agite. Aşa se zice. Poate-i doar o poveste

de speriat copiii. Şi chiar de-ar fi adevărat, nu… nu cred că ar putea să intre aici.

Eu nu eram chiar atât de sigur. Pentru că văzusem mâini putrezite ieşind din pământ, văzusem mâinile morţilor încercând să ajungă în lumea celor vii. Şi mai auzisem şi scrâşnet de balamale ruginite, de parcă *ceva* încerca să iasă din cripte şi morminte. Poate nu doar un singur *ceva*, ci mai mulţi.

— Şobolani.

Ăsta a fost Mesel, care încerca să pară sigur de ce spune.

— Ori poate doar nişte şoareci-de-câmp. Sau câţiva dihori. Orice altceva nu-i decât o poveste de speriat copiii, cum zice şi Eris.

Nici eu nu prea credeam că ar fi putut să treacă prin peretele placat cu gresie care ne despărţea, dar tot m-am simţit uşurat când, după câţiva paşi, n-am mai auzit râcâitul ăla. Dacă *acolo* era cimitirul, înseamnă că ştiam vag unde am ajuns. Şi, dacă nu mă înşelam, înseamnă că eram aproape de poartă. Exact cum spusese Freed.

Am ajuns la altă scară, abruptă şi lungă. Iar flacăra felinarului a început să pâlpâie.

— Lăsaţi-mă, lăsaţi-mă aici, a gemut Freed. Nu mai pot.

— Tacă-ţi gura, dacă nu vrei să-ţi arăt eu ce-i aia să nu mai poţi! a gâfâit Io, începând să urce scara cu doctorul în braţe.

M-am luat după el, iar ceilalţi s-au luat după mine. În capătul scării era o cămăruţă cu bănci de jur-împrejur şi cu o uşă. Uşă care era încuiată. Dar nu pe dinăuntru.

Ar fi fost prea uşor, nu? Clanţa semăna cu un mâner ruginit. Ammit l-a apucat cu ambele mâini, l-a răsucit şi a tras cu toată puterea. Şi… l-a rupt.

— *Mama mă-sii!*

L-a aruncat şi şi-a privit mâna însângerată.

— Ajută-mă, Io! Vino-ncoa şi hai să împingem amândoi!

Io i l-a pasat lui Quilly pe doctorul Freed, după care s-a dus lângă Ammit, umăr la umăr. Flacăra

deja muribundă din felinar a mai zvâcnit o dată, ca atunci când omul îşi dă ultima suflare. O clipă am mai reuşit să ne văd umbrele proiectate pe gresia albă, în clipa imediat următoare ne-am cufundat în cea mai neagră beznă. Jaya a gemut.

— La semnalul meu! a mârâit Ammit. La trei, să izbeşti blestemăţia asta mai tare decât ai izbit orice în viaţa ta! Unu… doi… *TREI!*

Am văzut o geană de lumină când uşa s-a zguduit în cadru, după care ne-a învăluit din nou întunericul.

— Ne, ne, ne, precis poţi să loveşti mai tare, băi, p…

Puţă? Pizdă? Am auzit simultan ambele cuvinte de alint.

— La trei! Unu… doi… *TREI!*

Tare rezistente trebuie că erau zăvoarele alea, pentru că nu s-au rupt nici acum. Dar au cedat balamalele şi uşa s-a deschis brusc, iar Iota şi Ammit s-au poticnit în urma ei. Io a căzut în genunchi şi Ammit l-a ajutat să se ridice în picioare. Am ieşit cu toţii.

— Slavă zeilor! a strigat Ocka.

Vorbele astea două ale lui au răsunat cu ecou prelung: *lavăă-aavăă* şi *eiiloor-iiloor.* În secunda imediat următoare ne-a acoperit un nor de aripi pieloase.

3

Eris şi Jaya au zbierat cu voci de soprane în perfectă armonie. Însă nu doar ele două; mi se pare că toţi am ţipat sau am urlat înspăimântaţi. Eu, unul, ştiu precis că am făcut-o. Am aruncat felinarul inutil ca să-mi acopăr capul cu mâinile. Am auzit cum s-a făcut ţăndări când a căzut pe podeaua din piatră.

— Lilieci, a hârâit Freed. Nu-s decât nişte lilieci. Şi-au făcut cuibul…

A început să tuşească şi n-a mai terminat ce avea de spus, dar a întins mâna şi ne-a arătat un cotlon întunecat.

Ammit l-a auzit şi a răcnit spre ceilalţi:

— Lilieci! Nu vă muşcă! Ţineţi-vă firea şi daţi din mâini ca să-i goniţi!

Am început cu toţii să dăm din mâini de parcă eram nişte mori de vânt. Eu speram din tot sufletul să nu fie vorba despre lilieci care se hrănesc cu sânge, pentru că ăia erau enormi, la fel ca liliecii pe care i-am văzut în tunelul dintre Illinois şi Empis. Am reuşit chiar să zăresc câţiva, în timp ce plonjau pe deasupra noastră, pentru că acum pătrundea o rază de lumină prin nişte ferestruici aflate lângă tavan – probabil lumina lunilor parţial acoperite de nori.

I-am văzut şi pe camarazii mei dând din mâini ca nebunii. Cammit şi Quilly îl cărau pe Freed, aşa că ei nu aveau mâinile libere, dar se străduia doctorul să alunge liliecii: îşi legăna fără vlagă braţele şi tuşea de mama focului.

Colonia de lilieci ne-a lăsat în pace, întorcându-se la tavanul uriaşei încăperi în care ajunseserăm. Partea aceasta a depoului semăna cu un garaj. Erau acolo cel puţin douăzeci de tramcare frumos aliniate. Pe boturile lor turtite erau scrise cu vopsea destinaţiile: **FALEZA, DEESK, ULLUM, TAYVO-NORD, TAYVO-SUD, OSTROAVELE VERZI.** Antenele de deasupra, menite să capteze curentul din cablurile aeriene (majoritatea fiind acum prăbuşite în mijlocul străzilor), atârnau blegi şi abătute. Pe laturile unora dintre vehiculele acelea am observat câteva cuvinte scrise cu foiţă aurie, cuvinte care nu mai erau deloc la modă în Empisul acestor zile: **PRIETENIE, ARMONIE, BUNĂTATE** şi **DRAGOSTE.**

— Cum ieşim d-acilea? a întrebat Stooks.

— N-ai învăţat să citeşti, copilaş? l-a întrebat Eris.

— Citesc şi eu ca oricare ţărănoi, a bombănit supărat Stooks.

Şi eu aş fi fost supărat dacă ar fi trebuit să-mi ţin falca cu mâna ca să nu-mi iasă mâncarea prin gaura din obraz.

— Păi, ia citeşte ce scrie acolo, l-a îndemnat Eris, arătându-i ce scria deasupra arcadei din cealaltă parte a garajului.

IEŞIRE – asta scria acolo.

Am trecut prin întunericul de sub arcadă: treisprezece potenţiali evadaţi, înşiruiţi în urma prinţului lor care habar n-avea ce urmează să facă. Am ajuns într-o altă sală, aproape la fel de mare, unde, pe o latură, era un rând de case de bilete, iar pe cealaltă, mai multe arcade mai mici, pe care erau scrise destinaţiile. Geamurile chioşcurilor de bilete fuseseră sparte; fusese făcută fărâme şi statuia din centru, care reprezenta un fluture uriaş; o frescă mare cu monarhi fusese împroşcată cu vopsea, însă vandalii nu izbutiseră să desfigureze toţi fluturii – pentru că sus de tot pe pereţi, de jur-împrejurul sălii, erau plăci galbene din gresie, cu câte un monarh pictat pe fiecare. Am simţit că-mi creşte inima de bucurie când am văzut ce nu reuşiseră să distrugă acoliţii lui Elden şi m-am mai gândit la ceva – mi se părea că ştiu unde ne aflăm şi, dacă nu greşeam, înseamnă că aveam la îndemână ceva ce mi-ar putea fi de folos.

— Să mergem! le-am zis eu, arătând spre un şir de uşi.

Am rupt-o la fugă într-acolo.

4

Am dat năvală în lumea de afară. Câţiva dintre noi încă aveau găleţile în mâini. Am coborât în goană câteva trepte late care duceau la Drumul Gallien. Cammit şi Quilly icneau la greu târându-l pe Freed după ei. Am auzit zdrăngănitul autobuzului caraghios al Marelui Lord şi am văzut vreo douăzeci de soldaţi ai nopţii care alergau înaintea lui, înşiraţi dintr-o parte în cealaltă a străzii.

Crezusem că maşinuţa aia a lui Kellin rămăsese unicul mijloc de transport motorizat din Lilimar, dar mă înşelasem. Mai era un vehicul înaintea soldaţilor, conducând haita aia scârboasă; dar, spre

deosebire de maşinuţa lui Kellin, acesta nu funcţiona cu electricitate. A behăit prelung şi a dat câteva rateuri în vreme ce venea spre noi. Era un fel de şaretă cu nişte ghidoane enorme în partea din faţă. Cele patru roţi metalice scrâşneau fioros pe caldarâm şi scoteau scântei.

În faţă, sporind puterea motorului, era Roşcata Molly. Stătea pe o şa înaltă şi imensă şi pedala de mama focului. Genunchii ei uriaşi se mişcau fulgerător – jos şi sus şi sus şi jos. Şi se cocârjase peste ghidon fix ca un motociclist plin de adrenalină. Am fi putut să ajungem la poartă înaintea soldaţilor, dar nebuna asta mergea foarte repede.

Am văzut stâlpii cu dungi albe şi roşii, am văzut talmeş-balmeşul de cabluri de tramcar din mijlocul străzii de care fusesem cât pe ce să mă împiedic atunci şi am văzut şi tufele de mur în care-mi aruncasem rucsacul ca să pot alerga mai repede. Nu reuşisem să scap atunci şi nu aveam să scap nici de data asta. Dacă rucsacul meu nu mai era acolo, nu mai scăpam niciunul.

— Mă ocup eu de scârba aia! a mârâit Iota, încleştându-şi pumnii.

— Vin şi eu, frate, a zis Ammit. Al naibii să fiu dacă nu vin.

— Nu! le-am spus eu.

Mă gândeam la Aloysius, nepotul lui Woody, pe care mama Roşcatei Molly îl decapitase dintr-o singură lovitură.

— Io, stai!

— Da' pot să…

L-am înşfăcat de umăr.

— Roşcata încă nu ne-a văzut. Ea se uită numai drept înainte. Am eu ceva să-i venim de hac. Ai încredere în mine.

Apoi m-am adresat şi celorlalţi:

— Staţi aici cu toţii!

Cocârjat, am coborât treptele în fugă. Căruţa aia motorizată care pufnea şi trosnea ajunsese suficient de aproape ca să-i disting trăsăturile Roşcatei Molly.

Iar ea se uita în continuare drept înainte, mijind ochii – probabil că era şi mioapă –, aşteptându-se să ne vadă alergând spre poartă.

Puteam să o iau prin surprindere, numai că, în ultima clipă, o pocitanie îmbrăcată în pantaloni verzi, sfâşiaţi în fund, a ţâşnit în stradă, agitând mâinile ridicate.

— *E chiar acolo!* a ţipat Peterkin, arătând direct spre mine.

Cum de ne văzuse? Nu ştiam şi nici nu-mi păsa. Pocitania naibii avea darul de a apărea în cel mai nasol moment posibil.

— *E acolo! E chiar acolo!* arăta el spre mine, ţopăind fericit de colo până colo. *Chiar nu-l vezi acolo, malacă proastă şi chioară? UITE-L COLO…*

Roşcata Molly nici măcar nu a încetinit, ci pur şi simplu l-a măturat din drum. Peterkin a zburat prin aer şi, preţ de o clipă, i-am zărit surpriza întipărită pe chip, după care piticul s-a frânt în două. Lovitura matahalei fusese atât de puternică, încât efectiv îl despicase. Se ridicase vreo şase metri prin văzduh, cu maţele fluturând. Şi, din nou, gândul m-a dus la Rumpelstiltskin. N-aveam ce face.

Roşcata rânjea cu toţi dinţii ei ascuţiţi.

Slavă Domnului că nu-mi găsiseră rucsacul. Era încă în rugul ţepos. Mi-am zgâriat într-un mare fel braţele goale în spinii murilor când l-am tras de acolo. Dar n-am simţit nimic. Una dintre curele a ieşit imediat, cealaltă s-a încâlcit în tufă. Am rupt-o, am tras fermoarul, am scos dinăuntru conservele de sardele, un borcan cu unt de arahide, un alt borcan de sos pentru spaghete pe care îl umplusem cu hrană pentru câini, un tricou, periuţa de dinţi, o pereche de chiloţi…

Iota m-a apucat de umăr. Mica mea bandă de luptători ai apei îl urmase pe scări în jos fără să-mi asculte ordinele, dar asta era spre binele tuturor.

— Io, adună-i pe toţi şi fugiţi de-aici! Cară-l tu pe Freed. Cei care mai au găleţi cu apă să rămână în urmă! La poartă să strigi *În numele lui Leah de Gallien, deschide-te!* Ţii minte?

— Îhî.

— *TE OMOOOOOOR!* răcnea Roşcata Molly cu glas de bariton venit din hăul plămânilor ei puternici.

— Du-te!

Io a agitat braţul musculos către ceilalţi.

— Hai, măi, fraţilor! Fuga-fuguţa, cât vă ţin picioarele!

Şi oamenii au făcut-o. Mai puţin Ammit. Se pare că se numise singur straja mea personală. N-aveam timp să mă cert cu el. Am dat peste pistolaşul lui Polley şi l-am scos de-acolo, împreună cu alte conserve de sardele şi o cutie de biscuiţi cu graham Nabisco Honey, pe care nici nu mai ţineam minte că o pusesem înăuntru. Roşcata Molly se oprise la vreo zece metri de treptele depoului şi acum descăleca de pe şaua aia înaltă. Avea o mânecă mânjită până la cot cu sângele lui Peterkin. Ammit s-a băgat în faţa mea, şi asta era o problemă dacă nu voiam să-i iau ceafa la ţintă. L-am dat la o parte.

— *Du-te de-aici, Ammit!* i-am strigat.

Ammit nu m-a băgat în seamă şi s-a repezit la ea, urlând de furie. Ammit era ditamai omul, însă, pe lângă Roşcata Molly, parcă era piticul Peterkin, care acum zăcea pe caldarâm, rupt în două. În primul moment, matahala aia a fost luată prin surprindere de acest atac neaşteptat şi a încremenit. Ammit a profitat cât a putut de ocazie. S-a agăţat de una dintre bretelele Roşcatei Molly şi s-a căţărat pe ea. A căscat gura şi a muşcat-o cu toată forţa de braţ, puţin mai sus de cot.

Namila a chirăit de durere, l-a apucat de ciuful de păr slinos şi l-a tras de pe ea. A strâns pumnul, dar nu s-a mulţumit doar să-l lovească, ci i l-a vârât în cap de-a dreptul. Lui Ammit i-au ieşit ochii din orbite, fiecare privind în câte o altă direcţie, de parcă nu şi-ar fi dorit să vadă gaura însângerată din locul unde-i fuseseră nasul şi gura. Roşcata Molly l-a ridicat cu o singură mână şi a început să-l zgâlţâie de parcă omul ăla voinic ar fi fost uşurel ca o marionetă. Apoi l-a azvârlit spre cimitir.

Am observat că ţâşneau şuvoaie de sânge din muşcătura de la braţ. Mda, Ammit era puternic şi neînfricat, însă ea scăpase de el aşa cum scapi de un copilaş agasant.

Iar acum s-a întors spre mine.

Eu şedeam în fund, cu picioarele crăcănate, pe caldarâmul Drumului Gallien; şi ţineam pistolul .22 al lui Polley cu ambele mâini. Mi-am adus aminte de senzaţia pe care am avut-o când am simţit ţeava unei arme lipită de ceafă. Mi-am adus aminte cât de tare semăna Polley cu Rumpelstilskin: *Ce-mi dai dacă-ţi transform paiele în aur?* Polley m-ar fi omorât după ce punea mâna pe aur şi mi-ar fi azvârlit cadavrul în puţul vrăjit ascuns în şopronul domnului Bowditch.

Dar mult mai intensă a fost speranţa că pistolaşul ăla o să reuşească să oprească un uriaş, la fel cum pietricica lui David îl oprise pe Goliat. Şi chiar ar fi putut dacă mai avea gloanţe în încărcător. Deja se trăsese de două ori cu el, în cealaltă lume, o lume fără atât de multă magie.

Rânjind în continuare, Roşcata Molly a înaintat spre mine. Sângele îi şiroia din rana de la braţ. Dar parcă nici nu simţea. Speram din suflet ca rana făcută de muşcătura lui Ammit să se infecteze şi s-o ucidă, în caz că eu nu puteam s-o fac.

— Tu nu eşti niciun fel de prinţ, mi-a spus ea cu vocea aia hodorogită de bariton. Tu nu eşti decât un gândac. Nimic mai mult. Un simplu *gândac.* O să calc pe tine şi o să…

Am tras. Pistolaşul a făcut un *poc* amabil, aproape la fel de puternic ca acela pe care-l făcea puşca de jucărie pe care o avusesem pe la şase ani. Însă, deasupra ochiului drept al Roşcatei Molly, s-a căscat o gaură roşie.

Namila a făcut un pas în spate şi eu am mai tras o dată. Acum am nimerit-o drept în gât şi ea a scos un urlet de durere şi din gaura aia a ţâşnit un şuvoi de sânge cu atâta forţă, încât părea solid ca tija unei săgeţi roşii. Am tras din nou şi acum i-am făcut o gaură în vârful nasului, o gaură micuţă, cam ca

punctul pe care-l pui după ce termini de scris o propoziţie. Din păcate, nici asta nu a oprit-o.

— *TUUUU!* a răcnit Roşcata Molly şi s-a repezit la mine.

Nu m-am dat înapoi şi nici n-am încercat să mă feresc, pentru că n-aş mai fi avut ţintă. Şi oricum era prea târziu ca să mai fug de-acolo. M-ar fi prins din doar doi paşi de uriaş (că asta era, nu?). Chiar înainte să mă înhaţe de cap, aşa cum îl înhăţase pe Ammit, am mai tras repede cinci focuri, unul după altul. Fiecare glonţ a intrat în gura ei căscată larg în ţipete asurzitoare. Primele două – poate primele trei – au lăsat-o aproape fără niciun dinte. În *Războiul lumilor*[114], nici cele mai sofisticate arme ale noastre nu au reuşit să împiedice violenta invazie a marţienilor, însă i-au învins microbii de pe Pământ. Nu cred că vreun glonţ din pistolaşul lui Polley a omorât-o pe Roşcata Molly, nici măcar toate opt împreună, că atâtea mai rămăseseră în încărcător.

Cred mai degrabă că şi-a înghiţit dinţii ăia ascuţiţi… şi s-a înecat cu ei.

5

Dacă s-ar fi prăbuşit direct peste mine, aş fi rămas ţintuit la pământ până ar fi ajuns Kellin şi soldaţii lui. Sau aş fi murit din prima. Cred că avea pe puţin două sute treizeci de kilograme. Dar mai întâi a căzut în genunchi, icnind şi sufocându-se şi ţinându-se de gâtul din care-i şiroia sângele. Îşi bulbucase ochii şi se holba în toate părţile fără să vadă nimic. M-am târât înapoi pe fund, m-am întors pe o parte şi m-am rostogolit. Am văzut soldaţii nopţii. Se apropiau şi voiau să mă încercuiască. N-aveam cum să ajung la poartă, iar arma nu-mi mai era de niciun folos acum: încărcătorul era complet gol.

Roşcata Molly a mai încercat o ultimă dată să pună mâna pe mine. A dat din braţul rănit şi m-a împroşcat cu sânge pe obraji şi pe frunte. Apoi a căzut drept în nas. Am sărit în picioare. Aş fi putut

s-o iau la fugă, dar la ce bun? Mai bine să-i înfrunt şi să mor ca un erou.

Atunci m-am gândit la tata, care probabil încă spera că mă voi întoarce acasă. Precis că el şi Lindy Franklin şi unchiul Bob umpluseră toate localităţile dintre Santinelă şi din Chicago cu poze cu mine şi cu Radar – I-AŢI VĂZUT PE BĂIATUL ACESTA SAU PE CÂINELE ACESTA? Şi nu va mai avea cine să păzească tunelul spre Empis. Poate lucrul ăsta era mai important decât nefericirea unui tată, dar, pe când soldaţii nopţii se apropiau de mine, eu doar la tata mă gândeam. Se lăsase de băut şi la ce i-a folosit? Soţia i-a murit, fiul i-a dispărut fără urmă.

Dar dacă Iota i-ar putea scoate pe ceilalţi pe poartă, dincolo de care soldaţii nopţii nu ar putea trece (aşa credeam eu, cel puţin), ar fi liberi. Aşa că merita să mă sacrific.

— *Să vă văd de ce sunteţi în stare, ticăloşilor!* am zbierat eu.

Am aruncat pistolul, inutil acum, şi mi-am întins mâinile. Kellin îşi oprise maşinuţa în spatele coloanei de siluete albastre. La început mi-am zis că preferă să stea liniştit şi să se delecteze privind cum sunt ucis. Numai că nu la mine se uita el. La cer se uita. S-au oprit şi soldaţii nopţii, la vreo şaptezeci, o sută de metri depărtare de mine. Şi ei se uitau în sus, cu expresii identice de uluire pe mutrele străvezii care le acopereau craniile.

Încă era destulă lumină, chiar dacă cele două luni în permanentă competiţie erau ascunse acum; strălucirea lămpilor uriaşe cu gaz din jurul terenului de lângă palat se reflecta în norii grei şi dădeau o scânteiere sinistră coloanei de morţi. Şi mai era ceva care strălucea acolo. Un alt nor, sub norii de pe cer, se îndrepta către noi de dincolo de zidul oraşului. Ca o jaluzea imensă şi neagră, desfăşurându-se pe orizontală către Drumul Gallien şi către magazinele de fiţe, către arcade şi către palatul de mai departe, unde cele trei turle din sticlă verde sclipeau în luminile din jurul arenei.

Era un nor de monarhi şi, uitându-mă la ei, mi-am amintit de caleidoscopul de jucărie primit când eram mic. Numai în el am mai văzut imagini atât de incredibil de frumoase, incredibil de simetrice. Au zburat pe deasupra mea fără să se oprească. La soldaţii nopţii voiau ei să ajungă. S-au oprit, s-au rotit, apoi au atacat în picaj. *Toţi.* Soldaţii şi-au ridicat mâinile, cum se spunea că ar fi făcut Ucigaşul-de-Monarhi după lovitura de stat, dar nu aveau puterea lui, aşa că n-a murit niciun fluture cu excepţia acelora care s-au izbit primii de nimburile încărcate cu energie electrică. Au fost o mulţime de străfulgerări orbitoare când le-au atins învelişul electric, de parcă ar fi fost 4 Iulie şi o gaşcă de copii invizibili dădeau cu artificii. Au ars atunci sute de fluturi, dar, în urma lor, au venit alte mii şi mii, care fie au stins nimburile letale, fie le-au scurtcircuitat. Iar norul de fluturi a părut să devină din ce în ce mai compact pe măsură ce îi înghiţea pe soldaţii nopţii.

Însă pe Marele Lord Kellin nu a reuşit să-l înghită. Maşinuţa lui electrică a făcut brusc stânga-împrejur şi a pornit către palat în mare viteză. Câţiva monarhi s-au desprins de stol şi au urmărit-o, numai că mergea mult prea repede pentru ei şi oricum acoperişul l-ar fi protejat pe nemernicul ăla.

Nu mai exista niciunul dintre soldaţii care ne fugăriseră. Absolut niciunul. Acolo unde fuseseră ei doar cu câteva secunde înainte nu se mai vedea acum decât fâlfâitul unor aripi delicate. Am văzut o mână osoasă ridicându-se dintre ele… şi apoi a fost din nou acoperită de mormanul portocaliu-aprins de aripi fluturânde.

Am luat-o la goană spre poarta oraşului. Era deschisă. Colegii mei de temniţă ieşiseră deja, dar chiar atunci s-a năpustit ceva la mine. Ceva închis la culoare. Ceva nu prea înalt. Ceva care lătra ca o apucată. Crezusem eu – ca prostul – că nu-mi doream nimic altceva decât să scap dracului din Lilimar-oraşul bântuit; însă abia acum mi-am dat seama că aveam şi o altă dorinţă, mult mai puternică. Mi-am adus aminte de reacţia Dorei când

a dat cu ochii de căţeluşa mea şi a chemat-o la ea aşa cum a putut cu vocea ei spartă. Şi vocea mea era spartă, însă din cauza suspinelor, nu a cine ştie cărui blestem. Am căzut în genunchi şi am întins mâinile.

— *Radar! Radar! RAD!*

Fetiţa mea s-a izbit de mine şi m-a dat cu cracii-n sus. Şi scâncea şi scheuna şi mă lingea pe faţă de sus şi până jos. Am strâns-o în braţe tare – cât am putut eu de tare. Şi am plâns. Nu mă puteam opri din plâns. Ce ziceţi de chestia asta? Nu tocmai un comportament de prinţ, nu? Mda, nici mie nu mi se pare că ar fi. Dar, după cum probabil v-aţi dat deja seama, nu-i genul ăla de basm.

6

Un răcnet pe care-l cunoşteam foarte bine ne-a întrerupt din fericirea regăsirii:

— PRINŢ ŞARLIIII! IEŞI NAIBII DE-ACOLO CA SĂ ÎNCHIDEM POARTA! VINO LA NOI, ŞARLIII!

Super, mi-am zis eu, adunându-mă de pe jos. *Şi vezi să nu te scapi pe tine de atâta bucurie, Prinţ Şarli.*

Radar ţopăia ca nebuna în jurul meu şi lătra ca zece nebune. Am alergat la poartă. Claudia mă aştepta dincolo de ea, şi nu singură. Woody mai era acolo şi, între ei, călare pe Falada, era Leah. În spatele lor aşteptau toţi evadaţii din Gherla lui Maleen. Iar în spatele foştilor mei colegi de temniţă erau alţi oameni – o mulţime de oameni pe care nu-i ştiam.

Claudia nu voia să facă nici măcar un singur pas peste hotarul Lilimarului, dar s-a repezit la mine de îndată ce am ieşit pe poartă şi m-a strâns atât de tare în braţe, că am crezut c-o să-mi rupă coloana.

— Unde e? a întrebat Woody. Am auzit câinele, dar unde…

— Aici sunt, am zis. Chiar aici.

Acum a fost rândul meu să îmbrăţişez pe cineva.

Când i-am dat drumul din braţe, Woody şi-a ridicat palma la frunte şi a îngenuncheat.

— Prinţul meu. Deci tu erai. Şi ai venit la noi aşa cum ne-a fost vestit în basme.

— Ridică-te! i-am cerut eu.

Îmi curgeau şiroaie de lacrimi din ochi (şi nişte muci din nas pe care mi i-am şters cu dosul palmei). Plus că eram plin de sânge. Sincer, arătam ca un boschetar, nu ca un prinţ.

— Woody, te rog din suflet, ridică-te. Ridică-te!

S-a ridicat. M-am uitat la foştii mei colegi de temniţă. M-am uitat la ei lung şi cu respect. Eris şi Jaya stăteau îmbrăţişate. Io îl ţinea în braţe pe Freed. Îmi era limpede acum că unii dintre ei, poate chiar toţi, ştiau exact cine erau acei trei oameni: nu nişte simpli oameni „întregi", ci oameni „întregi" de sânge albastru. Membrii surghiuniţi ai familiei regale din Empis şi care, cu excepţia nebunei Yolande şi a sihastrului Burton, erau ultimii din neamul Gallien.

În spatele evadaţilor din temniţă erau vreo şaizeci-şaptezeci de oameni cenuşii, unii cu torţe, alţii cu felinare ca acela pe care mi-l lăsase Stafiditul. Am observat un chip cunoscut în mijlocul lor. Radar deja o zbughise spre ea. M-am dus şi eu, abia observând că oamenii desfiguraţi, blestemaţi de Elden (sau de monstrul a cărui marionetă devenise), cădeau în genunchi înaintea mea şi îşi duceau palmele la frunte. Şi Dora a vrut să îngenuncheze. Dar n-am lăsat-o. Am strâns-o în braţe, am sărutat-o pe ambii obraji cenuşii şi în colţul gurii în formă de semilună.

Am luat-o de mână şi m-am întors cu ea la Woody, Claudia şi Leah.

— ÎN NUMELE LUI LEAH DE GALLIEN, ÎNCHIDE-TE! a răcnit Claudia.

Poarta a început să se închidă încet, icnind şi gemând ca o fiinţă suferindă. Atunci am văzut o siluetă enormă care alerga cu paşi mari pe strada principală. Monarhii roiau pe deasupra şi în jurul ei, unii chiar se lăsau pe umerii uriaşi şi pe capul ca un

bolovan, însă creatura aceea nu era soldat al nopţii şi îi alunga pur şi simplu. Când poarta se închisese deja pe jumătate, s-a auzit un urlet de durere atât de puternic încât ne-am acoperit toţi urechile (toţi – mai puţin Claudia).

— *MOLLY!* a zbierat Hana. *MOLLY, FETIŢA MEA! VAI, IUBITA MEA, DE CE NU TE MIŞTI?*

S-a aplecat peste fiica ei moartă, după care s-a îndreptat de mijloc. Eram mulţi strânşi dincolo de poarta care se închidea, însă la mine se uita Hana.

— *VINO-NCOA!* a urlat ea, ridicându-şi pumnii ca nişte pietre de moară. *ÎNTOARCE-TE, LAŞULE, CA SĂ TE OMOR PENTRU CE I-AI FĂCUT DRAGII MELE FETIŢE!*

Atunci am auzit un pocnet asurzitor şi poarta s-a închis complet, ascunzând-o în spatele ei pe îndurerata mamă a Roşcatei Molly.

7

Am ridicat ochii la Leah. În seara asta nu mai purta rochia albastră. Şi nici şorţul alb. Era îmbrăcată cu pantaloni negri, vârâţi în cizme înalte din piele; şi cu o haină albastră, matlasată, cu un fluture monarh – blazonul regal al dinastiei Gallien – brodat în stânga, deasupra inimii. În jurul taliei avea o centură lată de care era agăţat un pumnal. La celălalt şold atârna o teacă din care ieşea mânerul aurit al unei săbii scurte.

— Bună, Leah! am murmurat eu, cuprins brusc de sfială. Mă bucur foarte mult să te văd.

S-a întors cu spatele, de parcă nu m-ar fi auzit – de parcă ar fi fost la fel de surdă cum era Claudia. Chipul ei fără gură era împietrit.

CAPITOLUL 27

DISCUŢII. IUŢILĂ. NICIO LEGĂTURĂ CU PRINŢII LUI DISNEY. PRINŢUL ŞI PRINŢESA. PACTUL.

1

Două lucruri îmi amintesc extrem de bine din discuţiile noastre din acea seară. Nimeni nu a rostit numele Gogmagog şi Leah nu s-a uitat deloc la mine. Nici măcar o singură dată.

2

În seara aceea am fost şase oameni şi două animale în şopron – acelaşi unde mă adăpostisem cu Radar înainte să intrăm în Lilimar. Woody, Claudia şi cu mine şedeam pe podea. Radar stătea culcată lângă mine, cu capul sprijinit pe piciorul meu, de parcă voia să se asigure că nu voi mai pleca de lângă ea. Leah stătea mai departe de noi, pe treptele tramcarului care pe vremuri avusese traseul spre Faleză. În colţul îndepărtat stătea Franna, femeia cenuşie care-mi şoptise *ajut-o* chiar înainte să plec din ferma unde trăia acum „fagâş”. Franna o mângâia pe grumaz pe Falada, vârâtă cu botul în sacul cu grăunţe pe care i-l ţinea Iota. Afară erau ceilalţi evadaţi din Gherla lui Maleen, plus o mulţime din ce în ce mai mare de cenuşii. Nu se

auzea niciun urlet: se pare că lupilor nu le plăceau adunările prea numeroase.

Aveam din nou la şold revolverul domnului Bowditch. O fi fost surdă Claudia, dar avea ochi foarte ageri. Observase licărirea pietrelor albastre care incrustau centura aflată în mijlocul buruienilor dese de lângă zidul exterior al oraşului, chiar lângă poartă. Trebuia mai întâi să ung şi să curăţ arma asta şi abia după aceea s-o verific, să vad dacă mai merge. Însă aveam să mă ocup mai târziu de ea. Credeam că o să găsesc ce-mi trebuie pe una dintre mesele de lucru din spatele şopronului, că erau pline cu tot felul de scule şi de alte chestii utile. Evident că, odată ca niciodată, în vremuri mai bune, aici fusese un atelier de reparaţii.

Woody a spus:

— Năpârca a fost rănită, dar încă trăieşte. Trebuie să-i tăiem capul înainte să-şi poată reface rezerva de otravă. Iar tu trebuie să ne conduci, Charlie.

A scos din buzunarul hainei un carneţel şi un stilou elegant şi a scris ceva în timp ce vorbea – scria la fel de repede şi cu la fel de multă siguranţă ca un om încă înzestrat cu simţul văzului. Apoi a întins carneţelul spre Claudia. Ea a citit şi a dat cu putere din cap.

— TU TREBUIE SĂ NE CONDUCI, ŞARLI! TU EŞTI PRINŢUL A CĂRUI VENIRE NE-A FOST VESTITĂ! URMAŞUL LUI ADRIAN DIN LUMEA MAGICĂ!

Leah a ridicat repede ochii la Claudia, apoi i-a plecat iarăşi. Mai multe şuviţe îi acopereau chipul. Bătea uşor cu degetele în mânerul ornamentat al sabiei.

Dar eu nu promisesem nimic nimănui. Plus că eram obosit şi înfricoşat. Însă era ceva mai important decât toate astea.

— Hai să zicem că ai dreptate, Woody. Hai să zicem că şi noi, şi tot Empisul am fi într-un mare pericol dacă l-am lăsa pe Ucigaşul-de-Monarhi să-şi refacă rezerva de otravă.

— Am fi, a spus el pe un ton calm. Suntem.

— Chiar şi aşa, n-am de gând să conduc un grup de oameni neînarmaţi în oraş, dacă la asta te referi. Poate au murit jumătate dintre soldaţii nopţii, că oricum nu erau prea mulţi…

— Nu, nu erau, m-a aprobat Woody. Cei mai mulţi au preferat să-i rămână credincioşi regelui şi să moară de o moarte cinstită, în loc să rămână doar pe jumătate vii, în slujba unui monstru.

Mă uitam la Leah – zău că nu-mi puteam lua ochii de la ea – şi am văzut-o tresărind, ca lovită de vorbele lui Woody.

— Noi am distrus şapte, iar monarhii au distrus şi mai mulţi. Dar tot au mai rămas.

— Vreo doişpe, nu mai mulţi, a mârâit Io din colţ. Poate nici măcar atâţia. Am numărat vreo zece omorâţi de monarhi, iar şleahta lui Kellin abia dacă număra vreo treizeci din capul locului.

— Eşti sigur?

A ridicat din umeri.

— Păi, când stai o veşnicie închis în locul ăla şi n-ai nimic de făcut, te apuci să numeri. Când nu-i număram pe soldaţii nopţii, ţineam socoteala picăturilor de apă care curgeau din tavan sau a dalelor de piatră din podeaua celulei.

Podeaua celulei mele avea patruzeci şi trei.

— Dar chiar şi doisprezece sunt prea mulţi atunci când te electrocutează şi te lasă lat doar cu o simplă atingere, sau te omoară când te strâng în braţe, am spus eu. Plus că e Kellin la comanda lor.

Woody a scris repede KELLIN şi a întins carneţelul spre Claudia. Însă, orb fiind, nu-l ţinea bine. Voiam să văd dacă Leah îl va ajuta. Nu a făcut-o, aşa că l-am ajutat eu şi am îndreptat carneţelul spre Claudia.

— KELLIN! DA! a zbierat Claudia. ŞI NU UITA DE HANA!

Nu, în niciun caz nu trebuia să uit de Hana, care voia răzbunare.

Woody a oftat şi şi-a trecut mâna peste obraji.

— Când domnea fratele meu, Kellin era conducătorul Gărzii Regelui. Un om deştept şi

curajos. La vremea aceea aş fi adăugat „şi loial”. În veci n-aş fi crezut că îl va trăda pe Jan. Dar n-aş fi crezut atunci nici că Elden va face ce a făcut.

Nu putea să vadă cum Leah s-a întors cu spatele la el, aşa cum se întorsese când o salutasem eu. Însă eu am văzut.

— Iată care-i ideea de bază, am zis eu. Trebuie să-l oprim înainte să mai facă şi altceva. Altceva cu mult mai rău. Adică, uitaţi-vă la ce a făcut deja. A transformat întregul regat într-o lume cenuşie. I-a făcut pe *oameni* cenuşii, cu excepţia celor câţiva care sunt…

A fost cât pe ce să zic *bastarzi*, cuvânt pe care-l rostea tata adesea când vorbeam despre Scooter MacLean, colegul meu din primară, un băiat cu urechi clăpăuge.

— Care sunt întregi, am încheiat eu, doar aşa, ca să mai zic ceva. Şi îi caută şi pe aceştia ca să-i distrugă. Însă pur şi simplu nu ştiu ce să fac. Sau când să fac.

— Când e mai uşor, a spus Iota.

Terminase s-o hrănească pe Falada şi acum îndesa sacul gol într-un coş atârnat de şaua ei.

— Ziua. Că atunci copilaşii albaştri sunt mai neputincioşi şi nici nu-s în stare să iasă la soare. Că, dacă ies, *puf,* s-a şi terminat cu ei. Nu le mai rămân decât oasele.

A aruncat o privire spre Woody şi a adăugat:

— Cel puţin, aşa am auzit eu.

— Şi eu am auzit asta, a zis Woody, dar n-aş băga mâna-n foc.

A scris repede ceva şi a ridicat carneţelul spre Claudia. N-am văzut ce scrisese, dar am văzut-o pe Claudia clătinând din cap şi zâmbind.

— NEE, NEE, NEE, NU-I ÎN STARE DE MAI MULTE FĂRĂ SĂ SE DUCĂ LA *EL* ŞI NU POATE S-O FACĂ DECÂT ATUNCI CÂND SE PUPĂ LUNILE! AŞA ZICE LEGENDA ŞI EU CRED CĂ-I ADEVĂRAT!

Leah a ridicat capul şi, pentru prima oară, a părut interesată de discuţie. S-a întors spre Falada.

Trebuie să vă spun că reacţia lui Iota a fost de tot râsul când a început să vorbească iapa.

— Stăpâna mea le-a văzut în noaptea aceasta, când s-au spart norii câteva secunde. Şi mai spune stăpâna mea că Bella aproape a ajuns-o din urmă pe Arabella.

Woddy a întins mâna spre Claudia şi a bătut-o uşor pe braţ ca să-i atragă atenţia. Apoi a arătat în direcţia lui Leah, apoi spre cer, după care şi-a mişcat două degete, unul după celălalt, în faţa Claudiei. Aceasta a făcut ochii mari şi i s-a şters zâmbetul de pe buze. S-a uitat la Leah.

— AI VĂZUT TU ASTA?

Leah a dat cu putere din cap.

Claudia s-a întors cu faţa la mine. Nu-i mai văzusem niciodată expresia asta. Era o expresie de frică pură.

— ATUNCI, MÂINE TREBUIE SĂ FIE! TREBUIE SĂ-L OPREŞTI, ŞARLI! EŞTI SINGURUL CARE POATE! TREBUIE SĂ MOARĂ ÎNAINTE CA ARABELLA SĂ-ŞI PUPE SURATA! NU TREBUIE SĂ SE DESCHIDĂ IARĂŞI PUŢUL NEGRU!

Atunci Leah a sărit în picioare, a luat repede în mână căpăstrul Faladei şi a tras-o spre uşă. Radar a ridicat capul şi a scheunat. Franna s-a luat după Leah şi a atins-o pe umăr. Leah n-a băgat-o în seamă. M-am ridicat şi eu.

— LAS-O, LAS-O ÎN PACE! ARE INIMA FRÂNTĂ ŞI E NEVOIE DE TIMP CA SĂ SE VINDECE, mi-a spus Claudia.

Evident că avea cele mai bune intenţii, dar urletele ei au eliminat toată compasiunea din cuvintele rostite. Iar Leah a grăbit pasul.

Însă eu tot m-am dus după ea.

— Nu pleca, Leah! Te rog, întoarce…

M-a îmbrâncit atât de tare, încât mai aveam puţin şi cădeam.

Şi a plecat, împreună cu calul care o ajuta să vorbească.

3

N-a avut nevoie să deschidă uşa, pentru că nici n-o închiseserăm, din moment ce nu se aflau lupi prin preajmă. Mulţimea de cenuşii continua să crească şi, când a ieşit Leah cu calul de căpăstru, au îngenuncheat şi cei care încă se aflau în picioare. Şi toţi şi-au dus palmele la frunte. Eram absolut convins că, dacă le-ar fi poruncit ori ea, ori unul dintre ceilalţi doi supravieţuitori ai familiei regale să recucerească oraşul (sau măcar să încerce să o facă), s-ar fi repezit imediat în Lilimar.

Venirea mea pe acest tărâm provocase totul. Orice încercare de a nega asta se ducea pe apa sâmbetei în faţa unei realităţi extrem de simple: ei chiar credeau că eu sunt prinţul a cărui venire le-a fost vestită. Habar n-aveam ce credea Leah, dar ştiam că şi Woody, şi Claudia erau convinşi de asta. Prin urmare, eram responsabil de toată gloata de potenţiali răzvrătiţi, printre care se afla şi Dora.

Am vrut să mă duc după Leah, dar m-a apucat Claudia de mână şi m-a oprit.

— NEE, NEE, NEE, STAI CUMINTE AICI! O SĂ AIBĂ FRANNA GRIJĂ DE EA.

A intervenit şi Woody:

— Deocamdată, eu zic că ar fi bine să te linişteşti, Charlie. Odihneşte-te, dacă poţi. Sunt convins că eşti foarte obosit.

Nu eram. Niciunul dintre noi nu era. Le-am explicat că pe noi, pe evadaţii din Gherla lui Maleen, ar fi trebuit să ne ia somnul când se ridica soarele pe cer; însă uite că acum eram foarte treji şi cu toate simţurile la pândă. Bună chestie adrenalina asta, îţi dă o energie de nu te vezi. La fel şi bucuria copleşitoare că, în pofida tuturor piedicilor, reuşiserăm să scăpăm din temniţă şi să fim departe terenul ăla al morţii.

Woody m-a ascultat, a dat din cap şi a scris ceva pentru Claudia. Mă uitam fascinat la cât de frumos putea să scrie, deşi era orb. Acum o lămurea pe Claudia: *Charlie şi grupul lui sunt obişnuiţi să stea*

treji noaptea şi să doarmă ziua. Claudia a dat din cap, arătându-mi că a înţeles.

— E supărată pentru că l-a iubit, nu-i aşa? Când am stat de vorbă, mi-a zis – prin intermediul Faladei – că Elden s-a purtat întotdeauna foarte frumos cu ea.

Woody a mai scris ceva şi i-a arătat Claudiei: *Vrea să ştie mai multe despre L şi E.* Iar dedesubt desenase un semn de întrebare.

— SPUNE-I CE VREI, a tunat Claudia. NE AŞTEAPTĂ O NOAPTE LUNGĂ ŞI NOPŢILE LUNGI SUNT NUMAI BUNE PENTRU POVEŞTI, IAR ŞARLI MERITĂ SĂ ŞTIE.

— Bine, a încuviinţat Woody. Află, Charlie, că Leah preferă să-l considere mort pe Elden, pentru că nu poate să creadă, *nu vrea* să creadă că el a devenit Ucigaşul-de-Monarhi. În copilărie erau uite aşa…

Şi-a împletit degetele de la ambele mâini ca să-mi demonstreze cât de strânsă fusese relaţia dintre cei doi.

— Pe de-o parte, pentru că erau cei mai mici dintre fraţi, de obicei ignoraţi de ceilalţi, sau – mai rău – batjocoriţi. Surorile mai mari – Dru, Ellie, Joy şi Fala – o urau pe Leah pentru că era cea mai mică fiică, favorita părinţilor; dar şi din cauză că ele erau urâte şi ea era drăguţă…

— CE NAIBA-ŢI TOT ZICE? a răcnit Claudia.

Se vede treaba că totuşi ştia să citească puţin de pe buze.

— FACE PE DIPLOMATUL, CA PE VREMEA CÂND JAN ERA PE TRON? NEE, NEE, NEE, SPUNE ADEVĂRUL, STEPHEN WOODLEIGH! LEAH ERA FRUMOASĂ CA O DIMINEAŢĂ DE VARĂ ŞI ALELALTE PATRU ERAU URÂTE CU SPUME! ALEA PATRU SEMĂNAU CU TATĂL LOR, DAR LEAH ERA LEITĂ MAICĂ-SA!

Nici acum nu a spus chiar *urâte cu spume*, dar asta am auzit eu. Cred că nu e nevoie să vă explic ce auzeam şi ce înţelegeam; şi nu cred că ar trebui să vă spun că acum mi se spunea un alt basm. Nu lipsea din el decât condurul de cleştar.

— Surorile şi-au ascuţit limbile – şi aşa foarte ascuţite – pe Elden, a continuat Woody. Îi ziceau Pişpirică şi Şchiopârlan şi Zbanghiu şi Mutră-ca-Cenuşa…

— Mutră-ca-Cenuşa? Serios?

Woody a schiţat un zâmbet strâmb.

— Începi să pricepi de ce a vrut să se răzbune, da? De când a ajuns la putere Elden Ucigaşul-de-Monarhi, Empisul este populat aproape în totalitate de oameni cu chipuri precum cenuşa. Îi stârpeşte pe cei imuni la blestem şi i-ar omorî pe toţi fluturii-monarh dacă-ar fi în stare. Nu vrea să-i crească nicio floare în grădină, ci doar buruieni.

S-a aplecat şi s-a prins cu mâinile de genunchi. Într-una încă ţinea carneţelul.

— Fetele îl umileau doar prin vorbe, însă fratele lor îl bătea cu pumnii sau cu picioarele când nu era nimeni prin preajmă să-l vadă, în afară de şleahta lui de lingăi. Şi nu avea motive s-o facă, pentru că Robert era la fel de frumos pe cât era Elden de urât; era răsfăţat şi dezmierdat de părinţi, în vreme ce pe Elden abia dacă-l băgau în seamă, iar Robert nu avea niciun motiv să se teamă că nu se va urca el pe tron, deoarece era fratele mai mare şi oricum lui i-ar fi revenit coroana după moartea lui Jan sau dacă acesta ar fi abdicat. Pur şi simplu îşi detesta fratele mai mic, îi era scârbă de el. Eu cred…

S-a gândit mai bine şi s-a încruntat.

— Eu cred că dragostea are întotdeauna nevoie de un motiv, dar uneori ura *apare* din senin. Ca un fel de rău inevitabil.

N-am spus nimic, dar mă gândeam la cei doi Rumpelstiltskini ai mei: Christopher Polley şi Peterkin. De ce se ostenise piticul atât de tare să şteargă iniţialele care m-ar fi ajutat să ies din oraş înainte de lăsarea întunericului? De ce şi-a riscat viaţa – şi chiar a pierdut-o – ca să-i arate Roşcatei Molly unde mă aflu? Pentru că îl înfuriasem când îi luasem partea greierului roşu? Pentru că eu eram înalt şi el nu? În ruptul capului nu credeam asta. A

făcut-o pentru că a putut. Şi pentru că a vrut să-mi facă necazuri.

A apărut Franna şi i-a şoptit ceva la ureche lui Woody, care a dat din cap.

— Spune că în apropiere este o biserică rămasă întreagă. Leah s-a dus acolo cu Dora, doamna care repară pantofi, şi cu alţi câţiva, ca să doarmă puţin.

Mi-am amintit că văzusem şi eu biserica.

— Bine a făcut. Probabil e obosită.

Ca să înţeleagă şi Claudia, i-am arătat-o pe Franna (care se dusese lângă Iota), după care am arătat spre uşă, apoi mi-am lipit mâinile şi mi-am culcat capul pe ele.

— OBOSITĂ? DA! ŞI LEAH, ŞI NOI TOŢI! AM FĂCUT DRUM LUNG PÂNĂ AICI, UNII AU MERS ZILE ÎN ŞIR!

— Continuă, te rog, i-am zis lui Woody. Spuneai că fetele o urau pe Leah şi Robert îl ura pe Elden.

— Toţi îl urau pe Elden, a zis Woody. Toţi, în afară de Leah. Se vorbea la curte că probabil nu va ajunge să împlinească douăzeci de ani.

M-am gândit la creatura aia fleşcăită, căreia-i curgeau balele, pe care o văzusem în loja VIP-urilor. Nu mai era cenuşie la faţă, ci mai degrabă verde, un verde bolnăvicios. Şi m-am întrebat oare câţi ani o avea acum Elden; şi m-am întrebat (din nou) ce anume se tot foia pe sub caftanul lui… dar nu eram convins că voiam să aflu.

— Cei doi fraţi mai tineri, Elden şi Leah, s-au apropiat foarte mult unul de celălalt din cauza urii şi antipatiei manifestate de ceilalţi, dar şi pentru că se iubeau cu adevărat. Se jucau împreună prin toate cotloanele palatului, explorau toate ungherele, din vârful turlelor – unde nu aveau voie să se ducă – şi până în hrubele din subteran.

— Până în Gherla lui Maleen?

— Probabil, dar s-au dus şi mai adânc. Sunt multe galerii străvechi sub oraş, unde doar puţini au ajuns. Nu ştiu dacă Leah îl însoţea când a nimerit pe drumul spre Puţul Negru, pentru că refuză să vorbească despre anii de după copilărie, dar, copii

fiind, se duceau împreună aproape peste tot. Poate doar în biblioteca palatului nu. Lui Leah nu i-au plăcut niciodată cărţile; Elden era pasionat de lectură.

— Pe pariu că fra-su şi-a bătut joc de el şi din cauza asta, a intervenit Io.

Woody s-a întors în direcţia de unde îl auzise şi a zâmbit.

— Mare adevăr ai spus, prieten al lui Charlie. Şi Robert râdea de el, dar şi surorile.

— ACUM CE-I MAI ZICI? a întrebat Claudia.

Woody a scris o scurtă recapitulare pe carneţel. Claudia a citit şi l-a îndemnat:

— POVESTEŞTE-I DESPRE ELSA!

— Sirena? am zis eu.

— Da, sirena palatului, a răspuns Woody. Ai văzut-o cumva?

Am dat din cap, dar nu am vrut să le spun că, de fapt, văzusem doar ce mai rămăsese din ea.

— Locuia într-o firidă ascunsă, a continuat Woody. O grotă. Mi-ar plăcea să cred că încă locuieşte acolo, dar mă îndoiesc sincer. Probabil că au neglijat-o şi a murit de foame. Sau, poate, de tristeţe.

Da, murise, dar nu foamea şi nici tristeţea n-o omorâseră. Fusese străpunsă cu o suliţă.

— Elden şi Leah o hrăneau şi ea le cânta. Cântece stranii, dar foarte frumoase. Obişnuia şi Leah să le cânte.

S-a oprit, apoi a continuat cu voce sugrumată de lacrimi:

— Când încă avea gură cu care să cânte.

Am mângâiat-o pe Radar pe cap. S-a uitat la mine aproape adormită. Şi pentru ea fusese grea călătoria noastră pe acest tărâm, dar măcar totul a ieşit bine pentru draga mea Rad. A primit o nouă şansă la viaţă şi se afla alături de oameni care o iubeau. Şi atunci mi-am adus aminte de bileţelul care mă anunţase că a supravieţuit şi că e în regulă.

— Spune-mi care-i treaba cu greierele, am rugat-o eu pe Claudia. Greierele roşu. Atât de mare.

Şi i-am arătat cu mâinile.

— Nu înţeleg cum a ajuns la tine. A venit cu Radar? Şi de ce…

Claudia mi-a aruncat o privire exasperată.

— AI UTAT CĂ NU TE AUD, ŞARLI?

Păi, cam da. Uitasem. V-aş putea spune că asta s-a întâmplat pentru că avea părul lăsat în jos şi-i acoperea locurile unde-i fuseseră urechile. Dar aş minţi. Pur şi simplu uitasem. Aşa că m-am apucat să-i povestesc lui Woody cum salvasem greierele roşu din mâinile lui Peterkin şi cum, mai târziu, îl văzusem ieşind dintr-o gaură din zidul temniţei, cu un bileţel lipit de burtă. Şi în bileţelul ăla fusese şi un smoc din părul lui Radar. Şi că eu îmi lipisem la fel bileţelul de răspuns şi îl trimisesem de unde a venit, ghidându-mă după vorba tatălui meu: *Nu-ţi face aşteptări, dar nici nu-ţi pierde speranţa.*

— Tare înţelept sfat! a comentat Woody şi a început să scrie ceva.

Scria repede şi drept. Afară, cenuşiii se pregăteau de somn – cei care îşi aduseseră pături le împărţeau cu ceilalţi. Peste drum am văzut-o pe Falada priponită de un stâlp din faţa bisericii. Păştea iarbă.

Woody i-a dat carneţelul Claudiei şi ea a citit ce scria acolo. A început să zâmbească. Zâmbetul o înfrumuseţa foarte mult. Când a vorbit, n-a mai făcut-o cu vocea ei tunătoare, ci mult mai încet, de parcă vorbea cu ea însăşi. Şi a zis:

— În ciuda tuturor eforturilor pe care le-a făcut Elden în numele creaturii pe care o slujeşte – poate nu crede că-i unealta ei, dar cu siguranţă că aşa este – magia a reuşit să supravieţuiască. Pentru că magia este greu de distrus. Ţi-ai dat şi singur seama de asta, nu?

Am dat din cap şi am mângâiat-o pe Radar, care fusese cât pe ce să moară şi care, după şase ture pe cadranul solar, era din nou tânără şi puternică.

— Da, magia supravieţuieşte. Îşi zice Ucigaşul-de-Monarhi acum, dar ai văzut cu ochii tăi că încă trăiesc mii – ba nu – MILIOANE de fluturi-monarh.

Şi chiar dacă Elsa o fi murit, Iuţilă încă trăieşte. Datorită ţie, Şarli.

— Iuţilă? a întrebat Iota, sărind în picioare.

Şi şi-a tras una peste frunte cu palma lui cât o lopată.

— Pe toţi zeii, de ce nu mi-am dat seama când l-am văzut?

— Când a venit la mine… vai, Şarli… când a venit… a îngăimat Claudia.

Am intrat în panică văzând-o că plânge.

— Am AUZIT din nou, Şarlie! Am AUZIT, chiar dacă nu o voce omenească, dar cât de MINUNAT a fost sentimentul…

Radar s-a ridicat şi s-a dus la ea. Claudia şi-a lipit capul de fruntea căţeluşei mele şi a stat aşa câteva secunde. Şi a mângâiat-o cu ambele mâini de la gât şi până la coadă. Încerca să se liniştească. Woody a bâjbâit puţin cu mâna, a atins-o şi a cuprins-o pe după umeri. M-am gândit să fac şi eu la fel, însă n-am făcut-o. Prinţ sau nu, eram mult prea timid.

Claudia a ridicat capul şi şi-a şters lacrimile de pe obraji cu podul palmelor. A reînceput să vorbească, dar, de data aceasta, s-a dat la volumul obişnuit:

— ŢI-A ZIS STEPHEN CĂ SIRENA ELSA LE CÂNTA COPIILOR?

— Da, i-am răspuns eu.

Mi-am amintit imediat că e surdă şi am dat din cap.

— CÂNTA ORICUI SE OPREA S-O ASCULTE, DAR NUMAI DACĂ ÎŞI ALUNGAU DIN MINTE ORICE ALTE GÂNDURI, CA S-O POATĂ AUZI. NICI ROBERT ŞI NICI SURORILE LOR NU AVEAU VREME DE PROSTII DIN ASTEA, DAR ELDEN ŞI LEAH ERAU ALTFEL. ŞI CE FRUMOASE MAI ERAU CÂNTECELE ALEA, WOODY, NU-I AŞA?

— Da, erau frumoase, a spus el, deşi, după expresia lui, mi-am dat seama că nici el nu avusese prea multă vreme pentru cântecele Elsei.

Mi-am atins fruntea, după care m-am aplecat şi i-am atins-o pe a ei. Apoi mi-am ridicat interogativ

mâinile.

— DA, ŞARLIE. NU ERAU CÂNTECE DE AUZIT CU URECHILE. CĂ SIRENELE NU POT SĂ VORBEASCĂ.

— Şi greierele? am întrebat eu, făcând gesturi de ţopăieli din degete. Cum i-ai zis? Iute-de-picior?

Ce-ar fi să vă scutesc un pic de vocea tunătoare a Claudiei? Pe greierele roşu nu-l chema „Iute-de-picior", ci *Iuţilă.* Claudia spunea că este rege peste lumea cea mică. Atunci am presupus că se referea la lumea insectelor (*Nu-i decât o nenorocită de insectă*, spusese şi Peterkin), dar, mai târziu, m-am gândit că Iuţilă ar fi putut să fie un fel de şef peste multe dintre creaturile pe care le văzusem pe acest tărâm – cum erau liliecii şi iepurii uriaşi, plus Dumnezeu mai ştie câte altele. Şi, aidoma sirenei Elsa, Iuţilă era capabil să le vorbească oamenilor şi îi vorbise Claudiei după ce o dusese pe Radar la ea acasă. Claudia zicea că Iuţilă făcuse aproape tot drumul călare pe spinarea lui Radar. Mi-era tare greu să-mi imaginez aşa ceva, dar puteam înţelege – în fond, sărmanul greiere tocmai se recupera după o rană la un picior din spate.

Iuţilă a fost cel care i-a spus că stăpânul câinelui fusese ori ucis, ori capturat în Lilimar. A întrebat-o dacă poate să o ajute şi cu altceva, pe lângă faptul că-i adusese câinele teafăr şi nevătămat. Pentru că, a zis Iuţilă, tânărul acela îi salvase viaţa şi îi era dator. I-a mai spus că, dacă tânărul încă mai trăia, atunci precis că era închis în Gherla lui Maleen, iar el ştia cum să intre acolo.

— Iuţilă, a murmurat Iota, nevenindu-i încă să creadă. L-am văzut pe Iuţilă şi nu mi-am dat seama că el e. Naiba să mă ia!

— Dar *mie* nu mi-a vorbit, am spus eu. Woody a zâmbit.

— L-ai ascultat?

Normal că nu; mă gândeam doar la ale mele… la fel cum făcuseră toţi aceia care trecuseră pe lângă Elsa şi nu-i auziseră cântecele, pentru că erau prea ocupaţi să se gândească la ale lor. Chiar şi în lumea

mea, acesta este un adevăr valabil despre cântece (şi despre multe poveşti). Îţi transmit gândurile lor şi tu le percepi doar dacă asculţi cu atenţie.

Mi-a trecut prin cap că nu doar visul cu uscătorul de păr al mamei mă salvase, ci o contribuţie importantă o avusese şi regele-greiere, căruia îi făcusem un bine. Mai ţineţi minte când v-am zis că nimeni n-o să-mi creadă povestea?

4

Mi-era clar că Woody şi Claudia erau foarte obosiţi; ba chiar şi draga mea Radar mai picotea din când în când. Însă trebuia neapărat să mai aflu ceva.

— Ce a vrut să spună Leah când a vorbit despre sărutul celor două luni?

Mi-a răspuns Woody:

— Mai bine îţi explică prietenul tău.

Iota abia aştepta ocazia asta. Când era mic, i se spusese povestea despre cele două surate de pe cer şi, după cum probabil ştiţi şi voi, dragi cititori, poveştile auzite în copilărie ne marchează cel mai profund şi durează cel mai mult.

— Se fugăresc una pe alta, aşa cum vede toată lumea. Mai bine zis, se fugăreau înainte să apară norii ăştia atât de grei, care nu se lasă deloc duşi.

A aruncat o privire la cicatricele din locul ochilor lui Woody şi s-a corectat.

— Le văd ăia care încă au cu ce să vadă. Uneori Arabella fuge după Bella, alteori e invers. Câteodată una o ia mult înainte, dar după aia distanţa dintre ele se micşorează.

Observasem şi eu asta, în rarele ocazii când norii se mai împrăştiau.

— La un moment dat trec una pe lângă alta şi, în noaptea cu pricina – întotdeauna noaptea, deşi nu ştie nimeni de ce – se contopesc şi par că se sărută.

— Înţelepţii din vremurile străvechi spuneau că o să se ciocnească într-o bună zi, a intervenit Woody, şi că se vor face amândouă fărâme. Poate nici nu-i nevoie de vreo ciocnire ca să se distrugă; forţa lor

de atracţie reciprocă le-ar putea rupe în bucăţi. Aşa cum se întâmplă uneori şi cu oamenii.

Pe Iota nu-l interesau absolut deloc asemenea speculaţii filosofice, aşa că s-a băgat în vorbă:

— Se mai zice că, în noaptea în care se pupă cele două surate de pe cer, toate relele sunt descătuşate şi îşi pot revărsa ticăloşia în lume.

A făcut o mică pauză, apoi a continuat:

— Când eram eu mic, nu aveam voie să ieşim afară în serile când se pupau suratele. Atunci urlau lupii şi urla şi vântul, dar nu doar ei.

Şi mi-a aruncat o privire sumbră.

— Întreaga *lume* urla, Charlie. De parcă ar fi durut-o ceva rău de tot.

— Şi Elden poate să deschidă Puţul Negru când se întâmplă asta? Aşa zice legenda?

N-am primit niciun răspuns, nici de la Woody şi nici de la Io. Însă privirile lor m-au lămurit că, din punctul lor de vedere, nu era vorba de o legendă.

— Şi în Puţul Negru sălăşluieşte o creatură? Cea care l-a transformat pe Elden în Ucigaşul-de-Monarhi?

— Da, mi-a răspuns Woody. Îi cunoşti numele. Şi ştii că este periculos să-l rosteşti.

Da, *ştiam.*

— ASCULTĂ LA MINE, ŞARLI!

Auzind răcnetele Claudiei, Radar a deschis ochii şi a ridicat capul. Apoi şi l-a culcat la loc, pe piciorul meu.

— MÂINE O SĂ INTRĂM ÎN ORAŞ ŞI O SĂ PUNEM DIN NOU STĂPÂNIRE PE EL, CÂT TIMP SOLDAŢII NOPŢII SUNT LIPSIŢI DE VLAGĂ! O SĂ NE CONDUCĂ LEAH, PENTRU CĂ AŞA SE CUVINE, DAR TU TREBUIE SĂ-L GĂSEŞTI PE ELDEN ŞI SĂ-L OMORI ÎNAINTE SĂ DESCHIDĂ PUŢUL! LEAH TREBUIE SĂ FIE ÎN FRUNTEA NOASTRĂ, PENTRU CĂ EA ESTE MOŞTENITOAREA DE DREPT A TRONULUI ŞI ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ ESTE SARCINA EI… POVARA EI… DAR…

Şi n-a mai vrut să continue, la fel cum nu voise să rostească numele lui Gogmagog, cel care aştepta momentul favorabil în Puţul Negru. Şi nici nu era cazul. Leah era ferm convinsă că fratele ei iubit, alături de care ascultase cântecele sirenei, nu avea cum să fie Ucigaşul-de-Monarhi. În pofida tuturor evidenţelor şi în pofida tuturor suferinţelor prin care trecuse, îi era mult mai uşor să creadă că Elden murise şi că monstrul care stăpânea peste ruinele Lilimarului şi peste puţinii locuitori rămaşi nu era decât un impostor care luase numele fratelui ei. Dacă ar descoperi că despre Elden era vorba şi dacă l-ar fi întâlnit pe undeva, în străfundurile labirintului de galerii şi catacombe subterane, era foarte posibil să şovăie.

Şi să fie ucisă, la fel ca multe dintre rudele lor.

— TU EŞTI PRINŢUL A CĂRUI VENIRE NE-A FOST VESTITĂ, mi-a repetat Claudia. TU AI LA UN LOC TOATE SIMŢURILE CARE NI S-AU RĂPIT NOUĂ. TU EŞTI URMAŞUL LUI ADRIAN, CEL CARE A VENIT LA NOI DIN LUMEA MAGICĂ. TU EŞTI CEL CARE TREBUIE SĂ-L OMOARE PE ELDEN ÎNAINTE SĂ DESCHIDĂ POARTA AIA CĂTRE INFERN!

Iota o asculta îngrozit. Stătea cu ochii bulbucaţi şi cu gura căscată la ea. Woody a fost cel care a rupt tăcerea. Şi a început să vorbească cu foarte mult calm, însă fiecare cuvânt al lui mi s-a părut o lovitură năprasnică.

— Iată cel mai rău lucru, cea mai gravă situaţie: ce a intrat o dată în Puţul Negru s-ar putea să nu se întoarcă acolo şi a doua oară. Iar atunci când Elden îl va deschide, riscul cel mare nu este doar acela ca întreaga lume să devină cenuşie, ci să moară pur şi simplu. Şi, după aceea? Cine ştie încotro se va îndrepta creatura?

S-a aplecat până când a ajuns la câţiva centimetri de mine.

— Empis… Bella… Arabella… există şi alte lumi în afară de acestea, Charlie.

Sigur că erau. Oare nu dintr-una din ele venisem şi eu?

Cred că ăla a fost momentul în care a început să mă părăsească orice urmă de sensibilitate. La fel mă simţisem şi când făcusem cele mai nasoale tâmpenii cu Bertie Bird. La fel mă simţisem şi când i-am rupt o mână lui Poley, apoi pe cealaltă. La fel şi când îl înfruntasem pe Cla. Atunci renunţasem să mai fiu băiat bun şi spusesem: *O să ţi-o trag de n-ai să mai ştii de tine, drăguţă.* Şi exact asta am făcut, fără niciun regret. Nu, nu eram vreun prinţ din filmele lui Disney. Şi poate că ăsta era un lucru bun. Pentru că în niciun caz oamenii din Empis nu aveau nevoie de un prinţ din lumea Disney.

5

Claudia şi Woody dormeau. La fel şi cenuşiii care-i însoţiseră până aici. Avuseseră parte de o călătorie anevoioasă şi îi aşteptau încă foarte multe de făcut în ziua următoare. Sau poate zilele următoare. Eu, pe de altă parte, nu mă mai simţisem niciodată atât de treaz şi asta nu doar din cauză că mi se dăduseră cu totul peste cap perioadele de somn şi cele de veghe. Adevărul era că aveam mii de întrebări la care încă nu primisem răspuns. Iar cea mai înspăimântătoare dintre toate era ce anume ar putea să facă Gogmagog dacă ieşea din puţul lui. Mă obseda gândul că ar fi putut să ajungă în lumea mea, aşa cum o făcuse gândacul ăla uriaş din şopronul domnului Bowditch.

De la carcalac a început totul, mi-am zis eu şi mi-a venit să râd.

Am ieşit din şopron. Zgomotele oamenilor adormiţi – mormăieli, gemete, câte un pârţ din când în când – mi-au amintit de nopţile petrecute în Gherla lui Maleen. M-am aşezat pe jos şi m-am sprijinit cu spatele de peretele şopronului. M-am uitat la cer, sperând să se risipească puţin norii, doar cât să pot vedea una sau două stele. Însă n-a fost să fie. Doar beznă şi numai beznă. Iar negreala aia se

va face cenuşie în timpul zilei. De cealaltă parte a Drumului Regatului, Falada continua să pască în faţa bisericii. Cele câteva focuri de tabără abia dacă mai pâlpâiau şi aruncau o lumină difuză asupra celor culcaţi acolo. Se strânseseră pe puţin o sută de oameni. Nu tocmai o armată, dar eram pe drumul cel bun.

De mine s-au apropiat nişte umbre. M-am întors şi i-am văzut pe Io şi pe Radar. Iota s-a pus pe vine. Rades s-a aşezat în poponeţ lângă el şi a început să adulmece miresmele nopţii.

— Nu poţi să dormi? am întrebat eu.

— Ne, ne. Mi s-a dat peste cap ceasul ăla de-l am înăuntru.

Mie-mi zici, frate? apoi l-am întrebat cu glas tare:

— Cât de des trec lunile pe cer?

S-a gândit puţin.

— Cam de trei ori pe noapte, uneori şi de zece.

Evident că n-avea nicio logică pentru mine, pentru că eu trăiam într-o lume în care orologiul universului nu rămânea niciodată în urmă şi nu o lua niciodată înainte. Răsăritul şi apusul lunii puteau fi anticipate cu precizie chiar în avans cu zece, cincizeci, o sută de ani. Însă aceasta nu era lumea mea. Aceasta era o lume în care sirenele şi un greiere roşu – pe numele lui, Iuţilă – îşi puteau proiecta cântecele sau gândurile în minţile celor care îi ascultau cu luare-aminte.

— Aş vrea să le văd şi eu. Să văd cât de tare s-au apropiat una de cealaltă.

— Asta nu se poate, dar ai să le vezi strălucirea prin nori când trec pe deasupra noastră. Cu cât strălucesc mai puternic, cu atât mai aproape sunt. Da' de ce te frământi atât? Sau crezi că ne-a minţit prinţesa când ne-a zis ce-a văzut?

Am clătinat din cap. Spaima de pe chipul lui Leah fusese una cât se poate de sinceră.

— E adevărat ce se zice? m-a întrebat pe neaşteptate Iota. Că tu vii dintr-o altă lume? Una magică? Cred că aşa trebe să fie, că n-am văzut niciodată vreo armă ca aia de-ţi atârnă la şold.

A ezitat un pic, apoi:

— Şi nici pe cineva ca tine n-am văzut niciodată. Slavă zeilor că nu m-au pus să mă lupt cu tine în prima rundă de la Izbă. Nu mai eram acum aici.

— M-ai fi pus la pământ, Io.

— Ne, ne, ne. Da, am priceput, eşti prinţ. N-aş fi crezut-o la început, da' chiar eşti. Şi ai tu ceva în tine de eşti la fel de dur ca un cal nărăvaş.

Dur şi întunecat, mi-am zis eu. *Am propriul meu puţ negru, de care ar fi bine să mă feresc.*

— Ai putea să-l găseşti? m-a întrebat el, mângâind-o pe Radar pe cap cu mâna lui mare şi plină de cicatrice. Ne ocupăm noi de restul – sunt sigur că o să ne descurcăm, că doar soldaţii nopţii o să fie cam leşinaţi pe timpul zilei şi n-o să se poată apăra prea mult. Şi slugile alea ale lui Elden o să fugă care-ncotro, ca nişte iepuri fricoşi ce sunt şi chiar ca pe nişte iepuri o să ni-i spintecăm… Dar Ucigaşul-de-Monarhi? Ai putea să-l găseşti dacă s-a vârât în adâncuri? Ai tu cumva… nu ştiu cum să-i zic… ai tu…

Un fel de simţ cum are păianjenul, mi-am zis eu, dar nu asta mi-a ieşit pe gură.

— Vreun simţ pe care doar prinţii îl au?

Iota a început să râdă, dar a zis că da, cam despre aşa ceva vorbea.

— Nu, nu am.

— Da' Stafiditul? Ăla de ne-a ajutat? N-ar putea el să găsească drumul spre Puţul Negru?

M-am gândit la posibilitatea asta, apoi am clătinat din cap. Speram din tot sufletul meu ca Stafiditul să mai fie în viaţă, dar ştiam că sunt slabe şanse. Kellin îşi va da seama că nu am putut să evadăm fără niciun ajutor. Sigur, s-ar putea să-mi atribuie meritul pentru şmecheria aia cu găleţile cu apă, dar de unde să fi ştiut eu de uşa din spatele dulapului? Normal că primisem informaţia asta de la cineva din interior. Şi chiar dacă Stafiditul încă trăia şi nu vorbise nici măcar după ce trecuse prin camera de tortură, erau foarte slabe şansele ca el să cunoască drumul către Puţul Negru.

Umbrele nopţii se aşternuseră peste noi şi nici măcar ultimele zvâcniri ale focurilor de tabără nu le puteau împrăştia. Aşa că mi-am scos din şosetă un alt băţ de chibrit cu capăt de sulf şi l-am aprins frecându-l de peretele şopronului. Mi-am dat părul peste cap şi am ridicat flacăra micuţă în dreptul ochilor.

— Ce culoare au? Tot căprui sunt?

Iota s-a apropiat de mine.

— Nu. Albaştri. Ai ochi foarte albaştri, prinţul meu.

Nu m-am mirat.

— Te rog să-mi spui „Charlie”, i-am cerut eu şi am stins chibritul. Cât despre lumea din care vin… cred că există magie în toate lumile. Pur şi simplu ne obişnuim cu ea.

— Şi acum ce facem?

— Ce fac eu? Am să aştept. Tu poţi să aştepţi împreună cu mine sau poţi să te duci înăuntru şi să încerci să dormi puţin.

— Aştept şi eu.

— Şi noi, a spus cineva în spatele meu.

M-am întors şi am văzut două femei. Eris şi Jaya. Eris vorbise.

— Dar ce anume aşteptăm, prinţul meu?

— Să-i ziceţi „Charlie”, le-a spus Iota. Aşa îi place. Ştiţi că-i modest. Ca prinţii din basme.

— O să vedem ce aştept, sau n-o să vedem. Acum vreau linişte.

Am tăcut toţi. În ierburi şi printre dărâmăturile aşezării de lângă oraş cântau nişte greieri – probabil nu roşii. Respiram aer curat. Asta era bine. Şi a trecut timpul. Falada a mai păscut un smoc de iarbă, după care s-a oprit şi a stat aşa, cu capul în jos. Probabil moţăia. Radar dormea buştean. După ceva vreme, Jaya a ridicat mâna spre cer. În spatele vălătucilor de nori grei, se vedeau trecând în viteză două lumini puternice. Chiar dacă luminile alea nu se atingeau – nu se pupau – cu toţi norii, tot le vedeam că sunt foarte, foarte aproape una de alta. Şi-au croit drum pe lângă cele trei turle ale palatului

şi au dispărut. S-au stins şi luminile lămpilor cu gaz care încercuiau stadionul. Întregul oraş era cufundat în întuneric. Însă, în spatele zidului încă patrulau soldaţii nopţii – câţi mai rămăseseră.

A mai trecut o oră. Şi încă una. Nici ceasul meu interior nu mergea mai bine decât al lui Iota, dar precis că trebuiau să se ivească primii zori când s-a petrecut ce aşteptam eu – ce spera partea aia mai întunecată a firii mele. Prinţesa Leah a ieşit din biserică. Nu că i-aş fi desluşit trăsăturile de la distanţă, dar n-avea cine altcineva să fie îmbrăcată în pantaloni şi cu cizmele alea înalte şi cu sabia scurtă la brâu. Io s-a ridicat în picioare şi a deschis gura. Am pus o mână pe pieptul lui ca să-l fac atent la mine şi mi-am ridicat la buze arătătorul de la cealaltă mână. Ne-am uitat cum Leah a dezlegat-o pe Falada de stâlp şi a mers alături de ea spre poarta oraşului, având grijă să nu o lase pe caldarâmul drumului, ca să nu tropăie şi să trezească pe cineva care avea un somn mai uşor. În întunericul din jur, prinţesa era o siluetă puţin mai neagră şi am văzut-o încălecând pe iapa ei.

M-am ridicat în picioare.

— Nu trebuie să veniţi cu mine, le-am zis eu, dar am trecut împreună prin atât de multe, aşa că n-am să vă opresc dacă veţi dori să mă însoţiţi.

— Sunt alături de tine, a spus Io.

— Merg şi eu, a spus Eris.

Jaya s-a mulţumit doar să dea din cap.

— Tu nu mergi nicăieri, Radar, am anunţat-o eu. Rămâi cu Claudia.

I s-au ofilit urechile. Coada şi-a oprit legănatul. N-aveai cum să nu-i citeşti speranţa şi implorarea mută din ochi.

— Nu, am repetat eu. Ai fost o dată în Lily şi este de ajuns.

— Femeia ne-o ia înainte, Charlie, a spus Io. Şi poarta e aproape. Dacă vrem s-o ajungem din urmă…

— Plecăm acum, dar mergem uşurel. Avem timp destul. N-o să încerce să intre până nu dă lumina

zilei. Vrea să vadă cu propriii ochi că nu fratele ei este Ucigaşul-de-Monarhi şi cred că are de gând să încerce să-l salveze, dacă află că mai trăieşte, dar nu e deloc proastă. O s-o ajungem din urmă înainte să intre pe poartă şi o s-o conving să ni se alăture.

— Şi cum ai să faci asta? m-a întrebat Eris.

— Prin orice metodă posibilă.

N-a comentat nimeni nimic.

— S-ar putea ca Elden să fi ajuns deja la Puţul Negru şi aşteaptă acolo să se contopească lunile. Trebuie să mergem şi să-l oprim înainte de asta.

— Prin orice metodă posibilă, a murmurat Eris.

— Şi dacă Leah nu ştie drumul? a întrebat Iota.

— În cazul ăsta, am zis eu, am dat de naiba.

— Prinţul meu, a spus Jaya. Scuze, Charlie, uite acolo!

S-a întors şi mi-a arătat.

Radar venea după noi. M-a văzut că mă uit la ea şi a dat fuga la mine. Am îngenuncheat şi i-am luat capul în mâini.

— Măi, căţel neascultător ce eşti! Nu vrei să te duci înapoi?

S-a uitat lung la mine.

Am oftat şi m-am ridicat.

— Bine. Hai şi tu.

A venit la picioarele mele. Şi uite cum noi patru – cinci, cu Radar – am pornit către oraşul bântuit.

6

Tocmai ne apropiam de poartă – îi vedeam deja forma uriaşă – când ceva a sărit înspre noi dintre nişte ruine aflate în stânga drumului. Am pus mâna pe revolverul domnului Bowditch, dar, înainte să-l scot din toc (nu mai zic să şi trag), silueta aia a făcut un salt mai mare (dar puţin cam într-o parte) şi a aterizat pe spatele lui Radar. Iuţilă era. Am rămas toţi cu gurile căscate. Nu şi Radar. Mai purtase în spinare acest pasager şi înainte şi părea perfect dispusă să-l poarte din nou. Iuţilă s-a instalat pe

grumazul ei şi a început să se uite în toate părţile, fix ca o santinelă.

Nu le-am văzut pe Leah şi pe Falada lângă poartă. Şi nu mi-a plăcut chestia asta. M-am oprit ca să mă gândesc ce ar fi trebuit să facem în continuare. Iuţilă a sărit de pe locul lui de observaţie, a ţopăit până aproape de poartă, după care a făcut-o la dreapta. Radar s-a dus după el, l-a împins cu botul (chestie care pe Iuţilă n-a părut să-l deranjeze), după care a întors capul la noi ca şi cum ne-ar fi întrebat ce facem, de ce nu venim după ei.

Un drum pavat, probabil folosit pe vremuri de echipele care se ocupau de întreţinere, ducea printre dărâmăturile de lângă zidul care aici era acoperit cu iederă. Iuţilă mergea în frunte, săltând printre buruieni şi strecurându-se sprinten printre cărămizile împrăştiate acolo. După nicio sută de paşi, am desluşit o siluetă albă în întuneric. Iar silueta asta a nechezat uşor. Prinţesa Leah şedea pe jos, cu picioarele încrucişate, lângă Falada, aşteptând zorii. Mai întâi a observat greierele, apoi ne-a văzut şi pe noi. S-a ridicat repede şi ne-a privit sfidător, cu mâna pe mânerul sabiei şi cu picioarele depărtate, gata de luptă.

— Aşa deci, a spus ea. Sir Iuţilă v-a adus la mine. M-aţi găsit şi acum trebuie să vă întoarceţi.

— Cine are grijă de gâştele tale, milady, când eşti plecată?

În niciun caz nu mă aşteptam ca astea să fie primele mele cuvinte şi oricum nu semănau cu nimic din ce-ar fi zis Charlie Reade din Santinelă.

Leah a făcut ochii mari, după care parcă i s-au şi încreţit un pic la colţuri. Pentru că nu avea gură, nu puteam să ştiu sigur, dar mi se părea nu doar surprinsă, ci şi amuzată. Evident că Falada a fost cea care mi-a răspuns:

— Argaţii stăpânei mele, Whit şi Dickon. Şi au mare grijă de ele.

Un fel de anagramă a numelui Dick Whittington[115], mi-am zis eu. Jaya a exclamat:

— Calul ăla a…

Leah i-a făcut un semn, poruncindu-i să tacă. Jaya s-a dat un pas în spate şi a plecat ochii.

— Iar acum, pentru că ţi-ai primit răspunsul la întrebarea prostească, lăsaţi-ne în pace, deoarece stăpâna mea are treburi importante.

M-am uitat la ea. Era foarte frumoasă, dacă făceam excepţie de cicatricea din locul gurii şi buba aia roşie şi urâtă de lângă ea.

— Ai mâncat ceva? am întrebat-o eu. Pentru că trebuie să ai putere pentru ce te aşteaptă, milady.

— A mâncat cât a avut nevoie, a spus Falada.

Vedeam cum se chinuie Leah să-i transmită glasul ei. Îşi contracta foarte mult gâtul şi precis o durea tare.

— Acum plecaţi de-aici. V-o poruncesc.

Am apucat-o de mâini. Erau mai mici decât ale mele şi reci. Făcea pe grozava – adică, vezi Doamne, prinţesa trufaşă care avea întreaga situaţie sub control –, dar mie mi s-a părut speriată de moarte. A vrut să-şi smulgă mâinile dintr-ale mele. N-am lăsat-o.

— Nu, Leah. Eu îţi poruncesc ţie. Eu sunt prinţul a cărui venire v-a fost vestită. Cred că ţi-ai dat seama de asta.

— Nu eşti prinţ în lumea noastră, a spus Falada.

Iar acum chiar am auzit pocnetele şi hârâielile din gâtul lui Leah. Vorbea politicos pentru că aşa trebuia, nu pentru că aşa ar fi vrut. Dacă n-ar fi constrâns-o rangul să se căznească atât de mult ca să vorbească prin intermediul iepei, precis m-ar fi făcut cu ou şi cu oţet. Nu mai era pic de amuzament acum în ochii ei, doar furie. Femeia aceasta care îşi hrănea gâştele cu boabe din buzunarul şorţului era obişnuită ca toată lumea să i se supună absolut necondiţionat.

— Nu, am recunoscut eu. Nu sunt prinţ în lumea voastră şi nu sunt niciun fel de prinţ în lumea mea, dar am petrecut zile lungi în temniţă, am fost silit să ucid şi mi-am văzut camarazii murind. Înţelegi ce-ţi

spun, prinţesă? Înţelegi că mi-am câştigat *dreptul* de a-ţi porunci?

Falada n-a spus nimic. O lacrimă a curs din ochiul stâng al lui Leah şi s-a prelins încet pe obrazul ei neted.

— Vino să discutăm ceva, te rog.

Atât de tare a clătinat din cap, că i-a căzut părul peste faţă. Şi iar a încercat să-şi smulgă mâinile din mâinile mele şi iar nu am lăsat-o.

— Mai avem cel puţin o oră până în zori şi s-ar putea ca întreaga ta lume să depindă de ce vom vorbi. Posibil ca şi lumea mea să fie în pericol. *Te rog!*

Acum i-am dat drumul. Mai aveam un singur băţ de chibrit. Mi l-am scos din şosetă, am dat la o parte nişte frunze de iederă, am frecat capătul de sulf de piatra aspră, după care am ridicat băţul aprins, aşa cum făcusem mai devreme ca să mă vadă Iota. Leah s-a ridicat pe vârfuri ca să se uite bine la mine şi atât de aproape era acum, că aş fi putut să o sărut pe frunte.

— Albaştri, a spus Falada.

— Chiar *vorbeşte,* a murmurat Eris.

— Ne, ne, ne, ea vorbeşte, a şoptit Iota.

Erau copleşiţi de uimire. Şi eu eram – în fond, de ce să nu fiu? Acesta era un tărâm al magiei, iar eu făceam acum parte din ea. Şi gândul ăsta mă cam speria, pentru că nu mai eram chiar cel de dinainte. Dar mă şi entuziasma.

— Hai, milady! Trebuie să stăm de vorbă. Vino, te rog!

Şi a venit.

7

Ne-am îndepărtat puţin de ceilalţi. În stânga aveam zidul oraşului îmbrăcat în iederă, în dreapta, ruinele aşezării de la marginea lui, iar cerul întunecat se întindea deasupra noastră.

— Trebuie neapărat să-l oprim, am spus eu. Înainte să provoace o catastrofă îngrozitoare.

Radar mergea între noi, cu Iuţilă cocoţat pe spinarea ei. Iar de data aceasta Iuţilă a răspuns. De data aceasta vocea era mult mai clară decât cea cu care vorbea Leah prin intermediul Faladei.

— Nu este fratele meu. Ucigaşul-de-Monarhi *nu* este Elden. Pentru că el n-ar face niciodată asemenea lucruri înfiorătoare. Elden era blând şi iubitor.

Oamenii se schimbă, a comentat gândul meu. *Tata s-a schimbat şi m-am schimbat şi eu când m-am înhăitat cu Bertie. Mi-aduc aminte că mă şi întrebam de ce un copil bun ca mine poate să facă tâmpenii din astea.*

— Dacă mai trăieşte, a continuat Iuţilă, înseamnă că e ţinut captiv. Dar nu cred că este. Cred că Elden este deja mort, aşa cum sunt cei mai mulţi din familia ei.

— Şi eu cred la fel, am zis.

Şi nu minţeam, pentru că eram convins că acel Elden pe care-l cunoscuse şi îl iubise ea – acel Elden care o ţinea de mână în vreme ce cutreierau prin cotloanele secrete ale palatului, acel Elden care ascultase cântecele sirenei – acel Elden *era* mort. Iar din el nu mai rămăsese decât marioneta lui Gogmagog.

Ne-am oprit. Iar o vedeam cum îşi torturează gâtul şi îl auzeam pe Iuţilă vorbind. Eram convins că n-avea cum să-i facă bine tot efortul ăsta, dar acumulase mult prea multe în suflet şi trebuia să se descarce acum.

— Dacă este captiv, atunci îl voi elibera. Dacă e mort, atunci îl voi răzbuna şi voi ridica blestemul căzut peste acest ţinut nefericit. Şi este răspunderea mea, nu a ta, fiu al lui Adrian Bowditch.

Nu-i eram fiu, doar moştenitor. Dar nu părea momentul potrivit s-o corectez.

— Aproape sigur Ucigaşul-de-Monarhi s-a dus la Puţul Negru, prinţesă. Va aştepta acolo până se vor săruta lunile şi calea îi va fi deschisă. Tu poţi să-l găseşti?

A dat din cap, însă mie nu mi se părea prea convinsă.

— Vrei să ne conduci acolo? Pentru că singuri nu ştim să ajungem. Faci asta, dacă îţi promit să te las pe tine să decizi soarta Ucigaşului-de-Monarhi când îl vom găsi?

Răspunsul a venit după o îndelungă chibzuinţă. Nu era convinsă că îmi voi ţine promisiunea şi avea tot dreptul să nu fie. Dacă îl recunoştea pe Elden şi nu se putea hotărî să-l ucidă – chiar şi aşa cum era el acum –, m-aş ţine de cuvânt şi i-aş permite să-l lase în viaţă? M-am gândit la chipul desfigurat al Dorei şi la inima ei curată. M-am gândit la curajul Stafiditului, pentru care aproape sigur că plătise foarte scump. M-am gândit la refugiaţii cenuşii care plecaseră din Faleză în căutarea unui adăpost care probabil nici nu exista. Dacă puneam toţi oamenii aceştia năpăstuiţi pe un taler al balanţei şi dragostea milostivă a prinţesei pe celălalt, în niciun caz n-ar fi cântărit la fel de greu.

— *Chiar eşti dispus să-i făgăduieşti aşa ceva lui Leah de Gallien?*

Nu credeam că este o simplă întoarcere la persoana a treia în vorbirea prinţesei, ci aveam impresia că de data aceasta îmi vorbise chiar Iuţilă, dar n-aveam nicio îndoială că şi Leah dorea să afle.

— Da, sunt.

— Şi juri pe sufletul mamei tale că te vei ţine de cuvânt? Şi că mama ta să ardă în flăcările iadului dacă nu-ţi vei ţine jurământul?

— Da, am răspuns eu fără şovăială, pentru că voiam să mă ţin de această promisiune.

Când Leah avea să vadă în ce se transformase fratele ei drag, probabil că avea să îl omoare singură. Asta era speranţa mea. Iar dacă nu, aveam să-i dau lui Iota revolverul domnului Bowditch. Ştiam că nu mai pusese mâna pe aşa ceva, dar nu mă aşteptam la probleme – armele de foc sunt ca nişte aparate foto ieftine şi simple: nu trebuie decât să te apropii, să te uiţi prin obiectiv şi să apeşi pe butonul care face poza.

— Tu şi cu prietenii tăi o veţi urma pe Leah şi vă veţi supune ei?

— Aşa vom face.

S-a mai gândit puţin. Probabil că ştia că nu are cum să mă oprească şi că mă voi duce după ea. Poate că ceilalţi s-ar supune poruncii date de următoarea regină a Empisului. Însă nu şi eu. După cum deja îmi spusese – evident, prin intermediul Faladei –, în lumea lor nu eram nici prinţ şi nici nu eram obligat să-i ascult ordinele.

Cerul s-a luminat brusc. Ne-am uitat la el. Şi Radar s-a uitat. Până şi Iuţilă s-a uitat. Sferele luminoase aprindeau norii. Lunile erau acum atât de aproape una de alta, încât semănau cu cifra opt culcată pe o parte. Sau cu simbolul infinitului. În doar câteva secunde, au ajuns în spatele turlelor şi cerul s-a întunecat din nou.

— Bine, a spus Iuţilă. Îţi accept condiţiile. Gata cu vorba, te rog. Doare.

— Ştiu, am zis eu. Îmi pare foarte rău.

Radar a scheunat şi i-a lins mâna. Leah s-a aplecat şi a mângâiat-o. Pactul a fost încheiat.

CAPITOLUL 28

ÎN ORAŞ. BOCETELE. HANA. CEA CARE CÂNTA ODINIOARĂ. AURUL. BUCĂTĂRIA. SALA DE PRIMIRE. TREBUIE SĂ URCĂM CA SĂ AVEM DE UNDE SĂ COBORÂM.[{116}]

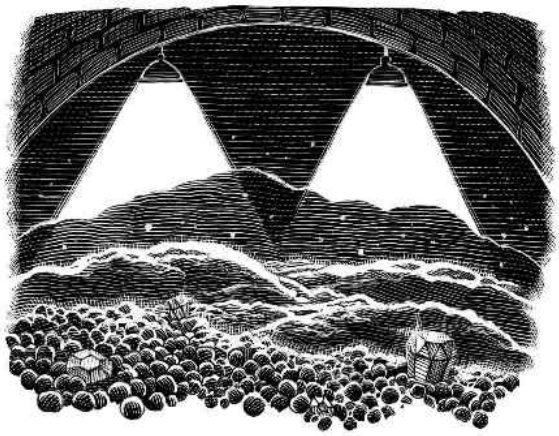

1

Leah a luat-o înainte spre locul unde ne aşteptau ceilalţi. S-a aşezat din nou pe jos. Nici Falada şi nici Iuţilă nu ne-au spus nimic. Iota s-a uitat la mine. Eu am dat din cap – „am ajuns la o înţelegere”. Ne-am aşezat şi noi şi am aşteptat zorii. A început din nou ploaia, nu torenţială, dar deasă şi sâcâitoare. Leah a luat o pelerină din singura desagă atârnată de şaua Faladei şi şi-a pus-o pe umeri. I-a făcut un semn lui Radar, dar fetiţa mea s-a uitat mai întâi la mine ca să vadă dacă are voie. Am dat din cap şi s-a dus la Leah, care a acoperit-o şi pe ea cu pelerina. S-a dus şi Iuţilă sub pelerină. Deci ei trei erau feriţi de ploaie. Iar noi, ceilalţi, doar cu zdrenţele din temniţă pe noi, eram leoarcă. Jaya a început să tremure. Eris a strâns-o în braţe. Le-am spus că se pot întoarce liniştite. Amândouă au clătinat din cap. Pe Iota nu părea să-l deranjeze prea mult ploaia: stătea cu capul plecat şi cu mâinile strânse.

Şi a trecut timpul. Apoi a venit un moment când am ridicat ochii şi mi-am dat seama că o văd clar pe Leah. Am făcut un gest din mână, dorind s-o întreb dacă era timpul să pornim. Ea a clătinat din cap. Atâta tot. În cele din urmă, când au apărut zorii cenuşii, s-a ridicat în picioare şi a priponit-o pe Falada de o bucată de fier care ieşea dintr-un zid de cărămidă, pe jumătate dărâmat. Apoi a pornit înainte pe drumul ăla pavat, fără să se uite dacă veneam şi noi după ea. Iuţilă se urcase din nou în cârca lui Radar. Leah mergea agale, îndepărta din când în când iedera, se uita, după care mergea mai departe. Cam după vreo cinci minute, s-a oprit şi a început să rupă vrejii. Am vrut s-o ajut, dar a clătinat din cap. Mda, încheiaserăm o înţelegere – un pact –, dar mi-era clar că nu-i convenea deloc chestia asta.

A mai dat la o parte câteva coarde de iederă şi am văzut o uşă mică ascunsă în spatele ei. Fără zăvor, fără clanţă. Leah mi-a făcut semn şi a arătat spre ea. La început n-am înţeles ce voia de la mine. După aia m-am dumirit.

— În numele lui Leah de Gallien, deschide-te! am spus eu.

Şi uşa s-a deschis.

2

Am intrat într-o clădire lungă, un soi de magazie, plină cu tot felul de unelte nefolosite de foarte, foarte multă vreme. Era mizerie, dar nu şi umezeală. Lopeţile, sapele, roabele, coasele şi foarfecile erau acoperite cu un strat gros de praf. Mult praf era şi pe podea şi nu se vedea nicio urmă, în afară de cele ale paşilor noştri. Am observat un alt vehicul hibrid – nici autobuz, nici cart – ca acela cu care mă urmărise Marele Lord când am încercat să ajung la poarta oraşului. Însă îi fusese scoasă capota turtită şi pusă deoparte. M-am uitat înăuntru şi am văzut o baterie atât de corodată, că acum era doar un obiect amorf şi verde. M-am întrebat de unde proveneau

vehiculele astea micuţe – deocamdată nu văzusem decât două, dintre care unul încă în stare de funcţionare. Şi de unde venea generatorul ăla rudimentar, cu acţionare manuală. Oare să fi adus domnul Bowditch părţi componente din lumea noastră şi le asamblase aici? N-aveam nici cea mai vagă idee. Dar ştiam sigur că actualului regim nu-i păsa câtuşi de puţin să ţină Lilimarul curat şi frumos. Nu-i păsa decât de sporturile alea sângeroase.

Leah ne-a condus la o uşă aflată în capătul celălalt al magaziei. Am ieşit pe acolo şi ne-am pomenit într-un fel de depozit de fiare vechi, plin cu tramcare dezasamblate, grămezi de roţi, de tije metalice şi de cabluri încolăcite. Ne-am croit drum printre toate aceste echipamente inutile acum, am urcat câteva trepte din lemn şi am intrat într-o încăpere pe care eu şi ceilalţi evadaţi am recunoscut-o: depoul tramcarelor viu colorate, care aşteptau ziua în care îşi vor putea transporta din nou pasagerii.

Tocmai traversam terminalul principal, când s-a auzit clopotul de dimineaţă: *BANG!* Puternic şi prelung. Leah s-a oprit şi a aşteptat să se stingă ecoul, după care a pornit mai departe. Nici acum nu s-a uitat în spate să vadă dacă veneam după ea. Nu se auzeau decât zgomotele paşilor noştri. O mulţime de lilieci uriaşi şi întunecaţi au fâlfâit din aripi în colţurile de deasupra noastră, dar atâta tot.

— Data trecută plecam, a şoptit Eris. Acum venim. Am şi eu nişte socoteli de încheiat cu scârba aia.

Nu am spus nimic. Nu mă interesa. Mă gândeam la altceva.

Am ieşit în ploaie. Radar a ţâşnit brusc de lângă noi, a coborât în fugă treptele staţiei de tramcar şi a trecut pe lângă unul dintre stâlpii vopsiţi în dungi albe şi roşii şi cu fluturele din piatră în vârf. Şi-a vârât nasul în tufele de mur. Am văzut cureaua rucsacului meu, după care am auzit un sunet pe care în niciun caz nu m-aş fi aşteptat să-l aud, dar pe care

l-am recunoscut imediat. Radar s-a întors ţanţoşă, ducându-şi în bot maimuţica piuitoare. A depus-o la picioarele mele şi s-a uitat la mine, dând din coadă.

— Bravo, fata mea! am lăudat-o eu.

I-am dat lui Iota jucăria s-o ţină. El avea buzunare. Eu, nu. Calea lată care ducea la palat era pustie acum. Dar nu goală. Dispăruse cadavrul Roşcatei Molly, dar rămăseseră oasele soldaţilor nopţii care ne urmăriseră şi acum zăceau împrăştiate pe o rază de vreo patruzeci de metri, multe fiind acoperite de mormane de fluturi morţi.

Leah se oprise la baza scării. Stătea cu capul uşor înclinat într-o parte şi asculta ceva. Ne-am dus lângă ea. Acum şi eu auzeam: un fel de geamăt strident, ca acela făcut de rafalele vântului prin streşini în nopţile de iarnă. Urca şi cobora, urca şi cobora, urca până se făcea zbieret asurzitor, apoi cobora şi redevenea geamăt înfundat.

— Zeilor, ce-i asta? a şoptit Jaya.

— Bocet, am zis eu.

— Unde-i Iuţilă? a întrebat Iota.

Am clătinat din cap.

— Poate nu-i place ploaia.

Leah a vrut să pornească spre palat, pe Drumul Gallien. I-am pus mâna pe umăr şi am oprit-o.

— Ar trebui să intrăm prin spate şi să ieşim lângă terenul de joc. Nu ştiu să mai găsesc drumul, că un rahat cu ochi, pe nume Peterkin, a şters toate indiciile lăsate de domnul Bowditch. Dar sunt convins că tu ştii cum să ajungem acolo.

Leah şi-a pus mâinile în şoldurile frumos modelate şi s-a uitat exasperată la mine. A întins mâna în direcţia de unde se auzeau plânsetele Hanei după fiica ei. Şi apoi, în caz că eram prea bătut în cap ca să pricep, şi-a ridicat ambele mâini deasupra capului.

— Prinţesa are dreptate, Charlie, a zis Iota. De ce s-o luăm pe acolo dacă putem s-o evităm pe namila aia pocită intrând prin faţă?

I-am înţeles punctul de vedere, dar existau şi alte probleme care mie mi se păreau mai importante.

— Pentru că namila pocită se hrăneşte cu carne de om. Cred că ăsta a fost motivul pentru care au dat-o afară de pe tărâmul-uriaşilor sau cum îi ziceţi voi. Pricepi ce-ţi zic? *Mănâncă oameni.* Şi este sluga *lui.*

Leah m-a privit în ochi. A dat foarte încet din cap şi a întins degetul spre revolverul pe care-l purtam la centură.

— Da, am spus eu. Şi mai este ceva, milady. Ceva ce trebuie să vezi.

3

Am mers puţin mai departe pe Drumul Gallien, după care Leah a luat-o la stânga, pe o străduţă îngustă, cam cât o alee. Apoi, fără pic de ezitare, ne-a condus printr-un labirint de străzi. Speram din suflet că ştie ce face; nu mai fusese pe aici de mulţi ani. Însă, pe de altă parte, ne orientam şi după vaietele Hanei.

Jaya şi Eris m-au ajuns din urmă. Eris mi se părea îndârjită, Jaya – speriată de bombe. Şi mi-a zis:

— Casele se mişcă. Ştiu că-i o prostie, dar chiar se mişcă. De câte ori mă uit în altă parte, le văd cu coada ochiului cum îşi schimbă forma.

— Şi mie mi se tot pare că aud voci, a spus Io. Parcă-i… bântuit locul ăsta.

— Chiar este, am zis eu. O să-l exorcizăm, ori o să murim încercând să-l salvăm.

— Ce-i aia „exorci…”? m-a întrebat Eris.

Urletele Hanei se auzeau din ce în ce mai tare.

— Nu contează acum, i-am răspuns eu. Toate la timpul lor.

Leah ne-a băgat pe o alee atât de îngustă, cu casele atât de înghesuite unele în altele, încât parcă ne strecuram printr-o crevasă. Vedeam şi eu cum se mişcă încet cărămizile unei clădiri şi blocurile din piatră ale alteia, când spre interior, când spre exterior – de parcă ar fi respirat. Poate că aşa şi era.

Am ieşit pe o stradă pe care am recunoscut-o. Era bulevardul cu aleea cu iarbă în mijloc şi pe margini

cu fostele magazine de fiţe pentru membrii familiei regale şi pentru curtenii lor servili. Iota a întins mâna să atingă (sau poate voia să rupă) una dintre florile uriaşe şi galbene. L-am apucat de încheietură la timp.

— Nu face asta, Io. Muşcă.

Şi-a bulbucat ochii la mine.

— Chiar-chiar?

— Da.

Vedeam acum acoperişurile de la casele enorme ale Hanei întinse pe cele două laturi ale străzii. Leah a luat-o spre dreapta şi a început să se furişeze pe lângă vitrinele sparte ale prăvăliilor, tot uitându-se prin perdeaua ploii la piaţeta părăsită cu fântâna secată în mijloc. Tânguirile Hanei erau deja aproape insuportabile, suspina ce suspina şi apoi începea să zbiere. Abia acum s-a uitat Leah în spate. Mi-a făcut semn să mă apropii de ea, dar a fluturat uşor din mână. Adică: *Tiptil, tiptil.*

Mai întâi m-am aplecat şi i-am şoptit lui Radar la ureche să nu scoată niciun sunet. După care m-am dus lângă prinţesă.

Hana şedea pe tronul împopoţonat cu nestemate. În poală ţinea trupul fiicei sale. Capul Roşcatei Molly atârna într-o parte a tronului, în partea cealaltă îi atârnau picioarele. În dimineaţa asta, Hana nu mai cânta despre „Joe, iubirea mea”. Mângâia părul aspru şi portocaliu al lui Molly, după care îşi ridica mutra buboasă în ploaie şi mai scotea câte un urlet. Şi-a pus braţul cât un trunchi de pom pe sub gâtul femeii moarte, i-a ridicat capul şi i-a acoperit cu pupături atât fruntea, cât şi resturile însângerate ale gurii.

Leah a arătat spre ea, după care a ridicat mâinile cu palmele în sus: *Şi acum ce facem?*

Asta facem, mi-am zis eu şi am început să traversez piaţeta către locul unde se afla Hana. Ţineam o mână pe patul revolverului de la domnul Bowditch. Nici nu mi-am dat seama că Radar era lângă mine până când n-a început să latre. Şi hămăielile ei erau foarte puternice şi groase şi

precedate de câte o mârâială ameninţătoare de fiecare dată când respira. Hana a ridicat ochii şi ne-a văzut.

— Cuminte, fata mea! i-am spus eu lui Radar. Stai lângă mine!

Hana a dat la o parte cadavrul şi s-a ridicat. O mână a Roşcatei Molly a aterizat într-o grămadă de oscioare.

— *TUUU!* a răcnit ea, iar pieptul imens i s-a umflat ca un tsunami. *TUUUU!*

— Foarte corect, i-am spus eu. Eu. Prinţul a cărui venire a fost vestită. Aşa că îţi poruncesc să îngenunchezi în faţa mea şi să-ţi accepţi soarta.

Normal că nu mă aşteptam să mă asculte. Şi nu m-am înşelat. S-a repezit la mine în salturi mari. Doar cinci i-ar fi fost de ajuns. Am lăsat-o să facă trei, pentru că nu voiam să ratez. Nu-mi era deloc frică. Mă copleşise din nou întunericul ăla lăuntric. Rece, dar limpede. Probabil că asta vi se pare un paradox, dar nu am de gând să mă dezic de ce am spus.

Îi vedeam foarte clar crăpătura aia cu margini roşii care-i traversa fruntea şi, atunci când s-a apropiat de mine şi a întunecat cerul (plus că zbiera ceva – dar să nu mă întrebaţi ce, că nu ştiu), am tras două gloanţe chiar în ea. În comparaţie cu revolverul domnului Bowditch, de calibru .45, pistolaşul .22 al lui Polley parcă fusese o armă de jucărie. Fruntea plină cu bube a Hanei s-a surpat aşa cum se năruie o pojghiţă de gheaţă când calci pe ea. Smocurile jegoase de păr castaniu i-au zburat spre spate, împreună cu un şuvoi de sânge. A căscat larg gura, dezvelindu-şi dinţii ca nişte colţi cu care nu va mai sfârteca şi nu va mai mesteca niciodată carne de copii.

Braţele i-au zvâcnit cu putere şi s-au ridicat la cerul cenuşiu. Printre degetele imense i se prelingeau picăturile de ploaie. Simţeam în nări mirosul tare şi acru al prafului de puşcă. S-a împleticit încercând să se întoarcă puţin, de parcă ar fi vrut să-şi mai vadă fiica iubită pentru o ultimă

oară. Apoi s-a prăbuşit. Şi s-au zguduit sub mine pietrele piaţetei când au fost lovite de greutatea aia imensă.

Astfel a sfârşit uriaşa Hana, paznică a cadranului solar, a havuzului şi a intrării pe Arena Monarhilor din spatele Palatului Lilimar.

4

Iota stătea în faţa aripii din dreapta a casei Hanei – cea în care se afla bucătăria. Lângă el era un bărbat cenuşiu, aproape fără nicio trăsătură rămasă pe chip; de parcă toată carnea i se desprinsese de craniu şi o luase la vale, înghiţindu-i un ochi şi tot nasul. Purta pantaloni albi şi o bluză tot albă, pătată cu sânge. Am presupus că era – că fusese – bucătarul Hanei, cel pe care ea îl numise „jigodie fără mătărângă". N-aveam nimic de împărţit cu el. Eu aveam treabă în palat.

Dar se părea că Leah nu-şi încheiase toate conturile cu Hana. S-a apropiat de uriaşa moartă şi şi-a tras sabia. Capul Hanei stătea într-o baltă de sânge, care se scurgea mai departe, printre pietrele caldarâmului.

Eris a făcut un pas înainte şi a apucat-o pe Leah de braţ. Leah s-a întors fulgerător, iar expresia ei nu avea nevoie de cuvinte: *Cum îţi permiţi să mă atingi?*

— Nu, prinţesă de Gallien, cu tot respectul, dar aşteaptă o clipă. Te rog. Fă-o pentru mine.

Leah s-a gândit puţin, după care s-a dat puţin înapoi.

Atunci s-a apropiat Eris de namila pocită şi i s-a urcat pe piciorul imens. Şi-a ridicat fusta murdară şi a făcut pipi pe coapsa albă şi fleşcăită a Hanei. După care s-a dat jos. S-a întors cu faţa la noi. Îi şiroiau lacrimile pe obraji.

— Am venit în sud din cătunul Wayva, loc de care n-a auzit şi nu va auzi nimeni niciodată. Şi am plecat de acolo pentru că tartoriţa asta mizerabilă mi-a distrus locul de baştină şi a ucis zeci de

oameni. Unul dintre ei a fost bunicu'. Altul a fost mama. Să te văd ce mai faci acum, cucoană.

Şi Eris m-a luat prin surprindere, făcând o plecăciune în faţa cadavrului.

M-am dus lângă Iota şi bucătarul care tremura din toate încheieturile. Când m-a văzut, Io şi-a dus palma la frunte, iar bucătarul a făcut la fel.

— Ai înfrânt nu doar un uriaş, ci doi, mi-a spus Iota. Cât voi trăi n-o să uit asta – deşi nu am şanse să trăiesc prea mult. Şi n-o să uit nici cum s-a pişat Eris pe ea. Mă mir că n-a vrut şi câinele tău să încerce.

Leah s-a dus într-o parte a namilei pocite, şi-a ridicat sabia până deasupra capului şi a lovit. Era prinţesă şi moştenitoare a tronului, dar făcuse munci de om de rând când fusese în surghiun, aşa că avea forţă. Cu toate astea, tot i-au trebuit trei lovituri ca să reteze capul Hanei.

S-a aşezat în genunchi, şi-a şters sabia de rochia mov a uriaşei şi a băgat-o la loc în teacă. S-a ridicat şi s-a apropiat de Iota, care a făcut o plecăciune. Ea i-a arătat moarta lungă de vreo şase metri, apoi i-a arătat fântâna secată.

— Îţi îndeplinesc bucuros porunca, milady.

S-a dus la cadavru. Iota era foarte puternic, Iota era un munte de om, dar tot a trebuit să-şi folosească ambele mâini şi să se opintească din greu până a reuşit să-i ridice capul. L-a tras după el la fântână. Eris n-a văzut scena: plângea în braţele Jayei.

Iota a icnit tare – *AAAH!* – şi a aruncat capul Hanei (am observat că i-a plesnit cămaşa la spate de la efort). Căpăţâna namilei pocite a aterizat în fântână. Se holba cu ochi morţi la ploaie. Cum făcea garguiul pe lângă care trecusem la prima mea intrare în Lilimar.

5

Am pornit pe una dintre aleile dispuse în braţe de morişcă; de data aceasta eu mergeam în frunte.

Deasupra noastră se contura ameninţător zidul din spate al palatului şi din nou mi-am spus că era o creatură vie. Poate acum picotea, dar ţinea un ochi deschis. Puteam să jur că turnurile de flancare îşi schimbaseră locul. La fel şi scările întortocheate şi parapetele, care ba păreau făcute din piatră, ba clipeai din ochi şi le vedeai că sunt din sticlă verde şi pline cu forme negre şi contorsionate. Mi-am amintit de poezia lui Edgar Allan Poe despre palatul bântuit, în care o gloată hidoasă se îmbulzeşte şi râde, dar nu mai zâmbeşte.

Aici încă se distingeau iniţialele domnului Bowditch. Când am dat cu ochii de ele, am avut sentimentul că întâlnesc un prieten bun într-un loc rău. Am ajuns la uşile mari şi roşii din zona de aprovizionare, unde erau claie peste grămadă căruţele distruse; apoi la şirul de contraforţi verzi. Mi-am condus echipa pe lângă ei şi, cu toate că a durat puţin mai mult, nu a obiectat nimeni.

— Alte voci, a şoptit Iota. Le-auzi?

— Da, i-am răspuns eu.

— Ce sunt? Sunt demoni? Sunt morţii?

— Nu cred că ne pot face vreun rău. Dar cu siguranţă există o energie în locul ăsta şi nu-i o energie benefică.

M-am uitat la Leah, care a făcut repede un cerc cu mâna dreaptă: *Trebuie să ne grăbim.* Am înţeles. Nu ne permiteam să pierdem lumina zilei, dar trebuia neapărat să-i arăt. Trebuia neapărat să vadă, pentru că atunci când vezi cu ochii tăi înseamnă că ai făcut primul pas spre a înţelege ce se întâmplă. Sau spre a accepta un adevăr pe care îl respingi de multă vreme.

6

Aleea întortocheată ne-a dus în apropiere de havuzul înconjurat de palmierii ale căror ramuri şi frunze atârnau fără vlagă în ploaie. De acolo se vedea stâlpul înalt din centrul cadranului, dar acum nu mai avea soarele în vârf. După turele făcute de

Radar pe el, soarele se întorsese cu spatele. Iar acum, în vârful stâlpului se vedeau cele două luni din Empis. Şi ele aveau chipuri şi ochii lor se mişcau… de parcă ar fi încercat să estimeze distanţa rămasă între ele. Am observat ultimul semn lăsat de domnul Bowditch **AB,** cu săgeata de deasupra literei **A** indicând drumul spre cadran.

Şi spre havuz.

M-am întors cu faţa la însoţitorii mei.

— Te rog să vii cu mine, prinţesă Leah. Voi, ceilalţi, staţi aici până am să vă chem.

M-am aplecat la Radar:

— Şi tu, fata mea. Stai aici!

Nicio întrebare şi niciun protest. Că doar eram prinţul.

Leah a venit cu mine. Am condus-o la havuz şi i-am făcut semn să se uite înăuntru. A văzut resturile sirenei în apa infestată acum de putregai. A văzut suliţa înfiptă în abdomenul Elsei şi mănunchiul de intestine care ieşea din el.

A scos un geamăt înăbuşit, care probabil că ar fi sunat ca un ţipăt de durere, dacă ar fi avut pe unde să îl elibereze. Şi-a acoperit ochii cu mâinile şi s-a prăbuşit pe una dintre băncile pe care probabil că şezuseră pe vremuri empisarienii care făcuseră tot drumul până aici din oraşele şi satele lor, ca să vadă minunata fiinţă care înota în havuz şi poate să şi asculte un cântec de-ale ei. Leah s-a aplecat mult de mijloc până şi-a atins genunchii cu fruntea şi a continuat să scoată gemetele alea înfundate, care mie mi se păreau mai îngrozitoare – şi mai nefericite – decât hohotele reale de plâns. Am mângâiat-o pe spate, speriat că ar putea s-o ucidă neputinţa de a-şi articula durerea, aşa cum este posibil să mori înecat cu un cocoloş de mâncare rămas în gât.

În cele din urmă a ridicat capul, s-a uitat încă o dată la rămăşiţele cenuşii ale Elsei, după care şi-a întors faţa către cer. Acum şi lacrimi, şi stropi de ploaie îi şiroiau pe obrajii netezi şi peste cicatricea din locul gurii, şi peste buba roşie pe care trebuia s-

o spargă ca să mănânce, cu toate că o durea foarte tare. Şi-a ridicat pumnii strânşi către cerul cenuşiu.

I-am luat cu blândeţe mâinile într-ale mele. Parcă erau două pietre reci. Am aşteptat. Într-un final, s-au mai relaxat şi mi-au strâns uşor degetele. Dar n-am spus nimic încă; am aşteptat până s-a uitat la mine.

— Ucigaşul-de-Monarhi a omorât-o. Poate nu cu mâna lui, dar la ordinul lui. Pentru că era frumoasă, iar forţa care-l stăpâneşte detestă orice fel de frumuseţe – fluturii-monarh, oamenii cumsecade ca Dora, care au fost oameni întregi pe vremuri, ţinutul ăsta peste care tu ar fi trebuit să domneşti. Şi *iubeşte* violenţa şi suferinţa şi crima. Iubeşte *cenuşiul.* Când îl vom găsi – *dacă* îl vom găsi – îl vei omorî tu, în caz că eu voi da greş?

S-a uitat la mine cu ochi înecaţi de lacrimi şi de neîncredere. În cele din urmă, a dat din cap.

— Chiar dacă este vorba despre Elden?

Atunci a clătinat din cap la fel de puternic ca mai devreme şi şi-a smuls mâinile dintr-ale mele. Şi dinspre havuzul unde zăcea sirena moartă s-a auzit o voce tânguitoare:

— N-ar fi ucis-o niciodată pe Elsa. O iubea.

Mă rog, mi-am zis eu, *răspunsul ăsta nu-i chiar un refuz.*

Trecea timpul. Mai rămăseseră destule ore de lumină, dar mi-am dat seama că nu ştiam dacă era neapărat nevoie ca lunile să se sărute deasupra Empisului ca să se deschidă Puţul Negru; la fel de bine o puteau face în cealaltă parte a lumii, cu acelaşi rezultat îngrozitor. Pe stâlpul din centrul cadranului solar, ochii Bellei şi Arabellei se mişcau din stânga în dreapta şi din dreapta în stânga de parcă ar fi vrut să întărească această idee.

M-am întors şi i-am chemat pe ceilalţi.

7

Cu toţii am ocolit cadranul, numai Radar a mers pe el şi s-a oprit ca să urineze lângă stâlpul din centru. Aşa cum făcuse Eris pe uriaşa moartă.

Acolo se terminau aleile ca braţele de morişcă şi începea drumul principal. Acesta ne-a dus la şapte uşi. Am încercat-o pe cea din mijloc, dar era încuiată. I-am poruncit să se deschidă în numele lui Leah de Gallien – variantă empisariană a formulei magice *Sesam, deschide-te* – şi s-a deschis. Mă aşteptasem la asta, dar atunci s-a întâmplat o chestie pe care nu o prevăzusem. Când am rostit numele prinţesei, clădirea a părut să se dea înapoi speriată. Nu pot să spun că am văzut asta, ci mai degrabă am simţit-o; a fost un fel de bufnitură surdă, ca atunci când cele peste trei sute de kile ale Hanei se izbiseră de pământ.

A încetat brusc tot freamătul de şoapte, auzite nu atât cu urechile, cât mai degrabă cu mintea. Normal că nu eram chiar în halul ăsta de naiv să-mi imaginez că palatul fusese epurat – „exorcizat" a fost cuvântul pe care-l folosisem când am vorbit cu Iota –, însă îmi era clar acum că Ucigaşul-de-Monarhi nu era unica autoritate de acolo. *Ar fi mai puternică dacă Leah ar putea să vorbească singură,* mi-am zis eu, dar fireşte că nu putea.

Dincolo de uşi era un hol mare. Odinioară fusese şi el decorat cu fresce înfăţişând fluturi-monarhi, ca depoul de tramcare. Însă şi acestea fuseseră împroşcate cu vopsea neagră şi nu mai rămăseseră din ele decât câţiva fluturi, aproape de tavan, şi picioarele câtorva oameni, în josul picturilor. Oameni care probabil că aveau pictate pe chipuri zâmbete largi la gândul că se vor distra de minune la jocurile organizate pe arenă. Parcă-i şi vedeam. M-am gândit din nou la adepţii ISIS care distrugeau vestigiile culturale ale civilizaţiilor anterioare.

În centrul holului erau mai multe chioşcuri vopsite în roşu, destul de asemănătoare cu cele de la stadionul Guaranteed Rate Field din Chicago, pe lângă care trecusem de multe ori cu tata când mergeam la meciurile echipei White Sox.

— Ştiu unde suntem, a murmurat Iota şi mi-a făcut un semn. Aşteaptă puţin, Charlie! Un minut.

A urcat repede şi greoi una dintre rampe, s-a uitat, după care a dat fuga înapoi.

— Nu-i nimeni în tribune. Nici pe teren. Au dispărut cu toţii. Nici cadavre nu mai sunt.

Leah i-a aruncat o privire iritată, de parcă ar fi vrut să-l întrebe la ce altceva se aştepta. Apoi a luat-o spre stânga. Noi am mers după ea. Am trecut printr-o sală circulară, unde erau multe gherete cu obloanele trase – probabil concesionate micilor întreprinzători. Radar mergea lângă mine. Mă aşteptam să simtă ea prima pericolul, dacă va fi cazul de aşa ceva. Însă deocamdată draga mea părea atentă, dar foarte calmă. Tocmai ce trecusem de ultima gheretă când m-am oprit şi m-am uitat în jur. La fel au făcut şi ceilalţi. Însă nu şi Leah, a cărei lipsă totală de interes mă uimea. A mai mers câţiva paşi şi şi-a dat seama că nu venim după ea. A făcut din nou semnul ăla de *trebuie să ne grăbim*, numai că noi încremeniserăm.

Aici zidul lateral din piatră fusese înlocuit cu un panou din sticlă lung de cel puţin zece metri. Normal că era acoperit de praf – totul era plin de praf în palat –, dar încă se mai putea vedea ce era înăuntru, pentru că deasupra era un şir de lămpi cu gaz, care funcţionau ca nişte spoturi. Mă uitam la un tezaur plin cu munţi de biluţe din aur, la fel ca acelea din seiful domnului Bowditch. Probabil valorau miliarde în dolari americani. Şi, printre mormanele alea de aur, erau mii de nestemate aruncate parcă la întâmplare: opale, perle, smaralde, diamante, rubine, safire. Precis că domnul Heinrich, bijutierul cel bătrân şi şchiop, ar fi făcut infarct dacă le-ar fi văzut.

— Dumnezeule mare! am murmurat eu.

Eris, Jaya şi Iota păreau interesaţi de ce văd, însă în niciun caz nu erau la fel de şocaţi ca mine.

— Am auzit de locul ăsta, a spus Iota. Este Vistieria, milady, da? Vistieria Empisului.

Leah a dat nerăbdătoare din cap şi ne-a îndemnat să o urmăm. Şi avea dreptate, trebuia să ne continuăm drumul. Însă eu am mai rămas câteva

secunde, ca să-mi bucur ochii cu toată bogăţia aia. Mă gândeam la numeroasele drumuri făcute la Chicago ca să-i văd jucând pe cei de la White Sox şi la duminica aceea specială când m-am dus la stadionul Soldier Field ca să-i văd pe cei de la Chicago Bears. Ambele stadioane aveau vitrine în spatele cărora erau expuse trofeele. Şi m-am gândit că la fel era şi aici: pe drumul lor spre tribunele din care aveau să urmărească întrecerile, oamenii de rând se puteau opri ca să caşte gura la avuţia regatului, evident păzită de Garda Regelui pe vremea dinastiei Gallien, iar în ultima vreme de Hana. Nu-mi dădeam seama cum de a putut să intre domnul Bowditch până aici, dar ce luase – cu sau fără voie – nu era decât o cantitate infimă, o picătură dintr-un ocean. Ca să zic aşa.

Leah ne-a făcut iar semn, şi mai energic, cu ambele mâini. Am mers după ea. M-am mai uitat o dată în spate, zicându-mi că, dacă m-aş fi aruncat într-unul din mormanele alea, aş fi fost îngropat în aur până la gât. După aia mi-am adus aminte de regele Midas, care a murit de foame, pentru că tot ce atingea se preschimba în aur – cel puţin aşa zice legenda.

8

Mai încolo, am început să simt o vagă aromă, care-mi evoca amintiri neplăcute din Gherla lui Maleen: cârnaţii. Am ajuns într-un loc cu uşi duble în partea stângă. În spatele lor era o bucătărie imensă, cu multe cuptoare din cărămidă, trei plite, un fel de rotisoare şi nişte chiuvete atât de mari, că până şi eu aş fi putut să fac baie în ele. Aici se pregătea mâncarea pentru mulţimile care veneau la stadion. Uşile de la cuptoare erau deschise, ochiurile de la plite erau stinse şi nimic nu se învârtea în rotisoare. Însă mirosul de cârnaţi persista. *În viaţa mea n-am să mai pun gura pe vreun cârnat,* mi-am promis eu. *Poate nici friptură n-am să mai mănânc.*

Lângă perete se ghemuiau speriaţi patru bărbaţi cenuşii. Purtau pantaloni şi bluze largi la fel ca ale Stafiditului, însă Stafiditul nu era printre ei. Când ne-au văzut, unul dintre oamenii ăia nefericiţi şi-a ridicat repede şorţul ca să-şi acopere ce-i mai rămăsese din faţă. Ceilalţi doar s-au zgâit la noi, iar pe trăsăturile lor aproape şterse am putut să desluşesc uluire şi panică. Am ignorat-o pe Leah, care voia să mă tragă mai departe pe coridor şi am intrat. Unul câte unul, toţi membrii personalului din bucătărie au căzut în genunchi înaintea mea şi şi-au dus palmele la frunte.

— Ne, ne, ridicaţi-vă! am spus eu şi am fost puţin cam uimit de promptitudinea cu care mi s-au supus. Nu vă fac niciun rău, dar unde e Stafiditul? Percival? Ştiu că era coleg cu voi.

S-au uitat unul la altul, apoi s-au uitat la mine, apoi la câinele meu, apoi la Iota – mare şi ameninţător lângă mine. Şi… evident că au aruncat şi câteva priviri pe furiş la prinţesă, care se întorsese în castelul unde pe vremuri fusese căminul ei. În cele din urmă, bărbatul care-şi acoperise faţa a lăsat şorţul în jos, s-a ridicat şi a făcut un pas înainte. Tremura din toate încheieturile.

— Au venit după el soldaţii nopţii. L-au luat în braţe. S-a zgâlţâit şi după aia a leşinat. L-au dus cu ei. Cred că nu mai trăieşte, milord, că atingerea lor te omoară.

Ştiam asta, dar mai ştiam şi că nu te omoară întotdeauna – altminteri eu aş fi murit în urmă cu câteva săptămâni.

— Unde l-au dus?

Au clătinat toţi din capete, dar eu cam ştiam răspunsul. Şi, dacă Marele Lord chiar intenţiona să-l interogheze pe Stafidit – pe *Percival,* că ăsta era numele lui – înseamnă că poate mai era în viaţă.

Cât vorbeam noi, Leah a văzut ceva. S-a repezit la blatul uriaş din centrul bucătăriei. Pe el era un teanc de hârtii legate cu sfoară şi o pană de scris, pătată de grăsime şi cu peniţa neagră de cerneală. A înşfăcat şi teancul, şi instrumentul de scris, după

care iar ne-a făcut semnul ăla că trebuie să ne grăbim. Normal că avea dreptate, însă va trebui să accepte şi un ocol până la apartamentul Marelui Lord, unde eu mai fusesem o dată. I-o datoram lui Percival. Toţi îi datoram asta. Plus că mai trebuia să-mi plătesc datoria şi faţă de Kellin, Marele Lord.

Trebuia să-i plătesc cu aceeaşi monedă şi, după cum ştiţi şi voi, tare dulce e răzbunarea.

9

Nu departe de bucătărie, coridorul se termina în faţa unei uşi înalte, peste care erau fixate în cruciş mai multe bare de fier. Pe ea era un semn scris cu litere de un metru. L-am citit: INTRAREA INTERZISĂ. Însă, când mi-am întors capul ca să mă uit la el cu coada ochiului (aşa cum, din păcate, sărmanul Cla nu putea să facă), cuvintele alea două s-au transformat într-un talmeş-balmeş de simboluri runice… pe care sunt convins că tovarăşii mei le-ar fi descifrat fără probleme.

Leah mi-a făcut un semn. M-am apropiat de uşă şi am rostit formula magică. S-a auzit zgomot de zăvoare trase din cealaltă parte şi uşa s-a întredeschis.

— Ar fi trebuit să încerci asta şi în Maleen, a zis Eris. Ne-ai fi scăpat de multe suferinţe.

— Nu eram prinţ când am stat în Maleen, i-am răspuns eu. Încă mă…

— Încă te ce? a vrut să ştie Jaya.

Încă mă transformam, mi-am zis eu. *Gherla lui Maleen a fost crisalida mea.*

M-a scutit Leah de răspuns. Mi-a făcut semn cu o mână şi m-a tras cu cealaltă de zdrenţele tricoului. Evident că avea dreptate. Trebuia să ne grăbim, aveam de oprit o apocalipsă.

Coridorul de dincolo de uşă era mult mai larg şi pereţii erau împodobiţi cu tapiserii reprezentând o mulţime de lucruri, de la nunţi regale şi baluri, la scene de vânătoare şi peisaje cu munţi şi lacuri. Mie mi-a atras atenţia mai ales una care înfăţişa o

corabie captivă în ghearele unui uriaş crustaceu submarin. Cred că am mers pe puţin opt sute de metri pe coridorul ăla până am ajuns la nişte uşi duble înalte de vreo trei metri. Pe una era agăţat un banner pe care era pictat un bătrân înfăşurat de la gât şi până la picioare într-o robă roşie. Purta coroana pe care o văzusem pe capul Ucigaşului-de-Monarhi – n-aveam cum să n-o recunosc. Pe cealaltă uşă era pictată o femeie mult mai tânără, tot cu o coroană aşezată pe buclele blonde.

— Regele Jan şi Regina Cova, a spus Jaya pe un ton plin de veneraţie. Mama avea o faţă de pernă pe care erau brodate chipurile lor. Nu aveam voie nici măcar s-o atingem, darămite să dormim pe ea.

Acum nu a mai fost nevoie de formula magică, pentru că uşile s-au deschis imediat ce le-a atins Leah. Am ieşit pe un balcon mare. Mi se părea imensă încăperea de sub el, dar bezna era prea mare ca să fiu sigur de asta şi nici chibrituri nu mai aveam. Leah a luat-o uşor la stânga şi a dispărut în întuneric. Am auzit un scârţâit slab şi imediat am simţit miros de gaz, după care am auzit un sâsâit înfundat care venea de deasupra şi din jurul nostru. Şi s-au aprins lămpile, mai întâi câte una, apoi câte două, apoi câte trei. Cred că erau peste o sută de asemenea lămpi în jurul unei încăperi enorme. Plus multe altele în candelabrul imens şi cu o groază de braţe. Ştiu că tot scriu *uriaş* şi *enorm* şi *imens*. Ar fi bine să vă obişnuiţi cu aceste cuvinte pentru că totul era… aşa, uriaş şi enorm şi imens – cel puţin până am ajuns la coşmarul claustrofob despre care am să vă povestesc curând.

Leah răsucea rotiţa unei valve. Luminile s-au făcut şi mai puternice. Balconul pe care ne aflam era de fapt o galerie, cu scaune cu spătar înalt de jur-împrejur. Sala de sub noi era circulară şi avea pardoseală din dale roşii. În centrul ei, pe un fel de podium, se aflau două tronuri, unul un pic mai mare decât celălalt. În restul sălii erau scaune (mai elegante decât cele de pe balcon) şi nişte canapele mici, cu doar două locuri.

Şi puţea rău. Atât de scârboasă şi de grea era duhoarea aia, că parcă o şi vedeai cum ţi se fâţâie pe sub nas. Am observat ici şi colo grămezi de mâncare putrezită, prin care mişunau viermii, dar asta nu era tot. Am mai văzut şi mormane de rahat pe dalele roşii şi pe cele două tronuri – cele de pe tronuri erau şi mai mari. Pereţii erau împroşcaţi cu sânge – sânge care se uscase de-a lungul anilor şi se făcuse maro. Sub candelabru zăceau două cadavre fără capete. De fiecare parte a candelabrului (parcă intenţionând să-l echilibreze) atârnau spânzurate alte două trupuri, ale căror chipuri desfigurate erau stafidite – aproape mumificate – de trecerea timpului. Li se lungiseră anormal de mult gâturile din cauza ştreangului, dar încă nu ieşiseră din capetele pe care trebuiau să le sprijine. Parcă acolo avusese loc un măcel, iar acestea erau urmările.

— Ce s-a petrecut aici? a şoptit răguşit Iota. Pe toţi zeii, *ce a fost aici?*

Prinţesa m-a atins pe mână ca să mă facă atent. Chipul ei fără gură părea deopotrivă istovit şi întristat. Ţinea una dintre hârtiile pe care le luase din bucătărie. Pe o parte era scrisă o reţetă complicată, dar nu ştiu cine ar fi putut s-o înţeleagă, pentru că scrisul ăla era de-a dreptul ilizibil. Pe cealaltă parte a hârtiei era mesajul frumos caligrafiat al lui Leah: *Aceasta a fost sala de primire a părinţilor mei.* Acum a arătat spre una dintre mumiile spânzurate de candelabru şi a scris: *Cred că este Luddum. Şambelanul tatei.*

Am cuprins-o cu braţul pe după umeri. Şi-a lăsat capul pe mâna mea preţ de o secundă mult prea scurtă, după care s-a îndepărtat de mine.

— Nu le-a ajuns că i-au omorât, nu? am întrebat eu. Au vrut neapărat să şi pângărească locul ăsta.

A dat încet din cap. Apoi mi-a arătat spre o scară de lângă mine. Am coborât pe acolo şi ne-a dus către alte două uşi duble, acestea înalte de cel puţin zece metri. Până şi Hana ar fi putut să intre pe ele fără să plece capul. Sau poate doar un pic.

Leah i-a făcut semn lui Iota. El s-a proptit cu mâinile în uşi, s-a împins şi le-a dat într-o parte şi alta – erau uşi pe şine. În tot acest timp, Leah s-a întors cu faţa la tronurile (pline cu rahat) pe care şezuseră odinioară mama şi tatăl ei şi ascultaseră cererile formulate de supuşii lor. A îngenuncheat şi şi-a dus palma la frunte. Lacrimile îi şiroiau pe dalele roşii şi murdare.

Durere mută.

10

Încăperea de dincolo de sala de primire ar fi eclipsat chiar şi naosul din catedrala Notre Dame. Ecourile prelungi ne-au transformat paşii în marşul unui adevărat batalion. Şi reveniseră vocile, toate şoaptele acelea amestecate, pline de răutate şi venin.

Deasupra noastră se înălţau cele trei turle, aidoma unor tuneluri verticale, pline de licăriri verzi, care se întunecau din ce în ce mai mult până ajungeau negre ca abanosul cel mai pur. Pardoseala pe care călcam era alcătuită din sute de mii de bucăţele de gresie. Odinioară alcătuiseră un enorm fluture-monarh şi, în pofida vandalizării de care avuseseră parte, forma lui dăinuise încă. Sub turla centrală era o platformă aurită. Iar din mijlocul ei se ridica în întuneric un cablu argintiu. Lângă ea era un soclu cu o manivelă imensă într-o parte. Leah i-a făcut un semn lui Iota. Apoi i-a arătat manivela şi i-a mimat că trebuie s-o învârtă.

Io s-a dus acolo, şi-a scuipat în palme şi a început s-o învârtă. Repet: Iota era un tip foarte puternic, aşa că a dat la manivela aia destul timp fără să obosească. Când s-a dat la o parte, i-am luat eu locul. Manivela se rotea şi se tot rotea, dar depuneai mult efort pentru asta. După vreo zece minute am avut senzaţia că degeaba o mai învârt eu, pentru că a intrat într-un fel de clei gros. Atunci am simţit o bătaie pe umăr. Şi a trecut Eris în locul meu. A reuşit s-o rotească doar vreo cinci minute, după care a încercat şi Jaya. Mai mult de ochii lumii, doar ca

să demonstreze că face parte din echipă. N-aveai ce să-i reproşezi.

— Ce facem noi aici? am întrebat-o pe Leah.

Mi-era deja clar că acea platformă aurie era un fel de lift care se urca în turla centrală. Necazul era că nu reuşiserăm să o mişcăm deloc.

— Şi de ce facem asta, dacă Ucigaşul-de-Monarhi s-a dus sub pământ?

S-a auzit un fel de croncănit, aproape un cuvânt. *Trebuie,* voia să fie. Leah şi-a dus ambele mâini la gât şi a clătinat din cap, sugerând că efortul de ventriloc era acum mult prea dureros, apoi a scris ceva pe alta dintre reţetele luate din bucătărie, pe care şi-a sprijinit-o pe spatele Jayei. Abia dacă se mai vedea cerneala, dar am putut să citesc.

Trebuie să urcăm ca să avem de unde să coborâm. Ai încredere în mine.

Păi, aveam de ales?

CAPITOLUL 29

LIFTUL. SCARA ÎN SPIRALĂ. JEFF. MARELE LORD. REGINA EMPISULUI ÎŞI VA FACE DATORIA.

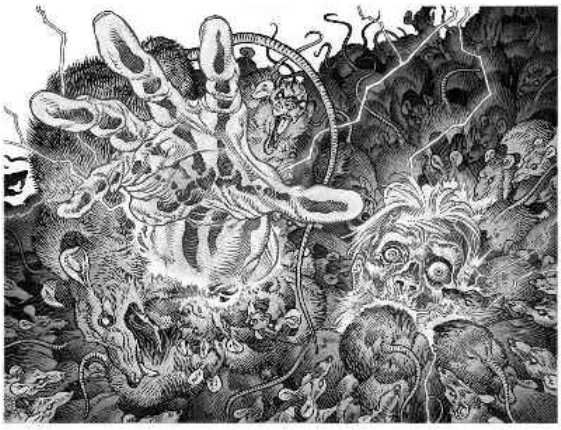

1

Iota s-a apucat din nou să dea la manivelă, iar acum rezistenţa era atât de mare, încât gemea la fiecare sfert de rotire completă. A reuşit s-o învârtă de vreo şase ori, iar ultima oară n-a putut s-o urnească decât câţiva centimetri. Şi atunci s-a auzit un clinchet slab de clopoţei de undeva de deasupra noastră. A răsunat prelung, apoi s-a stins. Leah i-a făcut semn lui Iota să se dea la o parte. A arătat spre platformă, după care a arătat la noi. A ridicat braţele, mimând o îmbrăţişare.

— Toţi? Asta vrei să spui? Să ne strângem mai aproape? Am întrebat eu.

A încuviinţat, apoi a încercat un ultim număr de ventriloc, apucându-se cu mâinile de gât. Lacrimi de durere îi brăzdau obrajii. Îmi şi imaginam cum în gâtlejul ei a rămas blocat un ghem de sârmă ghimpată.

— Câine. Mijloc. Acum.

Noi, cei cinci oameni, ne-am urcat pe platformă. Radar a ezitat şi s-a lăsat pe burtă, părând alarmată. Imediat ce ne-am urcat, platforma a început să se ridice.

— Radar! am strigat eu. Sari, sari!

O fracţiune de secundă am crezut că o să rămână acolo. Apoi şi-a luat avânt şi a sărit. Pierdusem de mult lesa, dar încă avea zgarda la gât. Iota a apucat-o de ea şi a tras-o. Ne-am mişcat puţin ca să-i facem loc în mijlocul nostru. Rad s-a uitat la mine şi a scheunat. O înţelegeam perfect. Abia dacă aveam loc acolo, chiar şi aşa cum stăteam, înghesuiţi unii în alţii.

Ne-am îndepărtat de sol. La vreo doi metri înălţime am fi putut să sărim fără teamă că ne-am fi accidentat. La patru, am fi sărit fără teamă că ne-am fi accidentat mortal. Apoi am ajuns la şase metri şi nu ne-am mai gândit să sărim.

Io stătea pe o latură, cu degetele de la picioare peste margine. Eu stăteam pe latura opusă, tot cu vreun sfert din tălpi în gol. Eris, Jaya şi Leah erau strânse în jurul lui Radar, Leah chiar stătea cu picioarele desfăcute peste ea. Acum podeaua probabil că era la vreo douăzeci şi ceva de metri sub noi. Aerul din jur era plin de praf şi mi-am zis că, dacă mă apucă strănutul, aş putea să cad naibii de acolo. Umilitor sfârşit pentru prinţul salvator, nu credeţi?

Şi vocile alea tot ne şopteau vorbe urâte. Una a zis: *Lu' tac-tu i se usucă creierul.* Jaya a început să se clatine şi a închis ochii.

— Mi-e frică de înălţime, ne-a spus ea. N-am urcat niciodată nicăieri, nici măcar în podul din hambar. Nu, nu pot să fac asta, daţi-mi drumul.

Şi s-a apucat să dea din mâini, a împins-o pe Eris, care s-a ciocnit de Iota, cât pe ce să-l arunce jos. Radar a lătrat o dată. Dacă intra şi *ea* în panică şi începea să se zbată, atunci ar fi căzut Leah. Aş fi căzut şi eu.

— Ţine-o bine, Eris, a mârâit Iota. Linişteşte-o până nu ne omoară pe toţi.

Eris s-a întins peste Radar şi peste Leah, care acum stătea aproape ghemuită deasupra lui Radar, şi a reuşit s-o cuprindă în braţe pe Jaya.

— Închide ochii, draga mea. Închide ochii şi imaginează-ţi că visezi.

Jaya a închis ochii şi a apucat-o pe Eris de după gât.

Era mai rece aerul de aici, iar eu eram plin de transpiraţie. Aşa că am început să tremur. *Eşti bolnav,* mi-a şoptit o voce care a plutit pe lângă mine ca o adiere. *Eşti bolnav şi ai să aluneci, ai să aluneci şi ai să cazi.*

Acum, pardoseala de dedesubt era doar un pătrăţel învăluit în umbre. Urla vântul pe undeva şi turlele alea – ba din piatră, ba din sticlă – trosneau.

Bolnav, mi-a repetat vocea. *Eşti bolnav şi ai să aluneci, ai să aluneci şi ai să cazi. Cu siguranţă.*

Am continuat să urcăm, chestie care mie mi se părea complet aiurea, din moment ce Ucigaşul-de-Monarhi era pe undeva pe sub noi, numai că era prea târziu să schimb acum ceva. Nu puteam decât să sper (din tot sufletul meu) că Leah ştia ce face.

Am trecut pe lângă un sistem de suspensii acoperite cu un strat gros de praf şi am ajuns să avem sticlă verde în toate părţile. Prin ea se împleteau şi şerpuiau forme negre ca nişte monştri dintr-un acvariu de coşmar. Puţul acelui lift ciudat devenea din ce în ce mai strâmt.

Şi apoi platforma s-a oprit brusc.

Deasupra noastră, turla se pierdea în întuneric. Dar parcă desluşeam ceva acolo sus – poate un palier –, însă era la cel puţin doisprezece metri distanţă de platforma pe care ne înghesuiam noi în jurul căţeluşei mele, care părea pregătită să o ia la goană de acolo în orice moment. Sub noi erau acum doar un vid negru.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Eris. De ce ne-am oprit?

Îi tremura vocea din cauza panicii. Jaya i s-a smucit din braţe şi s-a izbit iarăşi de Iota. Acesta a dat disperat din mâini ca să nu-şi piardă echilibrul.

— O întrebare mult mai deşteaptă e cum naiba o să coborâm de aici, a mârâit el. Suntem la ananghie, cum se zice.

Leah se uita neliniştită în sus, măsurând din ochi cablul liftului.

— Nu aşa ar trebui să se termine povestea noastră, a zis Io şi, oricât ar părea de ciudat, a scos un hohot de râs. La aproape o sută cincizeci de metri în aer şi îngrămădiţi ca vitele.

M-am gândit să strig: *În numele lui Leah de Gallien, ridică-te,* mi-am dat seama că-i o tâmpenie, dar tot voiam să încerc, când platforma s-a zdruncinat puţin şi şi-a reluat urcarea. Acum eu am dat disperat din mâini ca să mă reechilibrez şi să nu mă prăbuşesc în hăul de sub noi. Dar cred că tot aş fi căzut, dacă nu m-ar fi apucat Leah de gât. Mă strângea atât de tare, că am rămas câteva secunde fără aer, dar în circumstanţele date nu aveam de ce să mă plâng.

Radar s-a ridicat în picioare şi ne-am legănat cu toţii în acelaşi timp. Acum chiar că platforma părea să se micşoreze. Iar pereţii curbaţi ai turlei erau atât de aproape încât îi puteam atinge. M-am uitat în sus la palier şi m-am rugat să ajungem la el înainte să se mai blocheze liftul o dată. Sau s-o ia brusc şi cu viteză în jos.

Dar am avut noroc, nici nu s-a blocat şi nici n-a luat-o în jos. Platforma s-a lovit uşor de palier şi s-a oprit. S-a auzit alt clinchet de clopoţei – mai puternic aici, sus. Radar s-a repezit să coboare şi atât de tare a înghiontit-o pe Leah cu fundul, că a expediat-o în Eris şi Jaya. Cât pe ce să cadă în golul negru toate trei. Am împins-o pe Leah cu o mână şi pe Jaya cu cealaltă, Iota i-a dat un brânci lui Eris şi ne-am rostogolit pe palier unii peste alţii, ca la circ, când clovnii ies din maşinuţa minusculă. Pe Iota l-a apucat râsul. Şi pe mine. Eris şi Jaya au început şi ele să râdă, dar Jaya râdea şi plângea în acelaşi timp. Şi ne-am tot îmbrăţişat, fericiţi că scăpaserăm teferi.

Leah şi-a culcat obrazul pe spatele lui Radar şi mi-a întins mâna. I-am strâns-o. Mi-a răspuns în acelaşi fel.

— Eu tot aş vrea să ştiu ceva, a zis Iota. Aş vrea să ştiu unde naiba suntem şi de ce naiba am venit aici.

I-am arătat-o pe Leah şi am ridicat din umeri. Adică: *Numai ea ţi-ar putea răspunde.*

2

Palierul era mic şi nu avea balustradă, însă am reuşit să stăm în şir indian, chestie care era mult mai puţin periculoasă decât să ne înghesuim pe o platformă din aur masiv de nici doi metri pe doi. Iar acum, platforma asta a început să coboare, abandonându-ne aici.

Leah a arătat spre dreapta. Iota era primul din rând şi a început să meargă încet în direcţia aceea, tot uitându-se la bezna de jos şi la liftul care cobora. L-am urmat şi noi. Jaya nu-şi lua ochii de la cealaltă parte a turlei. Ne ţineam de mâini ca nişte păpuşi de hârtie, decupate din aceeaşi coală. Probabil nu era o chestie tocmai deşteaptă pentru că, dacă unul dintre noi îşi pierdea echilibrul, puteam să cădem cu toţii. Însă asta nu ne-a oprit.

La capătul palierului era o arcadă scundă. Iota s-a aplecat, a dat drumul mâinii lui Eris şi a trecut pe sub ea. Apoi a trecut Radar, apoi Jaya şi Leah. Eu am trecut ultimul, după ce am mai aruncat o privire spre platforma care abia dacă se mai vedea.

De cealaltă parte a arcadei era o altă pasarelă curbată şi un alt abis sub ea. Urcasem până aproape de vârful turlei centrale; iar acum ne aflam în vârful celei din dreapta. Leah s-a strecurat ca să ajungă în fruntea micului nostru detaşament, iar fiecare am ţinut-o de mijloc atunci când a trecut printre noi. I-am auzit respiraţia precipitată atunci când a păşit pe lângă mine. M-am întrebat de câtă energie avusese nevoie ca să vorbească atât cât vorbise şi când mâncase ultima oară. Probabil că acum funcţiona doar pe bază de tărie sufletească… dar, în fond, tot aşa funcţionam şi noi, ceilalţi.

— Nu te bucuri că ai venit? am întrebat-o în şoaptă pe Jaya, când am început să ocolim încet şi prudent vârful celei de-a doua turle.

— Taci, prinţul meu! mi-a şoptit ea.

Pasarela se termina la o altă arcadă, situată de cealaltă parte a turlei. Însă sub ea era o uşă închisă. O uşă din lemn, înaltă de un metru jumătate. N-a fost nevoie de formula magică. Leah a tras zăvorul din partea de sus şi şi-a folosit ambele mâini ca să ridice ivărul dublu. Era limpede că mai fusese aici. Parcă îi şi vedeam pe ea şi pe Elden, cei mai mici dintre fraţi şi ignoraţi de toată lumea, cum explorau palatul care probabil că se întindea pe treizeci sau patruzeci de hectare, dacă nu cumva şi mai mult. Şi cum îi descopereau tainele vechi, înfruntând moartea pe platforma aia (oare cum reuşiseră să învârtă manivela care o acţiona?) şi în cine ştie câte alte locuri periculoase. Mare minune că scăpaseră cu viaţă din expediţiile astea. Deşi e drept că ar fi fost mult mai bine pentru toţi dacă Elden n-ar fi scăpat.

Când s-a deschis uşa, am auzit vântul de afară. Gemetele lui înfundate şi neîntrerupte mi-au amintit de tânguirile scoase de Hana când ţinea în braţe trupul mort al fiicei sale. Palierul de dincolo de uşă era atât de îngust, încât pe el nu încăpea decât o persoană pe rând (ori poate, mi-am zis eu, doi copii mici şi curioşi, care să stea lipiţi unul de celălalt).

Leah s-a dus prima. Am mers şi eu în spatele ei şi am văzut că ne aflam deasupra unui fel de burlan îngust care părea că ar coborî până la nivelul solului. În stânga aveam un zid din blocuri de piatră. În dreapta era peretele din sticlă verde-închis în care şerpuiau firele alea negre. Sticla era groasă şi întunecată, dar venea suficientă lumină de afară ca să pot vedea până jos: burlanul era de fapt o scară îngustă, care se răsucea în spirală. Şi nu avea balustradă. Am întins mâna şi am atins sticla cu vârful degetelor. M-a şocat ce a urmat. Lujerii ăia filiformi s-au strâns laolaltă într-un nor negru şi s-au

repezit spre degetele mele. Mi-am tras repede mâna, iar firişoarele negre şi-au reluat plutirea leneşă.

Ne văd sau ne simt, mi-am dat eu seama. *Şi le e foame.*

— Să nu atingeţi peretele din sticlă, le-am spus celorlalţi. Nu cred că pot ieşi de acolo, dar n-are niciun rost să-i oftic㠖 m.

— Ce-i aia *oftic㠖?* m-a întrebat Jaya.

— N-are importanţă. Doar aveţi grijă să nu atingeţi peretele din sticlă.

Leah coborâse deja vreo zece trepte şi acum ne-a îndemnat iarăşi să ne grăbim, cu acelaşi gest al mâinii, ca un arbitru care anunţă punctul înscris de o echipă.

Am început să coborâm.

3

Era mai bine pe scara asta decât pe platforma liftului – era mai puţin înspăimântătoare –, dar tot periculoasă părea. Era şi foarte abruptă scara, plus că ne-a luat pe toţi cu ameţeală de la tot învârtitul ăla în spirală. (Poate doar Radar să nu fi avut nimic.) Cea mai proastă idee era să te uiţi în centrul spiralei, pentru că-ţi accentua şi mai mult senzaţia de vertij. După mine şi Leah veneau Radar, Iota, apoi Jaya. Eris încheia coloana.

După vreo sută de trepte, am ajuns la altă uşă scundă. Leah a trecut pe lângă ea, dar pe mine mă mânca curiozitatea. Am deschis-o fără nicio problemă. M-am uitat înăuntru şi am văzut o încăpere lungă, igrasioasă şi murdară, înţesată cu nişte forme vagi, unele acoperite cu cearşafuri. În primul moment m-a uimit gândul că ar putea să fie o mansardă imensă, dar apoi mi-am dat seama că toate palatele trebuie să aibă măcar una. Pur şi simplu nu se scrie în basme despre ele.

După ce am mai coborât alte trepte – şi peretele de sticlă era gros, iar lumina care trecea prin el era din ce în ce mai slabă – am ajuns la o altă uşă. Am deschis-o şi am văzut un coridor luminat de câteva

lămpi cu gaz, care abia mai pâlpâiau. Majoritatea suratelor lor erau moarte. Pe podea era aruncată o tapiserie mototolită şi plină de praf. Mi-am zis că nu mai trecuse nimeni pe aici de foarte, foarte multă vreme – poate ultimii fuseseră chiar Leah şi Elden în copilăria lor. Însă atunci mi-a venit o idee.

— Stai puţin, Leah!

S-a întors cu faţa la mine şi a ridicat mâinile: *Ce vrei?*

— Mai sunt şi alte uşi până jos? Uşi care dau în diferite locuri din palat? Poate în nişte apartamente?

A dat din cap şi iar a învârtit din degete – adică *hai odată, grăbiţi-vă.*

— Nu încă. Tu ştii vreun apartament care are lumină electrică şi nu lămpi cu gaz?

De fapt, mi se pare că am zis: *Ai cunoştinţă de vreo odaie.* Dar nu din cauza asta arăta Leah atât de nedumerită. Habar n-avea ce-i aia *lumină electrică*, aşa cum nici Jaya nu înţelesese ce înseamnă *a oftica.*

— Lumină magică, am explicat eu.

Şi atunci a priceput. A ridicat trei degete, s-a mai gândit puţin, apoi l-a ridicat şi pe al patrulea.

— De ce ne-am oprit? s-a lamentat Jaya. Vreau să *cobor.*

— Tacă-ţi gura! a repezit-o Iota. Ştiu despre ce vorbeşte. Sau cred că ştiu.

Mi-a trecut prin cap s-o întreb pe Leah dacă domnul Bowditch instalase luminile magice şi generatorul care le acţiona, dar deja ştiam răspunsul. *Laşii fac cadouri.* Dar văzusem generatorul şi era antic şi de demult, ceea ce însemna că-l adusese cu foarte mult timp în urmă, poate pe vremea când încă îl chema doar „Adrian”, nu şi „Howard”.

Cu siguranţă că unul dintre apartamentele care se bucurau de electricitate produsă prin munca sclavilor era cel al fostului rege şi al fostei regine, dar nu ăsta mă interesa pe mine.

Acum Leah s-a enervat şi nu a făcut un singur semn în josul scării, ci mai multe. N-avea decât

două chestii în cap: să-l găsească pe Ucigaşul-de-Monarhi înainte ca acesta să poată deschide Puţul Negru şi să se convingă de faptul că tipul acela era un impostor, nu iubitul ei frate. Şi pe mine mă interesau lucrurile astea, la fel de mult pe cât o interesau pe ea. Dar mai voiam ceva. La urma urmei, eu fusesem aruncat în iadul din Gherla lui Maleen, la fel ca Iota şi cele două femei care hotărâseră să ne însoţească.

— Nu încă, Leah. Ascultă-mă. Îţi aminteşti vreun apartament care să aibă şi lumini magice şi o canapea mare, îmbrăcată în catifea albastră?

N-a părut că ar şti vreun asemenea apartament. Dar eu mi-am mai amintit un amănunt.

— Dar o măsuţă cu tăblia din mozaic înfăţişând un unicorn care pare că ar dansa? Asta îţi aminteşti?

A făcut ochii mari şi a dat din cap.

— Există aici vreo uşă care să dea acolo?

Şi-a pus din nou mâinile în şolduri – de unul îi atârna sabia, de celălalt pumnalul – şi s-a uitat exasperată la mine. A arătat cu degetul în jos.

Atunci am folosit argoul învăţat în Gherla lui Maleen.

— Ne, ne, ne, milady. Zi-ne dacă putem să ne băgăm acolo p-acilea. Zi-mi!

Clar că nu-i convenea deloc, dar a dat din cap.

— Atunci, du-ne acolo. Încă e suficientă lumină.

Posibil să fi spus *lumină de ajuns.*

— …

Şi mai e o treabă care nu te priveşte personal.

— Ce treabă? a vrut să ştie Jaya.

— Cred că acolo s-ar putea să-l găsim pe Marele Lord.

— Musai să mergem acolo! a zis Eris. Are să ne dea socoteală.

Pe bune că da, mi-am zis eu.

4

Tot coborând, am trecut pe lângă alte trei uşi şi am început să cred că Leah nu voia să ne arate

intrarea în cuibuşorul lui Kellin. Cuibuşorul lui cu *lumină electrică.* Dar s-a oprit la o altă uşă, a deschis-o şi imediat a tresărit şi a făcut un pas în spate. Am sprijinit-o cu o mână şi am scos revolverul domnului Bowditch cu cealaltă. Dar, înainte să apuc să mă uit înăuntru, Radar a şi trecut în goană pe lângă mine, dând din coadă. Leah şi-a dus palma la frunte, dar nu în semn de salut, ci cu gestul acela de femeie peste măsură de iritată de toate necazurile care vin peste ea.

Ghemuit pe coridor, chiar alături de locul unde l-ar fi lovit uşa când se deschidea, stătea Iuţilă. Dând în continuare din coadă ca nebuna, Radar l-a adulmecat între antene. După care s-a pus pe burtă şi Iuţilă i-a sărit pe spate.

Iota se uita fascinat peste umărul meu.

— Dar ştiu că te descurci, domnule Iuţilă, nu? Cum de ne-ai găsit?

Eu aveam o oarecare idee. Claudia reuşise să-l audă pe Iuţilă cu mintea şi poate că harul ăsta se aplica în ambele sensuri. Dacă aşa era, înseamnă că Iuţilă dăduse de noi folosind un fel de radar telepatic. Ştiu că era o idee trăsnită, dar vi se pare mai exagerată decât aia cu sirena telepată? Sau decât cadranul solar pe care-ţi recâştigi tinereţea? Cât despre felul în care „*don* Iuţilă" ajunsese aici, eu presupuneam că nu doar Leah cunoştea cotloanele şi căile tainice ale palatului, iar un greiere – fie şi unul uriaş – putea să pătrundă în locuri unde oamenii nu aveau nicio şansă. Asta am văzut-o cu ochii mei chiar în Gherla lui Maleen.

— De ce-i aici? a întrebat Eris. Ca să ne călăuzească?

Dacă pentru asta venise, s-a ostenit degeaba, pentru că eu ştiam unde eram, cu toate că Aaron mă adusese pe alt drum. Vedeam acelaşi coridor spaţios, aceleaşi lămpi frumoase, cu abajururi din sticlă. Aceleaşi tapiserii, aceleaşi statui din marmură, deşi aia care-mi amintise mie de Cthulhu căzuse şi se spărsese în două… nicio pagubă, dacă mă întrebaţi pe mine.

M-am sprijinit cu mâinile pe genunchi şi m-am aplecat până aproape să-l ating cu nasul pe Iuţilă. Tipul, aşezat comod pe grumazul lui Radar, s-a uitat la mine fără pic de teamă.

— De ce ai venit aici? Ne aşteptai? Care-i treaba?

Claudia spusese că a trebuit să-şi elibereze mintea de alte gânduri. Am încercat să fac la fel şi zău dacă nu m-am descurcat destul de bine, având în vedere circumstanţele şi timpul care ne presa. Dar, dacă Iuţilă era capabil să trimită mesaje telepatice, clar că nu era pe lungimea mea de undă.

Însă tot era pe a cuiva.

Pentru că Jaya a spus:

— Prinţ Charlie, Iuţilă îţi doreşte toate cele bune şi îţi urează succes.

Nu credeam că a inventat ea, dar mi-am spus că asta era cea mai fierbinte dorinţă a ei. Însă a adăugat imediat ceva ce m-a făcut să-mi schimb părerea.

Iota a ascultat cu atenţie şi a început să zâmbească, dezvelindu-şi găurile mari din dantură.

— Serios? a exclamat el. Bă, frate, să moară familia mea! (Normal că nu a zis asta, aşa am auzit eu.) Lasă-mă să mă ocup eu, Charlie. Îmi dai voie? Îmi faci hatârul ăsta, pentru că am stat mai mult decât ai stat tu în Gherla lui Maleen?

I-am făcut hatârul. Acum mi-aş dori să nu i-l fi făcut şi să fi folosit revolverul domnului Bowditch. Dar n-am ştiut ce urmează. N-a ştiut nici Iuţilă, altminteri i-ar fi spus Jayei. Sigur că mă mai linişteşte când îmi spun toate astea, dar nu suficient. În toată istoria lumii – a *tuturor* lumilor – neştiinţa n-a îndreptat nici măcar o singură greşeală.

5

Era o gaură mare în lambriul din spatele soclului pe care fusese aşezată statuia lui Cthulhu, monstrul cu multe tentacule, şi gaura aia mi-a adus aminte de lampa cu gaz din Gherla lui Maleen, cea care se strica mereu. Curenţii de aer gemeau prin spaţiile

goale din spatele peretelui şi de acolo ieşea un miros oribil.

— Pe acolo a venit domnişorul nostru, e clar ca bună ziua, a spus Iota.

O luase înaintea cârdului nostru. Leah era în spatele lui. Am vrut să merg lângă ea, dar a luat-o înainte fără să mă învrednicească nici măcar cu o singură privire. Radar şi-a reluat locul, cu Iuţilă în cârcă. Jaya şi Eris veneau în urmă. Am trecut pe lângă oglinzile pe care le mai văzusem o dată şi, în cele din urmă, am ajuns la uşa mare din mahon care dădea în apartamentul Marelui Lord. Pentru că era una dintre puţinele locuinţe din palat dotate cu lumină electrică, presupuneam că aparţinuse pe vremuri lui Luddum, şambelanul Regelui Jan. Dar normal că nu aveam de unde să fiu sigur.

Leah şi-a scos pumnalul din teacă, eu mi-am tras revolverul din toc, însă amândoi am rămas în urma lui Iota. El s-a uitat la Jaya şi a mişcat din buze: *În spatele uşii?*

Ea a dat din cap. Iota a bătut în uşă cu pumnul murdar.

— E cineva acasă? Putem să intrăm?

Fără să aştepte răspunsul, a apăsat clanţa (din aur, din ce altceva?) şi s-a împins cu umărul în uşă. S-a deschis brusc şi din spatele ei s-a auzit un geamăt. Iota a tras-o spre el, după care iar s-a izbit în ea. Alt geamăt. Şi încă o dată… şi încă o dată… acum nu s-a mai auzit nimic. Apoi încă o dată, a cincea oară. Radar lătra de mama focului.

Când Io a tras iarăşi uşa spre el, individul din spatele ei s-a prăbuşit lat pe covorul gros şi roşu de pe podeaua vestibulului. Îi sângerau şi fruntea, şi nasul, şi gura. Ţinea un cuţit lung într-o mână. Şi-a întors capul ca să se uite la noi şi atunci l-am recunoscut: era unul dintre bărbaţii din loja VIP-urilor – ăla cu cicatrice pe obraz, care-i tot şoptea Petrei la ureche. A ridicat cuţitul şi a început să lovească la întâmplare cu el, reuşind totuşi să zgârie superficial tibia păroasă a lui Iota.

— Ne, ne, ne, fără de-astea, băieţică! a zis Io şi l-a călcat pe încheietura mâinii.

L-a apăsat cu piciorul lui uriaş până când tipul cu cicatrice pe obraz şi-a desfăcut degetele şi cuţitul s-a rostogolit pe covor. L-am ridicat şi l-am vârât la centura cu ţinte a domnului Bowditch, în partea opusă tocului cu revolverul.

Leah s-a aşezat în genunchi lângă bărbat. Acesta a recunoscut-o şi a zâmbit. Îi curgea sânge din buzele sparte.

— Prinţesă Leah! Eu sunt Jeff. Ţi-am bandajat odată braţul când te-ai tăiat – mai ţii minte?

Leah a dat din cap.

— Şi altă dată ţi-am scos cabrioleta din noroi. Trei oameni am împins la ea, dar eu am împins cel mai tare pentru că te iubeam cel mai mult. Asta îţi aminteşti?

Leah a dat iarăşi din cap.

— Îţi jur, prinţesă, că n-am vrut să fiu părtaş la asta. Vrei să-mi dai drumul, în amintirea vremurilor trecute, când nu erai decât o copilă şi viaţa din Lilimar era frumoasă şi bună?

Leah a dat din cap că da, îi va da drumul. Şi imediat şi-a implântat pumnalul până la plăsele într-unul dintre ochii lui holbaţi.

6

Astăzi apartamentul nu mai beneficia de lumină electrică, dar bărbatul cu cicatrice – Jeff, sau poate se scria Geoff – aprinsese câteva lămpi cu gaz ca să se poată ocupa de treburile lui necurate. Presupun că nu se aşteptase să fim cinci şi nici să ştim exact locul unde stătea la pândă. De fapt, şapte eram – cu Radar şi cu Iuţilă, greierele-cowboy, călare pe spatele ei.

Eris a descoperit întrerupătorul din bronz care regla gazul şi a aprins toate lămpile. Pe Kellin l-am găsit în cealaltă cameră – zăcea pe un pat enorm, cu baldachin. În cameră era întuneric. Kellin ţinea mâinile strânse pe piept. Părul îi era pieptănat pe

spate aşa cum şi-l poartă pianiştii de modă veche şi era îmbrăcat cu aceeaşi haină de casă din catifea roşie ca în ziua când mă interogase. În jurul lui plutea o ceaţă uşoară şi albastră, care parcă-i farda pleoapele închise. Nu s-a mişcat deloc atunci când ne-am apropiat de patul pe care şi-l însuşise pe nedrept. Arăta ca un bătrân mort şi chiar aşa va fi în curând. Nu ştiam dacă există apă curentă în toaleta de serviciu din stânga dormitorului, dar cu siguranţă că trebuia să fie o pompă acolo. M-am gândit că vechiului meu prieten, Marele Lord, i-ar fi fost necesară o baie.

Jaya şi Eris au vorbit în acelaşi timp.

Jaya:

— Unde-i Iuţilă?

Eris:

— Ce zgomot e ăla?

Era o combinaţie de ţăcăneli şi cârâieli, presărate cu şuierături rapide şi stridente. Zgomotele astea se auzeau din ce în ce mai aproape şi Radar a început să latre. Oare am observat cât de palid se făcuse Iota atunci când m-am întors spre salon ca să văd cine venea? Poate, dar nu sunt sigur. Eram mai mult atent la uşă. Iuţilă a intrat din două salturi şi apoi a sărit într-o parte. În urma lui veneau locatarii din zidurile şi ungherele întunecate ale palatului: un puhoi de şobolani enormi şi cenuşii. Jaya şi Eris au urlat. Leah nu putea să urle, dar s-a lipit de perete, cu ochii mari şi mâinile la cicatricea din locul gurii.

Nu mă îndoiam că Iuţilă îi convocase, că doar el era stăpân peste creaturile mici. Mă rog, ăsta e un fel de-a spune, pentru că aproape toţi şobolanii ăia erau mai mari decât el.

M-am îndepărtat de pat. Iota a făcut un pas în spate şi s-a împiedicat. L-am prins la timp. Respira sacadat şi ar fi trebuit să-mi dau seama că păţise ceva, însă eram atent numai şi numai la şobolani. S-au căţărat pe aşternuturi şi pe trupul Marelui Lord. Care a deschis brusc ochii. Erau atât de strălucitori că abia dacă puteam să mă uit la ei. Nimbul din jurul lui şi-a intensificat culoarea – din bleu-pal s-a

făcut un albastru mai închis, mai pur. Şobolanii din primul val de atac s-au prăjit când au intrat în el. Duhoarea de carne friptă şi blană arsă era cumplită, însă nu s-au oprit. Noi trupe s-au cocoţat peste camarazii lor morţi, chiţăind şi muşcând. Kellin a început să se zbată ca să-i arunce de pe el. Unul i se agăţase de degetul mare de la mână, iar coada şi-o încolăcise strâns în jurul încheieturii uscăţive a Marelui Lord şi acum se legăna în dreapta şi în stânga ca o pendulă. Nu curgea niciun strop de sânge, deoarece Kellin nu avea aşa ceva. Vedeam lumini albastre scăpărând din când în când printre şobolanii care-l acoperiseră. A zbierat, iar atunci un şobolan de mărimea unui motan zdravăn i-a sfâşiat buza superioară, dezvelindu-i dinţii încleştaţi. Alţi şi alţi şobolani tot mai năvăleau pe uşă şi se urcau pe pat, până când Marele Lord a ajuns să fie acoperit cu o pătură vie şi sălbatică din blană şi cozi şi colţi.

De lângă mine s-a auzit o bufnitură: Iota s-a prăbuşit în colţul camerei, vizavi de locul unde se ghemuiau cele trei femei şi lătra Radar. Leah o ţinea pe Rad de zgardă cu ambele mâini. Lui Iota îi curgea o spumă albă pe la colţurile gurii şi i se prelingea pe bărbie. A ridicat ochii la mine şi a încercat să zâmbească.

— O… o…

În prima secundă n-am priceput ce vrea să spună. Am crezut că gemea. Apoi am înţeles care era cuvântul pe care n-a apucat să-l rostească până la capăt.

S-a auzit o explozie înăbuşită, urmată de un fulger de lumină. Şobolanii au zburat în toate direcţiile. Unul m-a lovit în piept şi a alunecat pe tricoul meu zdrenţuit, lăsându-şi maţele pe el. Femeile care aveau guri au urlat din nou. Am auzit sunetul specific făcut de greieri prin frecarea aripilor. Şobolanii s-au supus imediat ordinului dat de Iuţilă, au făcut stânga-mprejur şi au plecat pe acelaşi drum pe care veniseră, lăsând în urmă sute de cadavre. Unele încă fumegau de la contactul cu nimbul Marelui Lord; altele fuseseră făcute bucăţi

când Kellin şi-a dat ultima suflare păcătoasă. Tot patul era plin de maţe şi îmbibat cu sânge de şobolan. Din Kellin nu mai rămăsese decât un schelet fărâmat sub craniul rânjit care zăcea strâmb pe perna din mătase.

Am încercat să-l ridic pe Iota, însă era prea greu pentru mine.

— Eris! am strigat eu. Io e rănit! Ajută-mă! E rău!

Femeia şi-a făcut drum printre mulţimea de şobolani (nu mai erau chiar atât de numeroşi acum), sărind şi ţipând de scârbă când treceau peste picioarele ei… însă nu a muşcat-o nici măcar unul. Pe niciunul dintre noi nu ne-au muşcat. Leah a venit după ea. Jaya a şovăit puţin, apoi s-a apropiat şi ea de Iota.

Eu l-am apucat de subsuori. Eris l-a luat de un picior. Leah – de celălalt. L-am ridicat şi l-am cărat până la canapeaua bleumarin, încercând să nu ne împiedicăm de ultimii şobolani rămaşi, printre care era şi unul fără labele din spate, dar care se ţinea vitejeşte după camarazii lui.

— Îmi pare rău, a murmurat Iota.

Vorbea greu şi vocea răguşită abia mai ieşea din gâtul încleştat.

— Îmi pare rău, voiam să vă fiu alături până la capăt…

— Taci! Nu mai face efort să vorbeşti.

L-am întins pe canapea. Leah s-a pus în genunchi ca să-i dea la o parte părul de pe fruntea plină de transpiraţie. Iota a început să tuşească, împroşcând obrajii lui Leah cu spumă albă. Jaya a luat repede un milieu, sau aşa ceva, de pe măsuţa cu unicornul şi a şters-o cât de cât. Leah nici n-a părut să simtă. Se uita drept în ochii lui Iota. Privirea ei era plină de bunătate şi milă şi mâhnire.

El a încercat să-i zâmbească, după care s-a uitat la mine.

— Pe lama de la cuţit era. Otrava. Şir… şiretlic… vechi.

Am dat din cap, amintindu-mi cu câtă neglijenţă îndesasem eu cuţitul ăla la centură. Doar un pic să mă fi înţepat şi nu doar Io ar fi zăcut aici cu spume la gură.

S-a uitat din nou la Leah. A ridicat foarte încet mâna, de parcă ar fi cântărit cincizeci de kilograme, şi şi-a atins fruntea cu podul palmei.

— Regina… mea. Când va veni vremea… fă-ţi datoria.

Şi i-a căzut mâna.

Şi aşa s-a dus Iota, pe care-l văzusem prima oară agăţat ca o maimuţă de gratiile celulei. După tot ce pătimise, după ce că era un munte de om, n-a fost nevoie decât de o zgârietură pe fluierul piciorului ca să-l omoare.

Rămăsese cu ochii căscaţi. I-a închis Leah, după care s-a aplecat şi l-a sărutat pe obrazul acoperit cu ţepii bărbii nerase de nu se ştie când. Apoi s-a ridicat şi ne-a arătat uşa. Am mers după ea, ocolind cei câţiva şobolani care muriseră la ieşirea din dormitor. Leah s-a oprit în prag, s-a uitat înapoi şi şi-a apăsat gâtul cu palmele.

Atunci a vorbit Iota pentru ultima oară, aşa cum vorbiseră Falada şi Iuţilă.

— *Regina Empisului îşi va face datoria. V-o jur.*

CAPITOLUL 30

O ULTIMĂ OPRIRE. TEMNIŢA. HOTĂRÂRE. STELELE. PUŢUL NEGRU. GOGMAGOG. MUŞCĂTURA.

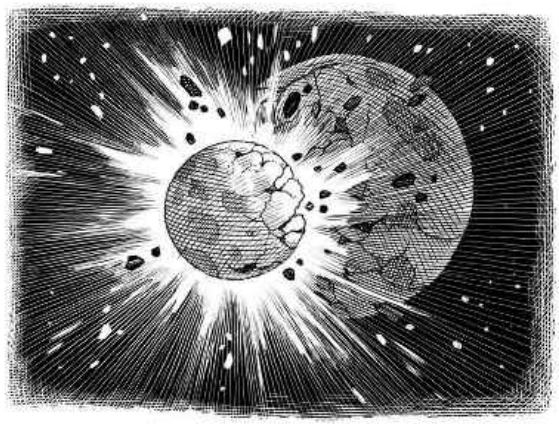

1

Am mers pe urma şobolanilor – fie morţi, fie aproape morţi – până la gaura din lambriu. Eris chiar s-a aplecat şi l-a ajutat pe unul rămas în doar trei picioare să intre acolo, după care s-a strâmbat şi şi-a şters mâinile de cămaşă (nu ştiu la ce o fi ajutat-o asta, pentru că oricum era murdară şi plină de sânge). Am ajuns apoi la uşa care dădea spre scara în spirală, despre care începusem să cred că era vreun fel de ieşire de urgenţă pentru familia regală, în caz de incendiu. Am atins-o pe Leah pe umăr.

— Mai vreau să ne oprim într-un loc înainte să ne ducem după Ucigaşul-de-Monarhi. În Gherla lui Maleen şi în camera de tortură. De acord?

Acum n-a mai protestat, ci doar a dat istovită din cap. Încă avea pe obraz o rămăşiţă de spumă din aia amestecată cu sânge. Am întins mâna să i-o şterg de acolo şi acum nu s-a mai ferit de atingerea mea.

— Mulţumesc. S-ar putea să găsim acolo pe cineva care ne-a ajutat şi…

Dar s-a întors cu spatele la mine înainte să termin. Probabil că Woody, Claudia şi oamenii lor –

credeam că deja erau cam cât o armată adevărată – intraseră în oraş. Dacă exista vreo cazarmă unde dormeau soldaţii nopţii (câţi mai rămăseseră din ei), probabil că acum erau măcelăriţi de cenuşii – bravo, bravo, bravo! Însă pentru noi timpul se scurgea prea repede şi nu mai exista niciun cadran magic care să-l dea înapoi.

Am început să coborâm – şi am coborât şi am tot coborât, de jur-împrejur, de jur-împrejur. Nu vorbea nimeni. Moartea lui Iota ne apăsa ca o povară cumplit de grea. Şi pe Radar o apăsa. Nu putea să meargă alături de mine, pentru că scara aia era mult prea îngustă. Dar draga de ea venea chiar în urma mea, atingându-mi piciorul cu botul. Avea urechile pleoştite şi ţinea coada în jos. S-a făcut mai frig. Picura apă din lichenii care creşteau din blocurile de piatră clădite aici de sute de ani. *Ba nu,* m-am corectat eu în gând, *de mult mai mult. Poate de mii de ani.*

Atunci mi-a ajuns la nări un miros foarte vag.

— Pe toţi zeii! a exclamat Eris.

Şi a râs. Dar râsul ei n-avea strop de veselie.

— Uite cum se întoarce roata şi ajungem de unde am plecat.

Am mai trecut pe lângă câteva uşi, unele mai mari, altele mai mici. Acum Leah s-a oprit în faţa uneia dintre cele mici, mi-a arătat-o, după care a coborât nişte trepte ca să-mi facă loc. Am încercat uşa. S-a deschis. A trebuit să mă aplec ca să pot intra. Şi m-am pomenit într-o altă bucătărie, însă mult mai mică decât cea în care fuseserăm mai devreme. Prin comparaţie cu aceea, asta era cam cât o debara. Aici nu exista cuptor, ci doar o plită şi un grătar lung, probabil pe gaz, dar stins acum. Pe el erau înşiraţi mai mulţi cârnaţi carbonizaţi. Sunetul scos de Jaya a fost o combinaţie de tuse cu râgâit. Probabil îşi amintea de toate mesele din închisoare, mai ales de cele de dinainte de „ora de joacă” şi de prima rundă a Izbei. Citisem despre stresul posttraumatic, însă una este să citeşti şi cu totul altceva este să simţi pe pielea ta şi să înţelegi.

Pe o poliţă de lângă grătar era o căniţă din tablă, asemenea celei pe care o avusesem în celulă; numai că nu avea fundul găurit ca să fii nevoit să o astupi cu degetul. Era plină cu chibrituri cu sulf, ca alea pe care mi le dăduse Stafiditul. Am luat-o şi, pentru că n-aveam buzunare, mi-am scos revolverul, l-am vârât la centură şi am pus căniţa cu chibrituri în tocul lui.

Leah ne-a condus la uşă, a aruncat o privire afară, după care şi-a învârtit din nou degetele, făcându-ne semn să o urmăm – *repede, repede.* Eu m-am întrebat cât timp trecuse de când cutreieram pe acolo. Sigur, încă era zi, dar ar fi contat asta dacă Bella şi Arabella se sărutau acum de cealaltă parte a acestei lumi? Probabil că Ucigaşul-de-Monarhi era deja la Puţul Negru. Şi îl aştepta să se deschidă, ca să poată face o altă învoială cu creatura care sălăşluia acolo, nepăsător la toate îngrozitoarele consecinţe ale faptei sale.

Elden de Gallien, Elden Ucigaşul-de-Monarhi, un goblin lacom, cu mutră fleşcăită şi verde, care abia aştepta să aducă un monstru de pe alt tărâm în lumea asta… şi, mai târziu, poate şi în a mea. Mi-a trecut prin minte să-i spun lui Leah că nu mai vreau să mergem în camera de tortură. Poate Stafiditul – *Percival* – nici nu era acolo, poate deja era mort. Categoric că era mult mai important să-l împiedicăm pe Ucigaşul-de-Monarhi să-şi pună planul în aplicare.

Eris m-a atins pe umăr.

— Prinţ Charlie… eşti sigur că-i bine ce facem?

Nu. Nu era deloc bine. Dar, fără Percival – omul cu boala cenuşiului atât de avansată că abia dacă mai putea să îngaime câteva sunete – niciunul dintre noi n-am mai fi fost aici.

— Mergem, i-am răspuns eu tăios.

Eris şi-a dus palma la frunte şi n-a mai zis nimic.

2

Am recunoscut coridorul unde ne aştepta Leah. Se mişca de pe un picior pe altul, strângea nervoasă mânerul sabiei. În dreapta chicinetei era drumul spre temniţă. În stânga, nu prea departe, era camera de tortură.

Am luat-o la fugă, lăsându-i pe ceilalţi în urmă. Mai puţin pe draga mea Radar, care alerga în salturi pe lângă mine, cu limba atârnându-i într-o parte. Când am ajuns la uşa deschisă, m-am oprit doar ca să spun ceva în gând – nu tocmai o rugăciune, dar pe aproape. *Te implor, te implor.* Şi am intrat.

La început am crezut că nu-i nimeni acolo… doar dacă nu cumva îl închiseseră pe Percival în Fecioara de Fier. Dar, dacă aşa ar fi fost, cu siguranţă că s-ar fi prelins sânge din ea. Şi nu se vedea strop de sânge pe nicăieri. Chiar atunci s-a mişcat puţin un maldăr de zdrenţe din colţ. A ridicat capul, m-a văzut şi a încercat să zâmbească cu fărâma care-i mai rămăsese din gură.

— Stafiditule! am strigat eu şi am fugit la el. Percival!

S-a chinuit să-şi ridice palma la frunte.

— Ne, ne, ne, eu trebuie să te salut pe tine cu tot respectul, am zis. Poţi să te ridici?

Cu ajutorul meu, a izbutit să se scoale în picioare. Crezusem că-şi înfăşurase una dintre mâini într-o bucată din bluza jegoasă de pe el, dar, când m-am uitat mai bine, am văzut că şi-o pusese în jurul încheieturii, ca să-i oprească sângerarea. Şi am mai văzut şi o pată întunecată pe pietrele pe care zăcuse. Pentru că Stafiditul – Percival – nu mai avea mână. Un nenorocit i-o retezase.

Acum au ajuns şi ceilalţi. Jaya şi Eris au rămas în prag, dar Leah a intrat. Percival a văzut-o şi şi-a ridicat la frunte singura mână rămasă. Şi a început să plângă.

— *Ţeesăăă aaa.*

Adică *prinţesa mea.*

A şi încercat să îngenuncheze şi ar fi căzut dacă nu-l ţineam eu. Era jegos, plin de sânge şi

desfigurat, dar Leah l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat pe obrazul plin de umflături mari.

Măcar şi pentru gestul ăsta şi tot merita s-o iubesc.

— Poţi să mergi? l-am întrebat eu. Crezi că ai putea s-o faci, dacă o iei încet şi te mai odihneşti din când în când? Că ne grăbim. Ne grăbim *rău de tot.*

A dat din cap.

— Şi tu ştii cum să ieşim de aici?

A dat iarăşi din cap.

— Jaya! am chemat-o eu. Aici ne despărţim. Percival te va conduce afară. Mergi cu el şi lasă-l să se odihnească dacă are nevoie.

— Dar eu vreau să…

— Nu mă interesează ce vrei tu. Asta este ce trebuie să faci. Scoate-l din… din… *groapa* asta. Trebuie să fie şi alţii afară.

Aşa sper, am adăugat eu în gând.

— Du-l la Claudia sau la Woody şi ai grijă să primească asistenţă medicală.

Normal că n-am spus *asistenţă medicală,* dar Jaya a dat din cap în semn că a înţeles.

L-am strâns în braţe pe Percival şi l-am sărutat pe obraz la fel cum făcuse Leah înainte.

— Îţi mulţumesc, prietene. Dacă totul va ieşi bine, ar trebui să-ţi facă o statuie.

Poate una cu fluturi-monarh cocoţaţi pe braţele tale întinse, am continuat eu în gând, după care m-am îndreptat spre uşa, unde mă aştepta Leah.

Jaya l-a luat de după umeri.

— N-o să mă dezlipesc deloc de tine, Stafiditule. Tu nu trebuie decât să mă îndrumi.

— *Inţee!* m-a strigat Percival.

M-am întors. Se străduia din greu să vorbească cât mai clar posibil.

— *Gaşuu Nahi!*

A făcut un semn spre uşă.

— *Înăă atuu! Ii îaaa! Îaaa!*

A întins acum mâna spre Leah.

— *Eessa iie umuuu!*

Şi apoi a ridicat degetul.

— *Eeea îi Aeelaa! Cuund! Cuund!*

M-am uitat la Leah.

— Tu pricepi ce zice?

A dat din cap. Era albă ca varul. Buba aia prin care se hrănea ieşea în evidenţă ca un semn urât din naştere.

M-am întors şi spre Eris.

— Şi tu?

— Ucigaşul-de-Monarhi, mi-a tradus ea. Încă patru. Şi scârba. Sau poate a vrut să zică „hârca". În orice caz, cred s-a referit la intriganta aia cu aluniţă care stătea lângă el în lojă. A zis că prinţesa ştie drumul. Şi încă ceva, despre Bella şi Arabella.

— Că se pupă curând, a spus Jaya.

Percival a dat din cap.

— Să ai grijă de el, Jaya. Scoate-l de aici.

— Aşa o să fac, dacă ştie drumul. Şi o să ne vedem repede. Cu toţii.

S-a aplecat şi a mângâiat-o repede pe Radar, luându-şi la revedere şi de la ea.

3

Leah ne-a condus pe coridorul acela, fără să arunce nici măcar o privire la scara pe care mă dusese Aaron la Kellin. Mai încolo s-a oprit în faţa altei uşi, a deschis-o, a clătinat din cap şi a plecat mai departe.

— Da' o avea idee unde se duce? a şoptit Eris.

— Cred că da.

— *Speri* că da.

— N-a mai fost aici de foarte mult timp.

Am ajuns la o altă uşă. Nu, nici aici. Apoi am ajuns la alta. Leah s-a uitat înăuntru şi ne-a făcut semn. Era întuneric. A arătat spre chibriturile pe care le luasem de la bucătărie. Am încercat să aprind unul frecându-mi-l de turul pantalonilor – şmecherie super, pe care o văzusem într-un film vechi cu cowboy de la TCM. Normal că nu s-a aprins, aşa că l-am frecat de zidul de lângă uşă şi l-am ridicat. Pereţii camerei erau îmbrăcaţi în lemn,

nu placaţi cu piatră, şi acolo era plin de haine: uniforme, tunici de bucătari, salopete şi cămăşi din lână. Alte câteva veşminte mâncate de molii zăceau sub baghetele din lemn de care atârnaseră. În colţ era o cutie cu mănuşi albe odinioară, acum îngălbenite de vreme.

Leah deja se apucase să traverseze încăperea. Radar se ţinea după ea, dar se uita la mine. Am aprins alt chibrit şi am urmat-o. Leah s-a ridicat pe vârfuri, a pus mâna pe două baghete şi a tras de ele. Nimic. S-a dat înapoi şi mi-a făcut semn să încerc eu.

I-am întins lui Eris căniţa cu chibrituri, am apucat baghetele şi am tras. La prima încercare nu s-a întâmplat nimic, dar parcă am simţit o vagă mişcare. Am tras mai tare şi atunci tot peretele s-a urnit, aducând după el o pală de aer stătut şi îmbâcsit. Am auzit scrâşnet de balamale ascunse. Eris a aprins alt chibrit şi am văzut o mulţime de pânze de păianjen destrămate parţial. Grămăjoarele de haine smulse de pe baghetele lor şi pânzele astea rupte de păianjen m-au lămurit deplin: mai fusese cineva aici înaintea noastră. Am luat chibriturile de la Eris, am mai aprins unul şi m-am aplecat. Da, în stratul gros de praf de pe podea se vedeau mai multe urme de paşi. Dacă aş fi fost un detectiv genial ca Sherlock Holmes, poate aş fi fost în stare să îmi dau seama câte persoane intraseră pe uşa secretă, poate chiar şi cu cât timp înainte. Însă numai Sherlock nu eram. Totuşi, mi se părea că oamenii ăia duseseră o greutate cu ei, pentru că urmele se suprapuneau şi n-aveau contururi clare. De parcă şi-ar fi târât picioarele, nu ar fi mers normal. Şi atunci m-am gândit la lectica Ucigaşului-de-Monarhi.

O altă scară o lua în jos şi făcea la stânga. Alte urme în praf. Se zărea o lumină difuză de undeva, de dedesubt, dar nu de la lămpile cu gaz. Pentru că era verzuie. Nu-mi plăcea. Îmi plăcea şi mai puţin vocea care-mi şoptea prin aerul din faţă. *Tac-tu moare în propria-i scârnă,* spunea vocea aia.

Eris a gemut:

— S-au întors vocile.

— Nu le asculta, i-am spus eu.

— De ce nu-mi zici şi să *nu respir,* prinţ Charlie?

Leah ne-a făcut semn. Am început să coborâm scara. Radar a scheunat neliniştită, probabil că şi ea auzea vocile alea.

4

Şi am tot coborât. Lumina verde se făcea din ce în ce mai puternică. Venea din pereţi. *Radia* din pereţi. Şi vocile se auzeau mai tare. Spuneau lucruri oribile. Nu le-am crezut pe cele despre mama, dar mai erau şi alte lucruri, lucruri *adevărate,* multe despre isprăvile dezgustătoare făcute împreună cu Bertie Bird. Şi Eris se confrunta cu problema asta; nu şi-a încetinit paşii, dar o auzeam plângând foarte încet în spatele meu şi o dată chiar a murmurat:

— De ce nu încetaţi? N-am vrut. Vă rog, încetaţi!

Mai că-mi doream să o înfrunt din nou pe Hana sau pe Roşcata Molly. Sigur, erau nişte creaturi înfiorătoare, dar măcar erau reale, erau concrete. Puteai să te baţi cu ele.

Nu ştiu dacă le auzea şi Leah, pentru că nu a avut nicio reacţie. A coborât hotărâtă treptele, cu spatele drept. Părul strâns i se legăna între omoplaţi. Nu puteam să sufăr cu câtă încăpăţânare refuza să accepte că Ucigaşul-de-Monarhi era fratele ei – oare nu-i auzisem amicii strigându-i numele înainte de începerea Izbei? Însă iubeam curajul de care dădea dovadă.

Pe *ea* o iubeam.

Când, în sfârşit, s-au terminat treptele sub o arcadă năpădită de muşchi şi plină de pânze de păianjen rupte, ajunsesem probabil la cel puţin o sută cincizeci de metri sub Gherla lui Maleen. Şi vocile au început să se stingă. În locul lor s-a auzit un bâzâit urât care părea să vină fie din pietrele umede ale zidurilor, fie din lumina verde, mult mai intensă acum. Era o lumină *vie*, iar bâzâitul ăla hidos era vocea ei.

Ne apropiam de un fel de energie, o energie enormă; şi, dacă mă îndoisem vreodată de existenţa răului ca forţă reală, separată de ceea ce se află în inimile şi minţile muritorilor, acum m-am răzgândit dintr-odată. Nu mă mai îndoiam deloc. Eram abia la marginea creaturii care genera acea energie cumplită, dar ne apropiam tot mai mult cu fiecare pas pe care-l făceam.

Am întins mâna şi am atins-o pe Leah pe umăr. A tresărit, apoi s-a mai liniştit când şi-a dat seama că eu sunt. Avea ochii mari şi întunecaţi. Acum, când o priveam în faţă şi nu-i vedeam spatele drept şi hotărât, mi-am dat seama că era la fel de speriată ca noi. Poate chiar mai mult, pentru că ştia mai multe.

— Ai mai fost aici? am şoptit eu. Ai venit aici cu Elden în *copilărie?*

A dat din cap. Apoi a întins mâna şi a îndoit degetele în aer.

— Vă ţineaţi de mână.

A dat din cap. *Da.*

Parcă-i şi vedeam acum, doi copilaşi, ignoraţi de toată lumea, care alergau pretutindeni… ba nu, nu-i bine, nu alergau. Leah putea s-o facă, dar Elden avea picioarele strâmbe. Mergea alături de el, chiar dacă îi venea s-o ia la fugă spre următoarea aventură, următoarea surpriză, următoarea tainiţă. Pentru că îl iubea.

— Avea baston care să-l ajute la mers?

A ridicat două degete. Deci, două bastoane.

Mergeau pretutindeni împreună. Mai puţin într-un singur loc. *Lui Leah nu i-au plăcut niciodată cărţile,* spusese Woody. *Elden era pasionat de lectură.*

— Ştia despre uşa aia secretă din încăperea unde se ţineau hainele, nu-i aşa? Citise despre ea în cărţile din bibliotecă. Poate aşa a aflat şi despre alte locuri.

Da.

Cărţi vechi. Poate cărţi interzise, aşa cum era şi *Necronomicon,* cartea imaginară de magie, despre care îi plăcea lui Lovecraft să scrie. Îl şi vedeam pe

Elden cum sorbea cuvintele dintr-o astfel de carte – băiatul cel slut, cu picioare strâmbe, băiatul cu bube pe faţă şi cocoaşă pe spate, fratele pe care nimeni nu-l băga în seamă decât atunci când trebuia să devină victimă a vreunei farse crude (înţelegeam foarte bine situaţia cu farsele astea, pentru că eu şi cu Bertie făcuserăm mai mult decât suficiente în perioada mea nefastă), fratele ignorat de toţi, mai puţin de surioara lui. Şi de ce n-ar fi fost ignorat, din moment ce fratele mai mare, chipeşul frate mai mare, era cel care urma la tron? Iar atunci când Robert avea să fie încoronat, probabil că Elden cel şchiop şi bolnăvicios, şoarecele de bibliotecă, va fi murit de multă vreme. Pentru că nu trăiau prea mult cei asemenea lui. Luau un virus, începeau să tuşească, făceau febră şi mureau.

Da, îl vedeam pe Elden citind cărţi vechi şi prăfuite, fie luate de pe rafturile cele mai de sus, fie dintr-un dulap căruia i-a spart încuietoarea ca să vadă ce este înăuntru. Poate că la început doar a căutat nişte metode prin care să se apere de fratele bătăuş şi de surorile cu limbi ascuţite. Probabil că mai târziu s-a gândit la răzbunare.

— N-a fost ideea ta să veniţi până aici, nu? Poate tu ai vrut să vă duceţi în alte părţi ale castelului, dar nu şi aici.

Da.

— Şi nu ţi-a plăcut, nu? Scara în spirală, încăperile secrete, toate erau drăguţe şi te distrai, dar locul ăsta era malefic şi tu ţi-ai dat seama de asta. Corect?

Privirea îi era întunecată şi tulburată. N-a făcut niciun semn din mână… nici că da, nici că ba. Dar avea ochii umezi.

— Pe de altă parte, pe Elden îl fascina locul ăsta, nu-i aşa?

Leah s-a întors şi a pornit din nou, făcând iarăşi gestul ăla din mână: *Grăbiţi-vă!* Şi iarăşi avea spatele drept.

Era hotărâtă.

5

Radar o luase un pic înaintea noastră şi acum am găsit-o adulmecând ceva de pe podeaua gangului – o bucată de mătase verde. Am ridicat-o, m-am uitat la ea, după care am îndesat-o în tocul de pistol, lângă chibrituri. Şi nu m-am mai gândit la ea.

Acum mergeam printr-un loc mai larg şi mai înalt, mai degrabă un tunel decât un gang. Am ajuns într-un loc unde se ramifica în trei culoare, fiecare învăluit în lumina aceea verde, intermitentă. Din culoarele alea venea un damf pestilenţial, care mi-a amintit de mirosurile mefitice din cărţile lui H.P. Lovecraft. Deasupra fiecărei intrări era câte o cheie de boltă cioplită în forma creaturii pe care o mai văzusem pe două dale de pe pardoseala aripii cu apartamente: o fiinţă în formă de calamar, cu o mulţime de tentacule care-i ascundeau faţa monstruoasă. Fluturii-monarh erau o binecuvântare, creatura asta era o blasfemie.

Şi uite cum dăm noi peste alt basm, mi-am zis eu. *Dar unul pentru adulţi, nu pentru copii. Fără lupul cel rău, fără Rumpelstiltskin. Pe bolţile alea apare figura lui Cthulhu. Şi oare nu este el Gogmagog? Marele preot al Zeilor din Vechime, care-şi urzeşte planurile malefice în ruinele oraşului R'lyech*[117]*? Nu* lui *vrea Elden să-i ceară ajutorul?*

Leah s-a oprit puţin, a dat să meargă pe culoarul din stânga, s-a oprit, a pornit spre cel din centru, apoi a ezitat din nou. Se uita doar în faţă. În vreme ce eu mă uitam în jos, unde vedeam urmele din praf care duceau în dreapta. Pe acolo o luase Ucigaşul-de-Monarhi, pe acolo o luaseră acoliţii lui. Însă voiam să văd dacă ea mai ţinea minte. Şi da, îşi amintea. A intrat pe culoarul din dreapta. Noi am urmat-o.

Mirosul – duhoarea, izul *mefitic* – era şi mai urât aici, iar bâzâitul mai penetrant, nu mai puternic. Ciuperci fără formă, albe ca degetele de mort, creşteau din crăpăturile zidului. Şi şi-au întors

capetele ca să se uite după noi. În primul moment mi-am zis că mi se pare. Nu mi se părea.

— Îngrozitor! a spus Eris, pe un ton scăzut şi trist. Am crezut că Gherla lui Maleen era oribilă… şi terenul ăla pe care trebuia să ne luptăm… dar nici nu se compară cu asta.

Şi nu i-am spus nimic, pentru că avea perfectă dreptate.

Şi am tot mers, din ce în ce mai în adânc. Şi mirosul era din ce în ce mai nesuferit. Şi bâzâitul era din ce în ce mai tare. Acum nu mai venea doar din ziduri. Parcă-l simţeam în creier, dar nu ca sunet, ci ca o lumină neagră. Habar n-aveam unde ajunseserăm în raport cu clădirile de la suprafaţă, dar eram convins că trecuserăm de palat. Trecuserăm cu mult de el. Urmele din praf au început să se reducă, apoi au dispărut. În străfundurile astea nu era praf şi nici pânze de păianjen. Până şi ei fugiseră din locul ăsta uitat de lume.

Acum zidurile se modificau. Din loc în loc, blocurile din piatră erau înlocuite de blocuri mari din sticlă verde-închis. În interiorul lor, filamentele negre şi groase se învârteau claie peste grămadă. Unul s-a năpustit spre noi. Terminaţia fără cap s-a despicat şi s-a făcut gură. Eris a scos un ţipăt anemic. Radar mergea acum atât de aproape de mine, încât ne ciocneam la fiecare pas.

În cele din urmă am ajuns într-o sală mare şi boltită, din sticlă verde-închis. Toţi pereţii erau plini cu filamente negre, care se desfăşurau din nişte basoreliefuri stranii care-şi schimbau forma când le priveai. Se contorsionau şi se bombau şi se transformau într-un fel de… feţe…

— Nu te uita la alea, i-am spus lui Eris.

Presupuneam că Leah ştia deja; dacă îşi amintise cum să ajungă aici, precis că mai ţinea minte şi formele astea ciudate, într-o permanentă metamorfoză.

— Cred că vor să ne hipnotizeze.

Leah stătea în mijlocul acestei săli sinistre, deşi foarte asemănătoare cu naosul unei catedrale. Se uita nedumerită în jur, la pasajele care se deschideau de acolo, fiecare radiind aceeaşi lumină verde. Cred că erau pe puţin douăsprezece.

— Nu cred că pot, mi-a şoptit înfricoşată Eris. Iartă-mă, Charlie, dar nu cred că pot.

— Nici nu trebuie.

Tonul meu era sec şi ciudat. Cred că din cauza bâzâitului. Suna ca tonul acelui Charlie Reade care fusese de acord cu toate măgăriile puse la cale de Păsăroi… iar apoi venise şi el cu alte idei, şi mai cretine.

— Întoarce-te, dacă poţi să-ţi găseşti drumul înapoi. Dacă nu, rămâi aici şi aşteaptă-ne.

Leah s-a rotit foarte încet, uitându-se cu atenţie la fiecare pasaj în parte. Apoi s-a întors cu faţa la mine, a ridicat mâinile şi a clătinat din cap.

Nu ştiu.

— Doar până aici ai ajuns tu, nu-i aşa? Elden s-a dus mai departe fără tine.

Da.

— Dar s-a întors.

Da.

Mi-am imaginat cum l-a aşteptat ea aici, în sala asta stranie şi verde, cu toate basoreliefurile sinistre în jur şi cu chestiile alea negre şerpuind în pereţi. O fetiţă care nu se clinteşte din loc – o fetiţă ferm hotărâtă să nu se clintească din loc – în ciuda bâzâitului perfid. O fetiţă aşteaptă aici de una singură.

— Ai mai venit şi în alte dăţi cu el?

A ridicat două degete.

De două ori.

— Şi de fiecare dată l-ai aşteptat aici?

Da.

— Şi, după aceea, a venit aici fără tine?

O pauză lungă… apoi:

Da.

— Şi, la un moment dat, nu s-a mai întors.

Da.

— Nu te-ai dus să-l cauţi, nu? Poate ai venit până aici, dar nu mai departe. N-ai avut curaj.

Şi-a acoperit faţa cu mâinile. Acesta a fost răspunsul. Iar eu l-am înţeles perfect.

— Eu plec, a izbucnit Eris. Iartă-mă, Charlie, dar nu… *nu pot.*

Şi a luat-o la fugă. Radar s-a dus după ea până la uşa pe care intraserăm şi n-aş fi chemat-o înapoi dacă ar fi plecat cu Eris. Acum simţeam bâzâitul ăla şi în oase. Presimţeam cu toată fiinţa mea că nici eu şi nici prinţesa Leah n-o să mai vedem vreodată lumea de afară.

Radar s-a întors la mine. M-am aşezat în genunchi şi am îmbrăţişat-o, încercând să mă consolez cu gândul ăsta.

— Şi ai presupus că fratele tău a murit.

Da.

Şi-a strâns degetele în jurul gâtului şi s-au auzit trei cuvinte înăbuşite, guturale:

— Este mort. *Este.*

Acel nou individ în care mă transformasem – în care încă mă transformam – era mai mare şi mai înţelept decât liceanul care ajunsese din şopronul domnului Bowditch în câmpul cu maci de lângă casa Dorei. Acest nou Charlie – *prinţul* Charlie – înţelegea că Leah trebuia să creadă că fratele ei este mort. Pentru că s-ar fi simţit vinovată că nu încercase să-l salveze, iar povara aceasta i-ar fi fost imposibil de îndurat.

Însă cred că deja începuse să-şi dea seama care era adevărul.

6

Pardoseala era dintr-o sticlă verde şi lucioasă, care părea să coboare într-un abis infinit. Chestiile alea negre viermuiau pe sub noi şi n-aveam nici cea mai mică îndoială că erau flămânde. Aici nu era praf, nu erau urme. Şi chiar dacă ar fi fost, precis că le şterse un membru al coteriei Ucigaşului-de-Monarhi, în caz că ar fi vrut cineva – noi, de

exemplu – să se ţină după ei. Şi, pentru că Leah nu-şi mai aducea aminte, n-aveam de unde să ştim pe care coridor dintre cele douăsprezece o apucaseră.

Sau poate aveam.

Mi-am amintit de femeia cu aluniţă lângă gură, care strigase: *În genunchi, sânge vechi! În genunchi, sânge vechi!* Petra, aşa o chema. Şi purta o rochie din mătase verde.

Am scos bucăţica de mătase pe care o găsisem şi i-am întins-o lui Radar, care a mirosit-o fără prea mare interes – şi pe ea o afectau bâzâitul şi formele negre din blocurile de sticlă. Însă doar pe ea o aveam eu. Doar pe ea o aveam *noi.*

— Pe care dintre ele? am întrebat-o şi i-am arătat pasajele.

Nu s-a mişcat, ci doar s-a uitat fix la mine. Atunci am priceput că mă tâmpise la cap atmosfera sinistră din locul ăsta. Radar înţelegea destul de multe comenzi, dar nu şi *pe care dintre ele*. I-am dat din nou să miroasă bucata de mătase verde.

— Caută, Radar, caută!

Acum şi-a lăsat nasul în podea. Una dintre formele negre a părut că vrea să se repeadă la ea şi Radar a sărit înapoi. Dar a aplecat din nou capul, amuşinând – căţeluşa mea deşteaptă, căţeluşa mea curajoasă. S-a îndreptat către unul dintre pasaje, s-a întors, apoi s-a dus la cel din dreapta. Acolo s-a oprit, s-a întors spre mine şi a lătrat.

Leah n-a ezitat deloc. S-a repezit în pasaj. M-am luat după ea. Pardoseala din sticlă de aici era destul de înclinată. Puţin mai abruptă să fi fost şi probabil că n-am fi fost capabili să ne ţinem pe picioare. Leah a început să meargă şi mai repede. Ea era iute de picior; eu eram mototolul căruia i se permitea să joace doar la prima bază.

— Aşteaptă-mă, Leah!

Dar nu m-a aşteptat. Am alergat cât de repede am putut pe podeaua aia înclinată. Radar se descurca mai bine decât mine, că doar era mai scundă şi avea patru picioare. Bâzâitul a început să se stingă, de parcă o mână invizibilă micşora volumul unui

amplificator uriaş. Mare uşurare. Dar şi lumina verde care ieşea din pereţi se estompa acum. Şi a fost înlocuită de un licăr mai slab, care s-a intensificat – dar foarte puţin – când am ajuns la ieşirea din pasaj.

Deşi trecusem prin multe peripeţii, mi-a fost aproape imposibil să cred ce vedeam acum. Mintea mea se revolta împotriva informaţiilor primite de la ochi. Sala cu douăsprezece pasaje fusese enormă, însă încăperea asta subterană era cu mult mai mare. Şi cum să fie o cameră, când deasupra mea era cerul nopţii, presărat cu stele gălbui care pâlpâiau uşor? De acolo venea lumina aceea.

Nu se poate, mi-am zis eu, dar imediat mi-am dat seama că da, se poate. Oare nu ajunsesem eu într-o altă lume după ce coborâsem o altă scară în spirală? Atunci ieşisem în lumea Empisului. Asta de aici era a treia.

Altă scară în spirală într-un puţ colosal săpat în stâncă. Leah deja o cobora în goana mare. Un singur pas greşit i-ar fi adus moartea. La fundul puţului, la o sută cincizeci sau chiar două sute de metri mai jos de noi, se vedea lectica Ucigaşului-de-Monarhi, cu draperiile din catifea mov trase. Cei patru bărbaţi care o căraseră până aici stăteau ghemuiţi lângă zidul curbat şi se uitau în sus, la stelele ciudate. Precis că erau oameni puternici, altfel n-ar fi putut să-l care până aici pe Ucigaşul-de-Monarhi, însă, de unde eram eu – cu Radar lângă mine –, păreau foarte mici. Şi speriaţi.

În centrul pardoselii din piatră era o macara înaltă de cel puţin o sută de metri. Nu era prea diferită de cele pe care le văzusem pe şantierele de construcţii din oraşul meu, însă părea să fie făcută în întregime din lemn. Axul articulat şi braţul formau un triunghi perfect. Cârligul nu era ataşat de capacul puţului aşa cum crezusem eu când îmi imaginasem cam cum ar fi arătat Puţul Negru, ci de o trapă uriaşă, din care radia cu intermitenţe o lumină verzuie şi neplăcută.

Alături, înfăşurat în mantia aia mov ca un caftan, cu coroana din aur a dinastiei Gallien aşezată ridicol

de strâmb pe părul alb şi zbârlit, stătea Ucigaşul-de-Monarhi.

— *Leah!* am răcnit eu. *Opreşte-te!*

N-a dat niciun semn că m-ar fi auzit – părea la fel de surdă precum Claudia. A coborât în fugă pe sub lumina tulbure a stelelor înspăimântătoare de pe cerul altui univers. Am alergat după ea cu revolverul domnului Bowditch în mână.

7

Bărbaţii care căraseră lectica s-au repezit la scară şi s-au pus în faţa ei. Leah şi-a înfipt călcâiele în poziţie de luptă şi şi-a tras sabia din teacă. Radar lătra isteric, fie din cauză că-i era frică de locul ăsta din care eram convins că nu vom scăpa, fie pentru că înţelegea că oamenii ăia o ameninţau pe Leah. Poate din ambele motive. Ucigaşul-de-Monarhi s-a uitat în sus şi coroana i s-a rostogolit de pe cap. A luat-o de jos, dar nu o mână a ieşit de sub mantia lui mov. N-am văzut ce era (nici nu voiam să văd) şi în clipa aia nici nu-mi păsa. Trebuia să o prind pe Leah din urmă, dar îmi dădeam deja seama că nu voi putea să ajung la timp ca s-o salvez de slugile Ucigaşului-de-Monarhi. Erau prea aproape de ea şi prea departe de mine ca să fiu sigur că i-aş nimeri dacă aş trage cu revolverul. Plus că Leah îmi stătea în drum.

Ea a apucat mânerul sabiei cu ambele mâini şi l-a proptit de abdomen. Bărbatul din frunte a strigat ceva. Şi dădea din mâini în timp ce urca treptele, cu ceilalţi trei după el. N-am prins decât *Ne, ne!*, însă atâta tot. Leah nici n-a trebuit să-l atace; cuprins de panică, individul intrase direct în sabie fără măcar să încetinească. L-a străpuns dintr-o parte şi în alta. Vârful sabiei i-a ieşit prin spate într-un şuvoi de sânge. Bărbatul s-a înclinat spre fundul puţului. Leah a încercat să-şi smulgă sabia din el, dar n-a putut. Opţiunea era una foarte simplă: dă drumul sabiei şi trăieşte, sau ţine de ea şi te prăbuşeşti odată cu victima. I-a dat drumul. Individul a căzut cam

treizeci de metri din locul unde fusese străpuns de Leah şi a aterizat nu departe de lectica pe care o cărase alături de camarazii lui. Probabil că i se promisese mult aur, sau femei, sau o moşie la ţară, sau toate astea. Dar n-a primit decât o moarte urâtă.

Au apărut şi ceilalţi trei. Am coborât şi mai repede, fără să-mi mai pese de posibilitatea foarte reală de a mă împiedica – poate chiar de câinele meu – şi de a face un salt mortal. Dar am văzut că tot n-am să ajung în timp util.

Cei trei erau mai aproape şi ea nu mai avea acum decât pumnalul cu care să se apere. L-a scos şi s-a sprijinit cu spatele de zid, pregătită să lupte până la moarte.

Numai că n-a fost nicio luptă şi nicio moarte. Probabil că nici omul pe care-l străpunsese cu sabia nu a avut intenţia s-o atace – că înainte îi strigase *Ne, ne.* Tipii ăştia se săturaseră până peste cap. Nu mai voiau decât să iasă naibii de acolo. Au urcat în fugă fără să se uite la ea nici măcar o singură dată.

— *Înapoi!* a chirăit Elden. *Înapoi, laşilor! V-o porunceşte regele vostru!*

Nici nu l-au băgat în seamă şi au continuat să sară peste câte două sau trei trepte odată. Am înşfăcat-o pe Radar de zgardă şi am lipit-o de mine. Primii doi purtători de lectică au trecut pe lângă noi, dar al treilea s-a împiedicat de Radar.

Se vede treaba că fetiţa mea se săturase până peste cap de toată povestea asta, pentru că şi-a întins botul şi l-a muşcat zdravăn de pulpă. Tipul a dat disperat din mâini, încercând să-şi recapete echilibrul. N-a reuşit şi s-a prăbuşit în puţ. Ultimul ţipăt pe care avea să-l mai scoată vreodată s-a întrerupt brusc când s-a izbit de fund.

Am reînceput să cobor. Leah nu se mişcase din loc. Se uita la figura grotescă în mantie mov, încercând probabil să-i desluşească trăsăturile în lumina difuză a stelelor din acel abis halucinant de deasupra noastră. Mai aveam foarte puţin şi ajungeam la ea, dar chiar atunci lumina a început să se facă mai puternică. Dar nu lumina care venea de

la stele. Şi a reînceput şi bâzâitul, care acum era mai strident – nu *zzzzzzzzzzzzzz,* ci *AAAAAA* –, aşa cum ar face o creatură nepământeană, colosală şi misterioasă, neştiută de specia umană, care tocmai a simţit aroma unei mese despre care ştie precis că va fi extrem de gustoasă.

M-am uitat în sus. Leah s-a uitat în sus. Radar s-a uitat în sus. Ce am văzut noi alunecând în jos din cerul acela plin de stele era ceva îngrozitor; dar grozăvia cea mai mare era asta: mi se părea de o frumuseţe desăvârşită.

Dacă încă aveam noţiunea timpului, înseamnă că mai era zi deasupra noastră. Iar Bella şi Arabella trebuiau să fie în cealaltă parte a universului în care se afla şi Empisul. Însă aici, cele două luni aveau acum aproape aceleaşi dimensiuni. Amândouă ieşeau împreună dintr-un neant întunecat care n-avea niciun drept să existe şi inundau acest infern cu lumina lor palidă şi fantomatică.

Luna cea mare se apropia de cea mică şi nu părea să-şi dorească să rămână în urmă, dar nici să i-o ia înainte. Poate doar zeii acestei lumi ştiau de câte mii de ani cele două luni – acestea de aici şi cele adevărate, aflate undeva, în cealaltă parte a planetei – se aflau pe o traiectorie care urma să se încheie printr-o coliziune.

S-au ciocnit cu putere, dar nu s-a auzit niciun zgomot (înseamnă că *într-adevăr* neantul lor era mut), însă am văzut o strălucire intensă. Bucăţi din ele au zburat în toate direcţiile, acoperind cerul ăla negru la fel cum acoperă cioburile vaselor sparte podeaua bucătăriei. Iar zbieretul acela uniform – *AAAAAA* – s-a făcut şi mai puternic. Asurzitor. Braţul macaralei a început să se ridice, micşorând triunghiul făcut cu axul. Însă fără niciun zgomot. Sau poate oricum nu l-aş fi auzit.

Strălucirea orbitoare a lunilor care se dezintegrau a acoperit stelele şi a scăldat în lumină podeaua de sub noi. Capacul de pe Puţul Negru a început să se ridice, tras de macara. În sus se uita şi creatura grotescă, înfăşurată în mantie mov şi, când Leah s-a

uitat în jos, li s-au întâlnit privirile. Ochii creaturii erau înfundaţi în orbite, acoperiţi cu pielea flască şi verzuie a pleoapelor; ochii lui Leah erau mari şi albaştri.

Şi l-a recunoscut. În pofida tuturor anilor trecuţi şi în pofida tuturor transformărilor, l-a recunoscut. Şocul ei a fost evident. Am încercat s-o reţin, dar s-a smucit atât de tare din mâinile mele, încât a fost cât pe ce să cadă în puţ. Recunosc că şi eu eram şocat, consternat de ce văzusem – ciocnirea celor două luni pe un cer care n-ar fi trebuit să existe. Cioburile lor începuseră deja să se stingă.

La gura Puţului Negru a apărut un zâmbet negru, care s-a lăţit într-un rânjet. Iar ţipătul ăla prelung şi strident de satisfacţie s-a auzit şi mai tare. Ucigaşul-de-Monarhi s-a împleticit către puţ. Mantia mov se ridica şi vălurea în mai multe direcţii. Preţ de o clipă, capul ăla fleşcăit şi hidos nu s-a mai văzut, dar apoi mantia a alunecat şi a căzut pe jos. Bărbatul de sub ea era doar pe jumătate om, la fel cum sirena Elsa fusese doar pe jumătate femeie.

Picioarele îi fuseseră înlocuite cu un mănunchi de tentacule negre, care-l ajutau să meargă mai repede, deşi se clătina dintr-o parte în alta. Alte tentacule îi ieşeau din burta-i umflată şi se ridicau către capacul puţului ca nişte erecţii vulgare. Braţele lui aveau acum formă de şerpi care-i fluturau pe lângă mutră ca nişte alge în bătaia valului. Însă mi-am dat seama că monstrul din puţ *nu* era Cthulhu. Pentru că *Elden* era Cthulhu al acestei lumi, la fel cum Dora era bătrâna care locuia într-un pantof, iar Leah era fata din poveste care păzeşte gâştele. Îşi dăduse la schimb picioarele deformate şi cocoaşa – cifoza – pe ceva cu mult mai rău. Oare i se păruse o afacere echitabilă? Răzbunarea lui şi distrugerea lentă a regatului erau suficiente ca să echilibreze balanţa?

Leah a ajuns la baza scării. Deasupra noastră continuau să se reverse fragmentele din Bella şi Arabella. Nu ştiam dacă se petrecuse cu adevărat un asemenea cataclism şi nici nu-mi păsa.

— *Leah!* am strigat-o eu. *Leah, opreşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!*

Şi s-a oprit. Chiar după lectica cu draperiile purpurii, care atârnau fără vlagă. Dar nu s-a oprit pentru că i-am cerut eu. Nici măcar nu cred că mă auzise. Era atentă numai şi numai la creatura puhavă care cândva fusese fratele ei. Iar acum el se apleca nerăbdător peste capacul care se ridica. Obrajii fleşcăiţi îi atârnau ca un aluat moale. I-a căzut iarăşi coroana de pe cap. Şi alte tentacule negre i-au ieşit din ceafă, din spinare, dintre fese. Chiar sub ochii mei se preschimba în Cthulhu, stăpân al vechilor zei, poveste de coşmar adusă la viaţă.

Însă adevăratul monstru se afla în adâncuri. Şi curând avea să iasă la iveală.

Gogmagog.

8

Îmi amintesc ce s-a întâmplat după aceea cu o claritate de-a dreptul înfiorătoare. Am văzut totul din locul în care stăteam – cu vreo zece trepte mai sus de lectica abandonată – şi încă revăd întreaga scenă în visele mele.

Radar continua să latre, dar abia dacă o mai auzeam din cauza bâzâitului neîntrerupt şi insuportabil care venea din Puţul Negru. Leah a ridicat pumnalul şi, fără pic de ezitare, şi l-a înfipt adânc în buba de lângă gură pe unde se hrănea. Apoi, cu ambele mâini, l-a mişcat de la dreapta la stânga, sfâşiindu-şi cicatricea.

Şi a strigat:

— *ELDEN!*

Din gura redeschisă i-au ţâşnit stropi de sânge. Vocea îi era aspră, răguşită – probabil din cauză că o lungă perioadă de vreme făcuse pe ventrilocul –, dar primul cuvânt rostit, fără să fie nevoie să-l scoată din adâncul gâtului, a fost suficient de tare ca să-l audă şi fratele ei nenorocit, în ciuda bâzâitului care

ne perfora timpanele. S-a întors. A văzut-o. A *văzut-o* cu adevărat, pentru prima oară.

— ELDEN, OPREŞTE-TE ACUM, PÂNĂ NU E PREA TÂRZIU!

Creatura a şovăit, iar mulţimea de tentacule – mai multe acum, mult mai multe – s-au unduit nesigure. Oare dragoste se vedea în ochii ăia înceţoşaţi? Regret? Tristeţe, poate chiar ruşine pentru că aruncase blestemul şi asupra singurei persoane care-l iubise, nu doar asupra tuturor acelora care îl dispreţuiseră? Sau doar nevoia de a se agăţa cu toate puterile de ceea ce îi scăpa acum printre degete, după o domnie mult prea scurtă (dar oare nu aşa ni se par nouă toate lucrurile din viaţă când ni se apropie sfârşitul)?

Nu ştiam. Am coborât în goană ultimele trepte şi am trecut pe lângă lectică. N-aveam niciun plan, nu ştiam decât că trebuie neapărat s-o iau pe Leah de acolo înainte ca monstrul să iasă din adâncuri. Mi-am adus aminte de gândacul uriaş care pătrunsese în şopronul domnului Bowditch şi pe care acesta îl împuşcase şi uite cum mi-am adus aminte – slavă Domnului – că ţineam în mână revolverul lui.

Parcă fără să-şi dea seama de pericol, Leah a intrat printre tentaculele alea ca nişte şerpi vii. Unul a mângâiat-o pe obraz. Elden se uita la ea. Şi, oare, plângea sau mi se părea mie?

— Pleacă de-aici! a cârâit el. Cât mai poţi. Nu sunt în stare să…

Un tentacul s-a înfăşurat în jurul gâtului ei plin de sânge. Şi acum a devenit clar ce nu era el în stare să facă: să-şi înfrâneze acea parte a lui posedată de monstrul din străfunduri. Citise atât de multe cărţi în biblioteca palatului –, dar oare în niciuna din ele nu găsise legenda fundamentală a tuturor culturilor, aceea despre pactul făcut cu diavolul?

Am înşfăcat tentaculul – care probabil făcuse parte dintr-un braţ atunci când Elden încheiase pactul ăsta – şi l-am smuls de pe gâtul lui Leah. Era dur şi acoperit cu un fel de mâzgă. N-o mai ameninţa acum pe Leah, aşa că l-am lăsat să-mi

alunece dintre degete. Altul s-a încolăcit în jurul încheieturii mele şi încă unul în jurul piciorului. Au început să mă tragă spre Elden. Şi spre puţul care se deschidea.

Am ridicat revolverul domnului Bowditch. N-am apucat să trag, pentru că un alt tentacul s-a încolăcit în jurul ţevii, mi l-a smucit din mână şi l-a aruncat pe podeaua din piatră aspră în direcţia lecticii pe care n-o mai folosea nimeni. Radar stătea acum între Elden şi puţ, cu toţi perii zbârliţi pe ceafă şi lătrând atât de tare, încât făcea spume. S-a năpustit să-l muşte. Un tentacul – care făcuse parte din piciorul stâng al lui Elden – s-a mişcat la fel de iute ca un bici, a lovit-o şi a dat-o de-a rostogolul. Pe mine, celelalte tentacule mă tot trăgeau înainte. Poate creatura plânsese de mila surorii sale, dar acum rânjea în aşteptarea unei cumplite victorii, fie aceasta reală sau închipuită. Alte două tentacule mai mici au ieşit prin gura rânjită ca să guste aerul. Macaraua continua să tragă de capacul puţului, dar se mai întâmpla ceva: capacul era acum împins şi de dedesubt, lărgind tot mai mult deschizătura.

Acolo jos e o altă lume, mi-am spus eu. *O lume întunecată, pe care nu vreau s-o cunosc niciodată.*

— Şi tu te-ai aliat cu ei! a zbierat la Leah creatura puhavă, cu mutră verde. *Erai de partea lor, altminteri ai fi venit cu mine! Ai fi fost regina mea!*

Alte tentacule s-au repezit şi au apucat-o – de picioare, de talie, din nou de gât – şi au tras-o înainte. Din puţ ieşea ceva, o substanţă neagră şi uleioasă, punctată cu ţepi lungi şi albi. S-a izbit de piatra pardoselii cu o bufnitură umedă. Era o aripă.

— *Eu SUNT regina!* a strigat Leah. *Tu nu eşti fratele meu! El era bun! Tu eşti un asasin şi un ipocrit! Eşti un impostor!*

Şi-a implântat pumnalul, încă plin cu sângele ei, în ochiul lui Elden. Tentaculele s-au desprins imediat. Creatura s-a împleticit. Aripa s-a ridicat şi a fluturat o dată, trimiţându-mi în nas o pală de aer scârbos. S-a încolăcit în jurul lui Elden. Ţepii l-au străpuns. A început să-l tragă spre marginea puţului.

Ucigaşul-de-Monarhi a mai apucat să urle o ultimă oară, apoi monstrul acela şi-a înfipt mai tare ţepii în pieptul lui şi l-a târât înăuntru.

Însă nu s-a mulţumit doar cu marioneta lui. Din puţ se ridica acum un balon dintr-o substanţă nepământeană. Nişte ochi uriaşi şi aurii se holbau la noi de pe faţa aia care numai faţă nu era. S-a auzit un scrâşnet, un hârşâit, şi a apărut şi a doua aripă acoperită cu ţepi. A fluturat o dată, ca şi cum ar fi vrut să sondeze terenul; şi m-a izbit în faţă altă pală de aer cu miros de putrefacţie.

— *Înapoi!* a urlat Leah.

Sângele îi ţâşnea printre zdrenţele gurii descătuşate. Câţiva stropi au atins monstrul şi s-a auzit un sfârâit ca de ulei prea încins.

— *Eu, Regina Empisului, îţi poruncesc!*

A continuat să iasă din puţ şi acum bătea din ambele aripi ţepoase. Din el a ţâşnit un lichid urât mirositor. Lumina lunilor sfărâmate continuase să scadă şi acum abia dacă mai puteam să văd monstrul diform care se înălţa din puţ. Părţile laterale se umflau şi se dezumflau ca nişte foale. Capul lui Elden dispărea treptat în carnea aia ciudată. Ochii lui morţi, în care se descifra groaza acelor ultime clipe, păreau ochii unui om care se îneacă în nisipuri mişcătoare.

Hămăielile lui Radar se transformaseră în urlete.

Cred că era un fel de dragon, dar nu din aceia despre care citim în basme. Monstrul acesta venea dintr-un loc aflat foarte departe de lumea mea. Şi de lumea lui Leah. Puţul Negru dădea într-un alt univers, pe care mintea omenească nu-l putea cuprinde. Iar porunca lui Leah nu a putut să oprească monstrul din el.

Şi a continuat să iasă.

A continuat să iasă.

Lunile se sărutaseră şi el avea să fie liber în curând.

9

Leah nu i-a poruncit încă o dată. Probabil şi-a dat şi ea seama că era inutil. Doar şi-a dat capul pe spate ca să-l privească ridicându-se din puţ. Nu mai rămăsese decât Radar, care lătra şi urla, urla şi lătra şi – în mod miraculos, în mod eroic – rămânea fermă pe poziţie.

Am înţeles că urma să mor şi că moartea va fi o binecuvântare în momentul ăsta. Sigur, presupunând că nu aş fi continuat să trăiesc cumva învăluit de un zgomot infernal *(AAAAA)* când voi fi înghiţit – împreună cu Leah şi cu Radar – de această vietate nepământeană.

Citisem că, în asemenea clipe, îţi trece întreaga viaţă pe dinaintea ochilor. Dar mie mi-au trecut atunci, aidoma ilustraţiilor dintr-o carte răsfoită în grabă, toate basmele pe care le întâlnisem în Empis – de la bătrâna care locuia într-un pantof şi fata care păzea gâştele, la casele celor „Trei micuţi exilaţi”[118] şi la surorile cele rele care nu voiau să-şi ia la bal surioara cea frumoasă (sau frăţiorul cel slut).

Monstrul se înălţa şi creştea, creştea şi se înălţa. Bătea din aripile ţepoase. Capul lui Elden dispăruse deja în maţele lui necunoscute vreodată de vreo minte omenească.

Şi atunci m-am gândit la o altă poveste.

A fost odată ca niciodată un omuleţ rău pe care-l chema Christopher Polley şi care a vrut să fure aurul domnului Bowditch.

A fost odată ca niciodată un omuleţ rău pe care-l chema Peterkin şi care îl tortura pe Iuţilă cu un cuţit.

Odată ca niciodată, mama mea a fost lovită pe Podul de pe Sycamore Street de camionul unui instalator şi omorâtă pe loc când a izbit-o de unul dintre piloni. O mare parte din ea a rămas pe pod, dar capul şi umerii s-au rostogolit în Pârâul Ciufulit.

Întotdeauna personajul negativ a fost Rumpelstiltskin. De la bun început. Se poate spune că acesta a fost basmul iniţial. Şi cum oare a reuşit

fiica morarului, ajunsă regină, să scape de piticul cel rău?

— *ÎŢI CUNOSC NUMELE!* am strigat eu.

Dar nu era vocea mea, aşa cum nici multe dintre gândurile şi observaţiile din această poveste nu aparţineau băiatului de şaptesprezece ani ajuns în Empis. Era o voce de prinţ. Însă nu a unui prinţ din lumea aceasta şi nici din lumea mea. La început am numit Empisul „Cealaltă Lume", dar am greşit. *Eu* eram celălalt. Sigur, în linii mari, tot Charlie Reade eram, dar acum eram şi altcineva. Şi îmi era imposibil să nu cred că fusesem cu bună ştiinţă trimis aici – că mi se stabilise destinul în urmă cu mulţi ani, atunci când mama traversa podul, mâncând o aripioară de pui – tocmai pentru asta. Mai târziu, când va începe să dispară treptat persoana în care mă transformasem acolo, în străfundurile pământului, precis că mă voi *îndoi.* Dar acum? Nu, nici vorbă.

— *ÎŢI CUNOSC NUMELE, GOGMAGOG, ŞI ÎŢI PORUNCESC SĂ TE ÎNTORCI ÎN BÂRLOGUL TĂU!*

A zbierat. Podeaua din piatră s-a zguduit şi s-a crăpat. Undeva deasupra noastră, morţii ieşeau din nou din morminte, iar Arena Monarhilor se despica în zigzag dintr-un capăt în celălalt. A bătut iarăşi din aripile-i enorme, împroşcând în toate părţile stropi de lichid împuţit care ardea ca acidul. Dar, ştiţi ceva? Îmi *plăcea* zbieretul ăla, pentru că eu eram un prinţ al întunericului, iar acela era un zbieret de durere.

— *GOGMAGOG, GOGMAGOG, NUMELE TĂU ESTE GOGMAGOG!*

Şi zbiera de fiecare dată când îi rosteam numele. Îi auzeam zbieretele în jurul meu; le auzeam şi în cap, la fel cum auzisem bâzâitul ăla; şi ameninţau să-mi spargă ţeasta. Bătea disperat din aripi. Se holba la mine cu ochi plini de infinită ură.

— *ÎNTOARCE-TE ÎN BÂRLOGUL TĂU, GOGMAGOG! POŢI SĂ MAI VII AICI, GOGMAGOG, PESTE ZECE ANI SAU PESTE O*

MIE, DAR ASTĂZI NU MAI AI CE CĂUTA AICI, GOGMAGOG!

Am întins braţele.

— DACĂ MĂ IEI CU TINE, GOGMAGOG, O SĂ-ŢI SPUN DE ATÂTEA ORI NUMELE ÎNAINTE SĂ MOR CĂ O SĂ-ŢI EXPLODEZE MAŢELE!

A început să se retragă şi şi-a acoperit cu aripile ochii bulbucaţi şi hidoşi. Zgomotul făcut la coborâre a fost un fel de *pleosc* năclăit. Mi-a venit să vărs auzindu-l. Apoi m-am întrebat cum naiba o să facem noi macaraua aia uriaşă să pună capacul la loc. Însă Leah avea deja o idee. Vocea îi era răguşită şi spartă… dar oare vedeam cum îi cresc buze noi din rămăşiţele sfârtecate ale gurii? Nu eram sigur, însă am preferat să cred asta, după atâtea basme câte mi se vârâseră pe gât.

— În numele lui Leah de Gallien, închide-te!

Încet – mult prea încet pentru gustul meu – braţul macaralei a început să lase în jos capacul. În cele din urmă, cablul s-a relaxat şi cârligul a ieşit din capac. Abia acum mi-am permis să respir.

Leah s-a aruncat în braţele mele şi m-a strâns cu toată puterea ei. Îi simţeam pe gât sângele cald din gura redeschisă. M-a izbit ceva din spate. Era drăgălaşa mea Radar, care stătea ridicată pe picioarele dindărăt şi cu cele din faţă proptite de fundul meu. Nu cred că mai e nevoie să vă spun că dădea din coadă ca nebuna, nu?

— De unde ai ştiut? m-a întrebat Leah cu vocea ei hârâită.

— Dintr-o poveste pe care mi-a spus-o mama, i-am răspuns eu.

Şi nu minţeam prea mult. Moartea ei de atunci mă lămurise acum.

— Trebuie să plecăm, Leah, că o să se facă întuneric şi n-o să mai vedem drumul. Şi te rog eu, nu mai vorbi. Îmi dau seama cât de mult te doare.

— Da, dar e o durere minunată.

Şi asta m-a dus cu gândul la Micuţa Sirenă – din povestea lui Andersen, nu din filmul lui Disney – şi la cum mersul pe picioarele ei noi de om o durea de

parcă o înjunghia cineva cu cuţitul. Însă nu s-a plâns şi a continuat să meargă pentru că îl iubea pe prinţ.

Leah mi-a arătat lectica.

— Măcar un felinar tot au adus cu ei. Mai ai chibrituri?

În mod absolut surprinzător, uite că mai aveam. Mână în mână, ne-am apropiat de lectică.

Radar mergea între noi. Leah s-a aplecat la un moment dat, dar eu abia dacă am observat. Mă concentram să găsesc ceva cu care să fac lumină înainte de stingerea definitivă a lunilor sfărâmate.

Am dat la o parte una dintre draperiile lecticii şi acolo, ghemuită şi speriată într-un colţ, se afla o membră a găştii lui Elden despre care uitasem complet. Deşi mă avertizase Percival: *Ucigaşul-de-Monarhi. Încă patru. Şi scârba.*

Părul Petrei se desfăcuse din şiragul de perle cu care şi-l prinsese. Fardul de culoarea făinii era crăpat şi şters pe alocuri. S-a uitat la mine cu spaimă şi ură.

— Ai stricat tot, obrăznicătură!

Normal că am zâmbit auzind-o că-mi zice *obrăznicătură.*

— Ne, ne, ne, drăguţo! Nu te osteni degeaba. Poţi să-mi sfarmi oasele cu bâte şi pietre, dar vorbele tale nu-mi vor face niciodată rău[119].

Şi atunci am văzut că, de un cârlig micuţ de aramă din faţa lecticii, stătea atârnat exact felinarul pe care-mi doream eu să-l găsesc.

— Eram consoarta lui, nu pricepi? Aleasa lui! I-am permis să mă atingă cu şerpii ăia scârboşi pe care-i avea în loc de mâini! I-am lins balele! Orice prost şi-ar fi dat seama că nu mai avea mult de trăit şi apoi aş fi domnit eu!

După umila mea părere, chestia asta nu merita niciun răspuns.

— *Aş fi devenit regina Empisului!*

Am întins mâna după felinar. Şi-a dezvelit dinţii ascuţiţi ca ai Hanei. Poate asta era moda la curtea diabolică a Ucigaşului-de-Monarhi. S-a repezit şi şi-

a înfipt colţii ăia în braţul meu. Durerea a fost instantanee şi înfiorătoare. De sub buze îi curgea sânge. Sângele meu. Îşi bulbucase ochii. Am încercat să mă smulg. Mi-am smuls doar carnea, însă dinţii ei au rămas încleştaţi de braţul meu.

— Petra! a strigat răguşit Leah. Ia de-aici, hârcă împuţită!

Detunătura făcută de revolverul domnului Bowditch (după el se aplecase Leah) a fost asurzitoare. În stratul gros de fard alb de deasupra ochiului drept al Petrei a apărut o gaură. I-a zvâcnit capul spre spate şi, chiar înainte să se prăbuşească pe podeaua lecticii, am observat o chestie pe care nu mi-aş fi dorit s-o văd: din dinţii ăia ascuţiţi atârna un gogoloi din carnea mea, cam cât o minge de ping pong.

Leah n-a stat pe gânduri. A smuls una dintre draperii, a rupt o bucată din ea şi mi-a legat-o în jurul rănii. Acum era aproape beznă. Am bâjbâit după felinar cu mâna teafără (sigur că era ridicol gândul că Petra ar fi putut învia ca să mă muşte şi de asta, ridicol, dar şi foarte convingător). L-am luat, apoi era să-l scap pe jos. Prinţ sau nu, tremuram al naibii de tare din cauza şocului. Braţul stâng mă ardea atât de rău, de parcă Petra nu doar îl muşcase, ci turnase benzină peste rană şi-i dăduse foc.

— Aprinde-l tu, i-am cerut eu lui Leah. Dacă nu le-am pierdut pe undeva, chibriturile ar trebui să fie în tocul revolverului.

Am simţit-o cum umblă la centura mea, apoi am auzit un scrâşnet când a frecat măciulia chibritului de unul dintre pereţii lecticii. Am dat la o parte sticla felinarului. Leah a învârtit un buton mic dintr-o parte ca să ridice fitilul şi l-a aprins. Apoi mi l-a luat din mână. Şi bine a făcut, pentru că eu precis l-aş fi scăpat pe jos.

Am pornit către scara în spirală (spunându-mi că voi trăi fericit dacă nu voi mai vedea niciodată vreuna), dar Leah m-a oprit şi mi-a tras capul spre

ea. I-am simţit gura zdrenţuită lipită de urechea mea când mi-a şoptit:

— Era străbătuşa mea.

Era mult prea tânără ca să-ţi fie stră-ceva, i-am replicat eu în gând. Dar imediat mi-am adus aminte de domnul Bowditch, care plecase într-o călătorie, iar când a revenit a pretins că este propriul său fiu.

— Haide să plecăm de-aici şi să nu ne mai întoarcem niciodată! am îndemnat-o eu.

10

Am urcat foarte încet scara. A fost nevoie să mă opresc şi să-mi trag sufletul cam la fiecare cincizeci de trepte. Îmi pulsa dureros braţul la fiecare bătaie de inimă şi simţeam cum bandajul improvizat de Leah se îmbibă de sânge. Mă tot gândeam la Petra – cum murise ea cu o bucată din braţul meu în gură. Tot revedeam scena cu ochii minţii.

Când am ajuns sus, a trebuit să mă aşez. Acum mă durea şi capul, nu doar braţul. Citisem undeva că, atunci când este vorba despre o infecţie gravă, poate chiar fatală, doar muşcătura de animal turbat este mai periculoasă decât cea a unui om aparent sănătos… şi de unde să ştiu eu cât de sănătoasă fusese Petra după toţi anii în care-şi vânduse trupul lui Elden pentru toate favorurile de care beneficiase (nici n-am vrut să mă gândesc că poate chiar el o dezvirginase)? Îmi şi imaginam cum îmi circulă otrava ei prin sânge până sus, la umăr, iar de acolo coboară la inimă. Şi tot continuam să-mi spun că sunt nebun la cap. Dar fără prea mare folos.

Leah m-a lăsat să stau puţin lângă Radar, care îşi freca înnebunită botul de obrazul meu, după care mi-a arătat rezervorul de combustibil al felinarului. Era aproape gol, iar lumina din pereţi se stinsese odată cu moartea lui Elden şi cu retragerea lui Gogmagog. Mi-era limpede ce voia să-mi spună: dacă nu voiam să ne căutăm pe bâjbâite drumul prin beznă, era musai s-o luăm imediat din loc.

Ajunsesem aproape la jumătatea coridorului în pantă care ducea la sala uriaşă din care se făceau toate cele douăsprezece pasaje, când felinarul a pâlpâit de câteva ori şi s-a stins. Leah a oftat şi m-a apucat de mâna teafără. Am continuat să mergem încet, foarte încet. Întunericul nu era deloc plăcut, dar parcă nu mai era atât de rău acum, când dispăruseră şi şoaptele, şi bâzâitul. Însă durerea din braţ era crâncenă.

Sângele din rană nu se coagulase şi încă îmi şiroia pe palmă şi printre degete. Radar l-a adulmecat şi a scheunat. M-am gândit la Iota, mort după ce fusese înţepat cu un cuţit otrăvit. Nici la asta nu voiam să mă gândesc, aşa cum nu voiam să îmi amintesc de bucata din carnea mea agăţată de dinţii ascuţiţi ai Petrei. Însă nu puteam să mă abţin.

Leah s-a oprit şi mi-a arătat ceva. Mi-am dat seama că-i vedeam mâna întinsă pentru că se făcuse din nou lumină pe coridor. Dar nu era lumina aia scârboasă şi verde din pereţii ciudaţi, făcuţi pe jumătate din sticlă şi pe jumătate din piatră, ci o lumină aurie şi caldă, când mai intensă, când mai slabă. S-a făcut mai puternică şi atunci Radar a luat-o la fugă spre sursa ei, lătrând ca nebuna.

— Nu! am strigat eu şi m-a apucat mai tare durerea de cap. Stai, fata mea!

Nici nu m-a băgat în seamă. Plus că nu lătra de furie şi spaimă, aşa cum făcuse în universul întunecat de care ne îndepărtaserăm (dar nu suficient, niciodată nu va fi suficient de departe de noi). De bucurie lătra acum drăguţa mea Rades. Şi se vedea ceva ieşind din lumina aia. *Ţopăind*.

Continuând să dea din coadă, Radar s-a pus pe burtă, iar Iuţilă i-a sărit în cârcă. În spatele lui venea un roi de licurici.

— Măi, să fie! am exclamat eu. Chiar că-i stăpân peste vietăţile mici.

Licuricii – cred că erau pe puţin o mie – au făcut un fel de nor incandescent deasupra căţeluşei mele şi a greierului mare şi roşu de pe spinarea ei. De-a dreptul superbi erau amândoi în lumina aia mobilă.

Radar s-a ridicat la un ordin dat de călăreţul ei, pe care urechile oamenilor nu-l puteau auzi. A pornit să urce coridorul în pantă, cu roiul de licurici fremătând deasupra lor.

Leah m-a strâns mai tare de mână. Am plecat şi noi în urma licuricilor.

11

Eris ne aştepta în sala cât o catedrală din care se răsfirau cele douăsprezece coridoare. Iuţilă adusese cu el un batalion de licurici, dar lăsase un pluton cu Eris, ca să nu stea pe întuneric. Ne-a văzut, s-a repezit la mine şi m-a îmbrăţişat. M-am crispat de durere, s-a tras repede înapoi şi s-a uitat la bandajul îmbibat de sânge.

— Zeii mei, dar ce-ai păţit?

Apoi s-a uitat şi la Leah şi a icnit speriată:

— Vai, milady!

— E mult de povestit, i-am zis eu.

De fapt, era prea mult, mult prea mult. Şi nu credeam că voi fi vreodată în stare să povestesc cuiva cu de-amănuntul ce se petrecuse acolo.

— De ce mai eşti aici? De ce te-ai întors?

— M-a condus Iuţilă. Când a adus lumina. Trebuie neapărat să vă îngrijească cineva rănile, dar doctorul Freed se simte prea rău.

Atunci, Claudia, mi-am zis eu. *Claudia va şti ce să facă.* Sigur, cu condiţia să se mai *poată* face ceva.

— Trebuie să ieşim de aici, am spus. M-am săturat să stau sub pământ.

M-am uitat la greierele roşu din spinarea lui Radar. S-a uitat şi el la mine. Ochii lui negri îi dădeau o înfăţişare deosebit de serioasă.

— Dacă binevoieşti, Sir Iuţilă, te rugăm să ne arăţi drumul.

Şi ni l-a arătat.

12

Când am ieşit în cele din urmă, am dat cu ochii de mai mulţi oameni care se înghesuiau în debaraua cu haine. Licuricii zburau peste capetele lor, creând o flamură de lumină. Erau acolo şi Jaya, şi Percival, şi alţi foşti camarazi de-ai mei din Gherla lui Maleen, dar nu mai ţin minte care anume. Deja mă luase cam rău cu ameţeală şi migrena se intensificase atât de mult, încât parcă toată durerea aia se materializase într-o bilă albă care pulsa cam la şapte centimetri în faţa ochilor mei. Doar două chestii le mai ţin bine minte: Iuţilă nu mai stătea călare pe Radar şi Percival arăta mai bine. Nu-mi puteam da seama în ce sens „mai bine”, din cauză că-mi tot zvâcnea în faţa ochilor bila aia albă de durere, dar clar arăta mai bine. Eram sigur de asta. Văzându-şi prinţesa, cei care ne aşteptau acolo au îngenuncheat şi au dus palmele la frunţile plecate.

— Ridicaţi-vă! a poruncit ea cu glas răguşit.

Aproape nu mai avea voce, dar bănuiam că asta era din cauză că şi-o folosise prea mult şi că şi-o va recăpăta cu timpul. Refuzam categoric să mă gândesc că suferise vreo leziune permanentă a coardelor vocale – ceea ce ar fi fost o ironie cruntă, dacă te gândeşti la câţi ani fusese obligată să nu şi le folosească.

S-au ridicat. Am ieşit din cămăruţa supraaglomerată – Leah mă sprijinea dintr-o parte, Eris din cealaltă. Am reuşit să ajung pe picioarele mele până la prima scară, apoi m-a luat cu leşin. Am fost cărat pe braţe poate de prietenii mei din Gherla lui Maleen, poate de cenuşii, poate şi de unii, şi de ceilalţi – nu ţin minte. Dar îmi amintesc că am trecut prin sala tronului şi am văzut acolo cel puţin treizeci de bărbaţi şi femei cenuşii care curăţau mizeria lăsată de curtenii Regelui Jan când se hotărâseră să-şi declare credinţa faţă de Ucigaşul-de-Monarhi. Parcă una dintre femeile alea era Dora, cu o basma roşie pe cap la care îşi asortase o pereche de pantofi din pânză de un stacojiu superb. A ridicat mâinile la gură şi mi-a trimis o bezea din

vârful degetelor, care reîncepuseră să semene cu degete adevărate, nu cu nişte înotătoare de peşte.

Dora nu-i aici, mi-am zis eu. *Delirezi, prinţ Charlie. Şi, chiar dacă ar fi, în niciun caz nu i se pot reface degetele. Chestii din astea se întâmplă numai în…*

În ce? Păi… în basme ca acesta.

În timp ce mă duceau în încăperea de alături, un fel de anticameră, am întors capul ca să mă mai uit o dată la ea. I-am văzut basmaua şi pantofii roşii, dar nu aveam cum să fiu sigur că era Dora. Stătea acum în genunchi, cu spatele la mine, şi freca murdăria de pe pardoseală.

Am mai trecut prin multe alte încăperi, apoi pe un coridor lung, dar deja nu mai eram prea lucid şi chiar îmi doream să-mi pierd complet cunoştinţa dacă aşa aş fi ajuns într-un loc unde să nu-mi mai plesnească ţeasta de durere şi să nu mă mai ardă braţul ca un cozonac abia scos din cuptor. Dar făceam eforturi să rezist. Dacă tot era să mor – că aşa mi se părea – voiam să o fac afară, la aer curat.

M-a învăluit brusc o lumină puternică. Şi, chiar dacă mi-a accentuat durerea de cap, tot mi s-a părut minunată, pentru că nu mai era lumina aia dezgustătoare din lumea de sub Lilimar. Şi nu era strălucirea prietenoasă a licuricilor. Era lumina zilei, plus încă ceva.

Lumina soarelui.

Am fost dus pe braţe prin ea, încercam să mă tot ridic şi tot cădeam la loc. Norii se destrămau şi am văzut cerul senin de deasupra pieţei mari din faţa palatului. Şi nu era doar un crâmpei de albastru, suficient să-ţi croieşti o salopetă, ci hectare şi hectare de cer albastru, fără nori. Ba nu, *zeci şi zeci de kilometri.* Şi, Doamne, cât de tare strălucea soarele! M-am uitat în jos şi mi-am văzut umbra. M-am simţit atunci ca Peter Pan, tot un prinţ, dar al Băieţilor Pierduţi din Ţara de Nicăieri.

S-au auzit urale asurzitoare. Poarta oraşului era deschisă, iar piaţa era plină cu cenuşiii din Empis.

Au văzut-o pe Leah şi au căzut în genunchi, cu un foşnet prelung care mi-a făcut pielea de găină.

Ea se uita la mine. Şi mi s-a părut că voia să-mi ceară ajutorul.

— Puneţi-mă jos, am cerut eu.

M-au pus şi mi-am dat seama că mă puteam ţine pe picioare. Sigur, nu-mi trecuseră deloc durerile, dar mai simţeam şi altceva. Ceva ce simţisem când strigasem numele lui Gogmagog cu o voce care nu era a mea. Am ridicat ambele braţe, şi pe cel drept şi teafăr, şi pe cel stâng, din care încă îmi şiroia sângele, îmbibând bandajul cel nou pe care mi-l pusese Jaya la un moment dat. Acum bandajul ăla era la fel de roşu ca macii de pe dealul din spatele căsuţei drăguţe şi curate a Dorei.

Oamenii din jur continuau să stea în genunchi şi aşteptau să le vorbesc. Însă, în pofida acelei energii care mă inundase, mi-am amintit că nu în faţa mea îngenuncheau ei. Pentru că aceasta nu era lumea mea. Lumea mea era cealaltă. Însă mai aveam un ultim lucru de făcut aici.

— Ascultaţi-mă, cetăţeni ai Empisului! Ucigaşul-de-Monarhi a murit!

Au izbucnit în ovaţii de bucurie şi recunoştinţă.

— Puţul Negru este închis şi monstrul din el este zăvorât înăuntru!

Alte strigăte de bucurie.

Şi atunci am simţit cum energia aceea, forţa aceea, acel *altcineva* se desprindea de mine, luând şi toată puterea pe care mi-o împrumutase. Foarte curând aveam să redevin vechiul Charlie Reade… fireşte, dacă nu muream de la muşcătura Petrei.

— Strigaţi cu mine, cetăţeni ai Empisului! Trăiască Leah! Trăiască Leah de Gallien! TRĂIASCĂ REGINA VOASTRĂ!

Sincer acum, mi s-a părut o replică senzaţională care să-mi marcheze ieşirea din scenă – cel puţin, aşa cred că ar fi zis tata. Dar n-o să ştiu niciodată dacă a avut succesul scontat, pentru că fix atunci mi s-au înmuiat genunchii şi mi s-au stins toate luminile.

CAPITOLUL 31

VIZITE. REGINA ÎN ALB. ŞANSA. WOODY ŞI CLAUDIA. PLECAREA DIN EMPIS.

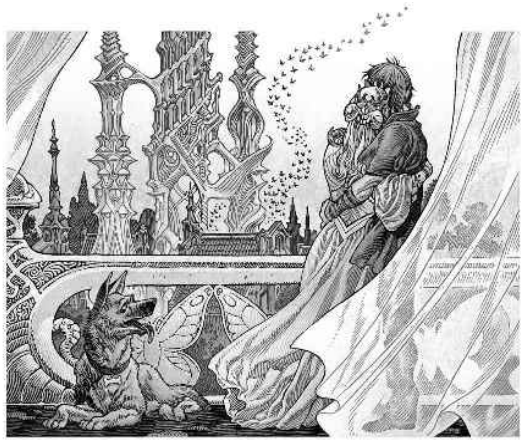

1

Am petrecut mult timp într-o cameră frumoasă, cu perdele albe care unduiau în adierea vântului. Ferestrele din spatele lor erau deschise, iar prin ele intra nu doar vântul, ci şi aer proaspăt. Oare chiar trei luni am stat în camera aia? Sau patru? Habar n-am, pentru că în Empis nu se ţinea socoteala trecerii timpului pe săptămâni. Soarele răsărea şi apunea. Câteodată, noaptea, perdelele erau luminate de lunile sfărâmate. Resturile rămase din Bella şi Arabella formaseră un fel de salbă pe cer. Dar nu le-am văzut atunci. Atunci n-am văzut decât tremurul luminii prin perdelele din cel mai fin voal. Au fost multe dăţi când una dintre infirmierele mele (Dora era cea mai cea, Doamna Pantofilor) voiau să închidă ferestrele ca nu cumva „aburul nopţii” să nu-mi agraveze starea şi aşa destul de critică, însă nu le dădeam voie, pentru că aerul era atât de înmiresmat. Şi mă ascultau, deoarece eu eram prinţul, iar cuvântul meu era lege. N-am spus nimănui că redeveneam treptat vechiul Charlie

Reade… bine, presupunând că aş fi supravieţuit. Oricum nu m-ar fi crezut.

Mulţi oameni au venit să mă viziteze în camera cu perdele umflate de vânt. Şi unii dintre ei erau morţi.

Într-o zi a venit Iota – mi-aduc foarte bine aminte vizita lui. A îngenuncheat, şi-a dus palma la frunte, apoi s-a aşezat pe taburetul de lângă pat, pe care obişnuiau să stea infirmierele mele cenuşii ca să-mi scoată cataplasmele (chestie dureroasă), să-mi cureţe rana (chestie şi mai dureroasă) şi apoi să-mi pună altele noi. Mâzga aia verzuie – invenţie a Claudiei – puţea de-ţi muta nasul din loc, dar îmi alina durerea. A nu se înţelege de aici că n-aş fi preferat vreo două antiinflamatoare. Două analgezice mai tari ar fi fost încă şi mai bune.

— Arăţi ca naiba, mi-a zis Io.

— Mulţumesc. Eşti foarte amabil.

— Mie mi-a pus capac veninul de viespe, a spus Io. De pe cuţit. Mai ţii minte cuţitul şi omul din spatele uşii?

Ţineam minte. Pe bărbatul ăla îl chema Jeff, nume american vechi. Sau Geoff, nume britanic vechi.

— Mă gândesc că-l păcălise Petra, promiţându-i că o să-l ia de bărbat după ce murea Elden şi ea devenea regină.

— Probabil că-l pusese pe vreun cenuşiu să vâre cuţitul într-un cuib de viespi şi să-l ţină acolo până se acoperea bine cu venin. Mă gândesc că amărâtul ăla a murit de la toate înţepăturile pe care le-a îndurat.

Mi-am zis că era foarte probabil să se fi întâmplat aşa, dar cu condiţia ca viespile din Empis să fie la fel de mari cum erau gândacii.

— Dar crezi tu că i-a păsat ticălosului ăluia? a continuat Iota. Ne, ne, ne, puştiulică ăla n-a avut nicio grijă. Credea că viespile nu sunt prea periculoase, că pe vremuri nu fuseseră, dar…

Şi a ridicat din umeri.

— Totul s-a schimbat când a ajuns la putere Ucigaşul-de-Monarhi. S-a schimbat în rău.

— În rău, că bine zici.

Mă amuza să mă uit la el: ditamai omul ghemuit pe taburetul ăla, cu genunchii ridicaţi până la urechi.

— Aveam nevoie de cineva care să ne salveze. Şi ne-am ales cu tine. Oricum, mai bine decât nimic.

Am ridicat mâna bună şi i-am arătat degetul mijlociu, aşa cum făcea vechiul meu prieten, Bertie, când voia să înjure pe cineva fără cuvinte.

Iota a spus:

— Posibil ca otrava din zgripţuroaică să nu fi fost la fel de rea ca aia de pe cuţitul ticălosului. Dar mă uit la tine acum şi cred că a fost destul de rea.

Normal că a fost. Doar îi linsese balele creaturii care-şi zicea „Elden" şi-i rămăseseră urme când m-a muşcat. Iar amintirea acelui moment m-a făcut să mă cutremur.

— Ţine-i piept, prinţ Charlie! m-a îndemnat el, ridicându-se de pe taburet. Ţine-i piept, prinţ Charlie.

Nu-l văzusem intrând, dar l-am văzut plecând. A trecut prin perdelele umflate de vânt şi dus a fost.

A intrat una dintre infirmierele cenuşii şi mi s-a părut extrem de îngrijorată. Pentru că acum puteam să citesc cum trebuie expresiile de pe chipurile celor desfiguraţi. Sigur, posibil să le mai rămână mare parte din trăsăturile deformate, însă fusese stăvilită evoluţia bolii – a *blestemului.* Ba chiar se observa o ameliorare lentă, dar constantă. Am văzut primele nuanţe de culoare pe mulţi obraji cenuşii şi am văzut cum se dezintegrează treptat membrana care le transformase mâinile şi picioarele în înotătoare de peşti. Însă nu credeam că toţi vor mai fi ca înainte. Poate Claudia va auzi din nou – vag –, dar Woody va rămâne orb.

Infirmiera mi-a zis că mă auzise vorbind şi a crezut că deliram din nou.

— Vorbeam cu mine însumi, i-am spus.

Poate chiar aşa era. În fond, Radar, care stătea culcată lângă patul meu, nici măcar nu-şi ridicase

capul.

A trecut pe la mine şi Cla. Nu s-a deranjat să mă salute cu palma la frunte şi nici pe taburet nu s-a aşezat. Dar s-a aplecat peste mine.

— Ai trişat, puştiule. Praf te făceam dacă jucai corect.

— La ce te aşteptai? l-am întrebat eu. Erai cu cel puţin cincizeci de kile mai greu decât mine şi erai foarte rapid. Spune-mi că nu ai fi făcut la fel dacă ai fi fost în locul meu.

A început să râdă.

— M-ai prins, prinţişorule, dar tot cred că n-ai să mai faci cu nimeni ce-ai făcut cu mine. O să te vindeci?

— Habar n-am.

A râs din nou, după care s-a îndreptat spre perdelele umflate de vânt.

— Ai coaja tare, eu atât îţi zic.

Şi a dispărut. Mă rog, presupunând că fusese cu adevărat acolo. *Ai coaja tare* era o replică dintr-un film vechi{120} pe care l-am văzut pe TCM cu tata pe vremea când bea. Nu-mi aduc aminte cum se chema, dar ştiu că Paul Newman juca rolul unui indian. Vi se par greu de crezut lucrurile din povestea mea? Încercaţi să vi-l imaginaţi pe Paul Newman în rol de indian. Asta chiar că depăşeşte orice limită a imaginaţiei.

În aceeaşi noapte – sau poate în alta, nu sunt sigur – m-am trezit pentru că mârâia Radar şi l-am văzut pe Kellin, Marele Lord însuşi, aşezat lângă patul meu şi îmbrăcat cu aceeaşi elegantă haină de casă de culoare roşie.

— Ţi se înrăutăţeşte starea, Charlie, mi-a spus el. Ţi-or zice ei că arată mai bine rana de la muşcătură şi poate chiar aşa este, dar infecţia s-a răspândit în tot corpul. Foarte curând o să faci febră foarte mare. Şi inima o să ţi se umfle şi o să se crape. O să te aştept. Eu şi cu soldaţii nopţii. Toţi o să te aşteptăm.

— Ţine-ţi tu respiraţia şi numără până la un catralion şi atunci am să vin la voi, i-am zis eu.

Am vrut să fac mişto de el, dar mi-a ieşit pe gură o tâmpenie mai mare decât mine. Ce respiraţie să-şi ţină? Că doar fusese mort încă de dinainte să ajungă şobolanii călare pe el.

— Cară-te de-aici, trădătorule!

S-a cărat, însă Radar a continuat să mârâie. I-am urmărit privirea şi am văzut-o pe Petra în umbre, rânjind la mine cu dinţii ei piliţi.

Dora dormea deseori în anticameră, iar acum, când mi-a auzit ţipătul, a dat fuga înăuntru, alergând cât putea ea de repede pe picioarele strâmbe. N-a aprins lămpile cu gaz, dar avea un felinar în mână. M-a întrebat dacă mă simt bine şi dacă îmi bate inima regulat, pentru că tuturor infirmierelor li se spusese să fie atente la orice schimbare a ritmului cardiac. I-am zis că da, dar ea oricum mi-a luat pulsul şi a verificat ultima cataplasmă care mi se pusese.

— Ai văzut o fantomă?

Am întins degetul spre colţul unde o văzusem pe Petra.

Dora s-a dus până acolo, păşind tiptil în pantofii ei superbi din pânză roşie şi a ridicat felinarul. Nu era nimeni, dar chiar că n-aveam nevoie să-mi demonstreze ea asta, pentru că Radar se culcase la loc. Dora s-a aplecat şi m-a pupat pe obraz cum a putut mai bine cu gura ei strâmbă.

— Bine, bine, totu-i bine. Acu’ dormi, Charlie! Dormi şi vindecă-te!

2

Am primit vizite şi de la cei vii. Cammit a venit împreună cu Quilly. Stooks a intrat cu paşi mari şi ţanţoşi, de parcă era pe moşia personală. Obrazul ciopârţit îi fusese cusut cu vreo douăsprezece fire negre, amintindu-mi de un film despre Frankenstein pe care-l văzusem pe TCM împreună cu tata.

— O să am o cicatrice a dracu’ de urâtă, a zis el, frecându-şi cusăturile. N-o să mai fiu frumuşel.

— Stooks, n-ai fost niciodată frumuşel.

Claudia venea foarte des; şi, într-o zi – cam pe când începusem să cred că da, probabil o să supravieţuiesc – a însoţit-o şi doctorul Freed, care stătea într-un scaun cu rotile. O infirmieră îi împingea scaunul, care probabil aparţinuse vreunui rege, pentru că spiţele de la roţi păreau făcute din aur masiv. Vechiul meu duşman, Christopher Polley, ar fi făcut pe el de ciudă.

Lui Freed îi fusese amputat piciorul distrus şi infectat şi era limpede că avea dureri foarte mari, însă atitudinea lui era optimistă. M-am bucurat să-l văd.

Claudia a îndepărtat cataplasma cu gesturi extrem de blânde, după care mi-a spălat rana. Apoi s-au aplecat amândoi ca s-o studieze.

— Se vindecă, a dat Freed sentinţa. Ţie nu ţi se pare?

— BA DA! a răcnit Claudia.

Acum auzea din nou – puţin –, dar eu credeam că o să răcnească aşa tot restul vieţii.

— E ROZ! ŞI NU MAI MIROASE! PUTE DOAR IARBA-VĂDUVEI DIN CATAPLASMĂ!

— Poate că infecţia nu a trecut, am spus eu. Poate a intrat mai adânc.

Claudia şi Freed s-au uitat uimiţi unul la celălalt. Doctorul avea dureri prea mari ca să râdă, dar a râs Claudia pentru amândoi.

— DE UNDE ŢI-A VENIT IDEEA ASTA PROSTEASCĂ?

— Deci, nu-i cazul, nu?

— Boala se mai ascunde, prinţ Charlie, a spus doctorul Freed, dar infecţia se dă în spectacol. Miroase urât şi face puroi.

S-a întors spre Claudia.

— Cât a trebuit să tai în jurul rănii?

— PÂNĂ LA COT ŞI APROAPE PÂNĂ LA ÎNCHEIETURĂ! SCÂRBA AIA L-A MUŞCAT AL NAIBII DE ADÂNC ŞI O SĂ-I RĂMÂNĂ O GAURĂ ACOLO UNDE N-O SĂ I SE MAI REFACĂ MUŞCHIUL. ASCULTĂ LA MINE CE-ŢI ZIC, ŞARLI, S-A TERMINAT CU JOACA.

— Dar o să fii în stare să te scobeşti în nas cu ambele mâini, a spus Freed.

M-a umflat râsul. Îmi făcea bine să râd. Multe coşmaruri avusesem de când ieşisem din Puţul Negru. Dar de râs nu am prea râs.

— Acum ar trebui să te întinzi în pat şi să iei nişte medicamente de-ale voastre contra durerii, l-am sfătuit pe doctor. Poate nişte frunzuliţe pe care să le mesteci. Arăţi mai rău decât mine.

— Mă refac eu, a zis. Şi, Charlie… ne-ai salvat, îţi suntem datori.

Era ceva adevăr în spusele lui, însă nu era tot adevărul. De pildă, îi erau datori şi lui Iuţilă. Acesta plecase acolo unde pleacă cei asemenea lui, deşi s-ar fi putut întoarce la un moment dat (avea tipul ăsta un stil, ceva ce n-ai mai pomenit!). Dar cu Percival era o cu totul altă treabă. N-a venit să mă vadă de bunăvoie, aşa că am cerut să fie adus. A intrat cu multă sfială în camera cu perdele umflate de vânt. Purta tunică albă şi îşi strivea la piept un fel de beretă. Am presupus că era varianta empisariană a bonetei de bucătar.

Plecăciunea lui a fost adâncă, mâna ridicată la frunte îi tremura foarte tare. La fel ca Ocka, şi lui îi era teamă să se uite la mine. Asta doar până când l-am rugat să stea jos şi să bea un pahar cu ceai rece. I-am mulţumit pentru tot ce făcuse şi i-am spus că mă bucur să-l văd. Asta i-a dezlegat limba – la început a luat-o uşurel, apoi turuia fără oprire. Mi-a povestit toate noutăţile din Lilimar de care nimeni altcineva nu se obosise să-mi vorbească. Probabil pentru că el observa totul din punctul de vedere al omului obişnuit cu munca.

Se curăţau străzile, erau ridicate toate dărâmăturile şi molozul şi gunoaiele. Sutele de oameni care veniseră în oraş pentru a da o mână de ajutor la răsturnarea regimului ticăloşit al lui Elden plecaseră înapoi în oraşele lor, la gospodăriile lor. Dar fuseseră înlocuiţi de alte sute de empisarieni, veniţi să-şi facă datoria faţă de regina Leah, înainte să se întoarcă acasă, în locuri precum Faleza sau

Deesk. Mie totul mi se părea că seamănă cu proiectele WPA[121] pe care le citisem la şcoală. Se spălau ferestrele, se replantau grădinile, iar cineva priceput la instalaţii începuse să repună în funcţiune fântânile. Morţii îşi regăsiseră liniştea şi fuseseră îngropaţi din nou. Fuseseră redeschise unele magazine. Urmau şi altele. Percival continua să vorbească neclar şi încă înghiţea multe sunete, deci mi-era uneori cam greu să pricep ce-mi zice, dar o să vă scutesc de toate traducerile astea.

— Şi sticla aia din cele trei turle se schimbă de la zi la zi, prinţ Charlie! Din verdele ăla închis şi urât se face acum albastră, aşa cum a fost pe vremuri! Şi cablurile de tramcar se pun înapoi. O să mai dureze mult până o să circule iarăşi, plus că afurisitele alea oricum se stricau una-două şi înainte, dar zic c-o să fie bine să le vedem din nou.

— Nu pricep cum *funcţionează,* am spus eu. Că doar nu există curent electric în afară de cel produs de generatorul de sub palat şi pe care bănuiesc că l-a adus prietenul meu, domnul Bowditch.

Percival a holbat ochii la mine. Nu înţelegea ce-i ăla *curent electric.* Probabil că vorbisem în engleză, nu în empisariană.

— Puterea, am spus eu. De unde îşi iau tramcarele puterea care le face să meargă?

— Aha! s-a luminat Percival la faţa lui încă plină de umflături, dar nu chiar aşa de mari ca înainte. Păi, de la centrale, de unde din altă parte? E…

Iar acum a venit un cuvânt pe care *eu* nu l-am înţeles. Şi-a dat seama şi a făcut un gest vag din mână.

— Centralele de pe fluviu, prinţ Charlie. Şi de pe orice alte ape curgătoare, dacă-s destul de mari. Şi de pe mare… ce, nu ştiai? La Faleză e coşcogea centrala!

N-a zis *coşcogea,* însă am înţeles că vorbea despre un fel de hidrocentrală. Dacă aşa era, n-am aflat niciodată cum funcţiona. Erau multe lucruri în Empis care au rămas nişte enigme pentru mine.

Însă, în comparaţie cu întrebarea despre existenţa lui – şi despre *locul* în care se afla –, chestia cu captarea energiei mi se părea superfluă. Aproape fără sens.

3

Soarele răsărea, soarele apunea. Oamenii veneau, oamenii plecau. Unii morţi şi unii vii. Însă aceea pe care-mi doream din tot sufletul să o văd – persoana care fusese alături de mine în puţ – nu a venit.

Până într-o zi, când mi-a făcut o vizită. Fata cu gâşte, care acum era regină.

Eram pe balcon, dincolo de perdele.

Mă uitam la piaţa din faţa palatului şi îmi aminteam tot felul de lucruri urâte, când perdelele albe s-au unduit din nou şi ea a trecut printre ele.

Purta o rochie albă, strânsă pe talia ei subţire (tot prea subţire) cu un lanţ din aur fin. Nu purta coroană, dar avea un inel cu un fluture făcut din pietre preţioase.

Probabil că era sigiliul regatului, de care se folosea atunci când îi era prea greu să poarte coroana din aur masiv.

M-am sculat în picioare şi i-am făcut o plecăciune. Însă, chiar înainte să-mi duc palma la frunte, m-a apucat de mână, mi-a strâns-o şi şi-a lipit-o de piept.

— Ne, ne, ne, fără de-astea!

Aşa de bine a ştiut să imite accentul unui om de rând, că m-a umflat râsul. Vocea încă îi era îngroşată, dar nu hârâită ca înainte. Pe bune că era o voce superbă, melodioasă. Mi-am zis că aşa vorbea înainte de blestem.

— Mai bine îmbrăţişează-mă, dacă nu te doare prea tare mâna.

Mă durea. Dar am strâns-o tare în braţe. Am simţit un parfum vag, ca de caprifoi.

Aş fi putut s-o ţin toată viaţa în braţe, atât de fericit eram să o văd.

— Credeam că nu mai vii, am spus eu. Mă gândeam că nu mai vrei să ai de-a face cu mine.

— Am fost foarte ocupată, a zis ea, ferindu-şi privirea. Vino să stăm puţin, dragul meu! Vreau să mă uit la tine şi să vorbim.

4

Celor şase infirmiere care mă îngrijiseră li se repartizaseră alte sarcini – erau multe treburi de făcut în Empis în săptămânile de după înlăturarea de la putere a Ucigaşului-de-Monarhi –, însă Dora a rămas alături de mine, iar acum ne-a adus o carafă mare cu ceai empisarian.

— De-acum o să tot beau ceai, a zis Leah. Nu mă mai doare când vorbesc… mă rog, mă mai doare puţin… dar am gâtul în permanenţă uscat. Şi gura e aşa cum o vezi.

Nu mai era sudată, dar încă avea multe cicatrice şi aşa avea să rămână. Rănile de la buze îi erau acoperite cu cruste maronii, semn că se vindecau acum. Gaura aia urâtă pe unde se hrănise înainte dispăruse aproape complet, însă gura ei nu avea să-şi recapete complet mobilitatea, aşa cum nici Woody nu îşi va recăpăta văzul, iar Claudia nu va mai auzi bine niciodată. Mi-am adus aminte de cuvintele lui Stooks: *N-o să mai fiu frumuşel.* Nici Regina Leah de Gallien nu va mai fi vreodată frumoasă, dar nu conta. Pentru mine era.

— N-am vrut să mă vezi aşa, mi-a spus ea. Când sunt printre oameni – adică ziua întreagă, aşa mi se pare – îmi vine să-mi acopăr gura şi fac eforturi să mă stăpânesc. Când mă uit în oglindă…

A ridicat mâna. I-am prins-o înainte să şi-o ducă la gură şi i-am pus-o înapoi în poală.

— Dacă nu te doare, mi-aş dori nespus de mult să ţi-o sărut.

Surâsul ei era strâmb, dar încântător. Poate tocmai pentru că *era* strâmb.

— Eşti cam tânăr ca să săruţi pe cineva pe gură.

Tânăr sau nu, eu tot te iubesc, i-am zis eu în gând.

— Câţi ani ai?

Evident că era o obrăznicie din partea mea să pun o asemenea întrebare unei regine, dar voiam neapărat să ştiu cu ce fel de dragoste va trebui să mă mulţumesc.

— De două ori mai mulţi decât ai tu. Poate chiar şi mai mulţi.

Atunci m-am gândit la domnul Bowditch.

— Nu te-ai urcat pe cadranul solar, nu? Adică n-ai o sută de ani?

A reuşit cumva să pară deopotrivă amuzată şi îngrozită de ideea asta.

— Niciodată. Nimeni nu se urcă pe cadran, pentru că este foarte periculos. Când se ţineau întreceri pe Arena Monarhilor – şi le vom ţine din nou, deşi mai întâi trebuie să facem o mulţime de reparaţii – cadranul era oprit, nu se mişca şi era păzit. Ca să nu tenteze pe vreunul dintre miile de oameni care veneau aici în vremurile acelea. Este foarte vechi. Mi-a spus Elden odată că era aici încă de dinainte să se construiască Lilimarul, sau chiar de dinainte să se gândească cineva să-l construiască.

M-au cam neliniştit informaţiile astea. M-am aplecat şi mi-am mângâiat căţeluşa încovrigată la picioarele mele.

— *Radar* s-a urcat pe el. Ăsta-i motivul principal pentru care am venit aici. Radar era pe moarte. Probabil că ţi-a spus Claudia.

— Da, a zis Leah.

S-a aplecat şi ea s-o mângâie, iar Rad şi-a ridicat somnoroasă ochii la noi.

— Însă Radar este un animal nevinovat şi nu cunoaşte răul care sălăşluieşte în sufletul fiecărui bărbat şi al fiecărei femei. Răul care mi-a distrus fratele. Îmi imaginez că răul acesta există şi în lumea ta.

Mda, aici nu puteam s-o contrazic.

— Niciun membru al familiei regale nu s-ar urca vreodată pe el, Charlie. Îţi preschimbă şi mintea, şi

sufletul. Şi nu face doar asta.

— Domnul Bowditch, prietenul meu, s-a urcat pe el şi nu era un om rău. De fapt, era chiar bun.

Foarte adevărat, dar, când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că nu era chiar *tot* adevărul. Îmi fusese foarte greu să trec peste accesele de furie ale domnului Bowditch şi peste firea lui solitară. Nu, nu greu îmi fusese, ci aproape imposibil. Şi aş fi renunţat dacă nu ar fi fost promisiunea aceea pe care i-o făcusem lui Dumnezeu (*lui Dumnezeu aşa cum îl înţelege fiecare,* după cum ziceau tipii din grupul Alcoolicilor Anonimi din care făcuse parte şi tata). Şi nu aş fi ajuns să-l cunosc dacă nu ar fi căzut şi nu şi-ar fi rupt piciorul. Nu avea nici soţie, nici copii, nici prieteni. Era un singuratic, un om care colecţiona obsesiv tot felul de lucruri, un om care ţinea în seif o găleată plină cu biluţe de aur, un om căruia îi plăceau doar lucrurile vechi şi demodate: mobilă, reviste, televizor, automobilul Studebaker antic şi de demult, de care nici nu se atingea. După propriile-i cuvinte, era un laş care prefera să facă daruri în loc să ia atitudine. Dacă vreţi să fiţi răi – eu nu vreau, dar poate voi vreţi – puteţi spune că semăna un pic cu Christopher Polley. Adică semăna un pic cu Rumpelstiltskin. Nu voiam să fac comparaţia asta, dar nu m-am putut abţine. Dacă nu aş fi apărut eu chiar în momentul ăla şi dacă nu şi-ar fi iubit căţeluşa atât de mult, domnul Bowditch ar fi murit în casa lui de pe creasta dealului, fără să afle nimeni, fără să-l regrete nimeni. Şi atunci cu siguranţă că ar fi fost descoperit tunelul dintre cele două lumi, pentru că nu l-ar mai fi păzit nimeni. Oare nu se gândise niciodată la asta?

Leah se uita la mine, răsucindu-şi pe deget inelul cu pecete şi schiţând un surâs strâmb.

— Era un om bun din fire? Sau tu l-ai făcut să fie bun, prinţ Charlie?

— Nu-mi spune aşa.

Dacă nu puteam să fiu prinţul ei, nu mai voiam să fiu niciun fel de prinţ. Nu că aş fi avut vreun cuvânt

de spus în privinţa asta. Părul mi se închidea la culoare, la fel şi ochii.

A dus mâna la gură, apoi, cu un efort vizibil, a coborât-o la loc.

— Era bun din fire, Charlie? Sau tu ai fost şansa pe care i-au oferit-o zeii?

N-am ştiut ce să-i răspund. În aproape întreaga perioadă petrecută în Empis, mă simţisem mai în vârstă şi, câteodată, chiar mai puternic; însă acum mă simţeam din nou slab şi nesigur. A fost un şoc să mă gândesc astfel la domnul Bowditch, să-l văd clar, fără filtrul amintirilor care atenuează contururile prea dure. Mi-am adus aminte de mirosul casei vechi de la numărul 1, Sycamore Street, înainte s-o aerisesc eu: miros acru, de obiecte prăfuite. Miros de *închis.*

Leah m-a întrebat cu destulă spaimă în ton:

— *Tu* nu te-ai urcat pe cadran, nu?

— Doar am dat-o jos pe Radar, iar ea m-a ajutat sărind imediat de acolo. Însă i-am simţit energia. Pot să-ţi spun o întrebare?

— Da, sigur.

— Platforma din aur. Am urcat ca să coborâm scările acelea în spirală.

Mi-a oferit un mic zâmbet, că doar atât era în stare.

— Aşa este. Era riscant, dar ne-am descurcat.

— Scările dintre ziduri duc direct la sala aceea subterană?

— Da. Elden ştia două moduri de a intra. Pe acesta şi pe cel pornind din debaraua cu haine. Poate că or mai fi şi altele, dar el nu mi le-a arătat.

— Şi-atunci de ce am luat-o pe drumul cel lung?

Şi am fost cât pe ce să cădem în gol? am adăugat în minte.

— Pentru că se spunea despre Ucigaşul-de-Monarhi că nu poate face mai mult de câţiva paşi. De asta scările mi s-au părut o variantă mai sigură. Nu am vrut să risc şi să apar la petrecerea lui, dar n-am avut de ales.

— Dacă nu ne-am fi oprit la apartamentul Marelui Lord… Iota ar mai trăi şi acum!

— Am făcut ce trebuia făcut, Charlie. Tu ai avut dreptate şi eu m-am înşelat. M-am înşelat în privinţa multor lucruri. Vreau să ţii cont de asta. Şi mai vreau să ţii cont de un lucru. Acum sunt urâtă de la nas în jos…

— Ba nu eşti…

Mi-a făcut semn să tac.

— Sssst! Tu mă vezi ca pe o prietenă, iar eu te iubesc pentru asta şi te voi iubi mereu. Ceilalţi nu mă văd aşa şi nici nu o vor face vreodată. Însă, pentru că sunt regină, va trebui să mă căsătoresc înainte să îmbătrânesc prea tare. Urâtă sau nu, vor fi mulţi aceia dispuşi să mă ţină în braţe, cel puţin cu luminile stinse. Şi nici nu-i nevoie să te săruţi ca să faci un moştenitor. Dar bărbaţii care se urcă pe cadranul solar, fie şi pentru o singură tură, sunt sterili. Iar femeile sunt sterpe. Cadranul dăruieşte viaţă, dar o şi ia.

Probabil din cauza asta domnul Bowditch nu avusese copii.

— Dar Petra…

— *Petra!* a râs Leah cu dispreţ. Petra nu voia decât să ajungă regină peste dezastrul creat de fratele meu. Şi oricum era stearpă.

A oftat şi a băut tot ceaiul din pahar, după care şi-a mai turnat unul.

— Era nebună, şi nemiloasă pe deasupra. Dacă Lilimarul şi Empisul ar fi ajuns pe mâna ei, s-ar fi învârtit pe cadranul solar iar şi iar şi iar. Ai văzut şi tu cum era.

Văzusem. Şi simţisem. Încă simţeam, deşi otrava Petrei ieşise din rană, iar durerea fusese înlocuită de o mâncărime enervantă, despre care Dora se jura că o să-mi treacă cu timpul.

— Celălalt motiv pentru care am întârziat să vin la tine, Charlie, este Elden. Deşi m-am gândit mereu la tine şi probabil că o să mă gândesc mereu.

Mi-a venit s-o întreb dacă era *convinsă* că sunt prea tânăr pentru ea. Dar n-am făcut-o. În primul

rând, nu credeam că soarta mea era să fiu prinţ consort, cu atât mai puţin rege. În al doilea, aveam un tată care murea de grija mea şi care trebuia neapărat să afle că sunt în viaţă. Şi mai aveam un motiv pentru care trebuia să mă întorc. Gogmagog poate că nu mai reprezenta un pericol pentru lumea noastră (deocamdată, cel puţin), dar lumea noastră reprezenta o ameninţare pentru Empis. Sigur, cu condiţia ca lumea noastră să afle despre existenţa lui şi despre toate bogăţiile lui şi să mai afle că putea ajunge cu uşurinţă aici dintr-un anumit şopron din Illinois.

— Ai fost acolo când mi-am ucis fratele. L-am iubit aşa cum fusese odinioară, am încercat să-l văd şi acum cum fusese odinioară, dar tu m-ai obligat să văd monstrul în care s-a transformat. De fiecare dată când mă uit la tine, mi-l amintesc pe el şi îmi amintesc ce am făcut. Îmi amintesc ce preţ am plătit. Înţelegi?

— Dar n-ai făcut un lucru rău, Leah. Ai făcut un lucru bun. Ai salvat regatul, dar nu pentru că-ţi doreai să ajungi tu regină. L-ai salvat pentru că trebuia să fie salvat.

— Adevărat, dar, fără falsă modestie, mai ales după ce am trecut amândoi prin atât de multe, trebuie să-ţi spun că nici acum nu înţelegi. *Am ştiut.* Am ştiut că Ucigaşul-de-Monarhi era fratele meu. Mi-a spus-o Claudia cu mulţi ani în urmă şi eu i-am zis că minte. Când sunt lângă tine îmi amintesc totul şi regret că am făcut-o atât de târziu. M-a reţinut nevoia egoistă de a-i păstra amintirea, de a iubi amintirea aceluia care a fost. În vreme ce regatul suferea, eu îmi hrăneam gâştele şi îmi îngrijeam grădina şi îmi plângeam de milă. Iar tu… Iartă-mă, Charlie, dar, când mă uit la tine, îmi văd ruşinea, îmi văd dezonoarea. Mi-este cumplit de ruşine că am preferat să fiu o mută care are grijă doar de ferma ei, în timp ce ţara mea şi poporul meu se stingeau lent. *Şi am ştiut de la bun început.*

Plângea. Am întins mâinile spre ea. A scuturat din cap şi s-a întors cu spatele, de parcă n-ar fi suportat

să-i văd lacrimile.

Atunci am spus:

— Chiar înainte să vii, mă gândeam la un lucru urât pe care l-am făcut. Un lucru odios. Îmi dai voie să-ţi povestesc?

— Dacă vrei.

Dar tot nu se uita la mine.

— Aveam un prieten, Bertie Bird îl chema. Prieten bun, dar nu *bun-bun*, dacă înţelegi ce vreau să zic. După moartea mamei, am trecut printr-o perioadă foarte grea. La fel şi tata, însă nu mă prea gândeam la suferinţa lui, pentru că eram doar un copil la vremea respectivă. Nu ştiam decât că aveam nevoie de el şi că el nu era lângă mine. Cred că asta poţi să înţelegi.

— Ştii bine că da, a spus Leah şi a mai băut nişte ceai.

Aproape golise carafa, şi era o carafă mare.

— Am făcut multe răutăţi împreună cu Bertie. Dar azi m-am gândit la una anume… când ne întorceam de la şcoală, o luam printr-un parc. Parcul Cavanaugh. Şi, într-o zi, am văzut acolo un invalid care dădea de mâncare la porumbei. Purta pantaloni scurţi şi i se vedeau protezele mari de la picioare. Ni s-a părut că arată foarte caraghios. „Robo-fraierul”, aşa i-a zis Bertie.

— Nu ştiu ce înseamnă…

— Nu contează. N-are nicio importanţă. Era un om şchiop care stătea pe o bancă şi se bucura de soarele cald, iar eu şi Bertie am schimbat o privire şi Bertie a zis: „Hai să-i şparlim cârjele!” Cred că la răul ăsta din sufletul omului te refereai. Ne-am repezit la el şi i-am luat cârjele şi el a strigat după noi să i le dăm înapoi şi noi nu i le-am dat. Ne-am dus la marginea parcului şi le-am aruncat în iazul răţuştelor. Bertie a aruncat una şi eu am aruncat-o pe cealaltă. Şi am râs în hohote tot timpul ăsta. Am aruncat în apă cârjele invalidului şi habar n-am cum a reuşit să ajungă acasă. Le-am aruncat în apă, au făcut *pleosc* şi noi am râs.

Mi-am turnat restul de ceai. Nu mai rămăsese decât o jumătate de pahar, dar nu mă deranja, pentru că-mi tremura mâna şi mi se umpluseră ochii de lacrimi. Ultima oară plânsesem în Gherla lui Maleen, când mă gândeam la tata.

— De ce-mi spui toate astea, Charlie?

Când începusem, habar n-aveam unde voiam să ajung – credeam că n-o să povestesc nimănui întâmplarea asta –, dar acum ştiam.

— Eu ţi-am furat cârjele. Şi, în apărarea mea, nu pot decât să spun că trebuia să ţi le fur.

— Of, Charlie! a şoptit ea şi m-a mângâiat pe obraz. Oricum nu te-ai simţi bine aici. Nu faci parte din lumea asta, ci din cealaltă. Şi, dacă nu te întorci cât mai curând acolo, o să ajungi să nu mai poţi trăi în niciuna dintre ele.

Şi s-a ridicat.

— Trebuie să plec. Am multe de făcut.

Am condus-o la uşă. La cursul de engleză din clasa a opta am studiat haikuul şi mi-am amintit acum unul. Foarte, foarte încet, i-am mângâiat cu degetul buzele acoperite cu cruste.

— Când iubeşti, cicatricele ţi se par la fel de frumoase precum gropiţele. Iar eu te iubesc, Leah.

Mi-a mângâiat şi ea buzele aşa cum i le mângâiasem eu pe ale ei.

— Şi eu te iubesc.

S-a strecurat pe uşă şi dusă a fost.

5

În ziua următoare m-au vizitat Eris şi Jaya, amândouă în salopete şi cu pălării mari din pai. Acum purtau pălării din astea toţi cei care lucrau în aer liber, pentru că soarele strălucea în fiecare zi, de parcă ar fi vrut să recupereze toţi anii cu nori cenuşii, iar pielea tuturor – nu doar a noastră, care petrecuserăm mult timp în temniţă – era lipsită de culoare.

Ne-am simţit bine toţi trei. Fetele au tot sporovăit despre treburile pe care le făceau, iar eu le-am

povestit cum a fost cu muşcătura Petrei şi le-am spus că mă vindecasem aproape complet. Nici ele şi nici eu nu am vrut să vorbim despre Gherla lui Maleen, sau despre Izbă, sau despre evadare, sau despre soldaţii nopţii. Cu atât mai puţin despre camarazii noştri morţi. Au râs când le-am arătat cât de ţanţoş intrase Stooks la mine în cameră. Dar nu le-am spus despre vizitele nocturne pe care mi le făcuseră Kellin şi Petra – pentru că nu era nimic amuzant la ele. Am mai aflat şi că un grup mare de uriaşi veniseră din Cratchy ca să-şi declare loialitatea faţă de noua regină.

Jaya mi-a văzut rucsacul roşu, din nailon, s-a pus în genunchi lângă el şi a început să-l mângâie, pipăindu-i şi curelele negre, tot din nailon. Eris stătea în genunchi lângă Radar şi îi mângâia blana.

— Oho! a exclamat Jaya. Ce *fin* e, Charlie! E făcut în locul ăla de unde ai venit tu?

— Da.

Mai mult ca sigur în Vietnam.

— Ce n-aş da să am şi eu unul!

L-a apucat de curele şi l-a ridicat.

— Dar e aşa de greu! Poţi să-l cari?

— O să mă descurc eu, am zis, neputând să-mi reţin zâmbetul.

Normal că era greu; pe lângă hainele mele şi maimuţica lui Radar, mai era în el şi un ciocănel de bătut în uşă, făcut din aur masiv. Claudia şi Woody insistaseră să-l iau eu.

— Când pleci? m-a întrebat Eris.

— Dora zice că, dacă mâine o să fiu capabil să merg fără să mă ia cu leşin până la poarta oraşului şi înapoi, o să pot pleca poimâine.

— Aşa curând? s-a mirat Jaya. Ce rău îmi pare! Facem petreceri seara, după ce terminăm cu munca.

— Înseamnă că va trebui să petreci tu şi pentru mine, i-am spus eu.

Eris a revenit în aceeaşi seară. Dar singură. Nu mai avea părul prins la spate şi purta o rochie drăguţă în locul hainelor de lucru. N-a pierdut vremea cu introduceri.

— Vrei să te culci cu mine, Charlie?

I-am răspuns că m-aş culca bucuros cu ea, dacă îmi promite că-mi va ierta stângăciile, deoarece nu mai făcusem niciodată aşa ceva.

— Splendid! a spus ea şi a început să se descheie la rochie. Poţi să transmiţi mai departe ce am să te învăţ eu.

Cât despre ce a urmat… nici nu vreau să ştiu dacă a fost un fel de sex de mulţumire. Iar dacă a fost sex de milă, tot ce pot eu să spun este: „Trăiască mila!”

6

Înainte să plec din Lilimar, am mai avut doi musafiri. Claudia, care-l conducea pe Woody ţinându-l de mâneca hainei din lână neagră, de alpaca. Lui Woody i se mai estompaseră cicatricele de la ochi şi i se mai retrăseseră, dar prin fantele deschise nu se zărea decât albul ochilor.

— AM VENIT SĂ-ŢI URĂM TOATE CELE BUNE ŞI SĂ-ŢI MULŢUMIM! a tunat Claudia.

Stătea aproape de urechea stângă a lui Woody, care a tresărit puternic şi s-a tras mai într-o parte.

— DAR NICIODATĂ NU-ŢI VOM PUTEA MULŢUMI DESTUL PENTRU CE-AI FĂCUT, ŞARLI. O SĂ-ŢI FACEM O STATUIE LÂNGĂ HAVUZUL ELSEI. AM VĂZUT PLANURILE ŞI SUNT CHIAR…

— Elsa are o suliţă în burtă şi e moartă.

Nu-mi dădusem seama cât de supărat eram pe ei până când nu m-am auzit vorbind.

— O mulţime de oameni au murit. Poate mii, zeci de mii, habar n-am. Iar voi doi aţi stat cu mâinile în sân. O înţeleg pe Leah. O orbea dragostea pentru fratele ei. Nu putea să creadă că tocmai el a făcut tot… tot… tot *căcatul* ăsta. Dar voi doi eraţi încredinţaţi că aşa era, voi doi *ştiaţi* şi tot aţi stat cu mâinile în sân.

N-au spus nimic. Şi nici nu s-au uitat la mine – Claudia, pentru că nu voia; Woody pentru că nu putea.

— Eraţi membri ai familiei regale, singurii rămaşi în viaţă în afară de Leah. Ar fi trebuit să fiţi în fruntea oamenilor, pentru că v-ar fi urmat.

— Ba nu, a zis Woody. Aici te înşeli, Charlie. Numai Leah ar fi putut să-i strângă laolaltă. Iar venirea ta a determinat-o să facă ce trebuie să facă o regină – să conducă.

— Şi voi nu v-aţi dus niciodată la ea? Nu i-aţi spus niciodată care era datoria ei, indiferent cât de multă suferinţă i-ar fi adus? Sunteţi mai în vârstă decât ea şi, chipurile, mai înţelepţi, dar nu i-aţi dat niciodată vreun sfat?

Tot tăcere. Erau oameni întregi, care scăpaseră de blestemul cenuşiului, însă fiecare avusese parte de propria-i năpastă. Puteam să înţeleg că suferinţa îi înmuiase şi că le crease o stare de teamă permanentă. Dar tot furios eram pe ei.

— Avea nevoie de voi!

Claudia mi-a cuprins mâinile. Mai c-am vrut să mă le smulg din strânsoarea ei, dar n-am făcut-o. Cu o voce blândă, pe care probabil că nici nu era în stare să şi-o audă, mi-a spus:

— Ba nu, Şarli, de tine a avut nevoie. Tu ai fost prinţul a cărui venire ne-a fost vestită, prinţul care trebuia să ne salveze. Iar acum toate acestea s-au împlinit. Este foarte adevărat ce spui tu – că ne-am înmuiat, că am fost slabi, că ne-am pierdut curajul. Dar, te rog eu să nu pleci de aici supărat pe noi. Te rog!

Oare ştiam eu înainte de asta că omul poate hotărî când să fie supărat şi când nu? Nu cred. Dar acum ştiam că nici eu nu voiam să plec supărat pe ei.

— Bine.

Şi am vorbit tare, ca să mă audă.

— Dar îţi fac hatârul ăsta doar pentru că ţi-am pierdut tricicleta.

A zâmbit. Radar şi-a culcat botul pe piciorul lui Woody. Acesta s-a aplecat s-o mângâie.

— Nu vom putea niciodată să te răsplătim pentru curajul de care ai dat dovadă, Charlie. Dacă ai văzut ceva ce-ţi place, ţi-l dăm cu dragă inimă.

Păi, aveam ciocănelul de uşă, care cred că avea vreo două kilograme după cât de greu atârna. Iar dacă preţul aurului era şi acum aproximativ acelaşi ca atunci când plecasem din Santinelă, înseamnă că valora cam optzeci şi patru mii de dolari. Dacă adăugam şi biluţele din găleată, se poate spune că eram aranjat. Că puteam să trăiesc pe picior mare, cum se zice. Însă chiar aveam nevoie de *ceva.*

— Un baros, poate?

Nu chiar asta am spus, dar s-au prins. Nu îl voi uita niciodată pe monstrul înaripat care a încercat să iasă din Puţul Negru. Asta este o amintire foarte urâtă. Amintirea cea bună, care s-o compenseze, a fost plecarea mea de a doua zi din Lilimar. Nu, „bună" nu-i cuvântul potrivit. Este o amintire minunată, genul de amintire pe care o ţii lângă suflet când toată lumea ţi se pare rece şi nimeni nu-ţi zice nici măcar o vorbă bună şi viaţa ţi se pare la fel de searbădă ca o felie de pâine veche. Nu a fost minunată pentru că plecam (deşi aş fi un mincinos neruşinat dacă n-aş admite cât de mult îmi doream să-mi revăd tatăl). A fost minunată pentru că avusesem parte de un rămas-bun potrivit unui… era cât pe ce să zic *potrivit unui rege,* dar cred că vreau să spun „potrivit unui prinţ care se întorcea la viaţa lui de puşti din Illinois".

Mergeam într-o trăsurică trasă de doi catâri albi. Hăţurile le ţinea Dora, tot cu basmaua roşie pe cap şi încălţată tot cu pantofii ăia frumoşi din pânză roşie. Radar stătea în spatele nostru, cu urechile ciulite şi dând încet din coadă. Pe marginea Drumului Gallien se strânseseră o mulţime de oameni cenuşii. Când ne apropiam de ei, îngenuncheau şi duceau palmele la frunte. Apoi se ridicau şi ovaţionau. Camarazii mei din Gherla lui Maleen – cei rămaşi în viaţă – tropăiau pe lângă noi. Eris împingea scaunul cu rotile în care stătea doctorul Freed. A ridicat o singură dată privirea şi mi-a făcut cu ochiul. I-am făcut şi eu. Pe deasupra noastră zbura un nor de fluturi-monarh atât de dens, că înnegura cerul. Câţiva mi s-au aşezat pe umeri,

dând alene din aripi, iar unul a aterizat pe capul lui Radar.

Leah aştepta lângă poarta deschisă. Era îmbrăcată cu o rochie albastru-închis – de aceeaşi nuanţă cu cele trei turle ale palatului – şi pe cap avea coroana dinastiei Gallien. Stătea cu picioarele depărtate, aşa cum şi le ţinuse pe treptele din piatră de deasupra Puţului Negru, când avusese şi sabia în mână. Şi când întreaga ei atitudine emanase o hotărâre neclintită.

Dora a tras de hăţuri şi catârii s-au oprit. Peste mulţimea care ne urmase până aici s-a aşternut tăcerea. Leah ţinea în mâini o ghirlandă de maci roşii ca sângele, singurele flori care mai crescuseră de-a lungul acelor ani cenuşii. Şi nu m-a mirat să aflu – cred că nici pe voi nu vă va mira – că oamenii din Empis numeau aceste flori „Speranţa Roşie”.

Leah a ridicat vocea ca să fie auzită de toţi cei care se înghesuiau pe strada din spatele nostru.

— Acesta este prinţul Charlie, care pleacă acum la casa lui! Ia cu el toate mulţumirile noastre şi recunoştinţa mea veşnică! Uraţi-i drum bun, locuitori ai Empisului, şi asiguraţi-l de toată dragostea voastră! Aceasta este porunca mea!

Au izbucnit în urale. Mi-am aplecat capul ca să îmi pună ghirlanda… şi ca să-mi ascund lacrimile. Pentru că, aşa cum bine ştiţi şi voi, prinţii din basme nu plâng niciodată. Regina Leah m-a sărutat şi, cu toate că avea gura distrusă, acela a fost cel mai minunat sărut pe care l-am primit eu vreodată, de la moartea mamei şi până în ziua de azi.

Îl mai simt şi acum.

CAPITOLUL 32

FINALUL FERICIT PE CARE ÎL AŞTEPTAŢI CU TOŢII.

1

Noaptea aceea mi-am petrecut-o în acelaşi loc unde am stat la sosirea mea în Empis: în căsuţa Dorei de lângă tunelul care făcea legătura dintre cele două lumi. Am mâncat tocăniţă, după care ne-am dus afară ca să admirăm imensa verighetă aurită de pe cer, alcătuită din fragmentele Bellei şi Arabellei. Era superbă, aşa cum sunt uneori lucrurile sfărâmate. Şi din nou m-am întrebat unde anume se află această lume, apoi mi-am zis că nu contează, important era că *există.*

Am dormit în acelaşi loc ca şi prima dată, lângă soba Dorei, cu capul pe perna cu fluturi coloraţi. Am dormit dus, fără niciun musafir nocturn, fără niciun coşmar în care să-mi apară Elden sau Gogmagog. M-am trezit mult după ivirea zorilor. Dora cosea de zor la maşina adusă de domnul Bowditch. Într-o parte avea un maldăr de pantofi rupţi, în cealaltă parte, unul cu pantofi reparaţi. M-am întrebat oare cât va mai ţine afacerea ei.

Am luat ultima masă împreună: şuncă, felii groase de pâine de casă şi o omletă din ouă de gâscă. Ştiam de unde sunt ouăle. Când am terminat de mâncat, mi-am pus încă o dată centura domnului

Bowditch, ştiind că nu o voi mai purta niciodată după asta. Apoi am îngenuncheat şi mi-am dus palma la frunte.

— Ne, ne, ne, Charlie, ridică-te!

Glasul încă-i era sugrumat şi gros, dar, de la o zi la alta, vorbea din ce în ce mai bine. Parcă de la o oră la alta. M-am ridicat. A întins braţele spre mine. Nu m-am mulţumit cu o simplă îmbrăţişare, am luat-o pe sus şi am învârtit-o, făcând-o să râdă cu poftă. După care s-a pus ea în genunchi şi i-a dat lui Radar două bucăţele de şuncă pe care le avea în buzunarul de la şorţ.

— Rayy, a spus ea şi a strâns-o în braţe. Te iubesc, Rayy!

A urcat cu noi până la jumătatea dealului, către lujerii care atârnau peste intrarea în tunel. Începuseră să se înverzească. Rucsacul era greu, iar barosul pe care-l căram în mâna dreaptă era şi mai greu, însă lumina soarelui mă făcea să mă simt excelent.

Dora m-a mai îmbrăţişat o dată şi a mângâiat-o pe Radar. Avea ochii plini de lacrimi, dar zâmbea. Pentru că acum *putea* să zâmbească. Am urcat singuri restul drumului şi am dat cu ochii de alt vechi prieten care ne aştepta, mare şi roşu pe fundalul lujerilor destul de verzi. Radar s-a lăsat imediat pe burtă. Iuţilă i-a sărit sprinten în spinare şi s-a uitat la mine. Antenele îi zvâcneau uşor.

M-am aşezat lângă ei, mi-am dat rucsacul jos din spinare şi l-am desfăcut.

— Cum o mai duci, Sir Iuţilă? Ţi s-a vindecat piciorul?

Radar a lătrat o dată.

— Bravo! Foarte bine! Doar până aici mergi, da? S-ar putea să nu-ţi facă bine aerul din lumea mea.

Deasupra ciocănelului de uşă, pusesem un obiect împachetat într-un tricou cu sigla Liceului Hillview. Dora îi zicea *ăă-e-eghe*, de unde eu am dedus că era o *lampă de veghe.* Încă avea probleme cu consoanele, dar credeam că o să facă progrese cu timpul şi o să ajungă să vorbească mult mai bine.

Lampa asta de veghe era o bucată de lumânare vârâtă într-un glob de sticlă. Mi-am pus rucsacul pe umeri, am dat sticla la o parte şi am aprins lumânarea cu un chibrit cu măciulia din sulfură de fosfor.

— Haidem, Rad! E vremea să plecăm.

S-a ridicat în picioare. Iuţilă a sărit de pe ea. S-a oprit puţin, s-a mai uitat o dată la noi cu ochii lui negri şi serioşi, după care a dispărut în iarbă. L-am mai văzut câteva clipe: era roşu ca macii, însă doar el se mişca. Macii stăteau neclintiţi pentru că nu adia vântul. Apoi a dispărut.

Am mai aruncat o ultimă privire asupra întregii văi, unde casa Dorei, care arăta mult mai bine – mai primitoare – lucea în bătaia soarelui. S-a uitat şi Radar. Dintre frânghiile cu pantofi, Dora şi-a ridicat ochii spre noi şi ne-a făcut cu mâna. I-am făcut şi eu. După care am luat barosul şi am dat la o parte lujerii, descoperind întunericul dinăuntru.

— Vrei să mergem acasă la noi, fata mea?

Şi fata mea a luat-o înainte.

2

Am ajuns la hotarul dintre cele două lumi şi am avut aceeaşi stare de dezorientare pe care o ţineam minte din celelalte drumuri făcute aici. M-am clătinat puţin şi lampa de veghe s-a stins, cu toate că nu era deloc curent acolo. I-am spus lui Radar să stea puţin şi am scos alt chibrit din unul dintre tuburile goale de la centura domnului Bowditch, în care se puneau cartuşele pe vremuri. Mi-am proptit de pulpă coada barosului, am scăpărat chibritul de zidul din piatră şi am reaprins lumânarea. Liliecii uriaşi au început să chiţăie şi să bată din aripi deasupra noastră, după care s-au potolit. Ne-am continuat drumul.

Când am ajuns la puţul cu scara în spirală şi trepte înguste, am pus mâna în faţa lumânării şi m-am uitat în sus, sperând că n-o să văd nicio rază de lumină. Dacă aş fi văzut, ar fi însemnat că cineva

dăduse la o parte scândurile şi teancurile de reviste cu care acoperisem intrarea. Iar asta n-ar fi fost deloc bine. Mi s-a părut că văd ceva foarte vag, dar probabil că nu era cine ştie ce. În fond, camuflajul nu fusese unul perfect.

Radar a urcat patru sau cinci trepte, apoi s-a uitat în spate să vadă dacă vin şi eu.

— Ne, ne, ne, căţel drăguţ, eu o iau înainte! Nu vreau să fii în faţa mea când o să ajungem sus.

S-a supus, dar fără tragere de inimă. Simţul mirosului e de cel puţin patruzeci de ori mai ascuţit la câine decât la om. Poate că îşi simţea vechea ei lume acolo sus. Dacă aşa era, dacă Radar murea de nerăbdare să ajungă mai repede acolo, urma să aibă parte de o mare dezamăgire, pentru că mă tot opream să mă odihnesc. Mă simţeam mai bine, dar nu *complet* refăcut. Freed îmi spusese să o iau mai uşor şi încercam să urmez sfatul medicului.

Când am ajuns sus, m-a cuprins uşurarea văzând că ultimul teanc de reviste, cel pe care-l ţinusem pe cap ca o femeie care-şi duce rufele la râu, era tot acolo unde-l pusesem. Am rămas pe loc cel puţin un minut, mai degrabă două sau trei. Dar de data aceasta nu ca să mă odihnesc. Ardeam de nerăbdare să ajung acasă, asta nu se schimbase. Însă mi-era şi teamă. Şi mi-era un pic dor de lumea pe care o lăsasem în urmă. Unde erau un palat şi o prinţesă frumoasă şi fapte vitejeşti. Poate undeva – posibil în largul coastelor unde era Faleza – mai trăiau şi acum sirene care îşi cântau una alteia. În lumea din adâncuri fusesem prinţ. În cea de deasupra va trebui să-mi completez cererile de înscriere la facultate şi să duc gunoiul.

Radar mi-a dat una cu botul în spatele genunchiului şi a lătrat tare de două ori. Cine spune că animăluţele astea nu pot vorbi?

— Bine, bine.

Am împins cu capul teancul de reviste, am mai urcat o treaptă şi l-am dat la o parte. La fel am făcut şi cu teancurile laterale, dar m-am mişcat încet, pentru că braţul stâng nu prea mă ajuta (acum e mai

bine, dar nu va mai ajunge niciodată la fel ca pe vremea când jucam fotbal şi baschet – mulţumesc frumos, Petra, scârbă ce eşti!). Radar a mai lătrat de câteva ori, doar ca să mă îndemne să mă grăbesc. M-am strecurat foarte uşor printre scândurile puse peste gura puţului – slăbisem mult în Empis, cel mai mult în Gherla lui Maleen –, dar mai întâi a fost nevoie să mă chinuiesc să-mi dau jos rucsacul de pe umeri şi să-l împing pe podeaua şopronului. Când am terminat şi am ieşit, braţul meu stâng deja începuse să cânte a jale. Radar a sărit după mine cu o agilitate care m-a enervat. Mi-am verificat gaura adâncă făcută de colţii Petrei, temându-mă să nu se fi deschis rana, dar părea în regulă. M-a mirat însă frigul din şopron. Îmi vedeam aburii respiraţiei.

Şopronul era la fel cum îl lăsasem. Lumina vagă pe care o văzusem de jos pătrundea prin crăpăturile pereţilor. Am încercat uşa şi mi-am dat seama că era închisă cu lacătul pe dinafară. Deci Andy Chen se ţinuse de cuvânt şi îmi acoperise urmele. Nu crezusem niciodată că o să mă caute cineva în şopronul ăla din curtea din spate (nici pe mine şi nici cadavrul meu), dar tot m-am simţit uşurat. Însă asta însemna că va trebui să folosesc barosul. Aşa am şi făcut. Cu o singură mână.

Norocul meu a fost că scândurile erau vechi şi uscate. Una s-a crăpat de la prima lovitură şi s-a spart la a doua, lăsând să năvălească înăuntru lumina zilei din Illinois… şi nişte fulgi de zăpadă. Radar lătra ca să mă încurajeze, aşa că am mai spart două scânduri. Rades a sărit prin gaură şi s-a ghemuit imediat ca să facă treaba mică. Am rotit încă o dată barosul şi am dărâmat o scândură mare. Mi-am aruncat rucsacul prin deschizătură, m-am întors pe o parte şi am ieşit la lumina soarelui. Pe jos era un strat de zăpadă cam de vreo zece centimetri.

3

Radar s-a apucat să ţopăie prin curte, oprindu-se din când în când ca să-şi îngroape botul în zăpadă şi s-o răscolească. Avea un comportament de căţeluş, ceea ce m-a făcut să râd fericit. Eram lac de transpiraţie şi foarte încălzit după ce urcasem scara în spirală şi spărsesem uşa cu barosul, aşa că deja dârdâiam când am ajuns pe prispa din spate. Cred că erau vreo patru grade sub zero, iar vântul ăla puternic şi rece făcea ca temperatura resimţită să fie cu mult mai mică.

Am luat cheia de rezervă de la locul ei de sub preşul de la intrare (căruia domnul Bowditch îi zicea „preşul de căraţi-vă de-aici") şi am intrat. Casa mirosea a igrasie şi era răcoare înăuntru, dar cineva – aproape sigur tata – dăduse din când în când drumul la căldură. Mi-am amintit că văzusem în dulapul din faţă o haină groasă, care era încă acolo. Şi perechea de galoşi din care ieşeau nişte şosete din lână roşie. Galoşii mi-erau cam mici, dar oricum nu aveam să-i port prea mult. Doar până la poalele dealului. Centura şi revolverul le-am pus pe raftul din dulap. Aveam să le pun mai încolo la locul lor din seif… sigur, cu condiţia să mai existe şi seiful, şi comoara ascunsă în el.

Am ieşit prin spate, am ocolit casa şi am ajuns dincolo de poarta pe care fusesem nevoit să o escaladez prima dată, atunci când auzisem urletele lui Radar şi ţipetele slabe după ajutor ale domnului Bowditch. Acum mi se părea că toate astea se petrecuseră în urmă cu un secol, dacă nu şi mai mult. Am vrut să o iau pe Sycamore Street Hill, când mi-a sărit ceva în ochi. *Eu* mi-am sărit în ochi. Pentru că mutra mea era pe stâlpul de telefon dintre Sycamore şi Pine. Poza mea din albumul din clasa a XI-a, iar primul lucru care m-a şocat era că arătam teribil de tânăr. *Uite un puşti care nu ştia nimic despre nimic,* mi-am zis eu. *Poate avea impresia că ştie, dar nee, nee, nee.*

Deasupra fotografiei scria cu litere mari şi roşii: **L-AȚI VĂZUT PE BĂIATUL ACESTA?**

Sub fotografie scria cu litere mari şi roşii: **CHARLES ANDREW READE, 17 ANI.**

Şi mai jos: **Charles „Charlie” Reade a dispărut în ziua de 5 sau 6 octombrie 2013. Are 1,93 m înălțime și cântărește 106 kilograme. Ultima oară a fost văzut...**

Et cetera. M-au şocat două lucruri: cât de decolorat şi vechi părea afişul şi cât de tare greşea în privinţa greutăţii mele. M-au uitat în jur, aproape aşteptându-mă s-o văd pe doamna Richland holbându-se la mine, cu mâna ţinută pavăză la ochi. Însă nu eram decât eu şi Radar pe trotuarul dat cu sare.

La jumătatea drumului spre casă, m-am oprit brusc, îndemnat de un impuls lăuntric – aiurea, dar puternic – să mă întorc. Să intru din nou pe poarta de la numărul 1, Sycamore Street, să ocolesc casa, să mă duc în şopron, să cobor scara în spirală şi să mă înapoiez în Empis, unde ar fi urmat să învăţ o meserie şi să-mi duc viaţa de acum înainte. Poate să fiu ucenicul lui Freed, care să mă înveţe cum să lecuiesc oamenii de toate bolile.

Dar atunci mi-am amintit de afiş şi m-am gândit că erau o mulţime la fel, peste tot în oraş şi peste tot în ţară, puse de tata şi de unchiul Bob şi de Lindy, sponsorul tatei. Poate şi de ceilalţi prieteni de la Alcoolicii Anonimi. Sigur, în caz că nu se reapucase de băut.

Te implor, Doamne, dă să nu fie aşa!

Am pornit din nou, în zgomot de catarame de la galoşii unui mort şi alături de câinele întinerit al aceluiaşi mort. M-am întâlnit cu un băieţel care se chinuia să urce dealul prin zăpada depusă. Era îmbrăcat cu o canadiană roşie şi pantaloni groşi. Trăgea după el o frânghie la capătul căreia era o sanie. Probabil se ducea la derdeluşul din Parcul Cavanaugh.

— Stai puţin, puştiule!

S-a uitat cu neîncredere la mine, dar s-a oprit.

— În ce zi suntem azi?

Cuvintele mi-au ieşit destul de uşor din gură, dar parcă tot m-am poticnit rostindu-le. Presupun că ce spun eu acum n-are pic de logică, dar aşa am simţit şi am înţeles motivul. Vorbeam din nou în engleză.

Băieţelul mi-a aruncat o privire care voia să mă întrebe dacă-s prost din naştere sau m-am tâmpit pe parcurs.

— Sâmbătă.

Deci tata ar fi trebuit să fie acasă, dacă nu cumva era la o întrunire a Alcoolicilor Anonimi.

— Ce lună?

Acum privirea lui mi-a zis foarte clar: *Aoleu, frate, în ce hal eşti!*

— Februarie.

— 2014?

— Îhî. Tre' să plec.

Apoi şi-a continuat drumul spre culmea dealului, aruncându-ne – mie şi lui Radar – o ultimă privire suspicioasă peste umăr. Probabil ca să se asigure că nu ne luam după el cu cine ştie ce intenţii criminale.

Deci era februarie. Fusesem plecat patru luni. Ciudat, dacă încerci să-ţi imaginezi aşa ceva, dar nu la fel de ciudat ca toate lucrurile pe care le văzusem şi le făcusem.

4

Am stat în faţa casei mele cam un minut, încercând să-mi fac curaj ca să intru şi sperând că nu-l voi găsi pe tata leşinat pe canapea, în vreme ce la TCM se dădea fie *Draga mea Clementine*[122], fie *Sărutul morţii*[123]. Şi trotuarul şi aleea fuseseră curăţate de zăpadă. Mi-am spus că ăsta era un semn bun.

Radar s-a săturat să tot stea după mine şi a urcat treptele în fuga mare. S-a aşezat în fund şi a aşteptat să-i deschid uşa. Odată ca niciodată, avusesem cheie pentru uşa asta, dar o pierdusem pe undeva. *La fel cum am pierdut tricicleta Claudiei,* mi-am spus eu. *Ca să nu mai vorbesc de virginitate.* Însă s-

a dovedit că nu conta. Pentru că uşa era descuiată. Am intrat, am auzit sonorul televizorului – un post de ştiri, nu TCM – şi atunci Radar a luat-o la goană prin hol, salutând prin lătratul ei vesel.

Când am intrat în living, fetiţa mea stătea ridicată pe picioarele din spate, cu cele din faţă proptite de ziarul pe care-l citise tata până atunci. S-a uitat la ea, apoi s-a uitat la mine. Preţ de o clipă, parcă nici nu înţelegea cine stă în pragul uşii. Iar, când a priceput, i-a picat faţa. Niciodată n-am să uit cum vederea mea l-a făcut să arate bătrân – aşa cum avea să arate între şaizeci şi şaptezeci de ani –, dar şi mai tânăr, cum probabil arătase când era de vârsta mea. Parcă avea în el un cadran solar care se învârtea simultan în ambele sensuri.

— Charlie?!

A vrut să se ridice, dar nu l-au ţinut picioarele şi a căzut la loc pe fotoliu. Radar şedea lângă el şi bătea darabana cu coada în podea.

— Charlie? Tu eşti?

— Eu sunt, tată.

Acum a reuşit să se ridice. Şi a început să plângă. Am început şi eu să plâng. S-a repezit la mine, s-a poticnit de o măsuţă şi ar fi căzut dacă nu-l prindeam eu.

— Charlie, Charlie, slavă Domnului, credeam că ai murit, toţi credeam că ai…

Şi l-au înecat lacrimile. Aveam multe lucruri să-i povestesc, dar nici eu n-am mai putut să scot un cuvânt. Ne-am îmbrăţişat peste Radar, care s-a vârât între noi şi dădea din coadă şi lătra.

Cred că ştiu ce vă doreaţi. Am sau nu dreptate?

Iată finalul fericit pe care îl aşteptaţi.

EPILOG

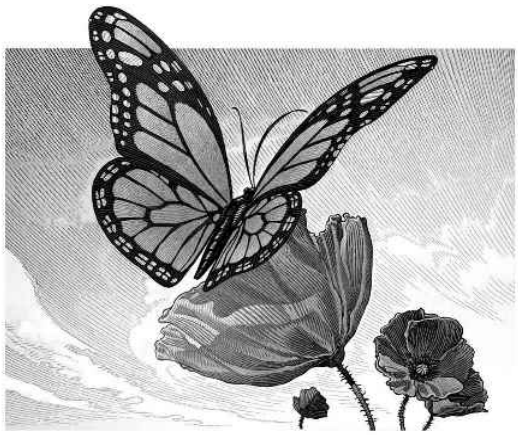

1

Să ştiţi că aveţi dreptate dacă anumite părţi din povestea asta nu vi se par scrise de un tânăr de şaptesprezece ani. M-am întors din Empis în urmă cu nouă ani. De atunci am citit şi am scris foarte mult. Am absolvit Universitatea din New York (ratând la milimetru *summa cum laude)*. Acum predau la Facultatea de Arte Liberale din Chicago, unde am un seminar care se bucură de mult succes şi care se numeşte Mituri şi basme. Sunt considerat o tânără speranţă, mai ales datorită unei versiuni dezvoltate a eseului scris pe vremea când eram doctorand. A fost publicat în *The International Journal of Jungian Studies.* Fix o laie am primit pe eseul ăla, dar recenziile au fost nepreţuite. Poate vă interesează să ştiţi şi că am citat o anumită carte pe a cărei copertă era desenată o pâlnie în care cădeau stele din cer.

Bine că ne-ai spus, aţi putea să ziceţi, *dar avem nişte întrebări.*

Nu sunteţi singurii. Şi eu aş vrea să ştiu cum merge domnia Reginei Leah. Aş vrea să ştiu dacă cenuşiii mai sunt şi acum cenuşii. Dacă şi acum Claudia de Gallien mai vorbeşte atât de tare. Aş vrea să ştiu dacă a fost închisă calea către acea îngrozitoare lume subterană, sălaşul lui Gogmagog.

Aş vrea să ştiu cine s-a ocupat de soldaţii nopţii care mai bântuiau pe acolo şi dacă vreunul dintre camarazii mei din Gherla lui Maleen a fost de faţă (probabil că nu, dar nu strică să visezi). Aş mai vrea să ştiu şi cum de reuşeau soldaţii nopţii să deschidă celulele doar întinzând braţele.

Bănuiesc că voi aţi vrea să ştiţi cum o mai duce Radar. Iar răspunsul meu este o duce foarte bine, mulţumim frumos de întrebare, deşi s-a mai potolit puţin – în fond, şi peste ea au trecut nouă ani, adică este cam bătrâioară pentru un ciobănesc german.

Veţi mai dori să ştiţi şi dacă i-am spus tatei unde am fost în cele patru luni. Răspunsul pe care vi-l voi da – dacă îmi este îngăduit să împrumut expresia unui anume puşti, care-şi trăgea sania spre derdeluş – este *aoleu, frate, în ce hal sunteţi.* Cum să nu-i spun? Oare ar fi trebuit să-l mint, zicându-i că nu ştiu ce medicament miraculos descoperit în Chicago o transformase pe Radar dintr-un câine bătrân şi artritic, aflat în pragul morţii, într-un ciobănesc german sănătos şi zdravăn, care arăta şi se purta de parcă nici patru ani nu împlinise?

Normal că nu i-am spus chiar tot, nu din prima. Dar atunci i-am destăinuit elementele esenţiale ale poveştii mele. I-am zis că exista o legătură între lumea noastră şi cealaltă. (Nu am spus că ar chema-o Empis, ci doar „cealaltă", exact aşa cum o numisem eu când am nimerit în ea.) I-am zis că am ajuns acolo prin şopronul domnului Bowditch. M-a ascultat cu multă atenţie, după care m-a întrebat – aşa cum precis v-a trecut tuturor prin minte – unde am fost *pe bune.*

I-am arătat braţul, cu gaura adâncă de deasupra încheieturii, care avea să îmi rămână acolo tot restul vieţii. Nu l-a convins. Mi-am deschis rucsacul şi i-am arătat ciocănelul din aur. L-a examinat cu atenţie, l-a cântărit în mână şi a insinuat – cu sfială – că probabil nu-i decât un obiect vândut prin talciocuri, vopsit în auriu, dar făcut în realitate din plumb.

— Sparge-l şi convinge-te singur, i-am spus eu. Oricum nu contează, pentru că tot va trebui să-l topim undeva ca să-l vindem. Şi în seiful domnului Bowditch e o găleată cu biluţe din aur care provin din acelaşi loc. O să ţi-o arăt când ai să fii pregătit. Din aurul ăla trăia el. Chiar eu i-am vândut câteva unui bijutier din Stantonville. Bijutierul ăla e mort acum, deci înseamnă că trebuie să găsesc altul cu care să fac afaceri.

Ei, toate chestiile astea care mi s-au bulucit la gură l-au făcut să se îndoiască şi mai tare de spusele mele. Însă Radar a fost cea care l-a convins. Ştia casa şi ştia cum să ajungă în locurile ei preferate, dar cel mai tare argument l-au reprezentat cele câteva cicatrice micuţe de pe bot, căpătate în urma unei nefaste întâlniri cu un porc-spinos, petrecute pe vremea când era mică. (În mod obişnuit, câinii nu se învaţă minte, dar lui Radar i-a fost suficient.) Tata le observase când o luasem la noi după accidentul domnului Bowditch şi, mai încolo, după moartea lui. Iar aceleaşi cicatrice au rămas şi pe varianta mai tânără a lui Rades, poate din cauză că o dădusem jos de pe cadranul solar înainte să ajungă şi să treacă de vârsta când avusese întâlnirea cu porcul-spinos. Tata le-a privit îndelung, apoi a făcut ochii mari la mine.

— Imposibil!

— Ştiu că aşa pare, am zis eu.

— Şi chiar e o găleată cu aur în seiful lui Bowditch?

— O să ţi-o arăt, am repetat eu. Dar când ai să te simţi pregătit. Îmi dau seama că sunt multe de digerat.

Stătea pe jos, cu picioarele încrucişate, mângâind-o pe Radar şi cufundat în gânduri. La un moment dat m-a întrebat:

— Şi lumea asta unde spui tu că ai fost este magică? Cum era Xanth, tărâmul din cărţile alea ale lui Piers Anthony, pe care le citeai la începutul liceului? Cu spiriduşi şi bazilişti şi centauri şi tot felul de creaturi din astea?

— Nu chiar aşa, am spus eu.

Nu văzusem niciun centaur în Empis, dar, din moment ce existau sirene… şi uriaşi…

— Pot să merg şi eu acolo?

— Cred că ar trebui s-o faci, am zis. Cel puţin o dată.

Pentru că Empisul nu prea semăna cu tărâmul Xanth. În cărţile lui Piers Anthony nu exista nici Gherla lui Maleen şi nici Gogmagog.

Şi ne-am dus peste o săptămână – prinţul care nu mai era prinţ şi domnul George Reade, de la Overland National Insurance. În săptămâna aceea petrecută acasă la mine am mâncat mâncare gustoasă, americană; am dormit într-un pat moale, american; şi am răspuns la tot felul de întrebări puse de poliţişti americani. Ca să nu mai zic de întrebările pe care mi le-au pus unchiul Bob, Lindy Franklin, Andy Chen, diverşi profesori, ba chiar şi doamna Richland, cea mai indiscretă persoană din cartier. Deja îi arătasem tatei găleata cu aur. I-am arătat şi lampa de veghe, pe care a studiat-o cu multă curiozitate.

Vreţi acum să ştiţi ce poveste am inventat cu ajutorul tatei… care – ce întâmplare întâmplătoare! sper că mai ţineţi minte – era chiar inspector constatator al daunelor, adică ştia o mulţime de lucruri despre capcanele în care pot cădea mincinoşii şi, prin urmare, ştia cum pot fi evitate? Probabil că vreţi, dar n-am de gând să v-o spun, nu pe toată. Să zicem doar că amnezia a jucat un rol important, plus faptul că sărmana căţeluşă a domnului Bowditch a murit în Chicago, chiar înainte ca eu să intru într-o încurcătură pe care nu mi-o amintesc (deşi se pare că *ţin minte* că am fost lovit nasol de tot în cap). Câinele pe care îl avem acum se numeşte Radar II. Sunt convins că domnului Bowditch i-ar fi plăcut treaba asta. Bill Harriman, reporterul de la *The Weekly Sun* a dorit să-mi ia un interviu (probabil că discutase şi cu poliţiştii). L-am refuzat. Numai de publicitate n-aveam nevoie.

Vă întrebaţi ce s-a întâmplat cu Christopher Polley, piticul nesuferit ca Rumpelstiltskin care a vrut să mă omoare şi să-i fure comoara domnului Bowditch? Ei bine, eu m-am întrebat şi, căutându-l un pic pe Google, am găsit răspunsul.

Dacă vă întoarceţi puţin pe la începutul poveştii, vă veţi aminti de temerile mele că tata şi cu mine vom ajunge fără casă, dormind sub o pasarelă, cu toată averea noastră încărcată într-un cărucior de supermarket. Asta nu ni s-a întâmplat nouă, dar i s-a întâmplat lui Polley (deşi nu ştiu ce să zic în privinţa căruciorului). Poliţia i-a descoperit trupul sub o pasarelă a bretelei unei autostrăzi interstatale. Avea multiple plăgi înjunghiate. Deşi nu fusese găsit niciun portofel cu acte de identitate asupra lui, totuşi amprentele lui figurau în baza de date a poliţiei din cauza unui lung şir de arestări care începea încă din anii adolescenţei. Articolul îl cita pe căpitanul Brian Baker de la poliţia din Skokie, care declara că Polley nu fusese în stare să se apere, deoarece avea ambele mâini rupte.

Îmi tot spun că nici în alte circumstanţe Polley nu s-ar fi putut apăra – era prea firav, iar eu îi luasem şi arma –, dar nu pot fi sigur de asta. Aşa cum nu pot fi sigur că mobilul crimei îl constituise prada de la magazinul de bijuterii. Oare, în încercarea de a-şi vinde marfa, vorbise cu cine nu trebuia şi plătise cu propria viaţă? Nu ştiu şi nici nu am cum să ştiu, însă în inima mea sunt convins de asta. Sunt mai puţin sigur că a murit în aceeaşi clipă în care Roşcata Molly l-a măturat din cale pe piticul Peterkin cu o lovitură atât de năprasnică, încât l-a rupt în două, dar cred că este foarte posibil să se fi petrecut astfel lucrurile.

Şi pot să spun că Polley şi-a făcut-o cu mâna lui, pentru că acesta este adevărul. Dar, când mă gândesc cum şi-a ridicat mâinile rupte ca să pareze loviturile de cuţit ale celui care îngenunchease asupra lui sub pasarela aia jegoasă, un sentiment de vină combinat cu ruşine îmi dă târcoale. Aţi putea spune că nu am niciun motiv să mă simt ruşinat, că

am făcut ce trebuie ca să-mi salvez pielea şi taina şopronului, însă ruşinea e ca râsul. Şi ca inspiraţia. Nu te anunţă printr-o bătaie uşă.

2

În sâmbăta de după întoarcerea mea acasă, a fost un viscol mare care a venit peste noi dinspre Munţii Stâncoşi. Am înotat cu tata prin zăpadă până la casa domnului Bowditch – acum eram încălţat cu bocanci care nu mă strângeau – şi am mers în curtea din spate. Tata s-a uitat cu dezaprobare la peretele spart al şopronului.

— Va trebui să-l reparăm.

— Ştiu, însă doar pe acolo puteam să ies, pentru că Andy pusese lacătul la uşă.

Acum n-am mai avut nevoie de lampa de veghe, pentru că ne luaserăm două lanterne la noi. O lăsasem acasă pe Radar. Ar fi zbughit-o drept la Casa cu Pantofi imediat ce ar fi ieşit din tunel, iar eu nu voiam să dau ochii cu Dora. Nu voiam să văd pe nimeni. Tot ce voiam eu era să-l conving pe tata că lumea aceea era adevărată şi după aceea să ne întoarcem acasă. Şi mai aveam un motiv – unul cam aiurea şi probabil egoist: nu voiam să-l aud pe tata vorbind limba empisariană. Chestia asta era numai şi numai a mea.

Am coborât scara în spirală. Eu mergeam în frunte. Tata repeta la nesfârşit că nu-i vine să creadă, pur şi simplu nu-i vine să creadă. Speram din tot sufletul să nu-i provoc cine ştie ce cădere nervoasă, dar, având în vedere ce era în joc, nu mi se părea că am de ales.

Şi acum simt la fel.

Când am ajuns în tunel, l-am sfătuit să ţină lanterna îndreptată în jos, spre podeaua din piatră.

— Pentru că sunt lilieci aici. Nu vreau să zboare peste noi. Şi încă ceva, să ştii că o să ajungem într-un loc unde s-ar putea să te simţi ameţit, ca şi cum ai avea o experienţă extrasenzorială. Acolo este hotarul.

— Cine a făcut locul ăsta? m-a întrebat el în şoaptă. Dumnezeule mare, *cine l-a făcut,* Charlie?

— La fel de bine ai putea să te întrebi cine a făcut lumea.

Lumea noastră şi toate celelalte. Pentru că sunt sigur că sunt şi alte lumi, poate la fel de multe câte stele sunt pe cer. Le simţim. Vin la noi prin toate basmele de demult.

Am ajuns la hotar. Eram pregătit să-l prind, în caz că ar fi ameţit foarte tare. Şi a ameţit, iar eu l-am prins.

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem, a spus el. Îmi vine să vomit.

— Încă puţin. Uite, se vede deja o lumină.

Şi am ajuns la lujeri. I-am dat la o parte şi am intrat în Empis. Cerul era senin, casa Dorei se înălţa cuminte la poalele dealului. Nu atârna niciun pantof de frânghiile din curte, dar am văzut un cal care păştea în apropiere de Drumul Regatului. Distanţa era prea mare ca să fiu convins, dar eram aproape sigur că îl ştiam pe calul ăla. Normal că-l ştiam. Regina nu mai avea nevoie de Falada ca să vorbească în locul ei, iar oraşul nu este un loc tocmai potrivit pentru un asemenea cal.

Tata căsca gura în jur şi aproape îi ieşiseră ochii din orbite. Prin iarbă ţopăiau mulţi greieri – însă nu roşii.

— Isuse, ce *mari* sunt!

— Ia să vezi iepurii, i-am zis eu. Stai jos, tată.

Nu cumva să cazi. Dar n-am mai spus şi asta.

Ne-am aşezat amândoi pe jos. L-am lăsat puţin ca să se dumirească. M-a întrebat cum de poate exista *cer* sub pământ. I-am spus că nu ştiu. M-a întrebat de ce sunt atât de mulţi fluturi şi toţi doar din soiul monarh. Iar eu i-am spus că nici asta nu ştiu.

A întins degetul spre căsuţa Dorei.

— Cine stă acolo?

— Dora. E casa ei. Nu-i ştiu numele de familie. Dacă mă gândesc mai bine, nu ştiu niciun nume de familie al oamenilor de aici.

— O fi acasă? Putem să-i facem o vizită?

— Nu te-am adus aici ca să socializezi, tată. Te-am adus ca să-ţi dovedesc că nu te-am minţit, că lumea asta este reală. N-o să ne mai întoarcem niciodată. Nimeni din lumea noastră nu trebuie să afle de ea. Ar fi o catastrofă.

— Dacă stau să mă gândesc la ce le-am făcut noi atât de multor populaţii indigene, ca să nu mai vorbesc şi despre cum am provocat tot noi toate schimbările climatice, mă văd nevoit să îţi dau dreptate.

Începea să înţeleagă, făcea apel la raţiune, iar ăsta era un lucru bun. Pentru că mă temusem că va refuza să accepte ce vedea, sau că va face o criză nasoală.

— Ce vrei să faci, Charlie?

— Ce ar fi trebuit să facă domnul Bowditch în urmă cu foarte mulţi ani.

Şi de ce n-a făcut-o? Cred că din cauza cadranului solar. Din cauza *răului care sălăşluieşte în sufletul fiecărui bărbat şi al fiecărei femei,* ca să o citez pe Leah.

— Haide, tată! Hai să ne întoarcem!

S-a ridicat în picioare, dar, când am ajuns la gura tunelului şi eu am dat perdeaua de lujeri la o parte, s-a întors să se mai uite o dată.

— Ce frumos este!

— Este. Şi aşa va rămâne.

Vom proteja Empisul de lumea noastră, dar vom proteja şi lumea noastră – sau măcar vom încerca – de Empis. Pentru că sub Empis se află o altă lume, o lume a întunericului, în care Gogmagog încă trăieşte. Posibil să nu mai iasă de acolo niciodată, din moment ce Bella şi Arabella s-au sfărâmat la ultimul lor sărut; dar e mai bine să fim extrem de prudenţi când e vorba despre astfel de creaturi necunoscute de mintea omenească. În fine, cât de prudenţi putem fi.

În primăvara aceea, eu şi tata am reparat spărtura din peretele şopronului. În vara aceea, am lucrat la Cramer Construction – unde am făcut mai mult muncă de birou, din cauza braţului. Însă am fost şi

multe ore pe şantier şi am învăţat o mulţime de lucruri despre beton. Sigur, unele informaţii le găseam şi pe internet, dar, când trebuie să faci ceva foarte important cu mâinile tale, nimic nu-i mai bun decât practica.

Cu două săptămâni înainte de plecarea mea la Universitatea din New York, am pus cu tata bucăţi de tablă peste gura puţului. După o săptămână, am turnat beton peste ele şi peste toată podeaua şopronului. Cât încă mai era moale, am îndemnat-o pe Radar să meargă pe acolo ca să-şi lase urmele.

Acum am să vă mărturisesc adevărul-adevărat: când am astupat puţul ăla cu tablă şi cu un strat de vreo douăzeci de centimetri de beton, am simţit că mi se frânge inima. Undeva, sub toate astea, se află o lume plină de magie şi de oameni pe care îi iubesc. Mai cu seamă pe unul dintre ei. În timp ce betonul gros curgea încet din malaxorul pe care-l împrumutasem de la firma Cramer, mă tot gândeam la Leah şi o tot vedeam cum a stat ea atunci pe trepte, cu sabia în mână şi cu picioarele depărtate în poziţie de luptă. Şi cum şi-a tăiat buzele lipite ca să poată striga numele fratelui său.

Am minţit, da? Nu mi se frângea inima, ci zbiera că *nu* şi *nu* şi *nu.* Mă tot întreba cum de sunt în stare să întorc spatele magiei şi să plec dintr-un loc atât de minunat. Mă tot întreba dacă voiam pe bune să astup pâlnia prin care erau vărsate stelele.

Am făcut-o pentru că aşa trebuia. Tata a înţeles.

3

Mă întrebaţi dacă visez? Fireşte. În unele vise îmi apare monstrul care a ieşit din puţ şi mă trezesc speriat din somn şi-mi acopăr gura cu mâinile ca să-mi înăbuş ţipetele. Însă, pe măsură ce trec anii, aceste coşmaruri sunt din ce în ce mai rare. Cel mai des visez un câmp acoperit cu maci. Cel mai des visez Speranţa Roşie.

Ştiu că am făcut ce trebuia să facem. Singurul lucru pe care-l puteam face. Dar tata tot stă cu ochii

la casa de la numărul 1, Sycamore Street. Când vin acasă de la facultate fac şi eu la fel. La un moment dat, o să mă întorc definitiv în Santinelă. S-ar putea chiar să mă căsătoresc. Şi, dacă voi avea copii, le voi da lor casa de pe creasta dealului. Şi, cât sunt încă micuţi şi totul din jur li se va părea o minune, am să le citesc basmele vechi, acelea care încep cu *a fost odată ca niciodată.*

25 noiembrie 2020 – 7 februarie 2022

MULŢUMIRI

Nu cred că aş fi putut scrie această carte fără ajutorul lui Robin Furth, care s-a ocupat de documentare. Cred că ea ştie mai multe despre Empis (şi despre Charlie Reade) decât ştiu eu. Deci îi mulţumesc din tot sufletul şi îi mulţumesc şi soţiei mele, Tabby, care îmi permite să fac meseria asta trăsnită şi să-mi visez visele şi mai trăsnite.

Le mulţumesc agenţilor mei Chuck Verrill şi Liz Darhansoff. Le datorez gratitudinea mea şi lui Gabriel Rodriguez şi Nicolas Delort, care mi-au împodobit povestea cu ilustraţii minunate şi au făcut-o să arate ca romanele clasice de mister şi aventură din vremurile de demult, de la *Insula comorilor* şi până la *Dracula.* Talentul lor este vizibil la începutul fiecărui capitol. Şi mai vreau să-ţi mulţumesc şi ţie, Cititorul meu Fidel, pentru că ţi-ai investit timpul şi imaginaţia în povestea mea. Sper că ţi-a plăcut călătoria în Cealaltă Lume.

Încă ceva: am o Alertă Google pe numele meu şi am văzut pe ea o mulţime de necrologuri ale celor morţi de COVID, cărora le plăceau cărţile mele. *Mult prea multe* au fost. Deplâng dispariţia fiecăruia dintre ei şi transmit condoleanţe rudelor şi prietenilor supravieţuitori.

ARMADA // science-fiction / **fantasy** / thriller

LA ÎNCEPUTUL PANDEMIEI, LEGENDARUL POVESTITOR STEPHEN KING S-A ÎNTREBAT: „CE AI PUTEA SCRIE CARE SĂ TE FACĂ FERICIT?"

„Ca și cum imaginația mea abia aștepta să-i fie pusă întrebarea, mi s-a arătat un oraș mare și părăsit, dar cu o viață proprie. Am văzut străzile pustii, clădirile bântuite, un gargui care zăcea răsturnat pe stradă. Am văzut statui sfărâmate (nu știam ce reprezintă, dar am aflat, în cele din urmă). Am văzut un palat uriaș, impunător, cu turnuri din sticlă atât de înalte, încât vârfurile lor străpungeau norii. Aceste imagini au declanșat povestea pe care voiam să o spun."

STEPHEN KING

Stephen King sondează cel mai adânc puț al imaginației sale în acest roman fermecător despre un adolescent care moștenește cheia către o lume paralelă, în care binele și răul poartă o luptă acerbă.

Charlie Reade arată ca un licean obișnuit, priceput la baseball și la fotbal, un elev modest și sârguincios. Când el avea doar zece ani, mama lui a murit într-un accident, iar suferința l-a făcut pe tatăl său să se cufunde în alcool. Maturizat precoce, Charlie a învățat cum să aibă grijă de el însuși, dar și de propriul tată. La vârsta de șaptesprezece ani, adolescentul întâlnește o cățelușă adorabilă pe nume Radar și pe stăpânul ei, Howard Bowditch, un bătrânel singuratic, care trăiește într-o casă mare, situată pe culmea unui deal, având în curtea din spate un șopron ținut sub lacăt.

ARMADA powered by NEMIRA

CITIT DE RADIO GUERRILLA

ISBN 978-606-43-1319-5

{1} Robert E. Howard (1906-1936) – scriitor american, cunoscut mai ales pentru crearea personajului Conan Barbarul, unul dintre primii autori care explorează latura întunecată a basmelor cu zâne (n. tr.)

{2} Edgar Rice Burroughs (1875-1950) – scriitor american, cunoscut mai ales pentru personajele Tarzan, omul-maimuţă, şi John Carter (din seria de romane BARSOOM) (n. tr.).

{3} H.P. Lovecraft (1890-1937) – scriitor american, considerat unul dintre părinţii literaturii fantastice (n. tr.).

{4} Anul în care a fost înfiinţată Asociaţia Alcoolicii Anonimi (n. tr.).

{5} Tabel de viaţă actuarial – foaie de calcul folosită adesea de companiile de asigurări şi care indică speranţa de viaţă a unei persoane (n. tr.).

{6} Bobcat Goldthwait (n. 1962) – actor american, comediant, scenarist şi regizor, renumit pentru faptul că preferă comedia neagră (n. tr.).

{7} Evanghelia după Matei, 5-7 (n. tr.).

{8} (în lb. engleză) – manualul Alcoolicilor Anonimi pentru programul original de recuperare în douăsprezece etape (n. tr.).

{9} Key Club International – organizaţie pentru elevii de liceu, care le oferă membrilor posibilitatea de a se pune în slujba comunităţii, dezvoltându-şi, totodată, calităţile de lideri (n. tr.).

{10} Aluzie la filmul din 1960, în regia lui Alfred Hitchcock (n. tr.).

{11} *The Exorcist* – film de groază din 1973, în regia lui William Friedkin (n. tr.).

{12} *The Thing* – film SF din 1982, în regia lui John Carpenter (n. tr.).

{13} Program din sistemul de asigurări de sănătate, desfăşurat la nivel federal (n. red.).

{14} Personaj principal din filmul *Adio, domnule Chips (Goodbye, Mr. Chips),* din 1939, în regia lui Sam Wood (n. tr.).

{15} Barbara Stanwyck, Dick Powell – actori americani de film, din prima jumătate a secolului al XX-lea (n. tr.).

{16} „Sunt sigur că tu eşti cea pe care o aşteptam./ Aş fi vrut să-ţi spun cuvinte pe care nu le-ai auzit niciodată./ Pentru mine «Te iubesc» a devenit mult prea banal…” – primele versuri ale melodiei interpretate de solistul francez Keen’V (n. red.).

{17} Aluzie la filmul *Psycho* (n. tr.).

{18} Vers din poezia „Stopping by Woods on a Snowy Evening”, scrisă de poetul american Robert Frost (1874–1963) (n. tr.).

{19} *High School Musical* – serie de filme de televiziune, produse de compania Disney începând din anul 2006 (n. tr.).

{20} Seriale western din anii ’50 (n. tr.).

{21} Serial de televiziune pentru copii difuzat din 1955 până în 1983 (n. tr.).

{22} Serial de desene animate din anii ’50 (n. tr.).

{23} Citat atribuit lui Vince Lombardi (1913-1970), antrenor de fotbal american (n. tr.).

{24} *Do-not-resuscitate* – ordin de neresuscitare (n. tr.).

{25} Aluzie la celebrul monolog al lui Hamlet – „Ce vise-n somnul morţii poţi visa/ Când am scăpat vremelnicei strânsori?” *(Hamlet* de William Shakespeare, trad. de Ion Vinea, Editura Litera, 2018) (n. tr.).

{26} Andy Warhol (1928-1987) – fotograf, pictor, grafician şi regizor american, personalitate marcantă a mişcării culturale pop art (n. tr.).

{27} *The Bride Wore Black* – roman de Cornell Woolrich, apărut în 1940 şi ecranizat de regizorul francez François Truffaut în 1968 (n. tr.).

{28} Theodore Kaczynski – matematician şi opozant al industrializării, care a dus o campanie de atentate, trimiţând colete-capcană persoanelor despre care considera el că ar susţine societatea tehnologică (n. tr.).

{29} Jacob Marley – personaj din nuvela a lui Charles Dickens. Marley este fostul partener de afaceri al lui Ebenezer Scrooge, mort de ceva timp. Fantoma lui îl vizitează pe Scrooge în Ajunul Crăciunului (n. tr.).

{30} Poreclă derivată din numele de familie al personajului: Bird (în engleză) – „pasăre” (n. tr.).

{31} *Rear Window* – film din 1954, în regia lui Alfred Hitchcock (n. tr.).

{32} În engleză, *raven* – „corb” (n. tr.).

{33} Actori din prima jumătate a secolului al XX-lea (n. tr.).

{34} *Each Dawn I Die* – film din 1939, în regia lui William Keighley (n. tr.).

{35} William Kidd – pirat scoţian, judecat şi executat în 1701, la Londra (n. tr.).

{36} „Repede” – în lb. germană, în original (n. tr.).

{37} Personajul negativ din *Comoara din insulă,* roman de Robert Louis Stevenson, apărut în 1883 (n. tr.).

{38} „Dumnezeule!” – în lb. germană, în original (n. tr.).

{39} „De mine însumi” – în lb. franceză, în original (n. red.).

{40} În SUA, cutiile poştale din faţa caselor au un semn, asemănător unui steguleţ, care avertizează poştaşul că înăuntru se află corespondenţă de expediat (n. tr.).

{41} „Vorbe de duh” – în lb. franceză, în original (n. tr.).

{42} *The Manchurian Candidate* – thriller politic din 1962, în regia lui John Frankenheimer (n. tr.).

{43} În text, *Hobson's Chioce* – expresie care înseamnă că nu există opţiuni; poartă numele lui Thomas Hobson, care se ocupa cu închirierea cailor în Anglia secolului al XVII-lea şi care îi dădea clientului dreptul de a alege: ori calul aflat lângă uşa grajdului, ori niciunul (n. tr.).

{44} *The Name of the Game is Death* – roman scris de Dan J. Marlowe şi apărut în 1962. Stephen King îi dedică lui Marlowe romanul său, *Colorado Kid* (n. tr.).

{45} 16 septembrie 2013, atentat comis de un bărbat de culoare într-o unitate a Forţelor Navale americane (n. tr.).

{46} Benjamin Dwyer – muzician din Dublin, compozitor şi interpret al multor piese pentru chitară clasică (n. tr.).

{47} În lb. engleză (argou) – combinaţie de rockeriţă şi punkistă (n. tr.).

{48} James Michener (1907–1997) – autor american, care a scris peste patruzeci de romane despre istoria unor familii, întinsă pe mai multe generaţii (n. tr.).

{49} *Gunfight at the O.K. Corral* – western din 1957, în regia lui John Sturges, cu Burt Lancaster şi Kirk Douglas în rolurile principale (n. tr.).

{50} Western din 1963, în regia lui Martin Ritt (n. tr.).

{51} Certificate sub formă de bancnotă, cu acoperire în argint, emise de guvernul SUA cu începere din 1878 (n. tr.).

{52} Geraldo Rivera – avocat şi ziarist, fost moderator al unei emisiuni de televiziune despre misterele din seifurile lui Al Capone, în care nu se discutau decât ipoteze (n. tr.).

{53} Cântec clasic, despre viaţa de cowboy, compus înainte de 1874 şi considerat „imnul neoficial” al Vestului Sălbatic (n. tr.).

{54} Cântec popular american, din 1892 (n. tr.).

{55} Studebaker – companie de automobile, fondată în 1851 şi desfiinţată în 1969 (n. tr.).

{56} Henry Kuttner (1915–1958) – scriitor american de literatură horror şi SF (n. tr.).

{57} *Something Wicked This Comes* („Ceva rău vine peste tine") – roman horror-fantasy, scris de Ray Bradbury şi apărut în 1962 (n. tr.).

{58} Cel mai mare operator de telefonie mobilă din SUA (n. tr.).

{59} *Cooger and Dark's Pandemonium Shadow Show* – din romanul *Something Wicked This Way Comes*, al lui Ray Bradbury (n. tr.).

{60} „The Red Wheelbarrow" – poezie a lui William Carlos Williams, publicată pentru prima dată în 1923 (n. tr.).

{61} Jaycees – Junior Chamber – organizaţie civică nonprofit a tineretului din SUA (n. tr.).

{62} Serie de opt filme horror – primul dintre ele a fost difuzat în 2003 (n. tr.).

{63} *Rumple,* în engleză; iar pe piticul din povestea „Fata morarului" îl chema Rumple (n. tr.).

{64} Philando Castile – cetăţean afro-american, împuşcat mortal de un poliţist hispanic în timpul unui control de rutină în trafic (n. tr.).

{65} Alton Sterling – cetăţean afro-american, confundat cu un hoţ şi împuşcat de poliţişti (n. tr.).

{66} *Ţipătul* – tablou din 1893 al pictorului norvegian Edvard Munch (n. tr.).

{67} Justin Townes Earle (1982-2020) – cântăreţ, compozitor şi chitarist american (n. tr.).

{68} „Go Your Own Way" – cântec lansat în 1977 de trupa Fleetwood Mac (n. tr.).

{69} Tumoare osoasă, care se formează la încheietura piciorului din spate la cai şi la boi (n. tr.).

{70} Personaj dintr-un cântecel pentru copii, „There Was an Old Woman Who Lived in a Shoe" (n. tr.).

{71} *Logan's Run* – roman SF, scris de William F. Nolan şi George Clayton Johnson, apărut în 1967 (n. tr.).

{72} Aluzie la povestea *Cei trei purceluşi* (n. tr.).

{73} Binele oamenilor este legea supremă (n. tr.).

{74} Poem al lui Samuel Taylor Coleridge (1772-1834), la care Stephen King face foarte des referire în romanele sale (n. tr.).

{75} Joc de cuvinte în engleză: *wood* – „lemn”, *woods* – „pădure” (n. tr.).

{76} The Black Angel – roman poliţist, apărut în 1943 (n. tr.).

{77} *The Hurt Locker* – fim despre războiul din Irak, apărut în 2008, în regia lui Kathryn Bigelow (n. tr.).

{78} „Someday my prince will come” – cântec din filmul de desene animate *Albă-ca-Zăpada* (n. tr.).

{79} Aluzie la introducerea din *Războiul stelelor* (n. tr.).

{80} *Neverending Story* – film din 1984, după romanul fantastic, al scriitorului german Michael Ende (n. tr.).

{81} Varietate de talc, cu diferite întrebuinţări în industrie (n. tr.).

{82} Staples – lanţ de magazine cu produse de papetărie şi birotică (n. tr.).

{83} Aluzie la povestea *Hansel şi Gretel,* de Fraţii Grimm (n. tr.).

{84} ACDelco – brand american de piese auto deţinut de General Motors (n. tr.).

{85} Howard Phillips Lovecraft (1890-1937) – scriitor american, considerat unul dintre părinţii literaturii fantastice de la începutul secolului al XX-lea (n. tr.).

{86} Film din 1976, regizat de Martin Scorsese, cu Robert De Niro în rolul principal (n. tr.).

{87} R.L. Stine – prozator american, care a scris numeroase romane horror şi a fost deseori numit „un Stephen King al literaturii pentru copii” (n. tr.).

{88} *Can You Keep a Secret?* – roman apărut în 2016 (n. tr.).

{89} Clark Ashton Smith (1893-1961) – poet, pictor, sculptor şi prozator american, autor de povestiri horror şi SF (n. tr.).

{90} August Derleth (1909-1971) – scriitor american de literatură horror, istorică şi fantasy; primul editor al scrierilor lui Lovecraft (n. tr.).

{91} Cu miros pestilenţial (livr.) (n. tr.).

{92} *Inside View* – revistă de scandal din universul lui Stephen King (n. tr.).

{93} Robert Frost – „Stopping by Woods on a Snowy Evening”, 1922 (n. tr.).

{94} Cuvinte cu care se deschidea peştera în care hoţii îşi ţineau prada în povestea *Ali Baba şi cei patruzeci de hoţi* (n. tr.).

{95} Inigo Montoya – personaj din filmul *Princess Bride,* ecranizare după romanul cu acelaşi nume, de William Goldman (n. tr.).

{96} În lb. engleză *back door,* – tactică de pătrundere în terenul advers prin spatele apărătorului (n. tr.).

{97} Piesă de jazz din 1961, preluată de grupul britanic condus de Kenny Ball din repertoriul rusesc (n. tr.).

{98} Maurits Cornelis Escher (1898-1972) – artist plastic olandez, renumit pentru iluziile optice din lucrările sale (n. tr.).

{99} *Castelul mişcător al lui Howl* – film japonez de desene animate din 2004, bazat pe romanul omonim al scriitoarei britanice Diana Wynne Jones (n. tr.).

{100} Model de uşă inventat de fermierii din Olanda în sec. al XVII-lea; uşa aceasta este formată din două părţi, care pot fi deschise şi închise în mod autonom (n. tr.).

{101} Urare folosită de Roland Deschain, protagonistul seriei „Turnul Întunecat" de Stephen King (n. red.).

{102} Pe 18 noiembrie 1978, s-au sinucis otrăvindu-se cu cianură 918 membri ai sectei Templul Poporului, condusă de Jim Jones (n. tr.).

{103} Aluzie la lupul din povestea *Scufiţa Roşie* (n. tr.).

{104} Piele fină de capră sau de oaie (n. tr.).

{105} Alexander Hamilton (1755-1804) – unul dintre părinţii fondatori ai SUA, al cărui chip se află pe bancnotele de zece dolari (n. tr.).

{106} „Oranges and Lemons" – cântec vechi englezesc pentru copii (n. tr.).

{107} 15 aprilie – „Tax Day" –, data limită de depunere a declaraţiei fiscale în SUA (n. tr.).

{108} Plantă care conţine în tulpină şi frunze o sevă lăptoasă, otrăvitoare (n. tr.).

{109} În engleză, „iute de picior" (n. tr.).

{110} Howard Pyle (1853-1911) – artist plastic şi scriitor de cărţi pentru copii (n. tr.).

{111} Jack Sprat – personaj dintr-o poezioară veche pentru copii (n. tr.).

{112} Îndemn atribuit lui Daniel Daly (1873-1937) – puşcaş marin care a luptat împotriva armatei germane în Bătălia de la Belleau, Franţa, în Primul Război Mondial (n. tr.).

{113} *Kill the Umpire* – comedie americană din 1950, despre baseball, în regia lui Lloyd Bacon (n. tr.).

{114} *The War of the Worlds* – roman fantastic scris de H.G. Wells şi publicat în 1898 (n. tr.).

{115} *Dick Whittington şi pisica lui* – poveste din folclorul englezesc (n. tr.).

{116} Parafrază după Isaac Newton (1642-1727): „Tot ce urcă trebuie să şi coboare” (n. tr.).

{117} Oraş scufundat din Oceanul Pacific, locul în care era întemniţat monstrul marin din povestirea „Chemarea lui Cthuhlu” de H.P. Lovecraft (n. red.).

{118} *Three Little Exiles* – roman fantasy de Melanie Rawn (n. tr.).

{119} *Stick and stones will break my bones, but words will never break me* – zicală apărută prima oară în Christian Recorder (ziar oficial al Bisericii Episcopale Metodiste Afro-Americane din SUA), în anul 1862 (n. tr.).

{120} *Hombre* – western din 1967, în regia lui Martin Ritt (n. tr.).

{121} *Works Progress Administration* (1939–1943) – program destinat şomerilor, în care aceştia erau angrenaţi în reconstrucţia ţării, creat în perioada preşedinţiei lui Franklin D. Roosevelt (n. tr.).

{122} *My Darling Clementine* – western din 1946, în regia lui John Ford, cu Henry Fonda în rolul principal (n. tr.).

{123} *Kiss of Death* – film noir din 1947, în regia lui Henry Hathaway (n. tr.).

CUPRINS

CAPITOLUL 1
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
CAPITOLUL 2
1
2
3
4
5
CAPITOLUL 3
1
2
3
4
5
6
7
8
CAPITOLUL 4
1
2
3
4
5
6
7
8

9
CAPITOLUL 5
1
2
3
4
CAPITOLUL 6
1
2
3
4
5
6
7
8
9
CAPITOLUL 7
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
CAPITOLUL 8
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
CAPITOLUL 9

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
CAPITOLUL 10
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
CAPITOLUL 11
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
CAPITOLUL 12
1
2
3
4
5
6
7
CAPITOLUL 13

1
2
3
4
5
6
CAPITOLUL 14
1
2
3
4
5
6
CAPITOLUL 15
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
CAPITOLUL 16
1
2
3
4
5
6
7
8
CAPITOLUL 17
1
2
3
4

5
6
7
8
9
10
11
CAPITOLUL 18
1
2
3
4
5
6
CAPITOLUL 19
1
2
3
4
CAPITOLUL 20
1
2
3
4
5
6
7
CAPITOLUL 21
1
2
3
4
5
6
7
8
CAPITOLUL 22
1
2
3
4

5
CAPITOLUL 23
1
2
3
4
5
6
7
CAPITOLUL 24
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
CAPITOLUL 25
1
2
3
4
5
6
7
8
9
CAPITOLUL 26
1
2
3
4
5
6
7
CAPITOLUL 27
1
2

3
4
5
6
7
CAPITOLUL 28
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
CAPITOLUL 29
1
2
3
4
5
6
CAPITOLUL 30
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
CAPITOLUL 31
1
2
3
4

5
6
CAPITOLUL 32
1
2
3
4
EPILOG
1
2
3
MULȚUMIRI

Table of Contents

CAPITOLUL 1 5
1 5
2 6
3 7
4 9
5 10
6 15
7 18
8 21
9 22
10 25
11 27
12 30
CAPITOLUL 2 32
1 32
2 39
3 42
4 46
5 47
CAPITOLUL 3 54
1 54
2 57
3 58
4 62
5 64
6 66
7 67
8 70
CAPITOLUL 4 73
1 73

2 74
3 75
4 81
5 84
6 87
7 89
8 92
9 94
CAPITOLUL 5 99
1 99
2 102
3 111
4 117
CAPITOLUL 6 121
1 121
2 125
3 127
4 128
5 131
6 138
7 142
8 144
9 147
CAPITOLUL 7 150
1 150
2 152
3 152
4 154
5 156
6 157
7 160
8 162
9 163
10 165

11 166
12 168
CAPITOLUL 8 169
1 169
2 171
3 174
4 176
5 177
6 180
7 182
8 183
9 186
10 187
CAPITOLUL 9 189
1 189
2 196
3 197
4 198
5 199
6 201
7 203
8 205
9 209
10 210
CAPITOLUL 10 211
1 211
2 212
3 215
4 218
5 219
6 220
7 222
8 224
9 228

10 229
CAPITOLUL 11 240
1 240
2 243
3 246
4 247
5 249
6 253
7 254
8 256
9 260
10 267
CAPITOLUL 12 270
1 270
2 272
3 276
4 278
5 285
6 286
7 290
CAPITOLUL 13 294
1 294
2 299
3 301
4 302
5 310
6 312
CAPITOLUL 14 315
1 315
2 316
3 325
4 329
5 330

6 331
CAPITOLUL 15 335
1 335
2 337
3 341
4 343
5 344
6 349
7 352
8 353
9 356
10 359
11 363
12 365
13 367
CAPITOLUL 16 370
1 370
2 371
3 375
4 378
5 379
6 383
7 390
8 392
CAPITOLUL 17 397
1 397
2 398
3 404
4 406
5 408
6 411
7 413
8 416
9 417

10 418
11 423
CAPITOLUL 18 426
1 426
2 429
3 435
4 440
5 443
6 445
CAPITOLUL 19 450
1 450
2 452
3 456
4 459
CAPITOLUL 20 464
1 464
2 465
3 469
4 475
5 476
6 478
7 481
CAPITOLUL 21 493
1 493
2 496
3 498
4 502
5 505
6 507
7 510
8 513
CAPITOLUL 22 515
1 515

2 523
3 533
4 537
5 539
CAPITOLUL 23 544
1 544
2 549
3 553
4 556
5 561
6 563
7 565
CAPITOLUL 24 569
1 569
2 571
3 573
4 575
5 578
6 581
7 585
8 589
9 590
10 591
CAPITOLUL 25 595
1 595
2 599
3 604
4 606
5 608
6 609
7 610
8 612
9 614

CAPITOLUL 26 621
1 621
2 623
3 625
4 627
5 632
6 635
7 637
CAPITOLUL 27 638
1 638
2 638
3 643
4 651
5 654
6 659
7 662
CAPITOLUL 28 666
1 666
2 667
3 670
4 673
5 674
6 675
7 677
8 680
9 682
10 685
CAPITOLUL 29 687
1 687
2 691
3 693
4 695
5 697

6 699
CAPITOLUL 30 704
1 704
2 706
3 709
4 711
5 714
6 717
7 720
8 724
9 727
10 733
11 735
12 735
CAPITOLUL 31 739
1 739
2 743
3 747
4 748
5 755
6 757
CAPITOLUL 32 761
1 761
2 763
3 765
4 768
EPILOG 770
1 770
2 775
3 778
MULŢUMIRI 780